

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

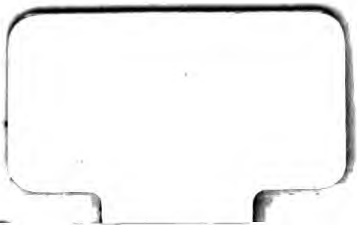
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

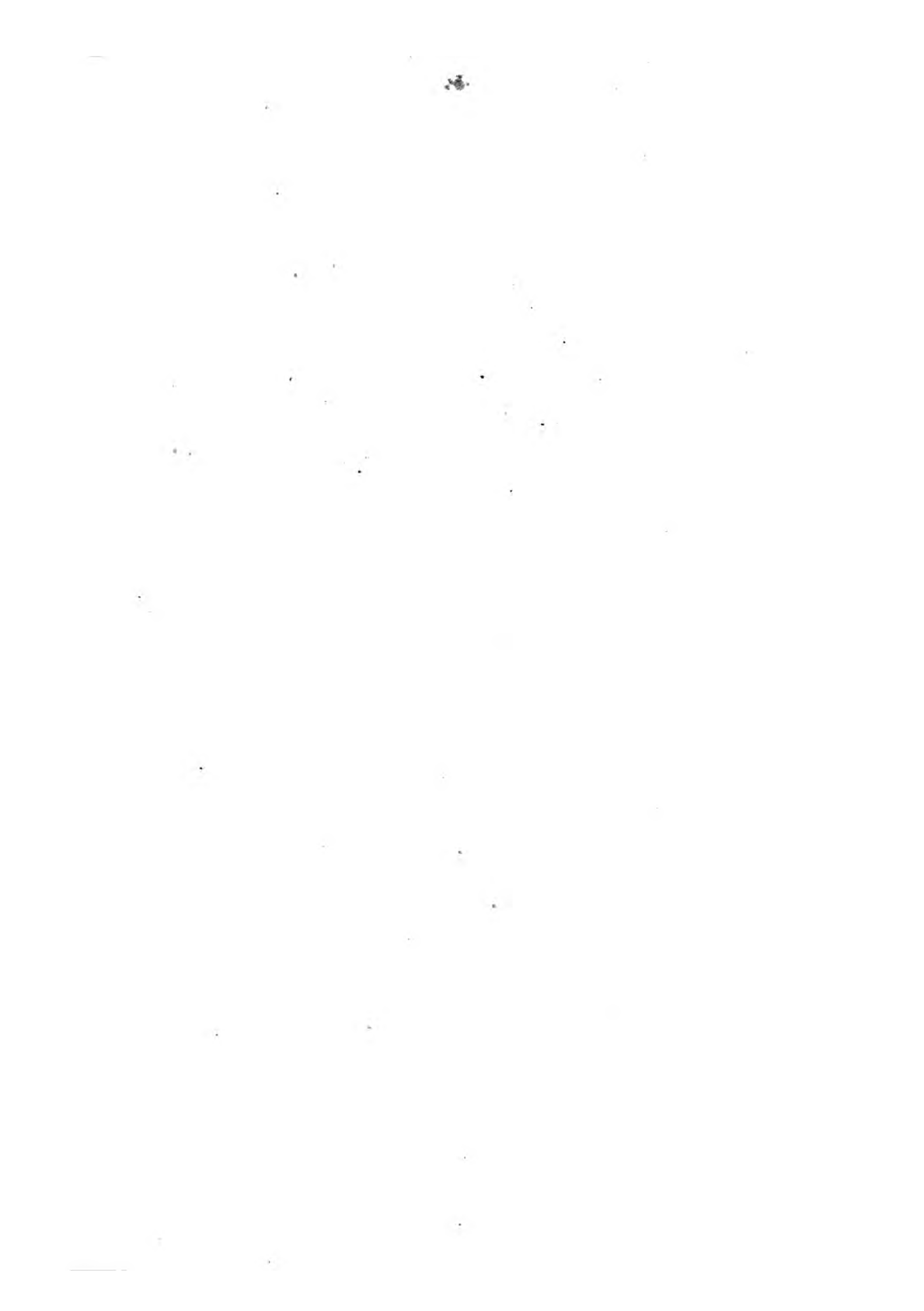

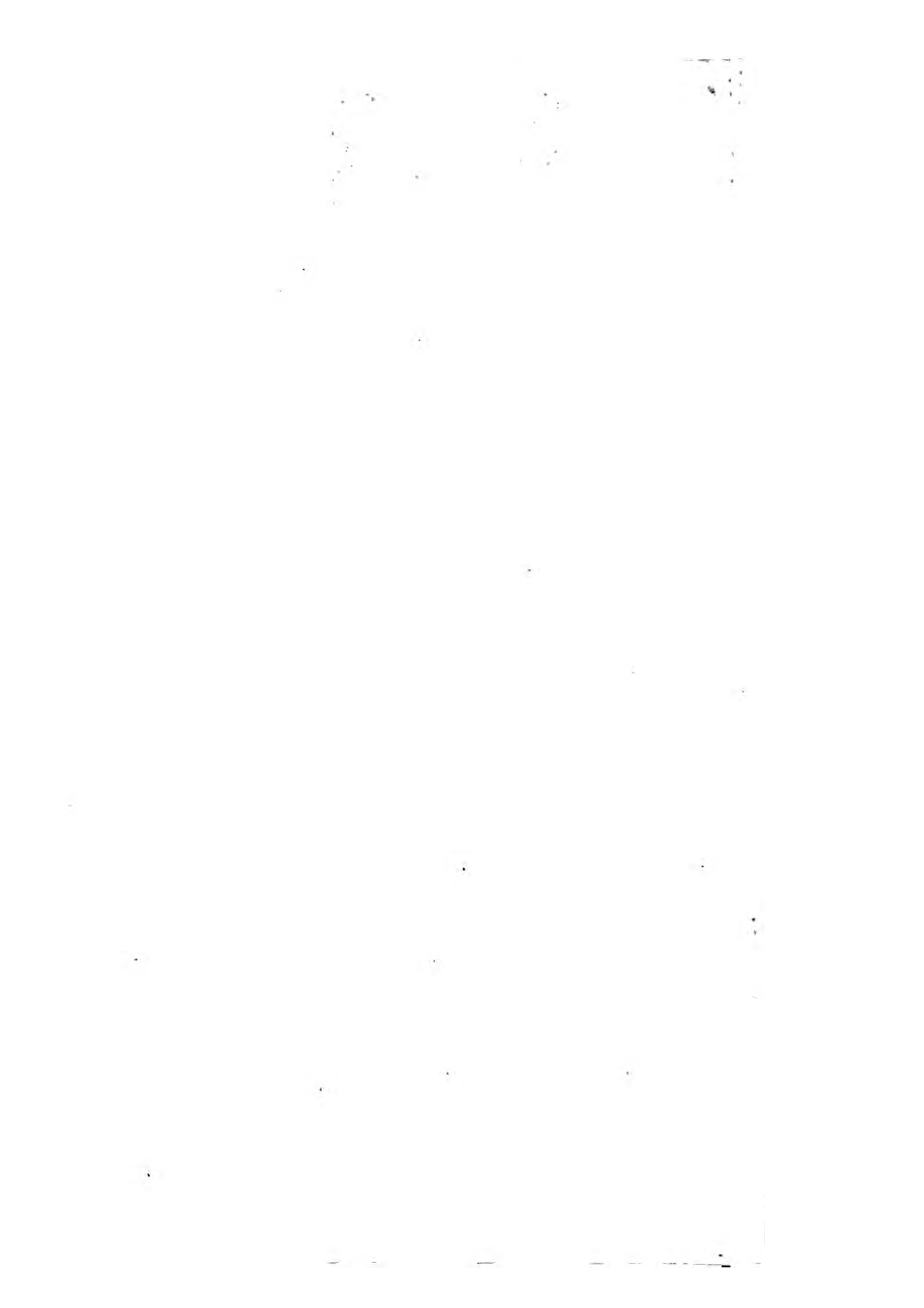

J.P.
C. 141.

John C.

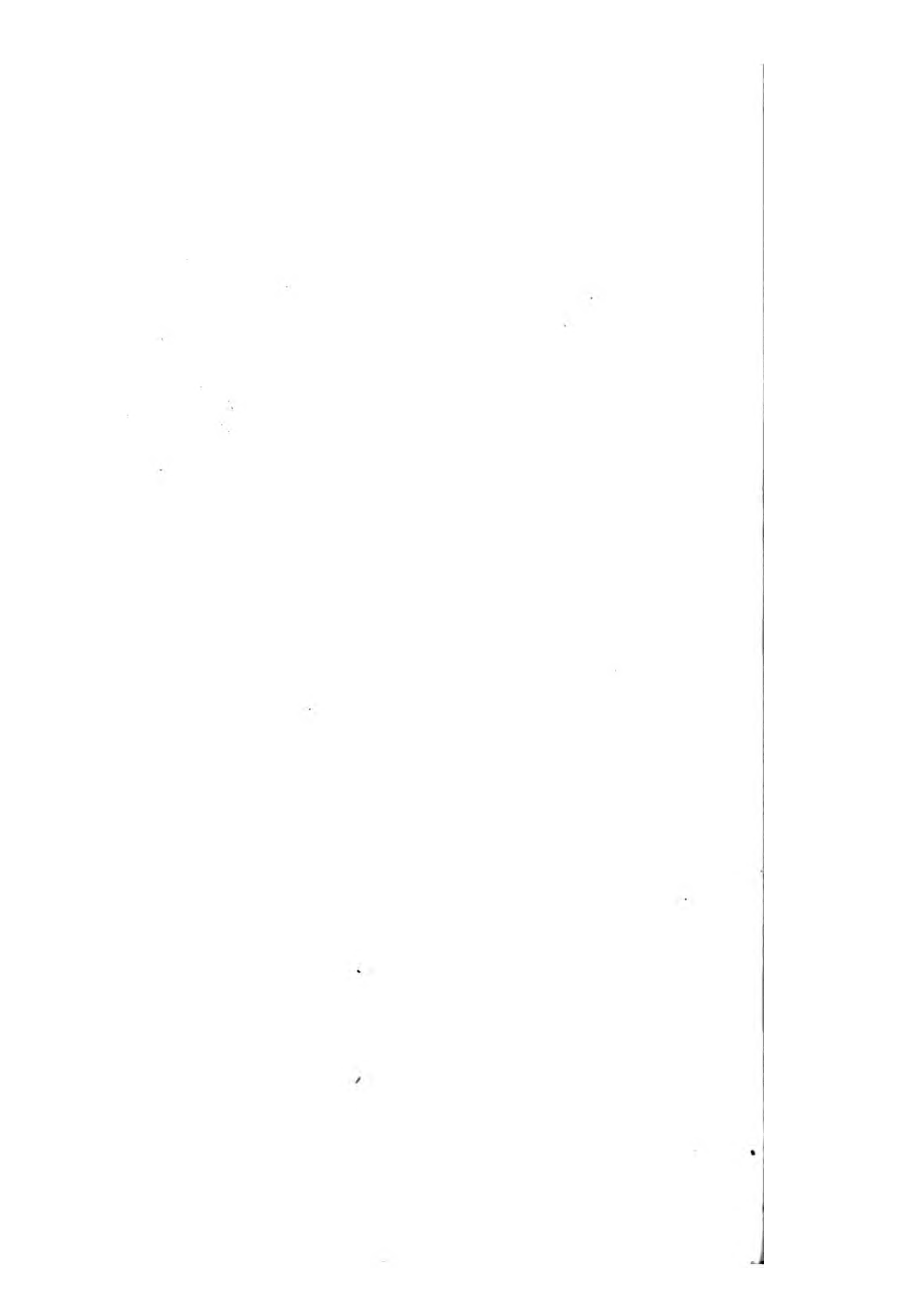

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

DIONYSII LONGINI

QUÆ SUPERSUNT.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

DIONYSII LONGINI

QUÆ SUPERSUNT.

RECENSUIT,

NOTASQUE SUAS ATQUE ANIMADVERSIONES

ADJECIT

JOANNES TOUPIUS.

ACCEDUNT

EMENDATIONES DAVIDIS RUHNKENII.

EDITIO TERTIA.

OXONII,

E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.

1806.

Clar. Press.
50. 4. 8.

LECTORI ERUDITO

S.

DIONYSIUM Longinum, quem **Cassium** vocant Photius et Suidas, tibi fisco, mi Lector, non qualem volui, sed qualem potui. Est enim non modo passim depravatus, sed magnam partem mutilus. Quare meliores codices expectandi. Quod aut erit aut non. Veruntamen feci quod potui. Editiones principes consului: quarum Manutianam ipse possideo; Robertellianam autem ad me misit vir ornatissimus, atque harum literarum peritissimus, **Jacobus Harris**, Sarisburiensis. Quin et variantes omnes lectiones, quas ex libris MSS. collegerant viri eruditi, in concilium advocavi, in primis lectiones MStorum Paris. et Eliensis, quorum hunc non ita pridem, cum Cantabrigiæ versarer, diligenter inspexi, illius autem collationem Vossianam debeo humanitati viri præstantissimi, et qui hasce literas in Academia Leidenfi cum maxime ornat, **Davidis Ruhnkenii**; qui et E-mendationes suas in Longinum mecum benevole ad-

modum communicavit. Quin et alteram ejusdem MSti collationem Parisiis ad me transmisit doctissimus et officiosissimus Larcherius, Pearciana longe accuratior, cujus ope Longinum non uno in loco restituimus.

Commentarius in Longinum, quem ediderunt Amstelædamenses A. D. 1733. et Francisco Porto adjudicarunt, ad Manutianam editionem plane est accommodatus, ita ut pene juraverim eum a Manutii manu fuisse profectum. Francisco quidem Porto adsignaverim has ob causas: primum laudat Æmilius Portus in Indice ad Xenoph. (v. Παρθένοσ) parentis sui Commentarium in Longinum: deinde auctor, quicumque demum fuerit, plurium codicum MSS. mentionem facit in v. Ἐνέργημα, sect. 32. cum Manutius, ut videtur, unum tantum habuerit, Bessarionis scilicet—Adde quod dicat in Præfat. ad suam editionem Crispinus, Longinum quasi redivivum Venetiis curasse Portum, ubi Manutius ante annos quindecim ediderat.—An dicendum igitur Manutium Longinum edidisse ita ut a Porto fuerat emendatus? Silet quidem Manutius; filet Portus; Res tamen ipsa clamat, vel Manutium commentarium istum, quæ mea est sententia, exarasse; vel saltem Longinum ad mentem Porti publicasse. Sed, cujuscunque demum fœtus fuerit, sane quantivis pretii est iste liber, quippe qui nos doceat, (quod cl. Pearcium in Præfat. et in not. ad sect. 13. v. Ἐπακμάσαι. sollicitum habuit) quas lectiones ex MSS.

fuis, (nam unum atque alterum habuit) et quas ex ingenio hauserit vir doctissimus. Ex. gr. ad sect. 9. ita scribit: “*Τέρματα*] *Μέτρα* erat in codicibus “ manuscriptis, sed sensus erat incommodus: quid “ enim est *τὸν ὠκεανὸν περὶ τὰ ἴδια μέτρα*; reposui “ itaque *τέρματα*, i. e. metas, limites; hoc est, li- “ tora, quæ sunt maris quasi termini et metæ.” Et sic sane primus edidit Manutius. Sic quoque ad sect. 13. “*Ἐμβιβάζουσι.*] *Ἐπακμάσαι* erat antea, sed “ nullo sensu: nos de nostro emendavimus hoc mo- “ do.” Et sic extat in editione Manutii. Denique ad sect. 39. ita habet: “*Ἐνέργημα*] Hoc verbum “ ipse addidi, cum in iis codicibus, quos habui ma- “ nuscriptos, desideraretur; feci tamen hoc, nixus “ auctoritate ipsiusmet Longini: nam paulo inferius “ sic legimus, *νόθα ἐς πειθῆς ἔχῃ τῆς ἀνδρωπείας* “ *φύσεως ἐνεργήματα γνήσια.*” Et sic quidem legitur in editione Manutiana. Adeo ut omnes istæ lectio- nes, quibus a cæteris codicibus discrepat Editio Ma- nutii, non sunt censendæ quasi meræ istius hominis conjecturæ, sed alicujus MSti auctoritate nixæ, nisi ubi nos aliter in commentario suo monuerit vir doc- tissimus. Atque hinc etiam liquet MStum illum, quem fere ubique expressit Manutius, et Bessarionis vocat, omnino diversum esse ab isto Veneto, quem contulit Tollius; nam in plurimis in diversum abit, ut diligens Lector notabit. Imo suspicor Manutium in scribendo Commentario utrumque codicem ante oculos habuisse; adeo ut jam novum quasi MStum nacti sumus, Bessarionis scilicet, et nescio an aliis

præstantiorem, cujus et auctoritatem in edendo Longino non semel sumus secuti. Atque hæc nostra sententia est. *Χαίρετω δ' ἕκαστος οἷς ἡδεται.*

Est autem ubi ita titubant et ineptiunt Librarii, ut ad ingenium, qualecunque demum, nostrum, et ad Longini morem atque indolem, erat confugiendum; in quo tamen ita nobis temperavimus, ut nullam fere lectionem in textum admiserimus, nisi quæ sole meridiano clarior esset et dilucidior, ita ut nefas quidem foret de ejus veritate dubitare.

Porro Rhetoras plerosque omnes veteres, atque alios probatissimos scriptores ad partes vocavimus; Dionysium Halicarnasæum in primis, Plutarchum, Quinctilianum, quos, ut antiquiores taceam, diligenter legerat noster, atque in succum verterat; id quod ex notis nostris lector eruditus animadvertet.

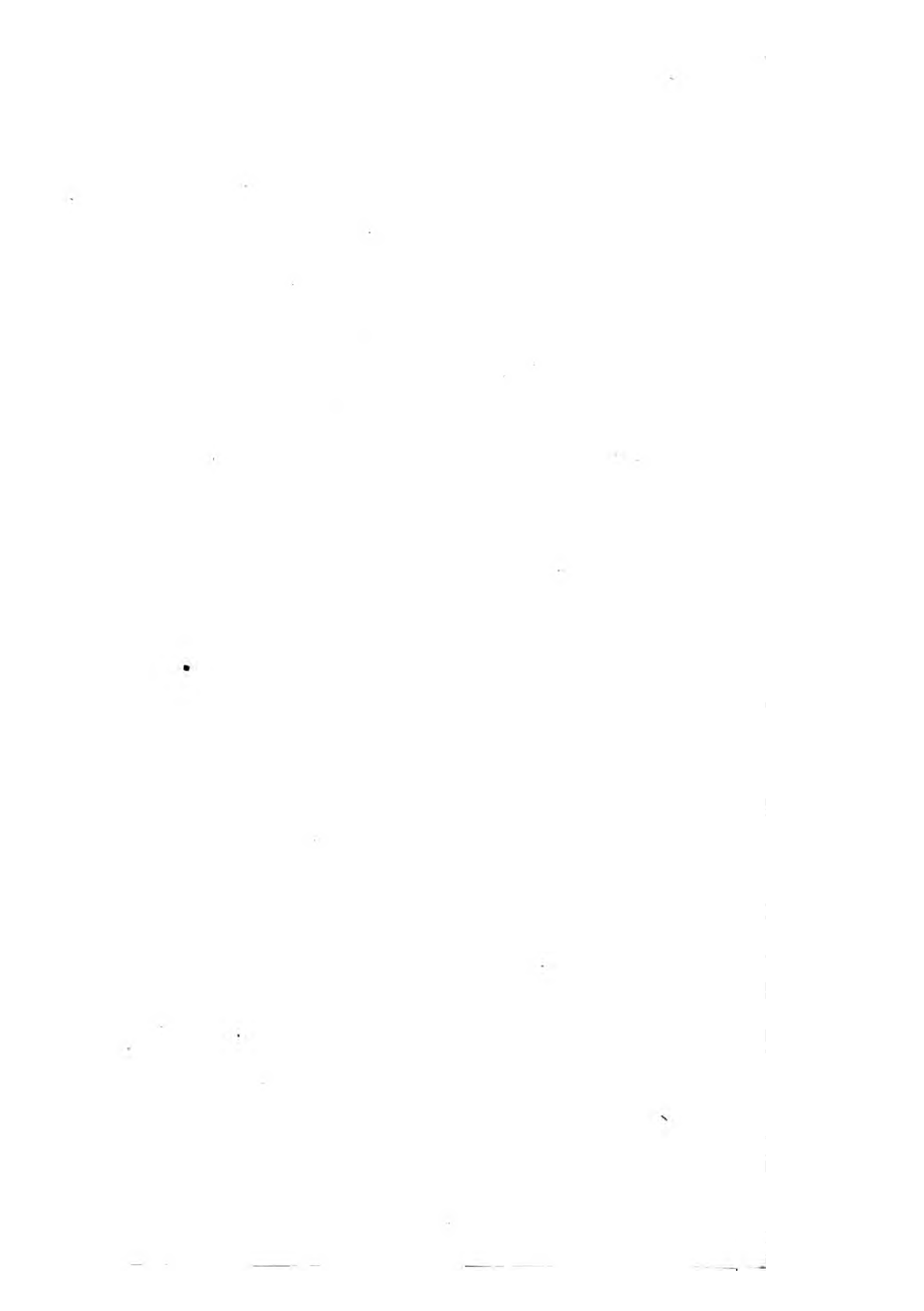
Quod ad versionem attinet, Latinam cl. Pearceii subnectendam censuimus; non quod hæc vel illa versio fatis placeat, sed mori scilicet et consuetudini servendum, quæ in omni re dominatur. Interpretationem autem Pearceii integram et intactam subjeci; ubicunque vero a mente auctoris longius recessisse videbatur, in notis sedulo monuimus. Quin et nonnulla, quæ a nemine Interpretum erant intellecta, nunc demum explicuimus et clara luce perfudimus. Ex. gr. sect. 17. *Παραλειφθεῖσα ἡ τῆ πανουργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι καὶ μεγέθεσι.*—Sect. 32. *Ἐνταῦθα τῶ*

πλήθει τῶν τροπικῶν ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ
 τῆ ῥήτορος θυμός.—Sect. 36. Οὐ δυνάμενος ὑπὸ τῆ
 φθόνου παρανοίας ἀλῶναι.—Sect. 39. Ὅσα γε τῆς θε-
 ωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτά.—Sect. 43. Ἀλλὰ γὰρ ἐκ ἐπ’
 εἶδους ἐπέιγει τὰ μικροποιὰ διαριθμεῖν. Atque alia
 hujus generis complura, quæ Lector eruditus me ta-
 cente notabit. Illud autem in primis te monitum ve-
 lim, nempe ubi legitur, sect. 14. Καὶ μὴ παῖξαι.
 quæ lectio Manutiana est, scribendum cum MS. Pa-
 risino, ὑπέχειν τῶν γραφομένων εὐδύναις πεπαῖχθαι,
 quod unice verum, sed ab editoribus nostris minus
 perscriptum : de quo Animadversiones nostræ confu-
 lendæ sunt.

Denique ne quid, quod Longini nomen præfere-
 bat, deesset, etiam et Fragmenta addidimus, magnas
 magnarum ædium reliquias; dignas profecto quæ
 hic exhiberentur, et notulis nostris illustrarentur.

Dabam S. Martini,
Sept. 6. 1777.

DISSERTATIO PHILOLOGICA

DE

VITA ET SCRIPTIS

LONGINI.

AUCTORE

DAVIDE RUHNKENIO,

Leſta Die 23 Octobris, 1776. in Auditorio Literario

Acad. Lugd. Bat.

A PETRO JOANNE SCHARDAM,

SPARENDAMO-BATAVO.

DISSERTATIO PHILOLOGICA

DE

VITA ET SCRIPTIS

LONGINI.

SECT. I.

QUANQUAM bonæ literæ, et præclara ingenia seculo tertio una cum ipso imperio Romano conciderunt, tamen, in tanta etiam conversione rerum ac perturbatione, fuit aliquis excellentium virorum proventus. Quorum longe principes numerantur in primis duo; Longinus, cui vel meliora tempora perpaucos pares tulerunt, ac Porphyrius, e Longini disciplina profectus, et ad magistri laudes, quanquam longo intervallo, proxime accedens. Porphyrii vitam, studia, et scripta Lucas Holstenius, vir magna et recondita eruditione, tam accurate enarravit, ut exemplum dederit talis historiæ bene scribendæ. At Longini memoriæ qui pari et cura et doctrinæ copia confuleret, adhuc scimus repertum esse neminem. Quo magis convenit, eandem illi, aut etiam diligentior, si fieri potest, operam navare.

SECT. II.

Longinus in fronte libri, Π. Υ. vocatur *Dionysius Longinus*; a Photio, Lex. MS. v. Σέρφοι, *Cassius Longinus*; a Suida v. Λογγίνος, *Longinus Cassius*, cognomine præposito gentili nomini. Quam nominum transpositionem Græcis aut folis, aut maxime usitatam dicit Reimarus in Vita Dion. Cassii, p. 1534. Sed multis exemplis planum fecit Dukerus ad Flor. ii. 2. 11. Latinos scriptores eandem rationem frequentare; eamque argenteæ, quam vocant, ætati in primis vindicavit Lipsius ad Senec. de Tranq. an. 14. Plenum igitur hominis nomen erat *Dionysius Cassius Longinus*. Græco *Dionysii* nomini, quod infans acceperat, Romanum *Cassii Longini* accessit, sive quod ipse in familiæ Cassiæ Longinæ clientelam receptus esset, sive quod ejus majores per aliquem ex Cassiis Longinis civitatem accepissent. De quo more Græcis barbarisque frequentissimo videndus Henr. Canegeterus de Nominib. cap. vi. Certe melior est hæc ratio illa Fabriciana, Bibl. Gr. tom. iv. p. 435. qua Longinum nepotem facit Cassii Longini apud Plutarch. Symp. ix. 1. quamvis contextus facile doceat, illum Longinum, non Græcum, sed unum quem e proceribus Romanis fuisse. Et quoniam de Longini nomine dicere cœpimus, hoc quoque notandum videtur, eum nunquam simpliciter *Dionysii*, semel *Dionysii Longini*, bis terve *Cassii Longini*, plerumque uno *Longini* nomine laudari. Quam observationem si quis minutam et contemnendam dicat, is sciat, eam mox nobis in gravioribus profuturam.

SECT. III.

Quo anno Longinus natus sit, nemo commemoravit, satis habentibus antiquis scriptoribus, tempus, quo summam ingenii gloriam attigisset, designare. Photius, *Bibl. Cod. cclxv. p. 1470.* ἐπὶ Κλαυδίου δὲ Λογγίνου ἠκμαζε. Georg. Syncellus, *Chron. p. 384.* ἐφ' οὗ (Αὐρηλιανῶ) φασὶ Φιλόστρατον τὸν Ἀθηναῖον ἱστοριογράφον, καὶ Λογγίνου ἀκμάσαι. Sed quid natalem diem annumve scire attinet, cum ætas ejus satis certis et perspicuis indiciis teneatur? Nam si magistrum viginti annis discipulo Porphyrio, qui A. C. 233. natus est, grandiozem fuisse ponamus, natalis ejus incidit in A. C. 213. vixitque adeo Longinus sexaginta annos, quoniam certum est, eum A. C. 273. periisse. Non minus incertus est ejus locus natalis. Abr. Scllerus, *Ant. Palmyr. p. 288.* Palmyrenum esse suspicatur; Syrum vel Emisenum Gabriel de Petra, cui Holstenius de *Vita Porphyr. cap. 5.* accedere videtur; Pamphylium Langbænius, quippe Dionysium Longinum perperam confundens cum Dionysio Phaselite. Syrum viri docti Longinum faciunt hoc argumento, quod mater Syra fuit, et quod ex Vopisco in *Aurelian. 30.* sibi collegisse visi sunt, Longinum Syriacæ linguæ peritum fuisse. At scierit Syriace, nihil impedit: quamvis id ex ambiguo Vopisci loco vix intelligi possit: num idcirco statim in Syria natus putandus est? Ejus enim linguæ vel a matre in Græcia, vel a Palmyrenis, apud quos postea vixit, discendæ facultatem habuit. Equidem multo pronior sim in sententiam Jo. Jonfii, de *Script. Hist. Phil. iii. 14.* Athenas Longino patriam tribuentis.

Hic certe ejus avunculus, Phronto, Emisenus, ex cujus forore Phrontonide natus est Longinus, artem rhetoricam docebat. Qua de re egregius est locus Suidæ: Φρόντων Ἐμισηνός, ῥήτωρ, γεγονώς ἐπὶ Σευήρα τῆ βασιλείας ἐν Ῥώμῃ· ἐν δὲ Ἀθήναις ἀντεπαίδευσεν Φίλοσράτῳ τῷ πρῶτῳ, καὶ Ἀψίνῃ τῷ Γαδαρεῖ· ἐτελεύτησε δὲ ἐν Ἀθήναις, περὶ ἕ. ἔτη γεγονώς· καὶ ἀδελφῆς Φροντωνίδος παῖδά ὄντα Λογγίνου τὸν Κριτικὸν κληρονόμου κατέλιπεν· ἔγραψε δὲ συχνὰς λόγους. Hunc Phrontonem, Græcum rhetorem, Langbænius et alii, qui Longini vitam enarrarunt, errantem ducem, Jo. Rualdum in Plutarchi Vita, cap. 5. fecuti, temere confuderunt cum oratore Romano, M. Cornelio Frontone, M. Antonini Philosophi in Latinis literis magistro, de quo vide Capitolin. in M. Anton. 2. Quem errorem, nuper etiam repetitum ab historiæ philosophicæ compilatore, tom. ii. p. 214. ita confutavit vir doctissimus, Edvardus Corfinus in Plutarchi Vita, §. 5. dicere ut contra posse nemo videatur. Phronto, dum vixit, Longinum in filii modum amavit, et moriens bonorum suorum hæredem scripsit. Nec dubitari potest, quin idem ejus ingenium ad omnem humanitatem finxerit, eique viam, qua ad veram eloquentiam iretur, monstrarit, præsertim cum æmulatio, Phrontoni cum Philostrato et Apfīne intercedens, cujus Suidas mentionem facit, vix fineret sororis filium æmulorum disciplinæ commendari.

SECT. IV.

Ipse Longinus in Præfatione luculenta libri Περὶ Τέλης, quam Porphyrius in Vita Plotini, p. 127. conservavit, narrat, se ab ineunte ætate cum parentibus

multa itinera obiisse, multas regiones iustrasse, et omnes, qui clarum in philosophia nomen haberent, per hanc peregrinandi opportunitatem vidisse. Ex quo, quantam facultatem habuerit optimi cujusque magistri sibi legendi, facile judicari potest. Ex Platonis vidit Euclidem, Democritum, Proclinum, Ammonium Saccam, Origenem, Plotinum, Amelium, Theodotum, Ebulum: e Stoicis Themistoclem, Phœbionem, Annum, Medium, Herminum, Lyfimachum, Athenæum, Musonium: ex Peripateticis Heliodorum Alexandrinum, Ammonium, Ptolemæum. Quorum omnium, si Ammonium Saccam, Origenem, Plotinum, et Amelium excipias, vix tenuis notitia ad nos pervenit, propterea quod alii nihil literis prodiderunt, aliorum libros vetustas interceptit. Democritus scripsit Commentarium in Platonis Alcibiadem, quem laudat Olympiodorus Commentario MS. in eundem dialogum, p. 29. B. Τὸ εὖ λέγεις, ὁ μὲν Δημόκριτος ἐπέκλεην ἕνα διότι μετρεῖμενον τὸ ὄνομα αὐτῶ ἕνα (i. e. 651.) ποιεῖ, ὡς ἀπὸ Σωκράτους ἐκδέχεται· ὁ δὲ Δαμάσκιος, ὡς ἀπὸ Ἀλκιβιάδου· καὶ ἄμεινον τὸ δεύτερον: item Commentarium in Phædonem, qui ab eodem Olympiodoro in eundem dialogum commemoratur: "Ὅτι τὴν γῆν, οἱ μὲν ἀσώματον φασὶ τὴν ἐνταῦθα λεγομένην, οἱ δὲ σωματικὴν· καὶ τῶν ὅλων μὲν ἴσον κόσμον, Ἀρποκρατίων, τὸν δὲ ὑπὸ σελήνην, Θεόδωρος· τῶ δὲ ἀσωμάτων, τὴν μὲν ἰδέαν Δημόκριτος, τὴν δὲ φύσιν, Πλάταρχος. Eiusdem Democriti mentionem facit Syrianus Commentario MS. in Aristotelis Metaphysica: μηδὲ Πλάταρχον καὶ Ἀττικὸν καὶ Δημόκριτον τὰς Πλατωνικὰς κατ' αὐτὸ τῶτο ζητῶμεν. Ptolemæum Peripateticum Fabricius, Bibl. Gr. tom. ii. p. 310. laudari putat a Sexto Empiric. adv. Gramm. i. 3. p. 229. In quo virum egregium ratio

fallit. Nam primum Ptolemæus, quem Longinus vidit, per temporis rationes vix potuit a Sexto Empirico commemorari. Deinde Longinus disertè testatur, eum nihil, præter carmina et declamationes, scriptum reliquisse. Ammonio Peripatetico hanc insignem variæ copiosæque eruditionis laudem tribuit Longinus: οὐ γὰρ ἔστιν, ὅστις ἐκείνῳ γέγονεν εἰς πολυμάθειαν παραπλήσιον. a cujus judicio non discrepat Philostrat. Vit. Sophist. ii. 27. p. 618. Ἰππόδρομος πλεῖστα ἀνέγνω μετὰ γε Ἀμμώνιον ἢ ἀπὸ τῆς Περιπάτου· ἐκείνη γὰρ πολυγραμματούτερον ἄνδρα ἔπω ἔγνων: ubi Peripateticum Ammonium cum Platónico a Gothofredo Oleario confundi, nemo miretur, cum hic etiam errarit Jonfius, tanto doctior et solertior, de Script. Hist. Phil. iii. 13. p. 282. Vide Fabricium, Bibl. Gr. tom. iv. p. 172.

SECT. V.

Hi sunt ineuntis seculi tertii philosophi, cogniti omnes a Longino. In quibus cum ingenio scientiaque longe excellerent Ammonius Saccas et Origenes, horum se potissimum disciplinæ tradidit, iisque audiendis multum temporis consumpsit. Ipsum testem audiamus in Præfatione libri Περὶ Τέλους· Τῆ δὲ δευτέρῃ τρόπῃ Πλατωνικοὶ μὲν Ἀμμώνιος καὶ Ὀριγένης, οἷς ἡμεῖς τὸ πλεῖστον τῶν χρόνων προσεφοιτήσαμεν, ἀνδράσιν καὶ ὀλίγῳ ἢ καθ' ἑαυτὰς εἰς σύνεσιν διενεγκῶσιν. Alexandria tum philosophiam Platonicam docebat Ammonius, cui, quod juvenis faccis portandis victum quæfisset, scurrilis Alexandrinorum dicacitas cognomen *Saccas* indidit, non dissimile nomini *Cybiosactes*, quo, ut Suetonius in Vespas. 19. auctor est, olim unum e regibus suis,

post Vespasianum notarant. Magna hujus philosophi fama erat, partim justis de causis orta, partim ab adolescentibus, temere, ut fieri solet, novitatem disciplinæ mirantibus, commota. Etenim rem inauditam et prope incredibilem profitebatur, se ex diversarum sectarum sententiis unum quasi philosophiæ corpus confecturum, Platonemque cum Aristotele in concordiam redacturum. Sed de Ammonio tanto minus hic dicere necesse est, quod tota philosophandi ratio, quam secutus est, e Plotino, ejus discipulo, qui illam literis prodidit, intelligitur. Vide e veteribus Hieroclem apud Photium, *Bibl. Cod. ccxiv. p. 550.* e recentioribus Moshemium, *Dissert. de turbata per Platonicos ecclesia, §. 7. seqq. et Histor. Christian. Seculi II. §. 27. seqq.* quanquam is in multis fingenti, quam docenti similior est. Alter Longini magister erat Origenes, omnium Ammonii discipulorum, si Plotinum excipias, nobilissimus, quem Suidas, v. Ἀμέλιος, cum Ammonio conjungit. Hierocles, l. c. p. 554. οὗ τῶν γνωρίμων οἱ ἐπιφανέστατοι Πλωτῖνός τε καὶ Ὀριγένης. Multi hunc Origenem, a Christianis sacris alienum, confundunt cum inclyto illo Origine Adamantio, Ammonii et ipso discipulo, tanquam Jo. Jonsius, *de Script. Hist. Phil. iii. 16. p. 293.* et Jo. Pearsonus, *Prolog. in Hierocl. p. 29.* revocans tamen errorem suum, *Vindic. Ignat. ii. p. 10.* Sed quomodo distinguendi sint, præclare docet H. Valefius ad Euseb. *H. E. vi. 19.* quem, præter ceteros, sequitur Huetius, *Origenian. lib. vii.* Quanti Plotinus Origenem fecerit, testimonio sit, quod narrat Porphyrius in Plotini Vita, p. 116. Cum Origenes forte Romæ in Plotini scholam venisset, tantus illi rubor suffusus est, ut statim docendi

finem faceret, grave esse dicens differere, præsentibus iis, qui, quæ traduntur, æque teneant, atque ipse qui docet. Ob quam cum Plotino et Porphyrio consuetudinem, Romæ institutam, Origenes ab Euphrosyno in Porphyro p. 17.—Porphyrii condiscipulus vocatur, frustra, ut nobis videtur, Huetio, l. c. tertium aliquem Origenem ex illo loco fingente. Longinus autem non Romæ, sed Alexandriæ, Origenem audivit, quod quo tempore Origenes Romæ cum Plotino et Porphyrio versabatur, ipse jam dudum Athenis bonas artes tradiderat, Porphyriumque format. Idem in Præfatione libri Περὶ Τέλως, quam non semel laudavimus, testatur, Origenem nihil de philosophia literarum monumentis mandasse, et, si quid exstet, velut liber Περὶ Δαιμόνων, levioris operæ esse, atque aliud agenti excidisse. Ex illo libro quædam affert Proclus in Platonis Timæum, p. 24. Alium ejus libellum laudat Porphyrius in Plotini Vita, p. 97. ὅτι μόνος ποιητῆς ὁ βασιλεύς: de qua inscriptione alii aliter. Valefius ad Euseb. l. c. libellum suspicatur comparatum fuisse ad Imperatoris Gallieni facultatem Poeticam laudandam. Cujus opinionem merito repudiat Fabricius, Bibl. Gr. t. iv. p. 79. Nam neque Origenem, primum Græcum, deinde philosophum, decebat, sibi de versibus Latini judicium arrogare, neque tam fœda ignavissimi Imperatoris adulatio in gravem philosophum cadebat. Melius igitur alii sensum philosophicum in hoc indice quæsierunt, ut Bruckerus, Hist. Phil. tom. ii. pag. 216. quamvis, qualis fuerit, nemo expediverit. Nobis in mentem venit legere: ὅτι νῦν ποιητῆς καὶ βασιλεύς, id est, *mentem hoc universum condidisse, et conditum regere.* Ita liber scriptus est ad re;

fellendos ejus ætatis philosophos, qui tria rerum principia statuerunt, de quibus vide Th. Galeum ad Jamblich. de Myfter. p. 297. et R. Cudworth. System. Intell. tom. i. p. 884. et ad confirmandam sententiam, Platonis Phileb. p. 79. D. πάντες γὰρ συμφωνῶσιν οἱ σοφοὶ, ἑαυτὰς ἔγωγε σεμνύοντες, ὡς νῦν ἐστὶ βασιλεὺς ἡμῖν ἔρανε καὶ γῆς : ubi Olympiodorus Commentar. MS. laudat simile Orphicum : νῦν δὲ οἱ ἀψευδῆς βασιλῆϊος. Ita versus scribendus, non, ut in Orphei Fragmentis Gesnerianis, p. 410. editus est : νῦν δὲ οἷα ψευδῆς βασιλῆϊος. His Origenis libris adde ejusdem Commentarium in Timæi Platonici proœmium, sæpe a Proclo in eundem Tim. laudatum, in quo interdum a Longino, qui illud ipsum proœmium singulari libro explicuerat, diffentit, ut cognoscere licet ex Proclo, p. 10. 26. In his autem Origenianis scriptis, subitariis et temere fufis, non mirum est, si gratiam orationis et venustatem requirat Eunapius in Porphyrr. p. 17. Hactenus de altero Longini in philosophia magistro, Origene.

SECT. VI.

Jam etfi Longinus Ammonium, Origenem, Ammoniiquæ discipulum, Plotinum aliis ætatis suæ philosophis anteferebat, non tamen idcirco existimandus est, philosophandi rationem, quam illi sequerentur, per omnia probasse; præsertim cum diffentionem suam a multis Plotinianis, aut, si malis, Ammonianis decretis aperte præ se ferat in Epistola ad Porphyrium, quam ille inseruit Plotini Vitæ, p. 125: Longinum ignoret oportet, qui tali ingenio placuisse credat duram et contortam philosophorum, qui con-

ciliari nollent, conciliationem, infanum allegorici five secretioris sensus quærendi studium, mysticas disputationes de Deo, divinisque emanationibus, et dæmonibus, quibus omnes illorum libri sunt referti, alia denique multa, hic non attingenda, quibus tum vera et sincera Platonis philosophia fœdum in modum adulterabatur. Non ille e turbidis recentiorum Platoniorum hauriebat rivulis, sed liquidos purisque antiquorum philosophorum, maxime Platonis, fontes consecrandos putabat. Quo nomine φιλαρχαῖος verissime appellatus est a Porphyrio in Vita Plotini, p. 116. ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ ἔ τε περὶ ἀρχῶν Λογγίνου, καὶ ἔ Φιλαρχαίης : quod Ficinus ita vertit : *Quum liber Longini et Phylarchei de Principiis lectus esset.* Sed cui vel fando auditus est philosophus *Phylarcheus* ? Paulo prudentius Langbænius in Vita Longini, et Vales. de Critica, i. 17. φιλαρχαῖος libri indicem esse conjecerunt. Sed Porphyrii verba corrupta sunt, quibus facile sic medeare ; ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ ἔ τε περὶ ἀρχῶν Λογγίνου, ἔ φιλαρχαίης : id est, *cum ei lectus esset liber Longini, priscae sapientiae studiosi, de Principiis.* Quam Porphyrii mentem vidit etiam Fabricius, Bibl. Gr. tom. iv. p. 116. et 436. Omnino germanum Platonium fuisse Longinum, non modo clarum est ex libris, aut fragmentis potius librorum, quæ supersunt, sed multo magis ex Commentariis ad Platonem interpretandum comparatis. Ejus Commentarium in Phædonem memorat Olympiodorus Commentario inedito in eundem dialogum, p. 379. D. Πῶς διὰ τὰ χρήματα πάντες οἱ πόλεμοι γίνονται ; πολλοὶ γὰρ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας ἐγένοντο· ῥητέον ἔν, ὡς μὲν Ἀρποκράτιων, ἢ ὅτι ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἢ ὅτι καὶ ἡ τῶν λαφύρων ἐλπίς ἐπιτείνει τὸν πόλεμον· ὡς δὲ Λογγίνος, τὰ ἐκτὸς πάντα

χρήματα καλεῖ· οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐξηγήται, ἐπειδὴ ὀργάνοις χρῶν-
 ται τοῖς χρήμασι πάντες οἱ πολεμῶντες. Ejusdem Com-
 mentarium in Timæum, vel potius in proœmium
 Timæi, sæpe laudat Proclus in eundem dialogum
 tanquam, p. 10, 11. 16. 20, 21. 29. 50. 63. 98. Non
 facile putem, ullum interpretem tantis ingenii et
 doctrinæ præfidiis ad scriptorem aliquem explican-
 dum, quantis Longinus ad Platonem, accessisse. Cu-
 jus libros utinam fanaticorum interpretum, Procli,
 Hermiæ, et Olympiodori jactura redimere liceret!
 Paucas admodum Longini explicationes Proclus,
 quippe veram interpretandi rationem, qua ille ute-
 batur, præ mystica sua contemnens, afferendas puta-
 vit. Tamen ex paucis illis apparet, eum non solum
 res, sed, quoniam Plato a scribendi quoque elegantia
 spectari voluit, etiam verba persecutum esse. Juvat,
 aliquot, exempli causa, apponere. Ad Tim. p. 523.
 A. hanc annotationem laudat Proclus, p. 19. Λογ-
 γῆτος μὲν ἐν τέτοις ὠραίζεσθαι τὸν Πλάτωνα φησὶ, διὰ τῶν
 παραβολῶν καὶ τῶν ὀνομάτων χάριτος, καλλωπίσαντος (lege,
 καλλωπίσαντα) τὸν λόγον, ἐνδεικνύμενος εἰς τινὰς Πλατωνικὰς,
 αὐτοφυῆ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην, ἀλλ' ἔκ ἐκ τέχνης πεπορισμένην
 τῷ φιλοσόφῳ λέγοντας· εἶναι μὲν γὰρ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων
 πεφροντισμένην τῷ Πλάτῳ καὶ οὐ κατὰ τὸ ἐπιτυχὸν ἕκαστα
 λαμβάνειν αὐτόν· ἀλλὰ τῆτο μὲν εἶποι ἂν τις ἀπὸ τῆ κοινῆς τῆ
 τότε καὶ συνήθους ἐρμηνείας ἦκεν καὶ εἰς αὐτόν· πολλὴν δὲ αὐτὸν
 ποιῆσθαι καὶ τῆ συνήθους προμήθειαν· θᾶττον γὰρ ἂν τὰς ἀτό-
 μους Ἐπικέρας συνελθῆσας ποιῆσαι κόσμον, ἢ ὀνόματα ὡς ἔτυχε
 συγκείμενα καὶ ῥήματα λόγον καταρτίζομενον. Πλάτωνα δὲ ἐν
 μὲν τῇ χρήσει τῶν ὀνομάτων ἠτιάσαντό τινες, ὡς μεταφοραῖς
 χρώμενον· περὶ δὲ τῆ συνθήκης, ἅπαντες θαυμάζουσιν· ἀλλ'
 ὅμως ἐδὲ ἐκ ταύτης μόνον ἂν τις λάβοι τὴν περὶ τῆ ἐρμηνείαν αὐ-
 τῆ φροντίδα, ἀλλὰ ἐκ τῶν τοιούτων ἐπιτηδεύσεων, οἷαν ἐν τέτοις

ἐπιδείκνυται· οὐ γὰρ ἀπλῶς λέγει ὁ Σωκράτης ὅτι ποθεῖ γένεσθαι αὐτῷ παρὰ τῆ ἀμφὶ Τίμαιον, ἀλλ' ὠραϊζομένῳ πως ἔοικε, καὶ ψυχαγωγῶντι τῆ ἀκροατῆν : ubi verbum, quod excidit, sic revocandum videtur : ὡς μεταφοραῖς κατακόρως χρώμενον. Dionys. Halic. de Thucyd. p. 161. ὅταν μὲν αὐτῇ χρῆσθαι κατακόρως. Jo. Siceliota Commentario MS. in Hermogenem, de Procopio Gazæo : ἀκαίρως μὲν καὶ κατακόρως χρώμενται ταῖς τροπαῖς καὶ ἐπιθέτοις ἐν τοῖς λόγοις. Rhetor. MS. in Bibl. Medicea : οὐ δεῖ κατακόρως ταῖς γνωμολογίαις κεχρῆσθαι. Neque enim omnem metaphorarum usum, sed nimiam frequentationem veteres in Platone reprehenderunt, ipso Longino docente in alio opere Π. Υ. §. 32. Ex eodem ad Tim. p. 523. C. hanc annotationem excerptit Proclus, p. 21. Ὁ Λογγίνος τὴν λέξιν θεωρεῖν ἐκ ἀπαξιών, ἐκεῖνο μὲν τὸ κῶλον ἐν ᾧ φησιν, τὸ δὲ τῶν σοφιστῶν φοβεῖμαι, μή πως αἶτε πλανητὸν ὄν, ἀρχόμενον (lege, ἀρχομένον) φησὶν εἶναι διὰ σεμνότητος ἔφασιν τὴν φράσιν ἐξαλλάττειν· τὸ δὲ ἐξῆς, ὅσα αὖν οἶάτε ἐν πολέμῳ καὶ μάχαις πράττοντες καὶ τὰ ἐχόμενα, διασρέφοντος εἶναι τῆ φράσιν ἀπὸ τῆ κατὰ φύσιν· τὸ δὲ τρίτον τὸ, καταλέλειπται δὴ τὸ τῆ ἡμετέρας ἕξεως γένεσθαι, παντελῶς ἀλλόκοτον εἶναι· μηδὲν γὰρ ἀπειοικέναι τῆ βίῃ Ἡρακλείῃ, καὶ ἰρῆ ἰς Τηλεμάχοιο, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ad Tim. p. 523. F. hæc habet Proclus, p. 26. Λογγίνος μὲν ἠπόρει, τί ποτε βέλεται τῷ Πλάτῳ τῆς τῆς διηγήματός ἢ παραθέσεως· ἔτε γὰρ ὡς διαναπαύων τὴν ἀκροατῆν, ἔτε ὡς δεόμενος πεποιήται τῆ μνήμην· καὶ ἔλυεν ὡς ᾄετο λέγων, ὅτι πρὸ τῆ φυσιολογίας παρέλαβεν αὐτὸ ψυχαγωγῶν τῆ ἀκροατῆν, καὶ τὸ τῆ ἐρμηνείας ἐκείνης ἀδύμηρον προθεραπεύων διὰ τῆ τῆς παραθέσεως. Hanc Longini rationem eo minus spreverim, quod totum proœmium Timæi Platonicum membrum esse videtur cum corpore parum cohærens. Cujusmodi proœmia veteres in Heraclidæ Pontici et Theophrasti dialogis

reprehenderunt. Proclus Commentario MS. in Platonis Parmenidem, ubi omnia Platonis proœmia dialogorum argumentis consentanea esse contendit, sic ait: Τὸ δὲ παντελῶς ἀλλότρια τὰ προοίμια τῶν ἐπομένων εἶναι, καθάπερ τὰ τῆς Ἡρακλείδου ἢ Πουτικῆς καὶ Θεοφράστου διαλόγων, πᾶσαν ἀντιᾶ κρίσεως μετέχουσιν ἀκοῦν. Sequuntur hæc apud eundem Procl. p. 27. παλαιὸν ἀκηκῶς λόγον οὐ νέον ἀνδρός.] Λογγίνος μὲν ἐν τέτοις ἐπισημαίνεται πάλιν, ὅτι φροντίζει καὶ ὀνομάτων ὠρας καὶ ποιικιλίας ὁ Πλάτων, ἀπαγγέλλων ἄλλως τὰ αὐτά· τὸ μὲν γὰρ ἔργον, ἀρχαῖον ἐκάλεσε, τῆ δὲ λόγον, παλαιὸν, τὸν δὲ ἀνδρα, οὐ νέον, καίτοι ταῦτον διὰ πάντων σημαίνων, καὶ δυνάμεν[⊗] πάντα ὡσαύτως προσειπεῖν. Paucis interjectis idem, p. 28. εἶπεν ἔν τις τῶν φρατόρων] Πάλιν ἐν τέτοις, οἱ μὲν τῆ λέξεως φιλοθεάμονες ἐπισημαίνονται τοῖς αὐτῶν ἑρασαῖς, ὅτι Σόλων[⊗] ἐπαινεῖ τῆ ποιήσιν ὁ Πλάτων ἀσφαλῶς, ἰδιώτῃ τῆ ἐπαινον ἀναθεῖς, καὶ εἰς χάριν ἄλλων, ἀλλ' οὐ κατὰ νῦν λέγουσι καὶ λόγον· εἴπερ γὰρ τις ἄλλος καὶ ποιητῶν ἄριστος κριτὴς ὁ Πλάτων, ὡς καὶ Λογγίνος συνίστησιν. Ita cum Longinus philosophiæ severitatem exquisitoris doctrinæ suavitate temperavit, quid miramur, si, qui se res, non verba sectari jactarent, parum magnifice de illo senserint? Plotinus quidem, durior ad hæc studia, lecto ejus libro Περὶ Ἀρχῶν, teste Porphyrio in ejus Vita, p. 116. exclamavit: Φιλολόγος μὲν ὁ Λογγίνος, φιλόσοφος δὲ εἰδαμῶς. Quam vocem, velut oraculo missam, repetit Proclus, eruditior ille quidem Plotino, sed eodem morbo laborans, in Platonis Tim. p. 27. Sed hujus judicii iniquitas unde profecta sit, non est difficile intelligere. Urebat haud dubie hominem, suam de Ideis sententiam, quam discipuli, ut fit, laudibus in cælum ferrent, idoneis rationibus a Longino oppugnari. Huc adde, barbaræ et spinis metaphysicis horridæ sapientiæ nun-

quam bene convenire cum elegante et diserta. Etiam nunc reperiuntur, præsertim de scholastica Wolfii disciplina, qui paullo elegantius philosophantes, philologos potius, quam philosophos appellent.

SECT. VII.

At vero, quem nos Platonicum philosophum dicimus, Porphyrius apud Eusebium, H. E. vi. 19. pro Pythagorico habuisse videtur: *συνῆν γὰρ Ὀριγένους ἀεὶ τῷ Πλάτωνι, τοῖς τε Νεμπίει, καὶ Κρονίει, Ἀπολλοφάνει τε καὶ Λογγίνῳ, καὶ Μοδεράτῃ, Νικομάχῳ τε καὶ ἄλλοις ἐν τοῖς Πυθαγορείοις ἐλλογίμων ἀνδρῶν ὁμίλει συγγραμμάσιν.* Quem locum sine ulla scripturæ varietate excerptit Suidas, v. Ὀριγένους. Fabricius quidem, Bibl. Gr. tom. i. p. 482. 494. credens, omnes philosophos, qui hic commemorantur, Pythagoricos esse, non dubitavit et Apollonem et Longinum in Pythagoricorum catalogum referre. In quo fallitur vir doctissimus. Nam Apollonem Stoicus fuit: Numenius, sicut Longinus, Platonicus; quamvis uterque de illius temporis more Pythagoricæ doctrinæ studium affumisset. Alia difficultas haud paullo gravior, quam unus Valesius pro sagacitate sua sensit, ex Porphyriano loco exoritur. Nam primum mirari subit, Longinum cum multo vetustioribus philosophis conjungi: quod artis criticæ perito statim suspicionem injiciat corruptelæ, in Longini nomine hærentis. Tum acrius telum, quod vulgatam lectionem prorsus jugulet, nobis temporum suppeditat ratio. Nego enim, Origenem Adamantium, eumque juvenem, Longini libros legere potuisse, quod, quo tempore Origenes juvenis philosophiæ operam dabat, hoc est sub ipsum ini-

tium seculi tertii, nondum lucem viderat Longinus. Quid igitur? Nempe pro Λογγίνου scribendum Ἀλ-
 είνου. *Albinus*, philosophus Platonicus, qui vulgo male
Alcinous appellatur, Origeni viam præire potuit ad
 Platonem intelligendum, quippe ætate superior Ori-
 gene, et jam Galeno de libris suis, tom. iv. p. 372.
 laudatus. Ejus duplex extat libellus, quorum alter
 tradit ordinem, quo *Platonis dialogi legendi sint*, alter
Epitomen doctrinæ Platonis. Priorem nostra demum
 ætate protulit Fabricius, Bibl. Gr. tom. ii. p. 44.
 quem adeat, qui de Albino plura cognoscere velit.

SECT. VIII.

Longinus vero, cum justas doctrinæ copias et a
 magistris Alexandrinis, et ab aliis, quos in peregri-
 natione audierat, summo sibi studio parasset, eas A-
 thenis, ubi natus educatusque erat, explicare insti-
 tuit, docuitque juvenes hæc studia æmulantes tanta
 assiduitate, vix ut ei tempus superesset ad condenda
 eloquentiæ suæ monimenta, si vera nobis narrat Jo-
 annes Siceliota Commentario MS. in Hermogenem
 περὶ ἰδεῶν· ὁ μὲν γὰρ Λογγίνος περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἐν-
 ασχολούμενος, καὶ περὶ τὸ γράφειν τελείας ὑποθέσεις ἐκ ἔχων
 καιρὸν, τὸ δὲ Ὀμήρου (Π. ἰ. 323.) πέπονθεν ὄρνιθος, λιμώτ-
 τισαν τὰς νεοτῆς τρέφειν: de quo loco mox plura dice-
 mus. Hic ejus disciplina usus est Malchus, domo
 Tyrius, cujus patrium nomen, Græcis auribus mo-
 lestum, Longinus in Πορφύριος mutavit, forte Aristo-
 telem, qui ex Tyrtamo fecerat Theophrastum, imi-
 tatus. Eunapius in Porphyg. p. 13. Μάλχος δὲ κατὰ
 τὴν Σύρων πόλιν ὁ Πορφύριος ἐκαλεῖτο τὰ πρῶτα· τῆτο δὲ δύνα-
 ται βασιλέα λέγειν. Πορφύριον δὲ αὐτὸν ὠνόμασε Λογγίνος.

εἰς τὸ βασιλικὸν ἔἰς θῆτος παρασίημον ἢ προσηγορίαν ἐπιτρέψας. Qua in re Eunapii diligentiam requirit Valefius de Crit. i. 18. Neque enim Longinus, sed Amelios nominis Tyrii in Græcum Βασιλεύς mutandi auctor fuit, ipso Porphyrio teste de Vita Plotini, p. 120. Βασιλεύς etiam, non Πορφύριος, vocatur a Longino in Præf. libri Περὶ Τέλους, p. 131. Quæ facile conciliantur, si dicamus, Malchum quidem primum ab Amelio Βασιλέα, mox a Longino ejusdem fere potestatis, sed gratioris soni nomine, Πορφύριον appellatum esse. Sed hoc utcunque accipiatur, parum referre arbitror. Illud magis convenit quærere, quid Longinus Athenis professus sit, artemne criticam, vel grammaticam, ut Langbænio in ejus Vita videtur, an philosophiam, ut Valefio ad Euseb. H. E. vi. 19. et de Crit. i. 17. Priorem sententiam confirmat Eunapius, Porphyrii in Grammaticis et Rhetoricis magistrum edens Longinum, in Porphyg. p. 13. *παρ' ἐκείνου δὲ ἢ ἄκρον ἐπαιδεύετο παιδείαν, γραμματικῆς τε εἰς ἄκρον ἀπάσης ὡσπερ ἐκεῖνος ἀφικόμενος καὶ ῥητορικῆς πλὴν ὅσον ἐκ ἐπ' ἐκείνην ἔνευσε, φιλοσοφίας τε πᾶν εἶδος ἐκματτόμενος.* At hoc non persuadet Valefio de Crit. l. c. quia Porphyrius ipse, Quæst. Homer. 25. suum in arte grammatica Athenis præceptorem, non Longinum, sed Apollonium, prædicat. Præterea rem conficere Valefio videtur Longinus Præfatione sæpe laudata libri Περὶ Τέλους, p. 131. ubi suæ disciplinæ philosophicæ Plotinianam a Porphyrio prælatam narrat: *ὃν (Πλωτῖνον) ἀποδεξάμενος μᾶλλον ἢ παρ' ἡμῖν ἀγωγῆς.* *Philosophus* etiam diserte vocatur a Vopisco in Aurelian. 30. et Suid. v. Λογγίνος. Item Scholia Longini in Hephæstionem de Metris in Cod. Vatic. inscribuntur: *ἐκ τοῦ Λογγίνου τοῦ φιλοσόφου.* Tum dictum

Plotini de Longino, quod supra retulimus, professione philosophum, non philologum, Longinum fuisse, ostendit, ut pulchre videt Valef. i. c. Denique Πλατωνείων celebratio, quæ ipsi tribuitur, non Grammaticis aut Rhetoribus, sed Philosophis, usitata reperitur. Porphyrius apud Euseb. Præp. Evang. x. 3. p. 464. Τὰ Πλατώνεια ἐσιῶν ἡμᾶς Λογγίνῳ ᾧ Ἀθήνησι, κέκληκεν ἄλλως τε πολλὰς, &c. ubi deteriorum librorum scriptura, Πλωτίνεια, in fraudem inducti, Holstenius in Vita Porphyrii. p. 11. et Langbænius in Vita Longini, Plotini natalem a Longino celebratum putarunt. Verum nec Plotino magistro usus erat Longinus, nec tantum sibi auctoritatis Plotinus constituerat, ut Longinus talem ei honorem, præteritis Ammonio et Origene, sub quibus profecerat, haberet. Excepit tum Longinus, ut hoc obiter addamus, solenni convivio florem hominum eruditorum, Athenis degentium, Nicagoram Sophistam, Majorem, Apollonium Grammaticum, Demetrium Geometram, Profenem Peripateticum, Calietem Stoicum, Caystrium et Maximum. Adfuit etiam Porphyrius, qui totam rem narrat, cum aliis pluribus. Ex his nonnulli sibi nomen apud posteros fecerunt, ut Nicagoras, quem Gothofr. Olearius ad Philostrat. de Vit. Sophist. ii. 31. p. 624. turpi errore confundit cum Nicostrato, Rhetore M. Antonini temporibus claro. Vide Suidam v. Νικαγόρας, et ibi Kusterum. Notus etiam est Major Sophista, ex Suida in v. et Scholiaste Hermogen. p. 1130. Apollonium Porphyrii in Grammaticis magistrum fuisse, paullo ante diximus. Maximus, nescio, an sit philosophus, domo Tiansus, cujus titulum sepulchralem Athenis vidit Sponius, Miscell. Erud. Antiq. p. 127.

ΜΑΞΙΜΩ,

ΤΙΑΝΩ,

ΦΙΛΟΣΟΦΩ,

SECT. IX.

Et si vero Longinus se Athenis philosophum dici haberique voluit, hoc tamen non eam vim habet, ut, quod Valesius efficere tentat, se in docendo unius philosophiæ finibus continuerit, nullam præterea artem attigerit. Cum enim ipse, Platonis sui exemplo, ut bene judicat idem Valesius de Crit. i. 16. eloquentiam, et cæteras artes, quibus eloquentia alitur et augetur, cum philosophia conjunxisset, Criticesque studium Aristotelis æmulatione assumpsisset, quæ tandem siue lex, siue consuetudo illum impediit, quo minus suæ quoque in hoc genere scientiæ copiam discere cupientibus faceret? Porphyrium Criticam et Rhetoricam a Longino accepisse, disertus testis est Eunapius in ejus Vita, p. 13. quem injuria reprehendi a Valesio, satis ostendit is, quem supra laudavimus, Joannes Siceliota MS. Longino non ambigue tribuens artis rhetoriæ disciplinam. Verum tamen Critices scientia latius, quam philosophia, nomen suum illustravit, non quo hac facultate minus excelleret, ut Holstenium in Porphyr. Vita, p. 29. existimasse video, sed quod, ut mea fert opinio, corrupta jam per recentiores Platonicos philosophia, ferum erat, homines ad veteres doctrinarum fontes, atque adeo ad sanam mentem revocare. Qui fanaticæ philosophiæ amor cum Porphyrium, discipulorum Longinianorum præstantissimum, ita infatuasset, ut, deserto Longino, ad Plotinum transfiret, quid alios,

minus acutos, et adversus novitatis illecebras minus cautos, fecisse arbitramur? Critica igitur docenda gloriam suam, omnium confessione, maxime fundavit. Quam artem, nemo nescit; partim ex insita ingenii solertia, partim ex magna doctrinæ copia efflorescere. Atque eruditionem Longini sic prædicat Eunapius in Porphyrg. p. 13. Λογγίνος δὲ κατὰ τὸ χρόνον ἐκεῖνον βιβλιοθήκη τις ἦν ἔμψυχος, καὶ περιπατῶν μαρσιῶν. Qui locus nobis in memoriam revocat similem apud Suidam v. Μάρκελλος· Μάρκελλος, μάγιστρος Ἀρκαδίας τῆ βασιλείως, κόσμος ἀρετῆς ἀπάσης, ἢ, τότε ἀρμονικώτερον εἰπεῖν, ἀρετὴ τις ἔμψυχος. Quem non dubitamus ex Eunapii historia, qua Arcadii quoque res gestas enarravit, sumptum esse. Ut Longinus *spirans bibliotheca* ab Eunapio, sic Pegasus, Jctus Romanus, quod tanta memoria erat, ut omnes leges, earumque rationes teneret, *liber* dictus est. Scholiast. Juvenal. ad Sat. iv. 77. *Pegasus juris studio gloriam memoriæ meruit, ut liber vulgo, non homo diceretur.* Sunt fortasse haud pauci, quibus Eunapius Longinum pulchre et festive laudasse videatur. Certe *elegantissimum elogium* vocat Holstenius de Vita Porphyrg. p. 28. Sed, ut sunt diversi sensus hominum, ego facile credam Tan. Fabro ad librum Περὶ Ἑψες, sect. 3. Longinum ipsum, si sic se laudari audisset, non minus *viventem* istam *bibliothecam*, et *ambulans museum*, quam Gorgiæ *vivum sepulchrum*, τάφον ἔμψυχον, risurum fuisse. Ab hac igitur facultate Longinus *Critici* nomen invenit, quod ei tribuitur a Sopatro Proleg. in Aristid. p. 3. Photio, Bibl. Cod. cclix. p. 1470. Suida v. Λογγίνος, et v. Πορφύριος. Eundem Porphyrius in Vita Plotini, modo κριτικώτατον, modo τὸν ἐν κρίσει πρῶτον ὄντα καὶ ὑπελημμένον ἄχρι νῦν appellat. Quid? uni omnium

Longino, post Aristarchum, id honoris habitum est, ut ejus nomen simpliciter pro Critico poneretur, et κατὰ Λογγίνου κρίνειν per proverbium pro *recte judicare* diceretur. Hieronymus, Epist. 95. *Criticum dices esse Longinum, censoremque Romanæ facundiæ.* Theophylactus, Bulgariæ Archiepiscopus, Epist. 17. μή μοι ἔν τὰς Λογγίνου κρίσεις περιάπτε, μή κ' δόξης τισὶν αὐτός γε οὐ κατὰ Λογγίνου κρίνειν. Græculus, teste Bandinio, Catal. Biblioth. Laurent. tom. ii. p. 586. Aristidis Orationi in Minervam adscripterat : Οὐδὲν ἔχει σπαθῆς ἄξιον· quod judicium alius his reprehendit : Οὐχ ὡς κριτικὸς Λογγίνος ταῦτα γράφεις. Adde Valef. de Crit. i. 2.

SECT. X.

Hic non alienum fuerit quærere, quid tandem Longino Critici famam gloriamque in primis conferret? Utrum crisis in Homerum, quam laudat Eustathius ad Il. α'. p. 67. et 106. an libellus Περὶ Ὑψους, in quo non pauca Critices exempla reperiuntur? Diversi generis opus fuisse, quicumque verba Eunapii in Porphyry. p. 13. diligentius perpenderit, facile intelligat : καὶ κρίνειν γε τὰς παλαιὰς ἐπετέτακτο, καθάπερ πρὸ ἐκείνων πολλοὶ τινες ἕτεροι, κ' ὁ ἐκ Καρίας Διονύσιος πάντων ἀριθλοῦτερος· et paucis interjectis : καὶ εἴ τις κατέγνω τινὸς τῶν παλαιῶν, οὐ τὸ δοξασθὲν ἐκράτει πρότερον, ἀλλ' ἢ Λογγίνου πάντως ἐκράτει κρίσις. Fuit ergo liber, in quo Longinus de antiquis scriptoribus in utramque partem judicaret, et quandam velut ingeniorum censuram ageret : quod e Græcis fecit Dionysius Halicarnassensis, e Latinis Quintilianus decimo Institutionum Oratoriarum. Hoc opus, Longi-

nianorum omnium facile præstantissimum, quoniam vulgo etiam ab hominibus doctissimis ignoratur, age, paullo accuratius spectemus. Titulus hic erat : Οἱ Φιλολογοί, id est, *variæ eruditionis studiosi*. Inscriptione fere fimiles sunt Varronis *Loghystorici*, et Hieroclis *Φιλίσσορες*, sæpe veteribus laudati, sed argumento similior Telephi *σοικίλη φιλομαθία*, et Porphyrii *Φιλολογῶ-ισορία*, de quibus vide Suidam v. Τήλεφος, et v. Πορφύριος, et J. Wowerium de Polymath. cap. xv. De magnitudine voluminis ex numero librorum judicare licet : quippe cujus liber xxi. laudetur. Non una de causa memorabilis est locus Joannis Siceliotæ Commentario MS. in Hermogenem *περὶ ιδεῶν*. Qui ubi disputat, posse aliquem de scribendi forma bene judicare, nec tamen ipsum bene scribere, et contra, hoc modo pergit : *αὐτίκα Λογγῖνος, ὡς οἱ Φιλολογοὶ δεικνύουσιν, ἄριστος ἐπιμερίσαι λόγων ιδέας, δημιουργῆσαι δὲ τοιάυτας ἤκιστα· καὶ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασεὺς καὶ Σμυρναῖος ὁ Ἀριεΐδης περὶ ιδεῶν τε καὶ τέχνης γράψαντες, βέτα κάρας, ἢ παροίμια φησί· (Lege, βέτα κάρας, et vide Gifb. Kœnium, V. C. ad Gregor. de Dialect. p. 51.) δημιουργοὶ δὲ λόγων πολλῶν καὶ καλῶν· εἰκότως· ἢ γὰρ πρὸς θάτερον σπυδὴ τε καὶ ἐπιμέλεια τὸ ἕτερον ὑφαιρθεμένη παρευδοκιμεῖ· ὁ μὲν γὰρ Λογγῖνος περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἐνασχολούμενος, καὶ περὶ τὸ γράφειν τελείας ὑποθέσεις ἐκ ἔχων καιρὸν, τὸ δὲ Ὀμήρου πῆπονθεν ὄρνιθος, λιμώτισσαν τὰς νεοτῆς τρέφειν· οἱ δὲ τὸ ἀνάπαλιν : ubi ἐπιμερίσαι λόγων ιδέας intellige varias dicendi formas judicio distinguere, omninoque inveniendi vias et eloquendi artificia sub judicium vocare. Idem Rhetor alio loco sic ait : φαίνεται δὲ ἡ ἀτοπία τῶν ποιητῶν. (Æschyli) μᾶλλον ἐν τῷ τῷ Ὀρειθυίας δράματι, ὅπερ ταῖς δυοῖσιν σιαγόσιν φυσσῶν ὁ Βορέας, κυκᾶ τῆς θάλασσαν· οὐ γὰρ φέρω ἐπὶ μνήμης τὰ ἰαμβικὰ, ἐπιλαθόμενος· διὸ καὶ Σοφοκλῆς*

μιμείται, (lege, μὴ μιμείται) λέγει δὲ περὶ τῶν Λογγίνου ἀκριβέστερον ἐν τῷ κα τῷ περὶ Φιλολόγων. De iisdem Æschyli versibus Longinus etiam sententiam dixerat, Περὶ Ὑψους, sect. 3. In hoc autem loco libri index sic effertur, ut opinio Jonfii, de Scriptor. Hist. Phil. iii. 14. qua Longinum hoc opere de Philologis et Grammaticis egisse putat, confirmari videatur. Vel sic tamen scribendum: ἐν τῷ κα τῷ Φιλολόγων. Scholiastes MS. ad Aristid. tom. i. p. 323. σημείωσαι ὅτι εἶπε κατορθώματα· φασὶ δὲ μὴ λέγεσθαι τὸ λέξιν. Λέγει δὲ ὁ Λογγίνος ἐν τρίτῃ Φιλολόγων, ὅτι εὔρηται πολλαχῶς πολλαχῶς. Auctor Vitæ Apollonii Rhodii: Τάρρα δὲ πόλις Κρήτης, ὡς φησὶ Λογγίνος ἐν τοῖς Φιλολόγοις: ubi Fabricius, Bibl. Gr. tom. iv. p. 444. perperam supplet βιβλίους, vel συγγράμμασι. Exemplis enim, quæ attulimus, satis effectum arbitramur, operis inscriptionem fuisse, οἱ Φιλολόγοι. Superfunt pauca Longini fragmenta, quibus, quid de antiquis scriptoribus judicaret, exponitur. Quæ quin ex hoc libro ducta sint, non est quod dubitemus. Quale illud est apud Photium, Bibl. Cod. cclxv. p. 1470. τῶν πρὸς Λεπτίην λόγων τὸ προοίμιον Λογγίνος μὲν ὁ Κριτικὸς ἀγωνιστικὸν νομίζει. — ἀλλὰ γὰρ ὁ μὲν Λογγίνος τοιαύτην περὶ τῶν προκειμένων προοίμιον τὸ ψῆφον ἐξάγει, ἕτεροι δὲ ἐκ ὁρῶν ἐφασαν τὸ προοίμιον ἠθικὸν εἶναι. Quo exemplo perspicue expressa est illa ratio formarum eloquendi distinguendarum, quam Longinum ἐν τοῖς Φιλολόγοις secutum esse Jo. Siceliota tradit. Idem Rhetor MS. ex eodem, ni fallor, Longini libro hoc minime vulgare affert: ὅτι δὲ τῶτο οὐ σπάνιον (videlicet ὅτι παρενεγκεῖν οἱ φιλόπονοι δύνανται τὰς περιτλὰς τῶ φύσιν, de quibus in præcedentibus disputaverat) πλήρεις αἱ ἰσορῖαι καὶ οἱ βίοι τῶ σοφισῶν· μᾶλλον δ' ἐφ' ἐνὸς Μενελάου τῶ ποιητῆ τῶτο κατῆδοι τις ἄν, δυσκολίαν φύσεως

φιλοπονία μεταβαλόντος εἰς τὸ ἀκριβές τε καὶ ἀμωμον, ὡς φησι καὶ Λογγῖνος. Vix nobis in tanta opportunitate temperamus, quin hujus Menelai, præfertim tantopere a Longino laudati, oblitteratam fere memoriam in transcursu instauremus. De illo Suidas ita: Μενέλαος, Αἰγαῖος, ἑποποιός· ἔγραψε Θεβαΐδα ἐν βιβλίοις ιβ'. καὶ ἄλλα. *Thebaidem* ejus laudat, et unus quidem Grammaticorum, quod sciam, Stephanus Byzant. v. Τέμμιξ. Τεμμικίς· καὶ Τεμμίκειος, τὸ κτητικόν. Μενέλαος δὲ διὰ τῆς ι'. Τεμμίκιον ἄστν, ἐν πρώτῳ Θεβαΐδος: item v. Ἰρμῆνη. Μενέλαος δὲ τετάρτῳ Θεβαΐκῶν, Ἰρμῆναν, διὰ τῆς α φησί. Τὴν δ' Ἰρμῆνην Ἐχεφυλίδα φησὶ τὰς νῦν Ὀρμίνιας. Ὀρμίνιας δὲ καὶ τὰς Ἐπειὸς καλεῖσθαι. Quem locum L. Holstenius ita tentavit: Τὴν δ' Ἰρμῆνην Τριφυλίδα· quod Τριφυλία Elidis pars est. Sed nihil dici poterat a Stephani mente alienius. Integra et sana sunt omnia, modo pro Ἐχεφυλίδα reponatur Ἐχεφυλίδας, quem scriptorem idem Stephanus laudat v. Σφακίηρία. Ἐχεφυλίδας per duplex λ vocatur a Scholiaste inedito in Platonis Phædon. p. 389. Ἐχεφυλλίδας δὲ φησὶν Ἡρακλέα ὑπὸ Κτεάτη καὶ Εὐρύτη ἢ Μολιονίδων ἠτήθηται, &c. Porro Menelaus nobis memorari videtur apud Steph. Byz. v. Εὐτρησις, quamvis Voffius, de Hist. Græc. iii. p. 181. Menelaum, philosophum Peripateticum, eundemque historiæ scriptorem intelligere malit. Hactenus de Menelao. Ad Longini Φιλολόγους etiam referendum ejus de Aristide judicium, quod est apud Sopatrum, Proleg. in Aristid. p. 3. ἤδη μὲν Λογγῖνος καὶ πάντες οἱ κριτικοὶ πολλὰ προειρήκασιν, ὡς γόνιμος, ὡς ἐνδυμηματικός τυγχάνει, καὶ βίαιος, καὶ καθόλα τὸν Δημοσθένην μιμνήμενος. Ex quo loco apparet, Longinum, præter scriptores veteres, etiam ætati suæ proximos recensuisse. Denique τὰ περὶ Ξενοφῶντος, quæ ipse Περὶ Ἰψῆς,

sect. 8. commemorat, nisi quis pro *Commentariis in Xenophontem* habere velit, partem arbitror fuisse τῶν Φιλολόγων. Neque enim Xenophon in tali censura præteriri potuit.

SECT. XI.

Athenis postquam Longinus bonam vitæ partem cum juventute erudienda, tum præclaris ingenii monumentis condendis exegisset, patria relicta, in Orientem abiit, sive ut consanguineos, Emisæ habitantes, inviseret, sive ut ibi hereditarium negotium ageret. Per hanc, ni fallimur, occasionem, cognitus est a virilis animi muliere, et nulli priscaurum heroidum secunda, Septimia Zenobia, quæ tum Orientis imperium tenebat. Quæ non minore ingenio, quam animo, prædita, cum bonas artes adamaret, Longinum Græcarum literarum magistrum adhibuit. Vopiscus in Aurelian. 30. quo (Longino) *illa magistro usa esse ad Græcas literas dicitur*. Quo uno, si quid judicamus, argumento concidit fabula de Zenobiæ Judaismo, sæpe jactata ab Ecclesiæ Patribus, Athanasio Epist. ad Solitar. tom. i. Opp. p. 386. Photio, Bibl. Cod. cclxv. p. 1470. et aliis, quos indicat Mosheimius, Hystor. Christian. Sæc. III. p. 706. Quis enim credat, Judæam Græcarum literarum magistrum, eumque philosophum, expetiisse? Cujus gentis quantum in Græcas literas et philosophiam odium fuerit, nihil attinet disputare post luculentam demonstrationem Ernesti V. C. Opusc. Philol. p. 408. Unde igitur ista manavit fabula? Nempe ab immoderata et minime Christiana maledicendi licentia, quam illius ætatis orthodoxi sibi in quoslibet a se

diffidentes furebant. Accusatus erat Paulus Samofatenus cum ob alias opiniones, quas referre longum est, et haud necessarium, tum ob Judaismi suspensionem; mox etiam Patrum decreto Episcopatu Antiocheno dejectus. Hunc ab adversariis vehementer exagitatam, cum Zenobia, mulier philosopha, et in religione diversa sentientes facile ferens, tuendum suscepisset, Orthodoxi, dolorem quem inde ceperant, ulciscentes, non modo Paulum Samofatenum ad sacra Judaica transiisse, sed ejus etiam patronam Judæam esse, suo jure clamarunt. Fuerunt inter recentiores, qui, ut error errorem parere solet, Moysem a Longino in Zenobiæ gratiam laudatum existimarunt. Quorum opinio tum aliis de causis parum probabilis est, tum quod Longinus librum *Περὶ Ὑψους*, et reliqua opera omnia, uno libello, quem de Odenathi laudibus scripsit, excepto, Athenis, antequam in Zenobiæ notitiam venisset, edidisse videtur. Nam Palmyræ nulla librorum edendorum facultas dabatur, deficientibus, quorum manu uteretur, librariis, ut ipse in Ep. ad Porphyr. p. 124. queritur. Ne otium quidem ad talem scriptionem ab aliis rebus erat. Venerat ille quidem in aulam Palmyrenam, ut Zenobiam Græcis literis erudiret. Sed mox Zenobia, cum ipsa imperii habenas capeffivisset, et summam rerum gerendarum prudentiam in Longino perspexisset, ejus maxime consiliis regnum administrare statuit. Photius l. c. καὶ πολλὰ συνηγωνίζετο Ζηνοβία τῇ τῷ Ὀσροηνῶν βασιλίδι, ἧ ἀρχὴν κατεχόμενῃ Ὀδηνάθῃ ἢ ἀνδρὸς αὐτῆς τετελευτηκότος. Suidas v. Λογγίνος· ἀνηρέθη ὑπὸ Ἀὐρηλιανῶν ὡς σύμπνευς Ζηνοβία, τῇ Ὀδηνάθῃ γυναικί. Tum Longinus pro illo libertatis amore, qui magnis ingeniis proprius esse solet, Ze-

nobiæ animum addidit ad jugum Romanum excutiendum, in hoc etiam imitatus Platonem suum, qui Dionem a se eruditum pari ratione ad patriam liberandam impulit et armavit. Tum, eodem auctore, Zenobia nobiles illas ad Aurelianum literas, quæ sunt apud Vopiscum, Aurelian. 27. scripsit. Quæ, cum plus spiritus, quam Zenobiæ tempora ferebant, habere viderentur, Longino exitium attulerunt. Quippe Aurelianus, iis lectis, sic exarsit, ut mox, Palmyra expugnata, de Longino supplicium sumi juberet. Vopiscus, Aurelian. 30. *Grave inter eos qui cæsi sunt, de Longino philosopho fuisse perhibetur, quo illa magistro usa esse ad Græcas literas dicitur: quem quidem Aurelianus idcirco dicitur occidisse, quod superbior illa epistola ipsius diceretur dictata consilio, quamvis Syro esset sermone contexta.* Adde Suidam v. Λογγίνος. In hoc tam gravi casu, nescio, an Longinus quicquam viderit indignius, quam pro bonis consiliis malam sibi gratiam a Zenobia referri. Hæc enim, cum ante omnibus in rebus virilem animum gessisset, nunc mortis metu debilitata, ad muliebre ingenium rediit, id est, suam innocentiam jactavit, invidiamque belli, quod Romanis fecisset, cum in alios, tum in Longinum, relegavit. Zosimus i. 56. *ἐπεὶ δὲ αἰτίας ἔλεγεν, ἑαυτὴν ἐξαιρῶσα, πολλὰς τε ἄλλας ἤγεν εἰς μέσον, ὡς παραγαγόντας οἷα γυναῖκα· ἐν οἷς καὶ Λογγίνος ἦν, οὗ συγγραμμάτιά ἐστι μέγα τοῖς παιδείας μεταποιεμένοις ὄφελος φέροντα.* At longe alium animum Longinus præ se tulit. Tali enim constantia, tali animi robore supplicium subiit, ut, qui ipse consolandus esset, aliorum ex hac calamitate susceptum dolorem consolaretur. Ita ille in ipso mortis articulo verum se philosophum præstitit, sanctissimumque Socratem, ad cujus normam et stu-

diorum et vitæ rationem direxerat, etiam moriendo expreffit. Cujus crudelem cafum fi quis Platonica eloquentia prodidiffet, non minus nunc Longini, quam Socratis, morti illacrymaremur. Zofimus l. c. ὕπερ ἐφ' οἷς κατηγορεῖτο ἐλεγχομένῳ, παραχρῆμα ὁ βασιλεὺς θανάτῃ ζημίαν ἐπέθηκεν· ἢν ἄτω γενναίως ἤνεγκεν ὁ Λογγίνος, ὥστε καὶ τὲς σχετλιάζοντας ἐπὶ τῷ πάθει παραμυθεῖσθαι. Hoc modo periit vir maximus A. C. 273.

SECT. XII.

Hæc fere funt, quæ nobis de Longini vita et studiis veterum testimoniis content. De ejus ingenio et eruditione dicere quid attinet? Sunt libri vel potius fragmenta librorum, ex quibus judicium fieri possit, in manibus. Equidem nihil magis in Longino miror, quam tanti animi ingeniique virum seculo tertio, servitute oppresso, et pæne barbaro, quo omnes fortunæ suæ similia et faciebant et loquebantur, extitisse. Verum cum seculum, quo vivebat, infitam ingenii vim premeret, ipsum fecisse arbitror, quod aliis natura tardioribus faciendum præcepit; Περὶ Ὑψους, sect. 9. εἰ καὶ δωρητὸν τὸ μεγαλοφυῆς μᾶλλον ἢ κτητὸν, ὅμως, καθ' ὅσον οἴοντε, τὰς ψυχὰς ἀνατρέφειν πρὸς τὰ μεγάλα, καὶ ἐγκύμονας αἰεὶ ποιεῖν γενναίᾳ παρασῆματι. Nempe veteribus, præcipue Platone et Demosthene, legendis, animum ad eam, quam in maximis minimis admiramus, extulit altitudinem. Ab eodem celso elatoque animo profectum est cum libertatis civilis studium, cujus clara vestigia impressit divino illi epiloquo libri Περὶ Ὑψους, tum alterius, quæ in sententia libere dicenda, et in aliorum erroribus castigandis, cernitur. Ex quo a Porphyrio, in Vita Plotini,

p. 126. *ἡλεγκτικώτατος* dicitur, et τὰ τῶν ἄλλων σχεδὸν πάντα ἤ καθ' αὐτὸν διελέγξας. Eloquentiam Longini ita abjicit et contemnit Græculus ineptus, Joannes Siculo, cujus locum supra, p. 15. adscripsimus, ut eum nihil ad Dionysium Halicarnassensem et Aristidem esse dicat. Nos quidem non sumus ii, qui orationibus, quas Dionysius historiæ interposuit, eloquentiæ laudem detrahimus, aut Demosthenem feliciter ab Aristide expressum esse negemus. Veruntamen uterque, nostra sententia, cum Longino comparatus, jacet, et velut spiritu caret. Quanta enim et quam incredibilis vis dicendi ex libello Περὶ Ὑψους elucet? Profecto nullus unquam Rhetorum et Sophistarum aut scripsit, aut scribere potuit aliquid disertius. Unus Longinus ex omnibus Græcis magistris, id quod Ciceronem in libris rhetoricis fecisse constat, quod aliis præcipit, ipse scribendo præstat, nec minus eloquentiæ præceptis, quam exemplo suo facit eloquentes. In docendo quomodo ad id, quod in oratione magnificum est, perveniatur, grandis est ac pæne tragicus. In translationibus ut feliciter audax, et maxime similis Plutarcho, sic fortasse nimius in illis cumulandis, nec satis consentiens præceptis suis. Excerpta Rhetorica MSS. in Bibl. Medicea: Ὅτι Ἀριστοτέλης (de Poetic. 22.) τὸς πάντα μεταφέροντας αἰνίγματα γράφειν ἔλεγεν, διὸ λέγει Λογγῖνος σπανίως κερῆσθαι ἢ τῆτω τῷ εἶδει. Ex antiquis illis, præter cæteros, Platonem et Demosthenem imitatur. In quibus legendis, si venustatem ejus sentire velis, te multum temporis contrivisse oportet. Præter Græcam et Syriacam linguam, utramque vernaculam, calluit etiam Latinam, ut non solum ex Demosthenis et Ciceronis comparatione Περὶ Ὑψους, sect. 12. sed etiam

ex Suida intelligi licet. Sic enim ille Lexicographus: Αἰωνοάριος· ὁ Ἰανυάριος μὴν ἔτω Λογγίνος αὐτὸν ἑρμηνεύσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα: quæ repetit v. Ἰανυάριος. Cum Suida convenit Tzetzes in Post-Homericis, p. 75. Τὸν ῥ' Αἰωνοάριον κικλήσκει μὲν Λογγίνος, Ἰανυάριον δ' ἀνέρες πάντες καλέουσι. Quam vocis notationem si quis in homine Græco rideat, is potiore jure Ciceronem de Nat. Deor. ii. 27. *Janum*, quasi *Eanum*, ab *eundo* derivantem rideat. Nec tamen Longinus mihi quicquam a scriptoribus Latinis, nominatim a Quintiliano, sumfisse videtur, ut Tolloius et Pearcius ad librum Περὶ Ὑψους, sect. 2. et 38. crediderunt. Nam quæ illis locis e Latino Rhetore ducta putantur, tam sunt vulgaria, ut, si Longinus illa mutuari ab aliis voluisset, potius a Græcis, quam a Latinis sumfisset. Nec facile adducor, ut eum quicquam Dionysio Halicarnassensi debere credam. Non tali ficcitate arefcebatur, ut ingenium alienis fontibus rigaret.

SECT. XIII.

Philosophiam, quam professus est, in mores abiisse, tametsi mors ejus satis superque declarat, tamen hoc quoque fit testimonio. Porphyrius disciplinam ejus valere jufferat, ut se ad meliorem, si Diis placet, Plotini conferret. Quam levitatem, tantum abfuit Longinus, ut ad contemptum sui traheret, injuriamque injuriæ referret, ut potius hunc ipsum desertorem in suis haberet, Palmyram ad se invitaret, et, quanti eum faceret, libri περὶ ὀρμηῆς dedicatione publice declararet. Quæ omnia nobis narrat ipse Porphyrius in Vita Plotini, p. 120. 124. 131. Erit fortasse, qui doctrinam Christianam Longino ad talem

animi moderationem profuisse dicat. Certe semichristianum eum vocat If. Casaubonus ad Vopisc. Aurelian. 30. propter honorificum, quod de Moyse fecit, iudicium. At vero, si illa ratio valeret, multi, qui sacrorum scriptorum cum laude meminerint, in his Numenius et Amelius, in semichristianorum numerum referendi essent. Omnino plerique ejus ætatis philosophi Christianorum libros satis diligenter legerant, sive ut eos refellerent, quod Celsus et Porphyrium fecisse scimus, sive quod Christianismum pro Orientalis philosophiæ secta haberent. Vide Holstenium de Vita Porphyrii. cap. 5. p. 20. Sed Casaubonum jam ante nos confutavit Langbænius ad Longin. Περὶ Ὑψηλῶν, sect. 9. p. 61. Et ipse vir summus hanc sententiam repudiasse videtur, Exercitatio. i. in Baron. Annal. p. 149. ubi Longinum *paganum hominem* appellat.

SECT. XIV.

Reliquum est, ut omnia Longini scripta, quorum magnam copiam extitisse narrat Eunapius in Porphyrii. p. 14. breviter recensamus.

Οἱ Φιλολογοὶ de quibus, quantum satis est, disputavimus, p. 29.

Περὶ τῆς κατὰ Μειδίαν, scilicet λόγος, id est, de *Demosthenis oratione in Midiam*. Apud Suidam v. Λογῶν, qui solus hunc librum memorat, pro Μειδίαν scribitur Φειδίαν. Quem errorem corripuit Langbænius in Vita Longini. Pertinet hic liber ad quæstionem inter Rhetores agitatam, Midiana utrum esset χα-

ρακτῆρ^ς παθητικῆ, an πραγματικῆ? Photius, Bibl. Cod. cclxv. p. 1470. ὡσαύτως καὶ ὁ κατὰ Μειδίαν ἐκ ὀλίγοις γέγονεν ἐν σπερδῆ, καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητήσεως ἀφορμὰς παρέσχεν· καὶ οἱ μὲν ἔσθ' παθητικῆ χαρακτῆρος εἶναι φασιν αὐτὸν, μετὰ δεινώσεως ἐπειργασμένον· οἱ δὲ, ἔσθ' πραγματικῆ. Sic Longinus apud eundem Photium, l. c. orationis in Leptinem προοίμιον ἀγωνισικὸν esse judicavit. Nescio, an hic quoque liber pars fuerit τῆς Φιλολόγων.

Ἀπορήματα Ὀμηρικὰ. Suidas. Exemplum talium quaestionum scribendarum dedit Aristoteles, cujus Ἀπορήματα Ὀμήρων, praeter alios, laudat Grammaticus MS. Sangermanensis: Βασίλισσα· Ἀλκαῖος Γηρυμῆδει· Ἀριστοτέλης Ὀμήρων Ἀπορήμασιν. Adde Phrynichum de Dict. Attic. p. 112. Postea multi Grammatici hujusmodi quaestionibus tractandis ingenium exercuerunt, de quibus vide Jo. Wowerium de Polymath. cap. x. p. 77. Forte ex hoc opere Eustathius sumfit emendationes Homericas, quas commemorat ad Il. α'. p. 67. et 106.

Εἰ φιλόσοφος Ὀμηρος; Suidas. Non unus veterum hac quaestione otium suum oblectavit. Hermogenes, Medicus Smyrnaeus, περὶ τῆς Ὀμήρων σοφίας scripsisse dicitur in marmore Graeco, quod edidit L. Kusterus, Comm. Acad. Inscript. tom. iv. p. 665. Vide Davisium ad Max. Tyr. Diff. xxxii. p. 613. Porphyrius etiam de eodem argumento, in Longini gratiam, ut Holstenius in ejus Vita, cap. viii. p. 44. suspicatur, singularem librum scripsit.

Προβλήματα Ὀμήρων καὶ λύσεις, ἐν βιβλίῳ β'. Suidas. Aristotelis etiam liber hoc titulo laudatur. Postea

Grammatici certatim in hujusmodi problematis solvendis elaborarunt, inde λυτικοὶ appellati, de quibus vide Jonfium de Script. Hist. Phil. ii. 17. p. 206. et Cel. Valckenarium, Diff. de Schol. in Homer. ined. p. 145.

Τίνα παρὰ τὰς ἰστορίας οἱ γραμματικοὶ ὡς ἰστορικὰ ἐξηγῶνται. Suidas. Similem librum, teste Suida, scripserat Cæcilius, ille ipse, quem Longinus Περὶ Ἑψυσε, sibi castigandum sumpsit: Περὶ τῆ κατ' ἰστορίαν ἢ παρ' ἰστορίαν εἰρημένων τοῖς ῥήτορσι.

Περὶ τῆ παρ' Ὀμήρῳ πολλὰ σημαυνσῶν λέξεων, βιβλία δ' Suidas.

Ἄττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β'. εἰσὶ δὲ κατὰ σοιχειῶν. Ex hoc Lexico sumtum videtur, quod habet Photius, Lex. MS. Σέρφοι· οἱ πλερωτοὶ μύρμηκες, ἕς ἡμεῖς Νύμφας· ἔτως Δίδυμος. Κάσσιος δὲ Λογγίνος· Σέρφος, πηλὸν τι μικρὸν κώνωπι ἔμφερὲς κατὰ τὸ μέγεθος: item quod habet Eustathius ad Odyss. χ'. p. 1919. τιμὴν δὲ, τὴν ποιητὴν λέγει.—ἡ δὲ τοιαύτη τιμὴ, καὶ τῆμος λέγεται κωμικώτερον, ὡς Λογγίνος δηλοῖ, ὁμοίως τῶ, χολή, χόλῳ, ὠνή, ὠνος, καὶ τοῖς τοιούτοις. Ex indice Grammaticorum, qui Suidæ Lexico præmittitur, putaret aliquis, Suidam multa ex hoc Longini opere in farraginem suam conjecisse. Sed hunc indicem a mendace mangone confectum esse, nuper idoneis rationibus demonstravit Græcarum literarum in hac Academia stator, L. C. Valckenarius in Theocriteis, p. 295. et seqq. Similis fraus Lexicon sacrum ineditum, quod in multis Bibliothecis superest, *Cassiani Longini* nomine ausa est commendare.

Λέξεις Ἀντιμάχου, καὶ Ἡρακλέωνος. Suidas. Langbænius pro Ἡρακλέωνος legit Κλέωνος, credo, quod de poeta Heracleone ne fando quidem audiverat. Sed Longinum poetas, quorum vix nomen ad nos pervenit, tractasse, constat exemplo Menelai, de quo p. 31. diximus. Minus cogitate Tan. Faber scribit, Heracleonem Ephesium, Grammaticum ab Athenæo laudatum, intelligi posse. Quis enim unquam scripsit λέξεις Grammatici?

Περὶ Ἑθνικῶν. Grammaticus vetus Bibl. Coislin. p. 597. Ὅσοι περὶ Ἑθνικῶν. Ὀρίων Θεβαίος, Μητρόδωρος, Φιλόξενος, Λογγίνος. Mirum est, Stephanum Byzantinum, in Ἑθνικῶν scriptoribus commemorandis in primis diligentem, nullam Longini mentionem facere.

Σχόλια εἰς τὸ ἔ' Ἡφαισίου ἐγχειρίδιον. Superfunt in Codd. MSS. ex quibus partem ediderunt Jo. Hudsonus et Jo. Boivinus. Ex hoc specimine apparet, omnia exscripta esse ab edito Hephæstionis Scholiaste. Longiniana laudat Scholiastes Hermogenis, p. 387. διὸ καὶ μέτρα πνεῦμα τὸν ῥυθμὸν φησιν ὁ Λογγίνος: ubi ex Longino, p. 264. corrigendum: διὸ καὶ μέτρα πατέρα τὸν ῥυθμὸν φησιν ὁ Λογγίνος. Error natus est e scribendi compendio.

Περὶ συνθέσεως λόγων συντάγματα δύο. quæ ipse commemorat Περὶ Ὑψους, sect. 39.

Τέχνη ῥητορικὴ. de qua alias.

Εἰς Ἡ ῥητορικὴν Ἑρμογένους. In Bibliotheca Vindobo-

nenſi extant Enarrationes Hermogenis, excerptæ ex Longino, Jamblichō, Syriano, Simplicio, et aliis. Vide Catalog. Bibl. Vindob. Neffel. P. iv. p. 14. Sed totus titulus mangonium ſapit.

Περὶ ᾿Υψους. Hic liber vere aureus, de quo omnium optime nobis judicaffe videtur Boilavius in Præf. verſionis Gallicæ, bono literarum et veræ eloquentiæ, quamvis mutilus, conſervatus eſt in uno Codice Pariſino, ex quo quicquid Codicum eſt in aliis Bibliothecis, manavit. Nulla igitur, archetypo ſalvo, apographorum utilitas eſt, niſi in conferendis verbis ſect. viii. ὡς καὶ τοῖς περὶ Ξενοφῶντος uſque ad verba ſect. ix. ἐν δὲ φάει καὶ ὀλεσσον: propterea quod illæ paginæ ex archetypo, poſt facta jam apographa, exciderunt.

Commentarius in præmium Timæi Platonici, de quo ſupra, p. 19.

Commentarius in Platonis Phædonem, de quo ſupra, p. 18.

Περὶ ἀρχῶν, *de rerum principiis*. Porphyr. in Vita Plotini, p. 116. qui de iisdem etiam librum ſcripſit, minus probans Longiniana, ut putat Holſtenius in ejus Vita, p. 51.

Περὶ τέλους, *de finibus bonorum et malorum*. Porphyr. in Vita Plotini, p. 127. ubi nobis egregiam hujus libri præfationem conſervavit.

Περὶ ὀρμῆς, *de naturali impetu, ſive inſtinctu*. Porphyr. in Vita Plotini, p. 120.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀμέλιον, qua respondet Epistolæ περὶ τῆς τρόπου τῆς Πλωτίνου φιλοσοφίας. Hanc epistolam in libri magnitudinem excrevisse, ipse ait in Præfatione libri περὶ τέλους, p. 196.

Περὶ τῆς κατὰ Πλάτωνα δικαιοσύνης adversus Amelium. Ipse in Præf. laudata, p. 195.

Περὶ τῶν ιδεῶν adversus Plotinum. Præfat. laudata, p. 195.

Περὶ τῶν ιδεῶν adversus Porphyrium, Plotini de Ideis sententiam Longinianæ, quam ante probarat, præferentem. Præfat. laudata, l. c. Vide Holstenium de Vita Porphyri. p. 54. Hos de Ideis libros respexit Syrianus Commentario MS. in Aristotelis Metaphysica: Οὐτε τοῖς λεκτοῖς τοῖς πολυθρῦλλήτοις ἀνάλογον τῶν ἡμῶν παρυφίσταται, ὡς ἤρεϊτο Λογγίνος πρὸς βεβῆν· ἔδεν γὰρ ὅλως παρυφίσταται τῶν ἡμῶν εἴπερ ἀνέσιόν ἐστι τὸ παρυφιστάμενον· πῶς δ' ἂν τὸ αὐτὸ νοητὸν τε εἴη καὶ παρυφίσταται; οὐ μὲν ἔδεν νοήματα εἶσι παρ' αὐτοῖς αἱ ιδεαί, ὡς Κλεάνθης ὑπερον εἴρηκεν, ἀλλ' ὡς Ἀντωνῖνος μιγνύς τῆς Λογγίνου καὶ Κλεάνθου δόξαν.

Περὶ ψυχῆς· ex quo Eusebius, Præp. Evang. xv. 21. partem affert hoc titulo: πρὸς τὴν τῆς Στωϊκῶν περὶ ψυχῆς δόξαν ἀντίρρησης. Eundem librum laudat Porphyrius apud Stobæum, Ecl. Phys. i. p. 109. Familiarem Longini cum Medio disputationem περὶ τῆς μορίων τῆς ψυχῆς ex Porphyrio commemorat Proclus in Platonis Politiam, p. 415.

Ἐπιγράμματα· quod omnium Longini scriptorum postremum videtur. Libanius, Ep. 998. Ἐπιγράμματα.

ἢ λόγον, Λογγίνου δὲ ὁ λόγος, ἐγὼ μὲν ἀπαιτῶ, σὲ δὲ δεῖ δύναι, καὶ γενέσθαι δίκαιον περὶ ἢ ὑπόσχεσιν. Hac oratione si Longinus Odenathi laudes complexus est, ut nobis videtur, concidit, quod narrat Trebell. Pollio xxx. Tyrann. 17. Zenobiam cædis Odenathi consciam fuisse.

Præter hæc Langbænius ad Longinum retulit librum Διονυσίῳ Ἑ Φασηλίτῃ περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως, et alterum περὶ ποιητῶν, utrumque laudatum a Grammatico vetere, qui Nicandri vitam scripsit: item Διονυσίῳ Ἀπορα, laudata a Scholiaste Homeri ad Il. β'. 308. et Διονυσίῳ Κριτικὰ five Κρητικὰ apud Diogen. Laert. l. 38. Verum nihili sunt rationes, quibus utitur, et vix dignæ, quæ refellantur. Nam si probabile est, ut supra, p. 6. demonstravimus, Longinum natum esse Athenis; cur ad eum refertur opus Phaselitæ? At *Dionysii* nomine nititur Langbænius. Immo hoc nomine Longinus, ut eodem loco docuimus, ne semel quidem simpliciter laudatus reperitur. Denique falsum est, quod dicitur, Longinum per temporis rationes a Diogene commemorari potuisse. Nam Diogenes, quacunque demum ætate vixit, certe ante Longinum vixit. Recte igitur Fabricius, Bibl. Gr. tom. iv. p. 435. 443, 444. quatuor illos libros, Longino tam temere tributos, sustulit ex indice operum Longinianorum.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΠΕΡΙ

ΥΨΟΥΣ.

DIONYSII LONGINI

DE

SUBLIMITATE

COMMENTARIUS.

α'. **Τ**Ο μὲν τῆ Καικίλιε συγγραμμάτιον, ὃ
περὶ Ὑψους συνέταξαι, ἀνασκοπευόμενοις
ἡμῖν, ὡς οἶδα, κοινῆ, Ποσειδωνίου Τερηνίου φιλ-
τατε, ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ἐπιπέσεως,
καὶ ἤκιστα τῶν καίρων ἐφαπτόμενον, οὐ πολλὴν

I. **C**ÆCILII libellum, rissime, humilioris filii esse
quem de Sublimi- visus est quam *postularet* ar-
tate composuit, perpenden- gumentum materia, et præci-
tibus nobis (ut scis) una, puas res minime attingere,
Posthumi Terentiane cha- neque multum utilitatis

ὠφέλειαν, ἧς μάλιστ' ἀεὶ σοχάζεσθαι τὸν γρά-
 φοντα, περιποιεῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Εἴτ' ἐπὶ
 πάσης τεχνολογίας δυοῖν ἀπαιτημάτων, προ-
 τέρου μὲν, τὸ δεῖξαι τί τὸ ὑποκείμενον, δευτέρου
 ἢ τῆ τάξει, τῆ δυνάμει ἢ κυριωτέρου, πῶς ἂν
 ἡμῖν αὐτὸ τῆτο, καὶ δι' ὧν τινῶν μεθόδων κτητὸν
 γήοιτο, ὅμως ὁ Καικίλιος, ποῖον μὲν τι ὑπάρ-
 χει τὸ Ὑψηλόν, διὰ μυρίων ὄσων, ὡς ἀγνοῶσι,
 πειρᾶται δεικνύου· τὸ δὲ, δι' ὅτε τρόπῳ τὰς
 ἑαυτῶν φύσεις προάγειν ἰσχύοιμεν ἂν εἰς ποσὴν
 μεγέθους ἐπίδοσιν, ὅσα οἷδ' ὅπως, ὡς ὅσα ἀναγ-
 καῖον παρέλιπεν. Πλὴν ἴσως τετονὶ τ' ἄνδρα
 ἔχ' ἔτιως αἰτιᾶσθαι τ' ἐκλειμμάτων, ὡς αὐτῆς
 τ' ἐπινοίας καὶ σπουδῆς ἄξιον ἐπαινεῖν. Ἐπεὶ
 δ' ἐνεκελεύσω καὶ ἡμᾶς τι περὶ Ὑψους πάντως
 εἰς σὺν ὑπομνηματίσασθαι χάριν, φέρε, εἴ τι
 δὴ δοκοῦμεν ἀνδράσι πολιτικοῖς τεθεωρημένον

(quam maxime debet scrip-
 tor petere) legentibus af-
 ferre. Deinde cum in omni
 artis alicujus tractatione duæ
 res requiruntur, (prior qui-
 dem, ut ostendas quid sit
 subjectum; secunda vero,
 quoad ordinem *secunda*, at
 quoad vim potior, *ut osten-
 das* quomodo et quibus ra-
 tionibus hoc ipsum sit a no-
 bis acquirendum,) nihilo-
 minus Cæcilius, quid sit
 Sublimitas, innumeris ex-
 emplis *Lectores*, velut igno-
 rantes, conatur docere; hoc

autem, *sc.* qua ratione nos-
 tra Ingenia excitare possi-
 mus ad *faciendos* magnos in
 Sublimitate progressus, ne-
 scio quomodo, velut rem mi-
 nime necessariam præterit.
 Sed fortasse hunc hominem
 non tam ob ea, quæ omissa
 sunt, culpæ æquum est,
 quam ob ipsam *ejus* cogita-
 tionem studiumque laudare.
 Quoniam vero iussisti etiam
 Nos aliquid de Sublimitate,
 Tui omnino gratia, com-
 mentari; age, si quid sane
 videamur civilibus viris u-

χρήσιμον, ἐπισκεψώμεθα. Αὐτὸς δὲ ἡμῖν, ἐταῖρε, τὰ ἐπὶ μέρους (ὡς πέφυκας καὶ κατήκει,) σωπεπικερνεῖς ἀληθέςατα· εὖ γὰρ δὴ ὁ ἄποφηνάμδρος τί θεοῖς ὅμοιον ἔχομεν, “εὐ-εργεσίαν, εἶπε, καὶ ἀλήθειαν.” Γράφων ἕως πρὸς σέ, φίλτατε, τὴν παιδείας ἐπισήμονα, χερδὸν ἀπήλλαγμα καὶ τῆ δια πλειόνων περὶ ποτιδεδα, ὡς ἀκρότης καὶ ἄξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὑψηλῆ καὶ ποιητῶν τε οἱ μέγιστοι καὶ συγγραφέων ὅσκι ἄλλοθεν ἢ ἐνθενδε πόθεν ἐπρώτευσαν, καὶ ταῖς ἐαυτῶν περιμέλασον εὐκλείαις τὴν αἰῶνα. Οὐ γὰρ εἰς πειρῶν τὴς ἀκρωμδρῆς, ἀλλ’ εἰς ἐκ-σασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ· πάντη δέ γε σὺ ἐκ-πλήξει τῆ πιδανῆ καὶ τῆ πρὸς χάριν αἰεὶ κρατεῖ το θαυμάσιον· εἶγε τὸ μὲν πιδανὸν ὡς τὰ πολλὰ ἐφ’ ἡμῖν· ταῦτα ἕ διωασείαν καὶ βίαν ἀμαχον

tile animadvertisse, inspicia-
mus: ipse autem nobiscum,
Amice, de singulis *hujus*
commentarii partibus verissi-
me (ut natura comparatus
es et te decet) judica: bene
enim ille, qui declaravit
quid Diis simile haberemus,
“beneficentiam, dixit, et
“veritatem.” Cum autem
scribo ad Te, Charissime,
literarum studiis eruditum,
prope liberatus sum *necessi-*
tate pluribus *verbis* præmit-
tendi; quod Sublimia sunt
summum quiddam et excel-
lens in scriptis; quodque

maximi et poetæ et profaici
scriptores non aliunde quam
hinc primas obtinuerunt,
suasque laudes immortales
fecerunt: Sublimia enim
non persuadent, sed extra
se rapiunt auditores; et u-
bique id, quod Admirabile
est, attonitum animum faci-
endo, superat suadelæ et de-
lectationi serviens *genus ora-*
tionis. Est quidem id, quod
persuasibile est, plerumque
in nostra potestate *eone affi-*
ciamur, necne; hæc vero,
sc. Sublimia, quæ afferunt
vim et impetum inexpug-

προσφέρνται, παντὸς ἐπάνω τοῦ ἀκρωμίου καθίζαται. Καὶ πλὴν μὴ ἐμπειρίαν τῆς εὐρέσεως, καὶ πλὴν τῶν πραγμάτων τάξιν καὶ οἰκονομίαν οὐκ ἔξ ἑνός, οὐδ' ἐκ δυοῖν, ἐκ δὲ τῶ ὅλων τῶν λόγων ὕψους μόλις ἐκφαινομένην ὀργωμένην ὕψος δὲ πρὸς καιρίως ἐξενεχθῆναι τὰ τε πρᾶγματα δίκην σκηπτοῦ πάντα διεφόρησεν, καὶ πλὴν τῶ ῥήτορος εὐδύς ἀδρόαν ἐνεδείξατο δυνάμειν. Ταῦτα γὰρ οἶμαι καὶ τὰ παραπλήσια, Τερεντιανὴ ἤδισε, καὶ αὐτὸς ἐκ πείρας ὑφηγήσαιο.

β'. Ἡμῖν δὲ ἐκεῖνο διαποροσητέον ἐν ἀρχῇ, εἰ ἔστιν ὕψους τις ἢ βάθους τέχνη· ἐπεὶ τινες ὅλως οἰοῦνται διηπατῆσθαι τὸς τὰ τοιαῦτα ἄγοντας εἰς τεχνικὰ παραγγέλματα. Γενᾶται γὰρ, φασὶ, “ τὰ μεγαλοφυῆ, καὶ οὐ διδακτὰ παρα-
“ γίνεται καὶ μία τέχνη πρὸς αὐτὰ, τὸ πε-

nabilem, se erigunt supra omnem auditorem. Præterea videmus peritiam Inventionis et ordinem dispositionemque rerum non ex uno verbo, neque ex duobus, sed ex tota verborum structura vix apparentem: Sublime vero, tempestive prolatum, res omnes instar fulminis quasi jam disjecit, unoque ictu Rhetoris multiplicem patefecit vim: *Liberatus sum prope, inquam, necessitate hæc præmittendi*; hæc enim pu-

to, et similia Tu, mi suavissime Terentiane, potes etiam ipse alios ex eo, quod expertus es, docere.

II. Nobis vero hoc imprimis exquirendum est, utrum ulla sit Sublimitatis five Altitudinis ars; quoniam nonnulli sentiunt illos omnino deceptos esse, qui hujusmodi res legibus Artis subjiunt: “ nascuntur enim (inquit aliquis) Sublimia, non sunt docenda: “ et sola ars consequendi ea

“φυκέναι” χείρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα, ὡς οἶ-
 “ονται, καὶ τῷ παντὶ δειλότερα καλίσταται,
 “ταῖς τεχνολογίαις κατασκελετευόμενα.” Ἐγὼ
 δὲ ἐλεγχθήσεω τῶν ἑτέρως ἔχον φημί, εἰ ἐπι-
 σκέψαιτό τις, ὅτι ἡ φύσις, ὡσπερ τὰ πολλὰ
 ἐν τοῖς παθητικοῖς καὶ διηρημένοις αὐτόνομον,
 ἕτως οὐκ εἰκαῖόν τι καὶ παντὸς ἀμέθοδον εἶναι
 φιλεῖ· καὶ, ὅτι αὕτη μὲν πρῶτόν τι καὶ ἀρχέ-
 τυπον γνέσεως σοιχείον ἐπὶ πάντων ὑφέστηκεν·
 τὰς δὲ ποσότητας καὶ τὸ ἐφ’ ἐκάστω καιρῶν, ἔτι
 δὲ πῶς ἀπλανεστάτῃ ἀσκησὶν τε καὶ χρῆσιν ἰκανὴν
 παρρησίᾳ καὶ σιωνεγκεῖν ἢ μέθοδος· καὶ, ὡς ἐπι-
 κινδυνώτερα αὐτὰ ἐφ’ ἑαυτῶν δίχα ἐπιστήμης
 ἀσημεῖα καὶ ἀνεργάτις αἰαθέντα τὰ μεγάλα,
 ἐπὶ μόνῃ τῇ φορᾷ καὶ ἀμαθεῖ τόλμῃ λειπόμηναι·
 δεῖ γὰρ αὐτοῖς, ὡς κέντρον πολλάκις, ἔτω δὴ καὶ

“ est, ut iis nati fumus ; o-
 “ peraque Naturæ fiunt pe-
 “ jora (ut putant) et omni-
 “ no infirmiora, cum Artis
 “ præceptiunculis excarni-
 “ ficentur.” Ego vero dico
 probatum iri hoc se aliter
 habere, si quis cogitaverit,
 quod Natura, ut plerumque
 in scriptis, quæ pathetici
 sunt Sublimisque generis,
 sui juris est, sic non solet
 esse temerarium quiddam et
 omnino expers methodi :
 Et si quis cogitaverit, quod
 hæc, sc. Natura, primum
 quiddam et originale ele-

mentum existentiae *Sublimi-*
tatis in omnibus *hominibus*
 fuit ; methodus autem po-
 test definire quousque pro-
 grediendum sit, quodque sit
 tempus cujusvis *Sublimitatis*,
 et præterea afferre usum e-
 jus exercitationemque tutis-
 simam : Et si quis cogitaverit,
 quod *Sublimia sunt* pericu-
 lis magis exposita, si sine
sui regendi scientia instabilia
 et nullo pondere firmata sibi
 ipsa permittantur, soli suo
 impetui et indoctæ audaciæ
 relicta ; nam, ut illis cal-
 cari sæpe, sic etiam fræno

χαλινῶ. "Ὅπερ γὰρ ὁ Δημοδένης ἐπὶ τῆ κοινῆ τῶν ἀνθρώπων ἀποφαίνεται βίῃ, " μέγιστον μὲν " εἶναι τῶν ἀγαθῶν τὸ εὐτυχεῖν· δεύτερον δὲ, " καὶ ὅκ ἐλάττω, τὸ εὖ βεβουεῶς, ὅπερ οἷς ἂν " μὴ παρῆ, στυαναιρεῖ πάντως καὶ θάτερων." τῆτ' ἂν καὶ ἐπὶ τῶν λόγων εἴποιμεν, ὡς ἡ μὲν φύσις πλὴ τῆς εὐτυχίας τάξιν ἐπέχει, ἡ τέχνη δὲ πλὴ τ' εὐβελίας. Τὸ δὲ κυριώτατόν τε, καὶ αὐτὸ τὸ εἶναι τινα τῶν ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει, ὅκ ἄλλοθεν ἡμᾶς ἢ παρὰ τ' τέχνης ὀκμαθεῖν δεῖ· εἰ ταῦτ', ὡς ἐφύω, ἐπιλογίσαιτο κατ' ἑαυτὰ ὁ τοῖς χρησομαθεῖσιν ἐπιτιμῶν, ὅκ ἂν ἔτι, μοι δοκεῖ, περιττῶ καὶ ἄχρησον τ' ἐπὶ τ' παροσκειμῶν ἡγήσαιτο θεωρεῖαν.

γ. * * * * *

Καὶ μὴ καμίνε ἄωσι μάκισον σέλας.

opus est. Quod enim Demosthenes pronuntiat de communi hominum vita (" maximum quidem esse " bonorum, felicem esse, " proximum vero, et id non " minus, bene instituire " consilia; quod *postremum*, " quibus non adfuerit, tol- " lit prorsus et illud alte- " rum:") hoc ipsum etiam de scriptis possumus dicere; nempe, quod Natura quidem obtinet locum felicitatis, Ars autem consilii bene instituti. Et, id quod præcipuum est, *si quis cogitave-*

rit, quod id ipsum *sc.* quædam ex iis, quæ sunt in scriptis, Naturæ soli *relicta* esse, non possumus aliunde discere, quam ex Arte: Si hæc (ut dixi) singulatim cogitaverit is, qui præcepta utilia dantes reprehendit, non amplius (mihi videtur) putarit commentationem de rebus propositis *institutam* supervacaneam esse et inutilem.

III. * * * * *

Et camini reprimant longissime proficientem lucem, *sive flammam*;

Εἰ γάρ τιν' ἐσιᾶχον ὄψομαι μόνον,
 Μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον,
 Στέγην πυρᾶσω, ἢ κατανθρακώσομαι.
 Νῦν δ' οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.

Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατραγωδα,
 “ αἱ πλεκτάναι,” καὶ τὸ “ πρὸς ἑραὸν ἔξε-
 “ μείν,” καὶ τὸν Βορέαν “ αὐλητῶ” ποιεῖν,
 καὶ τὰ ἄλλα ἐξῆς. Τεθόλωται γὰρ τῇ φράσει,
 καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δε-
 δείνωται· καὶ ἕκαστον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνα-
 σκοπῆς, ὅκ τῷ φοβεροῦ κατ' ὀλίγον ὑπονοσεῖ
 πρὸς τὸ εὐκαταφρόνητον. “Ὅπως δ' ὦν τραγω-
 δία πρᾶγματι ὀγκηρῶ φύσει καὶ ἐπιδεχομδύω
 σόμφον, ὅμως τὸ παρὰ μέλος οἰδεῖν ἀσύγνω-
 στον, χολῆ γ' ἂν, οἶμα, λόγοις ἀληθινοῖς δερμό-
 σειεν. Ταύτη καὶ τὰ τῷ Λεοντίνῳ Γοργίῳ γε-
 λᾶται γράφοντι, “Ξέρξης ὁ τῶν Περσῶν

Si quem enim domus custodem
 videro solum,
 Unum immittens cincinnum *flam-*
mæ, instar torrentis volutum,
 Tectum incendam, et prunis ope-
 riam:
 Nunc vero nondum insonui gene-
 rosam canticum.

Non sunt tragica hæc, sed
 plus quam tragica; *nempe*,
 “cincinnati *flammæ*,” et “e-
 “vomere in cælum,” et
 facere Boream “fistulato-
 “rem,” aliaque quæ *illic*
 sequuntur. Obscurantur e-
 nim Dictione, et contur-

bantur Visionibus potius,
 quam intenduntur: et si u-
 numquodque eorum ad lu-
 men suspicias, ex eo, quod
 terribile *primo videtur*, abit
 in id quod facile rideri po-
 test: cum vero in Tragœ-
 dia, re naturaliter grandi
 ampullasque admittente, ta-
 men immodicus tumor res
 est non ignoscenda, vix *ille*,
 opinor, veris scriptis conve-
 nerit: ob hoc ridentur etiam
 verba Leontini Gorgiæ scri-
 bentis, “Xerxes ille Perfa-

“ Ζεὺς, ” καὶ, “ γύπες ἔμψυχοι τάφοι, ” καὶ
 τινὰ τῶν Καλλιθένης, ὄντα ἐχ' ὑψηλὰ, ἀλλὰ
 μετέωρα· ἢ ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου· Φλοι-
 ώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ, καὶ Φυσῶν, καὶ τὸν Σοφοκλέα,
 “ οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβείας δὲ ἄτερ. ”
 Τὰ γε μὴν Ἀμφικράτης τοιαῦτα, καὶ Ἡγη-
 σίης, καὶ Μάτρως· πολλαχῆ γὰρ, ἐνθεσιᾶν
 ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βακχεύουσιν, ἀλλὰ παί-
 ζουσιν. Ὅπως δὲ εἴκειν εἶναι τὸ οἰδεῖν ἐν τοῖς
 μάλιστα δυσφυλακτότατον· φύσει γὰρ ἅπαντες
 οἱ μεγέθους ἐφιερόμενοι, φεύγοντες ἀδενείας καὶ
 ξηρότητος κατάγνωσιν, ὅσα οἷσ' ὅπως ἐπὶ τῶν
 ὑποφέρουσιν, πειθόμενοι τῷ,

Μεγάλων ἀπολιθαίνειν ὅμως εὐγενὲς ἀμάρτημα.

Κακοὶ δὲ ὄγκοι, καὶ ἐπὶ σωμάτων καὶ λόγων, οἱ
 χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις, καὶ δὴ ποτε περιζήσαντες

“ rum Jupiter, ” et “ vul-
 tures viva sepulchra ; ” et
 quædam Callisthenis, quæ
 sunt non Sublimia, sed ni-
 mis alta : et adhuc magis
 illa Clitarchi ; hic enim vir
 inutilis est, et, juxta Sopho-
 clem, “ spirat non parvis
 “ quidem tibiis, ”—sed “ si-
 “ ne capistro. ” Et sane,
 quæ dicit Amphicrates, et
 Hegesias, et Matris, sunt
 hujusmodi ; sæpe enim cum
 sibi videantur instincti esse,
 non bacchantur, sed inepti-
 unt : tumor autem omnino

videtur res esse, inter ea quæ
 maxime, difficillime caven-
 da : omnes enim, qui sunt
 Sublimitatis cupidi, fugi-
 untque ne condemnentur
 infirmitatis et siccitatis, na-
 tura ad hoc, nescio quo-
 modo, feruntur, hoc *dictum*
 secuti, “ magnis tamen ex-
 “ cidere, generosum est pec-
 “ catum. ” Vitiosa autem
sunt et in corporibus et in
 scriptis, Grandia, quæ ina-
 nia falsaque sunt, et *ex qui-
 bus periculum est* ne circumi-
 agamur in contrarium ; “ ni-

ἡμᾶς εἰς τὸναντίον· “ἐδὲν γῶ,” φασὶ, “ξηρῶ-
“ τερρον ὑδρωπικῶ.”

Ἀλλὰ τὸ μὴ οἰδοῦν ὑπεραίρειν βέλεται τὰ
ὑψη, τὸ δὲ μειρακιῶδες ἀντικρυς ὑπεναντίον
τοῖς μεγέθεσι ταπεινὸν γῶ ὅξ ὅλα, καὶ μικρῶ-
ψυχον, καὶ τῶ ὄντι κακὸν ἀγνέστατον. Τί ποτ’
ἐν τῷ μειρακιῶδες ἐσιν; ἢ δῆλον, ὡς χολασικὴ
νόησις, ὑπὸ περιμεργασίας λήθησα εἰς ψυχρό-
τητα. Ὀλιγαίνουσι δὲ εἰς τῆτο τὸ γῆρος ὀρεγό-
μοροι μὲ τῆ περιτῖθ καὶ πεπονημύθ, καὶ μάλισα τῆ
ἠδέος, ὑποκέλλούθες ἢ εἰς ῥωπικὸν καὶ κακόζηλον.

Τέτρω παρᾶκειται τρίτον τι κακίας εἶδος ἐν
τοῖς παθητικοῖς, ὅπερ ὁ Θεόδωρος παρᾶένδυσσον
ἐκάλει· ἐστὶ δὲ πάθος ἀκαιρον καὶ κενὸν, ἐνθα
μὴ δεῖ πάθος· ἢ ἀμετρον, ἐνθα μετρία δεῖ.
Πολλὰ γῶ ὡσπερ ἐκ μέθης, τινὲς εἰς τὰ μηκέτι

“hil enim (inquiunt) fic-
“cuis est *homine* hydro-
“pico.”

Sed Tumor vult altius
insurgere quam Sublimia;
*id autem vitium, quod Pue-
rile appellatur, plane oppo-
situm est Sublimibus; hu-
mille enim est omnino et
parvi opus animi, reveraque
vitium ignobilissimum: quid
igitur est Puerile! fit mani-
festum, id esse sensum scho-
lasticum, præ supervacua
operositate in Frigidum ali-
quid abeuntem: in hoc au-*

tem genus labuntur ii, qui
cupiunt aliquid eximium et
elaboratum, præcipue vero
dulce *dicere*; sed qui im-
pingunt in *genus* humile et
in malam affectionem.

Huic vicinum est tertium
quoddam genus vitii, *nempe*
in scriptis patheticis, quod
Theodorus Parenthyrium
vocabat: est autem *hoc* af-
fectus intempestivus et ina-
nis, ubi affectu non opus
est; aut immodicus, ubi
mediocri opus est: plerum-
que enim velut ebrietatis

τῷ πρᾶγματος, ἴδια δὲ ἑαυτῶν καὶ χολικὰ, παραφέρονται πάσῃ· εἶτα πρὸς ἕδὲν πεπονθότασ ἀκρατάσ ἀχημονῆσιν· εἰκότως· ἔξεσηκότεσ πρὸσ ὅσῃ ἔξεσηκότασ. Πλλὺ περὶ μὲν τῶν παθητικῶν ἄλλοσ ἡμῖν δὲσπόκεται τόποσ.

δ'. Θατέρου δὲ, ὧν εἴπομεν, (λέγω δὲ, τῷ ψυχρῷ) πλήρησ ὁ Τίμαιοσ, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανόσ, καὶ πρὸσ λόγων ἐνίοτε μέγεθοσ, ὅσῃ ἄφροσ, πολυῖσωρ, ἐπινοητικόσ, πλλὺ ἄλλοτερίων μὲν ἐλεγκτικώτατοσ ἀμαρτημάτων, ἀνεπαίδητοσ δὲ ἰδίων· ὑπὸ δὲ ἔρωτοσ τῷ ξένασ νοήσεισ ἀεὶ κινεῖν πολλακίσ ὀκπίπτων εἰσ τὸ παιδαρωδέσατον· Παραθήσομαι δὲ τ' ἀνδρὸσ ἐν ἡ' δύο, ἐπειδὴ τὰ πλείω παρελάβεν ὁ Καικίλιοσ. Ἐπαινῶν Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν, “ὅσ πλὺ “Ἀσίαν ὅλλω,” φησὶν, “ὅν ἐλάττωσι παρὲ-

vi, quidam ad affectus, qui non in re positi sunt, sibi proprios et scholasticos abripiuntur: deinde merito ignominiae notam subeunt coram auditoribus nihil perturbationis passis: quippe qui commoti sunt coram non commotis: sed de scriptis patheticis alius nobis est locus.

IV. Altero vero eorum, de quibus mentionem fecimus (dico autem Frigido) plenus est Timaeus; vir in aliis fatis peritus virtutibus scribendi, et nonnunquam

in Sublimitate scriptorum, non sterilis, eruditus, sensibus abundans; sed maximus alienorum vitiorum infectator, ad sua vero non attendens: quique praestudio semper concipiendi novos et peregrinos sensus saepe incidit in id quod maxime Puerile est: proferam vero hujus viri unum aut duo exempla, quia Caecilius pleraque ante occupavit: laudans Alexandrum magnum, dicit, “Qui totam “Asiam intra pauciores annos nos subegit, quam Pane-

“ λαβεν ἔτεσιν, ἢ ὅσοις, τὸν ὑπὲρ τῆ πρὸς
 “ Πέρσας πολέμου πανηγυρικὸν λόγον Ἴσο-
 “ κράτης ἔγραψεν.” Θαυμασὴ γε τῆ Μακε-
 δόνος ἢ πρὸς τὸν Σοφιστῶν σύγκρισις. Δῆλον
 γὰρ, ὡς Τίμαιε, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ τῆτο
 πολὺ τῆ Ἰσοκράτους κατ’ ἀνδρείαν ἐλείποντο·
 ἐπειδὴ οἱ μὲν τεράκοντα ἔτεσι Μεσσηνίῳ παρέ-
 λαβον, ὁ δὲ τὸν πανηγυρικὸν ἐν μόνοις δέκα
 σιμητάξατο. Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἀλλῶσι περὶ
 Σικελίαν, τίνα τρόπον ἐπιφωνεῖ; ὅτι “ εἰς τὸν
 “ Ἑρμῶν ἀσεβήσαντες, καὶ περικόψαντες αὐτῆ
 “ τὰ ἀγάλματα, διὰ τῆτ’ ἔδωκαν δίκλῳ· ἐχ
 “ ἦκισα δὲ δι’ ἓνα ἄνδρα, ὃς ἀπὸ τῆ παρανο-
 “ μηθέντος διὰ πατέρων ἴω, Ἑρμοκράτῳ τὸν
 “ Ἑρμῶνος.” “ Ὡς εὖ θαυμάζειν με, Τερεντιανὲ
 ἦδισε, πῶς οὐ καὶ εἰς Διονύσιον γράφει τὸν τύ-
 ραννον· “ ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸν Δία καὶ τὸν Ἑρμῶ-

“ gyricam orationem de
 “ bello contra Persas geren-
 “ do Isocrates conscripsit.”
 Egregia scilicet Macedonis
 illius cum Sophista compa-
 ratio. Manifestum est enim,
 O Timæe, quod Lacedæ-
 monios hoc nomine multum
 Isocrates strenuitate excel-
 lebat; quoniam illi quidem
 triginta annos in expugnan-
 da Messene consumserunt,
 hic autem in Panegyrica
 sua oratione componenda so-
 los decem. Porro Atheni-

ensibus in Sicilia captis quo
 more insultat? dicit eos,
 “ propterea quod impie se
 “ gessissent in Hermem, et
 “ mutilassent ejus statuas,
 “ ob hoc pœnas dedisse;
 “ præcipue per unum ho-
 “ minem, qui ex paterno
 “ genere fuit oriundus ab
 “ illo Deo violato, Hermo-
 “ cratem filium Hermonis.”
 Adeo ut mirer equidem,
 suavissime Terentiane, cur
 non in tyrannum Diony-
 sium scribat; “ quoniam e-

“ κλέα δυοσεβῆς ἐχόμετο, διὰ τῆτ’ αὐτὸν Δίων
 “ καὶ Ἡρακλείδης τῆς τυραννίδος ἀφείλοντο.”
 Καὶ τί δὲ περὶ Τιμαίου λέγειν, ὅτι γε καὶ οἱ
 ἥρωες ὀκείνοι (Ξενοφῶντα λέγω καὶ Πλάτωνα,
 καίτοι γ’ ἔκ τῆς Σωκράτους ὄντες παλαιστρας,
 ὅμως διὰ τὰ ἔτως μικροχαρῆ, ἑαυτῶν πότε
 ἐπιλανθάνονται; Ὁ μὲν γε ἐν τῇ Λακεδαιμο-
 νίων γράφει πολιτεία: “ ὀκείνων γουῶ ἦτιον
 “ μὲν ἂν φωνῶν ἀκέσαις ἢ τῆ λιθίνων, ἦτιον δὲ
 “ ἂν ὀμματὰ μετὰ σρέψαις ἢ τῆ χαλκῶν αἰδη-
 “ μονεσέρους δὲ ἂν αὐτὲς ἠγήσαιο καὶ αὐτῶν
 “ τῆ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρδένων.” Ἀμφι-
 κράτει, καὶ οὐ Ξενοφῶντι, ἔπρεπε τὰς ἐν τοῖς
 ὀφθαλμοῖς ἡμῶν κόρας λέγειν “ παρδένες αἰ-
 “ δήμονας.” Οἷον δὲ, Ἡράκλεις, τὸ τὰς ἀ-
 πάντων ἐξῆς κόρας αἰχυντηλὰς εἶναι πεπεῖδαί,
 ὅτι φασὶν ἐδενὶ ἔτως ἐνσημαίνεσθαι πλὴν τινῶν

“ nim impius fuit in Dia
 “ (sive Jovem) et Herculem,
 “ ob hoc Dion et Heracli-
 “ des eum tyrannide spo-
 “ liarunt.” Quid vero opus
 est de Timæo loqui, quum
 etiam illi Heroes (Xeno-
 phontem dico et Platonem,
 quanquam ex Socratica e-
 rant Palæstra, tamen, ob
 sensus tam abjectos, sui ip-
 sorum aliquando obliviscun-
 tur? Ille quidem (sc. Xeno-
 phon) in libro de repub-
 lica Lacedæmoniorum scri-
 bit; “ illorum sane vocem

“ minus posses audire, quam
 “ lapidearum statuarum, o-
 “ culos minus flectere quam
 “ ærearum: verecundiores
 “ autem illos putares etiam
 “ ipsis, quæ in oculis sunt,
 “ virginibus:” Amphicra-
 tem, non Xenophontem, de-
 cuit pupillas, quæ sunt in o-
 culis nostris, appellare “vir-
 “ gines verecundas.” Quale
 autem mehercule est, per-
 suasum habere omnium pu-
 pillas sine discrimine vere-
 cundas fuisse, cum vulgo
 dicunt nulla in re impuden-

ἀναΐδειαν, ὡς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς; ἰταμὸν,
 “ Οἶνοβαρῆς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων,” φησὶν. Ὁ
 μὲν τοι Τίμαιος, ὡς Φωβίε τινὸς ἐφαπτόμενος,
 ἐδὲ τῆτο Ξενοφῶνι τὸ ψυχρὸν κατέλιπεν· φησὶ
 γοῦν ἐπὶ τῷ Ἀγαθοκλέεσσι καὶ τὸ, “ τὴν ἀνε-
 “ ψιάν, ἐτέρῳ δεδομένην, ἐκ τῆ ἀνακαλυπτήριων
 “ ἀρπάσαντα ἀπελθεῖν· ὃ τίς ἂν ἐποίησεν ἐν
 “ ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρναις, ἔχων;” Τί
 δέ; ὃ τ' ἄλλα θεῖος Πλάτων τὰς δέλτες θέ-
 λων εἰπεῖν, “ γράψαντες,” φησὶν, “ ἐν τοῖς
 “ ἱεροῖς θεῶσιν κυπαριτίναις μνήμας” καὶ
 πάλιν, “ περὶ δὲ τειχῶν, ὦ Μέγιλλε, ἐγὼ
 “ ξυμφεροίμην ἂν τῇ Σπάρτῃ, καθεύδειν ἔαν
 “ ἐν τῇ γῆ καθεκείμην τὰ τεῖχη, καὶ μὴ ἐπ-
 “ ανίστασθαι.” Καὶ τὸ Ἡερόδοτον οὐ πόρρω,
 τὸ φάναί “ τὰς καλὰς γυναικὰς ἀλγηδόνας

tiam quorundam tam decla-
 rari quam in oculis? vocat
 aliquis (sc. Homerus) *bomi-*
nem impudentem, “ O te-
 “ mulente, caninos oculos
 “ habens.” Timæus qui-
 dem, ut qui furtivum ali-
 quod attigerit, ne hoc frigi-
 dum *dictum* Xenophonti re-
 liquit: nempe dicit de A-
 gathocle etiam hoc, “ illum
 “ consobrinam alteri *in con-*
jugio datam ab ipsis mu-
 “ neribus nuptialibus abri-
 “ puisse, et abiisse: quod
 “ quis fecisset, qui in ocu-

“ lis virgines, non scorta,
 “ haberet?” Quid autem
 facit Plato in aliis rebus
 scriptor divinus? cum velit
 dicere libros, “ postquam
 “ (inquit) scripserint, in
 “ templis deponent cupres-
 “ sea monumenta:” rur-
 susque, “ Quod ad muros
 “ attinet, O Megille, ego
 “ assentiar Spartæ, uti dor-
 “ mire finamus muros hu-
 “ mi jacentes, et non exsuf-
 “ citemus.” Et illud He-
 rodoti non procul est a *fri-*
gido, nempe vocare “ for-

“ὀφθαλμῶν.” Καί τοι γε ἔχει τινὰ παρα-
 μυδίαν· οἱ γὰρ παρ’ αὐτῷ ταῦτι λέγοντές εἰσιν
 οἱ βάρβαροι, καὶ ἐν μέθῃ· ἀλλ’ ἐστὶ ἐκ τοιούτων
 προσώπων διὰ μικροψυχίαν καλὸν ἀρημονεῖν
 πρὸς τὸ αἰῶνα.

ε’. Ἀπαντᾷ μὲν τοι, τὰ ἔτιωσ ἄσεμνα, διὰ
 μίαν ἐμφύεται τοῖς λόγοις αἰτίαν, διὰ τὸ περι-
 τὰς νοήσεις καινόσπεδον, περιὲ δὲ δὴ μάλιστα
 κορυβαντιῶσιν οἱ νῦν. Ἀφ’ ὧν γὰρ ἡμῖν τ’
 ἀγαθὰ, σχεδὸν ἀπ’ αὐτῶν τέτων καὶ κακὰ γρ-
 νᾶσθαι φιλεῖ. Ὅθεν ἐπίφορον εἰς σωτηριάζμα-
 των κατόρθωσιν τά τε κάλλη τ’ ἐρμηνείας, καὶ
 τὰ ὕψη, καὶ πρὸς τέτοις αἰ ἡδοναί· καὶ αὐτὰ
 ταῦτα, κατὰπερ τῆς ἐπιτυχίας, ἔτιωσ δαρχαὶ καὶ
 ὑποθέσεις καὶ τ’ ἐναντίων καδίσανται. Τοιοῦτόν
 πως καὶ αἰ μεταβολαί, καὶ ὑπερβολαί, καὶ τὰ
 πληθυστικά· δείξομεν δὲ ἐν τοῖς ἑπειτα τὸ κίν-

“*mosas mulieres dolores
 oculorum:*” quanquam
 habet quandam excusatio-
 nem; ii enim, qui apud ip-
 sum hoc dicunt, barbari
 sunt et ebrii: sed neque sub
 talibus personis æquum est
 in æternum abjecti animi
 nota inuri.

V. Omnia quidem, quæ
 sunt adeo indecora, innas-
 cuntur scriptis una ex cau-
 sa, nempe ex studio novitatis
 in sensibus *proferendis*, (qua
 in re præfertim hodierni

scriptores infaniunt:) a qui-
 bus enim bona, ab his pro-
 pe ipsis etiam mala solent
 nobis provenire: unde et
 Ornamenta Elocutionis, et
 Sublimitates, et præterea
 Suavitates *sunt* id, quod fert
 homines ad libros recte scri-
 bendos; et tamen hæc ipsa
 sunt principia causæque, ut
 felicitatis *in scriptis*, ita e-
 tiam contrariorum. Tale
 quidem *sunt*, et Hyperbolæ,
 et Pluralia: ostendemus au-
 tem in iis, quæ sequuntur,

δωον, ὃ ἔχειν εἰκόασι. Διόπερ ἀναγκαῖον ἤδη διαπορεῖν καὶ ὑποτίθεσθαι, δι' ὅτε τρέπῃ τὰς ἀνακεκραμμένας κακίας τοῖς ὑψηλοῖς ἐκφεύγειν ἂν δυναίμεθα.

ς'. Ἐξαυ δὲ, ὃ φίλος, εἴτινα περιποιησάμεθ' ἐν πρώτοις καθαράν τῆ κατ' ἀλήθειαν ὑψὺς ἐπιστήμῃ καὶ ἐπίκρυσιν· καίτοι τὸ πρᾶγμα δύσληπτον· ἢ γὰρ τῶν λόγων κρείσσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῖον ἐπιγύνημα. Οὐ μὲν ἄλλ', ὡς εἰπεῖν ἐν παραγγέλματι, ἐντεῦθεν ποδεν ἴσως πλὴν διάγνωσιν αὐτῶν ὅσα ἀδυῶατον πορέζεσθαι.

ζ'. Εἰδέναι χρῆ, φίλτατε, διότι, καθάπερ καὶ τῷ κοινῷ βίῳ ἔδεν ὑπάρχει μέγα, οὗ τὸ καταφρονεῖν ἐστὶν μέγα· οἷον πλεῖτοι, τιμὰ, δόξα, τυραννίδες, καὶ ὅσα δὴ ἄλλα ἔχει πολὺ τὸ ἔξωθεν περιτραγωδεῖσθαι, ὅσα ἂν τῷ γε

periculum, quod videntur habere. Quare necessarium est jam inquirere et statuere, quo modo illa vitia, quæ Sublimibus commixta sunt, fugere possimus.

VI. Est autem *modus*, O Amice, si quam claram veræ Sublimitatis scientiam, et iudicium imprimis comparaverimus; quanquam res est ad consequendum difficilis; nam de scriptis iudicium est multæ experientiæ ultimus fœtus. Verunta-

men, ut loquar per præceptum, hinc forsitan non impossibile est iudicium de iis consequi.

VII. Oportet scire, charissime, quod quemadmodum etiam in communi vita nihil est magnum, quod contemnere magnum est: velut Divitiæ, Honores, Dignitates, Imperia, et quæcunque alia multum tragici fastus extra *apparentis* habent, non possunt videri sapienti esse bona præstantia,

φροσίνῃ δόξειεν ἀγαθὰ ὑπερβάλλοντα, ὧν αὐτὸ τὸ περιφρονεῖν ἀγαθὸν οὐ μέτρον θαυμάζεσι γούῃ τῶν ἐχόντων αὐτὰ μᾶλλον τὰς δυναμίδας ἔχειν, καὶ διὰ μεγαλοψυχίαν ὑπερορῶντας. Τῇ δὲ περὶ καὶ ἐπὶ τῶν διηρημένων ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις ἐπισκεπτόμεν, μή τινα μέγεθος φαντασίαν ἔχοι τοιαύτην, ἢ πολὺ πρόσκει τὸ εἰκῆ περὶ ἀναπλαττόμενον, ἀναπυστόμενον δὲ ἄλλως εὐρίσκοιτο χαῖνα, ὧν τὰ θαυμάζειν τὸ περιφρονεῖν εὐχμέερον. Φύσει γάρ πως ἐπὶ τὰ ληθῆς ὕψος ἐπαίρετά τε ἡμῶν ἢ ψυχῆ, καὶ γαῖρόν τι ἀνάστημα λαμβάνοντα πληροῦται χαρῆς καὶ μεγαλαυχίας, ὡς αὐτὴ γυνήσασα ὅπερ ἤκασεν. Ὅταν ἔν ὑπ' ἀνδρὸς ἐμφρονοῦς καὶ ἐμπείρου λόγων πολλάκις ἀκρόμενον τι πρὸς μεγαλοφροσύνην τῆ ψυχῆ μὴ συνδιατιθῆ, μήδ' ἐγκατα-

quorum contemptus ipse non mediocre bonum est; quippe illi, qui iis fruuntur, minus admirationi sunt quam illi, qui possunt habere, et *tamen* contemnunt propter animi magnitudinem: eodem modo etiam de iis, quæ Sublimia sunt in poematibus et *solutis* orationibus, videndum est, ne nonnulla habeant hanc magnitudinis speciem, (cui multum adhæret temere affectum;) explicata vero deinde inveniuntur tumida fu-

isse, quæ despiciere generosius est quam admirari. Naturaliter enim animus noster vera Sublimitate elevatur, recipiensque superbam quandam erectionem impletur gaudio et gloriatione, tanquam ipse produxisset id quod *solum* audivit. Quando igitur aliquid, sæpius auditum ab homine intelligente et in scriptis versato, animum ejus non celsiorem faciat, neque relinquat in animo plus cogitatione conceptum quam ver-

λείπη τῇ διανοίᾳ πλεῖον τῷ λεγομένῳ τὸ ἀναθεωρόμενον, πίπτῃ δὲ, ἂν τὸ συνεχὲς ἐπισκοπῇ, εἰς ἀπαύξησην· οὐκ ἂν ἔτ' ἀληθὲς ὕψος εἴη, μέχρι μόνης τ' ἀκοῆς σωζόμενον. Τῆτο γὰρ τῶ ὄντι μέγα, οὐ πολλὴ μὲν ἡ ἀναθεώρησις, δύσκολος δὲ, μᾶλλον δὲ ἀδιώατος ἢ κατεξανάσασις· ἰχυρὰ δ' ἡ μνήμη καὶ δυσεξάλειπτος. Ὅπως καὶ καλὰ νόμιζε ὕψη καὶ ἀληθινὰ τὰ διαπαντὸς ἀρέσκοντα καὶ πάντιν· ὅταν γὰρ τοῖς ἀπὸ διαφορῶν ἐπιτηδευμάτων, βίων, ζήλων, ἡλικιῶν, λόγων, ἔντι καὶ ταῦτόν ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν δοκῇ, τότ' ἡ εἰς ἀσυμφώνων ὡς κρίσις καὶ συγκαταθέσις πλεὴν ἐπὶ τῷ θαυμαζομένῳ πῶς ἰχυρὰν λαμβάνει καὶ ἀναμφίλεκτον.

ἦ. Ἐπεὶ δὲ πέντε, ὡς ἂν εἴποι τις, πηγὰς τινὲς εἰσιν αἱ τ' ὑψηλοῦς γονιμώταται, (περ-

bis expressum; cadat autem, si tu illud assidue contempleris, in id quod *exile et minutum* est; non potest *illud* esse Sublimitas vera, quod non ultra auditum perdurat. Hoc enim revera magnum est, quod multum mente concipiendum efficit, cui autem difficile, potius vero impossibile est resistere: cuius denique recordatio firma est et vix extinguenda. Omnino vero ea arbitrare esse pulchra et vera Sublimia, quæ semper et

omnibus placent; cum enim iis omnibus, qui differunt moribus, vitæ generibus, studiis, et ætatibus, unum aliquid idemque simul de iisdem scriptis videatur, tunc illa, quæ fit ex discordibus, quasi mixtio et consensus fidem ei, quod in admiratione est, validam indubitataque acquirit.

VIII. Quoniam vero quinque (ut ita dicam) fontes sunt fecundissimi Sublimitatis, (substrata prius, quasi communi quodam funda-

ὑποκειμένης, ὡσπερ ἐδάφης τινὸς κοινῆς, ταῖς
 πέντε ταύταις ἰδέαις τ' ἐν τῷ λέγειν διωάμεως,
 ἧς ὅλως χωρὶς εἶδέν,) πρῶτον μὲν καὶ κράτιστον,
 τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον, ὡς καὶ τοῖς
 περὶ Ξενοφῶντος ὠρσάμεθα· δεύτερον δὲ, τὸ
 σφοδρὸν καὶ ἐνθεσιασικὸν πάθος· ἀλλ' αἱ μὲν
 δύο αὐτὰ τῆ ὕψους καὶ τὸ πλέον αὐτιγχεῖς συ-
 σάσεις, αἱ λοιπαὶ δὲ ἤδη καὶ διὰ τέχνης· ἥτε
 ποιά τ' ἡχημάτων πλάσις, (διστὰ δὲ περ ταῦτα,
 τὰ μὲν νοήσεως, τρίτερα δὲ λέξεως·) ἐπὶ τῶν
 τοῖς ἡ γηναῖα φράσις, ἧς μέρη πάλιν ὀνομά-
 των τε ὀκλογῆ, καὶ ἡ τροπικὴ καὶ πεποιημένη
 λέξις· πέμπτη δὲ μεγέθους αἰτία, καὶ συγκλείουσα
 τὰ πρὸ ἑαυτῆς ἅπαντα, ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ δι-
 ἄρσει σωῦσις· φέρει δὲ, τὰ ἐμπεριεχομένη
 καὶ ἐκάστῳ ἰδέαν τέτων ἐπισκεψώμεθα, τοσ-

mento, his quinque formis facultate dicendi, sine qua omnino nihil est;) primum quidem et valentissimum est felix in sensibus audacia, ut etiam in illis, quæ de Xenophonte scripsimus, definivimus: secundum vero est vehemens et quasi numinis afflatu conceptus Affectus; sed hæc duæ res, quæ constituant Sublimitatem, maxima sui parte sunt ingenitæ hominibus; quæ vero jam sequuntur, etiam ex arte veniunt; nempe, et (quæ est fons tertius) certa quædam

figurarum conformatio; (duplices autem hæc figuræ sunt, aliæ sententiæ, aliæ dictionis:) et præterea splendida Elocutio (quæ quartus est fons) cujus rursus partes sunt et delectus verborum, et dictionis tropis plena atque facta: quinta vero causa Sublimitatis, eaque quæ concludit omnia ante se nominata, est magnifica elataque Compositio; Quoniam, inquam, bi quinque sunt fontes Sublimitatis, agendum inspiciamus ea, quæ inhaerent in unoquoque harum rerum

ἔτον ᾠρηπόντες, ὅτι τῶν πέντε μορίων ὁ Καί-
κίλιός ἐστιν ἂν παρέλιπεν, ὡς καὶ τὸ πάθος ἀμέ-
λει. Ἄλλ' εἰ μὴ ὡς ἐν τι ταῦτ' ἀμφω, τό τε
ἕψος καὶ τὸ παθητικόν, καὶ ἔδοξεν αὐτῶ πάντη
συνυπάρχειν τε ἀλλήλοις καὶ συμπεφυκέναι,
διαμαρτάνει· καὶ γὰρ πάθη τινὰ διεσῶτα ἕψος
καὶ ταπεινὰ εὐρίσκεται, καθάπερ οἴκτοι, λύπαι,
φόβοι· καὶ ἔμπαλιν πολλὰ ἕψη δίχα πάθους,
ὡς πρὸς μυρίοις ἄλλοις καὶ τὰ περὶ τῆς Ἀλω-
άδας τῷ Ποιητῇ παρατετολμημένα;

Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπω μέμασαν θέμεν· αὐτὰρ ἐπ'

Ὅσση

Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.

Καὶ τὸ τέτοις ἔτι μείζον ἐπιφερρόμερον,

Καί νύ κεν ἐξετέλεσσαν.—

Παρά γε μὴν τοῖς ῥήτορσι τὰ ἐγκώμια, καὶ τὰ

genere, hoc unum præfati, Cæcilium omisisse quasdam ex his quinque partibus, ut, verbi gratia, eum de Affectibus locum: sed si hæc duo, *nempe* et Sublime et Patheticum, velut una quædam res, etiam viderentur illi omnino secum invicem connata et coexistentia esse, in errore est; etenim quidam Affectus inveniuntur distincti a Sublimitate et humiles, velut lamentationes, dolores, metus: et rur-

fus multa sunt Sublimia sine Affectu ullo, velut (præter innumera alia) etiam illa, quæ de Aloïdis a Poeta sunt audacia *felici* dicta,

Offam Olympo, conati sunt imponere, et Offæ

Pelium frondosum, ut cælum scanfile esset.

Et illud, quod insuper his majus additum est,

Et sane perfecissent, &c.

Apud Rhetores quidem laudationes, et ea quæ ad pom-

πομπικά, καὶ ἐπιδεικτικά, τὸν μὲν ὄγκον καὶ τὸ ὑψηλὸν ἐξ ἅπαντος περιέχει, πάθος καὶ χηρέυει καὶ τὸ πλεῖστον ὅθεν ἤκιστα τῶν ῥητόρων αἱ περιπαθεῖς ἐγκωμιαστικοί, ἢ ἔμπαλιν οἱ ἐπαινετικοὶ περιπαθεῖς. Εἰ δ' αὖ πάλιν ἐξ ὅλης μὴ ἐνόμισεν ὁ Καικίλιος τὸ ἔμπαθές εἰς τὰ ὑψηλὰ ποτὲ σωτελεῖν, καὶ διὰ τούτων ἔχ' ἠγήσατο μνήμης ἄξιον, πάνυ διηπάτηται· θαρσύνων γὰρ ἀφορμαίμην αὐτῷ, ὡς ἐδὲν ἔτως, ὡς τὸ χυνοῦν πάθος, ἔνθα χρεῖ, μεγαλήγορον, ὡσαύτως ὑπὸ μανίας τινὸς καὶ πνεύματος ἐνθεσιαστικῶς ἐκπνέον, καὶ οἷονεὶ φοιβάζον τὰς λόγους.

Ζ'. Οὐ μὲν ἄλλ', ἐπεὶ πλὴν κρατίστῳ μῦθῳ ἐπέχει τῶν ἄλλων τὸ πρῶτον, λέγω δὲ τὸ μεγαλοφυές, χρεῖ κἀνταῦθα, εἰ καὶ δωρητὸν τὸ πρῶτον μᾶλλον ἢ κτητὸν, ὅμως, κατ' ὅσον

pam ostentationemque componuntur, amplitudinem et Sublimitatem ex omni parte *in se* continent, plerumque autem Affectu carent: unde ex Rhetoribus illi, qui in Affectibus *concitandis* valent, minime ad laudationes facti sunt; vel rursus illi, qui in laudando valent, minime apti sunt Affectibus *concitandis*. Quod si iterum omnino censuit Cæcilius, id quod Patheticum est, nihil ad Sublimia conferre, et si propterea illud non putavit mentione dig-

num, profusus deceptus est: fidenter enim affirmaverim nihil tam magnificum esse quam Affectum vehementem, ubi opus est, *adbibitum*: cum velut furore aliquo spirituque divinitus spiraret, et scripta quasi plena Phæbo efficiat.

IX. Veruntamen, quoniam primum *genus* (dico autem id quod ex animi magnitudine venit) partem obtinet inter cæteras præstantissimam, oportet etiam hic (sit licet hæc res potius dono *naturæ* accipienda

οἶόντε, τὰς ψυχὰς ἀνατρέφειν πρὸς τὰ μεγέ-
θη, καὶ ὡσπερ ἐγκύμονας ἀεὶ ποιεῖν γυνάεις
παρὰ τῆς φύσεως. Τίνα, φήσεις, τρόπον; γέ-
γραφαί πε καὶ ἐτέρωδι, ὅτι τὸ τοιοῦτον ὑψὺ
μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα. Ὅθεν καὶ Φωνῆς
δίχα θαυμάζεται ποτε ψιλὴ κατ' ἐαυτῶν ἢ
ἐννοια δι' αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον· ὡς ἡ τῆ Αἴ-
αντος ἐν Νεκυίᾳ σιωπὴ μέγα καὶ πάντος ὑψη-
λότερον λόγῳ. Πρῶτον οὖν τὸ, εἴς οὐ γίνεται,
ἰσχυροποιεῖσθαι πάντως ἀναγκαῖον· ὡς ἔχειν
δεῖ τὸν ἀληθῆ ῥήτορα μὴ ταπεινὸν φρόνημα καὶ
ἀγνές· ἐδὲ γὰρ οἶόν τε μικρὰ καὶ δελοπρεπῆ
φρονοῦσθαι καὶ ἐπιτηδεύουσθαι παρ' ὅλον τ' βίον
θαυμασόν τι καὶ τῆ πάντος αἰῶνος εἰσενεγκεῖν
ἄξιον· μεγάλοι δὲ οἱ λόγοι τέτων καὶ τὸ εἶκος,
ὧν ἂν ἐμβραβεῖς ὧσιν αἱ ἐννοιαί. Ταύτη καὶ εἰς

quam labore acquirenda,) tamen, quantum possumus, animos nostros ad Sublimia alere et tanquam gravidos amplitudine quadam nobili semper efficere. Quo, dicit aliquis, modo? Scripsi in alio etiam loco, quod huiusmodi Sublimitas est Echo magnitudinis animi: unde etiam sine voce admirationi aliquando est nudus per se sensus ob eam ipsam, quam ostentat, magnanimitatem; velut silentium Ajaeis in libro, qui inscribitur de Manibus, magnum est

et omni sermone sublimius. Primo igitur in loco omnino necessarium est ante oculos Lectoris constituere id ex quo nascitur; nempe quod verus Orator debet habere animum non humilem et abjectum: neque enim fieri potest, ut illi, qui per omnem vitam suam cogitant curantque parva et servilia, proferant aliquid admirandum omnique ætate dignum: magna vero sunt scripta horum hominum, uti par est, quorum cogitationes sunt feliciter audaces: eodem

τὸς μάλισα φρονηματίας ἐμπίπτει τὰ ὑπερ-
 φυᾶ· ὁ γὰρ τῷ Παρμηνίῳ φήσαντι, “ Ἐγὼ μὲν
 “ ἂν ἠρκέθην, εἰ Ἀλέξανδρος ἦμιμ,” “ Καί-
 “ γὰρ νῆ Δία,” εἰπὼν, “ εἰ Παρμηνίων ἦμιμ,”
 τὸ αὐτῷ μεγαλόφρον δείκνυσιν· ὡς καὶ τὸ Ὀ-
 μήρου παρορῶν μεγαλόφρονες ἐν τῷ

Οὐρανῷ ἐσήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει

τὸ ἐπ’ ἕρπον δὲ γῆς διάστημα· καὶ τῆτ’ ἂν
 εἶποι τις οὐ μᾶλλον τῷ Ἐριδος, ἢ Ὀμήρου μέ-
 τρον. Ὡς ἀνόμοιον γε τὸ Ἡσιόδου ἐπὶ τῆς
 Ἀχλῦος, εἶγε Ἡσιόδου καὶ τὴν Ἀσπίδα δε-
 τέον,

Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύζαι ῥέον·

οὐ γὰρ δεινὸν ἐποίησε τὸ εἶδωλον, ἀλλὰ μισητόν.
 Ὁ δὲ πῶς μεγαθυροῦται τὰ δαιμόνια;

modo etiam ea, quæ max-
 ime Sublimia sunt, cadunt
 in illos qui maxime elatis
 sunt animis: illud enim,
 quod Parmenioni dicenti,
 “ Ego quidem contentus
 “ essem conditionibus obla-
 “ tis, si essem Alexander;”
 respondit Alexander, dicens,
 “ Et ego quidem, si essem
 “ Parmenio,” ipsius animi
 magnitudinem ostendit: ut
 etiam in illo, quod de Dis-
 cordia dicit Homerus,

In cælo stabilivit caput suum et
 humi graditur,

Homerici ingenii Sublimi-
 tatem determinat distantia
 a terra ad cælum; et hanc
 aliquis dicat non potius
 mensuram Discordiæ quam
 Homeri. Cui diffimile est
 illud Hesiodi de Tristitia, si
 quidem statuendum sit eti-
 am poema illud dictum Scu-
 tum esse Hesiodi,

Ejus ex naribus humores fluebant,
 neque enim fecit imaginem
 terribilem, sed odiosam. Ille
 autem sc. Homerus quomo-
 do Sublimia reddit ea, quæ
 de Diis fugit?

Ὅσσον δὲ ἡρωειδῆς ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἦμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσω ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 Τόσσον ἐπιθρώσκωσι θεῶν ὑψηλῆες ἵπποι.

Τὴν ὁρμὴν αὐτῶν κοσμικῶν διαστήματι κατὰ-
 μετρεῖ. Τίς ἔν σὸκ ἂν εἰκότως διὰ τὴν ὑπερ-
 βολίαν τῆ μεγέθους ἐπιφθέγγετο, ὅτι, ἂν δις
 ἐξῆς ἐφορμήσωσιν οἱ τῶν θεῶν ἵπποι, σκέψ' εὐρή-
 σασιν ἐν κόσμῳ τόπον; Ὑπερφυᾶ καὶ τὰ ἐπὶ
 τῶν θεομαχίας φαντάσματα,

Ἄμφι δὲ ἐσάλπιγγεν μέγας ἔρανος, ἔλυμπός τε,
 Ἐδδαισεν δὲ ὑπένερθεν ἀναξ' ἐνέρων Ἀἰδωνεύς·
 Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μὴ οἱ ἔπειτα
 Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη,
 Σμερδαλέ', εὐρῶεντα, τὰ τε συγέσσι θεοί περ.

Ἐπιβλέπεις, ἑταῖρε, ὡς, ἀναρρήγνυμδῆς μὲν
 ἐκ βάθρων γῆς, αὐτῆ δὲ γυμνημδῆς τερτάρου,

Quantum vero aeris per-horizon-
 tem-extensi spatium homo videt
 oculis,

Sedens in specula, prospectans in
 nigricantem pontum,
 Tantum saltu conficiunt deorum
 altifoni equi.

Motum eorum celerem
 mundi spatio metitur; quis
 igitur non ob excellentiam
 hujus Sublimitatis jure dix-
 erit, si bis eodem modo ad
 saltandum se concitent Deo-
 rum equi, eos non amplius
 inventuros in mundo lo-
 cum? Valde Sublimes sunt

etiam illæ de pugna Deo-
 rum imagines,

Circum autem insonuit magnum
 cælum Olympusque,
 Timuit etiam subtus rex inferorum
 Pluto:

Territusque folio exiliit, et exclamavit,
 ne ei desuper
 Terram rescinderet Neptunus quaf-
 fator-terræ;
 Domusque mortalibus et immorta-
 libus apparerent
 Visu terribiles, situ sentæ, quasque
 horrent ipsi Dii.

Videsne, amice, quomodo,
 disrupta quidem ex suis se-
 dibus terra, ipsoque nudato

ἀνατροπῶν δὲ ὅλα καὶ διάσασιν τῶ κόσμῳ λαμβάνοντος, πάντ' ἅμα, ἔρανος, ἄδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, ἅμα τῇ τότε συμπολεμῆ καὶ συγκινδυνεύει μάχῃ. Ἄλλα ταῦτα φοβερὰ μὲν, πλὴν ἄλλως εἰ μὴ κατ' ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο, πάντ' ἅμα ἄδεια, καὶ οὐ σώζοντα τὸ πρέπον. Ὅμηρος γάρ μοι δοκεῖ, παραδιδούς τραύματα θεῶν, ζάσεις, τιμωρίας, δάκρυα, δεσμὰ, πάθη πάμφυρτα, τὲς μὲν ἐπὶ τῇ Ἰλιακῶν ἀνθρώπων, ὅσον ἐπὶ τῇ θυάμει, θεὸς πεποιημένοι, τὲς θεὸς δὲ ἀνθρώπων. Ἄλλ' ἡμῖν μὲν δυσδαιμονῆσιν λυπόκεται λιμὴν κακῶν, ὁ θάνατος· τῶν θεῶν δ' οὐ πλὴν φύσιν, ἀλλὰ πλὴν ἀτυχίαν ἐποίησεν αἰώνιον. Πολὺ δὲ τῷ περὶ τῆς θεομαχίας ἀμείνω τὰ, ὅσα ἀχραντὸν τι καὶ μέγα τὸ δαιμόνιον, ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀκρατον παρῆσθαι, οἷα (πολλοῖς δ' ἔτι) περὶ ἡμῶν ὁ τόπος

Tartaro, et toto mundo subverso dissipatoque, omnia simul, Cœlum, Orcus, mortalia, immortalia, cum pugna, quæ tunc fuit, conflitantur et periculum una fubeunt? Sed hæc, quæ sunt terribilia quidem, nisi allegorice accipiuntur, omnino sunt impia, nec servantia decorum: Homerus enim mihi videtur, cum *litteris* tradit Deorum vulnera, diffidia, ultiones, lacrymas, vincula, eaque omnis generis, quæ patiuntur, malâ,

Homines, qui rebus Iliacis interfuerunt, Deos, quantum potuerit, fecisse, Deos vero Homines. Sed nos quidem, si infelices simus, manet mors, malorum portus: Deorum vero non naturam solum, sed infortunium fecit æternum. Multo autem meliora iis, quæ de pugnis Deorum *ab illo dicuntur*, sunt illa, quæcunque repræsentant Numen, ut revera est, intaminatum, et magnum, et purum: qualia sunt (a multis autem ante nos hic

ἔξείργασα) τὰ ἐπὶ τῷ Ποσειδῶνος,

—Τρέμε δ' ἔρεα μακρὰ, καὶ ὕλη,
 Καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν,
 Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἴοντος.
 Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ' ἄταλλε δὲ κήτε ὑπ' αὐτῶ
 Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, ἐδ' ἠγνοίησεν ἀνακτα.
 Γηθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο· τοὶ δὲ πέτοντο—

Ταύτη καὶ ὁ τῶν Ἰεδαίων θεσμοθέτης, ἐχ' ὁ
 τυχῶν ἀνῆς, ἐπειδὴ πλὴν τῷ θεῷ δυνάμιν κτ' ἔ
 ἀξίαν ἐχώρησε, κατέφευγεν, εὐδὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ
 γράψας τῶν νόμων, “ Εἶπεν ὁ θεός,” φησί·
 τί; “ γυέστω φῶς, καὶ ἐγυέτο· γυέστω γῆ, καὶ
 “ ἐγυέτο.” Οὐκ ὀχληρὸς ἂν ἴσως, ἐταῖρε,
 δόξαιμι, ἐν ἔτι τῷ Ποιητῇ, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων
 παραδέμνους, τῷ μαθεῖν χάριν, ὡς εἰς τὰ
 ἠρωϊκὰ μεγέθη σωμαβαίνειν ἐτίθει. Ἀχλὺς

locus tractatus est) illa, quæ
 de Neptuno dicuntur,

— Tremebant autem montes spa-
 tiosi, et sylva,

Et vertices, et Trojanorum urbs,
 et naves Achivorum,

Sub pedibus immortalibus Neptuni
 incedentis :

Tendebatque ire per undas : exul-
 tabant autem balenæ sub ipso

Undique e latebris, neque ignora-
 bant Regem.

Cum lætitia etiam mare se divide-
 bat : hi vero volabant &c.

Ad hunc modum etiam ille
 Judæorum legislator, vir
 minime vulgaris, postquam

potentiam Numinis pro dig-
 nitate ejus mente concepit,
 etiam declaravit ; statim in
 principio legum *suarum* scri-
 bens, “ Dixit Deus,” in-
 quit : quid ? “ sit lux, et
 “ fuit ; sit terra, et fuit.”
 Non molestus fortasse vi-
 deat, amice, si unum am-
 plius *locum* Poetæ *sc. Ho-*
meri de iis, quæ ad homi-
 des pertinent, proponam, ut
 discas quomodo assuefaciat
 nos secum una ingredi in
 Sublimia heroica. Caligo

ἄφνω καὶ νύξ ἄπειρος αὐτῷ πλὴ τῶν Ἑλλήνων
ἐπέχει μάχην· ἔνθα δὴ ὁ Αἴας ἀμηχανῶν,

Ζεῦ πάτερ, (Φησὶν) ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἡέρος υἱας
Ἀχαιῶν,

Ποίησον δ' αἰθήρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ιδεῖσθαι.

Ἐν δὲ Φάει καὶ ὄλεσσον.

*Ἔστιν ὡς ἀληθῶς τὸ πάθος Αἴαντος· οὐ γὰρ ζῆν
εὐχεται, (ὡ γὰρ τὸ αἶτημα τῆ ἥρωος ταπεινό-
τερον) ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν ἀπράκτῳ σκότει πλὴ ἀν-
δρείαν εἰς ἐδὲν γυναῖον εἶχε διαθέσθαι, διὰ ταῦτ'
ἀγανακτῶν, ὅτι πρὸς πλὴ μάχην ἄρχει, φῶς
ὅτι τάχις αἰτεῖται, ὡς πάντως τῆς ἀρετῆς εὐ-
ρήσων ἐντάφιον ἄξιον, καὶ αὐτῷ Ζεὺς ἀντιτάτ-
τητα. Ἀλλὰ γὰρ Ὅμηρος μὴ ἐνθάδε ἔμελλε
συμμεπνεῖ τοῖς ἀγῶσι, καὶ οὐκ ἄλλο τι αὐτὸς
πέπονθεν, ἢ

Μαίνεται, ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγγέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ

repente et nox ignava apud
illum inhibet pugnam Græ-
corum: hic Ajax incertus
consilii,

At tu Jupiter, (inquit,) libera a ca-
ligrine filios Achivorum:

Et fac serenitatem, daque oculis
videre;

In luce vero vel perde.

Est revera affectus Ajacis;
non enim optat vivere, (hæc
enim petitio esset abjectior
quam decet heroa) sed, cum
in tenebris ignavis non po-
tuit sua fortitudine ad ge-

nerosum ullum facinus uti,
propterea indignans se ad
pugnam inutilem esse, lu-
cem quam primum *oriri* pre-
catur, tanquam omnino *in*
ea inventurus funus dignum
virtute *sua*, etiam si Jupiter
se illi opponat. Sed enim
Homerus hic, *velut* ventus
fecundus, una adspirat cer-
taminibus, et non aliud ipse
passus est *quam heroes*, vel
(*ut ejus verbis utar*)

Fuit, ut cum Mars hastam vi-
brans, aut ignis perniciosus

Οὔρεσι μάκνηται βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης·
Ἄφλοισμός δὲ περὶ σῶμα γίνεται.

Δείκνυσι δὲ ὅμως διὰ τῆς Ὀδυσείας (καὶ γὰρ ταῦτα πολλῶν ἔνεκα προσεπιθεωρητέον,) ὅτι μεγάλης φύσεως ὑποφερθρμύης ἤδη ἰδίον ἔστιν ἐν γῆρα τὸ φιλόμυθον. Δῆλος γὰρ ἐκ πολλῶν τε ἄλλων συντεθεικῶς ταύτῃ δευτέραν τῆς ὑπόθεσιν, ἀτὰρ δὴ καὶ τῆς λείψανα τῶν Ἰλιακῶν παθημάτων διὰ τῆς Ὀδυσείας, ὡς ἐπεισόδιά τινα τῆς Τρωϊκῆς πολέμου, προσεπισφύρειν· καὶ νῆ Διὶ ἐκ τῆς τὰς ὀλοφύρσεις καὶ τὰς οἰκτερας, ὡς πάλαι περὶ προσεγνωσμένας τοῖς ἥρωσιν, ἐν ταῦτα προσσαποδιδόνα· οὐ γὰρ ἄλλ' ἢ τῆς Ἰλιάδος ἐπίλογός ἐστιν ἡ Ὀδύσεια.

Ἐνθα μὲν Αἴας κείτα ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
Ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεόφιν μῆσῳ ἀτάλαντος·
Ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός.

In montibus furit, profundæ in
densis recessibus Sylvæ :
Spuma autem est circum os ejus.

Ostendit tamen in Odyfsea (etenim hæc, quæ sequuntur, pluribus de causis sunt observanda,) magni ingenii, cum jam declinet, proprium esse in senectute amorem fabularum. Illum enim composuisse hoc argumentum secundo in loco constat ex multis aliis rebus, sed et ex eo quod reliquias Iliacorum

laborum in Odyfsea, tanquam Trojani belli partes adventitias, adduxerit; et mehercule ex eo quod lamentationes et dolores, ut quos olim antea cognovissent, heroes, illic enarraverit: Odyfsea enim nihil aliud est quam epilogus Iliadis :

Illic quidem Ajax jacet martius,
illic etiam Achilles,
Illic vero Patroclus, diis similis
confiliarius :
Illic etiam meus carus filius.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας, οἶμαι, τῆς μὲν Ἰλιάδος, γραφομένης ἐν ἀκμῇ πνεύματος, ὅλον τὸ σωματίον δραματικὸν ὑπεξήσατο καὶ ἐναγώνιον· τῆς δὲ Ὀδυσσεΐας τὸ πλεόν διηγηματικόν, ὅπερ ἴδιον γήρως. Ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ παρεϊκάσαι τις ἂν καταδυομένη τὸν Ὀμηρὸν ἤλιψ, οὗ δίχα τῆς σφοδρότητος παρεμβρίει τὸ μέγεθος· οὐ γὰρ ἔτι τοῖς Ἰλιακοῖς ἐκείνοις ποιήμασιν ἴσον ἐνταῦθα σώζει τὸν τόνον, ἐστὶ ἐξωμαλισμῶνα τὰ ὑψηλὰ καὶ ἰζήματα μηδαμῶς λαμβάνοντα, ἐδὲ πλὴν πρέχουσιν ὁμοίαν τῶν ἐπαλλήλων παῶν, ἐδὲ τὸ ἀγχίςροφον καὶ πολιτικόν, καὶ ταῖς ὅκ τῆς ἀληθείας φαντασίαις καταπεπυκνωμένον· ἀλλ', οἷον ὑποχωροῦντος εἰς ἑαυτὸν ὠκεανῶ καὶ περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἐρημευμένη, τὸ λοιπὸν φαίνοντα τῶ μεγέθους ἀμπώτιδες καὶ ταῖς μυθώδεσι καὶ

Ex eadem causa, opinor, totum corpusculum Iliadis, quæ scripta fuit in vigore ejus spiritus, actione et certaminibus plenum fecit: Odyssæ autem corpusculum maxima ex parte narratione plenum, quod proprium est senectutis. Unde in Odyssæa comparare potest aliquis Homerum soli occidenti, cujus sine vehementia ardoris permanet magnitudo: neque enim amplius hic conservat intentionem animi parem poematibus illis Ili-

cis, neque Sublimitates ubique (*uti ibi*) æquales et nusquam *quasi* subsidendo se remittentes, neque idem illud sibi semper superveniendum affectuum flumen, neque versatile illud dicendi genus et concertatorium, Visionibus a veritate *ductis* cumulate repletum: sed, velut oceani recedentis in se et a suis finibus relictæ, ita Homeri in Odyssæa deinceps apparent Sublimitatis recessus etiam in illis fabulosis et incredibilibus diva-

ἀπίστοις πλάναις. Λέγων δὲ ταῦτ' οὐκ ἐπιλέ-
λησμαι τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα χειμώνων, καὶ τῶν
περὶ τὸν Κύκλωπα, καὶ τινῶν ἄλλων· ἀλλὰ
γῆρας διηγοῦμαι, γῆρας δ' ὅμως Ὀμήρου.
Πλὴν ἐν ἅπασι τέτοις ἐξῆς τῷ πρακτικῷ κρα-
τεῖ τὸ μυθικόν. Παρεξέβλω δ' εἰς ταῦτ', ὡς
ἔφλω, ἵνα δείξαιμι, ὡς εἰς λῆρον ἐνίοτε ῥᾶσον
καὶ τὸ ἀπακμῶν τὰ μεγαλοφυῆ παρατρέπεται·
οἷα τὰ περὶ τὸν ἄσκον, καὶ τὰς ἐκ Κίρκης συ-
φορβεμίδες (ὅς ὁ Ζώϊλος ἔφη χοιρίδια κλαί-
οντα,) καὶ τὸν ὑπὸ τῶν πελειάδων ὡς νεοσσὸν
παρατρεφόμενον Δία, καὶ τὸν ἐπὶ τῷ ναυαγίᾳ
δέχ' ἡμέρας ἄσιτον, τὰ τε περὶ τὴν μνηστρο-
φονίαν ἀπίθανα· τί γὰρ ἂν ἄλλο φήσαιμεν
ταῦτα, ἢ τῶ ὄντι τῷ Διὸς ἐνύπνια; Δευτέρου
δὲ ἔνεκα περσισορείδω τὰ καὶ τὴν Ὀδύσειαν,

gationibus. Cum vero hæc dico, non oblitus sum earum, quæ in *Odyssæa* describuntur, tempestatum, et eorum quæ ad Cyclopem attingunt, et aliorum quorundam: sed hæc appello senectutem, senectutem tamen Homeri. Imo in omnibus his et singulis plus est fabulæ quam actionis. Digressus sum vero ad hæc, ut dixi, ostendendi causa quam facillime Sublimia ingenia, cum vigor eorum se remiserit, ad nugas nonnun-

quam deflectuntur; cuiusmodi sunt ea, quæ *singuntur* de utre: et de iis, qui porcorum more a Circe passim erant, (quos Zoilus vocavit porcellos flentes;) et de Jove, pulli instar, a columbis nutrito; et de illo, qui in naufragio inedia decem dierum sustinuit; et ea, quæ de procorum cæde *singuntur*, incredibilia: quid enim aliud possimus hæc dicere, quam revera Jovis somnia? Secundam autem ob causam memorentur hæc de

ὅπως ἢ σοι γινώσκον, ὡς ἡ ἀπακμὴ τῆ πάσης ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἡθος ἐκλύεται· τοιαῦτα γὰρ πρὸς τὰ περὶ τῆ Ὀδυσσεύος ἠθικῶς αὐτῷ βιολογεῖν οἰκίαν, οἰονεὶ κωμῳδία τίς ἐστὶν ἠθολογεῖν.

ί. Φέρε νῦν, εἴ τι καὶ ἕτερον ἔχομεν ὑψηλὸς ποιεῖν τῆς λόγῃς δυνάμενον, ἐπισκεψώμεθα. Οὐκοῦν, ἐπειδὴ πᾶσι τοῖς πράγμασι φύσει συνεδρεύει τινὰ μέρος ταῖς ὑλαῖς συνυπάρχοντα, ἐξ ἀνάγκης γίνοιτ' ἂν ἡμῖν ὑψὺς αἴτιον, τὸ τῶν ἐμπερομένων ἐκλέγειν αἰεὶ τὰ καιρώτατα, καὶ ταῦτα τῇ πρὸς ἄλληλα ἐπισυνδέσει καθάπερ ἐν τι σῶμα ποιεῖν δυνάσασθαι [ὁ μὲν γὰρ τῇ ἐκλογῇ τὸν ἀκρατῆ τῶν λημμάτων, ὁ δὲ τῇ πυκνώσει τῶν ἐκλελεγμένων φερσάγεται]. Οἷον ἡ Σαπφὴ τὰ συμβαίνοντα

Odyssæa; *nempe*, ut tibi notum sit, quomodo remissio vigoris Affectuum in magnis profæ scriptoribus et poetis in moratum dicendi genus dissolvatur: talia enim, quæ de Ulyssis domo morate ab illo vitam *procorum* describentia narrantur, sunt instar comædiæ cujusdam mores hominum experimentis.

X. Agedum nunc, videamus si quid aliud habeamus, quod possit scripta efficere Sublimia. Idcirco,

cum in omnibus rebus naturaliter insident quædam particulæ cum ipsa materia una natæ, necessario *hoc* nobis esset Sublimitatis causa, si possemus semper eligere præcipua ex iis, quæ inde exoriuntur, et hæc conjunctione inter se facta quasi unum quoddam corpus efficere: partim enim *Sublimitas* efficitur delectu circumstantiarum summarum, partim autem constipatione electarum. Qualiter Sappho eas, quæ accidunt furoribus

ταῖς ἐρωτικαῖς μανίαις παθήματα ἐκ τῶν παρ-
επομῶν, καὶ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτῆς ἐκάστοτε
λαμβάνει. Πῆ δὲ ταύτῃ πῶς ἀρετῶν ἀποδείκ-
νυται; ὅτε τὰ ἄκρα αὐτῶν καὶ ὑπερτεταγμένα
δεινὴ καὶ ἐκλέξαι καὶ εἰς ἀλλήλα συνδῆσαι.

Φαίνεται μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἐμμέν' ὠνήρ, ὅστις ἐναντίος τοι
Ἴσθάνει, καὶ πλασίον ἀδύ Φωνεύ-
σας ὑπακίει.

Καὶ γελαίς δ' ἡμερόεν' τό μοι ἴμαν
Καρδίαν ἐν σήθεσιν ἐπτόασεν.
Ὡς γὰρ εἶδω σε, βροχέως με Φωνᾶς
Οὐδὲν ἔθ' ἴκει.

Ἄλλὰ καμμέν γλώσσ' ἐάγη, ἀν δὲ λεπτόν
Αὐτίκα χρωῶ πῶρ ὑποδεδρόμακεν·
Ὅππάτεσσιν δ' ἔδεν ὄρημι, βομβεῦσ'
Ἐν δ' ἀκοά μοι.

Καθ' ἰδρῶς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
Ἐμμί· τεθνάκην δ' ὀλίγω ἴπιδεῦσα

amatoriis, perpeffiones ex
circumstantiis, et ex ipsa ve-
ritate, undique ducit: ubi
autem hanc excellentiam
ostendit? *nempe* quando e-
gregia est in eligendis præ-
cipuis earum *circumstantia-*
rum altiffimisque, et in iis
inter se connectendis:

Videtur mihi ille æqualis Diis
Effe vir, qui oppositus tibi
Sedet, et prope te dulce loquentem
audit.

Et rides amabiliter: quæ res mihi
Cor in pectoribus tremere fecit:
Cum enim videam te, repente ad
me vocis
Nihil amplius venit;
Sed lingua quidem fracta est: sub-
tilisque
Statim cutem ignis fubiit,
Et oculis nihil video, tinniunt et
aures mihi:
Et sudor gelidus manat, tremor-
que
Totam occupat, pallidiorque her-
ba
Sum, et a moriendo parum ab-
fore

Φαίνομαι ἄπνευς.

Ἄλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα—

Οὐ θαυμάζεις, ὡς ὑπ' αὐτὸ πλὴν ψυχλῶ, τὸ σῶμα, τὰς ἀκοὰς, ἢ γλῶσσαν, τὰς ὄψεις, πλὴν χροῖαν, πᾶνδ', ὡς ἀλλότρημα, διοιχόμενον ἐπιζητεῖ; καὶ καθ' ὑπεναντιώσεις ἅμα ψύχεται, καίεται, ἀλογισεῖ, φρονεῖ; ἢ γὰρ φοβεῖται, ἢ παρ' ὀλίγον τέθνηκεν, ἵνα μὴ ἐν τι περὶ αὐτῶν πάθος φαίνηται, παθῶν δὲ σύνοδος. Πάντα μὲν τὰ τοιαῦτα γίνεται περὶ τὰς ἐρῶντας· ἢ λήψις δ', ὡς ἔφλω, τῶν ἄκρων, καὶ ἢ εἰς ταῦτο συναίρεσις ἀπειργάσατο πλὴν ἐξοχλῶ· ὄνπερ, οἶμα, καὶ ἐπὶ τῶν χειμῶνων τρόπον ὁ Ποιητὴς ἐκλαμβάνει τῶν παρακολυβουύτων τὰ χαλεπώτατα. Ὁ μὲν γὰρ τὰ Ἀερμάσπεια ποιήσας ἐκεῖνα οἶεται δεινὰ,

Θαῦμ' ἡμῖν καὶ τῆτο μέγα φρεσὶν ἡμετέρησιν.

Videor exanimis:

Sed tamen omne est audendum, quoniam pauperem &c.

Nonne miraris, quomodo sub idem tempus animam, corpus, aures, linguam, oculos, colorem, omnia hæc dilapsa, velut aliena ab ipsa essent, requirat; et quomodo per vices sibi oppositas simul friget, uritur, ratione caret, sapienter se habet? vel enim exanimata, vel prope mortua est, adeo ut non unus aliquis Affectus in ipsa appareat, sed Affectuum cœ-

tus. Omnia quidem hujusmodi amantibus eveniunt; sed delectus (ut dixi) summarum circumstantiarum et earum consociatio in unum efformavit Sublimitatem. Quo more, opinor, et in tempestatibus describendis ille Poeta, sc. Homerus, excerpit maxime terribiles circumstantias: ille enim, qui fecit poema dictum Arimaspia, hæc censet grandia esse,

Admirationi nobis hoc magnæ fuit, et animis nostris.

Ἄνδρες ὕδωρ ναίεσιν ἀπὸ χθονὸς ἐν πελάγεσσι·
 Δύστηνοὶ τινες εἰσιν· ἔχουσι γὰρ ἔργα πονηρά·
 Ὄμματ' ἐν ἀστροῖσι, ψυχὴν δ' ἐν πόντῳ ἔχουσιν.
 Ἦπ' πολλὰ θεοῖσι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἔχοντες
 εὐχόμενοι σπλάγχθοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι.

Παντὶ μὲν, οἶμα, δῆλον, ὡς πλέον ἄνθρωπος ἔχει
 τὰ λεγόμενα ἢ δέος. Ὁ δὲ Ὀμηροῦ πῶς; ἐν
 γὰρ ἀπὸ πολλῶν λεγέτω·

Ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κύμα θεῶν ἐν νηὶ πύεσσι
 λάβρον ὑπὸ νεφέων, ἀνεμοτρεφές· ἢ δέ τε πᾶσα
 Ἄχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
 Ἰσὶώ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπέκ θανάτοιο φέρονται.

Ἐπεχείρησε καὶ ὁ Ἄρατος τὸ αὐτὸ τῆτο μετ-
 ενεγκεῖν,

— ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον αἰδ' ἐρύκει.

Πλὴν μικρὸν αὐτὸ καὶ γλαφυρὸν ἐποίησεν ἀντὶ

Homines aquam incolunt procul
 a terra in mari:

Infelix genus sunt hominum; sub-
 eunt enim labores improbos:

Oculos in astris fixos, animam ve-
 ro in ponto habent.

Sane multum Diis suas manus ten-
 dentes

Precantur visceribus turpiter re-
 jectis.

Unicuique, puto, manifestum est, hæc, quæ dicta sunt suaviter, potius habere flosculum, quam *Sublimitatem*. Homerus autem quomodo *hanc rem depingit?* unum enim *exemplum* de

multis proferatur:

Incidit autem, veluti cum fluctus
 velocem in navem ingruerit

Rapidus a nubibus, ventis auctus:
 hæc etenim tota

Spuma operata est, venti vero gra-
 vis flatus

In velo fremit, trepidantque ani-
 mo nautæ

Timentes, parvo enim spatio a
 morte subvehuntur.

Tentavit et Aratus hoc idem
ab Homero ad suum poema
 transferre,

— parvum autem lignum prohibet
 mortem.

Sed exile hoc fecit et ve-

φοβεροῦ· ἔτι δὲ παρώρισε τὸν κίνδυνον, εἰπὼν,
 “ξύλον αἴδη ἐρύκει.” Ὁ δὲ Ποιητὴς οὐκ εἰς
 ἅπαξ παρορρίζει τὸ δεινόν, ἀλλὰ τὰς αἰεὶ καὶ
 μονονεχὶ καὶ πᾶν κύμα πολλακίς ἀπολλυμένης
 εἰκονογραφεῖ· καὶ μὴ τὰς παρορρίσεις, ἀσω-
 ρήτους ἔσας, στυαναγκάσας παρὰ φύσιν, καὶ
 εἰς ἀλλήλας συμβιασάμενος, “ὕπεκ θανάτοιο,”
 τῷ μὴ συνεμπίπτοντι πάθει τὸ ἔπος ὁμοίως
 ἐβασάνισεν· τῇ δὲ τῆ ἔπης συλλίψει τὸ πά-
 ρος ἄκρως ἀπεπλάσατο, καὶ μονονεχὶ ἐνετύπωσε
 τῇ λέξει τῆ κινδυνῶς τὸ ἰδίωμα, “ὕπεκ θανά-
 τοιο φέρονται.” Οὐκ ἄλλως ὁ Ἀρχιλόχος
 ἐπὶ τῆ ναυαγίας, καὶ ἐπὶ τῇ παρορραγείᾳ ὁ Δη-
 μοσθένης, “Ἐσπέρα μὲν γὰρ ἴω—,” φησὶν.
 Ἀλλὰ τὰς ἄλλοις (ὡς ἂν εἴποι τις) ἀριστίνδω
 ὀκακλήραντες ἐπισυπέθησαν, ἐδὲν φλοιῶδες, ἢ

nustum vice terribilis: præ-
 terea terminos periculo con-
 fituit dicendo, *lignum pro-*
hibet mortem: ergo arcet.
 Ille vero Poeta sc. *Homerus*
 ne semel terminos constituit
 ei, quod terribile est; sed
 repræsentat *homines* semper
 et pæne ad singulos fluctus
 sæpe pereuntes: et quidem
 præpositiones, quæ conjun-
 gi non possunt, cogens con-
 tra *ipsarum* naturam, alte-
 ramque in alteram vi ur-
 gens, ὑπὲρ ἐκ θανάτοιο, tor-
 mento affecit verbum ad fi-

militudinem incidentis *navi-*
tis tempestatis; et violentia
 verbi adhibita, id, quod *in*
tempestate patiuntur, magni-
 fice effinxit, et tantum non
 impressit dictioni *ipsam* peri-
 culi naturam ὑπὲρ ἐκ θανάτοιο
 φέρονται. Non aliter *Archilo-*
chus in naufragio *fecit*, et
Demosthenes in nuntii ex-
 positione: *Erat enim dici*
vespera &c. inquit. Sed præ-
 cipuas *circumstantias*, cum
 optimates (si ita loqui li-
 ceat) eduxerint, connecte-
 bant, nihil futile, aut vile,

ἄσμενον, ἢ χολικὸν ἐγκατατάττοντες διὰ μέσου. Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα ἢ δραιοῦματα, ἐμποιοῦντα μεγέθη σιωοικονομῆδρα τῇ τε πρὸς ἄλληλα χέσει σιωτετεχισμῆρα.

ια. Σιωῆδρός ἐσι ταῖς πωρεκκειμῆραις δρετῆ, καὶ λῶ καλῆσιν Αὔξησιν ὅταν δεχομῆρων τῶν πωραγμάτων καὶ ἀγῶνων καὶ πωρεμῶδες δρχάας τε πωλλὰς καὶ ἀναπαύλας, ἔτερα ἔτέρως ἐπεισκυκλούμῆρα μεγέθη σιωεχῶς ἐπεισάγηται καὶ ἐπίβασιν. Τῆτο δὲ εἶτε διὰ τοπηγορῆαν, εἶτε δείνωσιν, ἢ πωραγμάτων ἢ κατῆσκευῶν ἐπίβρωσιν, εἶτ' ἐπωικονομίαν ἔργων ἢ παδῶν, (μυρῆαν γὰρ ἰδέαν τῶν αὔξήσεων) γίνωιτο, χρεὶ γινῶσκειν ὅμως πλὴν ῆήτορα, ὡς ἔδεν ἀν τῆτων καδ' αὐτὸ συσαίη χωρὶς ὕψες τέλειον, πωλλὴ εἰ μὴ ἐν

aut e schola petitum in medio infercientes : hæc enim, veluti ramenta aut frustula *lapidum*, omnino lædunt ea, quæ efficiunt ut Sublimitates sint una dispositæ, et mutua inter se affectione constructæ.

XI. Vicina est etiam iis, quam jam tractavimus, virtus, et quam vocant Incrementum ; scilicet cum (admittentibus Rebus et Contentionibus multa initia multasque clausulas in periodis) illa, quæ *per se* magna

funt, alia aliis ingesta, continua serie insurgant ascendendo. Hoc autem sive per *communis* loci tractationem fiat, sive per exaggerationem, vel rerum aut probationum corroborationem, sive per factorum aut affectuum alterius post alterum dispositionem, (innumera enim genera possunt esse incrementorum,) oportet tamen oratorem cognoscere, quod nihil ex his per se sine Sublimitate constituat *aliquid* perfectum, nisi in miseratione

οἴκοις ἄρα νῆ Δία, ἢ ἐν εὐτελισμοῖς. Τῶν δὲ ἄλλων αὐξητικῶν ὅτε περ ἂν τὸ ὑψηλὸν ἀφέλης, ὡς ψυχλὸν ἔξαιρήσεις σώματος· εὐδὺς γὰρ ἀτονεῖ καὶ κενεῖται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν, μὴ τοῖς ὕψεσι συνεπιρρῶννύμενον. Ἡ μὲν γὰρ διαφέρει τῆ δριτῶς εἰρημνῆς τὰ νῦν παραγελλόμενα, (περιγραφὴ γάρ τις ἴσ' ὀκείνο τῶ ἀκρω λημμάτων, καὶ εἰς ἐνότητα σῶματα,) καὶ τίνι καθόλου τῶν αὐξήσεων παραλλάττει τὰ ὕψη, τῆς σαφλείας αὐτῆς ἕνεκα συντόμως διορθεῖον.

ιβ'. Ὁ μὲν ἐν τῶν τεχνολογῶν ὄργος ἐμοίγ' ὅσα δριερός. Αὐξήσις ἐστὶ, φασὶ, λόγος μέγεθος περιτιθεῖς τοῖς ὑποκειμένοις. Διώαται γὰρ ἀμέλει καὶ ὕψος, καὶ πάθος, καὶ τρόπων εἶναι κοινὸς ἔτος ὁ ὄργος, ἐπειδὴ κακείνα τῶ λόγῳ

bus movendis mehercule, aut in rebus extenuandis. Cæterarum vero rerum Incrementum facientium cuicumque id, quod Sublime est, detraxeris, detrahes tanquam animam corpori; statim enim se remittit et evanescit id, quod efficax in iis est, cum non sit suffultum Sublimitatibus. Quomodo sane differant ab illo, quod nuper diximus, hæc de quibus nunc præceptum damus, (illud enim erat delineatio quædam summarum circumstantiarum et in u-

num collocatio;) et quomodo in univertum Sublimia discrepent ab Incrementis, breviter, ut res clarius percipi possit, definitione exponendum est.

XII. Definitio igitur Scriptorum Artis mihi non placet: incrementum est, inquiunt, oratio subjectam materiam magnitudine vestiens. Hæc enim potest æque esse communis definitio et Sublimitatis et Affectus et Troporum, quoniam et hæc res orationem vestiunt certa quadam mag-

περιτίθησι ποῖόν τι μέγεθος. Ἐμοὶ δὲ φαί-
νεται ταῦτα ἀλλήλων παραλλάττειν, ἢ κείται
τὸ μὲν ὕψος ἐν διάρματι, ἢ δὲ αὐξήσις καὶ ἐν
πλήθει· διόπερ ἐκείνο μὲν καὶ νοήματι ἐνὶ πολ-
λάκις, ἢ δὲ πάντως μὲν ποσότητος καὶ περιουσίας
τινὸς ὑφίσταται. Καὶ ἔστιν ἡ αὐξήσις, ὡς τύπω
περιλαβεῖν, συμπλήρωσις δὲ πᾶντων τῶν ἐμφε-
ρομένων τοῖς πράγμασι μορῶν καὶ τόπων, ἰχυ-
ροποιῖσα τῇ ἐπιμονῇ τὸ κατεσκευασμένον· ταύτη
δὲ πείρα διεσῶσα, ὅτι ἡ μὲν τὸ ζητέμετρον δὲπο-
δείκνυσιν, * * * * * πλεσιώτατα, κατὰπερ
τι πέλαγος, ὡς ἀναπεπταμένον κέχυται πολ-
λαχῇ μέγεθος. Ὅθεν, οἶμαι, καὶ λόγον ὁ μὲν
ῥήτωρ, ἄτε παθητικώτερος, πολὺ τὸ διάπυρον
ἔχει, καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον· ὁ δὲ, καθεστὼς
ἐν ὄγκῳ καὶ μεγαλοπρεπεῖ σεμνότητι, ὅκ ἐψυκῷ

nitudine : hæc autem mihi videntur inter se discrepare in eo, quod Sublimitas quidem consistat in elatione orationis, Incrementum autem etiam in multitudine : quare illa quidem sæpe extat etiam in uno sensu, hoc autem semper cum abundantia quadam et copia. Et incrementum (ut *id* definiendo exprimam) est oratio completa omnibus, quæ in rebus continentur, particulis ac locis; addens ei, quod probatur, vim diutius inhærendo : in hoc differens a

Probatione, quod hæc demonstrat eam rem de qua quæstio instituitur, * * * * * abundantissime, velut mare quoddam passim in late patentem (*Plato*) effusus est magnitudinem. Unde, puto, in oratione Rhetor hic, *sc. Demosthenes*, ut *qui* in Affectibus commoventis potentior est, multum habet inflammatum, et quasi ira accensum : ille autem (*sc. Plato*) elationem et magnificam gravitatem habens, non quidem frigidus fuit, sed non pari modo

μὲν, ἀλλ' ἔχ' ἔτιως ἐπέσραπτοι. Οὐ καὶ ἄλλα
 δέ τινα ἢ ταῦτα, ἐμοὶ δοκεῖ, φίλτατε Τερεν-
 τισιανέ, (λέγω δὲ, εἰ καὶ ἡμῖν ὡς Ἑλλησιν ἐφεΐται
 τι γινώσκειν) καὶ ὁ Κικέρων τῷ Δημοδένεος ἐν
 τοῖς μεγέθεσι παραλλήλῃ. Ὁ μὲν γὰρ ἐν
 ὑψει τὸ πλεόν ὑποτόμῳ, ὁ δὲ Κικέρων ἐν χύ-
 σει· καὶ ὁ μὲν ἡμέτερος διὰ τὸ μετὰ βίας
 ἕκαστα, ἔτι δὲ τάχως, ῥώμης, δεινότητος, οἷον
 καίειν τε ἅμα καὶ διασπάζειν, σκηπτιῶ τινι παρ-
 εικάζοιτ' ἂν ἢ κεραιῶ· ὁ δὲ Κικέρων, ὡς ἀμ-
 φιλαφής τις ἐμπρησμὸς, (οἶμαι) πάντῃ νέμεσθαι
 καὶ ἀνειλεῖται, πολὺ ἔχων καὶ ἐπίμονον αἰεὶ τὸ
 καῖον, καὶ διακληρονομήμενον ἄλλοις ἄλλοίως
 ἐν αὐτῷ, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον.
 Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπικρίνοιτε.
 Καιρὸς δὲ τῷ Δημοδενικῷ μὲν ὑψος καὶ ὑπερ-

fulminis instar contortus est. Non autem in aliis quam his rebus, ut mihi videtur, charissime Terentiane, (addo autem, si nos etiam, utpote Græci, possimus aliquid scire (*de scriptoribus Latinis*) etiam Cicero differt a Demosthene in Sublimitatibus. Hic enim abundat plerumque Sublimitate præcisa, Cicero autem diffusa: et ille noster, quia violentia, et item celeritate, robore, vehementia omnia quasi et urat simul et abri-

piat, comparari potest turbini procelloso, aut fulmini: Cicero autem, velut late patens quoddam incendium, (opinor,) ubique depascitur et volutatur, multam habens semperque manentem inflammandi vim, et variis in locis vario modo apud ipsum distributam, alteraque materia alteri succedente enutritam: sed de his Vos Latini melius potestis judicare: tempus autem Demosthenicæ Sublimitatis generisque dicendi e-

τέταρτος, ἐν τε ταῖς δεινώσεσι καὶ τοῖς σφοδραῖς πάθεσι, καὶ ἔνθα δεῖ τὸν ἀκρατῶς τὸ σῶλον ὀκπλῆξαι· τὸ δὲ χύσεως, ὅπερ χρὴ καταντλήσαι· τοπηγομαίαι τε γὰρ, καὶ ἐπιλόγοις καὶ τὸ πλεόν, καὶ παρὰβάσεις, καὶ τοῖς φραστικοῖς ἅπασιν καὶ ἐπιδεικτικοῖς, ἰσομαίαι τε, καὶ φυσιολογίαις, καὶ ὅκ ὀλίγοις ἄλλοις μέρεσιν ἀρμόδιος.

γ'. Ὅτι μῦθοι ὁ Πλάτων (ἐπ' ἀνείμι γὰρ) τοῖσιν τινὶ χεύματι ἀψοφητὶ ῥέων ἐδὲν ἤτιον μεγεθυῖται, ἀνεγνωκῶς τὰ ἐν τῇ Πολιτείᾳ, τὸν τύπον ὅκ ἀγνοεῖς. "Οἱ ἄρα φρονησεως," φησὶ, "καὶ ἀρετῆς ἀπειροί, εὐωχίαις δὲ καὶ τοῖς τοιούτοις αἰεὶ ξυμώντες, κάτω (ὡς εἴοικε) φέρονται, καὶ ταύτην πλανῶνται διὰ βίης πρὸς δὲ τὸ ἀληθὲς ἄνω ἔτ' ἀνέβλεψαν πώποτε, ἔτ' ἀνηνέχθησαν, ἐδὲ βεβαίαι τε καὶ καθαραῖς.

lati maxime, est et in exaggerationibus et in vehementibus Affectibus, et ubi oportet auditorem omnino commovere: *tempus* autem *Ciceroniani* fusi *dicendi* generis est, ubi oportet *eum* demulcere; communis enim loci *alicujus* tractationibus, et epilogis plerumque et digressionibus, et omnibus, quæ narrationem aut ostentationem habent, historiarumque, et rerum naturalium expositionibus, et non paucis aliis partibus *orationis* est aptum.

XIII. Quod Plato quidem (redeo enim) tali quodam flumine sine strepitu decurrens non minus *tamen* Sublimem se præstat, Tu, qui legisti ea quæ in *ejus* republica continentur, non ignoras. "Qui quidem sapientia et virtutis expertes, convivii vero et huiusmodi rebus semper indulgentes, deorsum (uti par est) feruntur, atque ita per vitam vagantur: ad veritatem autem neque suspexerunt unquam, neque assurrexerunt, ne-

“ ἡδονῆς ἐγεύσαντο· ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην,
 “ κάτω αἰεὶ βλέποντες, καὶ κεκυφότες εἰς γλῶ
 “ καὶ εἰς τραπέζας βόσκονται χορταζόμενοι καὶ
 “ ὀχεύοντες, καὶ ἔνεκα τῆς τῶν πλεονεξίας
 “ λακτίζοντες καὶ κυρίοντες ἀλλήλους σιδη-
 “ ροῖς κέρασι καὶ ὀπλαῖς ἀπεκλινύουσι δι’ ἀπλη-
 “ ρίαν.”

Ἐνδείκνυται δὲ ἡμῖν ἕτος ὁ ἀνὴρ, εἰ βελοί-
 μεθα μὴ κατολιγωρεῖν, ὡς καὶ ἄλλη τις παρὰ
 τὰ εἰρημνία ὁδὸς ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ τείνει· ποῖα
 δὲ, καὶ τίς αὕτη; ἢ τῶν ἔμπροσθεν μεγάλων
 συγγραφέων καὶ ποιητῶν μιμησίς τε καὶ ζήλωσις.
 Καὶ τότε γε, φίλτατε, ἀπερὶ ἐχώμεθα τῆ
 σκοπῆ· πολλοὶ γὰρ ἀλλοτρίῳ θεοφορῶνται πνεύ-
 ματι τὸν αὐτὸν τρόπον, ὃν καὶ πλὴν Πυθίαν
 λόγος ἔχει τρίποδι πησιάζουσαν, (ἐνθα ῥῆγμα

“ que stabilem ullam et pu-
 “ ram voluptatem gustave-
 “ runt: sed pecudum in-
 “ star, deorsum semper in-
 “ tuentes, deflexique ad
 “ terram et ad mensas ex-
 “ plent se epulis et venere;
 “ et causa cupiditatis ha-
 “ rum rerum calcitrantes et
 “ arietantes se ferreis cor-
 “ nibus unguisque interfi-
 “ ciunt ex infatiabili desi-
 “ derio.”

Ostendit autem nobis hic
 vir, si nolimus *illum* negli-
 gere, aliam etiam esse quan-

dam, præter eas quas trac-
 tavimus, viam, quæ ad Sub-
 limia ducit: qualis autem,
 et quænam est hæc? nempe
 imitatio æmulatioque mag-
 norum scriptorum profaico-
 rum et poetarum, qui ante
 nos vixerunt. Et ad hunc
 scopum, charissime, *oculos*
 diligenter intendamus; mul-
 ti enim *quasi* divinitus fe-
 runtur vi alieni spiritus eo-
 dem modo, quo rumor est
 etiam Pythiam, cum tripodis
 appropinquet, (ubi, ut di-
 cunt, “ hiatus est terræ spi-

ἔσι γῆς ὃ ἀναπνεῖν φασὶν ἀτμὸν ἔνδεον) αὐτόθεν ἐγκύμονα τὴν δαίμονιν καθισαμῶν δυνάμεως παρὰ τὰ χρησμωδεῖν κατ' ἐπίπνοιαν ἕτως δὲ τῆς τῶν ἀρχαίων μεγαλοφυΐας εἰς τὰς τῶν ζηλόντων ὀκείνας ψυχὰς, ὡς δὲ τῶν ἱερῶν σομίων, ἀπόρροιαί τινες φέρουσι, ὑφ' ὧν ἐπιπνεόμενοι, καὶ οἱ μὴ λίαν φοιβατικοί, τῶν ἑτέρων συμενθεσιῶσι μεγέθει. Μόνος Ἡρόδοτος Ὀμηρικώτατος ἐγγύει; Στησίχορος ἔτι πρότερον, ὅτε Ἀρχιλόχος, πάντων δὲ τῶν μάλιστα ὁ Πλάτων, ἀπὸ τῆς Ὀμηρικῆς ὀκείνης νόματος εἰς αὐτὸν μυρίας ὅσας παρατροπὰς ἀποχευευσάμενος. Καὶ ἴσως ἡμῖν ἀποδείξεων ἔδει, εἰ μὴ τὰ ἐπ' εἶδος καὶ οἱ περὶ Ἀμμώνιον ἐκλέξαντες ἀνέγραψαν. Ἐσι δ' οὐ κλοπὴ τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ὡς ἀπὸ καλῶν ἡθῶν, ἢ πλάσματων, ἢ δημιουργημάτων ἀποτύπωσις. Καὶ εἰ δ' ἂν ἐγ-

“rans halitum divinum”) illinc quasi gravidam factam vi divina statim per inflatum oracula edere: similiter ab illa veterum animi magnitudine ad animos imitantium feruntur quaedam, velut a sacris spiraculis effluvia; quibus inflati etiam ii, qui natura non valde sunt Deo pleni, ab aliorum magnitudine concitantur. Solumne Herodotus fuit magnus Homeri imitator? Stesichorus etiam ante eum idem

fuit, et Archilochus: plus autem, quam hi omnes, Plato fuit, qui ab Homero illo fonte innumeros rivulos ad se deduxit. Et forsitan nobis opus fuisset exemplis, nisi ea figillatim etiam Ammonius eligens in suis scriptis notasset. Hæc vero res non est furtum ullum, sed (ut a bonis moribus fieri potest) sive simulacrorum sive operum expressa effigies. Et videtur mihi, quod non vigere fecisset ille

καταμίξαι μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς τῆς φιλοσοφίας δόγμασι, καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχῆ σωμαβλιῶσαι καὶ φράσεις, εἰ μὴ περὶ πρωτείων νῆ Δία παντὶ θυμῷ πρὸς Ὅμηρον, ὡς ἀνταγωνιστὴς νέος πρὸς ἤδη τεταυμασμένον, ἴσως μὲν φιλονεικότερον, καὶ οἶονεὶ διαδορατιζόμενος, σὺκ ἀνωφελῶς δὲ ὅμως, διηρισεύετο·

—ἀγαθὴ (γὰρ κατὰ τὸ Ἡσίοδον) ἔρις ἠδὲ βροτοῖσι,

καὶ τῷ ὄντι καλὸς οὗτος καὶ ἀξιονικότατος εὐκλείας ἀγὼν τε καὶ σέφανος, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἠτῆᾶδς τῷ πρῶτῳ μεσέρω σὺκ ἄδοξον.

ιδ'. Οὐκ ἔν καὶ ἡμᾶς, λυγρὸν ἂν διαπονῶμεν ὑψηλοῦς τι καὶ μεγαλοφροσύνης δεόμενον, καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἂν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τεῖδ' Ὅμηρος εἶπεν, πῶς δὲ ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὑψωσεν, ἢ ἐν ἰσορίᾳ

quædam hujusmodi in dogmatibus philosophiæ, neque multis in locis ingressus esset in poeticas tam materias, quam dictiones, nisi cum Homero toto animo mehercule de primis concertasset, (tanquam athleta juvenis cum eo, quem jam omnes admirantur) fortasse quidem contentionis cupidius quam par fuit, et velut hasta eum petens, non inutiliter tamen: nam (secundum Hesiodum)

—hæc contentio utilis est mor-

talibus,

et revera hoc certamen de gloria et præmium est pulchrum dignumque victoria; in quo certamine vinci quidem nos a majoribus non inglorium est.

XIV. Ergo et nos decet, cum molimur aliquid, quod Sublimitatem et animi altitudinem exigat, animis effingere quomodo forsitam Homerus hoc idem dixisset; et quomodo id Plato, vel Demosthenes, vel in historia Thucydides Sublime

Θεκυδίδης· *παραπίπλοντα γὰρ ἡμῖν κατὰ ζῆλον
καίνα τὰ πρὸς ὄψωπα, καὶ οἷον διαπρέποντα, τὰς
ψυχὰς ἀνοίσει πρὸς τὰ ἀνειδωλοποιήματα
μέτρα.* Ἔτι δὲ μᾶλλον, εἰ καὶ κεῖνο τῇ διανοίᾳ
*παρασυπογράφουμην, πῶς ἂν τόδε τι ὑπ' ἐμοῦ
λεγόμενον παρὸν Ὅμηρος ἤκιστον, ἢ Δημοδέ-
νης, ἢ πῶς ἂν ἐπὶ τέτῳ διετέθησαν· τῷ γὰρ ὄντι
μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοῖστον ὑποτίθεσθαι τ' ἰδίων
λόγων δικαστήριον καὶ θέατρον, καὶ ἐν τηλικέτοις
ἤρωσι, κριταῖς τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τῶν
γραφουμένων εὐδυνίας, καὶ μὴ παῖξαι. Πλέον
δὲ τέτων παραρρημητικόν, εἰ προσιδείης, πῶς
ἂν ἐμῆ ταῦτα γράψαντος ὁ μετ' ἐμὲ πᾶς
ἀκρίσειεν αἰὼν; Εἰ δὲ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μὴ
τῷ ἰδίῳ βίῃ καὶ χρόνῳ οὐ φθέγγεται τι ὑπερ-
ήμερον, ἀνάγκη καὶ τὰ συλλαμβανόμενα ὑπὸ τ'*

effecisset: illæ enim perso-
næ, ex imitatione nobis oc-
currentes et velut prælu-
centes, animos nostros effe-
rent ad illos *Sublimitatis* ter-
minos, quorum imaginem
ob oculos posuimus. Tum
vero magis, si illud quoque
cogitationi repræsentemus,
quomodo hoc, quod a me
dicitur, auditum accepisset
Homerus, si adesset, aut
Demosthenes; vel quomodo
hoc affecti essent: revera
enim magnum est certamen,
tale constituere nostrorum

scriptorum tribunal thea-
trumque, et apud tantos
heroas, iudicesque *simul* et
testes, in ratione scriptorum
reddenda exerceri. Majus
autem his incitamentum *est*,
si addideris, quomodo de
me, qui hæc scripserim, ju-
dicabit omne sequens sæcu-
lum? Si quis autem ipso
scribendi tempore vereatur,
ne non pronunciet aliquid,
quod suæ vitæ temporique
superfit, necesse est ut etiam
ea, quæ illius mente conci-
piuntur, imperfecta et cæ-

τέτε ψυχῆς ἀτελῆ καὶ τυφλὰ ὡσπερ ἀμβλεῶδες,
πρὸς τὸν τῆς ὑπερρφημίας ὅλης μὴ τελεσφο-
ροῦμῶνα χρόνον.

ι ε'. Ὅγκος, καὶ μεγαληγορίας, καὶ ἀγῶνος
ἐπὶ τέτοις, ὡ νεανία, καὶ αἱ Φαντασία παρρα-
σκευασικώταται· ἔτω γουῦ εἰδωλοποιίας αὐτὰς
ἐνιοὶ λέγῃσι· καλεῖται μὲν γὰρ κοινῶς Φαντασία,
πᾶν ἐννόημα λόγῳ χρηματικὸν ὁπωσοῦν παρρα-
μῶνον· ἤδη δὲ ἐπὶ τέτων κεκράτηκε τῆνομα,
ὅταν ἂ λέγῃς, ὑπ' ἐνδυσιασμῶ καὶ πάθους βλέ-
πειν δοκῆς, καὶ ὑπ' ὄψιν τιδῆς τοῖς ἀκῆσιν. Ὡς
δὲ ἕτερον τι ἢ ῥητορικὴ Φαντασία βέλεται, καὶ
ἕτερον ἢ παρὰ ποιηταῖς, εἴη ἂν λάδοι σε, ἐστὶ
ὅτι τῆς μὲν ἐν ποιήσει τέλος ἐστὶν ἐκπληξίς, τῆς
δὲ ἐν λόγοις ἐνάργεια· ἀμφοτέραι δὲ ὁμῶς
τέτ' ἐπιζητῆσι, τὸ συγκεκινημῶνον.

ca quasi abortum patiantur,
omnino non perducta ad
tempus famæ apud posteros
vigentis.

XV. Præterea, juvenis,
Sublimitatis, et magnitudi-
nis, et vis actuosæ maxime
effectrices sunt etiam Visio-
nes (vel Imagines:) quippe
sic nonnulli appellant ipsas
imaginum fictiones: voca-
tur enim generaliter Visio,
quidvis mente conceptum
orationem generans, quo-
modocunque adfit; jam ve-

ro in his nomen valuit, cum
ea, quæ dicis, divino quo-
dam furore et Affectu cer-
nere videaris, eaque ob oculo-
s audientium ponas. Quod
vero aliud quiddam velit
rhetorum Visio, et aliud illa
poetarum, non potest te la-
tere; neque quod Visionis
in poesi finis sit terror, ejus
autem in orationibus *solutis*
evidentia; utræque res ta-
men hoc quærant, nempe
commotionem *animi*.

ὦ μήτηρ, ἰκετεύω σε· μὴ ἴσσειέ μοι
 τὰς αἱματωπῆς καὶ δρακοντώδεις κόρας·
 Αὐταὶ γὰρ, αὐταὶ πλεσίον θρώσκουσί με.

καὶ,

Οἱ μοι, κτανεῖ με· ποῖ φύγω;

Ἐνταῦθ' ὁ ποιητὴς αὐτὸς εἶδεν ἐρμηνύας· ὁ δὲ
 ἐφαντάσθη, μικροῦ δεῖν θεάσασθαι καὶ τὰς ἀκέ-
 οντας λυάγκασεν. Ἔστι μὲν ἐν φιλοπονιάτατος
 ὁ Εὐριπίδης δύο ταῦτι πάθη, μανίας τε καὶ ἔρω-
 τας, ἐκτραγωδῆσαι, καὶν τέτοις, ὡς οὐκ οἶδ' εἰ
 τισιν ἑτέροις, ἐπιτυχέστατος· οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ
 ταῖς ἀλλαῖς ἐπιτίθεσθαι φαντασίαις οὐκ ἄτολ-
 μος· ἦκιστά γέ τοι μεγαλοφυῆς ὢν, ὅμως πλὴν
 αὐτὸς αὐτῆ φύσιν ἐν πολλοῖς χυρέσθαι τραγικῶν
 παροσπλάγκασε, καὶ παρ' ἕκαστα ἐπὶ τῶν μεγα-
 λῶν, ὡς ὁ Ποιητὴς,

Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν

O mater obsecro te, ne contra me
 excites
 Sanguinoculas et anguicomas vir-
 gines:
 Ipsæ enim, ipsæ prope me infilii-
 unt:

et,

Hei mihi! interficiet me: quo fu-
 giam?

Hic poeta ipse vidit furias;
 et id, quod imaginatus est,
 coegit auditores quoque
 propemodum videre. Est i-
 gitur quidem Euripides im-
 primis studiosus tragice ex-

primendi duos hos Affectus,
 furoresque et amores, et in
 his *Affectibus* (ut nescio an
 in ullis aliis) felicissimus:
 veruntamen non inaudax est
 ad alias quoque Visiones ag-
 grediendas: sane cum mi-
 nime natura Sublimi esset,
 tamen ipse suam naturam
 coegit in multis *locis* tragi-
 cam et *ereclam* fieri, et ubi-
 que in Sublimibus (ut *dicit*
 Poeta ille)

Cauda et latera et lumbos utrius-
 que

Μασίεται, ἐὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

Τῷ γοῦν Φαέθοντι παραδίδες τὰς λῦίας ὁ
Ἥλιος,

Ἔλα δὲ, μήτε Λιβυκὸν αἰθέρ' εἰσβαλὼν·
Κραῖσιν γὰρ ὑγρὰν ἐκ ἔχων, ἀψίδα σὴν
Κάτω δῆσαι —

Φησὶν. Εἶθ' ἐξῆς,

Ἴει δ' ἐφ' ἐπὶ Πλειάδων ἔχων δρόμον·
Τοσαῦτ' ἀκέσας χέρσ' ἔμαρψεν ἠνίας·
Κρέσας δὲ πλευρὰν πτεροφόρων ὀχημάτων
Μεθῆκεν· αἱ δ' ἐπὶ αἰθέρος πλυχάς.
Πατὴρ δ' ὄπιθε νῶτα σειρὶς βεβῶς
Ἴππευε, παῖδα νεφετῶν, Ἐκεῖσ' ἔλα,
Τῇ ρα σρέφ' ἄρμα, τῇ δέ. —

Ἄρ' οὐκ ἂν εἶποις, ὅτι ἡ ψυχὴ τῷ γράφοντος
σωεπιβαίνει τῷ ἄρματος, καὶ συγκινδυνεύουσα
τοῖς ἵπποις σωεπλήρωται; οὐ γὰρ ἂν, εἰ μὴ τοῖς

Ferit, seque ipse concitat ad pug-
nandum.

Phaethonti igitur Sol cum
tradidisset habenas, *apud il-
lum sic dicit,*

Age vero, neque Libycum aerem
ingressus;
Temperiem enim humidam non
habens, tuum currum
Deorsum transmittet.

Deinde postea,

I vero ad septem Pleiadas tenens
cursum:
Tot cum audisset, deinde corripuit
habeas;

Quatensque *scutica* latus *equarum*
alatarum, cum curribus

Dimisit *cas*; illae autem volabant
ad aetheris convexa:

Pater vero pone tergum equi astri-
ci conscendens

Equitavit, admonens filium, Illac
age,

Hac verte currum, et hac &c.

Annon possis dicere, ani-
mum scribentis simul *cum*
Phaethonte conscendere cur-
rum, et in eodem versatum
periculo una cum equis vo-
lare? neque enim, nisi fer-

ἔρανόις ὀκείνοις ἔργοις ἰσοδρμῆσα ἔφέρετο,
 τοιαῦτ' ἂν ποτε ἔφαντάσθῃ. Ὅμοια ἢ τὰ ἐπὶ
 τῷ Κασάνδρῳ αὐτῷ,

Ἄλλ', ὧ Φίλιπποι Τρῶες —

Τῷ δὲ Αἰχύλῳ Φαντασίῳς ἐπιτολμῶντος ἡρωϊ-
 κωτάταις, (ὥσπερ καὶ οἱ ἐπὶ τὰ ἐπὶ Θήβαις παρ'
 αὐτῷ,

Ἄνδρες, φησὶν, ἐπὶ τὰ θύροις λοχαγέται,
 Ταυροσφαγῆντες εἰς μηλάνδετον σάκος,
 Καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρεῖα φόνε,
 Ἄρην τ' Ἐνυῶν, καὶ Φιλαίματον Φόβον
 Ὀρκωμότησαν, —

τὸν ἴδιον αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους δίχα οἴκτε σω-
 ομνύμφοι θάνατον) ἐνίοτε μῦθοι ἀκατεργάστους,
 καὶ οἷον ἐποκειδῆς τὰς ἐννοίας καὶ ἀμαλάκτους
 φέροντος, ὅμως ἑαυτὸν ὁ Εὐριπίδης κακείνοις
 ἐπὶ φιλοτιμίας τοῖς κινδύοις προσβιάζει.

retur cursu æquali factis il-
 lis cœlestibus talia unquam
 imaginari potuisset. Simi-
 lia sunt etiam illa, quæ a-
 pud ipsum de Cassandra di-
 cuntur,

Sed, O Troes pugnis equestribus
 gaudentes &c.

Et cum Æschylus audax fit
 in concipiendis Visionibus
 maxime heroicis, (ut apud
 ipsum *Tragœdia* vocata sep-
 tem ad Thebas dicit,

Viri septem, bellicosi agminum
 ductores,

Taurum maclantes super nigro
 scuto,
 Tangentesque manibus taurinum
 sanguinem,
 Martemque, Bellonam, et fangu-
 ine gaudentem Metum
 Jurarunt &c.

in suam ipsorum mortem
 invicem sine *ulla sui misere-*
ratione conjurati) nonnun-
 quam vero afferat sensus ru-
 des, et quasi impexos pa-
 rumque subactos, tamen se
 ipse Euripides præ æmula-
 tione cogit ad illa ipsa pro-
 prius accedere pericula. Et

Καὶ παρὰ μὲν Αἰχύλῳ παραδόξως τὰ τῆ Λυ-
κέρως βασιλεία κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τῆ Διο-
νύσε θεοφορεῖται,

Ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει σέγη·

ὁ δὲ Εὐριπίδης τὸ αὐτὸ τῆθ' ἐτέρως ἐφηδύνας,
ἔξεφώνησε,

Πᾶν δὲ ξυνεβάκχευσ' ὄρος.

Ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τῆ θνήσκοντος
Οἰδίπῳ καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάπ-
τοντος πεφάντασαι, καὶ κατὰ τὸν ἀπόπλου τῶν
Ἑλλήνων, ἐπὶ τῆ Ἀχιλλέως περιφαινομένη τοῖς
ἀναγομῆσι ὑπὲρ τῆ τάφου. Ἦν οὐκ οἶδ' εἴ
τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδε·
πάντα δὲ ἀμήχανον παρατίθεσθαι. Οὐ μὲν
ἀλλὰ τὰ μὲν παρὰ τοῖς ποιηταῖς μυθικωτέραν
ἔχει τὴν ὑπερέκπλωσιν, ὡς ἔφην, καὶ πάντη τὸ

apud Æschylum palatia Ly-
curgi, cum appareat Bac-
chus, mirabiliter sacro fu-
rore commoventur,

Numine afflatur jam domus, bac-
chatur tectum :

Euripides autem alio modo
hoc idem suavius reddens
expressit,

Totus autem simul bacchatus est
mons.

Sublimi autem modo etiam
Sophocles de Œdipo mori-
ente seque cum prodigiōsa

tempestate sepeliente ima-
gines concepit ; et (cum
discederent Græci) de A-
chille apparente super tu-
mulo iis, qui reditum para-
bant. Quod quidem visum
nescio an quis evidentius,
quam Simonides, repræsen-
taverit : sed omnia *exempla
Visionum* apponere difficile
est. Veruntamen ea, quæ
sunt apud poetas, habent
excessum fabulosiorem, ut
dixi, et ubique, quod cre-

πισὸν ὑπεραίρουσαν· τῆς δὲ ῥητορικῆς φαντασίας, κάλλισον αἰεὶ τὸ ἔμπρακτον καὶ ἐνάληδες· δεινὰ δὲ καὶ ἔκφυλοι αἱ παραβάσεις, ὡς ἂν ἡ ποιητικὸν τῶ λόγῳ καὶ μυθῶδες τὸ πλάσμα, καὶ εἰς πᾶν ὡρσεκπίπλον τὸ ἀδιώατον· ὡς ἤδη νῆ Δία καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες, καθάπερ οἱ τραγωδοὶ, βλέπυσιν ἐρμηνύας· καὶ ἐδὲ ὀκείνο μαθεῖν οἱ γηναῖοι διώαυται, ὅτι ὁ λέγων Ὀρέσης,

Μέθες, μὴ ἕσα τῶν ἐμῶν ἐρμηνύων·

Μέσον μὴ ὀχμάζεις, ὡς βάλης εἰς τάρταρον,

Φαντάζεται ταῦθ', ὅτι μαινεται. Τί ἐν ἡ ῥητορικῆ φαντασία διώαται; πολλὰ μὲν ἴσως καὶ ἄλλα τοῖς λόγοις ἐναγώνια καὶ ἐμπαδῆ ὡρσεισφέρειν· κατακίρναμνή μύθοι ταῖς πραγματικαῖς ἐπιχειρήσεσιν, οὐ πείθει τὸν ἀκρατῶ

dibile est, superantem: quod vero ad rhetoricam Visionem attinet, id semper pulcherrimum est, quod ex re et veritate ductum est. Sublimesque transitiones in Rhetoribus sunt etiam alienæ, cum forma orationis sit poetica et fabulosa, et incidat in omne id quod impossibile est: ut jam etiam illi, qui Sublimes (si Diis placet) apud nos rhetores sunt, eodem more, quo tragædi, vident furias: et ne hoc illi magnanimi scilicet possunt

discere, quod, cum dicit Orestes,

Dimitte me, tu quæ es una meorum Furiarum:
Medium me ulnis amplecteris, ut jacias in tartarum,

imaginatur hæc, quia infanit. Quid igitur rhetorica Visio potest facere? orationibus quidem etiam multa forsitan potest alia afferre, quæ in se vim contentionis et Affectus habent: sane immixta argumentationibus negotialibus non tantum persuadet auditori, sed e-

μόνον, ἀλλὰ καὶ δελεῖται. “ Καὶ μὴ εἴ τις,”
 φησὶν, “ αὐτίκα δὴ μάλα κραυγῆς ἀκέσειε
 “ πρὸ τῶν δικαστηρίων, εἴτ' εἴποι τις, ὡς ἀνέωκ'
 “ τὸ δεσμωτήριον, οἱ δὲ δεσμῶται φεύγουσιν,
 “ ἔθεις οὕτως, ἕτε γέρον ἕτε νέος, ὀλίγων
 “ ἔσιν, ὅς ἐχὶ βοηθήσει καθ' ὅσον δυνάτα· εἰ
 “ δὲ δὴ τις εἴποι παρελθὼν, ὡς ὁ τέττος ἀφείς
 “ ἔτος ἔσιν, ἐδὲ λόγος τυχῶν παρρωτικῶν ἂν
 “ λυπόλοιτο.” Ὡς νῆ Δία καὶ ὁ Ὑπερίδης κατή-
 γορησόμενος, ἐπειδὴ τὸς δέλεος καὶ τῶν ἡτῶν ἐλευ-
 θέρους ἐψηφίσατο, “ τῆτο τὸ ψήφισμα, εἶπεν,
 “ ἐχ' ὁ ῥήτωρ ἔγραψεν, ἀλλ' ἢ ἐν Χαιρωνείᾳ
 “ μάχη” ἅμα γὰρ τῶν πραγματικῶς ἐπιχειρεῖν
 ὁ ῥήτωρ πεφάντασται· διὸ καὶ τὸν τῆ πείθειν ὄρον
 ὑπερβέβηκε τῶν λήμματι. Φύσει δὲ πως ἐν τοῖς
 τοιούτοις ἅπασιν αἰεὶ τῆ κρείττονος ἀκόμοιο· ὅθεν

tiam dominatur. “ Et sane
 “ si quis (dicit *Demosthenes*)
 “ derepente clamorem ante
 “ tribunalia magnum au-
 “ diat; deinde nunciet ali-
 “ quis apertum esse carce-
 “ rem, victosque fugere;
 “ nemo, sive senex sive ju-
 “ venis, tam negligens est
 “ ut non auxilium, quan-
 “ tum poterit, ferat: si quis
 “ vero superveniens dicat,
 “ quod qui illos emiserit,
 “ Hic est, statim, ne impe-
 “ trata *pro se* dicendi venia,
 “ periret.” Ut mehercule

etiam Hyperides accusatus,
 quod servos post cladem ac-
 ceptam liberos esse decre-
 verit, “ Hanc rogationem
 “ (dixit) non rhetor tulit,
 “ sed Chæronensis pugna:”
 simul enim cum argumen-
 tatione negotiali rhetor Vi-
 sionem effecit; quare et per-
 suasionis terminum transivit
*illa circumstantia ex re du-
 cta*. Naturaliter autem quo-
 dammodo in omnibus hu-
 jusmodi rebus semper audi-
 mus *et attendimus ad id,*
 quod melius est: unde ab

ἀπὸ τῆ ἀποδεικτικῆ περιελκόμεθα εἰς τὸ κτ' φαντασίαν ἐκπληκτικὸν, ὡς τὸ πραγματικὸν ἐγκρύπτεται περιλαμπόρμον. Καὶ τῆτ' ὅσα ἀπεικότως πάχοιδρ' δυοῖν γδ σωζατορμόρων ὑφ' ἐν, αἰετὸ κρεῖττον εἰς ἑαυτὸ πλὴν πατέρε διώαμιν περιπατῶ. Τοσαῦτα περὶ τῶν κτ' τὰς νοήσεις ὑψηλῶν, καὶ ὑπὸ μεγαλοφροσύνης, ἢ μιμήσεως, ἢ φαντασίας ἀποχρηνωμένων ἀρκεσει.

15'. Αὐτόδι μύτοι καὶ ὁ περὶ χρημάτων ἐφεξῆς τέτακται τόπος· καὶ γδ ταῦτ', ἂν ὄν δεῖ σκευάζηται τρόπον, ὡς ἐφ' ἡμῶν, ὅσα ἂν ἢ τυχεῖσα μεγέθους εἴη μερῆς· ἢ μὴ ἄλλ', ἐπεὶ τὸ πάντα διακεραιοῦ πολὺ ἔργον ἐν τῷ παρόντι, μᾶλλον δ' ἀπεριόριστον, ὀλίγα τῶν, ὅσα μεγαληγορίας ἀποτελεστικὰ, τῆ πειρώσαδα τὸ ἀρκείμνον

eo, quod demonstrativum est, abducimur ad id, quod Visione nos commoveret; in quo occultatur magna luce circumdata pars illa, quæ negotialis est. Et hoc non præter rationem patimur; nam, cum res collocatæ sunt in unum, semper melior vim alterius ad se trahit. Hæc sufficient *dicta* de Sublimibus, quæ ad sensus attinent, et quæ *vel* ab animi Magnitudine, *vel præcipuarum circumstantiarum Delectu et Congerie, vel In-*

cremento, vel Imitatione, vel Visione nascuntur.

XVI. Illic porro etiam de Figuris in ordine assignatus est locus; etenim hæc, si adhibeantur eo quo debent modo, possunt esse (ut dixi) minime vulgaris pars Sublimitatis: veruntamen, quoniam omnes eas accurate in præfens tractare multi laboris esset, seu potius infiniti, ex his paucas, quæ Sublimitatem efficiunt, confirmandi id quod a nobis positum est causa, percurrere-

ἔνεκα καὶ δὴ διέξιμθρ. Ἀπόδειξιν ὁ Δημοθένης
 ὑπὲρ τῶν πεπολιτευμένων εἰσφέρει· τίς δὲ ἢ ἢ
 καὶ φύσιν χρῆσις αὐτῆς; “ ἔχ ἡμάριτε, ὦ τ’
 “ ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα
 “ δράμθοι· ἔχετε δὲ οἰκεῖα τέτε παραδείγ-
 “ ματα· ἐδὲ γὰρ οἱ ἐν Μαραθῶνι ἡμαρτον, ἐδὲ
 “ οἱ ἐν Σαλαμῖνι, οὐδὲ οἱ ἐν Πλαταιαῖς.”
 Ἄλλ’ ἐπειδὴ, καθάπερ ἐμπνευσθεὶς ἑξαίφνης
 ὑπὸ θεῶ, καὶ οἰονεὶ φοιβόληπιος γρόμθοσ, τ’ καὶ
 τῶν δριζέων τῆς Ἑλλάδοσ ὄρκον ἑξεφώνησεν,
 “ ὅκ ἔσιν ὅπωσ ἡμάριτε, οὐ μὰ τὲσ ἐν Μα-
 “ ραθῶνι περκενδωεύσαντασ,” φαίνετ’ δι’ ἐνὸσ
 τῆ ὁμοτικῆ γήματοσ, ὅπερ ἐνθάδε ἀποσροφίῳ
 ἐγὼ καλῶ, τὲσ μὲν περγόνεσ ἀποθεώσασ, ὅτι
 δεῖ τὲσ οὕτωσ ἀποθανόντασ ὡσ θεὲσ ὁμνυῶσ
 παριζάνων, τοῖσ δὲ κέρνεσι τὸ τῶν ἐκεῖ περ-

mus. Probationem Demo-
 sthenes affert de iis quæ a se
 in administratione urbis ge-
 sta erant: quinam autem ef-
 fet naturalis ejus probationis
 usus? *nempe hic*, “ Non
 “ male fecistis, O vos, qui
 “ certamen iniistis pro li-
 “ bertate Græcorum; ha-
 “ betis autem domestica hu-
 “ jus exempla; neque enim
 “ male fecerunt illi, qui ad
 “ Marathona *depugnave-*
 “ *runt*, neque qui ad Sala-
 “ mina, neque qui ad Pla-
 “ tæas.” Sed, quum (velut

numine repente afflatus et
 quasi Phœbo percitus) jus-
 jurandum illud per propug-
 natores Græcorum edidit,
 “ Non male fecistis; non,
 “ *juro* per eos, qui in Ma-
 “ rathone antea periclitati
 “ sunt,” videtur hac una
 jurisjurandi figura, quam
 hic Apostrophen appello,
 majores suos Deos effecisse,
 (docendo, quod oporteat per
 eos, qui sic e vita excessē-
 rint, tanquam per Deos ju-
 rare) judicibus autem animi
 magnitudinem eorum, qui

κινδυνευσάντων ἑντιθεῖς φρόνημα, πλὴν ἢ τῆς
 ἀποδείξεως φύσιν μετρεσικῶς εἰς ὑπερβάλλον
 ὕψος καὶ πάθος καὶ ξένων καὶ ὑπερφυῶν ὄρκων
 ἀξιοπιστίαν, καὶ ἅμα πασιπῶν τινὰ καὶ ἀλεξι-
 φάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκρόντων κατὰ
 λόγον· ὡς κρηζομένης ὑπὸ τῶν ἐγκωμίων μη-
 δὲν ἔλαττον τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Φίλιππον, ἢ ἐπὶ
 τοῖς κατὰ Μαραθῶνα καὶ Σαλαμίνα νικητηρίοις,
 παρὰ τὰς φρονεῖν· οἷς πᾶσι τὰς ἀκροατὰς
 διὰ τῆς ἡλιαστικῆς συναρπάσεως ὤχετο. Καί
 τοι παρὰ τῷ Εὐπόλιδι τῆς ὄρκου τὸ σπέρμα
 φασὶν εὐρηθῆαι.

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην,
 Χαίρων τις αὐτῶν τέρμον ἀλγυνεῖ κέαρ.

Ἔστι δὲ οὐ τὸ ὁπωσοῦν τινὰ ὁμόσαι μέγα, τὸ
 δὲ πῶς, καὶ πῶς, καὶ ἐφ' ὧν καιρῶν, καὶ τίνος

illic olim periculum subie-
 rant, insinuasle; et proba-
 tionis naturam convertisse
 in eximiam Sublimitatem et
 affectum et in eam fidem,
 quæ merito tribuenda esset
 novi excellentisque generis
 juramenti; simulque infu-
 disse in animos audientium
 opinionem quandam medi-
 cam et dolores propulfan-
 tem; ut illi elati laudibus
 docerentur non minores a-
 nimos habere ob pugnam
 cum Philippo commissam,
 quam ob victorias Mara-

thone et Salamine *reporta-
 tas*: quibus omnibus audi-
 tores vi *hujus* Figuræ fe-
 cum abripiens incesfit. Di-
 cunt quidem semen *hujus*
 juramenti inventum esse a-
 pud Eupolidem,

Non enim, juro per eam ad Mara-
 thona pugnam,
 Gaudens aliquis eorum meum cor
 dolore afficiet.

At non quovis aliquem ju-
 rare modo, magnum est;
 sed ubi, et quomodo, et
 quo tempore, et cujus rei
 causa *juremus, considerandum*

ἔνεκα. Ἄλλ' ὁκεί μὲν ἐδέν ἐς' εἰ μὴ ὄρκος, ἢ πρὸς εὐτυχῆντας ἔτι, καὶ οὐ δεομένης παρηγορίας, τὲς Ἀθιωμαίους ἔτι δὲ ἐχὶ τὲς ἀνδρας ἀπαθαναλίσας ὁ Ποιητὴς ὤμοσεν, ἵνα τὸ ὁκείνων δρετῆς τοῖς ἀκέραιον ἐντέκη λόγον ἄξιον, ἀλλ' ἀπὸ τῶν παρηκιδωουσάντων ἐπὶ τὸ ἀψυχον ἀπεπλανήθη, πλὴν μάχην. Παρὰ δὲ τῷ Δημοδένει πεπραγμάτευται πρὸς ἡττημένους ὁ ὄρκος, ὡς μὴ Χαιρώνειαν ἔτ' Ἀθιωμαίοις ἀτύχημα φαίνεσθαι. Καὶ ταῦτον, ὡς ἔφην, ἅμα ἀπόδειξις ἐστὶ τῷ μηδὲν ἡμαρτηκέναι, παράδειγμα, ὄρκων πίσις, ἐγκώμιον, παρηγορή. Καὶ περὶ ἡμῶν ὑπὸ τῷ ῥήτορι, "Λέγεις ἡττιαν "πολιτευσάμεθα, εἴτα νίκας ὁμνύεις," διὰ ταῦτα τὰ ἐξῆς κανονίζει, ἢ δι' ἀσφαλείας ἄγει καὶ ὀνόματα, διδάσκων ὅτι καὶ βακχεύμασι νή-

est. Illic autem nihil aliud est quam *merum* juramentum, idque ad Athenienses factum, cum adhuc prospere res suas agerent, et consolatione non indigerent; porro Poeta juravit, non homines immortalitate donando, ut audientibus infereret rationem dignam illorum virtute: sed ab iis, qui antea periclitati erant, male delapsus est ad rem inanimam, *nempe* ad pugnam: apud Demosthenem vero rem habuit cum victis juramentum, ut Chæronea

non amplius videretur Atheniensibus fuisse infortunium. Et hoc (ut dixi) eodem tempore Probatio est *illos* nihil male fecisse, exemplum, juramenti fides, laudatio, cohortatio. Et quoniam Rhetori *in animo* occurrebat *hoc*, "Tu qui Rempublicam administrasti loqueris de clade, dein de juras per victorias;" propterea in iis, quæ sequuntur, ad normam explorat, et per tutum iter verba quoque ducit, docens necesse esse etiam in ipsis fu-

φειν ἀναγκαῖον, “ τοὺς περικινδυνεύσαντας,” φησὶν, “ ἐν Μαραθῶνι τῶν περιγόνων καὶ τοὺς “ Σαλαμῖνι, καὶ τὲς ἐπ’ Ἀρτεμισίῳ ναυμαχή-
“ σαντας, καὶ τὲς ἐν Πλαταιαῖς παραταξα-
“ μῶρους” οὐδαμῆ “ νικήσαντας” εἶπεν, ἀλλὰ πάντῃ τὸ τῆ τέλῃς διακέκλοφεν ὄνομα, ἐπειδή-
περ ἡ εὐτυχὲς, καὶ τοῖς καὶ Χαιρώνειαν ὑπεναν-
τίον διόπερ καὶ τ’ ἀκρατικῶ φθάνων εὐδύς ὑπο-
φέρει, “ ἔς ἀπάντας ἔταψε δημοσίᾳ,” φησὶν, “ ἡ
“ πόλις, Αἰχίνη, ἐχὶ τὲς κατορθώσαντας μόνες.”

ιζ'. Οὐκ ἄξιον δ' ἐπὶ τῆτε τῆ τόπε παρα-
λιπεῖν ἐν τι τῶν ἡμῖν τελεωρημῶν, φίλτατε,
(ἔσοι δὲ πάνυ σῴτομον) ὅτι φύσει πως συμ-
μαχεῖ τε τῷ ὕψει τὰ χήματα, καὶ πάλιν ἀντι-
συμμαχεῖται θαυμαστῶς ὑπ' αὐτῆ. Πῆ δὲ καὶ
πῶς, ἐγὼ φράσω. Ὑποπλόν ἐσιν ἰδίως τὸ διὰ

roribus sobrium se præstare;
“ per illos (inquit) ex ma-
“ joribus nostris, qui antea
“ periclitati sunt in Mara-
“ thone, et illos qui ad Sa-
“ lamina et ad Artemisium
“ navali prælio dimicarunt,
“ et illos qui ad Platæas
“ acie steterunt instructa:”
nusquam dixit “ qui vice-
“ runt,” sed omnino quasi
furto removit eventus no-
men, quia fortunatus fuit,
iisque rebus, quæ ad Chæ-
roneam gestæ sunt, contra-
rius: quare et auditorem

præveniens statim subjicit,
“ quos omnes (inquit) pub-
“ lice sepeliit civitas, Æf-
“ chine, non eos solos, qui
“ feliciter rem gesserint.”

XVII. Non autem decet
hoc in loco, charissime, præ-
termittere unum quoddam
ex iis, quæ a nobis obser-
vata sunt, (erit vero brevif-
simum) nempe, quod Fi-
guræ natura quodammodo
auxilium ferunt Sublimita-
ti, rursusque mirifice acci-
piunt ab illa. Sed ubi et
qui hoc fit, exponam. Om-

χημάτων πανουργεῖν, καὶ προσβάλλον ἰσωνοίαν ἐνέδρας, ἐπιβεβλήης, παραλογισμῶ· καὶ ταῦτ', ὅταν ἢ πρὸς κριτῶν κύριον ὁ λόγος, μάλιστα δὲ πρὸς τυράννου, βασιλέως, ἡγεμόνας ἐν ὑπεροχῆς· ἀγανακτεῖ γὰρ εὐθύς, εἰ, ὡς παῖς ἄφρων, ὑπὸ τεχνίτη ῥήτορος χηματίοις κατασοφίζεται, καὶ εἰς καταφρόνησιν ἑαυτῆ λαμβάνων τὸ παραλογισμὸν, ἐπίστε μὲν λποθηεῖται τὸ σῶλον, καὶ ἐπικρατήσῃ δὲ τῆ θυμῶ, πρὸς τὴν πειθῶ τῶν λόγων πάντως ἀντιδιατίθεται· διόπερ καὶ τότε ἄριστον δοκεῖ τὸ χῆμα, ἕταν αὐτὸ τῆτο διαλανθάνῃ, ὅτι χῆμά ἐστι. Τὸ τοίνυν ὕψος καὶ πάθος τὸ ἐπὶ τῷ χηματίζειν ἰσωνοίας ἀλέξημα καὶ θαυμασὴ τις ἐπικρατῆα καδίξεται· καὶ πως παραληφθεῖσα ἢ τῆ πανουργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι καὶ μεγέθεσι τὸ λοιπὸν ὑπεδέδυκε, καὶ

nia per Figuras tractare, imprimis est res suspiciosa, et quæ adducit opinionem infidiarum, doli, fraudis: idque cum oratio habetur coram Iudice, ex cuius arbitrio causa pendet, (præsertim vero coram Tyrannis, Regibus, Imperatoribus summa potestate utentibus;) indignatur enim statim si, velut puer inspiens, ab artifice Rhetore Figuris decipiatur: putantque ratiocinationem falsam esse contemptum sui, nonnun-

quam omnino efferus est, et, si contineat iram, tamen, quo minus verbis persuadeatur, totum se opponit: quare et tunc Figura optima videtur, cum eam ipsam non appareat Figuram esse. Sublimitas igitur et Affectus contra suspicionem, quæ ex Figurarum usu veniat, remedium et admirabile quoddam auxilium est: et artificium illud omnia vafre agendi per Figuras, cum adhibitum fuerit iis, quæ pulchra et Sublimia sunt, de-

πᾶσαν ὑποψίαν ἰκπέφευγν. Ἰκανὸν δὲ τεκμήριον τὸ περιηρημένον, “ μὰ τὸς ἐν Μαραθῶνι.” Τίνι γὰρ ἐνταῦθ’ ὁ ῥήτωρ ἀπέκρυψε τὸ γῆμα; δῆλον, ὅτι τῷ φωτὶ αὐτῷ· σχεδὸν γὰρ, ὡσπερ καὶ τὰ ἀμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιωυγέμενα, ἔτω τὰ τῆς ῥητορικῆς σοφίσματα ἕξαμωροῖ περιχυθὲν πάντοθεν τὸ μέγεθος. Οὐ πόρρω δὲ ἴσως τέτε καὶ ἐπὶ ζωγραφίας τι συμβαίνει· ἐπὶ γὰρ τῶ αὐτῶ κειμένων ἐπιπέδῃ παραλλήλων ἐν χρώμασι τῆς σκιάς τε καὶ τῶ φωτός, ὅμως προὔπαντᾶ τε τὸ φῶς ταῖς ὄψεσι, καὶ οὐ μόνον ἕξοχον, ἀλλὰ καὶ ἐγλυτέρω παρὰ πολὺ φαίνεται. Οὐκοῦν καὶ τῶν λόγων τὰ πάθη καὶ τὰ ὕψη, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐγλυτέρω κείμενα διὰ τε φυσικῶν τινα συγγῆμαιν καὶ διὰ λαμπρότητα, αἰεὶ τῶν γημάτων προ-

inceps latuit omnemque sus-
picionem evitavit. Idoneum
autem argumentum *hujus*
rei est id quod antea citavi-
mus, “ Juro per eos, qui
“ in Marathone,” &c. Quo-
modo enim Rhetor hic fi-
guram celavit? manifestum
est, quod *hoc* ipsa luce *fecit*:
fere enim, quemadmodum
lumina debilia obscurantur
undique Sole illustrata, ita
Sublimitas ubique circum-
fusa abscondit Rhetoricæ
artificia: et non divertium

forte ab hoc quiddam in
pictura evenit: nam cum
umbra et lux, coloribus de-
pictæ, in eadem tabulæ pla-
nitie parallelæ jaceant, ta-
men lux prius oculos ferit,
neque solum eminere, sed
et multo propius esse vide-
tur. Quare etiam Affectus
et Sublimitates scriptorum,
cum animis nostris jaceant
propinquiores tum ob natu-
ralem quandam cognatio-
nem tum ob *suum* splendo-
rem, semper ante conspici-

εμφανίζεται, καὶ πῶς τέχνην αὐτῶν ἀποσκιάζει καὶ οἷον ἐν κατακαλύψει τηρεῖ.

ἤ. Τί δ' ὀκείνα φῶμι, τὰς πεύσεις τε καὶ ἐρωτήσεις; ἄρα οὐκ αὐταῖς ταῖς τῶν χρημάτων εἰδοποιῖαις παρὰ πολὺ ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα σὺλκίει τὰ λεγόμενα; “ Ἡ βέλεσθε, “ εἶπέ μοι, περιμόντες ἀλλήλων πωιδάνεδα, “ λέγετά τι καινόν; τί γὰρ ἂν γήοιτο τέτε “ καινότερον, ἢ Μακεδῶν ἀνὴρ καταπολεμῶν τὴ “ Ἑλλάδα; τέθνηκε Φίλιππος; οὐ μὰ Δί, “ ἀλλ' ἀδενεῖ· τί δ' ὑμῖν διαφέρει; καὶ γὰρ, “ ἂν ἔτος τι πάδη, ταχέως ὑμεῖς ἕτερον Φί- “ λιππον ποιήσετε.” Καὶ πάλιν, “ Πλέωμι “ ἐπὶ Μακεδονίαν,” φησί· “ ποῖ δὲ προσορμίσ- “ μεθα; ἤρετό τις· εὐρήσει τὰ σαθρὰ τῶν “ Φιλίππε πραγμάτων αὐτὸς ὁ πόλεμος.”

untur quam Figuræ, artificiumque istarum *Figurarum* obumbrant et quasi occultum asservant.

XVIII. Quid vero de illis dicemus, *nempe* de Interrogationibus et Percontationibus? annon his *Figurarum* conformationibus *idem ille Rbetor Demosthenes* laborat efficere ea, quæ dicit, multo magis actiosa et magnifica? “ Num vultis “ (inquit) dic mihi, *quisquis* “ *es*, circum cursitantes alii “ alios percontari, Dicitur-

“ ne aliquid novi? Quid “ enim potest esse magis “ novum quam vir Macedo “ bello aggrediens Græciam? Mortuusne est Philippus? non, per Jovem, “ sed ægrotat? quid autem “ vestra interest? si enim “ moriatur ille, brevi vos “ alium Philippum vobis facietis.” Et rursus dicit, “ Navigemus in Macedoniam: sed quo appellemus? roget aliquis: bellum ipsum inveniet ea, “ quæ debilia sunt in rebus

Ἦν δὲ, ἀπλῶς ῥηθῆν, τὸ πρῶγμα τῷ παντὶ
καταδεέστερον· νυνὶ δὲ τὸ ἐνδοῦν καὶ ὀξύρροπον
τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, καὶ τὸ πρὸς ἑαυ-
τὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνδυπαντῶν, οὐ μόνον ὑψη-
λότερον ἐποίησε τῷ χημάλισμῳ τὸ ῥηθῆν, ἀλλὰ
καὶ πισυότερον. Ἄγει γὰρ τὰ παθητικὰ τότε
μᾶλλον, ὅταν αὐτὰ φαίνηται μὴ ἐπιτηδεύειν
αὐτὸς ὁ λέγων, ἀλλὰ γυνῶν ὁ καιρός· ἢ δὲ
ἐρώτησις ἢ εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀποκρίσις μιμεῖται
τῷ πάθῃ τὸ ἐπίκαιρον. Σχεδὸν γὰρ, ὡς οἱ ὑφ'
ἑτέρων ἐρωτώμενοι, παροξυζυθέντες ἔκ τῷ παρα-
χρημα, πρὸς τὸ λεχθῆν ἀναγωνίως καὶ ἀπ' αὐ-
τῆς τῆς ἀληθείας ἀνδυπαντῶσιν· ἔτω τὸ χῆμα
τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, ἔκ τῷ δοκεῖν ἕκαστον
τῷ ἐσκεμμυμένων ἐξ ὑπογυῖα κεκινήσασθαι τε καὶ λέ-
γεσθαι, τὸν ἀκρατῶν ἀπάγει καὶ παραλογίζεσθαι.

“Philippi.” Effet autem hæc res, si simpliciter diceretur, omnino abjectior quam decuit: nunc autem concitata vis velocitasque Interrogationis et Responsionis, et ille sibi ipsi velut alteri *objicienti* occurrendi modus, Figuræ ope non solum Sublimius fecit id quod dictum est, sed et credibilius; Pathetica enim tunc magis commovent, cum ea videatur non elaborare ipse Orator, sed generare occasio:

ad se autem *directa* Interrogatio et *facta* Responsio imitatur Affectum ex occasione natum. Fere enim, quemadmodum illi, qui ab aliis *quid* interrogati sunt, subito se exacuentes, ei, quod dicitur, concitate atque ex ipsa veritate respondent; sic Figura Interrogationis et Responsionis auditorem, ut ei videatur unumquodque eorum, quæ meditata sunt, extempore concipi dicique, abducendo etiam fallit *eum*.

Ἔτι τοίνυν, (ἐν γάρ τι τῶν ὑψηλοτάτων τὸ
Ἡροδότειον πεπίστυται,) εἰ ἔτις ἔ * * * *

ἰδ'. * * * * * ἄπλοκα ὑκπίπτει, καὶ
οἰοῦναι προχέεται τὰ λεγόμενα, ὀλίγου δὲ
φθάνοντα καὶ αὐτὸν τὸ λέγοντα. “ Καὶ συμ-
“ βαλόυρες,” φησὶν ὁ Ξενοφῶν, “ τὰς ἀσπίδας,
“ ἐωθῆντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθνησκον.”
Καὶ τὰ τῷ Εὐρυλόχῳ,

Ἦομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ, Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Εὐρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά.

Τὰ γὰρ ἀλλήλων διακεκομμένα, καὶ ἑδὲν ἤτιον
κατεσπυσμένα, φέρει τῆς ἀγωνίας ἐμφασιν,
ἅμα καὶ ἐμποδίζουσης τι καὶ στυδωκέουσης. Τοι-
αῦτ' ὁ Ποιητὴς ἐξέλεγε διὰ τὴν ἀστυδέτων.

κ'. Ἀκρῶς δὲ καὶ ἡ ἐπὶ ταῦτο σύνοδος τῶν
χημάτων εἰώθε κινεῖν ὅταν δύο ἢ τρεῖς, οἷον

Porro (nam hoc Herodoti
creditum est unum esse ex
maxime Sublimibus,) si sic
* * * * *

XIX. * * * * * ea, quæ
dicuntur, non ligata prove-
niunt, et quasi profundun-
tur, fere prævenientia etiam
ipsum dicentem: “ Et con-
“ fligentes clypeos (dicit
“ Xenophon) impelleban-
“ tur, pugnabant, cæde-
“ bant, moriebantur:” et
illa Eurylochi apud Home-
rum,

Vidimus, ut iussisti, per sylvas, in-

clyte Ulyffe,
Vidimus in vallibus extractas tædes
pulchras.

Quæ enim ab se invicem
abscissa sunt, et nihilominus
accelerata, exhibent repræ-
sentationem efficaciam *cujus-*
dam eodem tempore et non-
nihil impediens *cursum o-*
rationis, et tamen ordinan-
tis. Talia Poeta ille protulit
per Dissoluta.

XX. Summopere autem
Figurarum quoque in unum
Coacervatio solet commo-
vere: quando duæ vel tres,

κτ' συμμορίαν ἀνακισνάμδρα, ἀλλήλοις σω-
 ερανίζη πλὴ ἰχμῷ, πλὴ πειθῷ, τὸ κάλλος. Ὀ-
 ποῖα καὶ τὰ εἰς τὸν Μειδίαν, ταῖς ἀναφοραῖς
 ὁμῆ καὶ τῇ διατυπώσει σωαναπεπλεγμένα, τὰ
 ἀσιμῶδετα. “ Πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπ-
 “ των, ὧν ὁ παθὼν ἕνια ἐστὶ ἂν ἀπαρτῆται
 “ διώαιτο ἐτέρῳ, τῷ χήματι, τῷ βλέμματι,
 “ τῇ φωνῇ.” Εἶδ', ἵνα μὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὁ
 λόγος ἰὼν σῆ, (ὅν σάσει γὰρ τὸ ἡρεμαῦ, ἐν
 ἀταξία ἢ τὸ πάθος, ἐπεὶ φορὰ ψυχῆς καὶ συγ-
 κινήσις ἐσιν,) εὐθύς ἐπὶ ἄλλα μετέλατο ἀσιμῶ-
 δετα, καὶ ἐπαναφορὰς, “ τῷ χήματι, τῷ βλέμ-
 “ ματι, τῇ φωνῇ, ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς
 “ ἐχθρὸς, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρῃς.”
 Οὐδὲν ἄλλο διὰ τῶν ὁ ῥήτωρ, ἢ ὅπερ ὁ τύπ-
 των, ἐργάζεται πλὴ διάνοιαν τῶν δικασῶν τῇ

quasi per munerum societa-
 tem commixtæ, sibi invi-
 cem robur, suadela, pul-
 chritudinem conferunt. Qua-
 lia sunt et illa in Midiam
 Dissoluta, permixta simul
 cum Repetitionibus et cum
 ea *Figura*, quæ vocatur sub
 oculos Subjectio. “ Multa
 “ enim possit facere is, qui
 “ *aliquem* verberat, (ex qui-
 “ bus nonnulla ille, qui pa-
 “ titur, ne referre quidem
 “ alii potest) gestu, vultu,
 “ voce.” Deinde, ut oratio

non in iisdem rebus ince-
 dere perseveret, (in perseve-
 rantia enim est quies, in
 ordinis vero defectu inest
 Affectus, quoniam impetus
 animi et commotio est) sta-
 tim ad alia transfiliit Disso-
 luta, et ad *alias* Repetition-
 nes, “ Gestu, vultu, voce;
 “ quum ut insultans, quum
 “ ut inimicus, quum pug-
 “ no, cum in malam.” Ni-
 hil aliud hic efficit Rhetor,
 quam is qui verberat: sc.
 mentes iudicum repetito im-

ἐπαλλήλων πλήθει φορᾶ. Εἴτ' ἐντεῦθεν πάλιν, ὡς αἱ καταυγίδες, ἄλλω ποιήματος ἐμβολῶν, “ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρυθς,” φησί: “ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίςησιν ἀνθρώπος ἀήθεις
 “ὄντας τῆ προσηλακίζεσθ' ἕδεις, ταῦτα ἀπαγγέλλων, δυνάιτο τὸ δεινὸν παραστῆσαι.”
 Οὐκοῦν πλὴν μὲν φύσιν τῶν ἐπαναφορῶν καὶ ἀσυνδέτων πάντη φυλάττει τῇ συνεχεῖ μεταβολῇ· ἔτιως αὐτῶ καὶ ἡ τάξις ἄτακτον, καὶ ἔμπανιν ἡ ἀτάξια ποῖαν περιλαμβάνει τάξιν.

κα'. Φέρε ἔν πρώτοις τὰς συνδέσμους, εἰ δέλοισ, ὡς ποιῶσιν οἱ Ἰσοκράτειοι, “Καὶ μὲν
 “ἕδὲ τῆτο χρῆ παραλιπεῖν, ὡς πολλὰ ἂν
 “ποιήσειεν ὁ τύπλων,—πρῶτον μὲν τῶ γήματι,
 “εἴτα δὲ τῶ βλέμματι, εἴτα γε μὲν αὐτῇ τῇ
 “φωνῇ” καὶ εἴση, καὶ τὸ ἐξῆς ἔτιως παρα-

petu percutit. Deinde hinc, procellarum instar, rursus aliam *judicibus* faciens aggressionem, “quum pugno, cum in malam: (inquit) hęc perturbant, hęc extra se rapiunt homines non assuetos injurias pati: nemo est, qui hęc referens potest acerbitatem eorum ob oculos ponere.” Ergo naturam Repetitionum et Dissolutorum ubique perpetua variatione custodit: sic apud illum etiam ordo

confusum quid, rursusque ordinis defectus certum quendam in se continet ordinem.

XXI. Age igitur, adde *his* copulas, si vis, ut faciunt Isocratis imitatores, “Et ne hoc quidem oportet omittere, quod multa possit facere is qui verberat &c. primum quidem gestu, deinde vultu, postremo autem ipsa voce,” et sententias (sic in iis, quę sequuntur, addendo) id quod Af-

γράφων, ὡς τῆ πάθος τὸ στυδεδιωγμῶνον καὶ
 ἀποτραχυόμῶνον, εἰάν τοῖς στυδέσμοις ὀξομα-
 λίσσης εἰς λειότηθα, ἀκεντρον τε παροσπίπει, καὶ
 εὐδὺς ἔσβησαι. Ὡσαυτε γὰρ, εἴ τις στυδήσειε τῷ
 θεόνων τὰ σώματα, πῶ φορὰν αὐτῶν ἀφήρη,)
 ἔτως καὶ τὸ πάθος ὑπὸ τῶν στυδέσμων καὶ τῶν
 ἄλλων παροσθηκῶν ἐμποδιζόμενον ἀγανακτεῖ· τῷ
 γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολύει τῆ δρόμα, καὶ τὸ ὡς ἀπὸ
 ὀργάνου τινὸς ἀφίεσθαι.

κβ'. Τῆς δὲ αὐτῆς ιδέας καὶ τὰ Ὑπερβατὰ
 δευτέον· ἔστι δὲ λέξεων, ἢ νοήσεων ὅκ τῆ κατὰ
 ἀκολουθίαν κεκινημῶνη τάξις, καὶ οἰονεὶ χαρακτήρ
 ἐναγωνίης πάθος ἀληθέστατος. Ὡς γὰρ οἱ τῶ
 ὄντι ὀργιζόμενοι, ἢ φοβέμενοι, ἢ ἀγανακτεῖντες,
 ἢ ὑπὸ ζηλοτυπίας, ἢ ὑπὸ ἄλλου τινὸς (πολλὰ γὰρ
 καὶ ἀναρέτμητα πάθη, καὶ ἐστὶ ἂν εἰπεῖν τις
 ὅποσα διώαιτο) ἐκάστοτε παροσπίπτοντες, ἄλλα

fectus in se habet concita-
 tum et asperum, si copulis
 ita complanes ut læve sit,
 aculeo carens subsidere, et
 statim extingui. Ut enim
 si quis colligaverit corpora
 currentium, abstulit impe-
 tum eorum: sic etiam Af-
 fectus a copulis aliisque ad-
 ditamentis impeditus indig-
 natur; prohibet enim, quo
 minus libere currat *Affectus*,
 et velut e machina quadam
 contorqueatur.

XXII. Statuendum est

vero Hyperbata ejusdem esse
 speciei: sunt autem *Hyper-
 bata* ordo verborum vel sen-
 suum ex eo, quo natura res
 se sequuntur, mutatus, cer-
 tissimusque velut character
 Affectus actuosi. Ut enim
 illi, qui revera irascuntur,
 vel timent, vel indignantur,
 vel qui præ invidia aliove
 quodam *affectu* (multi enim
 et infiniti sunt affectus, et
 eorum numerum nemo po-
 test recensere) ubique in-
 cursantes, alia proponentes

περιεμένοι πολλάκις ἐπ' ἄλλα μεταπηδῶσι,
 μέσα τινὰ παρεμβalόντες ἀλόγως, εἴτ' αὖθις
 ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες, καὶ πάντῃ πρὸς
 τῆς ἀγωνίας, ὡς ὑπ' ἀσάτε πνεύματος, τῆδε
 κακείσε ἀγχιερόφως ἀντισπῶμφοι τὰς λέξεις,
 τὰς νοήσεις, ἧ ἔκ τῆ κτ' φύσιν εἰρημῆ παντοίως
 πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττεισι τάξιν· οὕτω
 παρὰ τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσι διὰ τῶν ὑπερ-
 βατῶν ἢ μίμησις ἐπὶ τὰ τῆς φύσεως ἔργα φέ-
 ρεται· τότε γὰρ ἡ τέχνη τέλειος, ἢνίκ' ἂν φύσις
 εἶναι δοκῆ, ἢ δὲ αὖ φύσις ἐπιτυχῆς, ὅταν λαν-
 θάνωσαν περιέχη τὴν τέχνῃ· ὡσπερ λέγει ὁ
 Φωκαεὺς Διονύσιος παρὰ τῷ Ἡροδότῳ, “ Ἐπὶ
 “ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρῶτα,
 “ ἄνδρες Ἴωνες, εἶναι ἐλευθέρους, ἢ δέλοισι, καὶ
 “ τέτοις ὡς δραπέτησι. Νυνὼ ὦν, ὑμεῖς μὲν
 “ μὴ βούληθε ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι, τὸ

sæpe ad alia transfiliunt,
 quædam in medio contra
 rationem ponentes; deinde
 rursus ad prima quasi cir-
 culo revertentes, et omnino
 animi impetu (velut vento
 instabili) huc et illuc subita
 mutatione in alium locum
 trahentes verba et sensus,
 ordinem ex naturali serie
 quomodocunque in pluri-
 mos flexus immutant: sic
 apud optimos scriptores vi
 Hyperbatorum imitatio eos
 ducit ad ea, quæ sunt Na-

turæ opera; (tunc enim
 Ars perfecta est, cum vi-
 deatur esse Natura; e con-
 trario vero Natura tunc voti
 compos est, cum latentem
 in se Artem contineat:) ut
 dicit apud Herodotum Dio-
 nysius Phocaensis, “ In acie
 “ enim novaculæ res sunt
 “ nobis, Iones, ut liberi si-
 “ mus, aut servi, iique qua-
 “ si fugitivi. Nunc igitur,
 “ vos, si quidem velitis la-
 “ bores suscipere, in præ-
 “ fens vobis labor erit; ho-

“ παραχρήμα μὲν πόνος ὑμῖν ἔσται· οἷοί τε ἢ
 “ ἔσεσθε ὑπερβαλέσθαι τῆς πολεμίας.” Ἐνταῦθα
 ἰὼ τὸ καὶ τάξιν· “ ὦ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν και-
 “ ρόν ἔστιν ὑμῖν πόνος ἐπιδέχεσθαι ἐπὶ ξυροῦ
 “ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρᾶγματα.” Ὁ
 δὲ τὸ μὲν, “ ἄνδρες Ἴωνες,” ὑπερεβίβασεν
 παρεισέβαλε γοῦν εὐδύς ἀπὸ τῆς φόβου, ὡς μή τι
 ἀρχὴν φθάνων πρὸς τὸ ἐφεσὺς δέος παρσαγο-
 ρεῦσαι τῆς ἀκμῆς· ἔπειτα δὲ πῶς τῶν νοημά-
 των ἀπέσχεψε τάξιν· πρὸ γὰρ τῆς φῆσαι, ὅτι
 αὐτὸς δεῖ πονεῖν, (τῆτο γὰρ ἔστιν ὁ παρακελεύ-
 εται,) ἔμπροσθεν ἀποδίδωσι πῶς αἰτίαν, δι’ ἣν
 πονεῖν δεῖ, “ ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, φήσας, ἔχεται
 “ ἡμῖν τὰ πρᾶγματα” ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμ-
 μῶρα λέγειν, ἀλλ’ ἠναγκασμῶρα. Ἐτι δὲ
 μᾶλλον ὁ Θεκυδίδης καὶ τὰ φύσει πάντως
 ἠνωμῶρα καὶ ἀδιανέμητα ὅμως ταῖς ὑπερβάσειν

“ res sed poteritis supera-
 “ re.” Ordo hic erat. “ O
 “ Iones, nunc tempus est
 “ laborum vobis suscipien-
 “ dorum; in acie enim no-
 “ vaculae res sunt nobis :”
 ille autem hoc, “ O Iones,”
ex suo loco in alium trans-
 tulit: initium igitur fecit
 statim metu incutiendo, ut
 qui omnino non primo com-
 pellarit auditores propter
 imminentem timorem: de-
 inde etiam ordinem sensuum

evertit; antea enim quam
 dicit oportere eos laborare
 (hoc enim est id ad quod
eos hortatur) coram reddit
 rationem, ob quam laborare
 necesse est, dicens, “ in acie
 “ novaculae res nobis sunt :”
 ita ut videatur dicere non
 meditata, sed ea, quae ipsa
 rerum necessitas expressit.
 Praeterea Thucydides peri-
 tissimus est in iis, quae om-
 nino unita sunt natura et
 non divisibilia, tamen a se

ἀπ' ἀλλήλων ἄγειν δεινότητος. Ὁ δὲ Δημο-
 δένης ἔχ' ἔτως μὴ αὐθάδης, ὡσπερ ἔτος, πάν-
 των δ' ἐν τῷ γήρει τέτῳ κατὰ κορέσματος· καὶ
 πολὺ τὸ ἀγωνισικὸν ἐκ τῆ ὑπερβιάζειν καὶ ἔτι
 νῆ Δία τὸ ἔξ ὑπογυίε λέγειν σωμαφαίνων, καὶ
 πρὸς τέτοις εἰς τὸν κίνδυνον τῶν μακρῶν ὑπερ-
 βιατῶν τῆς ἀκρότης σωμαπιασώμῃμος. Πολλάκις
 γὰρ τὸν νοῦν, ὃν ὤρμησεν εἰπεῖν, ἀνακρεμάσας,
 καὶ μετὰ ξὺ, ὡς εἰς ἀλλόφυλον καὶ ἀπεικουῖαν
 τάξιν, ἀλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσση καὶ ἔξωθεν
 ποθεῖν ἐπεισκυκλῶν, εἰς φόβον ἐμβαλὼν τ' ἀκρο-
 ατῶν, ὡς ἐπὶ παντελεῖ τῆ λόγῃ διαπίῳσει, καὶ
 σωμαποκινδυνεύειν ὑπ' ἀγωνίας τῷ λέγοντι συν-
 αναγκάσας, εἶτα παραλόγως διὰ μακροῦ τὸ
 πάλαμ ζητέμῃμον εὐκαίρως ἐπὶ τέλει πῆ παροσ-
 αποδῆς, αὐτῷ τῷ κτ' τὰς ὑπερβιάσεις παρα-
 βόλῳ καὶ ἀκροσφαλεῖ πολὺ μᾶλλον ἐκ-

divellendis vi Hyperbato-
 rum: Demosthenes autem
 non adeo nimis creber est
 ac ille: omnium vero in hoc
 genere Figurarum abun-
 dantissimus ad satietatem
 usque: et speciem multæ
 vehementiæ atque etiam
 mehercule tempore dicendi,
 verba ex suis locis transfe-
 rendo, præ se fert; secum-
 que præterea trahit audito-
 res in periculum, quod ex
 longioribus Hyperbatis ori-
 tur. Sæpe enim suspensa

sententia, quam inchoave-
 rat dicere; et interim (tan-
 quam in ordinem alieni ge-
 neris et diffimilem) alia a-
 liis in medio et extrinsecus
arcessita ingerens; incutiens
 item auditori metum, ac si
 oratio omnino aberrasset;
 cogensque *eum* præ sollici-
 tudine simul periclitari cum
 dicente; deinde inopinato
 longo post tempore id, quod
 jam diu desiderabatur, feli-
 citer ad finem perducens,
 multo magis *eum* audaci illa

πλήττει. Φειδὸν ἢ τῶν παραδειγμάτων ἔσω διὰ τὸ πλῆθος.

κγ'. Τὰ γε μὴ Πολύπλωτα λεγόμενα, Ἀθροισμοὶ, καὶ Ἀντιμέθεσολαί, καὶ Κλίμακες, πάνυ ἀγωνιστικά, ὡς οἶδα, κόσμος τε, καὶ παντὸς ὕψους, καὶ πάθος σμωργά. Τί δέ; αἱ τῶν πλώσεων, χρόνων, παροσώπων, ἀριθμῶν, γηῶν ἐναλλάξεις πῶς ποτε καταποικίλλουσι καὶ ἐπεγείρουσι τὰ ἐρμηνευτικά;

Φημί δὴ, ἢ καὶ τὰς ἀριθμῶν οὐ μόνον ταῦτα κοσμεῖν, ὅποσα, τοῖς τύποις ἐνικὰ ὄντα, τῇ δυνάμει καὶ πῶς ἀναδεδώρησιν πληθυντικά εὐρίσκειται.

— Αὐτίκα (Φησὶ) λαὸς ἀπείρων
Θύτων ἐπ' ἠϊόνεσι διίστάμενοι κελάδησαν.

Ἄλλ' ὁκέينو μᾶλλον παρατηρήσεως ἄξιον, ὅτι

et periculosa utendi Hyperbatis via percellit. Sed o-mittantur exempla propter eorum multitudinem.

XXIII. Illa quidem, quæ appellantur Polypota, sive varie definentia, Coacervationes, et Commutationes, et Gradationes, omnino (uti nosti) contentioni inserviunt, et efficiunt ornatum, omnisque generis Sublimitatem et affectum. Quid vero? mutationes Casuum, Temporum, Personarum, Numerorum, Generum,

quomodo exornant elevant-que Elocutionem?

Dico sane ex iis *Figuris*, quæ ad numeros attinent, non solas has ornatum orationi afferre, quæ, cum sint quoad formas earum Singularis numeri, potestate, si contempleris, Plurales deprehenduntur:

— Statim (inquit) populus infinitus
Ruebant, et in litoribus stantes insonabant.

Sed illæ, quæ Plurales sunt, potius observatu dignæ sunt,

ἔσθ' ὅπῃ προσπίπτει τὰ πληθυντικὰ μεγαλοῦ-
 ῥημονέστερα, καὶ αὐτῶ δοξοκομποῦντα τῷ ὄχλῳ
 τῷ δριδμῆ. Τοιαῦτα παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὰ
 ἐπὶ τῷ Οἰδίπῃ·

— ὦ γάμοι, γάμοι,

Ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν

Ἀνεῖτε ταῦτ' σπέρμα, καὶ πεδείξατε

Πατέρας, ἀδελφὰς, παῖδας, αἰμὶ ἐμφύλιον,

Νύμφας, γυναῖκας, μητέρας τε, χηρὰς

Αἰχμῆς ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίνεται.

Πάντα γὰρ ταῦτα, τὰ μὲν ἐν ὀνομά ἐσιν, Οἰδί-
 πῃς, ἐπὶ δὲ πατέρων Ἰοκάστη. Ἀλλ' ὅμως
 χυδαῖς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ δριδμὸς συνεπλή-
 ρυσε καὶ τὰς ἀτυχίας ὡς καὶ ἐκεῖνα πεπλε-
 ὄνασαι,

Ἐξήλθον Ἐκτορές τε καὶ Σαρπηδόνες.

Καὶ τὸ Πλατωνικόν, ὃ καὶ ἐτέρωθι παρατεθεί-

quia aliquando Pluralia ca-
 dunt magis magnifica, et
 specie grandia præ ipsa mul-
 titudine numeri: talia sunt
 apud Sophoclem ea, quæ in
fabula Œdipi dicuntur:

— O nuptiæ, nuptiæ,

Genuistis nos, et, cum genuistis,
 rursus

Reddidistis idem semen, et osten-
 didistis

Patres, Fratres, Filios, sanguinem
 cognatum,

Sponsas, uxores, matresque, et
 quæcunque

Fœdissima inter mortales opera fi-
 unt.

Omnia enim hæc sunt u-
 num nomen, *hinc* Œdipus,
 ex altera autem parte Jo-
 casta. Sed tamen numerus,
 diffusus in Pluralia, multi-
 plicavit etiam infortunia;
 et, ut illa, *sic* augetur *hoc*,

Exierunt Hectoresque et Sarpedo-
 nes,

Item illud Platonis (quod et
 alibi adduximus) de Athe-

μεθα, ἐπὶ τῶν Ἀθιναίων, “ Οὐ γὰρ Πέλοπες,
 “ ἐδὲ Κάδμοι, ἐδὲ Αἴγυπτιοὶ τε καὶ Δαναοὶ,
 “ ἐδὲ ἄλλοι πολλοὶ φύσει βάρβαροι στωικῆσιν
 “ ἡμῖν, ἀλλ’ αὐτοὶ Ἕλληες, οὐ μίξοβάβαροι,
 “ οἰκῆμεν,” καὶ τὰ ἐξῆς· φύσει γὰρ ὀξακέεται
 τὰ πρῶτα κομπωδέερα, ἀγεληδὸν ἔτως
 τῶν ὀνομάτων ἐπιστωτιδεμῶν. Οὐ μὲν τοι
 δεῖ ποιεῖν αὐτὸ ἐπ’ ἄλλων, εἰ μὴ ἐφ’ ὧν δέχεσθαι
 τὰ ὑποκείμενα αὐξήσιν, ἢ πληθῶν, ἢ ὑπερ-
 βολῶν, ἢ πάθος, ἐν τι τέτων, ἢ τὰ πλείονα·
 ἐπεὶ τοι τὸ πανταχῶς κώδωνας ὀξήφθα, λίαν
 σοφιστικόν.

κδ. Ἀλλὰ μὲν καὶ τοιῶντιον τὰ ἐκ τῶν
 πληθωλικῶν εἰς τὰ ἐνικὰ ἐπισυναγόμενα ἐνίστε
 ὑψηλοφανέστατα. “ Ἐπειδ’ ἡ Πελοπόννησος
 “ ἅπαντα διεισθήκει,” φησί· “ Καὶ δὲ Φρυγίχῳ

nienfibus, “ Neque enim
 “ Pelopes, neque Cadmi,
 “ neque Ægyptii et Danaï,
 “ neque alii multi origine
 “ Barbari una nobiscum ha-
 “ bitant; sed nos ipsi Hel-
 “ lenes, non cum Barbaris
 “ commixti, habitamus,”
 et ea quæ sequuntur; natu-
 raliter enim audientibus vi-
 dentur res esse magis Sub-
 limes, cum nomina sic gre-
 gatim accumuluntur. At
 oportet non hoc facere in
 aliis, quam in iis, quorum

subjecta materia recipit in-
 crementum, vel multitudi-
 nem, vel hyperbolen, vel
 affectum, unum quiddam ex
 his, vel plura: quoniam tin-
 tinnabula ubivis suspendi,
 valde sophistam sapit.

XXIV. Sed et contra illa,
 quæ ex Pluralibus in Sin-
 gularia colliguntur, habent
 nonnunquam speciem max-
 imam Sublimitatis. “ De-
 “ inde omnis Peloponnesus
 “ in factiones discessit,” in-
 quit: “ Et quum Phryni-

“ δρᾶμα Μιλήτε ἄλωσιν διδάξαντι, ἐς δάκρυα
 “ ἔπεσε τὸ δέητρον” τὸ γδ ἔκ τῶν διηρημένων
 εἰς τὰ λυωμένα ἐπισυζρέψαι τὸν ἀριθμὸν, σω-
 ματοειδέεργον. Αἴτιον δὲ ἐπ’ ἀμφοῖν τῆ κόσμη
 ταύτων οἶμα· ὅπε τε γδ ἐνικὰ ὑπάρχει τὰ
 ὀνόματα, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ, παρὰ δόξαν
 ἐμπαδῆς· ὅπε τε πληθυντικά, τὸ εἰς ἓν τι
 εὔηχον συγκορυφοῦν τὰ πλείονα, διὰ τὴν εἰς
 τοῦναντίον μεταμόρφωσιν τῶν πραγμάτων, ἐν
 τῷ παραλόγῳ.

κέ. “Ὅταν γε μὴν τὰ παρεληλυθότα τοῖς
 χρόνοις εἰσάγῃς ὡς γινόμενα καὶ παρόντα, οὐ
 διήγησιν ἔτι τὸ λόγον, ἀλλ’ ἐναγώνιον πρᾶγμα
 ποιήσεις. “ Περικλῶς δέ τις, φησὶν ὁ Ξενο-
 “ φῶν, ἐπὶ τῷ Κύργῳ ἵππῳ, καὶ πατέμενος,
 “ παῖει τῇ μαχαίρᾳ εἰς τὴν γαστέρα τὸ ἵππον

“ chus fabulam *diētam* Mi-
 “ leti excidium docuisset,
 “ effusum est in lacrymas
 “ Theatrum:” conversio e-
 nim numeri ex iis, quæ in
 plura divisa sunt, ad ea, quæ
 unitate conjuncta sunt, qua-
 si corporis molem præ se
 magis fert. In utrisque ve-
 ro causam ornatus eandem
 esse opinor; namque ubi
 vocabula sunt Singularia, ea
 Pluralia facere, ejus est, qui
 præter expectationem affi-
 citur; et ubi *vocabula sunt*
 Pluralia, collectio plurium

in. unum aliquid sonorum,
 est propter commutationem
 rerum in contrarium, res
 inopinata.

XXV. Quando fane ea,
 quæ temporibus præterita
 sunt, inducas quasi quæ *nunc*
 fiant et adfint, orationem
 facies non jam narrationem,
 sed rem veritatem ipsam ob
 oculos ponentem. “ Cum
 “ cecidisset quidam (inquit
 “ Xenophon) subter equum
 “ Cyri et proculcaretur, fe-
 “ rit equi ventrem gladio;
 “ ille autem ægre ferens

“ὁ δὲ σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρρον, ὁ δὲ
“πίπτει.” Τοιοῦτος ἐν τοῖς πλείστοις ὁ Θευκυ-
δίδης.

κς'. Ἐναγώνιος δ' ὁμοίως καὶ ἡ τῶν περσο-
ῶπων ἀντιμετάθεσις, καὶ πολλάκις ἐν μέσοις
τοῖς κινδύοις ποιῆσα τὸν ἀκροατὴν δοκεῖν σρέ-
φεσθαι.

Φάτης καὶ κμητῶν καὶ ἀπειρέας ἀλλήλοισιν

Ἄντεδ' ἐν πολέμῳ ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

Καὶ ὁ Ἄρατος,

Μὴ κείνω ἐνὶ μῦθῳ περικλύζοιο θαλάσῃ.

Ὡδὲ πε καὶ ὁ Ἡρόδοτος, “Ἀπὸ ἧ Ἐλεφαν-
“τίνης πόλεως ἄνω πλεύσεσθαι, καὶ ἔπειτα ἀπίξεσθαι
“ἐς πεδίον λεῖον·—διεξελθὼν δὲ τῆτο τὸ
“χωρίον, αὐτίς εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβὰς πλεύ-
“σεσθαι δὴ ἡμέρας, καὶ ἔπειτα ἴξεσθαι ἐς πόλιν
“μεγάλην, ἧ ὄνομα Μερρή.” Ὁρᾶς, ὦ

“excudit Cyrum, hic vero
“decidit.” Talis in plerif-
que est Thucydides.

XXVI. Rem quoque ip-
sam ob oculos ponit Perso-
narum commutatio, et sæ-
pissime facit, ut auditor vi-
deatur in mediis periculis
versari:

Diceres illos indefatigatos et indo-
mitos sibi invicem
Occurrere in pugna; adeo conciti-
tate pugnabant.

Et Aratus,

Ne in illo mense circumluare ma-
ri.

Sic etiam Herodotus; “Ab
“urbe vero Elephantina
“fursum navigabis, et de-
“inde venies ad campum
“planum:—transiens au-
“tem hunc locum, iterum
“aliud navigium conscen-
“dens biduum navigabis,
“et postea venies ad mag-
“nam urbem, cui nomen
“est Meroe.” Vides, ami-
ce, quomodo *velut manu*

ἑταίρε, ὡς παραλαβὼν σε πλὴν ψυχλῶ δια τῶν
τόπων ἄγει, πλὴν ἀκολῶ ὄψιν ποιῶν· πάντα δὲ
τὰ τοιαῦτα, πρὸς αὐτὰ ἀπεριδόμενα τὰ πρόσ-
ωπα, ἐπ' αὐτῶν ἴσησι τὸν ἀκροατῶν τῶν ἐνε-
ργημάτων. Καί, ὅταν ὡς οὐ πρὸς ἅπαντας,
ἀλλ' ὡς πρὸς μόνον τινὰ λαλήσῃ,

Τυδείδην δὲ ἐκ ἂν γνώης, ποτέροισι μετείη,

ἐμπαδεσερόν τε αὐτὸν ἅμα, καὶ προσεκτικώ-
τερον, καὶ ἀγῶνος ἔμπλεων ἀποιπέσεις, ταῖς εἰς
ἑαυτὸν προσφωνήσῃσι ὀξεγερόμαρον.

κζ'. Ἔτι γε μὴν ἔστ' ὅτε περὶ προσώπων
διηγήματος ὁ συγγραφεὺς, ὀξείφνης παρενεχθεὶς
εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀντιμεδίζαται· καὶ ἔστι
τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐμβολή τις πάσης,

Ἐκταρ ᾗ Τρώεσιν ἐκέλετο, μακρὸν αὔσας,
Νηυσὶν ἐπιστεύεσθαι, εἴαν δὲ ἕναρα βροτόεντα·

prehendens animum tuum
per loca ducit, faciens te
videre ea quæ audis: om-
nia autem huiusmodi, quæ
in ipsas incumbunt perso-
nas, faciunt auditorem iis
ipsis rebus, quæ aguntur,
interesse. Et, ubi loqueris
velut non ad omnes, sed
velut ad unum quendam,

Tydidēs vero inter quos esset, non
potuisses cognoscere,

commotioremque ipsum si-
mul, et attentio-rem ple-
numque re, quæ cum con-

tentione agitur, effeceris,
quippe qui excitetur iis,
quæ ad ipsum factæ sunt,
allocutionibus.

XXVII. Præterea est ubi
de quadam persona narrans
scriptor, repente abreptus
in eandem illam personam
se convertit: et huiusmodi
species *Figurarum* est erup-
tio quædam irruentis Affec-
tus,

Hæctor vero Trojanos hortabatur,
alta voce clamans,

Ut in naves irruerent, omitterent-
que spolia sanguinolenta:

Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐθέλοντα νοήσω,
Αὐτῶ οἱ θάνατον μητίσομαι.—

Οὐκοῦν πλὴν μὴ διήγησιν, ἅτε πρέπυσαν, ὁ
Ποιητὴς ᾤρησεν ἐαυτῷ· πλὴν δ' ἀπότομον
ἀπειλὴν τῷ θυμῷ τῆ ἡγεμόνος Ἰξάπινης, ἔδεν
ᾤρησεν, περιέστη. Ἐψύχετο γὰρ, εἰ
παρευετίθει, “ Ἐλεγε δὲ τοῖα τινα καὶ τοῖα ὁ
“ Ἐκτωρ” νυκτὶ δ' ἔφρακεν ἄφνω τὸν μετα-
βαίνοντα ἢ τῆ λόγῳ μετὰ βασις. Διὸ καὶ ἡ πρόσ-
χρησις τῆ χήματος τότε, ἡνίκα ὄξυς ὁ καιρὸς
ὢν διαμέλλειν τῷ γράφοντι μὴ διδῶ, ἀλλ' εὐ-
δὺς ἐπαναγκάζῃ μεταβαίνειν ἐκ προσώπων εἰς
πρόσωπα· ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἐκαταίῳ. “ Κῆρυξ
“ δὲ, ταῦτα δεινὰ ποιέμενος, αὐτίκα ἐκέλευε
“ τὸς Ἡρακλείδας ἐκχωρεῖν· Οὐ γὰρ ὑμῖν δυ-
“ νατός εἰμι δρῆγειν· ὡς μὴ ὢν αὐτοὶ τε ἀπό-
“ ληθε, καμὲ τρώσητε, ἐς ἄλλον τινα δῆμον

Quem autem ego fecerim a navi-
bus lubenter manentem animad-
vertero,

Ibi ei mortem inferam.—

Ergo narrationem, quippe
quæ *illum* decuit, Poeta si-
bi sumpsit, abruptam vero
comminationem, nihil ante
significans, subito tribuit
fervori Ducis. Frigida enim
esset *comminatio*, si interpo-
suisset ille, “Dixit autem ta-
“ lia, et talia Hector:” nunc
vero prævenit ipsum celeri-
ter transeuntem transitus o-
rationis. Quare et oportet

uti hac Figura tunc, cum
brevitas temporis non per-
mittat scriptori cunctari, sed
eum statim cogat transire
a personis *aliis* ad *alias* per-
sonas. Ut etiam apud He-
cætæum, “ Ceyx autem,
“ hæc moleste ferens, pro-
“ tinus iussit, ut Heraclidæ,
“ posteri, emigrarent: ne-
“ que enim Vobis possum
“ opem ferre: ut igitur non
“ ipsique pereatis, et mihi
“ damnum inferatis, ad a-
“ lium quendam populum

“ἀποίχεσθε.” Ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένης κατ’ ἄλλον τινὰ τρόπον ἐπὶ τῷ Ἀριστογείτονος ἐμπαδὲς τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀγκίστροφον παρέστησεν. “Καὶ εἰδὲς ὑμῶν χολῶν,” φησὶ, “ἐστὶ ὄργῳ ἔχων εὐρεθήσεται, ἐφ’ οἷς ὁ βδελυρὸς ἔτος καὶ ἀναιδῆς βιάζεται; ὅς, ὃ μισροῦσθε ἀπάντων, κεκλεισμένης σοι τῆς παρρησίας οὐ κινκλίσειν, ἐδὲ θυροῖς, ἀ καὶ παρανοίξειεν ἄν τις—” —ἐν ἀτελεῖ τῷ νῶτα καὶ διαλλάξας, καὶ μονονὲς μίαν λέξιν διὰ τὸν θυμὸν εἰς δύο διασπᾶσας πρόσωπα, “ὅς, ὃ μισροῦσθε,” εἶτα τὸν πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα λόγον ἀποστέψας, καὶ ἀπολιπεῖν δοκῶν, ὅμως διὰ τῷ πάθος πολὺ πλέον ἐπέσβεψεν. οὐκ ἄλλως ἢ Πηνελόπη,

Κήρυξ, τίπτε δέ σε πρέσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;

“abite.” Demosthenes quidem alio quodam modo in oratione de Aristogitone plenam affectu reddidit *banc* plurium personarum inductionem, celeremque *ab aliis ad alias* commutationem. “Et nemo vestrum (inquit) inveniatur ira vel indignatione motus ob ea, quæ impurus iste et impudens vi facit? qui, O omnium impurissime, cum præcludatur tibi licentia non cancellis, neque januis, quas res forte aliquis etiam aperire possit,” &c. In

fententia nondum absoluta subito mutans, unamque dictionem, iræ impetu, tantum non in duas personas distrahens, “qui (O impurissime;)” deinde, cum sermonem, quo jam Aristogitonem allocutus fuerat, *ab illo* avertisset, *illumque* reliquisse videretur, tamen *ad illum* vi Affectus multo magis *orationem* convertit: non aliter quam Penelope, *quæ dicit*,

Præco, cur te præmiserunt Proci inclyti?

Ἦ εἰπέμενα δμῶσιν Ὀδυσῆος θείοιο
 Ἔργων παύσαο, σφίσι δὲ αὐτοῖς δαῖτα πένεο;
 Μὴ μνησεύσαντες, μήδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες,
 Ἔσεται καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσαν·
 Οἱ θεῖμ' ἀγειρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλόν,
 Κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· ἔδέ τι πατρῶν
 Ἔμετέρων τῶν πρῶθεν ἀκέετε παῖδες ἑόντες,
 Οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε.

κή. Καὶ μὲν τοι καὶ ἡ Περιφρασις ὡς ἔχ
 ὑψηλοποιόν, ἔδεις ἂν (οἶμα) διζάσειεν. Ὡς
 γὰρ ἐν Μουσικῇ διὰ τῶν παραφώνων καλεμῶν
 ὁ κύριος φθόγγος ἡδίων ἀποτελεῖται, ἔτιωσ ἡ
 περιφρασις πολλάκις συμφθέρηται τῇ κυριο-
 λογίᾳ, καὶ εἰς κόσμον ἐπιπολὺ σωηχεῖ· καὶ
 μάλισ' ἂν μὴ ἔχη φυσῶδές τι καὶ ἄμυσον,
 ἀλλ' ἡδέως κεκραμῶνον. Ἰκανος δὲ τῆτο τεκ-
 μηῶσα καὶ Πλάτων κτ' πλὴν εἰσβολῆν τῆ

An ut diceret ancillis Ulyssis di-
 vini
 Ut ab operibus suis cessarent, ipsi
 autem convivium appararent?
 Utinam illi, quos vellem non nup-
 tias ambuisse, alienaque in domo
 versatos fuisse,
 Ultimo et extremo nunc hic cœ-
 nent:
 Qui simul congregati victum con-
 sumitis multum,
 Bona Telemachi prudentis; neque
 unquam ex patribus
 Vestris, qui ante vos erant, au-
 distis, pueri cum essetis,
 Qualis Ulysses fuerit.

XXVIII. Et sane, sit nec-
 ne Periphrasis effectrix Sub-

limitatis, nemo (opinor) po-
 test dubitare. Ut enim in
 Musica illi, quos Paraphonos
 vocant, faciunt principem
 sonum dulciorem: sic Peri-
 phrasis sæpe concinit cum
 proprietate verborum, et ad
 ornatum *faciendum* pluri-
 mum *cum ea* conspirat: præ-
 fertim si habeat aliquid non
 inflatum et absolum, sed
 suaviter attemperatum. Po-
 test autem hoc exemplo
 confirmare etiam Plato in
 initio Concionis Funeris;

Ἐπιταφίαι, “ Ἐργῶ μὲν ἡμῖν οἷσι ἔχουσι τὰ
 “ περσῆκοντα σφίσι αὐτοῖς, ὧν τυχόντες πο-
 “ ρεύοντα πλὴν εἰμαρδρῶν πορείαν· περσέμ-
 “ φθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδία δὲ
 “ ἕκαστος ὑπὸ τῶν περσῆκόντων.” Οὐκοῦν τὸν
 θάνατον εἶπεν “ εἰμαρδρῶν πορείαν,” τὸ δὲ
 τετυχηκέναμ “ τῶν νομιζομένων, περσομπλῶ
 “ τινὰ δημοσίαν ὑπὸ τῆς πατρίδος.” Ἄρα δὴ
 τέτοις μετέως ὤγκωσε πλὴν νόησιν, ἡ ψιλῶ
 λαβὼν τῇ λέξει ἐμελοποίησε, καθάπερ ἀρμονίαν
 τινὰ πλὴν ἐκ τῆς περιφράσεως περιχεάμδρος εὐ-
 μέλειαν; Καὶ Ξενοφῶν, “ Πόνον δὲ τῆ ζῆν
 “ ἠδέως ἡγεμόνα νομίζετε· κάλλιστον δὲ πάντων
 “ καὶ πολεμικώτατον κτήμα εἰς τὰς ψυχὰς
 “ συγκεκόμιθε· ἐπαινέμδροι γὰρ μάλλον, ἢ τοῖς
 “ ἄλλοις ἅπασιν χαίρετε.” Ἀντὶ τῆ “ πονεῖν
 “ θέλετε,” “ πόνον ἡγεμόνα τῆ ζῆν ἠδέως ποι-

“ Revera hi a nobis habent
 “ ea, quæ ipsis debita sunt,
 “ quibus potiti iter fato de-
 “ stinatum proficiscuntur:
 “ deducti publice quidem
 “ a civitate, privatim vero
 “ unusquisque a suis neces-
 “ sariis.” Ergo mortem vocat
 “ iter fato destinatum,”
 et consequi ea quæ ius-
 “ ta sunt, vocat deductionem
 “ quandam publicam factam
 “ a patria.” Num mode-
 “ rate his extulit sensum? cui
 “ assumens nudam elocutio-

nem, modulatus est eam,
 suavitate, quasi harmonia
 quadam, ducta ex Peri-
 phrafi eam circumfundens.
 Et Xenophon inquit, “ La-
 “ bores vero putatis duces
 “ ad jucunde vivendum:
 “ animos autem vestros in-
 “ struxistis possessione om-
 “ nium pulcherrima et bel-
 “ latoribus aptissima; quip-
 “ pe qui laude magis, quam
 “ omnibus aliis rebus, gau-
 “ detis.” Vice “ vultis la-
 “ borare,” dicendo, “ la-

“ εἶδε,” εἰπὼν, καὶ τ’ ἄλλ’ ὁμοίως ἐπεκτείνας, μεγάλην τινὰ ἔννοιαν τῷ ἐπαίνῳ περισπερμωρίσατο. Καὶ τὸ ἀμίμητον ἐκείνο τῷ Ἡροδότῃ, “ Τῶν δὲ Σκυθῶν τοῖς συλήσασι τὸ ἱερόν ἐνέβαλεν ἢ θεὸς Δήλειαν νῆσον.”

καὶ. Ἐπίκαιρον μῦθοι τὸ πρᾶγμα ἢ περιφρασις τῶν ἄλλων πλέον, εἰ μὴ ἀσυμμέτρως τινὶ λαμβάνοιτο· εὐδὺς γὰρ ἀβλεμῆς περισπίπτει, κωφολογίας τε ὄζον καὶ παχύτητος. “ Ὄθεν καὶ τὸν Πλάτωνα (δεινὸς γὰρ αἰεὶ περὶ γῆμα, εἰ καὶ τισιν ἀκαιροῖς) ἐν τοῖς νόμοις λέγοντα, ὡς “ ἔτε δρυγροῦ δεῖ πλεῖτον, ἔτε χρυσοῦ ἐν πόλει ἰδρύμενον ἔαν οἰκεῖν,” διαχειράζουσιν ὡς, εἰ πρόβατα, φασίν, [καὶ βῆς] ἐκάλυε κεκτῆσθαι, “ δῆλον, ὅτι περιστάειον ἂν καὶ βόειον “ πλεῖτον ἔλεγε.” Ἀλλὰ γὰρ ἄλλῃς ὑπὲρ τ’ εἰς

“ bores putatis duces ad
“ jucunde vivendum,” alia-
que similiter dilatando, in-
cludit in laudatione sua mag-
nificum quendam sensum:
et inimitabile est illud He-
rodoti, “ Iis vero Scythis,
“ qui spoliarunt templum,
“ Dea immisit fæmineum
“ morbum.”

XXIX. Periphrasis sane
res est periculo magis ob-
noxia, quam aliæ Figuræ,
nisi moderate ab aliquo u-
surpetur: statim enim id,
quod imbecille est languet,

et inane quiddam redolens
et pinguiissimum. Unde et
Platonem (multus enim
semper est in Figura utenda,
et in quibusdam locis inor-
portune multus) derident
quidam dicentem in Legi-
bus, quod “ oportet per-
“ mittere neque argenteas
“ opes, neque aureas in ur-
“ be fedes suas locantes ha-
“ bitare:” adeo ut, si oves
et boves (dicit aliquis) vetu-
isset possidere, “ constet eum
“ dicturum fuisse ovinas et
“ bovinas opes.” Sed enim

τὰ ὑψηλὰ τῶν ἡμετέρων χρήσεως ὅκ παρενδήκης
 τοσαῦτα πεφιλολογηθῶ, Τερεντιανὲ φίλτατε·
 πάντα γὰρ ταῦτα παιητικωτέρους καὶ συγκεκινη-
 μῶδες ἀποτελεῖ τῆς λόγους. Πάθος δὲ ὑψους
 μετέχει τοσῶτον, ὅποσον ἡδὸς ἡδονῆς.

λ'. Ἐπειδὴ μῦθοι ἢ τῶν λόγων νόησις, ἢ τε
 φράσις, τὰ πλείω δὲ ἑκατέρου διέπλυκται, ἴδι-
 ῶν, αὐτῶν τῶν φραστικῶν μέρους εἴ τινα λοιπὰ ἔτι,
 περὶ ἐπιθεωσώμεθα. Ὅτι μὴ τοίνυν ἢ τῶν
 κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ὀκλογὴ
 θαυμαστῶς ἄγει καὶ κατακηλεῖ τῆς ἀκρόντας, ἢ
 ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ'
 ἄκρον ἐπιτήδευμα, μέγεθος ἅμα, κάλλος, εὐ-
 πίνειαν, βάρους, ἰσχυρῶν, κράτος, ἔτι δὲ τ' ἄλλα,
 ἂν ὡςί τινα, τοῖς λόγοις, ὡσπερ ἀγάλμασι
 καλλιῶσις, δι' αὐτῆς ἐπανθεῖν παρασκευάζουσα,

fatis de usu Figurarum ad
 Sublimia facienda per di-
 gressionem hæc dicta sint,
 Terentiane charissime : om-
 nia enim hæc perficiunt scri-
 pta pleniora affectibus et
 commota : affectus autem
 tantum particeps est Subli-
 mitatis, quantum morata o-
 ratio jucunditatis.

XXX. Quoniam sensus
 orationis et dictio ple-
 rumque a se invicem expli-
 cantur, agedum, si adhuc
 superfint quædam illius ip-
 sius partis, quæ ad dictio-

nem attinet, ea confidere-
 mus, Vereor ne supervaca-
 neum sit iis, qui id sciunt, di-
 cere ; quod delectus quidem
 propriorum et illustrium si-
 mul verborum mirifice du-
 cit et permulcet auditores :
 quodque hujusmodi delectus
 omnibus Rhetoribus et pro-
 faicis scriptoribus summum
 est studium, quippe qui fa-
 cit, ut per se innascantur
 scriptis, velut imaginibus
 pulcherrimis, Sublimitas si-
 mul, ornatus, antiquitatis
 color, pondus, vis, robur,

καὶ οἰονεὶ ψυχλῷ τινα τοῖς πράγμασι φωνη-
τικῶς ἐντιδεῖσα, μὴ καὶ περιττὸν ἢ πρὸς εἰδότης
διεξιέναι· φῶς γὰρ τῷ ὄντι ἴδιον τῆ νῆ τὰ καλὰ
ὀνόματα.

Ὁ μῦθοι γε ὄγκος αὐτῶν οὐ πάντη χρειώ-
δης· ἐπεὶ τοῖς μικροῖς πραγματίοις περιτιθέναι
μεγάλα καὶ σεμνὰ ὀνόματα ταυτὸν ἂν φαίνοιτο,
ὡς εἴ τις τραγικὸν προσωπεῖον μέγα παιδὶ
περιδείη νηπίῳ. Πλλὴ ἐν μὲν ποιήσει καὶ
ι * * * * *

λαΐ. * * * πικρῶτατον, καὶ γόνιμον τόσῃ Ἀ-
νακρέοντος, “ Οὐκέτι Θρηκίης ἐπιστρέφομαι.”
Ταύτη καὶ τῆ Θεοπόμπη ἐκεῖνο τὸ ἐπαινετὸν,
διὰ τὸ ἀνάλογον, ἔμοιγε σημαντικώτατα ἔχειν
δοκεῖ· ὅπερ ὁ Καικίλιος, ὅσα οἶδ᾽ ὅπως, κατα-
μέμφεται. “ Δεινὸς ὢν,” φησὶν, “ ὁ Φίλιππος

aliaque adhuc si quæ sint;
et qui velut inferit rebus
animam quandam voce u-
tentem, Vereor (inquam) ne
fit etiam superfluum iis, qui
id sciunt, hæc exponere:
splendida enim verba sunt
revera lux propria men-
tis.

Fastus quidem illorum
non est ubique utilis: quo-
niam res parvas vestire mag-
nis et nobilibus verbis, idem
possit videri, ac si quis præ-
grandem personam tragi-
cam infanti puero imponat.

Sed in Poesi quidem et * *
* * *

XXXI. * * maxime vul-
gare, et tamen naturale est
illud Anacreontis: “ non
“ amplius ad Thraciam me
“ adverto.” Eodem modo
etiam laudabile illud Theo-
pompi videtur mihi signifi-
cantissime se habere, prop-
terea quod vocabulum rei
bene respondet: quod ta-
men Cæcilius, nescio cur,
criminatur. “ Cum Phi-
“ lippus, (inquit) valeret
“ res necessitate cogente de-

“ἀναγκοφαγήσῃ πρᾶγματά.” Ἔστιν ἄρ’ ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τῷ κόσμῳ παραπολὺ ἐμφανισικώτερον ἐπιγινώσκει γὰρ αὐτόθεν ἐκ τῷ κοινῷ βίῃ, τὸ δὲ σωήδης ἤδη πισότερον. Οὐκοῦν ἐπὶ τῷ τὰ αἰσχρὰ καὶ ῥυπαρὰ τλημόνως καὶ μετ’ ἡδονῆς, ἔνεκα πλεονεξίας, καρτερῆς γίγνεται, τὸ “ἀναγκοφαγεῖν τὰ πρᾶγματά” ἐναργέστατα παρὲλληπία. Ὡδέ πως ἔχει καὶ τὰ Ἡροδότεια “Ὁ Κλεομένης,” φησὶ, “μανεῖς τὰς ἑαυτῷ σάρκας ξιφιδίῳ κατέτραιψεν εἰς λεπτὰ, ἕως ὅλον καταχορδεύων ἑαυτὸν διέφθειρεν.” Καὶ, “Ὁ Πύθης ἕως τῆδε ἐπὶ τῷ νεῷς ἐμάχετο, ἕως ἅπας κατεκρεβρογγήθη.” Ταῦτα γὰρ ἐγγύς παραξύνει τὸν ἰδιώτην, ἀλλ’ οὐκ ἰδιωτεύει τῷ σημαντικῷ.

λβ’. Περὶ δὲ πλήθους καὶ Μεταφορῶν, ὁ μὲν Καικίλιος ἔοικε συγκατατίθεσθαι τοῖς δύο, ἢ τὸ

“vorare.” Est quidem verbum vulgare nonnunquam verbo ornato multo significantius; illico enim ex communi vita cognoscitur, et id, quod usitatum est, eo est jam credibilius: ergo illud “necessitate cogente res de-
“vorare” significantissime usurpatur de illo, qui fœda et sordida patienter jucundeque, ambitionis causa, perfert. Sic etiam se habent illa Herodoti: “Cleomenes, (inquit) insanus fa-

“etus suam carnem ense
“minutim difsecuit, donec
“se totum rescindendo per-
“iit.” Et, “Pythes eo us-
“que in navi pugnavit, do-
“nec totus in frustra carnis
“concisus est.” Hæc enim prope accedunt ad sermonem vulgarem, sed non vulgaria sunt significatione.

XXXII. Quod ad multitudinem etiam Metaphorarum attinet, Cæcilius quidem videtur assentiri iis, qui docent duas tantum, vel

πλείστον τρεῖς ἐπὶ ταυτῆ νομοθετῆσι τάττεσθαι.
 Ὁ γὰρ Δημοσθένης ὄργος καὶ τῶν τοιούτων ὁ τῆς
 χρείας δὲ καιρῶς, ἔνθα τὰ πάθη χειμάρρῃ δι-
 κῆν ἐλαύνεται, καὶ πῶς πολυπλήθειαν αὐτῶν,
 ὡς ἀναγκαῖαν ἐνταῦθα, σιωπῆσθαι. “ Ἄν-
 “ θρωποι,” φησὶ, “ μιᾶρσι, καὶ ἀλάστορες, καὶ
 “ κόλακες ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἑκάστοι
 “ πατρίδας, πῶς ἐλευθερίαν παρεπεπωκότες,
 “ πρότερον μὲν Φιλίππῳ, καὶ δὲ Ἀλεξάνδρῳ,
 “ τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰχίσις πῶς
 “ εὐδαιμονίαν πῶς δὲ ἐλευθερίαν καὶ τὸ μη-
 “ δένα ἔχειν δεσπότιν, ἃ τοῖς πρότερον Ἑλ-
 “ λησι ὄργι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανόνες,
 “ ἀνατετροφότες.” Ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν
 τροπικῶν ὁ κτῆ τῷ παραδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τῆ Ῥή-
 τορος θυμῶς. Διόπερ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης καὶ ὁ
 Θεόφραστος μελίγματα φασὶ τινὰ τῶν θρα-

ad summum tres una po-
 nendas esse: Demosthenes
 enim norma est etiam hu-
 jusmodi rerum; tempusque
 iis utendi est, ubi affectus
 torrentis instar volvuntur, et
 secum rapiunt multitudi-
 nem earum, tanquam hic
 necessariam. “ Homines,
 “ (inquit) impuri, et pesti-
 “ ferī, et adulatores, qui
 “ fœde lacerarunt suas u-
 “ nusquisque patrias, qui
 “ libertatem suam propina-
 “ runt prius Philippo, nunc

“ vero Alexandro; qui me-
 “ tiuntur felicitatem ven-
 “ tre, iisque, quæ fœdissi-
 “ ma sunt; quique everte-
 “ runt libertatem et condi-
 “ tionem nullum dominum
 “ habendi, quæ res priori-
 “ bus Græcis fines normæ-
 “ que erant bonorum.” Hic
 multitudine metaphorarum
 ira Rhetoris in proditores
 proruit. Quare Aristoteles
 et Theophrastus dicunt hæc
 esse quædam lenimenta au-
 daciū Metaphorarum, sci-

σειῶν εἶναι ταῦτα μεταφορῶν, τὰ, “ ὡσπερὲς
 “ φάναμ,” καὶ, “ οἰονεῖ,” καὶ, “ εἰ χρὴ τῶτον εἶ-
 “ πείν ἢ τρόπον,” καὶ, “ εἰ δεῖ παρακινδυνεύ-
 “ τικώτερον λέξαι.” Ἡ γὰρ ὑποτίμησις, φασίν,
 ἰᾶται τὰ τολμηρά. Ἐγὼ δὲ καὶ ταῦτα μὴ
 ἀποδέχομαι, ὅμως δὲ πλήθους καὶ τόλμης μετα-
 φορῶν (ὅπερ ἔφλω καὶ ἐπὶ τῶν χημάτων) τὰ
 εὐκαίρα καὶ σφοδρὰ πάθη, καὶ τὸ γυναιῖον ὕψος
 εἰνάμ φημι ἰδιά τινα ἀλεξιφάρμακα· ὅτι τῷ
 ῥοδίῳ τῆς φορᾶς ταῦτι πέφυκεν ἅπαντα τ'
 ἄλλα παρασύρειν καὶ παρωδεῖν, μᾶλλον δὲ
 καὶ ὡς ἀναγκαῖα πάντως εἰσπράττεσθαι τὰ
 παράβολα, καὶ σὺν ἑᾷ τὸν ἀκρατῆρα χολάζειν
 περὶ τὸν τῷ πλήθους ἔλεγχον, διὰ τὸ σω-
 ενδεσιᾶν τῷ λέγοντι. Ἀλλὰ μὴ ἔν γε ταῖς
 τοπηγορίαις καὶ διαγραφαῖς σὺν ἄλλο τι ἔτι
 καθησημαντικόν, ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι

dicet, “ ut ita loquar,” et,
 “ quasi,” et, “ si hoc modo
 “ loqui liceat,” et, “ si o-
 “ portet audacius dicere.”
 Correctio enim, inquit,
 audacibus medetur. Ego
 vero etiam hæc probo, ta-
 men dico (id quod dixi eti-
 am de Figuris) tempestive
 adhibitos vehementesque af-
 fectus, et egregiam Subli-
 mitatem, esse propria quæ-
 dam remedia multitudinis
 audaciæque Metaphorarum:
 quia iis naturale est impetus

sui vehementia omnia alia
 fecum abripere et propelle-
 re, potius vero exigere au-
 dacia tanquam omnino ne-
 cessaria; neque permittunt,
 ut auditori otium sit ad mul-
 titudinem Metaphorarum
 reprehendendam, propterea
 quod eodem, quo is qui di-
 cit, sacro furore afflatur.
 Atque in *communiis* loco-
 rum tractationibus et in de-
 scriptionibus nihil aliud tam
 significans est, quam fre-
 quentes sibi que instantes

τρόποι δι' ὧν καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἢ τ' ἀνθρω-
 πίνε σκλήεσ ἀνατομὴ πομπικῶσ, καὶ ἔτι μᾶλλον
 ἀναζωγραφεῖται θείωσ παρὰ τῷ Πλάτωνι·
 “ Τὴν μὲν κεφαλὴν αὐτῆ φησὶν ἀκρόπολιν·
 “ ἰσθμὸν δὲ μέσον διακοδομηθεῖσ μετὰξὺ [αὐ-
 “ τῆσ καὶ] τῆ στήθεσ τὸν αὐχένα, σφονδύλεσ τε
 “ ὑπεσχειρεθεῖσ φησὶν οἷον στέφινθασ· καὶ τὴν
 “ μὲν ἡδονὴν ἀνθρώποισ εἶναι κακῶν δέλεαρ,
 “ γλώσσαν δὲ γεύσεωσ δοκίμιον· ἀναμμα δὲ
 “ τῶν φλεβῶν τὴν καρδίαν, καὶ πηγὴν τῆ περι-
 “ φερρομένησ σφοδρῶσ αἵματοσ, εἰσ τὴν δορυφο-
 “ ρικὴν οἴκησιν κατατέτραγμύλιν· τὰσ δ' διαδρο-
 “ μὰσ τ' πόρων ὀνομάζει σενωπέσ· τῇ δὲ πη-
 “ δήσει τ' καρδίασ ἐν τῇ τῶν δεινῶν πρεσδοκίᾳ,
 “ καὶ τῇ τῆ θυμῆ ἐπεγέρσει, ἐπειδὴ διάπυρροσ
 “ ἴσ, ἐπικερῖαν μηχανώμενοι, φησὶ, τὴν τῆ

Tropi : quibus et apud Xe-
 nophontem anatomicae huma-
 ni corporis magnifico more
 depingitur, et adhuc magis
 divino more apud Plato-
 nem : “ Caput ejus dicit
 “ Plato esse arcem; collum
 “ vero inter hoc et pectus
 “ medium, quasi Isthmum,
 “ aedificatum esse; dicitque
 “ vertebrae ei suppositas esse
 “ velut cardines; et volup-
 “ tatem hominibus esse ef-
 “ ficam malorum, linguam-
 “ que saporis indicem; cor
 “ vero esse nodum venarum

“ fontemque sanguinis ve-
 “ hementi impetu circum-
 “ fluentis, quod in bene
 “ custodita statione colloca-
 “ tum est: et meatuum
 “ transitus appellat angipor-
 “ tus: dicitque, quod Dii
 “ molientes auxilium sub-
 “ sultationi cordis (quae fit,
 “ dum expectantur mala,
 “ iraque concitatur, post-
 “ quam excanduit,) corpo-
 “ ri pulmonem inseruerunt
 “ mollem et exanguem, et
 “ quasi spongiarum forami-
 “ na intus habentem, quale

“ πλεύμονος ιδέαν ἐνεφύτευσαν, μαλακίῳ καὶ
 “ ἀναιμον καὶ σήραγγας ἐντὸς ἔχουσιν, ὅποιον
 “ μάλαγμα· ἴν', ὁ θυμὸς ὅπῳτ' ἐν αὐτῇ ζέσῃ,
 “ πηδῶσα εἰς ὑπέικον, μὴ λυμαίνηται· καὶ πλὴν
 “ μὲ τ' ἐπιθυμιῶν οἴκησιν προσεῖπεν ὡς γυναι-
 “ κωνίτιν, πλὴν τῆ θυμῷ δὲ ὡσπερ ἀνδρωνίτιν·
 “ τὸν γε μὴν σπλιῶα τῶν ἐντὸς μαγεῖον, ὅθεν
 “ πληροῦμιθρος τ' ἀποκαταρρομηδίων μέγας καὶ
 “ ὑπελος αὐξεται· μὲ δὲ ταῦτα σαρκί πᾶντα
 “ (φησὶ) κατεσκίασαν, προσβολῶν τῶν ἐξωθεν
 “ πλὴν σάρκα, οἷον τὰ πιλήματα, προσδέμφοι·
 “ νομῶν δὲ σαρκῶν ἔφη τὸ αἷμα· τῆς δὲ τρα-
 “ φῆς ἕνεκα, φησὶ, διωχέτευσαν τὸ σῶμα,
 “ τέμνοντες ὡσπερ ἐν κήποις ὄχετους, ὡς ἕκ
 “ τινος νάματος ἐπιόντος, δρᾶν ὄντος αὐλῶνος
 “ τῆ σώματος, τὰ τῶν φλεβῶν ῥέοι νάματα·
 “ λώικα δὲ ἡ τελευταῖα παραση, λύεσθαι φησὶ

“ est malagma; ut cor, cum
 “ ira in eo ferveat, in id
 “ quod cedit subsultans, non
 “ lædatur: et sedem cupi-
 “ ditatum appellavit quasi
 “ conclave feminarum, se-
 “ dem vero iræ quasi con-
 “ clave virorum; et lienem
 “ culinam eorum, quæ in-
 “ tus sunt, unde, cum ad-
 “ impleatur purgamentis,
 “ magnus et molliter tumi-
 “ dus augetur: post hæc
 “ autem, inquit, *Dii* carni-
 “ bus omnia texerunt, præ-

“ ponentes *iis* carnem, vel-
 “ ut fascias, ut sit muni-
 “ mentum contra ea, quæ
 “ extra sunt: sanguinem
 “ vero appellavit pabulum
 “ carniū: alimentique
 “ causa, inquit, *Dii* rivulos
 “ per corpus duxerunt, ca-
 “ nales *ibi* tanquam in hor-
 “ tis secantes, ut ex flumine
 “ quodam perenni, cum sit
 “ meatus corporis angustus,
 “ latices venarum fluant:
 “ cum vero mors appropin-
 “ quet, dicit solvi animæ,

“τὰ τ' ψυχῆς, οἰονεὶ νεῶς, πείσματ', μεθεῖ-
 “δαί τε αὐτῶν ἐλευθέρων.” Ταῦτα καὶ τὰ
 παραπλήσια μυρ' ἄτ' ἐστὶν ἐξῆς· ἀπόχρη δὲ
 ταῦτε δηλοῦν μὴ, ὡς μεγάλα πῶ φύσιν εἰσὶν
 αἱ τροπικαί, καὶ ὡς ὑψηλοποιὸν αἱ μεταφοραί,
 καὶ ὅτι οἱ παθητικοὶ καὶ φραστικοὶ καὶ τὸ πλεῖστον
 αὐταῖς χαίρουσι τόποι. “Ὅτι μύθοι καὶ ἡ χρῆσις
 τῶν τροπῶν, ὡσπερ τ' ἄλλα πάντα καλὰ ἐν
 λόγοις, παραγωγὸν αἰεὶ πρὸς τὸ ἄμετρον, δη-
 λον ἤδη, καὶ ἐγὼ μὴ λέγω. Ἐπὶ γὰρ τέτοις καὶ
 τὸν Πλάτωνα ἔχ' ἤκιστα διασύρουσι, πολλάκις,
 ὡσπερ ὑπὸ βακχείας τινὸς τ' λόγων, εἰς ἀκρά-
 τες καὶ ἀπλωεῖς μεταφορὰς καὶ εἰς ἀλληγορικὸν
 ζόμφον ἐκφερόμενον. “Ὅ γὰρ ῥάδιον ἐπινοεῖν,”
 φησὶν, “ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκλῳ κρατῆρος
 “κεκραμύδῳ; οὗ μαινόμενος μὴ οἶνος ἐγκε-

“ non secus ac navis, ru-
 “ dentes, eamque liberam
 “ dimitti.” Eadem et simi-
 lia innumera sunt in iis, quæ
 sequuntur: hæc vero suffi-
 ciunt ostendentia, quod na-
 tura grandes sunt tropicæ
diēiones, et quod Metapho-
 ræ Sublimitatem efficiunt,
 quodque illi loci, qui affe-
 ctus et narrationes *in se* ha-
 bent, ut plurimum iis gau-
 dent. Jam apparet (etiamsi
 ego de hoc taceo) usum
 Troporum, quemadmodum

alia omnia pulchra in ora-
 tionibus, semper solere pro-
 vehere *scriptores* ad id, quod
 nimis est. In his enim etiam
 Platonem *homines* non mi-
 nime reprehendunt, quippe
 qui sæpe, veluti quadam
 bacchatione verborum, ab-
 ripitur in immodicas duras-
 que Metaphoras, et in Al-
 legoricum tumorem. “An-
 “ non (inquit) facile intel-
 “ ligi potest, civitatem tem-
 “ peratam esse oportere in-
 “ star poculi? in quo vi-

“ χυμῶος ζεῖ, κολαζόμενον δὲ ὑπὸ νήφοντος
 “ ἑτέρου θεῦ, καλλιῶ κοινωνίαν λαβὼν, ἀγαθὸν
 “ πόμα ἢ μέτρον ἀπεργάζεσθαι.” “ Νήφοντα”
 γὰρ, φασὶ, “ θεὸν” τὸ ὕδωρ λέγειν, “ κόλασιν”
 ἢ τὴν κρᾶσιν, ποιητῆ τινος τῷ ὄντι ἐχὶ νήφοντός
 ἐστὶ. Τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν, ὁ-
 μως αὐτόθεν ὁ Καικίλιος ἐν τοῖς ὑπὲρ Λυσίας
 συγγραμμάσιν ἀπεδάρξῃσε τῷ παντὶ Λυσίαν
 ἀμείνω Πλάτωνος ἀποφήνασθαι, δυσὶ πάθεσι
 χρησάμενος ἀκρίτοις· φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν,
 ὡς ἐστὶ αὐτὸς αὐτὸν, ὅμως μᾶλλον μισεῖ τῷ
 παντὶ Πλάτωνα, ἢ Λυσίαν φίλει. Πλὴν ἔτος
 μὲν ὑπὸ φιλονεικίας· ἐδὲ τὰ θέματα ὁμολογέ-
 ματα, καθάπερ ὠήθη· ὡς γὰρ ἀναμάρτητον καὶ
 καθαρόν τὸν ῥήτορα προσφέρει πολλαχῆ διη-

“ num, *Deus ille furens, in-*
 “ *fusum fervet; castigatum*
 “ *vero ab alio Deo, qui so-*
 “ *brius est, pulchramque*
 “ *iniens cum eo societatem,*
 “ *bonum moderatumque*
 “ *potum exhibet.”* Appel-
 lare enim, inquit, aquam
 “ *sobrium Deum,”* et com-
 mixtionem “*castigationem,*”
 est poetæ cuiusdam revera
 non sobrii: huiusmodi ta-
 men defectibus *Platonis* Cæ-
 cilius *quasi* manum injici-
 ens, hoc in suis de *Lyfia*
 commentariis ausus est de-

clarare, *nempe*, *Lyfiam* om-
 nino meliorem esse *scripto-*
rem Platone, duobus usus
 affectibus iudicio carenti-
 bus; amans enim *Lyfiam*,
 quantum nec ipse se, tamen
 omnino magis odio habet
Platonem, quam amat *Ly-*
fiam. Sed hic *vir* præ con-
 tentionis studio *hoc declara-*
vit; neque ea, quæ ponit,
 sunt concessa, quemadmo-
 dum putavit: præfert enim
illum *Rhetorem* Platoni, ac
 si ille vitio careret, purus-
 que esset scriptor, hic au-

μαρτημῶν τῶ Πλάτωνος· τὸ δ' ἰὼ ἄρα ἐχὶ τοῖστων, ἐδὲ ὀλίγε δεῖ.

λγ'. Φέρε δὴ λάβωμῶν τῶ ὄντι καθαρόν τινα συγγραφέα ἢ ἀνέγκλητον. Ἄρ' οὐκ ἄξιον ἔτι διαφορῆσαι περὶ αὐτῶ τέτε καθολικῶς, πότερον ποτε κρεῖττον ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημῶν, ἢ τὸ σύμμετρον μὲν ἐν τοῖς κατορθώμασιν, ὑγιᾶς δὲ πάντη καὶ ἀδιάπτωτον; Καὶ ἔτι, νῆ Δία, πότερον πῶτε αἱ πλείεσ ἀρεταὶ τὸ πρῶτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζεσ δικαίως ἂν φέροντο; Ἔσι γ' ταῦτ οἰκῆα τοῖς περὶ ὕψεσ σκέμματα, καὶ ἐπικρίσεωσ ἐξ ἅπαντοσ δεόμενα. Ἐγὼ δ' οἶδα μὲν, ὡσ αἱ ὑπερμεγέθεισ φύσεισ ἦκισα καθαραὶ (τὸ γ' ἐν παντὶ ἀκρεβῆσ κίνδωλοσ σμικρότητοσ) ἐν δὲ τοῖσ μεγέθεισιν, ὡσπερ ἐν τοῖσ ἄγαν πλεῖτοισ,

tem sæpius in vitium incideret: hoc vero non, imo ne pene hujusmodi fuit.

XXXIII. Agedum, fumamus aliquem scriptorem revera purum et inculpatum. Nonne operæ pretium est de hoc ipso in genere quærere, utrum præstantior in poematibus et *solutis* scriptis sit Sublimitas inter quædam, quæ male se habent; an id quidem, quod mediocre est in iis, quæ recte se habent, sanum vero omnino

et vitio carens? Et præterea hercule, utrum plures virtutes in scriptis, an majores jure primas ferant? hæ enim sunt propriæ Sublimitatis disquisitiones, quæque judicium omnino requirant. Equidem non ignoro, valde Sublimia ingenia minime esse pura, (nam id, quod ubique accuratum est, in periculum humilitatis venit) et oportere in iis, quæ Sublimia sunt, velut in magnis opibus, ut sit ali-

εἶναι τι χρεὶ καὶ παραλιγωροῦμενον. Μήποτε δὲ τῆτο καὶ ἀναγκαῖον ἦ, τὸ τὰς μὲν ταπεινάς καὶ μέσας φύσεις, διὰ τὸ μηδαμῆ παρακινδυνεύειν, μηδὲ ἐφίεσθαι τῶν ἄκρων, ἀναμαρτήτως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀσφαλεσέρας διαμῆναι· τὰ δὲ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. Ἄλλα μὲν εἰδὲ οὐκ εἶνο ἀγνοῶ τὸ δεύτερον, ὅτι φύσει πάντα τὰ ἀνθρώπεια διὰ τῆ χείρονος αἰεὶ μᾶλλον ἐπιγινώσκεται, καὶ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἢ μνήμη παραμῆναι, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀπορροεῖ. Παρατεθειμένος εἰ ὅσα ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἀμαρτήματα καὶ Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἤκιστα τοῖς πλοῖσιν ἀρεσκόμενος, ὅμως δὲ, ἐχ' ἀμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἐκείσια καλῶν, ἢ παρρημάτα δι' ἀμέλειαν, εἰκῆ πε καὶ ὡς ἔτυχεν, ὑπὸ με-

quid, quod negligatur: *vide* autem, ne hoc etiam necessarium sit, humilia et mediocria ingenia, quia nunquam periculum subeant neque summa affectent, permanere plerumque vitio carentia et aliis tutiora; magna vero ingenia periculis exposita esse propter eam ipsam, quam habent, Sublimitatem. Enimvero neque illud secundum ignoro, naturaliter omnia humana opera ex eo, quod in iis est pe-

jus, semper potius cognosci; memoriamque vitiorum non delendam permanere, virtutum vero celeriter excidere: ego autem, qui et ipse notavi non pauca vitia et Homeri et aliorum, quotquot sunt optimi scriptores, quique minime lætor lapsibus in dicendo, (sed tamen qui non potius illa appello vitia voluntaria quam neglectiones ex incuria, temere quidem et ut accidit, ab animi magnitudine in-

γαλοφυΐας ἀνεπισιάτως παρενλωεγμύρα, ἔδεν ἤτιον οἶμα τὰς μείζονας ἀρετὰς, εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διομαλίζοιεν, ἢ τῆ πρῶτῆ ψῆφον μᾶλλον αἰεὶ φέρεσθαι, καὶ εἰ μὴ δι' ἐνὸς ἑτέρου, ἢ μεγαλοφροσύνης αὐτῆς ἕνεκα. Ἐπεῖτοι γε καὶ ἄπλωτος ὁ Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητῆς [καὶ τοῖς βυκολικοῖς, πλὴν ὀλίγων τῶν ἔξωθεν, ὁ Θεόκριτος ἐπιτυχέσατο] ἄρ' οὖν Ἀπολλώνιῳ ἂν μᾶλλον ἢ Ὅμηρος ἐθέλοις γράσθαι; Τί δέ; Ἐρατοσθένης ἐν τῇ Ἡριγόνῃ (διὰ πάντων γὰρ ἀνώμητον τὸ ποιημάτιον) Ἀρχιλόχε, πολλὰ καὶ ἀνοικονόμητα παρασύρθητος, κακῆίνα τῇ ἐμβολῇ τῆ δαιμονίᾳ πνεύματος, ἢ ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον, ἄρα δὴ μείζων ποιητῆς; Τί δ'; ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἔλοιο, ἢ Πίνδαρος; καὶ ἐν τραγωδίᾳ Ἴων ὁ Χῖος, ἢ νῆ Δία Σοφοκλῆς;

confiderate in medium prolatas) *Ego, inquam, qui hac sententia sum, nihilominus censeo majores virtutes (et si non ubique sint æquales) semper potius primas tenere, si non propter ullam aliam rem unam, tamen propter ipsam Sublimitatem. Quia etiam vitio caret Apollonius ille Argonauticorum scriptor, (et in Bucolicis suis, paucis quæ sunt alterius argumenti exceptis, Theocritus est felicissimus)*

annon malis fuisse Homerus, quam Apollonius? Quid vero? num Eratosthenes in Erigone (per omnia enim illud poema est inculpatum) est major poeta, quam Archilochus, qui multa etiam nullum ordinem habentia præpostere trahit, eoque impetu divini spiritus, qui non facile legibus subjicitur? Quid vero? in Lyricis malis esse Bacchylides, quam Pindarus; et in Tragœdia Ion Chius, quam mehercule

ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπλωτοι, καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλιγραφημένοι· ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὅτε μὲν οἷον πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φροῶ, σβέννωται δ' ἀλόγως πολλάκις, καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα. Ἡ ἐδὲ εἰς ἂν εὖ φροῶν ἐνὸς δράματος τῷ Οἰδίποδος εἰς ταῦτο σωθεῖς τὰ Ἴωνος ἀντιτιμήσαιο ἐξῆς.

λδ'. Εἰ δ' ἄριστος, μὴ τῷ ἀληθεῖ, κρινοῖτο τὰ κατορθώματα, ἔτις ἂν καὶ Ἵπερίδης τῷ παντὶ παρέχοι Δημοδένες. Ἔστι γὰρ αὐτῷ πολυφωνότερος, καὶ πλείους ἀρετὰς ἔχων, καὶ σχεδὸν ὑπακρος ἐν πᾶσιν, ὡς ὁ Πένταδλος, ὅς γε τῷ μὲν πρωτείων ἐν ἅπασιν τῷ ἄλλων ἀγωνιστῶν λείπεται, πρωτεύει δὲ τῶν ἰδιωτῶν. Ὁ μὲν γὰρ Ἵπερίδης πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς σωθεύσεως, μιμείδαι τὰ Δημοδένεια κατορθώ-

Sophocles? quia illi quidem (sc. Bacchylides et Ion) vitio carent, et in florido dicendi genere ubique sunt elegantes: Pindarus autem et Sophocles nonnunquam omnia impetu quasi incendunt, sæpe vero sine ratione extinguuntur, caduntque infelicissime: sane nemo, qui sapit, in unum colligens fabulas Ionis, ex æquo eas æstimavit contra unam fabulam Sophoclis, Cædipum.

XXXIV. Si vero numero, non veritate, judicentur

bene scripta, hoc modo etiam Hyperides omnino superior esset Demosthene. Est enim Hyperides magis, quam ille, sonorus, et plures virtutes habet, et fere summo proximus est in omnibus, tanquam aliquis Quinquertio; adeo ut inferior est aliis certatoribus, qui primas tenent singuli in singulis generibus, superior vero est iis, qui in eodem, quo ille, genere certatores sunt. Hyperides enim imitationi omnium Demosthenicarum vir-

ματα, καὶ τὰς Λυσιακάς ὅα περιττῶ περιείληφεν ἀρετὰς τε καὶ χάριτας. Καὶ γὰρ μαλακίζεται ἐντα χρῆ, καὶ οὐ πάντα ἐξῆς καὶ μονοτόνως (ὡς ὁ Δημοσθένης) λέγει, τό τε ἡθικὸν ἔχει μὲν γλυκύτητος ἡδὺ, λιτῶς ἐφηδωόμενον ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀσεῖσμοί, μυκτῆρ πολιτικώτατος, εὐχρία, τὸ καὶ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαισρον, σκώμματα ὅα ἀμυσσα, ἔσθ' ἀνάγχα καὶ τὴν Ἀττικὴν ὀκείνης, ἀλλ' ἐπικείμωρα, διασυρμός τε ἐπιδέξιος, καὶ πολὺ τὸ κωμικόν, καὶ μὲν παιδιᾶς εὐσόχρ κέντρων, ἀμίμητον δὲ (εἰπεῖν) τὸ ὅν πᾶσι τέτοις ἐπαφρόδιτον οἰκτίσαδά τε παροσφύεσρατος, ἔτι δὲ μυθολογήσρα κεχυμώρος, καὶ ὅν ὑγρῶ πνεύματι διεξοδεῦσρα ἔτι εὐκαμπῆς ἄκρωσ, ὡσπερ ἀμέλει τὰ μὲν περὶ τὴν Λητῶ ποιητικώτερα, ἢ δὲ Ἐπιτάφιον ἐπι-

tutum (excepta compositione) etiam Lyfiæ virtutes gratiasque copiose adjunxit: etenim mollis est, ubi remissione opus est, neque omnia seriatim et una spiritus intentione (ut Demosthenes) dicit, habetque moratum *dicendi genus* cum suavitate jucundum, leniter dulcedine conditum: et innumeræ sunt in illo urbanitates, natus maxime forensis, festiuitas liberalis, victrix in ironiis facilitas, joci non illepidi, et non arcessiti (quales

apud illos Atticos *solebant esse*) sed rei inhærentes, felixque Diasyrmus, et multavis Comica, aculeusque cum joco scopum bene attingente, et non imitabilis (ut ita dicam) venustas in his omnibus: ad misericordiam etiam movendam natura aptus est maxime; item in fabulis narrandis fufus, summeque flexilis ad digredendum cum molli *facilique* spiritu, quomodo (exempli gratia) illa, quæ poetice potius sunt de Latona dicta,

δεικτικῶς, ὡς οὐκ οἶσ' εἴ τις ἄλλος, διέδεται.
 Ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος, ἀδιάχυτος,
 ἦκιστα ὑγρὸς ἢ ἐπιδεικτικός, ἀπάντων ἐξῆς τῶν
 παρρησιωδῶν καὶ τὸ πλέον ἄμοιρος. Ἐνθά
 μῦθοι γελοῖοι εἶναι βιάζονται ἢ ἀσεῖος, οὐ γέ-
 λωπα κινεῖ μάλλον, ἢ καταγελάται· ὅταν δὲ
 ἐγγίξεν θέλη τῷ ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλέον
 ἀφίσταται· τὸ γέ τοι περὶ Φρυγῆς ἢ Ἀθιω-
 γμῆς λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν, ἔτι μάλ-
 λον ἢ Ἐπερίδῳ σιωπῆσεν. Ἄλλ' ἐπειδήπερ,
 οἶμαι, τὰ μὲν θατέρου καλά, καὶ εἰ πολλὰ
 ὅμως ἀμεγέθη καὶ καρδία νήφοντος, ὁρῶν, καὶ
 τὸν ἀκρατῶν ἡρεμεῖν εἴωντα, εἰδὲς γοῶν Ἐπερ-
 ίδῳ ἀναγινώσκων φοβεῖται· ὁ δὲ ἔνθεν λαβὼν
 τὰς μεγαλοφυεστάτας καὶ ἐπ' ἀκρον ὁρετὰς σιω-
 τέλεσμάρας, ὑψηγορίας τόνον, ἔμψυχα πάθη,

orationemque Funebrem, ut nescio an quivis alius, cum ostentatione composuit. Demosthenes vero in effingendis moribus *hominum* infelix est, parum fufum dicendi genus habet, minime flexilis est vel ostentationem præ se ferens, omnium denique antea dictorum plerumque est expers. Ubi quidem vi conatur risu et urbanitate plenus esse, non potius risum movet, quam deridetur; quum vero velit ad festivitatem prope accedere, tunc ab ea longius abest:

si oratiunculam ille (*sc. Demosthenes*) de Phryne vel de Athenogene scribendam suscepisset, multo magis Hyperidem insignem videri fecisset. Sed quoniam alterius *sc. Hyperidis* virtutes, etsi multæ, tamen Sublimitate carent, ejusque sunt, qui (*ut in proverbio est*) corde sobrius est, et ignavæ sunt, permittuntque ut auditor quietus sit; idcirco nemo Hyperidem legens commovetur; hic vero *sc. Demosthenes*, cum hinc sumpserit animi magnitudinem,

περυσίαν, ἀγχίνοϊαν, τάχος, ἔνθεν δ', ὁ κύριον, πῶς ἀπασιν ἀπρόσιτον δεινότητα καὶ δύναμιν· ἐπειδὴ ταῦτα, φημί, ὡς θεόπεμπιά τινα δώρηματα, (οὐ γὰρ εἶπεν θεμιτὸν ἀνθρώπινα) ἀνδρῶν εἰς ἑαυτὸν ἔσπασε, διὰ τὸτο οἷς ἔχει καλοῖς ἀπαντας ἀεὶ νικᾷ, καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει, ὡσπερὲν καθάροντᾶ καὶ καταφέγει τὸς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας· ἢ θᾶττον ἂν τις κεραινοῖς φεργυροῖς ἀντανοῖξαι τὰ ὄμματα δυνάιτο, ἢ ἀντοφθαλμηῖσαι τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνῃς πάθεισιν.

λέ. Ἐπὶ μύθοι τῷ Πλάτωνος καὶ ἄλλῃ τίς ἐστίν, ὡς ἔφω, διαφορά· οὐ γὰρ μεγέθει τῷ λυσιῶν, ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει πολὺ λειπόμυθος ὁ Λυσίας, τῷ μὲν πλεῖον ἔτι τοῖς ἀμαρτήμασι περιττεύει, ἢ ταῖς λυσιῶν λείπεται. Τί ποτ'

virtutesque ad fastigium perductas, nempe Grandiloquentiæ tonum, affectus animatos, abundantiam, veritatem, celeritatem; illinc autem (id quod huic proprium est) vehementiam, et vim dicendi tantam, quantum nemo consequi potest; Cum hæc, inquam, velut quædam divinitus missa dona (neque enim, fas est ea appellare humana) conferuntur ad se attraxerit, propterea iis virtutibus, quas habet, omnes semper vincit, et quod ad eas attinet, quas non habet, quasi tonitru

fulgoreque percellit omnes omnis sæculi Rhetoras; et facilius quis possit oculos suos contra fulmina immissa aperire, quam rectis oculis intueri sibi instantes ejus affectus.

XXXV. De Platone vero alia quædam est, ut dixi, differentia inter eum et Lysiam: non enim propter magnitudinem virtutum solum, sed et numerum, multum inferior illo fit Lysias; et hic quidem magis vitiis eum superat, quam virtutibus ab eo vincitur. Quid igitur viderunt divini illi et

ἔν εἶδον οἱ ἰσόθεοι ὀκείνοι, καὶ τῷ μεγίστων ἐπο-
 ρεξάμφοροι τῆς συγγραφῆς, τῆς δὲ ἐν ἅπασιν
 ἀκευθείας ὑπερφρονήσαντες; Πρὸς πολλοῖς
 ἄλλοις ὀκείνο, ὅτι ἡ φύσις οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς
 ζῶον, ἐστὶ ἀγνὴς ἔκρινε τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὡς
 εἰς μέγαλιν τινὰ πανήγυριν, εἰς τὸν βίον καὶ
 εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπάγασα, θεατὰς
 τινὰς τῷ ὅλων αὐτῆς ἐσομένης, καὶ φιλοτιμω-
 τάτης ἀγωνιστῆς, εὐθύς ἅμαχον ἔρωτα ἀνέφυσε
 ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τῷ μεγάλῃ, καὶ
 ὡς πρὸς ἡμᾶς δαιμονιωτέρου. Διόπερ τῇ θεω-
 ρείᾳ καὶ διανοίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῆς ἐστὶ ὁ
 σύμπας κόσμος ἀρκεῖ, ἀλλὰ καὶ τὸς τῷ περι-
 ἔχοντος πολλάκις ὄρους ὀκβαίνουσιν αἱ ἐπίνοιαί
 καὶ εἴ τις περιβλέψαιτο ἐν κύκλῳ τὸν βίον, ὃς
 πλεον ἔχει τὸ περιττὸν ἐν πᾶσι καὶ μέγα καὶ

affectantes maxime Subli-
 mia in scriptis, negligentes
 vero accuratam in omnibus
 diligentiam? Hoc inter mul-
 ta alia, nempe quod Natura
 statuit Hominem esse ani-
 mal neque humile neque
 ignobile; sed velut in mag-
 num quendam conventum,
 in vitam nos et in univer-
 sum terrarum orbem indu-
 cens, ut essemus spectatores
 omnium ejus sc. naturæ par-
 tium, et cupidissimi honoris
 certatores, statim nostris a-
 nimis inſevit inſexpugnabi-

lem amorem omnisejus quod
 semper magnum est, quod-
 que, ut ad nos refertur, di-
 vinius est. Quocirca nec
 totus mundus sufficit con-
 templationi agitationique
 humanæ jaculationis mentis,
 sed cogitationes transgredi-
 untur sæpe limites omnis e-
 jus quod nos ambit: et fi-
 quis contempletur undequæ-
 que vitam, quæ in omnibus
 rebus magis eo abundat,
 quod excellens est et mag-
 num et pulchrum, cito co-
 gnoscet quas ad res nati fu-

καλόν, (αχέως εἶσε) πρὸς ἃ γεγονόσμεν. Ἐν-
θεν φυσικῶς πως ἀγόμενοι μὰ Δί' οὐ τὰ μι-
κρὰ εἰδρα θαυμάσομεν, εἰ καὶ διαγωγῇ καὶ χρή-
σιμα· ἀλλὰ τὸν Νεῖλον, καὶ Ἰσθρον, ἢ Ῥιῶν,
πολὺ δὲ ἔτι μᾶλλον τὸν Ὀκεανόν· ἐδέ γε τὸ
ὑφ' ἡμῶν τετὶ φλογίον ἀνακαίόμενον, ἐπεὶ κα-
ταρθὸν σώζει τὸ φέγγος, ὀκνητόμεθα τ' ἐρα-
νίων μᾶλλον, καίτοι πολλάκις ἐπισκοτημένων·
ἐδέ τῶν δ' Αἰτνης κρατήρων ἀξιοθαυμαστότερον
νομίζομεν, ἧς αἰ ἀναχοαὶ πέτρους τε ὀκ βυθῶ
καὶ ὅλας ὄχθας ἀναφέρουσι, καὶ ποταμὸς ἐνίοτε
τῶ γηγρῶς ὀκείνθ καὶ αὐτῶ μόνθ περὶ χέεσι πυ-
ρός. Ἀλλ' ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀπάντων ὀκείν
ἂν εἴποιμεν, ὡς εὐπόρετον μὲν ἀνθρώποις τὸ
χρειῶδες, ἢ καὶ ἀναγκαῖον, θαυμαστὸν δὲ ὅμως
αἰεὶ τὸ παράδοξον.

λς'. Οὐκοῦν ἐπὶ γε τ' ὀκ λόγοις μεγαλο-

imus. Inde natura ducti
mehercule non admiramur
parvos rivulos, etiam si pel-
lucidi utilesque sint; sed
Nilum, et Istrum, aut Rhe-
num, imo multo etiam ma-
gis Oceanum: neque admi-
ramur hunc ignem a nobis
accensum, quia puram *sine*
intermissione servat lucem,
magis quam cœlestes ignes
quamvis sæpe obscuratos:
neque hunc ignem dignio-
rem admiratione censemus
quam crateras Ætnæ, cujus

fauces emittunt saxaque ex
fundo et totos scopulos, et
effundunt fluvios nonnun-
quam illius generis, et ip-
sius solius ignis. Sed de
omnibus hujusmodi rebus
possumus hoc dicere; id,
quod utile est, vel etiam
necessarium, facile acquifi-
tum esse ab hominibus; ta-
men id, quod præter expe-
ctationem videtur, semper
esse admirationi.

XXXVI. Ergo de iis, qui
in scriptis natura Sublimes

φυῶν (ἐφ' ὧν εἰσὶν ἔξω τῆς χρείας καὶ ὠφελείας
πίπτει τὸ μέγεθος) παρορῶν σιωπῶν αὐ-
τόθεν· ὅτι τῶ ἀναμαρτήτε πολὺ ἀφεσῶτες οἱ
τηλικῶτοι, ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω τῆς διητῆς,
καὶ τὰ μὲν ἄλλα τῶ χρωμῶν ἀνθρώπου
ἐλέγχει, τὸ δὲ ὕψος ἐγγὺς αἶρει μεγαλοφρο-
σύνης Θεῶν, καὶ τὸ μὴ ἀπίαισον οὐ ψέγεται, τὸ
μέγα δὲ καὶ θαυμάζεται. Τί χρὴ πρὸς τέ-
τοις ἐτι λέγειν; ὡς ἐκείνων τῶ ἀνδρῶν ἕκαστος
ἀπαντὰ τὰ σφάλματα ἐνὶ δξωνεῖται πολλάκις
ὑψει, καὶ κατορθώματι· καὶ, τὸ κυριώτατον, ὡς
εἰ τις ἐκλέξας τὰ Ὀμήρου, τὰ Δημοσθένους, τὰ
Πλάτωνος, τὰ τῶ ἄλλων, ὅσοι δὲ μέγιστοι, παρα-
πίσματα πάντα ὁμοσε σιωπῶνίσειεν, ἐλάχισον
ἂν τι, μᾶλλον δὲ ἐδὲ πολλοσημόρον ἂν εὐρεθείη
τῶ ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι πάντη καλορθωμένων. Διὰ

funt (in quos Sublimitas
cedit non sine utilitate et
commodo) oportet hic con-
siderare; licet huiusmodi
homines longe absint a per-
fectione vitio carente, ta-
men illos omnino esse supra
id, quod mortale est; et alia
quidem probare eos qui iis
utuntur, Homines esse, Sub-
limitatem vero tollere prope
ad altitudinem Dei; et id,
quod culpa vacat, non vitu-
perari; id vero, quod Sub-
lime est etiam admirationi
esse. Quid est, quod oportet

jam his addere; nempe quod
unusquisque illorum homi-
num omnes suos errores sæ-
pe possit redimere una Sub-
limitate et virtute; et quod
(præcipuum hoc est maxime)
si quis elegerit omnia errata
Homeri, Demosthenis, Pla-
tonis, aliorumque, quotquot
maximi sunt scriptores, et ea
in unum coegerit, minima,
potius vero ne millesima
inventa esset pars illorum,
quæ ab his Heroibus ubi-
que sunt præclare dicta.
Quocirca omne sæculum æ-

ταῦτ' ὁ πᾶς αὐτοῖς αἰὼν καὶ βίος, οὐ διωά-
μμος ὑπὸ τῆ φθόνου παρρηνοίας ἀλῶνα, φέρων
ἀπέδωκε τὰ νικητήρια, καὶ ἄχρη νυῦ ἀναφαί-
ρεται φυλάττει, καὶ ἔοικε τηρήσειν,

Ἐστ' ἂν ὕδωρ τε ρέη, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλη.

Πρὸς μῦθοι γε τὸν γράφοντα, ὡς ὁ Κολοσσὸς
ὁ ἡμαρτημῦθ' οὐ κρείττων ἢ ὁ Πολυκλείτης
Δορυφόρος, παρράκειται πρὸς πολλοῖς εἰπεῖν,
ὅτι ἐπὶ μὲν τέχνης θαυμάζεται τὸ ἀκρεβέσαλον,
ἐπὶ δὲ τῶ φυσικῶν ἔργων τὸ μέγεθος· φύσει δὲ
λογικὸν ὁ ἄνθρωπος· καὶ πὶ μὲν ἀνδριάντων ζη-
τεῖται τὸ ὅμοιον ἀνθρώπῳ, ἐπὶ δὲ λόγῳ τὸ ὑπερ-
αἶρον, ὡς ἔφλω, τὰ ἀνθρώπινα. Περσῆκει δὲ
ὅμως (ἀνακάμπει γὰρ ἐπὶ πλὴν δόχλῳ ἡμῖν τῆ
ὑπομνήματος ἢ παραίνεσις) ἐπειδὴ τὸ μὲν ἀδιά-
πλωτον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τέχνης ἐστὶ κατόρθωμα,

vumque, cum nequeat in-
vidiæ dementia decipi, il-
lis tulit tribuitque victoriæ
præmia, et ad hoc usque
tempus minime ab iis de-
trahenda custodit, et custo-
diturum videtur,

Dum et aqua currit, arboreſque
proceræ vireſcunt.

Illi, qui ſcribit, Coloffum
vitium habentem non me-
liorem eſſe, quam Polycleti
Doryphorum, in promptu
eſt præter multa alia hoc re-
ſpondere; nempe quod in
operibus artis id, quod ac-

curatius eſt, admiratione ex-
cipitur, in operibus autem
naturæ id, quod Sublime
eſt; hominem vero eſſe ani-
mal oratione præditum, na-
turæ debetur: et quod in
ſtatuſ humanis quæritur ſi-
militudo hominis; in ora-
tione vero, quæ naturæ opus
eſt, quæritur id quod, ut
dixi, excedit res humanas.
Convenit tamen (redit enim
præceptio noſtra ad initium
commentarii) quoniam vitio
carens dicendi genus plerum-
que artis eſt virtus; id vero

τὸ δὲ ἐν ὑπεροχῇ, πλὴν ἔχ' ὁμότονον, μεγαλοφύϊας, βοήθημα τῇ φύσει πάντη πορίζεσθαι τὸ τέχνῳ· ἢ γὰρ ἀλληλεσχία τῶν ἰσῶς γήροισι ἂν τὸ τέλειον. Τοσαῦτα ἢ ἀναγκαῖον ὑπὲρ τῶν ὀρεγτέων ἐπικεῖναι σκεμμάτων· χαίρετω δὲ ἕκαστος, οἷς ἤδεσται.

λζ'. Ταῖς δὲ μεταφοραῖς γειτνιῶσιν (ἐπανιτέον γὰρ) αἱ παραβολαὶ ἢ εἰκόνες, ὁκείνη μόνον παραλλάτθισαι, * * *

λη'. * * * * σοι καὶ αἱ τοιαῦται, “ Εἰ μὴ τὸν ἐγκέφαλον ἐν ταῖς πτέρυγαις καταπεπατημένον φορεῖτε.” Διόπερ εἰδέναι χρὴ τὸ μέγιστον παρορθεῖον ἕκαστον· τὸ γὰρ ἐνίοτε περιτέρω ὀρεκπέπλειν ἀναρθεῖ πλὴν ὑπερβολῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπερτεινόμην χαλαῖται, ἔσθ' ὅτε ἢ καὶ εἰς ὑπεναντιώσεις ἀντιπερθεῖσται. Ὁ γοῦν

quod in Sublimitate positum est, sed non ubique æquale, virtus est animi magnitudinis, convenit, inquam, ubique acquirere artem in auxilium Naturæ: forsitan enim cohærentia harum mutua fuerit perfectio. Hæc de quæstionibus in medio positis necesse fuit statuere: sed unusquisque fruatur iis, quæ ipsi placent.

XXXVII. Metaphoris (revertendum enim est) vicinæ sunt Comparationes et Similitudines, illo tantum

modo inter se differentes, * * * *

XXXVIII. * * * vitiosæ sunt etiam hujusmodi Hyperbolæ: “ Si vos non ce-
“ rebrum in plantis pedum
“ proculcatum geratis.”
Quare oportet scire, quo usque res unaquæque extra limites ferenda sit: nonnunquam enim valde modum excedere, evertit Hyperbolam, et hujusmodi res nimis intentæ laxantur, aliquando etiam in contrarias commutantur. Ergo Iso-

Ἰσοκράτης, ὅσα οἶδ' ὅπως, παιδὸς πρᾶγμα ἔπαθεν, διὰ τὴν τῆ πάντα αὐξητικῶς ἐδέλειν λέγειν φιλοτιμίαν· ἔστι μὲν γὰρ ὑπόθεσις αὐτῷ τῆ Παναθηναϊκῆ λόγου, ὡς ἡ Ἀθηναίων πόλις ταῖς εἰς τὰς Ἑλλήνας εὐεργεσίαις ὑπερβάλλει τὴν Λακεδαιμονίων· ὁ δὲ εὐθύς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα τίθησιν· “Ἐπεὶ δὲ οἱ λόγοι τοσαύτῃ “ ἔχουσι δυνάμειν, ὡδ' οἷόν τ' εἶναι καὶ τὰ με- “ γάλα ταπεινὰ ποιῆσαι, καὶ τοῖς μικροῖς περι- “ δεῖναι μέγεθος, καὶ τὰ παλαιὰ καινῶς εἰπεῖν, “ καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως δι- “ εξελθεῖν.” Οὐκοῦν, φησὶ τις, Ἰσοκράτης, ἔτι μὲν καὶ τὰ περὶ Λακεδαιμονίων καὶ Ἀθηναίων ἀναλλάττειν; χεδὸν γὰρ τὸ τῶν λόγων ἐγκώμιον ἀπιστίας τῆς κατ' αὐτῆ τοῖς ἀκέραις παρὰ γένημα καὶ παροίμιον ἐξέδηκε. Μήποτ' οὖν ἀρῆσαι τῶν ὑπερβολῶν (ὡς καὶ ἐπὶ τῶν χη-

crates, nescio quomodo, pu-
eriliter egit præ studio di-
cendi omnia ampliore mo-
do; apud illum enim argu-
mentum est Panegyricæ o-
rationis, civitatem Atheni-
ensium civitate Lacedæmo-
niorum superiorem esse be-
neficiis in Græciam colla-
tis: ille vero statim in ini-
tio *ejus* hæc ponit: “Præ-
“ terea verba tantam vim
“ habent, ut *scriptor* possit
“ et res magnas humiles
“ efficere, et parvas magni-

tudine vestire, et venustas
“ novo more dicere, et de
“ nuper factis antiquo more
“ differere.” Siccine igitur,
Isocrates, (dicit aliquis)
ea, quæ ad Lacedæmonios
et Athenienses attinent, im-
mutaturus es? prope enim
fecit illud verborum enco-
mium præceptum quoddam
audientibus et præmonitio-
nem ne ipsi crederent. *Vide*
igitur ne illæ Hyperbolæ
optimæ sint, (ut etiam de
Figuris antea diximus,) quæ

μάτων (πρηίπομν) αὐτὸ τῆτο διαλανθάνου-
 σαι, ὅτι εἰσὶν ὑπερβολαί. Γίνεται δὲ τοιόνδε,
 ἐπειδὴν ὑπὸ ἑκπαθείας μεγέθει τινὶ συνεκφω-
 νῶνται περιζάσεως· ὅπερ ὁ Θηκυδίδης ἐπὶ τῶν
 ἐν Σικελίᾳ φθιερρῶν ποιεῖ. “ Οἱ τε γὰρ
 “ Συρακῆσιοι,” φησὶν, “ ἐπικαζαβάντες τὲς ἐν
 “ τῷ ποταμῷ μάλιστα ἔσφαζον. Καὶ τὸ ὕδωρ
 “ εὐθύς διέφθαρτο· ἀλλ’ ἐδὲν ἥσον ἐπίνετο ὁμῶς
 “ τῷ πηλῷ ἡματωρῶν, καὶ τοῖς πολλοῖς ἔτι
 “ ἰὼ περιμάχητον.” Αἷμα καὶ πηλὸν πινό-
 μμα ὅμως εἶναι περιμάχητα ἔτι, ποιεῖ πρὶν
 ἢ τῆ πάσης ὑπεροχῆ καὶ περιζασις. Καὶ τὸ
 Ἡροδότειον ἐπὶ τῶν ἐν Θερμοπύλαις ὁμοιον·
 “ Ἐν τῷ,” φησὶν, “ ἀλεξορῶν μαχαίρη-
 “ σιν (ὅσοις αὐτῶν ἔτι ἐτύγχανον περιῆσαι) ἢ
 “ χερσὶ καὶ σώμασι, κατέχωσαν οἱ βάρβαροι
 “ βάλλοντες.” Ἐνταῦθα οἶον ἐστὶ τὸ “ καὶ

hoc ipsum celant, quod sint
 Hyperbolæ. Hoc vero eve-
 nit, quum præ maximo af-
 fectu illæ Hyperbolæ pro-
 nunciantur una cum mag-
 nitudine quadam circum-
 stantiæ: quod Thucydides
 facit de iis qui in Sicilia
 perierunt: “ Syracusani e-
 “ nim (inquit) illuc descen-
 “ dentes trucidarunt eos
 “ potissimum, qui in fluvio
 “ erant: et aqua statim fuit
 “ inquinata; sed nihilomi-
 “ nus bibebatur sanguine,
 “ cum limo simul, infecta,

“ et pro ea multi pugna-
 “ bant.” Sanguinem, li-
 mumque potos simul, esse
 id etiam, pro quo dimica-
 rent, credibile facit summa
 vis affectus et circumstantia.
 Et illud Herodoti de iis,
 qui Thermopylis *interfecti*
sunt simile est: “ In hoc
 “ (inquit) loco Barbari ja-
 “ cula mittentes tumulave-
 “ runt illos defensantes se
 “ gladiis (quibuscunque ex
 “ iis gladii forte adhuc su-
 “ pererant) et manibus et
 “ oribus.” Illic quale est

“ζόμασι μάχεσθαι” πρὸς ὠπλισμένους, καὶ ὁποῖόν τι τὸ “κατακεχώσθαι βέλεσιν,” ἔρεῖς; πλὴν ὁμοίως ἔχει πῖσιν· οὐ γὰρ τὸ πρᾶγμα ἔνεκα τῆς ὑπερβολῆς παραλαμβάνεσθαι δοκεῖ, ἢ ὑπερβολὴ δὲ εὐλόγως γηναῖσθαι πρὸς τὸ πρᾶγματος· Ἔστι γὰρ (ὡς οὐ διαλείπω λέγων) πάντος τολμήματος λεκτικῆ λύσις καὶ πανάκειά τις τὰ ἐγγύς ὀκνάσεως ἔργα καὶ πάθη. Ὅθεν καὶ τὰ κωμικὰ, καίτοι γ’ εἰς ἀπίσταν ὀκπίπτοντα, πιδανὰ διὰ τὸ γελοῖον·

Ἄγρὸν ἔχ’ ἐλάττω γῆν ἔχοντ’ ἄρ’ ἐπιστολῆς
Λακωνικῆς.

Καὶ γὰρ ὁ γελῶς πάθος ἐν ἡδονῇ. Αἱ δὲ ὑπερβολαὶ κατὰπερ ἐπὶ τὸ μείζον, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦλαττον· ἐπειδὴ κοινὸν ἀμφοῖν ἢ ἐπίτασις, καὶ πῶς ὁ διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὐξήσις.

(dices) id, “etiam oribus “pugnare” contra armatos, et quid istud, “tumulari “jaculis?”” sed eodem modo credibile est: non enim videtur res assumi propter Hyperbolam, Hyperbola vero rite nasci ex re. Opera enim (ut non desinam hoc dicere) furori confinia et affectus sunt solutio remediumque quoddam universale omnigenæ in elocutione audaciæ: unde etiam *dieta Comica*, licet in incredibile

quid decidant, fidem habent propter *id, quod in illis est, ridiculum*:

Agrum habuit habentem in se terram minorem Epistola Laconica.

Etenim risus est affectus in voluptate positus. Hyperbolæ vero ut ad id quod majus est *ducunt*, ita etiam ad id quod minus est; quia intentio est res communis utriusque, et *Diafyrmus* est incrementum humilitatis.

λδ'. Ἡ πέμπτη μοῖρα τῶν σωτελεσῶν εἰς τὸ ὕψος, ὧν γε ἐν ἀρχῇ περυσόμεθα, εἴδ' ἡμῖν λείπεται, ὧ κράτιστε, ἢ διὰ τῶν λόγων αὐτῆ ποιὰ σώσεις· ὑπὲρ ἧς ἐν δυσὶν ἀποχρώντως ἀποδεδωκότες σωτάγμασιν ὅσα γε τ' θεωρίας ἡμῖν ἐφικτὰ, τοσῶτον εἰς ἀνάγκης περυσίημι ἂν εἰς τὴν παρεῖσαν ὑπόθεσιν· ὡς οὐ μόνον ἐς τὴν πειθῆς καὶ ἡδονῆς ἢ ἀρμονία φυσικὸν ἀνθρώποις [ἐνέργημα], ἀλλὰ καὶ μετ' ἐλευθερίας καὶ πάσης θαυμαστὸν τι ὄργανον. Οὐ γὰρ αὐτὸς μὲν ἐντίθησι τινὰ πάθη τοῖς ἀκροατοῖς, καὶ οἷον ἐκφρασεὶ καὶ κορυβαντιασμῶ πλήρεις ἀποτελεῖ, καὶ βάσιν ἐνδὲς τινὰ ῥυθμῶ πρὸς ταύτῃ ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῶ, καὶ σωεξομοιῶσαι τῷ μέλει τὸν ἀκροατὴν, καὶ ἄμβροτος ἢ παντάπασιν; καὶ νῆ Δία φθόγῳ κι-

XXXIX. Quinta pars rerum perficientium Sublimitatem, quas in initio proposuimus, adhuc nobis reliqua est, Vir optime; scilicet verborum certa quaedam Collocatio: de qua cum in duobus libris satis exposuimus quaecunque ad nos observatione pervenerint, tantum ex necessitate addamus huic praesenti argumento; quod Harmonia verborum est non solum naturale hominibus persuasionis et voluptatis, sed etiam (cum li-

bertate tamen) Affectus admirabile quoddam instrumentum: nonne enim Tibia inferit Affectus quosdam audientibus, eosque reddit velut mente captos et sacro furore plenos, et adhibens quandam positionem numeri ad eam cogit auditorem se movere in numero, eisdemque, quos melos habet, motus animo sequi, etiam si ille auditor sit omnino musicae ignarus? et mehercule voces Citharae, nihil omnino significantes,

θάλασσαν, ἔδεν ἀπλῶς σημαίνοντες, ταῖς τῶν ἤχων μεταβολαῖς, καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους κράσει καὶ μίξει τῆς συμφωνίας, θαυμαστὸν ἐπάγασσι πολλάκις, ὡς ἐπίσταται, θέλγητρον· καίτοι ταῦτα τὰ εἶδωλα καὶ μιμήματα νόθα ἐστὶ πειθῆς, ἐχὶ τῆς ἀνδρωπείας φύσεως, ὡς ἔφην, ἐνεργήματα γνήσια· Οὐκ οἴομεθα δὲ ἄρα πλὴν σωφροσύνης, ἀρμονίαν τινα ἔσαν λόγων ἀνθρώποις ἐμφύτων, καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐχὶ τῆς ἀκοῆς μόνης ἐφαπτομένων, ποικίλας κινῶσαν ἰδέας ὀνομάτων, νοήσεων, πραγμάτων, κάλλους, εὐμελείας, πάντων ἡμῖν ὀντροφῶν καὶ συγγενῶν, καὶ ἅμα τῇ μίξει καὶ πολυμορφίᾳ τῶν ἑαυτῆς φθόγγων τὸ παρρησιᾶς τῷ λέγοντι πάθος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πέλας παρεισάγασαν, καὶ εἰς μετῆσιν αὐτῶν τῆς ἀκρόατος αἰεὶ καθιστάσαν, τῇ τε τῶν λέξεων ἐποικοδομήσει τὰ μεγέθη σωμαρμόζεσαν, δι

nonne saepe admirabile (ut sciunt homines) oblectamentum afferunt immutationibus sonorum, eorumque inter se pulsatione et mixtura Symphoniae; quamvis haec sunt imagines tantum spiritaliumque imitationes persuasionis, non humanae naturae (ut dixi) operationes genuinae? Annon putamus igitur Structuram, cum sit harmonia quaedam verborum a natura hominibus infitorum, et ad animum ipsum usque, non

ad aures solas, pervenientium; cum varias excitet ideas verborum, sensuum, rerum, venustatis, modulationis, omnium in nobis innutritorum, et nobiscum natorum; et cum simul mixtura varietateque suorum sonorum inducat eum affectum, qui oratori adest, in animos eorum, qui sunt prope; et cum auditores semper efficiat illius participes, et cum verborum aliorum super alia aedificationi

αὐτῶν τέτων κηλεῖν τε ὁμῶς, καὶ πρὸς ὄγκον τε, καὶ ἀξίωμα, καὶ ὕψος, καὶ πᾶν, ὃ ἐν αὐτῇ περιλαμβάνει, ἡμᾶς ἐκάστοτε σιωδιατιθένομα, παντοίως ἡμῶν τῆς διανοίας ἐπικρατῆσαν; Ἄλλ' εἴη καὶ μανία τὸ περὶ τῶν ἔτως ὁμολογημένων διαπορεῖν. ἀποχρῶσα γὰρ ἢ πείρα πίσις. Ὑψηλόν γε τῷ δοκεῖν νόημα, καὶ ἐς τὸ ὄντι θαυμάσιον, ὃ τῷ ψήφισματι ὁ Δημοδότης ἐπιφέρει. “Τῆτο τὸ ψήφισμα τὸν τότε τῆ πόλει περι-
 “σάντα κίνδυνον παρελθεῖν ἐποίησεν, ὡσπερ
 “νέφος.” Ἄλλ' αὐτῆς τῆς διανοίας οὐκ ἔλαττον τῆ ἀρμονία πεφώνηται. ὅλον τε γὰρ ἐπὶ τῆ δακτυλικῶν εἴρηται ῥυθμῶν, εὐχόμενοι δὲ ἔτοι καὶ μεγεθοποιοί. διὸ καὶ τὸ ἥρωον, ὧν ἴσμεν κάλλι-
 “σον, μέτρον σιωισᾶσιν. τότε * * ἐπέτιογε ὅκ
 τῆς ἰδίας αὐτὸ χῶρος μετάδες, ὅποι δὴ ἐδέ-

aptet Sublimia; *Annon putamus (inquam) Structuram* his ipsis et allicere simul nos, et ad granditatem dignitatemque, et ad Sublimitatem, et ad omne, quod in se ipsa complectitur, nos semper disponere, omnino animi nostri imperium habentem? Sed vel amentia est de iis, quæ sic in confesso sunt, disputare; experientia enim est probatio idonea. Sublimis hic sensus videtur, et est revera admirabilis, quem de plebiscito profert Demosthenes: “Hoc

“plebiscitum fecit, ut periculum, quod urbem tunc temporis circumstetit, vel
 “ut nubes transiret.” Sed ob harmoniam non minus quam ob sententiam sonorus est: totus enim *sensus* per dactylicos numeros dictus est; hi vero sunt nobilissimi et Sublimitatem efficietes; quapropter metrum Heroum, eorum quæ novimus præstantissimum, constituunt. *Et hoc, ὡσπερ νέφος, rite claudit sententiam*; nam ex proprio loco illud transfer, ubi sane velis, *ut sit, ex-*

λεις, “Τῆτο τὸ ψήφισμα, ὡσπερ νέφος, ἐποίησε τὸν τότε κίνδυνον παρελθεῖν,” ἢ νῆ Δία μίαν δπόκοπον συλλαβὴν μόνον, “ἐποίησε παρελθεῖν ὡς νέφος,” καὶ εἴση πόσον ἢ ἀρμονία τῷ ὕψει σωτηχεῖ. Αὐτὸ γὰρ τὸ, “ὡσπερ νέφος,” ἐπὶ μακροῦ τῆ πρώτῃ ῥυθμῷ βέβηκε τέτρασι καταμετρημῶν χρόνοις· ὁξαιρεθείσης δὲ τῆ μιᾶς συλλαβῆς, “ὡς νέφος,” εὐθὺς ἀκρωτηριάζει τῆ συγκοπῆ τὸ μέγεθος. Ὡς ἐμπαλιν, εἰς ἐπεκτείνης, “παρελθεῖν ἐποίησεν, “ὡσπερὶ νέφος,” τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐ τὸ αὐτὸ δὲ ἐτι ὡρασιπτεῖ· ὅτι τῷ μήκει τῆ ἀκρων χρόνων συκεκλύεται καὶ διαχαλαῖται τῆ ὕψους τὸ δπότομον.

μ'. Ἐν τῷ τοῖς μάλιςα μεγεδοποιεῖ τὰ λεγόμενα, καθάπερ τὰ σώματα, ἢ τῶν μελῶν ἐπισωῶσεις· ὧν ἐν μὲ ἕδεν, τμηθὲν ἀφ' ἑτέρου,

empli gratia, τῆτο τὸ ψήφισμα, ὡσπερ νέφος, ἐποίησε τὸν τότε κίνδυνον παρελθεῖν, vel mehercule unam solam syllabam ejus rescinde, ut sit, ἐποίησε παρελθεῖν, ὡς νέφος, et videbis quantum harmonia cum Sublimitate conspiret; hoc enim ipsum, ὡσπερ νέφος, primo numero longo incedit quatuor temporibus dimensio; sed, abscissa una Syllaba, ut sit, ὡς νέφος, statim illud imminuit abscissione Sublimita-

tem: ut e contrario, si illud extendas, ut sit, παρελθεῖν ἐποίησεν, ὡσπερὶ νέφος, idem significat: non tamen idem jam cadit; quia longitudine ultimorum temporum dissolvitur et relaxatur ea Sublimitas, quæ nunc præcisè abrupta est.

XL. Imprimis vero magna reddit ea quæ dicuntur, eodem modo quo corpora, membrorum connexio; quorum sc. corporum unum membrum, ab alio abscissum, ni-

καθ' ἑαυτὸ ἀξιόλογον ἔχει, πάντα δὲ μετ' ἀλλήλων ὀκκληροῖ τέλειον σύστημα· ἔτι τὰ μεγάλα, σκεδασθέντα μὴ ἀπ' ἀλλήλων ἄλλο ἄλλη, ἅμα ἑαυτοῖς σιωδιαφορεῖ καὶ τὸ ὕψος· σωματοποιήματα δὲ τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἔτι τῷ δεσμῷ τῆς ἀρμονίας περικλειόμενα, αὐτῷ τῷ κύκλῳ φωνήεντα γίνονται· καὶ σχεδὸν ἐν ταῖς περιόδοις ἕρπυς ἐστὶ πλήρης τὰ μεγάλα. Ἀλλὰ μὴ, ὅτι τε πολλοὶ καὶ συγγραφέων καὶ ποιητῶν, οἷον ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγέθεις, ὅμως κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι, καὶ ἔδεν ἐπαγομῶν περιττῶν, ὡς τὰ πολλὰ συγχρωτῶν, διὰ μόνον τῆς σιωδείναι καὶ ἀρμόσαι ταῦτα, ὅμως ὄγκον καὶ διάστημα, καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι περιεβάλλοντο, (καθάπερ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Φίλιππος, Ἀριστοφάνης ἐν τισιν, ἐν τοῖς πλεί-

hil per se habet dignitatis, omnia vero inter se perfectam faciunt *corpoream* molem: similiter membra *orationis*, ab se invicem alia a libi dissipata, secum distrahunt etiam Sublimitatem; sed cum in corpus *velut* redigantur communicatione *quadam*, præterea cum constringantur vinculo harmoniæ, ipso ambitu sonora fiunt; et in periodis Sublimia sunt quasi symbola a multitudine *collecta*. Quintiam fatis a nobis declara-

tum est, quod multi soluta orationis scriptores et poetæ, cum non essent natura Sublimes, forte autem *cum essent* etiam humiles, cumque adhæc uterentur plerumque verbis communibus et vulgaribus, nihilque exquisitæ elegantiæ exhibentibus, tamen solum collocando hæc et aptando, granditatem et Sublimitatem, et ut ne humiles viderentur esse, consecuti sunt, (ut *fecerunt* aliique multi, et Philistus, Aristophanes in qui-

σοις Εὐριπίδης,) ἰκανῶς ἡμῖν δεδήλωται. Μεία
γέ τοι πῶν τεκνοκτονίαν Ἑρακλῆς φησι,

Γέμω κακῶν δὴ, κέκέρ' ἔσθ' ὅπη τεθῆ.

Σφόδρα δημῶδες τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ γέγονεν
ὑψηλὸν τῇ πλάσει ἀναλογουῦ· εἰ δ' ἄλλως
αὐτὸ σωμαρμόσεις, φανήσεται σοι, διότι τῆς
σωθέσεως ποιητῆς Εὐριπίδης μᾶλλον ἔστιν,
ἢ τῆ νοῦ. Ἐπὶ δὲ τ' συρρομένης ὑπὸ τῆ Τάυρου
Δίρκης,

— Εἰ δέ πρ

Τύχοι πέριξ ἐλίξας, εἴλχ' ὄμῃ λαβῶν

Γυναῖκα, πέτραν, δρῦν, μεταλλάσσων ἀεί.

Ἔστι μὲν γυναικίον τὸ λῆμμα, ἀδρότερον δὲ γέ-
γονε τῷ πῶν ἀρμονίαν μὴ κατεσπεῦδαι, μηδ'
οἶον ἐν λυτοκυλίσματι φερέδαι· ἀλλὰ σπριγ-
μὲς τε ἔχειν πρὸς ἀλληλα τὰ ὀνόματα, καὶ

busdam locis, in plurimis
Euripides.) *Apud hunc pro-*
stremum Hercules post suo-
rum liberorum occisionem
dicit,

Plenus sum malis, neque jam locus
est ubi aliud ponatur;

Id, quod dicitur, valde vul-
gare est, sed fit Sublime
quia structura verborum re-
spondet rei, de qua agitur:
quod si alio modo id collo-
ces, apparebit tibi mani-
festum, Euripidem esse poe-
tam *vi* compositionis magis

quam sensus. De Dirce ve-
ro raptata a tauro dicit,

— Sicubi vero *taurus*

Inciderit, circumquaque se vertens,
una traxitprehendens

Mulierem, rupem, quercum, fem-
per *suum cursum* immutans.

Circumstantia quidem est
nobilis, sed vehementior
facta est ex eo quod harmo-
nia non præcipitetur, neque
velut machina quidem ad
volvendum apta feratur; sed
quod verba habeant quæ-
dam, quibus alia aliis ob-

ἄξευρίσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἐδραῖον διαβε-
βηκότα μέγεθος.

μά'. Μικροποιὸν δὲ ἔδεν ἔτως ἐν τοῖς ὑψη-
λοῖς, ὡς ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ καὶ σεσοθη-
μῶς, οἷον δὲ πυρρῆχοι καὶ τροχᾶιοι καὶ διχό-
ρειοι, τέλειον εἰς ὀρχησικὸν συσκευπίοντες· εὐ-
θύς γὰρ πάντα φαίνεται τὰ καλιάρυθμα κομψά,
καὶ μικροχάρη, καὶ ἀπαδέσματα, διὰ τῆς ὁμοει-
δίας ἐπιπολάζοντα. Καὶ ἔτι τέτων τὸ χείριστον,
ὅτι ὡπερ τὰ ὠδάσμα τὸς ἀκρατάς ἀπὸ τῆ
πράγματος ἀφέλκει καὶ ἐφ' αὐτὰ βιάζεται,
ἔτως καὶ τὰ κατερῶν ρυθμισμῶν τῶν λεγομένων
οὐ τὸ τῆ λόγῳ πάθος ἐνδίδωσι τοῖς ἀκέσει, τὸ
ἢ ῥυθμῶ· ὡς ἐνίοτε παρειδότας τὰς ὀφειλομῶν
καταλήξεις αὐτὸς ὑποκρῆειν τοῖς λέξεσι, καὶ φθά-
νοντας, ὡς ἐν χορῶ τινι, παραποδιδόναι τὴν βᾶσιν.

stent, quibusque mora fiat
temporibus, evadentia ad
stabilem Sublimitatem.

XLI. Nihil vero est, quod
tam minuta reddit Subli-
mia, quam numerus in ora-
tione fractus et concitatus;
cujus generis quidem sunt
Pyrrichii et Trochæi et Di-
chorei, profus in saltato-
rium modum incidentes: sta-
tim enim omnia ea, quæ ul-
tra modum numerosa sunt,
videntur scita esse, et mi-
nuta, et affectibus maxime
carentia, quia eodem fem-

per modo procedunt. Et
adhuc horum pessimum est,
quod, ut cantica, auditores
a re abstrahunt et ad ipsa vi-
cogunt; ita ea, quæ ultra
modum numerosa dicuntur,
non dant auditoribus affe-
ctum orationis, sed numeri:
adeo ut illi nonnunquam
prævidentes debitas *periodo-
rum* clausulas, eodem modo,
quo dicentes, *terram* pede
pulsent, et priores, velut in
choro quodam, positionem
faciant.

Ὅμοίως ἢ ἀμεγέθη καὶ τὰ λίαν συγκείμενα, καὶ εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμμένα, καὶ ὡσανεὶ γόμφοις τισὶν ἐπαλληλοῖς κατ' ἐγκοπὰς καὶ σκληρότητας ἐπισυμδεδρωμένα.

μβ'. Ἐτι γε μὴν ὕψος μειωτικόν ἢ ἡ ἄγαν τῆς φράσεως συγκοπή· πηροῖ γὰρ τὸ μέγεθος, ὅταν εἰς λίαν σιωάγηται βραχύ. Ἀκρόω δὲ καὶ μὴ τὰ δεόντως σιωεραμμένα, ἀλλ' ὅσα ἀντικρως μικρὰ καὶ κατακεκερματισμένα· συγκοπή μὲν γὰρ κωλύει τὸν νοῦν, σιωτομία δ' ἐπ' εὐθὺ [ἀγει.] Δῆλον δ' ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην λυπόψυχα, παρὰ μῆκος ἀκαιροῦ ἀναχαλώμενα.

μγ'. Δεινὴ δ' αἰσχύνει τὰ μεγέθη καὶ ἡ μικρότης τῶν ὀνομάτων· παρὰ γὰρ τῷ Ἡροδότῳ

Similiter etiam ea verba Sublimitate carent, quæ jacent nimis propinqua, quæque sunt in minutas brevesque syllabas concisa, et veluti clavis quibusdam continuis asperere et duriter copulata.

XLII. Præterea quidem etiam valde curtum dictionis genus minuit Sublimitatem: mutilatur enim granditas, cum in nimiam breviter cogatur. Intellegantur vero nunc non ea, quæ rite contracta sunt; sed

ea, quæ prorsus minuta sunt, et quasi in particulas diffecta: concisa enim brevis impedit sensum, succincta vero eum recta via ad scopum dirigit. Constat autem quod e contrario ea, quæ nimis producuntur, sunt frigida, cum propter immodicam longitudinem retardentur.

XLIII. Valet autem et exilitas verborum dehonestare Sublimia: apud Herodotum quidem tempestas describitur divine quoad cir-

κῆ μὲν τὰ λήμματα δαιμονίως ὁ χειμὼν πε-
 φρασαί, τινὰ δὲ νῆ Δία περιέχει τῆς ὕλης
 ἀδοξότερα, καὶ τῆτο μὲν ἴσως, “ ζεσάσης καὶ τῆς
 “ θαλάσσης.” Ὡς τὸ “ ζεσάσης” πολὺ τὸ
 ὕψος περιπαῖ διὰ τὸ κακόσομον. Ἄλλ’ “ ὁ
 “ ἄνεμος,” φησὶν, “ ἐκόπασε” καὶ, τὸς περι-
 τὸ ναυάγιον ἐκβραστομύνης ἐξεδέχετο “ τέλει
 “ ἄχαρι.” Ἀσεμνον γὰρ τὸ “ κοπάσαι” καὶ
 ἰδιωτικόν· τὸ δὲ “ ἄχαρι” τηλικέτε πάντες
 ἀνοίκειον. Ὁμοίως καὶ ὁ Θεόπομπος, ὑπερ-
 φυῶς σκευάσας πλὴν τῆ Πέρσων κατάβασιν ἐπ’
 Αἴγυπτον, ὀνοματίοις τισὶ τὰ ὅλα διέβαλεν.
 “ Ποῖα γὰρ πόλις, ἢ ποῖον ἔθνος τῶν κῆ πλὴν
 “ Ἀσίαν, οὐκ ἐπρεσβεύετο πρὸς βασιλέα; τί
 “ δὲ τῶν οὐκ τῆς γῆς γηνωμύων, ἢ τῶν κῆ
 “ τέχνῳ ἐπιτελεμύων, καλῶν ἢ τιμίων, οὐκ

cumstantias, continet vero
 mehercule quædam *verba*
 materia abjectiora: et hoc
 quidem fortasse *abjectum est*,
ζεσάσης καὶ τῆς θαλάσσης, et
fervente mari: ut illa vox
ζεσάσης multam Sublimita-
 tem *de sententia* detrahit
 propter malum *vocis sonum!*
 Simul dicit, ὁ ἄνεμος ἐκόπασε;
ventus quiescit; et, ii, qui
in naufragio deprehende-
bantur, habuerunt exitum
ἄχαρι ingratum: minus gra-
ve est illud verbum κοπάσαι

et vulgare; hoc vero ἄχαρι
 non est tali affectui aptum.
 Similiter et Theopompus,
 cum Sublimem in modum
 parasset *describere* descensum
 Persarum in Ægyptum, ver-
 bis quibusdam minutis om-
 nia reddidit odiosa: “ Quæ
 “ enim civitas, vel quæ gens
 “ ex iis, quæ in Asia sunt,
 “ non legatos miserunt ad
 “ Regem? quid vero ex iis,
 “ quæ terra proveniunt, vel
 “ ex iis rebus, quæ arte ela-
 “ borantur, pulchris vel pre-

“ ἔκομίδη δῶρον ὡς αὐτόν; Οὐ πολλὰ μὲν
 “ ἢ πολυτελεῖς σρωμνὰ καὶ χλανίδες, τὰ μὲν
 “ ἀλουργεῖς, τὰ δὲ ποικιλτὰ, τὰ δὲ λευκὰ,
 “ πολλὰ δὲ σκίωα χρυσαῖ κατεσκευασμῶν
 “ πᾶσι τοῖς χρησίμοις, πολλὰ δὲ καὶ ξυσίδες
 “ καὶ κλῖνα πολυτελεῖς; ἔτι δὲ καὶ κοῖλος ἄρ-
 “ γυρος καὶ χρυσὸς ἀπειργασμῶς, καὶ ἐκπώ-
 “ ματα καὶ κρατῆρες, ὧν τὸς μὲν λιθοκολλή-
 “ τες, τὸς δὲ ἄλλες ἀκρεῖως καὶ πολυτελεῖς
 “ εἶδες ἂν ἐκπεπονημῶς; Πρὸς δὲ τέτοις
 “ ἀναείρητοι μὲν ὅπλων μυριάδες, τῶν μὲν
 “ Ἑλληνικῶν, τῶν δὲ βαρβαρικῶν ὑπερβάλ-
 “ λοντα δὲ τὸ πλεῖστον ὑποζύγια, καὶ πρὸς κατα-
 “ κοπλῶν ἱερεῖα σιτευτά· καὶ πολλοὶ μὲν δρυ-
 “ μάτων μέδιμνοι, πολλοὶ δὲ δύλακοι καὶ σάκ-
 “ κοι καὶ χάρτα βιβλίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀπάν-

“ tiosis, non dono illi mis-
 “ sum fuit? nonne multæ et
 “ sumptuosæ erant stragulæ
 “ et vestes, partim purpu-
 “ reæ, partim pictæ, partim
 “ albæ? nonne multa ten-
 “ toria aurata missa erant,
 “ omnibus rebus utilibus
 “ instructa? nonne multæ
 “ etiam vestes tricliniæ
 “ lectique pretiosi? nonne
 “ insuper etiam cælatum
 “ argentum aurumque fa-
 “ bricatum, poculaque et
 “ crateres, quorum alios vi-

“ deres gemmis adhærenti-
 “ bus ornatos, alios vero ac-
 “ curate et sumptuose ela-
 “ boratos? Ad hæc etiam *ad*
 “ eum mittebantur innumeræ
 “ armorum myriades, par-
 “ tim Græcorum, partim
 “ Barbaricorum; et exce-
 “ dentia numerum jumenta,
 “ victimæque ad cædem *de-*
 “ signatæ: ad hæc etiam mul-
 “ ti condimentorum modii,
 “ multique culeoli et sacci
 “ chartarum, et librorum,
 “ aliarumque omnium re-

“των χρησίμων. Τοσαῦτα δὲ κρέα τετρα-
 “χειρῶμα παντοδαπῶν ἱερείων, ὡς σωρὸς αὐ-
 “τῶν γρέδαμ τηλικέτης, ὡς τὸς περσιόντας
 “πὸρρῶθεν ὑπολαμβάνειν ὄχθες εἶναι καὶ λό-
 “φες συωθευόμενες.” Ἐκ τῆ ὑψηλοτέρων ἐπὶ
 τὰ ταπεινότερα ἀποδιδράσκει, δεόν ποιήσασθαι
 πλὴν αὐξήσιν ἔμπαλιν· ἀλλὰ καὶ τῆ θωμαστῆ
 τῆς ὅλης παρασκευῆς ἀπαγγελία παραμίσξας
 τὸς θυλάκας καὶ τὰ δούματα καὶ τὰ σακκία,
 μαγειρεῖς τινὰ φαντασίαν ἐποίησεν· ὥσπερ γὰρ,
 εἴ τις ἐπ’ αὐτῶν ὀκείνων τῶν περικοσμημάτων,
 μετὰξὺ τῶν χρυσίων, καὶ λιθοκολλήτων κροτήρων,
 καὶ δούρου κοίλας, σκλιῶν τε ὀλοχρύσων, καὶ
 ὀκωμάτων, φέρων μέσα ἔθηκε θυλάκια καὶ
 σακκία, ἀπρεπὲς ἂν ἴδῃ τῆ περσοψύει τὸ ἔργον·
 ἔτω καὶ τῆς ἐρμυείας τὰ τοιαῦτα ὀνόματα
 αἶγλη, καὶ οἰονεὶ σίγματα καδίσαται, παρὰ και-

“rum utilium : tot vero
 “*missæ erant* carnes sale
 “conditæ omnigenarum pe-
 “cudum, ut acervi earum
 “tanti essent, ut illi, qui
 “accederent, e longinquo
 “suspicaretur eos esse colles
 “tumulosque congestos.”
 Ex Sublimioribus ad humi-
 liora fugit, cum oporteret
 illum fecisse incrementum
 vice versa : simul admira-
 bili totius apparatus narra-
 tioni admiscens culeolos et

condimenta et facculos, i-
 maginem quandam culinæ
 fecit : ut enim, si quis su-
 per hæc ipsa ornamenta, in-
 ter crateras aureas et gem-
 matos, interque cælatum
 argentum, et tentoria ex
 omni parte aurata, et pocu-
 la, ferret poneretque me-
 dios culeolos facculosque,
 indecorum esset visu opus ;
 sic etiam hujusmodi verba
 sunt dedecora elocutionis,
 et velut notæ *ei iniuste*, cum

ρὸν ἐγκαταλείψομαι. Παρέκειτο δὲ ὡς ὀλο-
 χερῶς ἐπελθεῖν καὶ εἰς ὄχθους λέγει συμβε-
 βληῖται, καὶ περὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς ἔτως,
 “ Ἀμάξας,” εἰπεῖν, “ καὶ καμήλας, καὶ πλεῖστα
 “ ὑποζυγίων φορταγωμῶτων πάντα τὰ πρὸς
 “ τρυφὴν καὶ ἀπόλαυσιν τραπεζῶν χορηγή-
 “ ματα” ἢ “ σωρῆς” ὀνομάσαι “ παντοίων σπερ-
 “ μάτων, καὶ τῶν ἄπερ διαφέρει πρὸς ὀψοποιίας
 “ καὶ ἡδυπαθείας” ἢ πάντα, ὡς ἐβούλετο,
 αὐτάρκη ἔτως δεῖναι, καὶ “ ὅσα τραπεζοκόμων
 “ καὶ ὀψοποιῶν ἡδύσματα.” Οὐ γὰρ δεῖ καταν-
 τᾶν ἐν τοῖς ὕψεσιν εἰς τὰ ἑυπαρὰ καὶ ἑξυβρι-
 σμῶνα, ἀν μὴ σφόδρα ἐπὶ τίνος ἀνάγκης σω-
 διωκόμεθα· ἀλλὰ τῶν πραγμάτων πρέποι ἀν
 καὶ τὰς φωνὰς ἔχειν ἀξίας, καὶ μιμεῖσθαι τὴν
 δημιουργήσασαν φύσιν τὸν ἄνθρωπον, ἥτις ἐν

fuit intempestive ibi inter-
 posita. Potuit autem quasi
 summam percurrere etiam
 eos, quos dicit conjectura
 habitos esse colles, et de
 cætero apparatu sic *oratio-*
nem immutando dicere,
 “ Camelos, multitudinem-
 “ que jumentorum subve-
 “ stantium omnia, quæ sunt
 “ suppedimentamenfarum
 “ ad luxuriam et delicias:”
 vel appellare eos, “ acervos
 “ omnis generis frumenti,
 “ et eorum, quæ præstan-
 “ tissima sunt ad opsonia et

“ delicias;” vel (si omnia
voluerit, ut voluit, suffici-
 entia sic exponere) etiam di-
 cere, “ quæcunque sunt de-
 “ licia eorum qui mensas
 “ struunt, eorumque qui op-
 “ sonia parant.” Neque e-
 nim oportet in Sublimibus
 descendere ad fordida *verba*
 et inquinata, nisi ab aliqua
 necessitate valde adigamur:
 sed decet habere voces re-
 spondentes dignitati rerum,
 imitarique naturam homi-
 nis creatricem, quæ in no-
 bis neque partes non nomi-

ἡμῖν τὰ μέρη τὰ ἀπόρρητα ἐκ ἔθηκεν ἐν ᾧρω-
 ῶπι, ἐδὲ τὰ τῆ παντὸς ὄγκου περιηγήματα·
 ἀπεκρύφατο δὲ, ὡς ἐνὶ ἡμῶν, καὶ, κτ' τὸν Ξενο-
 φῶντα, “ τὴς τέτων ὅτι πορρωτάτω ὀχετὸς
 “ ἀπέσρεψεν,” ἔδαμῃ κατακυμάσασα τὸ τῆ ὄλε
 ζῶε κάλλει.

Ἄλλα γὰρ οὐκ ἐπ' εἶδος ἐπέγει τὰ μικρο-
 ποιά διαριθμῆν· ᾧρωποδεδειγμένων γὰρ ἴσα
 εὐφρεῖς καὶ ὑψηλὸς ἐργάζεται τὴς λόγους, δῆλον
 ὡς τὰ ἐναντία τέτων ταπεινὸς ποιήσει κτ' τὸ
 πλεῖστον καὶ ἀχήμενος.

μδ. Ἐκεῖνο μῦθοι λοιπὸν, ἔνεκα τῆς σῆς
 χρησμοθείας, οὐκ ὀκνήσομεν ἐπιπροθεῖναι, καὶ
 διασαφῆσαι, Τερεντιανὲ φίλτατε, ὅπερ ἐζήτησέ
 τις τῶν φιλοσόφων ᾧρωσέναγχος, Θαῦμά μ'
 ἔχει, λέγων, ὡς ἀμέλει καὶ ἐτέρους πολλὰς, πῶς
 ποτε κτ' τὸν ἡμέτερον αἰῶνα πιθανοῦ μῦθ' ἐπ'

nandas posuit in conspectu,
 neque excolamenta totius
 corporeæ molis; abscondi-
 dit vero, quantum potuit,
 et, secundum Xenophonem,
 “ harum rerum cana-
 “ les quam longissime a-
 “ vertit,” non scdans to-
 tius animalis pulchritudi-
 nem.

Sed enim non necesse est
 singulatim ea, quæ minuunt
 orationem, enumerare: cum
 enim antea ostendimus om-
 nia ea, quæ nobilia Subli-

miaque efficiunt scripta, ma-
 nifestum est, quod his con-
 traria humilia ea plerumque
 et indecora reddent.

XLIV. Illud sane reli-
 quum non gravabimur, Tuæ
 discendi cupiditatis gratia,
 addere, et explicare id, Te-
 rentiane charissime, quod
 nuper quæsit quidam ex
 Philosophis, dicens, Miror
 ego, perinde ac multi alii,
 qui fiat ut in ætate nostra
 sint ingenia ad persuaden-
 dum maxime apta et in fo-

ἄκρον καὶ πολιτικῶν, δερμειῶν τε καὶ ἐντρεχεῖς, καὶ μάλιστα πρὸς ἡδονὰς λόγων εὐφορῆ, ὑψηλὰ δὲ λῖαν καὶ ὑπερμεγέθεις, πλὴν εἰ μὴ τι σπάνιον, ὅσπερ γίνονται φύσεις· τοσαύτη λόγων κοσμικὴ τις ἐπέχει τὸν βίον ἀφορέα. Ἡ, νὴ Δί', ἔφη, πεισευτέον ὁκείνω τῷ θρυλληριῶν, ὡς ἡ δημοκρατία τῶν μεγάλων ἀγαθῶν τιθίως, ἢ μόνη σχεδὸν καὶ σωθήμασαν οἱ περὶ λόγους δεινοὶ καὶ σωμαπέθανον; Θρέψαμ τε γ', φησὶν, ἰκανὴ τὰ φρονημάτα τῶν μεγαλοφρόνων ἢ ἐλευθερία καὶ ἐφελκύσαμ, καὶ ἅμα διωδεῖν τὸ πρῶτον τῶν πρὸς ἀλλήλους ἐριδος καὶ τῆς περὶ τὰ πρῶτα φιλοτιμίας. Ἐπι γε μὴν διὰ τὰ ἀσχετὰ ἐν ταῖς πολιτείαις ἔπαθλα ἐκάστοτε τὰ ψυχικὰ ἀσχετῆματα τῶν ῥητόρων μελετώμεθα ἀκονῶτα, καὶ οἷον ὁκτερίζεται, καὶ τοῖς

rensis causis tractandis perita, acrisque et aspera, et præcipue ad suavitates scriptorum facta; non vero jam sint (si rarum quiddam excipias) Sublimia valde et magnifica: tanta profus in hac parte scriptorum sterilitas sæculum circumdat. Num mehercule (dixit) credendum est trito illi dicto, Rempublicam esse bonam nutricem magnorum ingeniorum, quacum sola fere viri excellentes in scriptis et

viguerint et mortui sint? Libertas enim (dicit aliquis) apta est et ad nutriendas cogitationes magnanimorum easque alliciendas, et simul ad urgendum eorum studium mutuæ contentionis æmulationisque de principatu eloquentiæ. Præterea quia proposita sunt in Rebuspublicis certaminis præmia, egregiæ animi dotes Rhetorum semper exercitatæ acuuntur et quasi tendo excutiuntur, et cum

πράγμασι καὶ τὸ εἰκὸς ἐλεύθερα συνεκλάμπει.
Οἱ δὲ νῦν εἰκάμεν, ἔφη, παιδομαδεῖς εἶνα
δουλείας δικαίας, τοῖς αὐτῆς ἔξεσι καὶ ἐπιτηδεύ-
μασιν ἐξ ἀπαλῶν ἐτι φρονημάτων μονονῆκ
ὄνεσπαργανωμένοι, καὶ ἄγευσοι καλλίστη καὶ γονι-
μωτάτη λόγων νόματος, πῶ ἐλευθερίαν, ἔφη,
λέγω· διόπερ ἔδεν ὅτι μὴ κόλακες ὀκθαίνομεν
μεγαλοφυεῖς. Διὰ τῆτο τὰς μὲν ἄλλας ἔξεις
καὶ εἰς οἰκέτας πίπτειν ἔφασκεν, δῆλον δὲ μηδένα
γίνεσθαι ῥήτορα· εὐδὺς γὰρ ἀναζεῖ τὸ ἀπαρρη-
σίαςον, καὶ οἶον ἔμφρονον, ὑπὸ σωτηρείας αἰεὶ
κεκονδυλισμένον· “Ἡμισυ γὰρ τ’ ἀρετῆς, καὶ
“ τὸν Ὀμηρον, ἀσπαίνυται—δούλιον ἡμαρ.”
Ὡσπερ ἔν (εἴ γε, φησὶ, τῆτο πρισόν ἐσι) ἀκῆω
τὰ γλωττόκομα, ἐν οἷς οἱ Πυγμαῖοι καλλέιδροι
τρέφοντα, οὐ μόνον κωλύειν, τῷ ἐγκεκλεισμένων

rebus una (uti par est) li-
beræ effulgent. Nos vero
hodierni (dixit) videmur a
pueritia imbuti esse iusta
servitute; moribus ejus in-
stitutisque ex teneris jam
cogitationibus tantum non
quasi fasciis involuti, neque
unquam degustantes fontem
illum scriptorum pulcherri-
mum et naturalem maxime,
(Libertatem, dixit, volo :)
quare nihil evadimus, nisi
adulatores magnifici: ad-
didit, alias propterea facul-

tates etiam in famulos ca-
dere, servum vero neminem
fieri Rhetorem: statim enim
prorumpit illud quod illi-
berale est, quodque quasi
custodia eum tenet semper
a consuetudine subactum:
nam (secundum Homerum)
“ dimidium virtutis aufert
“ dies servitutis.” Quem-
admodum igitur (si quidem,
inquit, verum est *id, quod*
audio) arcule, in quibus
Pygmæi vocati, nutriuntur,
non solum impediunt in-

τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ σῶσαι διὰ τὸν περι-
κείμενον τοῖς σώμασι δεσμόν· ἕτως ἅπασαν
δελείαν, καὶ ἢ δικαιοσύνη, ψυχῆς γλωττόκομον
καὶ κοινὸν δὴ τις ἀποφῆναιτο δεσμωτήριον.

Ἐγὼ μὲντοι γε ὑπολαμβάνων, Ῥάδιον (ἔ-
φλω, ὃ βέλτιστε) καὶ ἴδιον ἀνθρώπων, τὸ κατα-
μέμφεσθαι αἰετὰ παρόντα. Ὅρα δὲ μήποτε
καὶ ἢ τῆς οἰκονομίας εἰρήνη διαφθείρει τὰς μεγά-
λας φύσεις· πολὺ δὲ μᾶλλον ὁ κατέχων ἡμῶν
τὰς ἐπιθυμίας ἀπερμόριστος ἕτοςι πόλεμος, καὶ
νῆ Δία πρὸς τέτοις τὰ φρεσίντα τὸν νῦν βίον,
καὶ κατ' ἄκρας ἄγοντα καὶ φέροντα ταῦτα πάθη·
ἢ γὰρ φιλοχρηματία, πρὸς ἧς ἅπαντες ἀπλή-
τως ἤδη νοσῆμεν, καὶ ἢ φιληδονία δελαγωγῆσι,
μᾶλλον δὲ (ὡς ἂν εἴποι τις) καταβυθίζουσιν
αὐτάνδρες ἤδη τὰς βίαις· φιλαργυρία μὲν νό-

crementa eorum qui in il-
lis includuntur, sed etiam
contrahunt eos circumpo-
sito corporibus vinculo; ita
aliquis possit appellare om-
nem servitutem (licet sit ju-
stissima) arculam animi et
publicum carcerem.

Ego quidem *illum sic* ex-
cipiens, Facile est (inqui-
bam, vir optime) et fami-
liare homini, conqueri sem-
per de rebus praesentibus;
vide autem ne sit universi
orbis pax, quae corrumpat
magna ingenia; multo vero

magis hoc perpetuum bel-
lum quod nostras cupidita-
tes obsessas tenet, et praee-
terea hercule hi affectus,
qui praesens saeculum praee-
fidio tenent, et ex arce ra-
piunt feruntque: amor enim
nummorum (quo omnes jam
infatiabiliter laboramus) a-
morque voluptatis in servi-
tutem rapiunt, seu potius,
(ut ita dicat aliquis) demer-
gunt jam saecula una cum
ipsis hominibus: amor qui-
dem argenti morbus est mi-
nutos *nos* efficiens, amorque

σημα μικροποιόν, φιληδονία δὲ ἀφηνέσατον. Οὐ δὲ ἔχω λογιζόμεθα εὐρεῖν, ὡς οἶόν τε πλεόντων ἀόριστον ἐκτιμήσαντας, τὸ δὲ ἀληθέστερον εἰπεῖν, ἐκδειάσαντας, τὰ συμφυῆ τέτω κακὰ εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐπεισιόντα μὴ παραδέχεσθαι· ἀκολουθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλεόντῳ καὶ ἀκολάστῳ στυγημμένη καὶ ἴσα (Φασί) βαίνουσα πολυτέλεια, ἀνοίγοντος ἐκείνου τῶν πόλεων καὶ οἰκῶν τὰς εἰσόδους, εἰς αἷς ἐμβαίνει, καὶ στωικίζεται· χερνίσαντα δὲ ταῦτα ἐν τοῖς βίοις, νεοτλοποιεῖται (κατὰ τὰς σοφούς) καὶ ταχέως γηρόμηνον περὶ τεκνοποιίαν ἀλαζονεῖαν τε γυνῶσι καὶ τύφον καὶ τρυφῶν, οὐ νόθα ἑαυτῶν γηνήματα, ἀλλὰ καὶ πάνυ γνήσια. Ἐὰν δὲ καὶ τέττοις τίς τῶ πλεόντων τὸς ἐκγόνους εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν εἰσῆ, ταχέως δεσπόσας ταῖς ψυχαῖς ἐντί-

voluptatis *morbis* viles efficiens. Nequeo sane cogitando invenire, quo modo fieri possit, ut nos, qui immensas divitias magni aestimamus, et (ut verius dicam) numinis instar colimus, non recipiamus in animos nostros invadentia illa mala, quæ cum illis *divitiis* una nascuntur; sequitur enim opes immensas et nimias conjunctus et æquis (ut aiunt) passibus incedens magnus sumptus, *opibus* illis aditus urbium et privata-

rum ædium recludentibus, in quos intrat *sumptus*, etiam una cum *opibus* ibi habitat: et, cum hæc in sæculis per aliquod spatium temporis duraverint, nidificant (secundum sapientes) et cito ad prolem faciendam conversa generant Ostentationem et Fastum et Luxuriam, fœtus suos non spurios, sed valde legitimos: si quis vero hos divitiarum filios permittat ad adolescentiam pervenire, statim procreant in animis dominos inexora-

κτεσιν ἀπαραιτήτως, ὕβριν καὶ παρανομίαν καὶ ἀναισχυντίαν. Ταῦτα γὰρ ἔτιωσ ἀνάγκη γίνεσθαι, καὶ μηκέτι τοὺς ἀνθρώπους ἀναθλέπειν, μηδὲ πέρα φήμης εἶναι τινὰ λόγον· ἀλλὰ τοιούτων ἐν κύκλῳ τελεσιουργεῖσθαι κατ' ὀλίγον τῶν βίων πρὸς διαφορὰν, φθίνειν δὲ καὶ καταμαρμαίνεσθαι τὰ ψυχικὰ μεγέθη, καὶ ἄζηλα γίνεσθαι, ἠγίκα τὰ θνητὰ ἐαυτῶν μέρη καὶ ἀνόητα ἐκδουμάζοιεν, παρέντες αὐξάνειν τ' ἀθάνατα. Οὐ γὰρ ἐπὶ κέρσει μὲν τις δεκαθεῖς, οὐκ ἂν ἔτι τῶν δικαίων καὶ καλῶν ἐλεύθερος καὶ ὑγιὴς ἂν κερτῆς γήροιο· ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεία μὲν φαίνεσθαι καλὰ καὶ δίκαια. Ὅπως ἢ ἡμῶν ἕκαστος τὴν ὅλην ἤδη βίον δεκασμοῖ βραβεύσῃ, καὶ ἀλλοτρῶν θῆρα θανάτων, καὶ ἐνεδραὶ διαθηκῶν, τὸ δὲ οὐκ ἔτι παντὸς κερδαίνειν ὠνέμεθα τῆς ψυχῆς, ἕκαστος πρὸς τῆς ἐαυτοῦ ἡδονῆς ἡν-

biles, Contumeliam et Injustitiam et Impudentiam: necesse est enim hæc sic fieri, hominesque non amplius sursum oculos erigere, nec ulterius iis ullam esse famæ rationem; sed absolute compleri paulatim talium sæculorum corruptionem, et contabescere et emarcescere animi Sublimitates, neglectasque esse, cum admirentur mortales suas intelligentiaque carentes partes, omittentes incrementum

facere partibus immortalibus. Neque enim in judicio quis pretio corruptus, potest esse liber integerque de rebus æquis et pulchris judex; necesse est enim ut suæ res videantur pulchræ justæque ei, qui dona accipit: et *similiter*, ubi munera, et venationes alienarum mortium, et infidiæ testamentis *factæ* totas vitas nostras jam moderantur; *ubi* etiam lucrum ex re qualibet *nobis* comparamus vitæ *periculo*, in ser-

δραποδισμῶν, ἄρα δὴ ἐν τῇ τοσαύτῃ λοιμικῇ
 τῆ βίῃ διαφορᾷ δοκῶμεν ἔτι ἐλεύθερόν τινα
 κερτῶν τῶν μεγάλων, ἢ διηκόντων πρὸς τὸν
 αἰῶνα, καδέκασον ἀπολελεῖφθαι, ἢ μὴ καταρ-
 χαιρεσιάζεσθαι πρὸς τῆς τῆ πλεονεκτεῖν ἐπι-
 θυμίας; Ἀλλὰ μήποτε τοῖς τοιούτοις, οἰοί περ
 ἐσμεν ἡμεῖς, ἄμεινον ἄρχεσθαι ἢ ἐλευθέρου
 εἶναι· ἐπεὶτοι γε ἀφεθεῖσθαι τὸ σῶλον, ὡς εἴ
 εἰρηκτῆς ἀφετοί, καὶ τῶν πλησίον αἰ πλεονεξία
 καὶ ἐπικλύσειαν τοῖς κακοῖς πῶν οἰκισμῶν.
 Ὅπως καὶ δαπανὸν ἐφῶν εἶναι τῶν νῦν γυνω-
 μῶν φύσεων πῶν ἑαθυμίαν, ἢ, πῶν ὀλίγων,
 πάντες ἐγκαταβιῶμεν, ὅσα ἄλλως πονοῦντες ἢ
 ἀναλαμβάνοντες, εἰ μὴ ἐπαίνου ἢ ἡδονῆς ἕνεκα,
 ἀλλὰ μὴ τῆς ζήλου καὶ τιμῆς ἀξίας ποτὲ ὠφε-
 λείας.

Κρατίστον δὲ εἶη καὶ ταῦτ' εἶναι, ἐπὶ δὲ τὰ

vitutem redacti unusquisque a voluptatibus suis, num in tam pestilenti sæculi corruptione putamus reliquum esse quenquam liberum et incorruptum iudicem *scriptorum* Sublimium vel ad æternitatem perventurorum, et non corruptum esse a cupiditate ditescendi? Sed *vide* annon sit melius tales, quales nos sumus, regi quam liberos esse: quoniam cupiditates *nostræ*, velut ex cavea emissæ *bestiæ*, in proxi-

mos omnino emissæ etiam inundarent malis totum orbem. In summa vero dixi desidiam esse consumptricem ingeniorum nunc temporis natorum, in qua nos omnes (exceptis paucis) vitam transigimus, non aliam ob rem laborantes vel suscipientes *opus* quam ob gloriam et voluptatem, non autem ob id commodum, quod dignum est æmulatione et honore.

Sed præfiterit hæc omit-

συνεχῆ χωρεῖν· ἡ δὲ ταῦτα τὰ Πάθη, περὶ
 ὧν ἐν ἰδίῳ ἑξηγησάμενος ὑπεσχόμεθα γράψαι
 ἱστομνήματι, ὡς πῶς τε τῆ ἄλλῃ λόγῳ καὶ αὐτῆ
 τῆ ὕψους μοῖραν ἐπεχόντων, ὡς ἡμῖν δοκεῖ.

tere et ad ea pergere, quæ
 sequuntur : hæc vero erant
 Affectus, de quibus ex pro-
 fesso promisi me in peculiari
 Commentario dicturum, et

qui, ut mihi videtur, tum
 alius generis orationis, tum
 ipsius Sublimitatis partem
 [non minimam] constituunt.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΑ.

10

11

12

13

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΛΟΓΓΙΝΟΥ

ΛΕΙΨΑΝΑ.

DIONYSII LONGINI

FRAGMENTA.

I. E Cod. MSto Vat.

ΚΟΡΩΝΙΣ δὲ ἔσω λόγῳ πάντος καὶ Φερ-
νήματος Ἑλληνικῆ Δημοθένης, Λυσίας,
Αἰσχίνης, Ἀριστίδης, Ἰσαῖος, Τίμαρχος, Ἰσο-
κράτης, Δημοθένης ὁ Κερδίνος, Ξενοφῶν, πρὸς
τέτοις Παῦλος ὁ Ταρσεὺς, ὃν τινα καὶ πρῶτόν
φημι παρῆς ἀμφοῖν δόγματος ἀναποδείκτε.

I. E Cod. MSto Vat.

FINIAT autem omnem
nostrum sermonem et
Græcum Sublime *dicendi*
genus Demosthenes, Lyfias,
Æschines, Aristides, Iſæus,

Timarchus, Isocrates, De-
mosthenes, qui et Crithinus
fuit, Xenophon, præterea
Paulus Tarsensis, quem et
primum dico præfuisse opi-
nioni argumentis non pro-
batæ.

II. E Cod. MS. Par.

Προῆλθε δὲ τὸ μέτρον ὅκ Θεῶ, μέτρῳ τὰ τε ἑρῶνια καὶ ἐπίγεια κεκοσμηκότος· ἀρμονία γάρ τις ἐστὶ καὶ τοῖς ἐπερῶνίοις καὶ ἐπιγείοις. Ἡ πῶς ἂν ἄλλως σωῆσθαι τὸ πᾶν, εἰ μὴ ῥυθμῷ τινι ἢ τάξει διεκεκόσμητο; καὶ τὰ ὑφ' ἡμῶν ἢ κατασκευαζόμενα ὄργανα μέτρῳ πάντα γίνονται. Εἰ δὲ πάντα, πολλῶν γε μᾶλλον ὁ λόγος, ἅτε ἢ περιεκτικὸς ἀπάντων ὢν· ἐστὶ μὲν γὰρ καὶ τῷ πεζῷ ἀρμονία τις· καὶ δῆλον ὅτι ὢν, τῷ μὲν ὁ λόγος ἐστὶν εὐρυθμότερος, τῷ δὲ οὐ. Μᾶλλον ἢ πρόσεσι τῷ ποιητικῷ, πάρεσι πλείστοις χρωμαῖς καὶ λέξεσι, καὶ δὴ καὶ μύθοις καὶ πλάσμασι, δι' ὧν ἀρμονία κατασκευάζεται. Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρος μᾶλλον

II. E Cod. MS. Par.

Metrum a Deo primum venit, qui et cœlestia et terrestria concinne et quasi modulate disposuit: rebus enim cum cœlestibus tum terrestribus inest quædam harmonia. Ecquomodo autem universum hoc, nisi certo ordine et rythmo quodam digestum fuisset, aliter unquam constitisset? imo organa ipsa et instrumenta, quæ manu hominum fiunt, modulo omnia seu mensura

constant. Si vero omnia, multo magis oratio, utpote quæ omnia in se complectitur; etenim pedestri sermoni sua est harmonia: idque ex eo liquet, quod hominis unius quidem sermo numerosior est, alterius vero non item. Sed harmonia sane magis competit Poeticæ orationi, quæ plurimis et affectibus utitur et dictionibus, et fabulis quoque et figmentis, per quæ efficitur harmonia. Idcirco antiqui suos libros stricta potius

τὸς οἰκείας ἐποίουσι λόγους, ἢ πεζούς· καὶ μὲν
 τῷ μέτρῳ πρῶσεν ἀρμονία, ἢ δὲ ἀρμονία
 μουσικὴ τυγχάνει· τῆς μουσικῆς δὲ ὅσον κλέος
 ἐστίν, ἔδει ἀγνοεῖ· ὡς καὶ τὸ μέτρον ἐν τῶν
 δόξων, ὑπὸ τῷ μουσικῷ ὄν, ἧς “τὸ κλέος” (ὡς
 Ὁμηροῦς ἔφη)

— Οἷον ἀκούμεν, ἔδέ τι ἴδμεν.

III. E Cod. MS. Par.

Τὰ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ εἰς τὸ τῷ Ἡφαι-
 σίωνος Ἐγχειρίδιον.

α'. Ἀλλ' εἴτε νέα τῶν μέτρων ἢ θεωρία,
 εἴτε Μήσης εὖρημα παλαιᾶς, ἐκάτερον ἔξει
 καλῶς· ἀρχαία μὲν ἔσα ἐκ τῆς παλαιότητος
 ἔξει πλὴν σεμνότητά, νέα δὲ ἔσα ποθεινότερα
 κατ' Ὁμηρον,

quam soluta oratione conde-
 bant: Metro certe infita
 inest harmonia, harmonia
 vero musica est; musicæ
 autem quanta fit gloria,
 nemo ignorat: quamobrem
 et Metrum res est eximia,
 quippe quod musicæ subest;
 cujus nos, ut Homerus lo-
 quitur,

—Solam famam audivimus, neque
 quicquam scimus.

III. E Cod. MS. Par.

PROLEGOMENA
 in *Herbæstionis* Enchiridion.

I. At seu nova res fit Me-
 trorum observatio, seu vete-
 ris Musæ inventum, pul-
 chre utrumque se habebit:
 nam si sit vetus, vetustate
 ipsa venerabilis, si recens,
 amabilior futura est, idque
 Homero iudice,

Τὴν γὰρ αἰοῖσθην πάντες ἐπικλέουσ' ἄνθρωποι,
Ἦ τις ἀκρόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται.

Μέτρου ἢ πατρὸς ῥυθμὸς καὶ θεός· ἀπὸ ῥυθμοῦ
γὰρ ἔχει πλὴν ἀρχῆν, θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπε-
φθέγγετο.

β'. Τῶ δὲ περὶ μέτρων λόγος πολλοὶ πολ-
λαχῶς ἤρξαντο· οἱ μὲν ἀπὸ στοιχείων, ὡς Φι-
λόξενος, οἱ ἢ ἀπὸ τῶ μέτρων ὄρου, ὡς Ἡλιο-
δώρου· ἡμεῖς δὲ Ἡφαισίωνι κατακολαθῆσομεν
ἀπὸ συλλαβῆς ἀρχάμενοι· πρῶτον δὲ ὀλίγα
ᾠροῦμεν δίκαιον.

γ'. Τεκμήριον μέτρου ἀκοή· ἔνιοι γοῦν ἔ-
τως ᾠροῦσαντο· μέτρον ἐς πόδων ἢ βάσεων
συντάξις, αἰσθῆσει τῇ δι' ἀκοῆς παραλαμ-
βανομένη· εἰ δὲ τὸ κείμενον ἐστὶν ἀκοή, τὸ κοσ-
μοῦν ἐς φωνή· ὡς γὰρ τὸν ἦχον τῆς εὐρυθμίας
ἐκτείνουσά τε καὶ συσέλλουσα φωνὴ χημα-

Quippe illam resonant omnes lau-
dantque Camœnam,
Quæ, novitate placens, infueta
fertur ad aures.

Porro Metri pater est non
solum Rhythmus, sed et
Deus: nam ex Rhythmo
ortum habuit, Deus vero
sonum ipsum Metri protu-
lit.

2. Rei metricæ tractatio-
nem multi multifariam orfi
sunt: alii ab literis, ut Phi-
loxenus; alii a definitione

Metri, ut Heliodorus: nos
vero auctorem secuti He-
phæstionem a syllaba ordie-
mur: sed pauca primum
præfanda sunt.

3. Sensus audiendi est id,
quo de Metro judicamus:
unde sic quidam definiunt:
*Metrum est pedum apta com-
positio, quæ sensu audiendi
percipitur*: quod si auris ju-
dicat, vox sane est quæ or-
nat: quippe ut vox, sonum
modulatum producendo vel

τίζει τὰς συλλαβὰς, οὕτως εἰσδεξαμένη κείνη
ἢ ἀκοή.

δ. Διὰ τῆτο πολλὰ τῶν μέτρων συμβέ-
βηκεν ἀποκρύπτεσθαι σιωπώμενα ἐν τῇ κτ' πεζῶν
ῥήσει· καὶ αὖ πάλιν πολλὰς πτώσεις ἔχει πρὸς
ἄλλα μέτρα. Εὖροι γοῦν ἂν τις παρὰ Δη-
μοσθένει τῷ ῥήτορι σίχον ἠρωϊκὸν κεκρυμμένον,
ὃς ἠδυνήθη λαθεῖν διὰ τὸ πεζῶν ἔσαν πλὴν
προφορὰν σιωπᾶσαι τῷ λόγῳ πλὴν ἀκολύ-
φησι γοῦν,

Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσση πόλεμον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτεια
ἦλθε Φίλιππος,

σίχος ἐστὶν ἠρωϊκός· ἀλλὰ μὴ καὶ Ἰωνικόν, ὅταν
λέγη,

Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβου γιγνομένη παρ' ὑμῖν.

τῆτο γὰρ ἀντικρὺς Ἰωνικόν ἐστὶν ἀπὸ μείζονος,
ὅμοιον τῷ,

contrahendo, syllabas quasi
figurat; ita auditus eas aure
excipiens judicat.

4. Hinc fit ut Metra
complura velut tacita late-
ant in pedestri oratione, et
vicissim in alia Metra mul-
tis modis incidant. Itaque
et apud Demosthenem ora-
torem invenire est occultum
versum Heroicum; qui ideo
latere potuit, quia pronun-
tatio, ad solutam oratio-

nem accommodata, audi-
tum simul et verba abri-
puit. Ait quippe,

Τὸν γὰρ ἐν Ἀμφίσση πόλε-
μον, δι' ὃν εἰς Ἐλάτεια κτ.

versus est Heroicus: sed et
Ionicum reperias, cum ait,

Πολλῶν δὲ λόγων καὶ θορύβου
γιγνομένη παρ' ὑμῖν.

nam in his manifestum se
prodit Ionicus a majori, si-
milis huic,

Εὐμορφότερα Μνασιδῖκα τὰς ἀπαλᾶς Γυρίνω.

τὰς δὲ τῶν μέτρων συμεμπλώσεις ἐν τοῖς ἐξῆς ἐπιδείξομεν.

ε'. Διαφέρει δὲ μέτρον ῥυθμῶ, ὅλη μὲν γὰρ τοῖς μέτροις ἢ συλλαβῇ, καὶ χωρὶς συλλαβῆς οὐκ ἂν γήοιτο μέτρον· ὁ δὲ ῥυθμὸς γίνεται μὲν καὶ ἐν συλλαβαῖς, γίνεται δὲ καὶ χωρὶς συλλαβῆς, καὶ γὰρ ἐν κρότῳ. Ὅταν μὲν γὰρ τὸς χαλκείας ἰδωμεν τὰς σφύρας καταφέρουσας, ἅμα τινὰ καὶ ῥυθμὸν ἀκούομεν· καὶ ἵππων δὲ πορεία ῥυθμὸς ἐνομιόθη, καὶ κινήσεις δακτύλων, καὶ μελῶν κινήματα, καὶ χορδῶν κινήματα, καὶ τῶν ὀρνίθων τὰ πτερυγίσματα· μέτρον δὲ οὐκ ἂν γήοιτο χωρὶς λέξεως ποιαῆς καὶ ποσῆς.

Ἔτι τοίνυν διαφέρει ῥυθμῶ τὸ μέτρον, ἢ τὸ μὲν μέτρον πεπηγότα ἐχει τὸς χρόνους, μα-

Εὐμορφότερα Μνασιδῖκα τὰς ἀπαλᾶς Γυρίνω.

Metrorum vero in se invicem incidentium exempla posthac afferemus.

5. Metrum et Rhythmus hoc differunt, quod Metra syllabis tanquam materia consistunt, et absque syllaba non possunt fieri Metrum: Rhythmus vero et in syllabis et citra syllabas fit; nempe in eo sono qui pulsatione efficitur. Etenim cum ab ærariis fabris malleos deorsum incuti vide-

mus, simul etiam Rhythmus quendam audimus: item equorum incessus pro Rhythmo habitus est, necnon micatio digitorum, et apta membrorum conformatio, et chordarum motus, et avium volitantium plausus: at sine dictione, quæ et talis sit et tanta, Metrum consistere non potest.

Præterea Metrum a Rhythmo differt, eo quod Metrum tempora habeat fixa ac definita, longum scilicet et breve, et horum medium,

κρόν τε ἢ βραχυῶν, ἢ τὸν μὲν τῆτον, τὸν κοινὸν καλέμενον, ὃς ἢ αὐτὸς πάντως μακροῦς ἐστὶ καὶ βραχυῶν, ὃ δὲ ῥυθμὸς ὡς βέλεται ἔλκει τὰς χροῖνας· πολλάκις γοῦν καὶ τὸ βραχυῶν χρόνον ποιεῖ μακρόν. Ὅτι δὲ τῆτο ἔτως ἔχει, καὶ πῶς διαφορὰν ἴσασιν οἱ ποιηταί. Λάβωμεν παραδείγματα παιζέσης κωμωδίας ἐν σπυδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ· ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν *Ταῖς Νεφέλαις*· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τωτάζει Ἀριστοφάνης, “ πότερον περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ περὶ ῥυθμῶν; ” ἀντιδιέσειλε γὰρ ὁκείνος ἀπὸ ῥυθμῶν τὰ μέτρα· εἰς ἐκάτερον γοῦν τὸ παράδειγμα σημειωτέον, ὅτι τε ῥυθμὸς μέτρα διαφέρει, ἢ ὅτι ἴσασιν ἐν διδασκαλίᾳ οἱ παλαιοὶ πῶς τὰ μέτρων θεωροῦσαν.

ζ'. Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς· καὶ ὅδ' πῶς εὐμετερίαν μέτρον πρῶταγορευόμενον, ὡς

quod commune appellant; quod ipsum quoque omnino et longum et breve est: Rhythmus autem tempora ad libitum producat, sic ut breve tempus longum sæpe efficiat. Rem ita se habere, et illa a se invicem differre, Poetæ sciunt. Capiamus exempla ex Comœdia in gravem Philosophiam jocante: nempe Socrates ait (licet *eum* irrideat Aristophanes) *utrum de Metris, an de Epi-*

co versu, an de Rhythmis? Distinxit ille Metra ab Rhythmis: itaque in exemplo allato duo hæc observanda; Rhythmum a Metro differre, et veteres Metrorum rationem præceptis comprehensam didicisse.

6. Metrum de multis rebus dicitur. Nam et modum seu mediocritatem, Metrum vocamus; ut ille qui dixit, ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙ-

ὁ εἰπὼν, ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ· εἴτε σοφὸν
 ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάδημα, Ἀπόλλωνι
 μὲν γὰρ ἄρμοδιώτατον, ἐπεὶ καὶ μέτρων εὐρετής.
 Λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ τὸ μετροῦν, καὶ τὸ
 μετρούμενον· ὡς ὅταν εἰπωμεν τὸν μέδιμνον
 μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθὲν μέτρον, ἀμ-
 φότερα δὲ καλεῖται μέδιμνος· καὶ αὖ πάλιν εἰ
 εἴπομι χάρα τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ μετροῦν ποσότητά
 τινα· καὶ αὖ πάλιν αὐτὴν πλὴν ποσότητα χάρα
 ᾠροσαγορεύομεν· [καὶ αὖ πάλιν αὐτὸ τὸ ξύ-
 λον, ὃ μόνον ἔχει πῆχυ, πῆχυ ᾠροσαγο-
 ρεύομεν.]

ζ. Οὕτω μὲν ἐν καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς θεωρίας
 πολλοαχόθεν λέγεται μέτρον· μέτρον τε γὰρ
 καλεῖται πᾶν τὸ μὴ πεζόν· ὅταν εἴπω τὰ μὲν
 Πλάτωνος πεζὰ, τὰ δὲ Ὀμήρου μέτρα. Μέ-

ΣΤΟΝ, *modus optimus*: five hoc fit sapientis pronuntiatum, seu donum *hominibus* a Deo datum; nam Apolline quidem dignissimum est, modorum inventore. Deinde appellatur Metrum et id ipsum quod metitur, et id quod mensum est: ut cum medimnum, et id quod medimnus capit, Metrum vocamus, sane utraque ea res medimnus dici solet: item si possum vas, in quo aliquam quantitatem metior,

appellare χάρα *congium*, etiam e contrario ipsam quantitatem *in eo contentam* appellamus χάρα: [itidem ipsum lignum, quod longitudinem habet unius cubiti, appellamus cubitum.]

7. Pariter et in presenti instituto Metri nomen ad multa pertinet: nam et Metrum dicimus quidquid profa non est: ut cum ea quae scripsit Plato, profam, quae Homerus, Metra nomino. Metrum etiam dicitur quae-

τρον καλεῖται ἢ εἶδος ἑκάστη· ὡς ὅταν εἶπω, μέτρον Ἰωνικόν, καὶ μέτρον Ἰαμβικόν, καὶ μέτρον Τροχαϊκόν. Μέτρον καλεῖται καὶ σίχος ἕκαστος· ὡς ὅταν εἶπω, ἡ πρώτη Ὀμήρου ῥαψωδία μέτρα ἔχει χ' τῆτο δὲ Ὀδυσσεύς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο. Ἔτι τοίνυν μέτρον καλεῖται τὴν συζυγίαν, τετέσι ἢ διποδίαν, ὅταν τὸ Ἰαμβικόν, τὸ ἀπὸ ἑξ ποδῶν συγκείμενον, τρίμετρον καλεῖται. Μέτρον καλεῖται καὶ τὸν χρόνον, ὃν τινες τῶν ῥυθμικῶν σημείον παραγορεύουσιν· ὅτι δὲ τῆτο ἔτις ἔχει, παράδειγμα τεθήσεται, ὃ τινες μὲν Ὀρφείως, τινὲς δὲ τῆς Πυθίας παραλαμβάνουσι· περὶ γὰρ τῶν ἐπῶν λέγων, ἢ λέγουσα.

Ἄρδιον, ἑξαμερές, τετόρων ἢ εἴκοσι μέτρων

καὶ ταῦτα ἔτις ἔχει, ὡς περ εἶρηκα· μέτρον δὲ καὶ τὸ μετροῦν ἢ τὸ μετρίμενον· ἔτις ἢ ἐπὶ

que Metri species; ut cum dico, Metrum Ionicum, Metrum Iambicum, Metrum Trochaicum. Item versus finguli appellantur Metrum: ut cum dico, prima Homeri Rhapsodia Metris constat sexcentis, id quod Ulysses Metricus observavit. Jam vero et pedum duorum conjugationem Metrum vocamus, ut cum Trimetrum appellamus Iambicum illum, qui constat senis pedibus. Ipsum tempus etiam

Metrum vocamus; quod quidam Rhythmi scriptores σημείον *notam* appellant. Id ita esse exemplo confirmabimus, quod alii Orpheo, alii Pythiæ acceptum referunt: etenim cum hæc, vel ille, de Epico versu sic loquatur,

Tramite eunt recto Metra bis duodena, pedes sex.

Et hæc ita se habent ut dixi: Metrum vero est et id quod metitur et id quod mensum est; ita etiam in

τῶν ᾠδῶν αὐτὸ τὸ μέτρον, τῆς τῆς τοῦ ποιήματος, μέτρον ᾠδῶν ἀποκαταλείβεται, [καὶ ἕκαστον τῶν μετρούμενων τῆς ὁμοίας τετύχηκεν ὀνομασίας· χρόνος γὰρ συλλαβῶν ποιῆσαι, συλλαβὴ δὲ πόδα, πῶς δὲ συζυγίαν, συζυγία δὲ εἶδος, εἶδος δὲ ποιήματα· πάντα ἔν ἐικότως μέτρα ἀποκαταλείβεται.]

ή. Γέγονε δὲ ἀπὸ τῆς μείρω ῥήματος, ὃ ἐστὶν μερίζω· ἀφ' οὗ παρὰ τῷ ποιητῇ,

*Ἴσον ἐμοὶ βασιλευε, καὶ ἡμισυ μείρω τιμῆς·

ὡς δὲ παρὰ τὸ σείω σείστρον γίνεται, καὶ παρὰ τὸ δέρω δέρτρον, καὶ παρὰ τὸ φέρω φέρτρον, ἔτω καὶ παρὰ τὸ μείρω μέτρον· ὄνομα γὰρ ἐστὶν ἐξὶ, καὶ ὅτι τῆς ἐτυμολογίας, τῆς μερισμῆς.

δ. Περὶ δὲ ὅρων μέτρον νῦν εἰπεῖν ὅτι ἀναγκαῖον· αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡφαιζίων αἰτιᾶται τὸν Ἡλιόδωρον ὅτι τοῖς ἐπαρχοῦσι γράφει τοῖς

modo dictis id ipsum quod mensum est (id est Poema) Metrum vocatur, et singulae partes metientes eandem appellationem sortitae sunt: tempus enim syllabam, pedem syllaba, pes metricam conjugationem, haec versum, hic Poema, efficit; ut merito singula appellentur Metra.

8. Factum est Metri nomen ex verbo μείρω, quod est *divido*: unde illud *Poetae*,

*Ἴσον ἐμοὶ βασιλευε, καὶ ἡμισυ μείρω τιμῆς.

Jure pari imperita, mecumque hunc divide honorem.

atque ut ex σείω fit σείστρον, ex δέρω δέρτρον, ex φέρω φέρτρον, ita ex μείρω μέτρον; est igitur, si etymologiam spectemus, nomen partitionis.

9. De definitionibus Metri nunc agere haud necesse est. Ipse enim Hephæstion reprehendit Heliodorum, qui apud novitios de ea re

γδ ἀπείρους, καὶ τοῖς μήπω τ̄ μετροποιίας γε-
γευμένοις, ἀδύνατον νοῆσαι τὸν ὄρον.

ι. Ἐπιγέγραπται δὲ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ, ἔχ.
(ὡς τινες ᾤθησαν) διὰ τὸ ξίφος, ἀλλὰ διὰ
τὸ ὀξύειν τῶν μετιόντων τὰς ψυχὰς, καὶ διὰ
τὰ ἐν χερσὶν ἔχειν τὰς βηλομήρους τὰ κεφάλαια
τῆ μετρικῶν παραγγελμάτων· ὅτι δὲ ταῦτα οὐ-
τως ἔχει, Ἡλιόδωρος τῆ Ἐγχειριδίου ἀρχόμενος
ἔτω λέγει, “ τοῖς βηλομήροις ἐν χερσὶν ἔχειν
“ τὰ κεφαλαιωδέερα τῆς μετρικῆς γέγραπται
“ τὸ βιβλίον τετο.”

ια. Ἡρξάλο τ̄ αὐτῆ ὁ Ἡφαισίω, ὡς ἔφην,
ἀπὸ συλλαβῆς, ὕλη γδ τοῖς μέτροις ἢ συλλαβῇ,
καὶ ἄνευ ταύτης οὐκ ἂν συζαίη τὸ μέτρον· τὰ
ποιουῦ πρὸς τῆ ποιηθέντος, ὅθεν ἄρξαομαι δι-
καιον. Οὐκ ἀπὸ τῆ γῆρας τ̄ ἤρξατο, ἀλλ. ἀπὸ
τῆ εἶδος· διαφέρει δὲ εἶδος καὶ γῆρας, ἢ γῆρας

agat; cum ii, qui rudes sunt
et rem metricam nondum
attigerunt, non possint Me-
tri definitionem intelligere.

10. Liber inscribitur ΕΓ-
ΧΕΙΡΙΔΙΟΝ pugillare, non
(ut quidam opinati sunt) ex
gladio, sed ex eo quod a-
cquat animos eorum, qui in
ipsum incidunt, quia possint
habere illi, qui velint, ἐν
χερσὶν in manibus præcep-
tionum metricarum singula
capita. Id ita esse hinc con-
stat, quod Heliodorus initio

Enchiridii ait: *Hic liber in
usum eorum scriptus est, qui
rei metricæ præcipua capita
habere in manibus velint.*

11. Hephæstion, ut jam
diximus, ab syllaba illud in-
cipit, eo quod Metri mate-
ria sit syllaba, sine qua nec
Metrum potest consistere;
id autem quod efficit, prius
est eo quod efficitur, adeo-
que illinc incipiendum. Cæ-
terum non ab genere inci-
pit, sed a specie: differunt
vero genus et species, qua-

μή ἐστι τὸ πρῶτότυπον εἰς εἶδη διαμετρίωσι
 διωάμβρον, εἶδος δὲ τὸ ἀπὸ τῆ γένεσ διηρημένον·
 οἷον εἴ τις λέγοι ζῶον γένος, εἶδη δὲ αὐτῆ, ἄν-
 θρωπον, ἵππον, καὶ τὰ λοιπά. Οὐκοῦν γὰρ
 μή ἐστιν ἡ συλλαβὴ, εἶδη δὲ αὐτῆσ βραχεῖα, καὶ
 μακρὰ, καὶ κοινὴ καθεμνή· οὐκ ἔδοξεν ἔν αὐτῶ
 ἀπὸ τῆ γένεσ ποιήσασθαι ἢ ἀρχῶν· τεχνικὸς γὰρ
 ἔστος ὁ λόγος, καὶ οὐ πάνυ τοῖσ μετροῖσ συμβάλ-
 λεται, ἔτε ὄρω πῶ συλλαβῶ περιλαβεῖν, ἔτε
 ἢ περὶ αὐτῆσ εἰπεῖν λόγον ἢ ἐτυμολογίας· καὶ
 τοι ἐν τοῖσ τεχνικοῖσ ἔλεγχον ἔχεν ὁ ὄρος.

ιβ'. Ἐστιν ἡ συλλαβὴ . . . . .

tenu genus quidem est res
 primaria, quæ in species di-
 vidi potest; species autem
 est id in quod genus divi-
 ditur: sic animal est genus,
 cujus species sunt homo, e-
 quus, et reliqua. Eadem ra-
 tione et syllaba genus est:
 species vero ejus sunt brevis,
 longa, et ea quæ communis
 dicitur. Itaque huic Scrip-

tori initium ab genere fa-
 cere haud visum est, quod
 ea quæstio esset mere tech-
 nica; nec aut syllabam de-
 finiri, aut ejus etymologiam
 afferri, ad Metra ipsa quic-
 quam conferret. Tamen ille
 eo nomine a technicis re-
 prehensus est.

12. Definitio . . . . .
 Syllaba est * * * * *

ιγ'. Ἐπι ἡ συλλαβὴ παρὰ τὸτο ὠνόμασαι, παρὰ τὸ ποσότητα σοιχείων εἰς ταυτὸν συλλαμβάνειν, ὧν ἕξῃσιν ὑφ' ἓνα φθόγγον περιλαβεῖν, ἂν μὴ εἴποι τις τὰς μονογραμμάτας· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ζητείτωσαν οἱ τεχνικοί.

ιδ'. Ἐν δὲ τοῖς μετροκοῖς εἰδέναι δεῖ, ὅτι πᾶσα βραχεῖα ἴση, καὶ πᾶσα μακρὰ ἴση· κατόλου γὰρ αἱ μὲν εἰσι δίχρονοι, αἱ δὲ μονόχρονοι· ὠντεῦθεν τὸν μὲν Δάκτυλον καλεῖται τετράχρονον, τὸ δὲ Πυρρίχιον δίχρονον, οὐ πολυπραγμονεῖντες τὴ ποιητικῆς λέξεως ἢ συλλαβῆς τὰ σοιχεῖα, ἐδὲ ἐν ποσότητι καταμετρούμετες τὰς χρονας, ἀλλὰ ἐν δυνάμει τὴ ποσότητος.

IV. E Cod. MS. Par.

Ἀρκτέον δὲ ἀπὸ βραχείας· ἔτω τοίνυν ὁ Ἡφαιστίων αὐτῷ οὐρίζεται, “Βραχεῖα ἐστὶ

13. Præterea syllaba hinc nomen habuit, quod literas plures in se una comprehendat, quæ sub unico sono percipi possint: nisi quis loquatur de iis syllabis, quæ litera una constant; sed hæc quidem technicis disquirenda relinquamus.

14. In re metrica illud tenendum, omnes breves inter se esse æquales, item omnes longas; universæ quippe constant temporibus, longæ duobus, breves

uno. Hinc fit ut in Dactylo quatuor, in Pyrrichio duo tempora esse statuamus, nec dictionis aut syllabæ Poeticæ literas curiosius investigantes, nec ex earum numero, sed ex numeri potestate, tempora metientes.

IV. E Cod. MS. Par.

Incipiendum autem a brevi syllaba: sic vero eam definit Hephæstion, *Syllaba ea brevis est, quæ habet vocalem*

“ συλλαβὴ ἢ ἔχουσα βραχὺ φωνῆεν ἢ βρα-
 “ χύνομιμον, μὴ ἐπὶ τέλει λέξεως, ἕτως ὡς
 “ μετὰξὺ αὐτῆς καὶ τῆ ἐν τῇ ἐξῆς συλλαβῇ φω-
 “ νήεντος μὴ ὑπάρχειν σύμφωνα πλείονα ἐνός
 “ ἀπλῆ, ἀλλ’ ἦτοι ἐν, ἢ μηδὲ ἐν.”

Πάνυ ἐν ἐπαίνε ἀξίος, ὡς πάντα ἔχων ὅσα
 δεῖ ὑγιῆ ὄρον ἔχειν. Ὁρος γὰρ τοῖς φιλοσόφοις
 ἐστὶ, ὁ μηδὲν ἐξώδειν τῶν ὀριζομένων συμπερι-
 λαμβάνων, ἢ ὁ μηδὲν τῶν ὀριζομένων κατα-
 λιπών, ὃς ἀντιτρέφει πρὸς τὸ κεφαλαῖωδες
 τετέστιν ἐὰν ἀλλήλων ὑπάρχουσιν οἱ ὄροι αὐτός
 τε ὁ ὄρος καὶ τὸ ὀριζόμενον, ἕτως ὡς ἐπὶ τοιούδε
 παραδείγματος· ἄνθρωπος ἐστὶ ζῶον λογικόν,
 θνητόν, νῆ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν· εἴ τι ἐν ἐστὶ
 ζῶον λογικόν, θνητόν, νῆ καὶ ἐπιστήμης δεκτικόν,
 τετό ἐστὶν ἄνθρωπος πάντως· Καὶ αὖ πάλιν
 φωνὴ ἐστὶν ἀῆρ πεπληγμένος· εἴ τι ἐν ἐστὶν ἀῆρ

*breve vel correptam, non in
 fine dictionis; et ita quidem
 ut eam inter et sequentis syl-
 labæ vocalem non intersint
 consonantes plures una sim-
 plice, sed aut una tantum,
 aut nulla.*

Omnino sane laudanda de-
 finitio, utpote omnia habens
 quæ oportet habere legiti-
 mam definitionem. Nempe
 Philosophis definitio ea esse
statuitur, quæ nihil extra
 rem definitam complectitur,
 quæ nihil omittit rei defi-

nitæ, quæ cum rei summa
 reciprocatur; si videlicet de-
 finitio ipsa, et illud quod
 definitur, alterum alterius
 definitio sit, sic ut in hoc
 exemplo: homo est animal
 sermone præditum, morta-
 le, intelligentiæ et scientiæ
 capax: siquod igitur animal
 sermone præditum est, et
 mortale, idemque intelli-
 gentiæ et scientiæ capax,
 homo illud prorsus est. I-
 tem sonus est aer percussus:
 siqua res igitur aer est per-

πεπληγμῶς, τῆτο φωνῆ πάντως. Οὕτως ἔν
καὶ ἐπὶ τῆ περιειμῶς ὄρου, εἶδομεν τὸ ἀντι-
σρέφον· εἴ τι ἐστὶ βραχὺ φωνῆεν, μὴ ἐπὶ τέλους
λέξεως κείμμεν, μὲν τὴ ἄλλης συλλαβῆς ὅσα
ἔχον σύμφωνα ἐνὸς πλείονα, τῆτο πάντως ἐστὶ
συλλαβὴ βραχεῖα. Προεῖρηται δὲ τὸ μὴ ἐπὶ
τέλους λέξεως κείμμεν, διὰ πῶ κοινῶ λεγο-
μῶν [ἑάνπερ εἰς μέρος ἀπαρτίζη λόγος, τῶ
τὴ κοινῆς ὑποπίπτει λόγῳ· οἷον ὅταν συλλαβὴ
βραχεῖα ἐστὶν ἐπὶ τέλους λέξεως κειμῶν, ὀνο-
μιάτη ποτὲ μακρὰ, ὡς ἡ παρὰ τῶ ποιητῆ,
“ τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα” καὶ αὖ πάλιν ἡ
“ πρὸς” συλλαβὴ βραχεῖα ἐστὶν, ἀλλ’ ἐν τότῳ
κεῖται μακρᾶς, ὅταν Ὀμηρος εἶπη, “ πρὸς
“ οἶκον Πηλῆος” σπονδαῖον γὰρ δεῖ εἶναι τὸν
πόδα.] Εἰ δὲ φησὶ μὴ ἔχει σύμφωνον μετὰξὺ
ἐν, διὰ πῶ μακρᾶν· εἰ γὰρ συμβαίη βραχεῖ ἢ

cussus, ea utique est sonus. Eodem modo nos in propo-
sita definitione videamus id
quod recipitur; si qua
est vocalis brevis, nec ea in
fine dictionis posita, quæ
non habeat post se plures
una consonantes, ea utique
est brevis syllaba. Antea
vero dictum fuit, non in fine
dictionis posita, propter eam
vocalis, quæ communis di-
citur: [si faciat partem in-
tegram orationis, incidit in

naturam vocalis communis:
velut cum brevis syllaba in
fine dictionis posita, ali-
quando longa habita est, ut
apud Poetam, τὰ περὶ καλὰ
ῥέεθρα: ita et syllaba πρὸς
brevis per se est: sed longæ
locum obtinet, ubi Home-
rus ait, πρὸς οἶκον Πηλῆος,
quoniam ibi pedem oportet
esse spondeum.] Illud
autem, “ si non intersint
“ plures una consonantes,”
additum est definitioni, pro-

βραχυμοδίω φωνήεντι δύο σύμφωνα ἐπενεχθῆναι, μακράν ποιήσει τὴν συλλαβὴν ὡς οἶον ἢ μὴ συλλαβὴ ἐστὶ βραχεῖα, ἀλλ' εἰ δύο σύμφωνα ἐπενεχθῆναι, ὡς ἐν τῷ "Ἐκτωρ," μακράν ποιήσει τὴν συλλαβὴν. Διὰ τῆτο προσέειπεν, μὴ δεῖν ὑπάρχειν σύμφωνα δύο, ἀλλ' ἐν ἀπλῆν, ἢ μηδὲ ἐν καὶ γὰρ εἰ διπλοῦν προσεπενεχθῆναι, μακράν ποιήσει τὴν συλλαβὴν, ὡς ἐν τῷ, "ἄξω ἑλών."

V. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13.

Edit. Basil.

Πολλῶν κατ' ἡμᾶς, ὃ Μάρκελλε, γενηθῆναι μόνων Φιλοσόφων, ἐχ' ἥμισυ παρὰ τὰς πρώτας τῆς ἡλικίας ἡμῶν χρόνους, ὃ μὲν γὰρ νῦν καιρὸς, ἐστὶ εἰπεῖν ἐστίν, ὅσῳ πάντιν ἐχῆκε τὰ πρῶτα

pter eam *vocalem* quæ *positione* fit longa: nam si contigerit, ut vocali, seu brevi seu correptæ, postpositæ sunt duæ consonantes, eæ syllabam longam efficient: sic vocalis e syllaba est brevis; at si duæ consonantes postpositæ sint, ut in voce Ἐκτωρ, eæ syllabam longam facient. Idcirco *auetor definitionis* addidit, non oportere subsequi duas consonantes, sed unam quæ simplex est, vel nullam: nam

et duplex si accesserit, syllabam productura est, ut in ἄξω ἑλών.

V. Ex Porphyrio de vita Plotini, p. 13. *edit. Basil.*

Quum permulti memoria nostra exstiterint, Marcelle, Philosophi, præsertim autem primis pueritiæ nostræ temporibus (nam dici vix potest, quanta præsens tempus laborat rei penuria) tum vero non pauci ex his, quum

ματος, ἔτι ἢ μερακίων ἡμῶν, ὅκ ὀλίγοι τ̄ ἐν
 Φιλοσοφίᾳ λόγων ἠσθῆσαν, ἐς ἅπαντας μὲν
 ὑπῆρξεν ἰδεῖν ἡμῖν διὰ τὴν ἐκ παίδων ἐπὶ πολ-
 λὰς τόπῃς ἅμα τοῖς γονεῦσιν ἐπιδημίαν, συγ-
 γράψασθαι ἢ αὐτῶν τοῖς ἐπιβιώσασιν κατὰ ταῦτο,
 συχνοῖς ἔδνεσι καὶ πόλεσιν ἐπιμίξαντας· οἱ μὲν
 καὶ διὰ γραφῆς ἐπεχείρησαν τὰ δοκοῦντα σφίσι
 πραγματεύεσθαι, καθλιπόντες τοῖς ἐπιγιγνο-
 μένοις τ̄ παρ' αὐτῶν ὠφελείας μεταχεῖν· οἱ δὲ
 ἀποχρηῶν σφίσι ἠγήσαντο τὰς σωόντας ἠσθ-
 εῖν εἰς τὴν τῶν ἀρεσκόντων ἑαυτοῖς κατὰ-
 ληψιν. Ὡν τῶ μὲν ἠσθέρου γεγονάσι τρέπῃ
 Πλατωνικοῖ μὲν, Εὐκλείδῃς, καὶ Δημόκριτος, καὶ
 Προκλῖνος, ὁ περὶ τὴν Τρωάδα διατρέψας, οἱ
 τε μέχρι νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ δημοσιεύοντες, Πλω-
 τῖνος, καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος, ὁ τότε γνώ-
 ριμος· Στωϊκῶν ἢ Θεμιστοκλῆς, καὶ Φοιβίων,

jam adolescentuli effemus,
 tuendis Philosophiæ placitis
 inclauerunt: quorum qui-
 dem omnium notitiam fre-
 quens mihi per loca plurima
 ab ipsa statim pueritia cum
 parentibus instituta peregrinatio
 contulit; quin et cum
 aliquamultis ex hisce,
 qui tum superstites erant,
 dum varias gentes et popu-
 los obeundo perlustro, fam-
 iliarius vivendi facultas
 fuit: nonnulli eorum placita
 sua scriptis tradiderunt, ut

fic et posteri doctrina ipso-
 rum fruerentur; alii vero
 sufficere sibi existimarunt, si
 sectatores tantum suos ad
 illorum captum et cognitio-
 nem perducerent. Ex qui-
 bus de priore genere Plato-
 nici fuere Philosophi, Eu-
 clides, Democritus, et Pro-
 clinus, qui in Troade vitam
 suam traduxit; necnon, qui
 nunc Romæ degunt, Plo-
 tinus, hujusque familiaris
 Gentilianus Amelius: at ex
 Stoicis fuere Themistocles et

οἷτε μέγχερ πρῶτω ἀκμάσαντες, Ἀννίος τε καὶ Μήδιος. Περιπατητικῶν δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἡλιόδωρος. Τῶν δὲ δευτέρου Πλατωνικοὶ μὲν Ἀμμώνιος καὶ Ὠριγῆνης, οἷς ἡμεῖς τὸ πλεῖστον τῶν χρόνων προσεφοιτήσαμεν, ἀνδράσιν ἐκ ὀλίγων τῶν κατ' ἑαυτὸς εἰς σώεσιν διενεγκῆσιν· οἷ τε Ἀθλιῶσι διάδοχοι Διόδοτος, καὶ Εὐβελος. Καὶ γὰρ εἶτι τέτων γέγραπται τισιν, ὡσπερ Ὠριγῆνης μὲν τὸ ΠΕΡΙ ΔΑΙΜΟΝΩΝ, Εὐβέλῳ δὲ τὸ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΦΙΛΗΒΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΟΡΓΙΟΥ, καὶ τῶν Ἀριστοτέλει πρὸς τὴν Πλάτωνος Πολιτείαν ἀντισημῶν, ὅσα ἐχέγυα πρὸς τὰ μὲν τῶν ἔξαιρασμῶν τὸν λόγον αὐτὸς ἀριθμεῖν ἂν γήροιο, παρέργω τῇ τοιαύτῃ χρῆσαισμῶν ἀσθεῖ, καὶ μὴ πρῆγησμῶν πρὸς τῶν γράφειν ὀρμὴν λαβόντων. Τῶν δὲ Στωϊκῶν Ἑρμῖνος

Phæbion; quique nuper admodum floruerunt Annius et Medius: e Peripateticis autem Heliodorus Alexandrinus. Secundi generis fuerunt Ammonius et Origenes, quos nos diutissime frequentavimus, viros qui æquales suos sapientia multum excellerent: tum et qui in schola Athenis successere, Diadotus et Eubulus. Licet enim ex hisce nonnulli quædam scripserint, ut Origenes, qui DE DÆMONIBUS scripsit; et

Eubulus, qui IN PHILEBUM ET GORGIAM commentarium edidit, atque Aristoteli CONTRA PLATONIS REMPUBLICAM respondit: non illa tanti sunt, ut ea propter inter illos referri mereantur, qui dedita opera literis *Philosophiæ* dogmata explicuerunt; quum hæc ipsis opuscula velut parerga seu fortuita fuerint, nullo certo ac serio scribendi consilio suscepta atque elaborata. Ex Stoicis porro Herminus et Lyfima-

καὶ Λυσίμαχος, οἷτε ἐν ἄξει καταβιώσαντες Ἀθηναῖος καὶ Μεσσώνιος· καὶ Περιπατητικῶν Ἀμμώνιος καὶ Πτολεμαῖος, φιλολογώτατοι μὲν τοῖ τῶν κατ' αὐτὸς ἄμφω γρόμφοι, καὶ μάλιστα ὁ Ἀμμώνιος, (οὐ γὰρ ἔστιν, ὅστις ὑκείνω γεγονός εἰς πολυμάθειαν παραπλήσιος), οὐ μὲν καὶ γράψαντες γε τεχνικὸν ἔδεν, ἀλλὰ ποιήματα καὶ λόγους ἐπιδεικτικὰς, ἅπερ ἔν καὶ σωθῆσαι, τῶν ἀνδρῶν τέτων ἔχ ἐκόντων, οἷμαι μὴ γὰρ ἂν αὐτὸς δέξατο διὰ τοιούτων βιβλίων ὑσερον γρέδα γνωρίμους, ἀφέντας ἀπεδοιότεροις συγγράμμασι πῶν ἑαυτῶν παραδησαυρίσαι διάνοιαν. Τῶν δ' οὖν γραψάντων οἱ μὲν ἔδεν πλέον ἢ σωμαγωγῶν, καὶ μεταγραφῶν τῶν τοῖς πρεσβυτέροις σωτεθέντων ἐποίησαντο, κατὰπερ Εὐκλείδης, καὶ Δημόκριτος, καὶ Προκλῆνος· οἱ

chus; quique in urbe vendi tempora transegerunt, Athenæus et Musonius; et ex Peripateticis Ammonius et Ptolemæus, qui ambo omnium suorum æqualium maxime Philologi erant; præsertim vero Ammonius, (neque enim quisquam est, qui, quod ad diffusam elegantiorum literarum et omnis scientiæ notitiam, cum eo comparari queat,) nil tamen, quod ad *Philosophiæ* artem pertineret, scribere; sed poemata tantummodo *nonnulla*, et quosdam De-

monstrativi generis orationes; quæ quidem, in vitis ipsis, etiam nunc superesse existimo: neque enim *conferas* illos credidisse ob huiusmodi libellos se apud posteros notos fore, omittentes literis cura dignioribus suas mentes locupletare. Rursus ex eorum numero, qui quid commentati sunt, quidam nil nisi collectanea vetustioribus, in medium protulere; quemadmodum Euclides fecit, necnon Democritus, atque item Pro-

ἣ, μικρὰ κομιδῇ πράγματα τῆς τῶν παλαιῶν
 ἰσορίας ἀπομνημονεύσαντες, εἰς τὰς αὐτὰς τόπας
 ἑκείνοις ἐπεχείρησαν συγγραφεῖν βιβλία, κατὰ-
 περ' Ἀννίου τε καὶ Μήδιου, καὶ Φοιβίου· ἕτος
 μὲν ἀπὸ τ' ἐν τῇ λέξει κατασκευῆς γνωρίζεται
 μᾶλλον, ἢ τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ συνθέσεως ἀξιών.
 Οἷς καὶ τὸν Ἡλιόδωρον συγκατανείμει τις ἂν,
 ἐστὶ ἑκείνον παρὰ τὰ τοῖς πρεσβυτέροις ἐν ταῖς
 ἀκροάσεσιν εἰρημνῶν πλέον τι συμβαλλόμενον
 εἰς τὴν τῆ λόγῃ διάρθρωσιν. Οἱ ἣ καὶ πλήθει
 περὶ βιβλίων, ἃ μετεχειρίσαντο, τὴν σπουδὴν
 τῆ γραφῆς ἀποδειξάμενοι, καὶ τρέπω θεωρίας
 ἰδίῳ χρησάμενοι, Πλωτῖνός εἰσι καὶ Γεντιλιανός
 Ἀμέλιος· ὁ μὲν τὰς Πυθαγορείας ἀρχὰς καὶ
 Πλατωνικὰς, ὡς ἐδόκει, πρὸς σαφερέραν τῶν
 πρὸ αὐτῆ κατασκευάμενος ἐξήγησιν, (ἐδὲ γὰρ

clinus : alii vero, minutas
 prorsus quasdam veterum
 doctrinae particulas ad in-
 terpretandum sibi deligen-
 tes, de iisdem, atque illi,
 locis aggressi sunt libellos
 componere; quo ex numero
 Annii ac Medii sunt, nec-
 non et Phœbion; atque hic
 quidem elocutionis elegan-
 tia potius, quam rerum ac
 sententiarum pondere, in-
 notescere studuit. Iisdem et
 Heliodorum licet adjunga-
 mus : nam neque hic quid-
 quam novi et veteribus in-

dicti ad distinctam Philoso-
 phiæ dogmatum explicatio-
 nem de suo contulit. At
 qui etiam numero proble-
 matum, quæ tractarunt,
 scribendi studium et dili-
 gentiam ostenderunt, et sin-
 gulari quadam contemplan-
 di ratione usi sunt, Plotinus
 et Gentilianus Amelius fu-
 erunt : quorum ille princi-
 pia Pythagorica et Platoni-
 ca multo, ut videtur, quam
 quisquam priorum, diluci-
 dius explanavit; (non enim
 illæ *commentationes* Nume-

ἔσθ' ἐγγύς τι τὰ Νημιώϊα καὶ Κρονίϊα, καὶ
 Μοδεράϊτε, καὶ Θρασύλλη, τοῖς Πλωτίνε περὶ
 τῶν αὐτῶν συγγραμμάτων εἰς ἀκρίβειαν) ὁ δὲ
 Ἀμέλιος κατ' ἴχνη μὲν τότε βαδίζειν παραι-
 ρούμηνος, καὶ τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δογμα-
 τῶν ἐχώρηνος, τῇ δ' ἐξεργασία πολὺς ὢν, καὶ τῇ
 δ' ἐρμηλείας περιβολῇ πρὸς τὸν ἐναντίον ἐκείνω
 ζῆλον ὑπαγόμηνος. Ὡν καὶ μόνων ἡμεῖς ἄξιον
 εἶναι νομίζομεν ἐπισκοπεῖσθαι τὰ συγγραμμάτα·
 τὲς μὲν γὰρ λοιπὲς τί τις ἂν κινεῖν οἴοιτο δεῖν,
 ἀφείς ἐξετάζειν ἐκείνης, παρ' ὧν ταῦτα λα-
 βόντες ἔτοι γεγράφασιν; ἔδεν αὐτοὶ παρ' αὐ-
 τῶν προσθέντες ὅσα ὅτι τῶν κεφαλαίων, ἀλλ'
 ἔδὲ τῶν ἐπιχειρημάτων, ἔσθ' ἔν ἡ συναγωγῆς
 τ' παρὰ τοῖς πλείοσιν, ἢ κείσεως τῆ βελτίονος
 ἐπιμεληθέντες. Ἦδη μὲν ἔν καὶ δι' ἄλλων τετὶ

nii, aut Cronii, aut Mode-
 rati, aut Thrasylli, propter
 accuratam explicationem
 cum Plotini commentatio-
 nibus de iisdem rebus *com-
 ponendæ sunt*.) Amelius au-
 tem, hujus vestigia dum si-
 bi legenda proponit, eadem
 quidem habet et exponit
 dogmata, verum prolixior
 multo in illorum tractatio-
 ne, latioreque usus inter-
 pretationis ambitu, in con-
 trariam Plotino tractandi
 formam deflectere videtur.
 Et hi quidem soli sunt, quo-

rum scripta cura nostra et
 cognitione digna existimem.
 Nam reliquos quare quis
 attingere operæ pretium pu-
 tet, omittens ad ipsos re-
 currere, a quibus illi hæc
 mutuantes scripserunt? præ-
 fertim cum nihil omnino de
 suo addiderint; et non mo-
 do non rerum capitum, sed
 ne argumentationum qui-
 dem, neque aut collectionis
 eorum quæ a plurimis *di-
 cuntur*, aut deligendi opti-
 ma quæque curam ullam
 gesserint. Ego vero et in

πεποιήκαμεν, ὡσπερ καὶ τῷ μὲν Γεντιλιανῷ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΩΝΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ἀντειπόντες, τῷ δὲ Πλωτίνῳ τὸ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ἐπισκεψάμενοι. Τὸν μὲν γὰρ κοινὸν ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν ἐταῖρον ὄντα Βασιλέα τὸν Τύριον, ἐξ' αὐτὸν ὀλίγα πεπραγματευμένον καὶ πῶς τῷ Πλωτίνῳ μίμησιν, (ὃν ἀποδεξάμενος μᾶλλον ἢ παρ' ἡμῶν ἀγωγῆς, ἐπεχείρησε διὰ συγγράμματος ἀποδείξαι, βελτίω δόξαν περὶ τῶν ιδεῶν τῆς ἡμῶν ἀρεσκείας ἔχοντα), μετρίως ἀντιγραφῇ διελέξαι δοκῶμεν, ὅτι εὖ παλινοδήσαντα· καὶ τέτοις ὅτι ὀλίγας τῶν ἀνδρῶν τέτων κεινηκότες δόξας, ὡσπερ καὶ ἐν τῇ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛῃ, μέγεθος μὲν ἔχουσα συγγράμματος, ἀποκρινομένη δὲ πρὸς ἅτλα τῶν ὑπ' αὐτῷ πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τῆς Ῥώμης ἀπεσταλ-

aliis hoc ipsum scriptis jammodo plus semel præstiti; sicut et Gentiliano, DE JUSTITIA QUÆ APUD PLATONEM EST, respondi; tum vero Plotini de IDEIS *commentarium* examinavi. Communem enim nostrum omnium amicorum Regem illum Tyrium, qui et ipse non pauca ad exemplum et imitationem Plotini commentatus est, (quum, illius rationem atque disciplinam nostræ præferens, multo illum meliorem de Ideis sen-

tentiam, quam quæ nobis probaretur, amplecti, edito in vulgus scripto demonstrare in animum induisset), mediocriter responsione mea confutasse videor, quod non recte *suam sententiam* retractavit; præterea non paucas opusculis hisce meis illorum virorum sententias convellisse; sicut in *mea*, quæ ad commentarii magnitudinem accedit, ADVERSUS AMELIUM EPISTOLA, quæque illis respondit quæ ab illo mihi Roma mis-

μύρων, ἡ αὐτὸς ἡ ἐπιστολὴ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟ-
ΠΟΥ ΤΗΣ ΠΛΩΤΙΝΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ἔγραψεν.
Ἡμεῖς ἡ αὐτὸ μόνον ἀρροσηκέδημν τῆ κοινῆ
τῆ συγγράμματος ἐπιγραφῆ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΜΕ-
ΛΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗΝ αὐτὸ ἀρροσαγορεύσαντες.

VI. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12.

Edit. Basil.

Καὶ σὺ μὲν ταυτά τε βιβλία πέμπειν, ὅταν
σοι δοκῆ· μᾶλλον ἡ κομίζειν. Οὐ γὰρ ἂν ἀπο-
σαίλω τῆ πολλάκις δεῖδαι σε πλὴν πρὸς ἡμᾶς
ὁδὸν ἡ ἐτέρωσε ἀρροκῆναι, καὶ εἰ μηδὲν δι-
ἄλλο (τί γὰρ ἂν ἡ σοφὸν παρ' ἡμῶν ἀρροδοκῶν
ἀφίκοιο;) πλὴν γε παλαιὰν σωήθειαν, καὶ τὸν
ἀέρα, μετρωτάτον ὅτα πρὸς ἡ λέγεις σώ-
ματος ἀδένειαν. Καὶ ἄλλό τι τύχης οἰηθεῖς,

sa erant; quam Epistolam ipse inscripsit DE PLOTINI PHILOSOPHANDI RATIONE. Ego vero, communitantummodo inscriptione contentus, simpliciter opusculum hoc meum EPISTOLAM ADVERSUS AMELIUM indigitavi.

VI. Ex Porphyrio in vita Plotini, p. 12.

Edit. Basil.

Ac tu quidem, ubi com-

modum erit, libros illos mittes: quin potius ipse adfer. Non enim rogare te sæpius desinam, ut hoc ad nos iter omni alteri anteponas: etiam si nulla alia de causa (quid enim sapientiæ adventu tuo apud me lucraturum te speres?) certe et ob veterem nostram consuetudinem, et ob aerem, qui temperatus est, *et utilis* ad eam corporis imbecillitatem, qua te dicis *affectum esse*. Et si quid aliud, quod

παρ' ἐμῶν ἢ μηδὲν ᾠροδοκῶν καινότερον, μηδὲ
ἐν τῷ παλαιῶν, ὅσα φῆς ἀπολωλέκεναι· τῶν γὰρ
γραφῶν τὸσαύτη σπάνις ἐνταῦθα κατέστηκεν,
ὥστε, νῆ τὰς θεῶν, πάντα τὸν χρόνον τῆτον τὰ
λειπόμμενα τῷ Πλωτίνῳ κατασκευάζων μόλις αὐ-
τῶν ἐπεκράτησα, τὸν ὑπογραφεὰ τῶν μὲν εἰω-
δῶτων ἀπάγων ἔργων, πρὸς ἐνὶ ἢ τῆτω τάξας
ῥυθμίζων. Καὶ κέκτημαι μὲν ὅσα δοκεῖν πάντα
καὶ τὰ νῦν ὑπὸ σῶ πεμφθέντα· κέκτημαι δὲ
ἡμιτελῶς, οὐ γὰρ μετρίως ἢ διημαρτημένα.
Καίτοι τὸν ἐταῖρον Ἀμέλιον ὡμῶς ἀναλήψας
τὰ τῶν γραφῶν πλάσματα· τῷ δὲ ἢ ἄλλα
πρῶτον αἰτίτερα τῆς τοιαύτης ᾠροδοξίας. Οὐκ
ἐν ἔχω τίνα χρῆ τρέπον αὐτοῖς ὁμιλῆσαι, καί-
περ ὑπερεπίθυμῶν τὰ τε ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ καὶ τὰ
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ ἐπισκέψασθαι· ταῦτα γὰρ ἐν

cogitas, nanciscaris, at a me
ne quid recentius expectes,
imo nec veterum quidem
quidquam *scriptorum* quæ
perisse dicis: tanta namque
hic loci scribarum est ino-
pia, ut toto hoc tempore
vix, ita me dii ament, li-
brarium nancisci potuerim,
qui mihi Plotini quæ de-
erant colligenti describeret;
quem ego ab consueto o-
pere abductum huic uni cu-
ræ intentum esse iussi. Cun-
cta vero jam, ni fallor, scri-
pta ejus comparavi, atque

etiam illa quæ mihi recens
submitisti: attamen imper-
fecta ea sunt, quæ nactus
sum; non enim mediocriter
erant corrupta. Quamquam
sodalem ego nostrum Ame-
lium scribarum errores e-
mendaturum fuisse existima-
veram: sed alia illi potiora
fuisse video, quam ut huic
sepe curæ dederet. Quare
non est ut iis uti possim,
tametsi percupidus illa DE
ANIMA et DE ENTE accu-
ratius considerandi: nam et
hæc vitiosissime descripta

καὶ μάλις α διημάρτηται. Καὶ πάνυ βελοί-
 μιλῶ ἂν ἔλθεῖν μοι παρὰ σε τὰ μετ' ἀκρε-
 βείας γεγραμμένα, τῆ παραναγνώσασθαι μόνον,
 εἶτα ἀποπέμψασθαι πάλιν. Αὐτίς ἦ τὸν αὐτὸν
 ἐρῶ λόγον· ὅτι μὴ πέμπειν, ἀλλ' αὐτὸν ἦκειν
 ἔχοντα μᾶλλον ἀξιῶ, ταῦτά τε, καὶ τῶν λοιπῶν
 εἴτι διαπέφευγε τ' Ἀμέλιον· ἀ μὲν γὰρ ἤγαγν,
 ἅπαντα διὰ σωθῆς ἐκτησάμην. Πῶς δ' ὅσπερ
 ἔμελλον ἀνδρῶς ὑπομνήματα πάσης αἰδῆς ἀξια
 καὶ τιμῆς κτήσεσθαι; Τῆτο γὰρ ἔν καὶ παρόντι
 σοι, καὶ μακρὰν ἀπόντι, καὶ περὶ τὸν Τύρον
 διατρέβοντι, τυγχάνω δὴπερὶν ἐπεσαλκῶς, ὅτι
 τῶν μὲν ὑποδέσεων οὐ πάνυ με τὰς πολλὰς
 περσιέσθαι συμβέβηκε· τὸν ἦ τύπον τῆς γρα-
 φῆς, καὶ τῶν ἰννοῖῶν τάνδρος πλὴν πυκνότητα,
 καὶ τὸ φιλόσοφον τῆς τῶν ζητημάτων διαδέ-
 σεως ὑπερβαλλόντως ἀγαμα καὶ φιλῶ, καὶ μῆ

sunt. Ergo rem mihi longe
 omnium gratissimam fece-
 ris, si mihi quam emenda-
 tissime descripta transmise-
 ris: solum ut *mea cum tuis
 exemplaria* conferam, atque
 illa ad te postea remittam.
 Attamen repeto id, quod
 superius dixi: mittas nolim,
 verum ipse potius huc illa
 afferas; tum et si quæ forte
 alia Amelium fugere: nam
 cuncta, quæ ille attulit,
 summo studio *a me exquisita*
 possideo. Quidni enim viri

illius Commentationes om-
 ni veneratione et honore
 dignas avidissime mihi con-
 quiram? Hoc autem et præ-
 senti tibi, et cum longe ab-
 esses, vel cum Tyri commo-
 rarere, semper scilicet fig-
 nificavi, quod mihi accide-
 ret multis *ejus* argumentis
 non assentiri: scribendi ve-
 ro formam, et sententiarum
 hujus viri densitatem, ac
 Philosophicam quæstionum
 tractationem immane quan-
 tum admirari et amare;

τῆ ἐλλογιμωτάτων ἄγειν τὰ τέτε βίβλια φαίλω
 ἂν δεῖν τὲς ζητητικῆς.

VII. Ex Eusebii Præparatione Evangelica,
 lib. 15. p. 822. Edit. Paris.

Συμελόντι δὲ εἰπεῖν, πόρρω μοι δοκοῦσιν
 ἀφεσηκέναι τῆ τὰ δέοντα λογίζεσθαι πάντες
 ἐφεξῆς, ὅποσοι πλὴν ψυχλῶ σῶμα ἀπεφῆναντο·
 πῶς γὰρ ὅλως ἐγχωρεῖ παραπλήσιον εἶναι τινι
 τῶν σοιχείων τὸ κατ' αὐτῶν δεῖναι; πῶς ἢ ἐπὶ
 τὰς κράσεις ἢ μίξεις ἀνενεγκεῖν; αἱ κτ' πολλὰς
 γιγνόμεναι τρόπους, ἄλλων μὲν ἀμυδιῶν ιδέας
 σωμάτων ἀποζηνῶν πεφύκασιν· ὃν οἷς, εἰ ἢ μὴ
 συμεχωῶς, ἀλλ' ἐν πόρρωθεν ιδεῖν ἐν τῆ σοιχείων
 αἰτίαν, καὶ πλὴν πρὸς τὰ δεύτερα καὶ τρίτα τῆ
 πρώτων ἀφορμῶν. Τῶν ἢ περὶ ψυχλῶ, ἴχνος

quin et ab iis, qui in rerum
 veritatem inquirunt, libros
 illius inter præstantissimos
 dico referri oportere.

VII. Ex Eusebii Præpara-
 tione Evangelica, lib. 15.
 p. 822. Edit. Par.

Ut autem rem paucis ex-
 pediam, longe mihi illi om-
 nes a vera rationis via re-
 cessisse videntur, quicumque
 animam corpus esse statu-
 ere: qui enim fieri potest,

ut de ipsa statuamus illam
 alicui ex elementis similem
 esse? aut qua ratione illam
 ad concretiones et mixtio-
 nes referamus? quæ cum
 variis fiant modis, innume-
 ras aliorum corporum spe-
 cies producere solent: in
 quibus, etsi non e proximo,
 certe non ita remote licet
 videre elementorum existen-
 tiæ causam, primorumque
 ad secunda tertiaque effi-
 cienda conatum. At in his,
 quæ ad Animam pertinent,

ἐδέν, ἐδὲ τεκμήριον ἐν τοῖς σώμασιν εὐρέσκετο· καὶ εἰ φιλοτιμοῖτό τις, ὡς Ἐπίκηνος καὶ Χρυσίππος, ἅπαντα λίθον κινεῖν, καὶ πᾶσαν ἐρευνητὴν δυνάμιν σώματος, εἰς γῆσιν ἢ περὶ ψυχρῶν πράξεων. Τί γὰρ ἢ τὸ πνεύματος ἡμῖν λεπτότης πρὸ ἔργου γῆσιν ἢ εἰς φαντασίας καὶ λογισμῶν; τί ἢ τὸ ἀτόμων γῆμα τοσαύτῳ παρὰ τὰ ἄλλα ἔχει δυνάμιν καὶ ἔσπλῳ, ὥστε φρονήσιν γῆσιν, ὅταν εἰς ἐτέρου πλάσιν ἐγκαταμιχθῆ σώματος; Οἶμαι μὲν ὡς ἐστὶ εἰς τὸ Ἡφαίστου τις ἂν τύχοι τριπόδων καὶ θερραπαινῶν, ὧν φησὶν Ὅμηρος τὸς μὲν αὐτομάτως εἰς τὸν ἀγῶνα χωρεῖν, τὰς ἢ σπευράζουσαι τῷ δεσπότῃ, καὶ μηδενὸς, οἷων ζῶντες ἔχουσι, πλεονεκτημάτων ἀπολείπειν, μή τι γε δὴ τὸ ἐκ αὐτομάτως ψημάτων, καὶ αὐτοῖς ἐπὶ τὸ αἰγιαλῶν

ne vestigium quidem *originis*, aut indicium in corporibus reperitur: etiam si quis, ad Epicuri et Chrysippi exemplum, omnem movere lapidem sedulo voluerit, omnemque exquirere corporis potentiam, unde animæ actiones nascantur. Quid enim spiritus illa tenuitas ad visiones et ratiocinationes conferre possit? et unde atomorum figura tantam præ cæteris vim atque mutandi potestatem habeat, ut, quum in alterius conforma-

tionem corporis inter se variantur, prudentiam progignant? Equidem existimo, quod (vel si quis Vulcani tripodas et ancillas possideat, de quibus Homerus fabulatur, illos suapte ad Deorum ministeria accurrere, hæc vero una cum domino suo laborare, neque ullis, quas vivi habent, facultatibus carere,) nulla sane ex illis sponte se moventibus machinis *prudentiam progigneret*, et quod similis esset illis, qui sunt in litoribus,

ᾠροσέοικε λίθοις εἰς τὸ δυνάδαί τι περιττό-
 τερον ποιεῖν πρὸς αἰδησιν. Ζῶωνι μὲν γὰρ καὶ
 Κλεάνθει νεμεσήσειέ τις ἂν δικαίως, ἔτω σφό-
 δρα ὑβριστικῶς περὶ αὐτῆς διαλεχθεῖσι, καὶ
 ταυτὸν ἀμφοῖν τῷ σερεῖ σώματος εἶναι τῇ ψυχῇ
 ἀναδυμιάσιν φήσασι. Τί γὰρ, ὃ πρὸς θεῶν,
 κοινὸν ὅλως ἀναδυμιάσει καὶ ψυχῇ; πῶς ἢ ἐγ-
 χωρεῖ, νομίσαντας τῷ ᾠροσεοικέναι πῶς
 ἡμετέραν, καὶ πῶς τῶν ἄλλων ζώων ἐσίαν, τῷτο
 μὲν φαντασίας καὶ μνήμας οἷος τε εἶναι σώζειν
 διαρκεῖς, τῷτο δὲ ὄρμας καὶ βεληήεις τῷ λυσι-
 τελουύτων εἰς σώεσιν πραγμάτων; Ἢτ' ἄρα
 καὶ τὸς θεῶς, καὶ τὸν διὰ πάντων παρήκοντα
 ὁμοίως ἐπιγείων τε καὶ ἐραγνίων, εἰς ἀναδυμιάσιν
 καὶ καπνὸν καὶ τοιαύτην φλυαρίαν καταθήσομεν;
 Καὶ εἰδὲ τὸς ποιητὰς αἰχμημέετα, οἱ, καίπερ

lapillis, quoad potentiam e-
 jus præclari alicujus ad fen-
 sum *producendum* efficiendi.
 Neque enim immerito Ze-
 noni quis atque Cleanthi
 succenseat, quod tam con-
 tumeliose uterque de anima
 fenserit; nihilque illam ali-
 ud nisi spissi corporis esse ex-
 halationem statuerit. Quid
 enim (Di boni!) exhalatio-
 ni omnino cum anima com-
 mune est? aut qui fieri po-
 test, ut cum huic rei et no-
 stram et cæterorum omni-

um animantium essentiam
 similem esse censent, vel vi-
 siones et recordationes con-
 tinuas, vel earum rerum ap-
 petitiones atque voluntates,
 quæ ad intellectum faciunt,
 queant defendere? Ergone
 et Deos, atque ipsum illum
 qui cuncta tam terrestria
 quam cœlestia pervadit, *sum-
 mum Jovem*, ad exhalatio-
 nem et fumum et cætera id
 genus deliria referemus?
 Nec Poetas saltem revere-
 bimur, qui, quamvis accu-

ἀκριβῆ σιώεσιν τῶν θεῶν ὄντων ἔχοντες, ὅμως, τὰ
 μὴ ὄντων κοινῆς ἐπινοίας τῶν ἀνθρώπων, τὰ δὲ ἐξ
 ἐπινοίας τῶν Μυθῶν, ἢ κινεῖν αὐτὰς ἐπὶ ταῦτα
 πέφυκε, σεμνότερα εἰρήκασι περὶ αὐτῶν, καὶ
 ὄντων ἀναδυμιάσεις, ἐστὶ ἀέρας, ἐδὲ πνεύματα,
 καὶ λήθης——

VIII. Ex Anonymi Comment. in Hermog.
 p. 380. Edit. Ald.

Ὅσα γήματα τῶν ὀνομασίων ὀνόμασαι, οἷον ᾠρο-
 διόρθωσις, ἐπιδιόρθωσις, λησιώπησις, παρὰ-
 ληψις, εἰρωνεία, ἠθοποιία, ἅπαντα ταῦτα οὐ
 μοι δοκῶσι δικαίως γήματα καλεῖσθαι, ἀλλ'
 ἔννοια, καὶ ὀνομασίων, καὶ λογισμοὶ τῶν πιθανῶν
 χωρῶν, καὶ πίστεως εἶδη. Τὰ μὴ γὰρ ᾠρομίων
 ἔχει διῶαμιν ἐπιδιόρθωσις τε καὶ ᾠροδιόρθωσις,

rata Deum notitia carue-
 rint, partim tamen e com-
 muni hominum sensu, par-
 tim ex Musarum afflatu, qui
 illos ad hæc solet excitare
effata, honestiora de illis
 dixerunt; neque exhalatio-
 nes eas esse, aut vapores,
 aut spiritus, nugæque——

VIII. Ex Anonymi Com-
 ment. in Hermog. p. 380.
 Ed. Ald.

Quæ Schemata Senten-

tiarum appellari solent, vel
 uti, Prævia Correctio, Cor-
 rectio, Reticentia, Præteri-
 tio, Ironia, Morum effici-
 tio, ea parum idoneam mihi vi-
 dentur sortita esse appella-
 tionem: quum potiore jure
 sint Sententiæ et Enthyme-
 mata, et Argumenta a prob-
 abili, et Probationum ge-
 nera. Quædam enim ex iis,
 ut Correctio et Prævia Cor-
 rectio, habent Procæmiorum
 vim; (Præteritio autem in
 eo versatur, ut quid sit fide

ἡ δὲ παράλειψις τὸ ἀξιόπιστον ἐκδείκνυται, καὶ
 μέρη ἂν εἴη τῆς παιδαγωγικῆς τε καὶ ἠθικῆς δι-
 δάξεως, τῇ τ' ὑποκρίσεως ἀρετῇ πρέποντα.

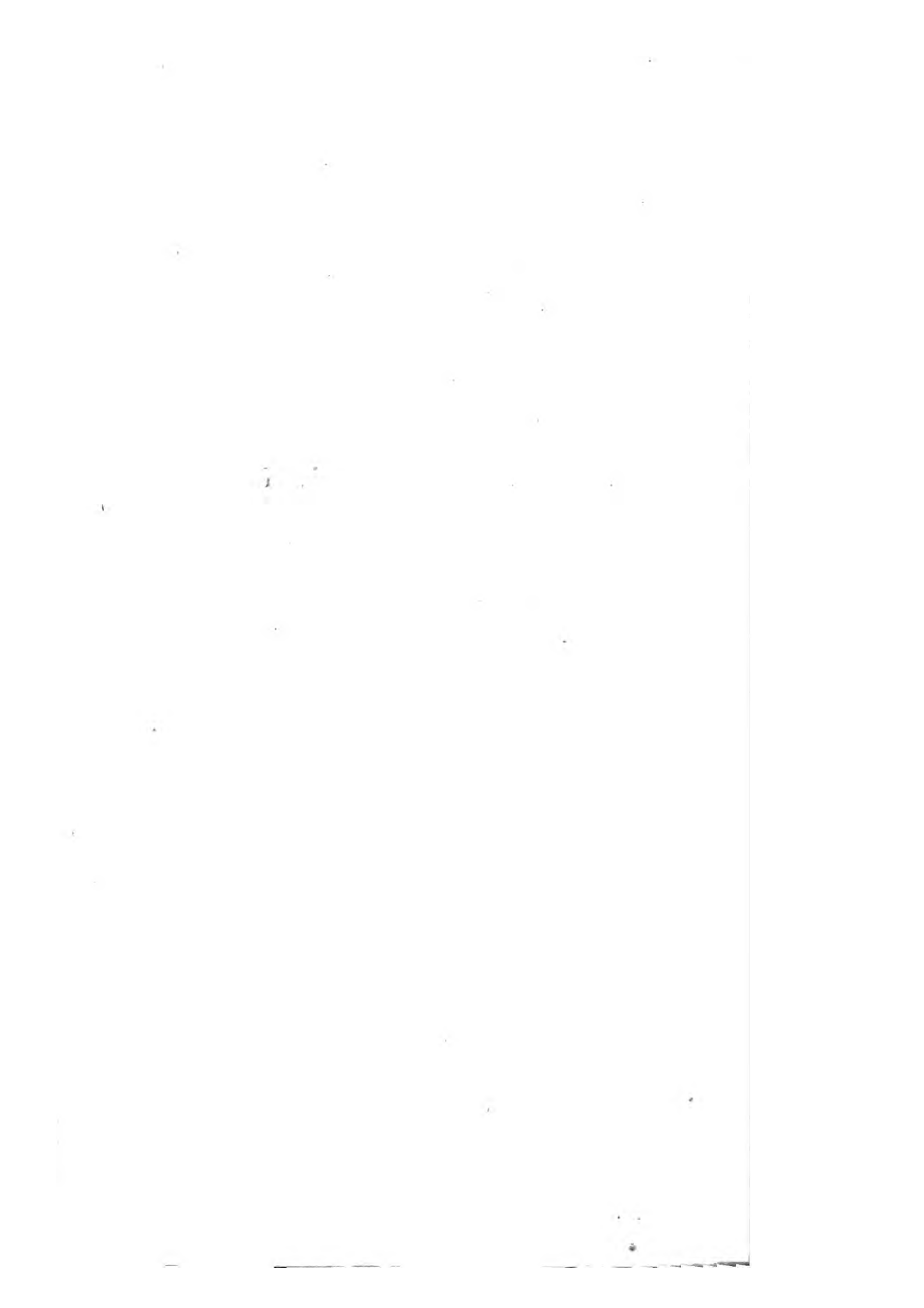
dignum ostendat,) et possint
 partes esse probationum ab
 affectibus et moribus ducta-

rum, quæ Pronuntiationis
 virtuti conveniunt.

DAVIDIS RUHNKENII

EMENDATIONES

IN LONGINUM.

DAVIDIS RUHNKENII

EMENDATIONES

IN LONGINUM.

SECT. I.

ΤΑΠΕΙΝΟΤΕΡΟΝ ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως] *Pearcio* scriptum videtur: ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως, ex imitatione, ut ait, *Dionysii Halicar.* in *Censura veter.* *Script.* p. 68. Sed *Longinus Platonem, Demofthenem, et Similes, imitatur, non Dionysium Halicarnassensem.* Nec ulla opus est mutatione. Nam ὑπόθεσις, idem est, quod ὕλη ὑποθέσεως, *materia, argumentum operis.* *Polybius, i. 5.* ἵνα μὴ ἀνυπόστατος ἢ τῆς ὅλης ὑποθέσεως ἀρχὴ γένηται. Sed notior est hæc vocis significatio, quam ut exemplis confirmari debeat.

δευτέρου δὲ τῆ τάξει, τῆ δυνάμει δὲ κυριωτέρη] *Imitatur Demofthen.* *Olynth. iii. p. 23.* τὸ γὰρ πρῶτον ἔλεγε καὶ χειροτονεῖν ὕστερον δὲ τῆ τάξει, πρῶτον τῆ δυνάμει καὶ κρείττον ἐστίν.

συνεπικρινεῖς ἀληθέστα] *Forte lacuna, quam Franciscus Portus hic esse suspicatur, ita supplenda; συνεπικρινεῖς φιλοφρονέστα καὶ ἀληθέστα, ut εὐεργεσία ad φιλοφρονέστα referatur, ἀλήθεια ad ἀληθέστα.* *Anonymus Scriptor in Catalogo Bibl. Mediceæ, tom. ii. p. 294.* σὺ δὲ μετ' ἐπιμελῆς ἀναγνώσεως κρίναι τὰ κείμενα, καὶ εἴ τι παρεῖται, δήλωσον ἀσμενέστα. *Dictum Pytha-*

goræ, quod Longinus respexit, commemoratur ab Æliano V. H. xii. 59.

ταῖς ἑαυτῶν περιέβαλον εὐκλείαις ἢ αἰῶνα] Ut facilis et vera Langbæni emendatio ὑπερέβαλον, sic duræ et contortæ aliorum explicationes. Formam loquendi Longinus duxit e Platone, Menex. p. 408. B. ὅπως μάλιστα μὲν ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τὰς πρόσθεν εὐκλεία. Himerius Declam. p. 46. ὧ μόνοι ταῖς μεγάλαις πράξεσιν χρόνον καὶ φθόνον νικήσαντες.

SECT. II.

ὡς ἐπικινδυνότερα &c.] Expressit locum Platonis, multorum imitatione celebratum, Theæt. p. 115. B. καὶ ἀτίοντες φέρονται, ὡσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα: quæ Themistius, Orat. i. p. 17. ad verbum descripsit. Plutarch. t. ii. p. 501. D. ἀλλ' ἀκυβέρνητος καὶ ἀνερμάτιστος— εἰς τι ναυάγιον φοβερόν ἐξέπεσε. Dio Cassius, lii. p. 672. ὡσπερ ὀλκὰς χωρὶς κυβερνήτη σαλεύει τε καὶ ἀτίει δεῦρο κἀκεῖσε, καθάπερ ἀνερμάτιστος ἕσα. Eodem respexit Hermog. Form. p. 238. qui, quod ad sententiam attinet, cum Longino convenit: ἴσως ἂν αὐτὸν καὶ σφάλλοι μᾶλλον τὰ τῆ φύσεως πλεονεκτήματα χωρὶς τέχνης τινὸς ἀλόγως ἀτίοντα πρὸς ὅ, τι καὶ τύχοι. Suidas: Ἀνερμάτιστον ἀσήρικτον, ἀοπλον, ἀπαρασάλευτον. Pro ultima voce scribe ἀπαρασκεύαστον, ut habet Lex. Sangerm. MS. Plutarchus, tom. ii. p. 454. A. ἀνδρωπος ἐν θυμῷ καὶ ὀργῇ σαλεύων, ἂν μὴ παρεσκευασμένου ἔχη τὸ οἰκεῖον λογισμὸν. Ex Suida suspicetur aliquis, tollendum esse ἀσήρικτα, ut explicationem vocis ἀνερμάτιστα. Sed sæpe a Longino vocabula idem significantia junguntur.

SECT. III.

καὶ καμίνε] Quod T. Faber de conjectura vidit, Æschyli fragmentum esse, planissime confirmat Jo-

annes Siceliota Commentario MS. in Herinogenem, quem Parisiis excussimus in bibliotheca Camilli Falconeti V. C. φαίνεται δὲ ἡ ἀτοπία ἔ' ποιητῆ (Æschyli, cujus ante mentionem fecerat) ἐν τῷ τ' Ὀρειθυίας δράματι, ὅπερ ταῖς δυοῖσιν σιαγῶσι φυσσῶν ὁ Βορέας κυκᾶ τ' θάλασσαν· οὐ γὰρ φέρω ἐπὶ μνήμης τὰ ἰαμβικά, ἐπιλαθόμενος· διὸ καὶ Σοφοκλῆς μιμεῖται· λέγει δὲ περὶ τῶν Λογγίνου ἀκριβέστερον ἐν τῷ κα τῶν φιλολόγων. Unus, quod sciam, Siceliota est, qui Æschyli *Orithyiam* commemorat; in quo pro Σοφοκλῆς μιμεῖται scribendum Σοφοκλῆς οὐ μιμεῖται, ut sensus sit, Sophoclem in ejusdem argumenti dramate non imitatum esse Æschylum. Nam Sophocles etiam *Orithyiam* dederat, ut e Strabone, vii. p. 452. colligere licet. Ante hic Æschyli locus vix intelligi poterat. Nunc, ubi ex *Orithyia* ductum ostendimus, clara omnia. Loquitur Boreas iratus ac fremens, quod Erechtheus ipsi Orithyiam negarat, minaturque adeo, se regiam Erechthei incensurum, etiam si caminum restinxerint :

Εἰ καὶ καμίνε σχῶσι μάκισον σέλας·

Εἰ γὰρ τιν' ἐσιᾶχον ὄψομαι ψόλον.

Sic enim hunc locum egregie restituit vir præstanti ingenio et eruditione, Samuel Musgravius, in literis ad me datis. ψόλος ἐσιᾶχος dicitur, ut πῦρ ἐσιᾶχον apud Plutarch. tom. ii. p. 158. C. ut et ψόλος ἐπιθώμιος in Æschyli fragmento apud Scholiaft. in Nicand. Theriac. p. 38. Ceterum vix dubito, quin Æschylum ob oculos habuerit Ovidius, Met. vi. 677.

Μίαν παρεΐρας] Cur *unam* potius, quam *plures*?
Lege :

Βία παρεΐρας πλεκτάνην χειμάρροον.

Γύπες, ἔμφυχοι τάφοι] Non satis affecti sunt viri docti ad hunc locum, et H. Columna ad Ennium p. 142. quid a Longino reprehendatur. *Bustum* et *se-pulcbrum* recte et eleganter dicitur de ventre, in quo cibi conduntur et consumuntur. Nec ita dicere præ-

stantissimi quique scriptores dubitarunt. Vide Pri-
cæum ad Apul. Met. v. p. 100. Sed *vivum bustum*
dicere ineptum est, propterea quod *vivum* de *busto*
dici nulla ratione potest, ut pulchre vidit cl. Er-
nestus, Init. Rhetor. p. 846. Hæ tamen ineptiæ non
uni Gorgiæ placuerunt. Lucret. lib. v. 291.

Viva videns vivo sepeliri viscera busto.

Sidon. Apollinar. Carm. ix. 109.

Fratris crimine qui miser voratis
VIVUM pignoribus fuit SEPULCHRUM.

Etiam Lucianus, quod mireris, Dial. Deor. vi. p. 347.
Senem decrepitum vocat ἔμψυχον τάφον, ubi vide
Hemsterhuffium. Similes aliquot lascivientis ingenii
nugas e Demade collegit Athenæus, iii. p. 99. multo
plures ex aliis Tzetzes Commentario versibus poli-
ticiis scripto in Hermogenem, qui ineditus servatur in
Bibliotheca Leidenfi :

Πόρρω δὲ λαμβάνουσαι (μεταφοραὶ) ὥσπερ ποιεῖ Χοιρίλλος,
Καλῶν τὲς λίθους, γῆς ὅσα, τὲς πόλαμους, γῆς φλέβας·
Ὡς τὸ Σελήνην, ἔρανῃ πάλιν Αἰσχυρίων σίγαννα.
Οὕτω γὰρ λέξεσιν αὐταῖς αὐτὸς Αἰσχυρίων λέγει·
Μήνη τὸ καλὸν ἔρανῃ νέον σίγαννα.
Τὸν λόγον ἐκτραχύνουσι, σκληρύνουσι δὲ πλέον,
Ἡ μᾶλλον εἰς ψυχρότητα σύρσει γελασίαν·
Ὡς καὶ ὁ γράψας τὰ ψυχρὰ ταυτὶ τὴν ἰαμβείων·
Στενὸν κατ' Ἑλλήσποντον, ἐμπόρων χώρην,
Ναῦται θαλάσσης ἐσρέφοντο μύρμηκες.
Καὶ πολλαχῆ δύσηνα τοιαυτὴ λέγει·
Ὁ δ' ἐξελὼν ἱμάντα φορτίε ζώνην.
Ἴρις δ' ἔλαμψε, καλὸν ἔρανῃ τόξον
Καί,
Πίσσαν ἰφθῆν, ἣν θύραι μυρίζονται.

Pro σίγαννα ver. 3. et 5. scribendum σίγμα. Sic enim
Æschrion *novam lunam* vocabat a figura figmatis
Græci C. Ex quo loco refellitur, quod Isaacus Vof-

fius et Ez. Spanhemius statuebant, hanc figmatis figuram ferius in Græcorum consuetudinem venisse. Nam Æschrion, sive Samius fit, sive Mitylenæus, certe venustus scriptor est. Vide Jonfium de Script. Hist. Phil. ii. 2. p. 124.

Ἀμφικράτης] Amphicrates, Sophista Atheniensis, patria ejectus, primum Seleuciæ exulavit, deinde in Tigranis aula vixit, et ibi inedia periit. Hæc et alia de eo narrat Plutarch. Lucull. p. 506. C. Recte Jonfius de Script. Hist. Phil. ii. 15. p. 179. ei tribuit librum *περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν*, quem laudant Athenæus, xiii. p. 576. C. et Diog. Laert. ii. 101. Obiter castigandus ridiculus Langbæni error, qui ex male accepto Athenæi loco Amphicratis librum verbis scriptum putabat. Quod ab Athenæo laudatur,

Ἀβρότονου Θρήισσα γυνὴ γένος ἄλλὰ τεκίσθαι
Τὸν μέγαν Ἑλλήσιν φασὶ Θεμισοκλέα.

non Amphicratis distichon est, sed incerti Epigramma in Abrotonum, quod ita scribitur in Anthologia inedita:

Ἀβρότονου Θρήισσα γυνὴ πέλου ἄλλὰ τεκίσθαι
Τὸν μέγαν Ἑλλήσιν φημὶ Θεμισοκλέα.

Idem Epigramma laudat Plutarchus in Themistocl. et eo alludit, tom. ii. p. 753. D. Amphicratem iterum perstringit Longin. Sect. IV.

μεγάλως ἀπολισθαίνειν] Jo. Columbus ad Lactant. de M. P. 13. recte legit: *μεγάλων ἀπολισθαίνειν*. quod confirmat Codicis Parisini scriptura *μεγάλω*. Sed ut senarius rectis pedibus incedat, scribendum:

Μεγάλων ἀπολισθαίνειν ἀμάρτημ' εὐγενές.

οἱ χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις] Nihil verius T. Fabri eleganti conjectura, οἱ χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις. Sed vocis ἀναλήθης ratio, vulgo minus cognita, paulo uberius explicanda videtur. Ab ἄω, *spiro*, est ἄλω vel ἄλω, Latinum *ha-*

lare et halere, unde halitus, et ἀλέα vapor calidus, et ἀλεαίνειν, calefacere. Ab ἄλω etiam derivatur ἄλσθω et ἄλθα. Hesychius: Ἄλθα· θερμασία, ἢ θεραπεία. In quibus prima vis est calefaciendi, altera sanandi, quam habent derivata ἀλθάω, ἀλθαίνω, ἐπαλθῆς, εὐαλθῆς, δυσ-αλθῆς, ἀναλθῆς. Hesychius: Ἀναλθῆς· ἀνίατον, ἀνυγί-ασον. Vide Fœsium, Œcon. Hippocr. Hoc sensu ἀναλθῆς magnus Hemsterhusius reddebat Luciano Tragopod. ver. 8.

Τίς τὴν δυσώνυμὸν σε δαιμόνων ἄρα
Εἰς φῶς ἀνῆκ', ἀναλθῆς ὀνθρώποις βλάβος;

Quod quanto elegantius est scriptura, quæ vulgo circumfertur: Εἰς φῶς ἀνῆκεν; ἤλθες ἀνθρώποις βλάβος? Sed ἄλω, et inde ducta, præter vim *sanandi*, habent etiam vicinam *augendi* potestatem, quam satis ostendit Latinum *alere*. Hesychius: Ἀλθαίνει· αὖξει. Galenus Gloss. Hippocrat. Ἀναλθῆς (ἀναλθῆς idem) ἀτροφον, ἀναυξῆς. Quo sensu animalia strigosa, quæ nulum ex alimentis incrementum capiunt, ἀναλθῆ dicuntur. Unde Longinus, alique Rhetores hanc vocem traduxerunt ad *orationem macram et exilem, quæ ad copiam et magnitudinem ali et augeri non potest*. Dionys. Halic. in Dinarcho, p. 115. Οἱ δὲ Ἰσοκράτην καὶ τὰ Ἰσοκράτους ἀποτυπώσασθαι θελήσαντες, ὑπῆλοι, καὶ ψυχροί, καὶ ἀσύστροφοι, καὶ ἀναλθῆεις. Omnino legendum ἀναλθῆεις, etiam si Tollius hinc præsidium petat vulgatæ lectioni. Eadem corruptela in Dionysii Demost. p. 166. ταῦτα μέντοι πολλαχῆ μακροτέραν τε αὐτὴν (περίοδον) ποιεῖ, καὶ ἀληθεστέραν, ἀπαθῆ τε. Sic vulgo editur. At MS. Regius, teste Jo. Capperonero V. C. in Comment. Acad. Inscr. tom. xxiv. p. 19. pro ἀληθεστέραν exhibet ἀναλθῆσεστέραν, ex quo facile est veram lectionem ἀναλθῆσεστέραν elicere. Oratorem ἀναλθῆ strigosum vocat Cicero, Brut. 16. *Quamquam in Lysia sæpe sunt etiam lacerti, sic ut fieri nihil possit valentius: verum est certe genere toto strigosior.*

ἐποκέλλοντες δὲ εἰς τὸ ῥοπικὸν καὶ κακόζηλον] Pearcius pro

fua Græcæ linguæ intelligentia ῥωπικὸν exponit *humile*. Quod ut Græce doctis novum et inauditum est, sic nihil verius Vossiana conjectura ῥωπικὸν, quæ nec Tollo displicet. Proprie quid sit ῥωπικὸν copiose docet Salmasius ad Vopisci Aurelian. 45. Longinus sic vocat genus dicendi, *quod non naturali pulchritudine commendetur, sed lenociniis et ineptiis fucatum sit, nitorem fucatum et adscititium habeat*. Apposite Hesychius: ῥωπικόν· τὸ ἐπίκτητον καὶ ὠραϊσμένον. Sic scribimus pro ὠραῖον. Nam Rhetores hoc vitii genus ὠραϊσμὸν vocant. Vide cl. Pierfonum ad Mærid. Attic. p. 76.

SECT. IV.

πρὸς λόγων ἐνίσσε μέγεθος, ἐκ ἀφορᾶς] Male, quæ recta et plana sunt, pervertit Peircius: ἐκ ἀφορος est ἐπίφορος, εὐεπίφορος, κατάφορος, εὐκατάφορος. Sect. 5. ἐπίφορον εἰς συλλαμάτων καθάρθωσιν τὰ τε κάλλη &c. Plutarch. tom. ii. p. 623. D. εἰς τε ποιήσιν μελῶν καὶ μέτρων, ὡς ἐδὲν ἄλλο πάθος, ἐπίφορος καὶ κατάντης. Idem. p. 703. C. ταῦτα γὰρ οὐ ποιεῖ πρὸς δεισιδαιμονίαν ἐπιφόρος. Nescio an ἐπίφοροι etiam legendum Sect. xlv. μάλιστα πρὸς ἡδονὰς λόγων εὐφοροι. Sed vulgatam confirmat Dionys. Halicarn. Τέχνη. p. 36. εὐφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν.

τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παρθέτων] Non solus Longinus ita in Xenophonte legit, sed etiam Stobæus, Serin. xlii. p. 287. Vulgati quidem Stobæi libri habent ἐν τοῖς θαλάμοις, sed ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς in Codd. Regiis reperit Hugo Grotius, cujus collatio est in Bibliotheca Leidenfi. Quid? utroque vetustior scriptor, Aretæus Cappadox, imitatione sua ostendit, sic se in Xenophonte legisse, de Caus. Morb. i. 7. p. 34. τὰδε πάσχει ἄμφω τὰ εἶδεα, καὶ ἢ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖσι παρθέν. Qui locus inprimis notandus.

ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας, ἔχων] Non Timæo, sed Rhetori cuidam frigidum dictum tribuit Plutarchus

de Vitioso Pudore, tom. ii. p. 528. ὅθεν ὁ μὲν ῥήτωρ τὸ ἀνάίσχυντον ἐκ ἔφῃ κόρας ἐν τοῖς ὄμμασιν ἔχειν, ἀλλὰ πόρναις quem locum P. Petitus ad Aret. Cappad. p. 177. per errorem, ut Rufi Ephesii, laudat. Bernardus Martinus, Var. Lect. iv. 13. *Rhetorem* apud Plutarch. intelligit *Demosthenem*. Sed cum hoc, tum alia, quæ ibi disputat, refellere non est tanti. Equidem intelligam Hegeſiam, quem alii quoque ob simile ineptiarum studium cum Timæo confuderunt. Vide quæ notavimus ad Rutil. Lup. i. p. 26. Inter frigida Timæi, quæ, Longino teste, Cæcilius posuerat, sine dubio hoc etiam fuit, apud Plutarch. tom. ii. p. 717. C. γενομένῃ μὲν (Εὐριπίδῃ) ἡμέρᾳ κατ' ἣν οἱ Ἕλληες ἐναυμάχων ἐν Σαλαμῖνι πρὸς τὸ Μῆδον, ἀποθανόντος δὲ κατ' ἣν ἐγεννήθη Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων ἅμα τὴν τύχης, ὡς Τιμαῖος ἔφη, τὴν μιμητὴν ἐξαγάγῃς τῶν τραγικῶν παθῶν, καὶ τὴν ἀγωνιστὴν ἐπεισαγάγῃς.

SECT. VII.

Καὶ γὰρ ὅσον τι ἀνάστημα λαμβάνουσα πληρῆται χαρᾶς καὶ μεγαλαυχίας] MS. Paris. habet ἀνάθημα, scribendum vero ἀνάστημα. Suidas: 'Ανάστημα ψυχῆς τὸ πρὸς ἀρετᾶς ἐπιτελεσμένον καὶ σύλλονον ἰδίωμα. Frequentius dicitur παράστημα ψυχῆς, quod hic intrufit Manutius. Vide L. Bos, Animadv. p. 94. Longinus vero colorem duxit e Platonis Lyfide, p. 107. B. οἱ καλοὶ, ἐπειδὴν τις αὐτὰς ἐπαινεῖ καὶ αὐξῆ, φρονήματος ἐμπύπλανται καὶ μεγαλαυχίας.

τοῖς ἀπὸ διαφέρων ἐπιτηδευμάτων, βίων, ζήλων, ἡλικιωῶν, λόγων] Pearcius, cum, quid λόγοι significarent, non videret, sententiam interpungendo corrupit. Λόγοι sunt *sermones*, *linguæ*, ut Dacierius vidit. Polyb. ix. 17. οἷς οὐ νόμος, ἐπ' ἔθος, οὐ λόγος, ἐκ ἑτερον ἕθεν ἦν κοινόν. Themist. Orat. viii. p. 105. C. καὶ δὲ ὁμόγλωττον ὄντα τοῖς λόγοις τοῖς ἡμετέροις.

SECT. VIII.

τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπήβολον] Etsi hæc vox nullo dum exemplo confirmata est, tamen viris doctis non minus proba videtur quam μεγαλεπήβολος. Sed Longinus, ni fallor scripserat: τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδράς ἐπήβολον. Error facile e scribendi compendio nasci potuit.

SECT. IX.

ἔδὲ γὰρ οἶόν τε &c.] Hæc sumpsit a Demosthene de Rep. Ord. p. 126. ἔσι δὲ ἔδέποτ' οἶμαι δυνατὸν μικρὰ καὶ φαῦλα πρᾶττοντας, μέγα καὶ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν· ὥσπερ ἔδὲ καλὰ καὶ λαμπρὰ πρᾶττοντας, μικρὸν καὶ ταπεινὸν φρονεῖν. Quæ maximus orator ita probavit, ut totidem fere verbis repeteret, Olynth. iii. p. 39. Eundem locum expressit Cicero de Amicit. 9. *Nihil enim altum, nihil magnificum ac divinum suspicere possunt, qui suas omnes cogitationes abjecerunt in rem tam humilem, tamque contemptam.*

ἀνατροπὴν δὲ ὄλεθρον] Locus ita corrigendus: ἀνατροπὴν δὲ διόλεθρον καὶ διάσασιν ἕκαστος λαμβάνοντος, πανθ' ἅμα, ἕρπυλλος, ἄδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, τῇ τότε συμπολεμεῖ καὶ συγκινδυνεύει μάχῃ.

δυσδαιμονεῖσιν ἀπόκειται λιμὴν κακῶν, ὁ θάνατος] In animo habebat Herodot. vii. 46. ὁ μὲν θάνατος μοχθηρῆς ἐπίσης τῆ ζώης, καταφυγὴ αἰρετωτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γέγονε. Incertus poeta, vel Sophocles, ut placet cl. Valckenario ad Eurip. Hippol. 1372. apud Plutarchum, tom. ii. p. 106. D. Ὡ θάνατε παιᾶν ἰατρὸς μόλοις· λιμὴν γὰρ ὄντως αἰδᾶς ἀν' αἴαν· ubi legendum puto: λιμὴν γὰρ ὄντως αἰδᾶς ἀνίων. Æschyl. Suppl. 408. Κεῖθα μὲν λιμὴν κακῶν. Critias apud Athenæum, x. p. 433. D. πρὸς δ' ὕπνον ἤρμοςαι τῆ καμάτων λιμένα. Sed hæc satis illustrata ab aliis.

Ταύτη καὶ ὁ ἴδιος Ἰουδαίων Θεοδοῦτης &c.] Fr. Portus hunc locum ab aliena manu venisse putat, propterea quod parum verisimile sit, Longinum in sacris literis versatum esse, aut usurum fuisse exemplis Christianis. Priore ratione nihil levius. Nam omnes fere hujus ætatis philosophi, quibus sæpe cum Christianis pugnandum esset, libros Christianorum cognitos habebant. Narravit mihi aliquando J. J. Wetstenius, se in Catena Patrum MS. Longini judicium de verbis D. Joannis, καὶ Θεὸς ἦν ὁ λόγος, reperisse. Sed vereor, ne qui hoc judicium commemoravit, Longinum cum Amelio, philosopho Longini æquali, confuderit; cujus de his ipsis verbis sententia est apud Eusebium, Præp. Evang. xi. 19. p. 540. Paulo probabilior est altera Porti ratio: quanquam ne ea quidem magnopere movemur. Est denique vir longe doctissimus, qui totum hoc abruptius positum existimat, quam ut a Longino profectum esse videtur. Quod si fraudem hic versatam esse statuamus; idem ejus auctor est, qui in alio Longini loco, de quo ad Rutil. Lup. ii. p. 88. disputavimus, D. Pauli nomen fati impudenter inculcavit. Ceterum sublime illud, quod in Moyfis loco est, et sensit, et imitando expressit Hermes apud Stobæum, Ecl. Phys. i. p. 123. ubi postquam, Platonis exemplo, summum Universi auctorem induxisset ad reliquos deos orationem habentem, hæc subjecit: εἶπε, καὶ εὐθέως κοσμικῶς τῆς ἐπιγενέσεως διάστασις ἐγένετο, καὶ ἐφάνη μὲν ὁ ἔρανος ἄνω. Sed proxime ad illam magnificentiam accedit Epigramma vetus de Xerxe, mare in terram, terram in mare vertente, Anthol. Lat. ii. 13. p. 194.

Hoc terræ fiant, hoc mare, dixit: erant.

Sic enim J. F. Gronovius divinitus emendavit quod vulgabatur: *Hoc terræ fiat: hac mare, dixit, eat.* Vide cl. Valckenarium ad Herodot. iii. 135. [At vero longe melior et simplicior emendatio nostra:

Quale fuit regnum, mundo nova ponere jura !

Hic terræ fiant, hac mare, dixit, eat.

ΤΟΥΡΙΟΥ.]

ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ] Tolle putidum glossema, quod quis adscriperat ad explicanda verba ἐν ἀπράκτω σχότι. Ἐπικρατος ὄρα eodem sensu est apud Helych. v. Ἄωρία.

περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἐρημυμέν] Isaacus Vossius in margine libri, qui est in Bibl. Leidenfi, notat aliud exemplar habere περὶ τ' αἰδνα τέλματα. Quod Tollius, cui Vossiani libri copia fuit, perperam de Codice Parisino exhibente lectionem, quam posuimus, accepit. Cum vero quicquid librorum superest, e Codice Parisino fluxerit, dubitari non debet, quin lectio, quam Vossius commemorat, potius ex eruditi hominis conjectura, quam ex libro antiquo, venerit. Hic vero locus ita legendus : περὶ τὰ ἴδια τέματα ἡμερμέν. Ut ἀγριαίνεσθαι mare dicitur, sic etiam ἡμερῆσθαι. Aristides, tom. i. 96. προβαίνει γὰρ μέχρι πλείς, ἢ θαλάσσαν ἡμερῆσα. Mox Pearcius bene corrigit : καὶ τοῖς μυθώδεσι καὶ ἀπίστοις πλάνοισι. Sic μῦθου et πλάνον jungit Plato, Ep. vii. p. 720. C.

SECT. X.

ὅσις ἐναντίος τοι &c.] Hunc locum præter alios multos expressit Xenophon, Ephes. ii. p. 25. τῷ δὲ ἄρα εὐδὲν ἔργον ἦν ἢ φιλεῖν Ἀνδρίαν, καὶ ὑπ' ἐκείνης φιλεῖσθαι, καὶ λαλεῖν ἐκείνη, καὶ ἀκρίβειν λαλήσεως. Vide Ti. Hemsterhusium, Miscell. Observ. tom. iv. p. 287. qui recte legit : αἰδὺ φωνέσας ἐπακίει.

ἀλογισεῖ, φρονεῖ ; ἢ γὰρ φοβεῖται, ἢ παρ' ὀλίγου τέθνηκεν] Corruptum et interpolatum locum sic restitue : ἀλογισεῖ, φρονεῖ, πτοεῖται, ἢ παρ' ὀλίγου τέθνηκεν. Voces ἢ γὰρ natae sunt ex sequentibus ἢ πάρ'. Πτοεῖται respicit verba Sapphonis : Καρδίαν ἐν σήθεσιν ἐπύασεν. Notum est, πτοεῖσθαι in vehementi amore quasi domicilium

habere. Vide Ernestum ad Callim. H. in Dian. 190. Φοβεῖται si quis retinere malit, referendum ad verba : τρόμος δὲ πᾶσαν ἀγρεῖ. Et sic Aristænet. ii. 5. Sapphus odarium ob oculos habens : Πυκνὰ παλλομένης ἐφάπι-
μαι ἢ καρδίας, καὶ δεινῶς ἐκπηδᾶν καὶ φλέγεσθαι μοι δοκεῖ—
θεωρεῖσα δὲ ἢ καλὸν, αἰδᾶμαι, φοβᾶμαι, ὑφ' ἡδονῆς πνευσίῳ.
In quo loco pro φθέγγεσθαι scripsimus φλέγεσθαι cum
Valckenario nostro. Plutarchus, tom. ii. p. 550. E.
quanquam in alia re : μηδ' ὅτε μάλιστα φλέγεται καὶ σφα-
δάζει Πηδῶν ὁ θυμὸς ἢ φρενῶν ἀνωτέρω, ex Euripide, ut
orinor.

σπλάγγουσι κακῶς ἀναβαλλομένοισι] Σπλάγγνα ἀνάβαλ-
λεν dicuntur *nauseantes*. Plutarch. tom. ii. p. 831.
C. ἐμᾶντος ἢ ἐτέρου, καὶ λέγουσι τὰ σπλάγγνα ἐκβάλλειν.
Forte etiam Græci ἀναβάλλειν simpliciter dixerunt
pro vomere, ut Latini *rejicere*. Sueton. Aug. 77.
Si exceperisset senos sextantes, rejiciebat. ubi vide Bur-
mann.

ἤγουν ἀπείργει] (Vulgo, ἐκοῦν ἀπείργει) est expli-
catio verbi ἐρύκει, quam recte omittit editio prima,
Tollio etiam iudice, p. 385.

τὰς ἐξοχὰς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀρισίνδην ἐκκαθαίρει] Com-
paratur, ut similis, locus Platonis, Polit. ii. p. 423.
C. ὡς ἐρρωμένως ἐκάτερον τοῖν ἀνδρῶν, ὡς περ ἀνδριάντα, εἰς ἢ
κρίσιν ἐκκαθαίρει. Ubi quid sit ἐκκαθαίρειν, rectius quam
Pearcius, intellexerunt, qui eundem locum imitati
sunt, Synesius, Dione, p. 56. D. et Eunapius, Liban.
p. 173. Sed loci Platonici diversa ratio est. Ibi di-
citur ἐκκαθαίρειν τι ὡς ἀνδριάντα· hic ἐκκαθαίρειν τι ἀρισίν-
δην, quod recte dici posse nego. Ne multa; Lon-
ginus scripserat : τὰς ἐξοχὰς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀρισίνδην
ἐπικρίναντες. Philo Judæus, de Vita Mos. iii. p. 516.
F. τὰς δὲ ἢ ὑφασμάτων ὕλας ἀρισίνδην ἐπέκρινεν. Plura
exempla dedimus ad Timæi Lex. Plat. p. 35. Su-
perest tamen una ratio vulgatæ lectionis defendendæ,
ut ἀρισίνδην non cum ἐκκαθαίρειν, sed cum ἐπισυνέθησαν,
jungatur.

Δυμᾶίνεται γὰρ ταῦτα &c.] Difficilis locus, et vehe-

menter vexatus, veruntamen posthac non amplius vexandus. Lege: Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ψήγματα, ἃ εἰς ἀραιώματα ἐμβύεται, τὰ μεγέθη συνοικοδομήμενα. *Hæc enim omnino, veluti ramenta, quæ rimis inculcantur, deformant magnificum et bene structum dicendi genus.* Nunc de mutationis, quam fecimus, ratione singulatim dicamus: τὸ ὅλον est *omnino*, *prorsus*, ut τὸ συνόλον, §. xii. et xvii. ἀραιώματα sunt *rimæ*, *fissuræ* parietum. Strabo, iv. p. 297. διόπερ οὐ συνάγασσι τὰς ἀρμονίας τῶν σανίδων, ἀλλ' ἀραιώματα καταλείπασσι. Monstrum vocis ἀραρινώματα Longino obtrudebat Tan. Faber, deceptus vitiosa Helychii glossa: 'Αραρινοί' ὅσα παρασφηνῶνται λιθάρια εἰς τὰς ραγάδας· ubi nemo dubitet, quin corrigendum sit 'Αρμοί. Nam quæ Latini *coagmenta lapidum, lignorum, &c.* Græci ἀρμῶν et ἀρμονίας dicunt, ut Strabo l. c. Euripides apud Lycurg. c. Leocr. p. 219.

Ἄρμὸς πονηρὸς ὡσπερ ἐν ξύλῳ παγείς.

Charax apud Schol. ad Aristoph. Nub. 508. καταλείψαντες ἀρμὸν λίθου. Joseph. Antiq. i. 3. p. 13. λάρναξ τοῖς ἀρμοῖς ἰσχυρῶς ἐνδεδεμένη. Eadem vox restituenda Agatharcidi apud Phot. p. 1344. ἀναδέμενοι πύργους αὐτοπαγείς ἐπὶ τῇ κοιλίᾳ, οἰονεὶ τινὰς ἀραιάς. Scribe, vix litera mutata: οἰονεὶ τινὰς ἀρμῶν. Verbum ἐμβύειν in hac re proprium est. Ulpian. ad Demost. c. Timocrat. p. 815. ἐν παραβύσῳ, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παραπληρωμάτων τῶν ἐμβαλλομένων ἐν ταῖς οἰκοδομίαις. Eadem translatione, Lucian. tom. ii. p. 38. μεταξὺ εὐτελεῖ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ, καὶ πῖλωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυσο. Cicero, Orat. 69. *Apud alios autem, et Asiaticos maxime, numero servientes, inculcata reperies inania quædam verba, quasi complementa numerorum.* Et mox: *neque inferciens verba, quasi rimas expleat:* τὰ μεγέθη intellige *magnificam orationem*, ut sect. iii. et xii. et aliis locis. Denique συνοικοδομήμενα scripsimus pro συνοικονομήμενα. Sic sect. xi. ἐποικοδομίαν ἔργων ἢ παθῶν· ut Fr. Portus bene emendat. et sect. xxxix. τῇ τῶν λέξεων ἐποικοδομήσει.

SECT. XI.

εἴτε δεινῶσιν, ἢ πραγμάτων ἢ κατασκευῶν ἐπίρρῳσιν] Hæc Portus et Pearcius parum feliciter tentarunt. Lege: εἴτε δεινῶσιν, ἢ πραγματικῶν κατασκευῶν ἐπίρρῳσιν. Quam emendationem ipse Longinus confirmat Τέχνη Ῥητορικῆ, p. 713. πολλὰ γὰρ τὰ κληῦντα τὸ ἀκροατὴν ἄνευ τῆς διανοίας, καὶ τὴν πραγματικῆς κατασκευῆς, καὶ τὴν ἠθικῆς πιθανότητος. Infra, sect. xv. φαντασία κατακινησάμενη ταῖς πραγματικαῖς ἐπιχειρήσεσιν.

εὐθὺς γὰρ ἀτονεῖ καὶ κενεῖται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν] Semper in verbo κενεῖται hæreo. Quid si legamus? εὐθὺς γὰρ ἀτονεῖ καὶ σβέννυται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν. Sect. xxi. ὡς τὰ πάντα τὸ συνδεδιωγμένον καὶ ἀποτραχυνόμενον—ἀκεντρον προσπίπτει καὶ ἔσβεσται.

• SECT. XIII.

χεύματι ἀψοφητὶ ῥέων] Sumfit locutionem a Platone, Theæt. p. 115. B. οἷον ἐλαίῃς ῥεῦμα ἀψοφητὶ ῥέοντι. Ex eodem fonte Dionys. Halic. in Demost. p. 175. ἡ δὲ λέξις ἐστὶν ὑγρὰ καὶ ὁμαλὴ, καὶ ὡσπερ ἐλαίου ἀψοφητὶ διὰ τὴν ἀκοῆς ῥέουσα. Plutarch. Fabio, p. 185. C. ὑπὸ ποταμῷ κατὰ μικρὸν ὑπορρέοντος ἀψοφητί.

SECT. XV.

ἐπὶ τῷ Ἀχιλλέως προφαινομένῃ] Respicit Sophoclis *Polixenam*, ex qua initium orationis, ab Achille super tumulo habitæ, conservavit Porphyrius apud Stob. Ecl. Phys. i. p. 129.

ὦ τὰς ἀπαιωνιάς τε καὶ μελαμφαεῖς
 Λιπῆσα λίμνας ἤλθου ἠχέσας γόοις
 Ἀχέρουτος ὄξυπλήγος ἄρσενας χροάς.

Sic illud fragmentum constituerunt Grotius, Excerpt. Stob. p. 165. et amicissimus Valckenarius ad Eurip. Phœniss. 1017.

SECT. XVI.

εἰς ὑπέρθαλλον ὕψος καὶ πλάτος] Πλάτος ab hoc loco alienum. Repone: ὕψος καὶ βάθος. Utrumque conjungit sect. ii. εἰ ἔστιν ὕψος τις ἢ βάθος τέχνη.

τὸν ἀκροατὴν φθάνων εὐθὺς ὑποφέρει] Scribe ἐπιφέρει. Semper hoc sensu dicitur ἐπιφέρειν et ἐπάγειν, nunquam ὑποφέρειν et ὑπάγειν. Demet. Phaler. de Elocut. sect. 122. καὶ ᾧ παροιμίαν ἐποίησμεν. Sic Tib. Hemsterhusius emendabat vulgatum, καὶ ᾧ παροιμίαν ἐποίησαμεν.

SECT. XVII.

ἡγεμόνας ἐν ὑπεροχαῖς] Non dubito, quin Longinus scripserit: ἡγεμόνας ἐν ἐπαρχίαις *præsides provinciarum*. Sic enim Græci loquebantur de magistratibus Romanorum provincialibus. Plutarch. Caton. maj. p. 346. A. ἐτύγχανε μὲν οὖν ἡγούμενος ὑπατικῆς ἐπαρχίας.

καὶ πως παραληφθεῖσα ἢ ἔ πανουργεῖν τέχνη] Repone καὶ πως παρακαλυφθεῖσα. Nihil hac emendatione certius. Δέδυκε τοῖς κάλλεσιν exquisitam elegantiam habet. Plutarch. de Herodot. Malign. p. 874. B. δεῖ φυλάττεσθαι ᾧ βλασφημίαν καὶ μικρολογίαν λείοις καὶ ἀπαλοῖς σχήμασιν ὑποδεδυκυῖαν.

SECT. XVIII.

παροξυνθέντες ἐκ ἔ παραχρῆμα] Vulgo, παροξυνόντες.

SECT. XXI.

τὴν γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολύει ἔ δρόμῃ] *Malim ἀποκωλύει.*

SECT. XXIII.

τὸ πανταχῆ κώδωνας ἐξῆφθαι] *Sumfit locutionem a Demosthene c. Aristog. i. p. 495. ἀ τῶν ἄλλων τῆς ἡτυχηκότων ἕκαστος ἀψοφητὶ ποιεῖ, ταῦθ' ἕτος μονονὲ κώδωνας ἐξαψάμενος διαπραττεται. Taylorus V. C. cum hanc formulam, tum ipsam Orationem, Demosthene parum dignam censet. Sed aliter sensisse haud paulo meliorem Tayloro Criticum, Longinum, non solum ex formulæ imitatione intelligitur, sed multo magis ex sect. xxvii. ubi ut Demosthenis oratio disertè laudatur. Propria significatione hæc formula est apud Agatharcidem in Photii Biblioth. p. 1360. Κώδωνας δὲ ἐξέδησαν ἐκ τῶν κεράτων τῶν ἀρρένων πάντων, ὅπως ὁ ἀπ' αὐτῶν ψόφος διώκη τὰ θηρία. quem locum descripsit Strabo, xvi. p. 1122. Lucianus Asino, p. 617. καὶ κώδωνες ἐξήπλοντό μῃ μείλι μῃσικώτατον ἐκφωνῶντες. Ex quibus exemplis, quæ translationis ratio sit, facile intelligitur.*

SECT. XXVIII.

φυσῶδες τι καὶ ἄμυσον] *Scriptit, ni fallor, more suo: φλοιῶδες τι. Sect. x. ἔδεν φλοιῶδες ἢ ἄσεμνον. Sect. iii. φλοιῶδες γὰρ ὁ ἀνὴρ. Plutarch. tom. ii. p. 16. B. τὸ σοβαρὸν καὶ φλοιῶδες ἀποτίθενται. Idem, p. 610. F. ὁ Λακωνικὸς λόγος ἐκ ἔχει φλοιόν. Persius, Sat. i. 96.*

—*Nonne hoc spumosum et cortice pingui.*

Ubi vide Casaubonum.

ἦν ψιλὴν λαβὼν τῇ λέξει ἐμελοποίησε] Vulgo, ἦ ψιλὴν λαβὼν τῷ λέξιν ἐμελοποίησε.

SECT. XXIX.

ἐν τοῖς Νόμοις] Locus est Libro vii. p. 632. G. quem de memoria sic laudat Clemens Alex. Pæd. ii. p. 189. ὡς ἔτε ἀργυρῶν δεῖ πλεῖτον ἔτε χρυσῶν ἀσκεῖν. Sed ridiculi sunt isti Platonis reprehensores, quorum ineptias Longinus non debebat tanti putare, ut commemoraret; nam πλεῖτον non *divitias* significat, sed personam, i. e. *Deum divitiarum præsidem*; respiciturque ad morem statuas Diis ponendi: id quod factis declarant verba ἐνοικεῖν et ἰδρυμένον, quorum alterum de *personis*, alterum de *statuis* dicitur. Nobiscum sentit vir eruditus, qui nuper Platonis *Leges* Gallice vertit.

SECT. XXX.

ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ' ἄκρον ἐπιτήδευμα] Una voce transposita scribendum: ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσιν ἄκρον κατεπιτήδευμα. Compositum nomen κατεπιτήδευμα occurrit apud Dionys. Halic. in Censura Veter. p. 70. καὶ κατεπιτήδευμα μὲν αἱ κυκλικαὶ περίοδοι: ubi male divisim scribitur κατ' ἐπιτήδευμα. Apud eundem in Thucyd. p. 157. est verbum κατεπιτηδεύω. Ὡς τὸ μὴ βεβασανίσθαι, μηδὲ κατεπιτηδεῦσθαι.

SECT. XXXII.

ὑποτίμησις] Unus Boilavius recte vertit *excusatio*. Dio Chryf. Orat. xxxii. p. 390. B. τῆς δὲ ψυχῆς ἠνδραποδισμένης καὶ ἀπολωλύιας, εἰρωνεύεσθαι καὶ ὑποτιμᾶσθαι. Ælian. Hist. Anim. iv. 43. ἄνευ τινὸς ὑποτιμήσεως ἔδε-

λοκακίας, καὶ σκήψως. Rationem vocis, paucis cognitam, explicuit. T. Hemsterhusius ad Hesych. v. Ὑποτιμήσεως, ubi nomen ejus operarum negligentia omissum est.

ἀπόχρη δὲ ταῦτε δηλοῦ μὲν] Lege et distingue: ἀπόχρη δὲ ταῦτε. Δῆλον μὲν ὡς μεγάλοι.

τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν, ὅμως αὐτόθεν &c.] Scriptura Codicis Parisini sic habet, τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν ὅμως αὐτὸ ὁ Καικίλιος; ex qua, si minus verum, certe quod intelligi possit, elicimus: τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν ὁμοίωτα ὁ Καικίλιος.

τὸ δ' ἦν ἄρα ἐχὶ τοῖστων, ἐδὲ ὀλίγα δεῖ] Formula negandi frequens Demostheni, c. Leptin. p. 44. ἔστι δὲ ἐχ' ἔτω ταῦτ' ἔχοντα, ἐδὲ ὀλίγα δεῖ. c. Timocr. p. 435. οὐ προῖκα, ὡς Τιμόκρατες. πρόθεν; ἐδ' ὀλίγα δεῖ. de Coron. p. 523. τὸ δὲ οὐ τοῖστων ἔστι. πρόθεν; πολλὰ γε καὶ δεῖ. Tayloro ad Demosth. tom. ii. p. 666. inficetum et molestum videtur, πρόθεν et πολλὰ γε καὶ δεῖ conjungi. Sed virum doctissimum ratio fefellit. Nam formula totidem verbis occurrit apud Dionys. Halicar. v. p. 286. vi. p. 400. Lucian. Pseudol. p. 136. Dion. Cass. xliv. p. 399.

SECT. XXXIV.

τῶν ἰδιωτῶν] Longinus quidem ob oculos habuit Platonem, Theag. p. 6. B. veruntamen rem suo extulit modo, ut frustra Tan. Faber ejus verba in sensum, quem Platonica habent, torqueat, et inauditam vocis ἰδιώτης notionem confingat. Ἰδιώτης est *artis expertus*, opponiturque *artifici*. Sic Plato, Protag. p. 200. D. ἰδιώτας opponit ἀληταῖς. Polit. iii. p. 433. D. ἰατροῖς. Xenophon, Cyrop. i. p. 24. B. ἀγωνισαῖς, ut hoc loco Longinus. Iterum Xenophon, Hieron. p. 909. et Pausan. vi. i. ἀθληταῖς. Porphyg. de Abst. An. i. §. 47. γυμνασταῖς. ubi vocis vim minus ceperunt viri eruditi. Vide Kuhnium ad Pausan. l. c. et Hemsterhus. ad Lucian. Nocyom. p. 484.

ἄφατοί τε περὶ αὐτὸν εἰσὶν ἀσεισμοὶ] Hanc urbanitatem Lyfiæ quoque tribuit Dionysf. Halicar. in Censur. Vet. p. 70. καὶ κομψὸς καὶ ἀληθής, καὶ τῶ ἀσεισμῶ εὐχαρῖς. sic enim refingimus quod vulgo circumfertur: καὶ τῷ Ἀττικισμῶν εὐχαρῖς. Contra alii Rhetores apud eundem Dionysium in Demost. p. 196. requirebant τὰς ἀσεισμὰς ἐν τοῖς Δημοσθένεος λόγοις. Eunapius in Liban. p. 173. e correctione H. Valesii, Emend. iii. 19. οἱ Συροφοίνικες ἔχουσι κατὰ τῷ κοινῆν ἔντευξιν ἠδὲ καὶ κεχαρισμένον — οἱ μὲν ἔν Ἀττικοῖς μυκτῆρα καὶ ἀσεισμὸν αὐτὸ καλεῖσι· qui locus imprimis ad rem pertinet. Sæpe vox ἀσεισμός abiit in Ἀττικισμός, tanquam apud Donatum in Terent. Eunuch. ii. 3. 50. ut vidit Richardus Bentleyus. Eadem commutatio facta est in Alciphron. ii. 4. p. 248. καὶ ἀτρέμα δι' ὑπονοιῶν Αἰγυπτίοις θέλων Ἀττικισμοῖς σε διατωθάξεν. Repone, ἀσεισμοῖς· ut etiam conjecerat is, cujus acumen nulla menda fallebat, T. Hemsterhusius. Sic alibi confunduntur ἀσικός et Ἀττικός. Athenæus, xiii. p. 577. E. ἦν δὲ ἡ Λάμια σφόδρα εὐθικός καὶ Ἀττικὴ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις· ubi H. Stephanus, Ind. Thes. Ἀττικὴ capit pro *dicax, lepida*. Male. Nam Ἀττικός simpliciter non dicitur *facetus*, sed *Atticis peculiaris*, ut χάρις Ἀττικὴ, ῥήτωρ Ἀττικός &c. Legendum ἀσικὴ, quod ipse Athenæus, p. 578. E. confirmat: ἦν καὶ ἀσειά τις ἀποκρίνασθαι· et p. 585. B. ἐμμελὴς ἦν πάνυ ἡ Γνάθαινα, καὶ ἐκ ἀνάσειος φθίγγασθαι. Eadem corruptela in Dion. Laert. v. 86. ὑπέρογκος ἦν τὸ σχῆμα, ὥστε αὐτὸν ὑπὸ τῷ Ἀττικῶν πομπικὸν καλεῖσθαι. Scribendum: ὑπὸ τῷ ἀσικῶν· pro quo alii Scriptores, quos laudat elegantissimus Pierfonus ad Mærid. Atticist. p. 74. dicunt: ὑπὸ τῷ ἀσειζομένων. Forte ἀσικός etiam revocandum in Alciphronē, iii. 43. p. 368. ἀνάπαισα εὐκροτα ἐπιλέγοντες αὐτῶ, σκομμῶτων ἀλυκῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν αἰμυλίας γέμοντα. Legerim partim de conjectura, partim fide MS. Regii: ἀνάπαισα εὐκροτα ἐπιλέγοντες αὐτοσκομμῶτων ἀσικῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν καὶ αἰμυλίας γέμοντα. Ammonius quidem, p. 26. distinguit ἀσειός et ἀσικός. Sed promiscue dici multis

exemplis certum est. Lex Sanget. MS. Ἀγεῖος καὶ Ἀσικὸς διτλῶς. Μένανδρος· προποιήσεις ἀσικὸν σαυτόν· πάλιν Ἀλκαῖος Πασιφάη· νῦν γένοιτ' ἀγεῖος οἰκῶν ἐν πόλει· quam glossam aliis corrigendam relinquo. Liceat his unum et alterum locum addere, ubi Ἀττικὸς et ἀσικὸς, et si alia potestate posita, tamen eodem errore permutata reperiuntur. Alciphron. iii. 25. p. 332. σὺ δὲ ὑμῖν μεираκίον Ἀττικὸν ἀνεφάνης. Repone ἀσικόν. Nam rusticus Atticus, sive in regione Attica natus, Athenis natum non Ἀττικόν, sed ἀσικόν, appellat. Sic iii. 1. p. 274. ἀσικὸς ἔφηθος· et iii. 71. p. 448. ἀσικὰ μεираκία. At rectissime legitur iii. 58. p. 420. οὐ γὰρ ἐστὶ τῷ Ἀττικῶν τέτων εἷς τῷ χαύνων μεираκίων, quod Ἀττικὰ μεираκία ibi opponuntur militi, qui Ἰλιεύς dicitur in editionibus vulgatis, Μαλιεύς in MS. Regio. Satis de hoc loco. Apud eundem, iii. 11. p. 304. Scripti editique libri sic habent: οὐ σωφρονεῖς, ὃ γυναί, ἀλλ' ἀμιλλᾶ ἐν ταῖς Ἀττικαῖς ταυταισί· ταῖς ὑπὸ τρυφῆς διαρρέεσαις. Erit fortasse, qui hanc scripturam servandam putet, quod veteres Grammatici docent, feminas Athenis natas non Ἀθηναίας, sed Ἀττικὰς vocatas esse, ne nomen Deæ cum mortalibus communicaretur. Vide Suidam, v. Ἀθηναίαν, et ibi Kusterum. Ego vero non dubito, quin Alciphron hic quoque, ubi mulierem rusticam diserte opponit urbanis, scripserit: ἀλλὰ ἀμιλλᾶ ταῖς ἀσικαῖς ταυταισί. Eadem de causa, iii. 70. p. 444. Ἀττικῆς ἡμιθυρίας, quod alibi recte dicitur, commutandum in ἀσικῆς ἡμιθυρίας. Nam *dicacitas urbana* apponitur *rusticæ simplicitati*. Ad hanc normam ei, qui animum attenderit, facile erit, alia aliorum loca, in quibus idem error est, corrigere.

μυκτηρὲ πολιτικώτατος, εὐγένεια] Similiter Plutarch. de Herodot. Malign. p. 860. E. εὐρυθμός τε καὶ πολιτικός ὁ μυκτηρὲ τῷ συγγραφέως. Quibus locis πολιτικὸν non intelligo *civilem* vel *forensem*, sed *lepidum, urbanum, ἀγεῖον*. Hesychius: Πολιτικός· ἀγεῖος μετὰ τέχνης τινός. Polyb. Excerpt. Peiresc. p. 117. ἐν μὲν ταῖς ὁμιλίαις εὐχαρις καὶ πρόχειρος ἦν, παρὰ τε ταῖς συζησίας εὐτράπελος καὶ πολιτικός.

Vide Pierſon. ad Mær. Attic. p. 75. Ἀττικὸν μυκτῆρα dicit Lucianus, Prometh. p. 24. Pro εὐγένεια, quod merito ſuſpectum habet Fr. Portus, legendum ἐμμελεία. Sic enim dicitur *lepos et venuſtas in jocando*. Plato, Theæt. p. 127. F. Θαλῆν Θρατῖά τις ἐμμελῆς καὶ χαρίεſσα Θεραπεινὸς ἀποσκῶψαι λέγεται· quem locum imitatur Plutarch. tom. ii. p. 456. A. p. 544. A. et p. 633. A. Ariſtoteles, Nicom. iv. p. 75. οἱ δὲ ἐμμελῶς παίζοντες, εὐτράπελοι προσαγορεύονται. Hermias Commentario MS. in Platonis Phædrum: οὐ γὰρ ἔμμελείας ἢ εἰρωνείας ἦν Σωκράτης.

σκώμματα ἐκ ἄμυσσα &c.] Legendum: σκώμματα ἐκ ἄμυσσα, ἐδ' ἀνάγωγα, ἀλλὰ, κατὰ τὰς Ἀττικὰς ἐκείνας, ἐπιεικῆ. Particulam ἀλλὰ tranſponendam eſſe, Tollius quoque vidit. At qui ſunt Ἀττικοὶ ἐκεῖνοι? Lyſias, Plato, et Socratici omnes, veteres denique Comici, quorum jocis nihil fingi poteſt venuſtius. Scio, Ariſtotelem, Nicom. iv. p. 75. Plutarchum in Compar. Ariſtophanis et Menandri, et tom. ii. p. 711. item Artemidorum, i. 58. p. 50. antiquæ Comædiæ jocos illiberales, novæ liberales tribuiſſe. Sed non omnium idem ſenſus fuit, idem judicium. Plato quidem quanti Ariſtophanem, veteris Comædiæ principem, fecerit, ſatis conſtat. Cum Platone ſuo ſentit Cicero de Offic. i. 29. “Duplex eſt omnino jocandi genus: unum illiberale, petulans, flagitioſum, obſcœnum: alterum elegans, urbanum, ingenioſum, facetum: quo genere non modo Plautus noſter, et Atticorum antiqua Comædia, ſed etiam Philoſophorum Socraticorum libri reſerti ſunt.” Non Menandrum, ſed Ariſtophanem, χαριεντιſμῶ ἢ ἰλαρῶ λόγῳ exemplum ponit Demetrius Phaler. de Elocut. §. 128. Non ex nova ſed ἐκ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας Libanius hauſerat leporem et venuſtatem ſuam, teſte Eunapio in ejus Vita, p. 173. Platonius denique de differ. Comæd. ita judicat de Ariſtophane: ὁ Ἀριſτοφάνης ἐπιτρέχειν ἔχεται τὴν χάριν τοῖς σκώμμασι ποιεῖ· qui locuſ imprimis ad rem pertinet: σκώμματα ἐπιεικῆ, ut emen-

davimus, τοῖς ἀναγωγοῖς opponuntur. Plutarch. t. ii. p. 74. D. ἔτε οἱ νεθετῆντες ἀσειῶς, τὸ μικρὸν καὶ δηκτικὸν προσβάλλοντες ἀποτρέχουσιν, ἀλλ' ὁμιλίαις ἑτέραις καὶ λόγοις ἐπεικίεσιν ἐκπραύουσιν. Idem, tom. ii. p. 855. B. δυσχερεστάτοις ῥήμασιν opponit ἐπεικίῃ. Marcellinus in Hermog. p. 42. εἰ μὲν ἄδοξον εἶη τὸ πρόσωπον, καταφορικώτερος ὁ λόγος ἔσαι, εἰ δὲ εὐδοξότερον εἶη, ἐπεικίεσερ.

SECT. XXXV.

ὡς εἰς μεγάλην τινὰ πανήγυριν] Nobilis Pythagoræ sententia, quam a multis expressam esse docet Hemsterhusius ad Lucian. Dial. Mort. xxvi. p. 434.

τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῆ] Vulgo, τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῆς. Phil. Jud. tom. i. p. 229. ὡς μηδὲ κατὰ τὰς ἀκραιφνεῖς καὶ ἀσωμάτους τῆς διανοίας ἐπιβολὰς ψάσασθαι. Idem, tom. ii. p. 416. τῆς διανοίας εὐδιξίαις καὶ εὐσκόποις ἐπιβολαῖς προσγαναυμένης. Charito, ii. p. 32. βαλεῖσα πρὸς τὸ πρᾶγμα τῆς διανοίας· ubi vide Dorvillium.

καὶ ποταμὸς ἐνίοτε τῆς γηγενῆς ἐκείνης καὶ αὐτῆς μόνου προχέσει πυρός] Vulgo, τῆς γένεως. Marklandus autem ad Lyf. p. 577. verissime legit τῆς γηγενῆς. Strabo, xiii. p. 932. Χώραν ἐμπρησθῆναι ὑπὸ γηγενῆς πυρός. Heraclides, Alleg. Homer. p. 447. ἐνταῦθα γὰρ ἀνιένται γηγενῆ πυρὸς αὐτόματοι φλόγες. Sed quod sequitur, αὐτῆς μόνου, non minus vitiosum. Vix dubito, quin totus locus ita sit refingendus: καὶ ποταμὸς ἐνίοτε τῆς γηγενῆς ἐκείνης καὶ αὐτόχθονος προχέσει πυρός. Sic ἔγλει et αὐτόχθων conjungitur a Plutarcho, tom. ii. p. 500. D. κακῶν ἐκ ἔξωθεν ἐπιρρέοντων, ἀλλ' ὡσπερ ἐγλείεις καὶ αὐτόχθονος πηγὰς ἐχόντων, ἃς ἀνίησιν ἢ κακία.

SECT. XXXIX.

καὶ βάσιον ἐνδύς] Apparent vestigia imitationis Platonis Polit. iii. p. 437. G. μὴ ποιικίλης αὐτὸς διώκειν

μηδὲ παντοδαπὰς βάσεις, ἀλλὰ βίᾳ ῥυθμῶς ἰδεῖν κοσμίᾳ τε καὶ ἀνδρείᾳ τίνες εἰσὶν· ἕως ἰδόντας, τὸν πόδα τῷ τοιέτῳ λόγῳ ἀναγκάζειν ἔπεισθαι καὶ τὸ μέλ^Ϟ, ἀλλὰ μὴ λόγον πόδι τε καὶ μέλει.

ἀλλ' εἴη καὶ μανία] Cod. Parisin. ἀλλ' εἰ καὶ μανία, ex quo viri docti recte fecerunt : ἀλλ' ἔοικε μανία. Plato, Euthyd. p. 229. B. ὥς μοι δοκεῖν μανίαν εἶναι τὸ ἕνεκα τῶν παίδων, ἄλλων μὲν πολλῶν σπερδὴν ἐσχηκέναι. Demosth. adv. Mid. p. 112. μανία γὰρ ἴσως ἐστίν, ὑπὲρ δυνάμιν τι ποιεῖν. Liban. tom. i. p. 581. A. εἰ δὲ τῶν κοσμίως τραφέντας, πορνοβοσκὰς ὀνομάζουσιν, μανία τὸ χρῆμα.

SECT. XL.

γίγονεν ὑψηλὸν τῇ πλάσει ἀναλογῶν] Scribendum : τῇ πλάσει ἀναλόγῳ.

SECT. XLI.

ῥυθμὸς κεκλασμέν^Ϟ λόγῳ] Corrigendum : ῥυθμὸς κεκλασμέν^Ϟ ὅλως.

SECT. XLII.

ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην &c.] A Longino sic scriptum videtur : ὡς ἔμπαλιν τὰ ἐκτάδην ἀποψύχεται, εἰς ἀκαιρον μῆκ^Ϟ ἀναχαλῶμενα. Quod reposuimus ἀποψύχεται, Valckenarii ingenio debetur : ἀναχαλῶμενα confirmatur ab ipso Longino, sect. 38. τὰ τοιαῦτα ὑπερτείνόμενα χαλαῖται· et sect. 39. ὅτι τῷ μήκει τῶν ἀκρων χρόνων συνεκλύεται καὶ διαχαλαῖται τὸ ὕψος τὸ ἀπότομον. Pearcius, cum pro vulgato ἀνακαλῶμενα Dionysium Halicarnassensem laudat, errorem errore defendit. Locus est de Struct. p. 23. ταῦτα ἀνακέκληται τε τοῖς χρόνοις, καὶ διαβέβηκεν ἐπὶ τὸ πολὺ ταῖς ἀρμονίαις· ubi Græce doctus facile legendum videat : ταῦτα ἀναβέβηται τε τοῖς χρό-

νοῖς. Sic Dionys. I. c. p. 15. ἀναβεβλημένους καὶ βραδεῖς χρόνους, p. 23. ἀναβολὴν τε ποιεῖ καὶ ἐγκοπὴν τῆς ἀρμονίας. Idem in Demost. p. 190. εἰ τὰ μὲν ἀναβεβλημένας ἔχει τὰς ἀρμονίας καὶ διεσώσας. Photius, Bibl, p. 630. σχολαῖον μὲν, ἀλλ' ἐκ ἀναβεβλημένου βᾶδισμα.

SECT. XLIII.

πολλοὶ δὲ θύλακοι] Vulgo, πολλοὶ δ' οἱ θύλακοι. Hic autem Theopompi locus etiam laudatur ab Athenæo, ii. p. 67. F. ubi recte abest articulus οἱ. Pro θύλακοι Athenæi Epitome MS. Paris. exhibet θύλακες· quæ forma, ut rarior, præferenda. Eandem redde Artemidoro, i. 57. ex Suida, v. Θύλακες, quamvis diffentiante Kustero, et ex MS. Polluci, x. 149. Vide Hesych. v. Μαλάγας, et ibi Interpretes. Alteram formam θυλάς restituimus Callimacho Fragm. 360. nec prænitet conjecturæ.

SECT. XLIV.

οἷον ἐκτρίβεται καὶ τοῖς πράγμασι—συνεκλάμπει] Duxit translationem a Platone, Polit. iv. p. 451. C. καὶ τάχα ἂν παρὰλληλα σκοπεῖντες, καὶ τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην. Platonem non tam imitatus est quam descripsit Philo Jud. tom. i. p. 683. Τρίβοντες γὰρ αἰεὶ τὴν περὶ ὁσιότητος λόγους, καθάπερ ἐκ πυρείων τὸ θεοειδέστατον εὐσεβείας φέγγει ποιῆσιν ἐκλάμπειν· item Syrianus, Comment. MS. in Aristotelis Metaphysica : καὶ ὥσπερ ἐκ πυρείων τῶν ἐπισημονικῶν θεωρημάτων παρατριβομένων φῶς ἀναλάμψαι νοερόν. Vide Petrum Wesselingium, Epist. ad Hen. Venem. p. 22.

ἄγευσοι—λόγων νόματος] Hanc locutionem derivavit e Platone, Polit. vii. p. 490. D. ὅταν τοπρῶτον λόγων γεύωνται· et Tim. p. 545. E. τὸ δὲ λόγων νόμα ἔξω ρέον,

κὲ ὑπηρετῶν φρονήσει, κάλλιστον κὲ ἄριστον πάντων ναμάτων. Sæpe illud λόγων νᾶμα expressit Philo Jud. tanquam tom. i. p. 325. 693. ubi vide Mangeium.

εὐθύς γὰρ ἀναζειῖ &c.] Hic locus manifesta vestigia habet imitationis Platonis Theætet. p. 127. C. τὴν γὰρ αὐξήν κὲ τὸ εὐθύ τε κὲ τὸ ἐλεύθερον ἢ ἐκ νέων δελεία ἀφήρηται. Sed reliqua etiam comparanda. Eundem locum non tam imitando expressit, quam ad verbum descripsit Themist. Or. xxi. p. 249.

ἀεὶ κεκοιμισμένον] Mirum ni hunc Longini locum ob oculos habuerit Herennius Commentario inedito in Aristotelis Metaphysica: οὐ θαυμαστὸν, εἰ πεφορημένος κὲ μέγας ὄχλος, ἐθῶν κὲ νόμων ἢ ὅπως ἐν εἰσηγμένων ἀκλεῖς δᾶλος, ἀπ' αὐτῶν ἐτι σπαργάνων ὑπακύνει, ὡς ἀν δεσποτῶν ἢ τυράννων, ἐκμαθῶν, κατακεκοιμισμένος ἢ ψυχὴν, κὲ μέγα κὲ νεανικὸν φρόνημα λαβεῖν μὴ δυνάμενος, πρὶς τοῖς παραδοθεῖσιν ἀπαξ, κὲ τὸν νῦν εἰσάσας ἀγύμνασον, ἀδιερευνητοῖς καὶ ἀνεξετάστοις συνίσσει τε κὲ ἀρνήσει χρεῖται. Potuit tamen uterque communem aliquem fontem secutus esse, sicut Longinus infra, ἀκολοθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλάτῳ &c. eundem Scriptorem imitando expressit, quem Lucianus, Timon. p. 141. Sic statuere magis consentaneum est, quam credere, Longinum Luciani rivulis hortos suos irrigasse. [Scribendum opinor, συναίνεσσι τε κὲ ἀρνήσει. Quæ plane opposita sunt. ΤΟΥΡΙΟΥ.]

ἀλλὰ καὶ συνάγει] Codex Parisinus συνάροι, quod in apographis, quæ inde fluxerunt, mutatum est in συνάγει, idque placet viro præstantissimo ad Herodot. vii. p. 538. Malim e Codicis vestigiis legere: ἀλλὰ κὲ συναιρεῖ. Plutarch. tom. ii. p. 966. F. ταχὺ συναίρειν εἰς ταῦτα κὲ συνάγειν τὸ θήρατρον. Philo de Telor. Constr. p. 50. αὐξοντάς τε κὲ συναιρῶντας τὸν ἢ τρήματῳ κύκλον. Damascius apud Suid. v. Σαραπίων· συνάγων ἑαυτὸν ἀεὶ κὲ συναιρῶν, ὡς οἶόν τε, πρὸς τὸ εἶσω.

νεοτλοποιεῖται] Translatio sumpta a Platone, Polit. ix. p. 503. C. ἄρα ἐκ ἀνάγκη μὲν τὰς ἐπιθυμίας βοᾶν πυκνάς τε κὲ σφοδράς ἐννεοτλοποιεῖται;

ἀλαζονείαν τε γεννώσι] Vulgo, ἀνάλεξον ἔν τι γεννώσι. Isaacus Vossius in libri margine emendat: ἀλαζονείαν γεννώσι: quod Tollius pro Codicis Parisini lectione temere arripuit. Possis etiam scribere: πλεονεξίαν γεννώσι. Simillimus locus Plutarchi in Agide, p. 796. C. ἐπεὶ παραισέδω πρῶτον εἰς τὴν πόλιν ἀργύρεα καὶ χρυσῶ ζῆλος, καὶ συνηκολέθησε ἔπ' ἄλλα τῇ μὲν κτήσει πλεονεξία καὶ μικρολογία, τῇ δὲ χρήσει καὶ ἀπολαύσει, τρυφή καὶ μαλακία καὶ πολυτέλεια. Sed Vossiana conjectura praeferenda. Nam πλεονεξία simul cum πολυτελείᾳ ingredi debet, sequi ἀλαζονεία, τύφῳ et τρυφή.

μηκέτι τὸς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν, μηδὲ πέρα φήμης εἶναι τινα λόγον.] μηδ' ἕτερα vero habet unicus ille Codex Parisinus, teste Isaaco Vossio; quod deinde inepte mutarunt in μηδὲ πέρα. Sed codicis antiqui, quamvis corrupta, scriptura nos quasi manu ducit ad lectionem verissimam et pulcherrimam: μηδ' ὑσεροφημίας εἶναι τινα λόγον. Plutarchus, tom. ii. p. 58. C. ἕδενός αὐτῷ τὰ πράγματα πλὴν ὑσεροφημίας ἐνδεῖν οἴομενος. Ipse Longinus, sect. xiv. πρὸς τὸν τῆς ὑσεροφημίας ὅλως μὴ τελεσφορεμένα χρόνον. Dio Chryf. Orat. xxxi. p. 316. A. περὶ πλείονος ἔ' ζῆν ἠγάμενοι ἔ' ὑσερον εὐφημίαν. Est autem imitatio Demosthenis de Coron. p. 547. εἴπερ ἢ δόξης, ἢ προγόνων, ἢ ἔ' μέλλοντος αἰῶνος εἴχε λόγον.

Οὐ γὰρ ἐπὶ κρίσει μὲν τις δεκασθεῖς δεκ.] MS. Parisinus: οὐ γὰρ ἐπικρήσει μὲν τις δεκασθεῖς: ex quo Isaacus Vossius faciebat, οὐ γὰρ ἐπικρινεῖ μὲν τις δεκασθεῖς. Sed vir doctissimus nesciebat, locum sumtum esse ex Demosthene de fals. Legat. p. 117. ἠγάμενος ἔ' ἀπαξ λαβόντα, καὶ διαφθάρεντα ὑπὸ χρημάτων, ἕδὲ κριτὴν ἔτι ἔ' συμφερόντων ἀσφαλῆ μένειν τῇ πόλει.

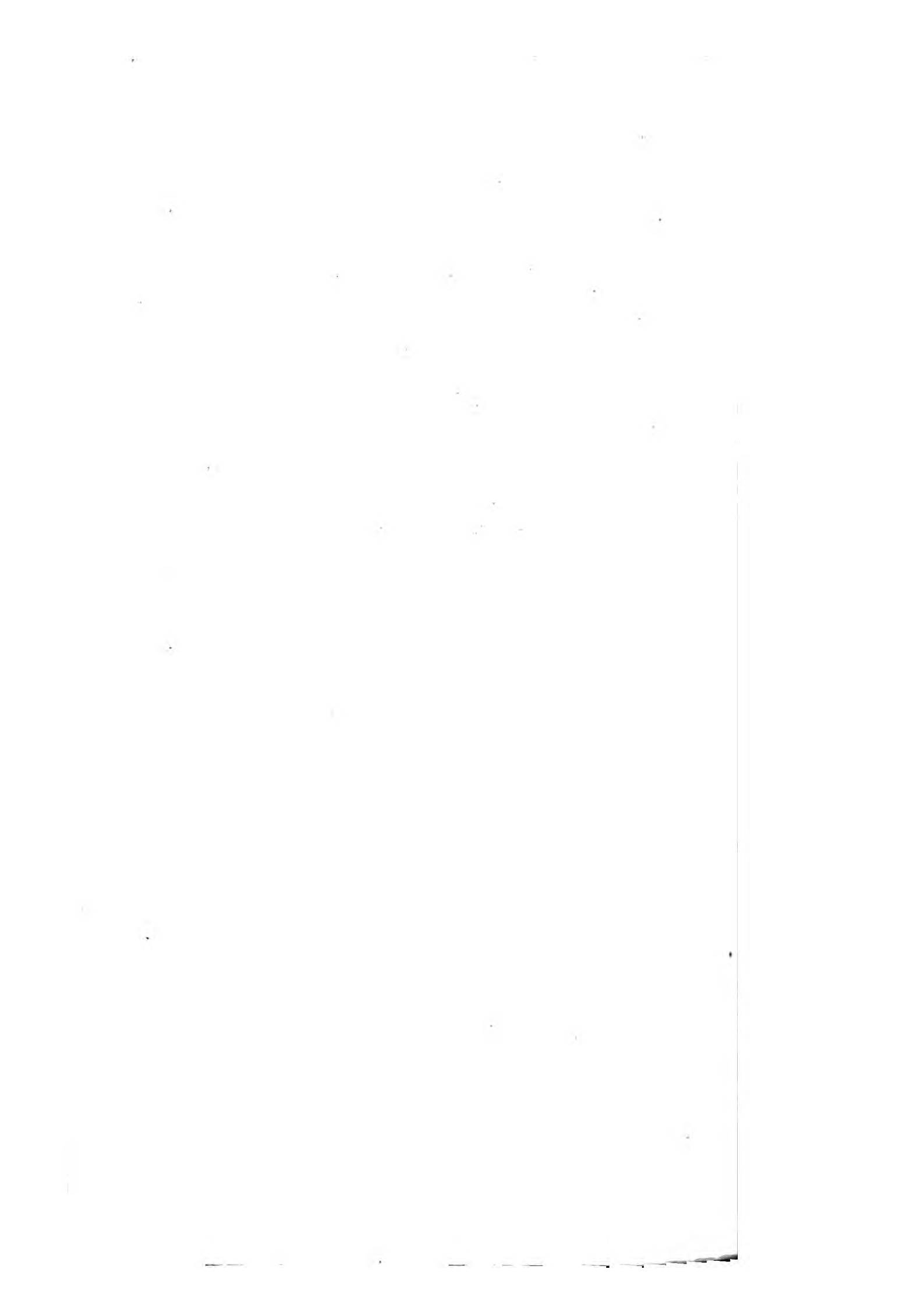
ἕκαστος πρὸς ἔ' ἑαυτῶ ἠδονῆς ἠδραποδισμένοι] Vulgo, ἕκαστος πρὸς ἔ' ἠδραποδισμένοι. Turbatum locum integritati suae sic restituo: ἕκαστος πρὸς τῆς ἔ' πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας ἠδραποδισμένοι. Cum librarius verba ἔ' πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας suo loco omisisset, mox errore animadvertso, in extrema periodo ponere maluit, quam prorsus omittere. Hac emendatione nihil verius puto.

ἀφεθεῖσαι τὸ σύνολον &c.] Cl. Marklandus ad Max. Tyr. Differt. xxxiii. p. 711. tollit vocem ἀφετοι, velut ex glossmate natam. Sed nihil ejiciendum, modo corrigatur: ἐπέτιοιγε ἀνεθεῖσαι τὸ σύνολον, ὡς ἐξ εἰρκτῆς ἀφετοι. Philo Jud. tom. i. p. 279. καὶ τὰ τ' ἀνάγκης ἀνεῖς δεσμὰ, ἀφετον εἴασε ἢ διάνοιαν.

κράτισον δ' εἶη ταῦτ' ἔαν] Hoc est e conjectura Tan. Fabri, quæ mihi probabilis videbatur. Vulgo, κράτισον δ' εἶκῃ ταῦτ' ἔαν. Lucian. Encom. Demosth. p. 497. Ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶη καὶ ταῦτα ἔαν ἐν ἀσαφεῖ κείμενα. Sed nihil mutandum. Est enim versus Euripidis ex Elect. 379. vel ex Auge, apud Diog. Laert. ii. 33.

Κράτισον εἶκῃ ταῦτ' ἔαν ἀφαιμένα.

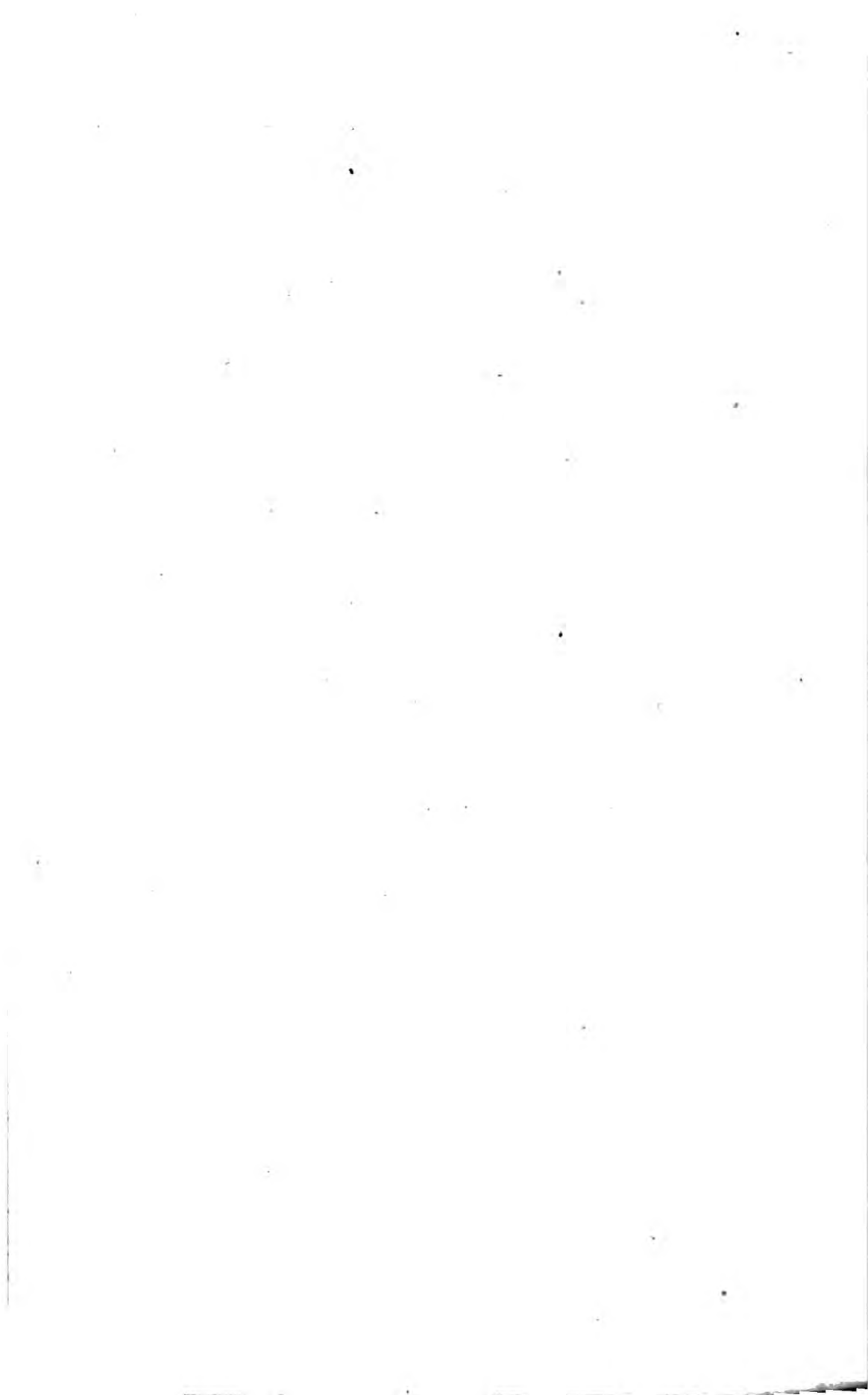
et commode particula δὲ, quod metro officit, a MS. Parisino abest, teste Isaaco Voffio.

JOANNIS TOUPII

ANIMADVERSIONES

IN LONGINUM.

JOANNIS TOUPII

ANIMADVERSIONES

IN LONGINUM.

SECT. I.

ΚΑΙΚΙΑΙΟΥ] Vulgo, *Κεκιλίς*, scribendum potius *Και-
κιλίς*· αι et ε in libris scriptis passim confunduntur. Sic Romani *CÆCILIVS*. Erat autem Cæcilius iste, rhetor Siculus, domo Calactinus, homo in arte sua non incelebris. Ejus meminere complures, Dionysius Halicar. Harpocratio, Plutarchus, Quintilianus, Eusebius, Photius, alii. Vixit sub Julio et Augusto, καὶ μετέπειτα. Romæ eloquentiam non sine laude docuit, et Dionysio Halicarn. usus est familiarissime. Vide Dionys. Halic. in Epist. ad Cn. Pompeium. Suid. v. *Καικίλιος*, *Ἑρμαγόρας* et *Τιμαγένης*. Quod vero dicit Suidas, eum sub Adriano docuisse, verum esse non potest. Mihi verisimile est, confudisse Suidam, ut solet, duos Cæcilius, unum sub Augusto, alterum sub Adriano; quibus et tertium adjunxit, Q. Cæcilius nempe, famosissimum illum Verris quæstorem. Atque de hoc postremo intelligendus Suidas, cum dicit fuisse Judæum. Erat enim religioni isti addictus Q. Cæcilius, ut liquet ex celeberrimo illo joco Ciceronis, *Quid Judæo cum verre?* quem ita narrat Plutarchus in Cicerone: "Ὁμῶς δὲ πολλὰ χαρίεντα διαμνημονεύεται καὶ περὶ ἐκείνην αὐτῶν ἡ δίκη. Βέρρην γὰρ

οὐ Ῥωμαῖοι ἢ μὴ ἐκτετμημένον χοῖρον καλῶσιν. Ὡς ἔν ἀπ-
 ελευθερικὸς ἄνθρωπος ἔνοχος τῷ Ἰουδαίῳ, ὄνομα Καικίλιος,
 ἐβέλετο παρωσάμενος τὰς Σικελιώτας κατηγορεῖν ὅτι Βέρρε, Τί
 Ἰουδαίῳ πρὸς χοῖρον; ἔφη ὁ Κικέρων. Scripsit autem Cæ-
 cilius noster plurima, quæ hodie desiderantur omnia.
 Nonnullorum titulos, qui ad notitiam nostram per-
 venerunt, hic operæ pretium recensere duxi. ΠΕΡΙ
 ΡΗΤΟΡΙΚΗΣ· *de Rhetorice*. Quintilian. de Institut.
 iii. 1. *Theophrastus quoque Aristotelis discipulus de Rhe-
 torice diligenter scripsit; atque hinc vel studiosus philo-
 sophi quam rhetores, præcipueque Stoicorum ac Peripate-
 ticorum principes. Fecit deinde velut propriam Herma-
 goras viam, quam plurimi sunt secuti; cui maxime par
 atque æmulus videtur Athenæus fuisse. Multa post Apol-
 lonius Molon, multa Areus, multa Cæcilius, et Halicar-
 nassæus Dionysius.* ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ· *de Figuris*. Quin-
 tilian. ix. 3. *Hæc omnia (de Figuris) copiosius sunt
 executi, qui non ut partem operis transcurrunt, sed proprie
 libros huic operi dedicaverunt, sicut Cæcilius. Idem,
 ix. 3. Verborum autem concinna transgressio, id est, hy-
 perbaton, quod Cæcilius quoque putat schema, a nobis
 est interposita. Atque de hoc libro passim Quin-
 tilianus.* ΠΕΡΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΡΗΤΩΡΩΝ·
de Characteribus decem oratorum. Suidas. Atque hic ipse
 liber est, contra quem scripsit Lysimachides. Am-
 monius de Voc. Differ. v. Θεωρός. Λυσιμαχίδης ἐν τῷ
 πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς ῥητόρων· ubi le-
 gendum censeo, περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων· *de
 decem Atticis Oratoribus adversus Cæcilium*: nam egregie
 fallitur vir eruditissimus Gerardus Vossius de
 Histor. Græc. iv. 16. qui putavit Lysimachidem
 libellum de Atticis rhetoribus Cæcilio nuncupasse.
 Quare non erat cur istos scriptores συγχρόνως faceret
 vir doctissimus. Ceterum pæne oblitus sum monere
 virum præclarum Lud. Casp. Valckenarium in Ani-
 madvers. ad Ammonium reponere voluisse, Λυσιμα-
 χίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἑορτῶν·
Lysimachides de Festis Atticis contra Cæcilium. Sane

Lyfimachidem, ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν laudat Harpocratio. Sed obstat Suidæ auctoritas, quod non animadvertit vir doctissimus. ΤΗΠΕΡ ΛΥΣΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ· *Commentarius de Lyfia*. Longinus. Plutarchus in vit. decem Rhetorum. Huc respexit Photius in Lyfia: Καικίλιος δὲ ἀμαρτάνει, εὐρετικὸν μὲν τὸν ἄνδρα (Lyfiam) εἶπερ ἄλλον τινὰ συνομολογῶν, οἰκονομῆσαι δὲ τὰ εὐρεθέντα ἔχ' ἔτως ἰκανόν. Idem tamen sentit cum Cæcilio Dionysius Halicar. in Lyfia, §. 15. ΠΕΡΙ ΑΝΤΙΦΩΝΤΟΣ ΣΥΝΤΑΓΜΑ· *Commentarius de Antiphonte*. Plutarchus in Vit. decem Rhetorum. Photius in Antiphonte. ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ· *Comparatio Demosthenis et Ciceronis*. Suidas. Plutarch. in Præfat. ad Vit. Demosth. et Ciceronis: Τὸ δὲ τὰς λόγους ἀντεξετάζειν, καὶ ἀποφαίνεσθαι πότερος ἡδίων ἢ δεινότερος εἶπεῖν, εἰσόμεν. Κακεί γὰρ, ὡς φασιν ὁ Ἴων, δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία. Ἦν ὁ περὶ τῶν ἐν ἅπασιν Καικίλιος ἀγνοήσας ἐνεα- νειύσατο σύγκρισιν ἔ' Δημοσθένος καὶ Κικέρωνος ἐξευεγκεῖν. Ubi Ionis verba multum sollicitant viri eruditi. Sed nihil mutandum. Versus ita fuerat conceptus:

Κακεί γὰρ ἢ δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία.

Ibi enim tanquam pisces in sicco sumus.

In filvis delphinus. Δελφῖνος βία est *delphis*, ut βία Ὀδυσσεύς, *Ulysses*. Recte autem κακεί. Ita locutus est, ut alios taceam, Theophrastus, Charact. 9. Κακεί ἔδε- μία σοὶ χάρις. *No thanks to you for that*. Ita scriben- dus iste locus, quem minus intellexerunt doctissimi editores. Haud aliter Latini. Terent. Andr. ii. 3.

—*Ibi culpam in te transferet.*

Ceterum ad hunc librum Cæciliæ tacite, opinor, re- spexit Longinus noster in Συγκρίσει sua Demosthenis et Ciceronis. Quod lector eruditus notabit. ΣΥΓ- ΚΡΙΣΙΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΙΣΧΙΝΟΥ· *Comparatio Demosthenis et Æschini*. Suidas. ΠΕΡΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΠΟΙΟΙ ΑΥΤΟΥ ΓΝΗΣΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ ΝΟΘΟΙ· *de Demosthenis orationibus germanis et spuris*.

Suidas. ΤΙΝΙ ΔΙΑΦΕΡΕΙ Ο ΑΤΤΙΚΟΣ ΖΗΛΟΣ ΤΟΥ ΑΣΙΑΝΟΥ. *Quoniam sit differentia inter Atticum dicendi genus et Asiaticum.* Suidas. ΠΕΡΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ. *de Historia.* Athenæus, lib. xi. Καικίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ καλῆς ἀκτῆς ἐν τῷ περὶ Ἱστορίας. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΙΣΤΟΡΙΑΝ ἢ ΠΑΡ' ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΕΙΡΗΜΕΝΩΝ ΤΟΙΣ ΡΗΤΟΡΣΙ. *de iis quæ ab oratoribus vel secundum vel præter historiam veritatem dicta sunt.* Suidas. ΠΕΡΙ ΔΟΥΛΙΚΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ. *de bellis servilibus.* Athenæus, lib. vi. Σύγγραμμά τε ἐκδίδωκε περὶ τῶν βασιλικῶν πολεμῶν Καικίλιος ὁ ῥήτωρ, ὁ ἀπὸ καλῆς ἀκτῆς. Strabo, lib. v. Καὶ ὁ Καικίλιος ὁ τῶν Ῥωμαίων συγγραφεὺς τῆτο τίθεται σημεῖον ἕ Ἑλληνικὸν εἶναι κτίσμα τῶν Ῥώμην, τὸ παρ' αὐτῆς τῶν πατρίων θυσιῶν Ἑλληνικὴν εἶναι τῶν Ἑρακλεῖ. Cl. Vossius in opere præclaro de Histor. Latin. i. 8. ita reddit, *Cæcilius rerum Romanarum scriptor*; quin et de nostro Cæcilio intelligit, et ad hunc librum *de bellis servilibus* refert. Sed pace viri eruditissimi, ὁ τῶν Ῥωμαίων συγγραφεὺς est *Romanus Scriptor.* Quare legendum videtur apud Strabonem, ὁ τῶν Ῥωμαίων συγγραφεὺς *rerum Romanarum scriptor.* Et hoc verum. ΚΑΤΑ ΦΡΥΓΩΝ ΔΥΟ. *Contra Phryges, duos libros.* Suidas. ΕΚΛΟΓΗ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ. *Vocabulorum selectus ordine alphabetico.* Suidas. Et sic legitur in Catalogo Scriptorum, ex quibus Suidas sua depromserit: Καικίλιος Σικελιώτης, ἐκλογὴν λέξεων κατὰ στοιχείων quod notandum. ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ. *de Sublimitate*: contra quem scripsit Longinus. Atque hæc de scriptis Cæcili, quæ nobis saltem comperta sunt.

ταπεινότερον ἐφάνη τῆ ὅλης ὑποθέσεως] Hunc locum perperam sollicitavit vir doctissimus. Quod et recte adnotavit cl. Ruhnkenius. Nihil tritius phrasi illa, τῆ ὅλης ὑποθέσεως. Polybius, i. 5. Ἀνυπόστατος ἢ τῆ ὅλης ὑποθέσεως ἀρχὴ καὶ θεωρία. Aristides, vol. ii. p. 270. Τῶν πρώτων ἐπιλαβόμενος, μᾶλλον δὲ καὶ τῆς ὑποθέσεως ὅλης. Jamblichus de Myster. cap. 26. Τῆς ὅλης ὑποθέσεως φαινομένης παρὰ τοῖς γόησιν. Vis autem τῆ ταπεινότερον, quod nunc hoc, nunc illo sensu gaudet, paulo

exquisitior est. Sensus est, quod et dudum vidit Dacerius: *Cæcilius liber exilior et jejuniior est visus, quam TOTTA res postularet. TOTUM argumentum haud complexus est.* Vides jam τὸ ὅλης plane esse necessarium. Mentem autem Longini extra dubium ponit Photius, Epist. 137. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν σοι πρὸς ὑποτύπωσιν διεχάραξα, ΤΗΣ ΜΕΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ ΤΑΠΕΙΝΟΤΕΡΟΝ, ἢ δὲ κατ' ἐπισολὴν χρείας ἴσως ἐκ ἐνδείξερον. *Hæc ego tibi paucis delineavi, multo quidem jejunius quam argumentum postularet, sed satis fortasse pro modulo atque usu epistolæ.* Qui locus imprimis notandus.

οὐ πολλὴν ὠφέλειαν] Vulgo, οὐ πολλὴν τε ὠφέλειαν, sed delenda vocula illa τε, quæ ortum habuit ex incititia alicujus librarii, jungentis ea quæ non erant conjungenda. Locus ita scribendus: Ταπεινότερον ἐφάνη ἢ ὅλης ὑποθέσεως, καὶ ἦκιστα ἢ καιρίων ἐφαπτόμενον, οὐ πολλὴν ὠφέλειαν, ἢς μάλιθα δεῖ σοχάζεσθαι ἢ γράφοντα, περιποιεῖν τοῖς ἐντυχάνουσιν. *Cæcilius liber jejuniior est visus, et cum præcipuas res minime attigerit, non multam utilitatem legentibus asferre.* Sic recte procedit argumentatio, quæ prius nulla erat. Ceterum ante oculos habuit Noster Dionysium Halicar. Antiq. Roman. in Proœmio: Πρῶτον μὲν ὑποθέσεις δεῖ αἰρεῖσθαι καλὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς, καὶ ΠΟΛΛΗΝ ὈΦΕΛΕΙΑΝ τοῖς ἀναγνωσομένοις φερέσας.

εἰς ποσὴν μεγέθους ἐπίδοσιν] *Ad faciendos aliquot in sublimitate progressus*: ita vertendus est iste locus. Deinde legitur, ὡς αὐτῆς ἢ ἐπινοίας καὶ σπουδῆς ἄξιον ἐπαινεῖν. Quæ non male vertit vir doctissimus, *ob ipsam ejus cogitationem studiumque laudare.* Sensus est: Sed Cæcilius non tam eo nomine, quod nonnulla prætermiserit, est reprehendendus, quam quod opus hujusmodi susceperit, et in eo studium laboremque posuerit, laudandus. Nempe Cæcilius primus, ut videtur, ΠΕΡΙ ΤΥΟΥΣ scripserat. Quod nescio an aliis observatum. Ceterum haud aliter locutus est Plutarchus de Educat. p. 1. Πάνυ δὲ ΑΞΙΟΝ ΕΠΑΙΝΕΙΝ καὶ Λακεδαιμονίως ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΦΡΟΣΥΝΗΣ.

φέρει, εἴ τι δὴ] *Elegantissimam illam voculam δὴ mi-*

nus cepere Interpretes. *Age, si quid et nos, quod Cæcilium fugisset, observaverimus, videamus.* Sed hæc elegantias non adsequitur lingua Latina. Deinde recte vir doctissimus ex MS. Paris. ὡς πύφουκας κ' καθήκει. Isocrates, Orat. ad Philippum: Διόπερ ἐπιχειρῶ συμβαλεῦεν τῷ τῷ τρόπου, ὃν ἐγὼ ΠΕΦΥΚΑ κ' δύναμαι. Arrian. Epictet. iii. 24. Οὐ γὰρ συνταπεινῶσθαι ΠΕΦΥΚΑΣ, ἀδὲ συνατυχεῖν, ἀλλὰ συνευτυχεῖν. Locus ita vertendus est: *Ipse autem nobiscum, amice, de singulis hujus commentarii partibus ingenue, ut soles, et te decet, judicabis. Præclare enim ille, qui cum declararet, quid Diis simile haberemus, Beneficentiam dixit et Veritatem.* Ceterum de hoc dicto, quod ad Pythagoram refertur, vide Ælian. Var. Hist. xii. 59. Themist. Orat. xv. p. 192. et, ut alios taceam, Damascium apud Suidam nostrum v. Ἀγαθοεργία.

ἀκρότης κ' ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη] Habuit a Plutarcho, tom. ii. p. 444. ἡ μὲν ἀπροσδεῆς ἔσ' ἀλόγως, κ' περὶ τ' εἰλικρινῆ κ' ἀπαθῆ νῦν συνισαμένη σοφία κ' φρόνησις, αὐτοτελής τις ἐστὶν ΑΚΡΟΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ κ' δύναμις.

περιέλαβον εὐκλείαις τ' αἰῶνα] Vulgo, περιέβαλον. Langbænius vir eruditissimus et Oxonii nostri quondam decus, legebat ὑπερέβαλον. Quod et probat cl. Ruhkenius. Sed neutrum verum. Scribendum proculdubio, περιέλαβον. *Suisque laudibus sæcula circumdederunt.* Eulogius apud Photium, Biblioth. p. 760. Παῦλον τ' ΠΕΡΙΛΑΒΟΝΤΑ τὴν οἰκωμένην τῷ τ' εὐσεβείας κηρύγματι. Quæ plane gemella sunt.

Εἶγε τὸ μὲν πιθανὸν] Perperam hæc sollicitavit vir doctissimus. Locus ita distinguendus est: πάντη δέ γε σὺν ἐκπλήξει τ' πιθανῶ κ' τ' πρὸς χάριν αἰεὶ κρατεῖ τὸ θαυμάσιον· εἶγε τὸ μὲν πιθανὸν &c. Rationem enim reddit Noster, cur τὸ πιθανὸν superent τὰ ὑπεροφῶ. Quod et recte animadvertit cl. Morus. Quod sequitur, πάντα διεφόρησεν, κ' τὴν τ' ῥήτορος εὐθύς ἀθρόαν ἐνεδείξατο δύναμιν, optime vertit non optimus Interpretum Petrus Paganus: *Res omnes fulminis instar disjicere, et universam statim oratoris vim patefacere solet.* Nam istam esse

aliquando hujus temporis vim verissime monuit eruditissimus Grævius, Lect. Hesiod. cap. 5. et ante eum ὁ μέγας Casaubonus ad Laertii Chilonem et Aristophanis Equites. Ita locutus est Demosthenes, Olynth. ii. p. 6. "Όταν δ' ἐκ πλεονεξίας κ' πονηρίας τις ὡσπερ ἔτος ἰσχύσῃ, ἢ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πλάϊσμα ἅπαντα ἀνεχαιτίσει κ' διέλυσεν. Cujus loci elegantiam minus adsecuti sunt Interpretes.

SECT. II.

[γεννᾶται γὰρ, φασί] Vulgo, φασί. Scribe cum Manutio, φασί. præcedit enim, ἐπεὶ τινες ὅλως ΟΙΟΝΤΑΙ· et mox legitur, χεῖρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα, ὡς ΟΙΟΝΤΑΙ. Sed ad hæc levia non adtenderunt editores. Confer nos infra ad sect. 29. 47.

[Καὶ ὡς ἐπικινδυνότερα] Locus elegans, sed neutiquam sanus. Oratio enim scabra est et invenusta. Equidem cum Tollo censeo nonnulla deesse: nam comparisonem hic initam esse plane evincunt ista verba, δίχα ἐπισήμης ἐαδέντα—ἀμαθεῖ τόλμη λειπόμενα. Adde quod Manutius habet, ἔτω τὰ μεγάλα, quod haud spernendum. Quare totum locum ita legendum et refingendum esse puto: Καὶ ὡς ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΤΕΡΑ ΤΑ ΠΛΟΙΑ αὐτὰ ἐφ' ἐαυτῶν δίχα ἐπισήμης ἀσήρικτα κ' ἀνερμάτιζα ἐαδέντα, ΟΥΤΩ ΚΑΙ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ἐπὶ μόνῃ τῇ φορᾷ κ' ἀμαθεῖ τόλμῃ λειπόμενα. Sed hoc hariolari est. Respexit autem Noster, ut nemo non vidit, ad Platonem in Theætet. p. 115. Ἄλλ' οἳ τε ὄξεις κ' ἀγχινοὶ κ' μνήμονες ὡς τὰ πολλὰ κ' πρὸς τὰς ὀργὰς ὀξύρροποι εἰσι, κ' ἄτλοντες φέρονται, ὡσπερ τὰ ἀνερμάτιζα πλοῖα. Quem secutus est Philo, tom. ii. p. 343. necnon Dio Cassius, lib. lii. p. 672. quem hic in transitu emendabo: Καὶ διὰ ταῦτα ἢ πόλις ἡμῶν ὡσπερ ὀλκὰς ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ, πλήρης ὄχλου παντοδαπῆ, χωρὶς κυβερνήτη πολλὰς ἤδη γενεὰς ἐν κλύδωνι φεραμένη, σαλεύει τε κ' ἄτλει δεῦρο κἀκείσε, καθάπερ ἀνερμάτιζος ἔσα.

Ita scribendus est iste locus. Confer nos infra ad sect. 35. Huc facit Plutarchus in Lycurgo. Αἰωρεμένη γὰρ ἡ πολιτεία καὶ ἀποκλίνουσα νῦν μὲν ὡς τὰς βασιλεῖς ἐπὶ τυραννίδα, νῦν δὲ ὡς τὸ πλῆθος ἐπὶ δημοκρατίαν, οἷον Ἔρμα ἔστι γερόντων ἀρχὴν ἐν μέσῳ θεμένη καὶ ἰσορροπήσασα, τὴν ἀσφαλές ἀπὸ τῆς τάξεως ἔσχε καὶ κατὰσασιν. Qui locus elegans, et ex Polybio adumbratus, vi. 8.

Ἐπεὶ γὰρ ὁ Δημοσθένης] Respexit Demosth. contra Aristocrat. p. 297. ed. Tayl. Δυσὸν ἀγαθοῖν ὄντων πᾶσιν ἀνθρώποις, ἔστι μὲν ἡγεμόνα καὶ μεγίστη πάντων ΤΟΥ ΕΥΤΥΧΕΙΝ, ἔστι δὲ ἐλάττωτος μὲν τῆς, ἔστι δὲ ἄλλων μεγίστη, ΤΟΥ ΚΑΛΩΣ ΒΟΥΛΕΥΕΣΘΑΙ, ἐκ ἅμα ἢ κτήσις ἀμφοῖν παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις. Quem locum vide quantum immutaverit et ad suum usum adcommodarit Longinus. Sed sic solet noster Criticus. Deinde lego et distinguo, τὸ δὲ κυριώτατόν τε καὶ αὐτὸ τὸ εἶναι τινα ἔστι ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει, ἐκ ἄλλοθεν ΠΟΘΕΝ ἡμᾶς ἢ παρὰ τῆς τέχνης ἐκμάθεῖν δεῖ. Quæ elegantia singularis est. Noster supra, Οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐνθένδε ΠΟΘΕΝ. Thucydides, i. 22. τοῖς ἈΛΛΟΘΕΝ ΠΟΘΕΝ ἐμοὶ ἀπαγγέλλουσιν. Locus ita vertendus est. *Et quod imprimis notandum, neque id ipsum, inesse scilicet nonnulla in oratione quæ soli naturæ sunt adsignanda, aliunde discere poterimus quam ex arte.* Quod sequitur, νομίζαιτο θεωρίαν, manifesto pravum est. Aliud est νομίζειν, aliud νομίζεσθαι, quod non animadvertit vir doctissimus. Quare haud inconsulte, opinor, cl. Boivinus, ἠγήσαιτο. Quod omnino verum. Verbum non semel usurpat Longinus.

SECT. III.

—Καὶ μὴ καμίνε] Vulgo, καὶ καμίνε. Affentior vero Tollio legenti,

Καὶ μὴ καμίνε σχῶσι μάκισον σέλας.

Quod et sensus loci postulare videtur. Deinde lego,

Εἰ γὰρ ἔστι ἐσιᾶχον ὄψομαι μόνον.

Ἐσιᾶχος est *magister domus* five *Custos puellæ*, quam

adamavit Boreas, de quo Æschylus in fabula Ori-
thyia. Hesychius: Ἐσιᾶχος οἰκᾶρος, οἰκῶναξ. Jam-
blichus in Babylonicis apud Suid. v. Ἄερα. Ἐπεὶ δὲ
τῆτο χαλεπὸν ἦν καὶ σπάνιον τι, τῆς ΟΙΚΟΥΡΟΥ φυλατρίσεως,
καὶ ἄερας τινὸς ἄλλης συμπάρσεως, ἀναπέειπε τὴν κόρην λαθῆσαν
τὰς γονεῖς ἀποδράναι. *Quoniam autem accessus ad puellam
rarus ac difficilis erat, cum diligenter custodiretur, et alia
ancilla una adesset, persuadet puellæ ut clam parentibus
aufugiat.* Ita scribendus et vertendus iste locus,
quem non intellexit Interpres. Quare minatur Bo-
reas apud Æschylum, *Si vel custodem solum puellæ vi-
derit, se totas ædes, nisi ignem restinxerint, pessundatu-
rum.* Sed in his quisquiliis nihil certi. Ceterum, ut
recte monuit Tanaq. Faber, nonnulla hic intercide-
runt: nam illud πρὸς ἄρανὸν ἐξεμεῖν, quod vituperat
Longinus, in hoc loco non comparet. Eadem locu-
tio occurrit apud Attium, quem laudat Cicero, Nat.
Deor. ii. 35.

*Aut forte Triton fuscina evertens specus,
Subter radices penitus undanti in freto
Molem ex profundo saxeam AD CÆLUM EVOMIT.*

Ad quem locum consulendus Davisius. Quod sequi-
tur, ὑπὸ νοσεῖ πρὸς τὸ εὐκαταφρόνητον, elegantissimum est.
Plutarchus de Repub. gerend. p. 811. Καὶ τὸ θαυμα-
ζόμενον αὐτῶν ἐν ἀρχῇ τῆ ἐπιμελείας εἰς χλευασμὸν ΥΠΟ-
ΝΟΣΤΕΙ καὶ γέλωτα. Quod plane gemellum est.

καὶ τινὰ τῆ Καλλισθένης] MS. Vat. καὶ τινὰ τῆ Περσῶν
Καλλισθένης. Scribe, τῶν Περσικῶν. Callisthenis Περ-
σικὰ laudat Photius in Lexico inedito, et ex eo Sui-
das et Apostolius. De eo plurima, ut solet, cl. Hem-
sterhusius ad Polluc. ix. 93. Eum vituperat Cicero
ad Quintum, ii. 12. *Callisthenes quidem vulgare et
notum negotium, quemadmodum Græci aliquot locuti
sunt.*

φυσῶν, κατὰ τῆ Σοφοκλέα] Locus Sophoclis extat inte-
rior apud Cicer. ad Atticum, ii. 16. *Cneus quidem
noster jam plane quid cogitat nescio.*

Φυσᾶ γὰρ οὐ μικροῖσιν ἀλίσκοις ἔτι,
Ἄλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ.

Librarii vero ex duobus optimis versibus unum fecere non malum.

Σμικροῖς μὲν ἀλίσκοισι, φορβειᾶς δ' ἄτερ.

Sed dum senario confulerent, sensum plane pessunderunt. Particula enim negativa omnino desideratur, quod et recte animadverterunt viri eruditi. Longinus proculdubio scripsit, nulla metri ratione habita, οὐ μικροῖς μὲν ἀλίσκοις, φορβειᾶς δ' ἄτερ. *Non parvis quidem tibiis, sed sine capistro.* Quod de Clitarcho omnino verum videtur. Huc facit Plutarchus de Adulat. p. 56. Πτολεμαίῳ δὲ τί περιῆψεν ἄλλο ΦΟΡΒΕΙΑΝ ΚΑΙ ΑΤΛΟΥΣ; ἔχ' ὁ κολακεύοντων ἔπαινον;

Ἀμφικράτης τοιαῦτα, καὶ Ἠγησίε] Fraterculorum istorum, Amphicratis et Hegesiæ, meminisse videtur Lucianus in Rhet. Præcept. p. 9. Εἴτά σε κελεύσει ζηλῶν ἐκείνης τὰς ἀρχαίας ἀνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ βράδια μιμῆσθαι, οἷα τὰ τῆ παλαιᾶς ἐργασίας εἰν, ΗΓΗΣΙΟΥ καὶ τῆ ἀμφ' ΑΜΦΙΚΡΑΤΗΝ καὶ Νησιώτην. Ita scribendus iste locus. Vulgo legitur τῆ ἀμφὶ Κράττητα. Per Νησιώτην vero intelligendus, ut recte vidit Grævius, Gorgias Leontinus, rhetor antiquissimus, de quo supra Noster: et sic intelligendus, opinor, Athenæus, lib. ii. p. 70. Ἐκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας περιηγήσει, εἰ γνήσιον ἔσ' συγγραφῆς τὸ βιβλίον, Καλλιμάχος γὰρ αὐτὸ ἀναγράφει ΝΗΣΙΩΤΟΥ. Sed de hoc viderint eruditi.

καὶ Μάτριδος] De Matrīde isto parum compertum habuerunt Interpretes. Intelligendus autem videtur Matris *Thebanus*, qui encomium in Herculem scripsit, idque soluta oratione, si Langbænio credideris. Athenæus, lib. x. p. 412. Μάτρις δὲ ἐν τῷ ἔσ' Ἡρακλέους ἐγκωμῶν, καὶ εἰς πολυποσίαν φησὶ τῆ Ἡρακλέα προκληθῆναι ὑπὸ ἔσ' Δεπρίως, καὶ πάλιν νικηθῆναι ad quem locum confuendus Casaubonus. Idem, lib. ii. p. 44. *Atheniensem* vocat. Μάτρις δὲ ὁ Ἀθηναῖος ὅσον ἐβίω χρόνον ἄδεν ἐατεῖτο

ἢ μυρσίνας ὀλίγον. Verum Ptolemæus Hephæstio apud Photium, unde hanc fabulam mutuatus est Athenæus, *Thebanum* vocat. Μάτρης ὁ Θεβαῖος ὑμνογράφος μυρσίνας παρ' ὅλον τ' βίον ἐσιτεῖτο. Quare corrigendus videtur Athenæus ex Photio, et legend. Μάτρης ὁ Θεβαῖος. Nam de eodem uterque accipiendus, Ὑμνογράφῳ scilicet, qui hymnum in Herculem scripserit, qui et ipse erat Thebis oriundus. Huc accedit Diodorus Sicul. i. 24. Τὸν δὲ ἐξ Ἀλκμήνης γενόμενον ὕπερον πλείοσιν ἔτεσιν ἢ μυρίοις Ἀλκαῖον ἐκ γενέτης καλούμενον, ὕπερον Ἡρακλέα μετονομασθῆναι, ἐχ' ὅτι δι' Ἡραν ἔσχε κλέος, ΩΣ ΦΗΣΙΝ Ο ΜΑΤΡΙΣ, ἀλλ' ὅτι τ' αὐτὴν ἐζηλωκῶς προαίρεσιν Ἡρακλεῖ τῷ παλαιῷ, τ' ἐκείνῃ δόξαν ἅμα καὶ προσηγορίαν ἐκληρονόμησε. Ubi fragmentum hujus Matridis deprehendisse videor :

—— ὅτι δι' Ἡραν
 Ἐσχε κλέος——

Vel forsā versus ita fuerat conceptus,

Ἡρακλέα καλέσκον ὅτι κλέος ἔσχε δι' Ἡραν.

Μεγάλων ἀπολισθαίνειν ὅμως εὐγενὲς ἀμάρτημα] Vulgo, Μεγάλως ἀπολισθαίνειν ἀμάρτημ' εὐγενές. “ Vitiosa Matutii in hoc loco lectio nata videtur ex eo quod “ versum hunc Iambicum esse censuit: sed ut cl. “ Boivinus notavit, nullibi occurrit versus Iambicus “ duobus Anapæstis incipiens.” *Pearce*. De pedibus Iambici nihilo certiores sunt viri doctissimi, quam de iis quæ apud Antipodas. Nec melius quidem hic se gessit noster Ruhnkenius. Nihil autem certius quam Senarium istum ex veteri aliquo Comico, nam Comici in re metrica minus religiosi sunt, esse desumptum, atque ita esse scribendum :

ΜΕΓΑΛΩΝ ἀπολισθαίνειν ἀμάρτημ' εὐγενές.

Huc respexit Plutarchus in Crasso. ΗΜΑΡΤΕ μὲν, ὠρέχθη δὲ ΜΕΓΑΛΩΝ. Quocum facit Herodotus, viii. 100. Καλῶς τελευτῆσαι τ' βίον, ὑπὲρ ΜΕΓΑΛΩΝ αἰωρηθῆντα. Quod imprimis notandum. Dicitur autem

ἀπολισθαίνειν, ἀπολισθάνειν et ἀπολισθεῖν, ut ἀλφαίνειν, ἀλφάνειν et ἀλφεῖν, Οἰδαίνειν, οἰδάνειν, et οἰδεῖν, et si quæ alia. Negat quidem non nemo in Miscellaneis Criticis aliam fuisse hujus verbi formam, quam ἀπολισθάνειν. Sed obstare videtur, ut alios permultos taceam, Μυζᾶι, si qua demum, auctoritas :

— ἀπ' ὀφθαλμοῦ βολάων

Ἐλκος ΟΛΙΣΘΑΙΝΕΙ —

Quod non animadvertit vir doctissimus. Ceterum, dum hoc agimus, restituendum hoc verbum Alciphroni, iii. 11. Οἶδα ἀκέσας ἄλλα τινα δαιμόνων ὀνόματα, ὧν διὰ τὸ πλῆθος ἀπολεισθαί μοι τῆς μνήμης τὰ πλείονα. Quæ expedire non potuit cl. Berglerus. Reponendum absque controversia: ΑΠΩΛΙΣΘΕ μοι τῆς μνήμης. *Memoria mea exciderunt.* Cyrillus contr. Julian. p. 288. Καὶ ΑΠΩΛΙΣΘΕ μὲν τῆς πρὸς Θεὸν οἰκειότητος, ὡς κυριοκτόνος, ὁ Ἰσραήλ. Leonidas in Epigrammate,

— ΑΠΩΛΙΣΘΟΝ δὲ βίοιο

Κάλλαισχρος, Λιευκῆ μέσσα θένων πελάγευς.

χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις] Legebat Tanaq. Faber, ἀναλήθεις. Quod et nescio quomodo probat Ruhnkenius. Sed nihil mutandum: χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις, in quibus nihil veri atque solidi. Dionysius Halicar. in Dinarcho, p. 184. Οἱ δὲ Ἰσοκράτην καὶ τὰ Ἰσοκράτους ἀποτυπώσασθαι θελήσαντες, ὑπλίοι, καὶ ψυχροὶ, καὶ ἀσύσροφοι, καὶ ΑΝΑΛΗΘΕΙΣ. Idem in Demosth. p. 270. ubi de Iso-cratis dictione agit. Ταῦτα μὲν τοι πολλαχῆ μακροτέρων τε αὐτῆν (περίοδον) ποιεῖ καὶ ΑΝΑΛΗΘΕΣΤΕΡΑΝ, ἀπαθῆ τε καὶ πανηγυρικὴν μᾶλλον ἢ ἐναγωνίου. Ita scribendus iste locus ex MS. Reg. Paris. Vulgo nullo sensu legitur ἀληθεσέραν. Idem error tollendus infra, p. 299. Ἡ μὲν γὰρ εἶδεν ἕξω τῆς εὐμορφίας ἐπιτηδεύει, καὶ παρὰ τῆς ἑστῆς αὐτῆς τὸ καλὸν ἐν ΑΝΑΛΗΘΕΣΙ· ἢ δὲ εἶδεν ὅτι ἐκ ἐπὶ τὸ χρήσιμον καὶ ΑΛΗΘΙΝΟΝ ἄγει. *Platonis enim dictio nihil præter elegantiam et venustatem seclatur, et proinde causis non veris convenit: Demosthenis autem dictio nil, nisi quod utile et*

verum est, querit. Ita scribendus et interpretandus iste locus. Quod ex Antithesi satis liquet. Vocem ἀναλήθης usurpat etiam Plutarchus in Coriolano. "Ὅτι τοί νυν ἀπλῆς τις ὁ Μάρκιος ὑπέιληπται τῷ τρόπῳ γεγονέναι καὶ αὐθέκαστος, ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης πανᾶργος ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ ΑΝΑΛΗΘΗΣ, ἐκ ἀθλήον ἐσιν. Item Arrian. Epict. p. 541. Ὁμόσαι δύναμαι, ὅτι εἰς ἕτως ἐσιν ἀναίσθητος ἢ ΑΝΑΛΗΘΗΣ, μὴ ἀποδύρασθαι τὰς αὐτῆ συμφορὰς ὅσω ἂν ἢ φίλτερον. Quem locum perperam sollicitavit doctissimus editor. Hinc Ἀναλήθως M. Antonino, ii. 16. Ὑβρίζει ἑαυτὴν ἢ ἔ ἀνθρώπων ψυχῇ, ὅταν ὑποκρίνηται, καὶ ἐπιπλάσῃ καὶ ΑΝΑΛΗΘΩΣ τι ποιεῖ ἢ λέγει. His contraria Ἐναλήθης et Ἐναλήθως. Longinus, sect. 15. ἔ δὲ ῥητορικῆς φαντασίας κάλλισον αἰεὶ τὸ ἔμπρακτον καὶ ΕΝΑΛΗΘΕΣ.

Καὶ δῆποτε περιϊστάντες ἡμᾶς εἰς τὸναντίον] Vulgo, μήποτε. Manutius vero καὶ δῆποτε quod placet. *Et quæ non raro etiam in contrarium deducunt.* Damascius apud Suid. v. Σεβηριανός. Δικάζων δὲ μικρότατος ἦν, ΚΑΙ ΔΗΠΟΤΕ ἐξαγόμενος ὑπὸ θυμῷ φόνος εἰργάσατό τινας ἐκ εὐαγεῖς εἰς εὐτυχεῖς. Noster infra, sect. 38. ΕΣΘ' ΟΤΕ δὲ καὶ εἰς ὑπεναντιώσεις ἀντιπεριίγεται. Quod perinde est. Quæ sequuntur senarium redolent, qui ita a Poeta, quicunque demum fuerit, profectus videtur,

Οὐκ ἐσὶν εἰς ἐν ξηρότερον ὑδρωπικῶν.

Quod Atticæ elegantiae est. Aristoph. Av. 1342.

Οὐκ ἐσὶν εἰς ἐν ἔ πότεσθαι γλυκύτερον.

Menander in Adelph. p. 6. ed. Cler.

Οὐκ ἐσ' ἀνοίας εἰς ἐν τολμηρώτερον.

Quæ ita erant corrigenda ex Stobæo, p. 98. ed. Franc.

Οὐκ ἐσ' ἀνοίας εἰς ἐν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,

Τολμηρότερον —

Τί ποί' ἔν τὸ μειρακιῶδες ἐσιν; ἢ δῆλον, ὡς] Vulgo, ἢ δῆλον. Scribe cum Fabro, ἢ δῆλον. *Quidnam est igitur quod puerile appello? Nihil aliud profectio quam sensus scholasticus.*

Plato, Apol. Socrat. §. 26. Ἐγὼ δὲ δὴ τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι ; ἢ δῆλον ὅτι τῆς ἀξίας. Porphyrius de Abstin. lib. iii. Ἄλλ' εἰ πάντες τέτοις πειθεῖεν τοῖς λόγοις, τί ἡμῖν ἔσαι ; ἢ δῆλον ὡς εὐδαιμονήσομεν. Atque ad hanc normam corrigendus Demosthenes contr. Leptin. p. 27. ed. Tayl. Πῶς ποτ' ἂν ἔχοιτε πρὸς τὰ ταῦτα λέγουσας ; ἢ δῆλον ὅτι φωνὴν ἐκ ἀνάσχοισθε ὡς συκοφαντῶντων. Nec non Julianus, Orat. v. p. 179. ed. Spanh. Ἀλλὰ τί πέρας ἔσαι μοι τῶν λόγων ; ἢ δῆλον ὡς ὁ τῆς μεγάλης ὕμνος θεῶν. Vulgo male scribitur, ἢ δῆλον. Sed in his sæpius peccatum. Deinde sequitur, ὑπὸ περιεργίας λήγῃσα εἰς ψυχρότητα. Ubi libri meliores ὑπὸ περιεργασίας quod mire placet. *Sensus scholasticus, eo quod nimis elaboratus sit, in frigidum desinens.* Hæc mens Longini. Vocem elegantissimam usurpat Schol. ad Euripidis Hippol. 521. Τὴν Ἀφροδίτην δὲ ἐπικαλεῖται ὡς παρασατῆσαν ταῖς τοιαύταις ΠΕΡΙΕΡΓΑΣΙΑΙΣ. Atque hic notanda verba Περιεργάζεσθαι et Προσπεριεργάζεσθαι : quod verbum restituendum Straboni, lib. i. p. 30. Καὶ ΠΡΟΣΠΕΡΙΕΡΓΑΖΕΤΑΙ γε, πυνθανόμενος τί συμβάλλεται πρὸς ἀρετὴν ποιητῶν, πολλῶν ὑπάρχει τόπων ἔμπειρον. *Et præterea curiose admodum agit, quaerens quid ad virtutem poeticam faciat multorum locorum peritia.* Ita scribendus est iste locus. Vulgo, προσεργάζεται. Sed MSS. προσπεργάζεται unde veram lectionem elicuimus. Philo Jud. de Virtut. p. 556. ὁ δὲ ἡλίθιος, ἀδὲ πυνθερός ὧν ἔτι, τὰ μὴ κατ' ἑαυτὸν ΠΡΟΣΠΕΡΙΕΡΓΑΖΕΤΟ. Synesius in Dion. p. 60. τῷ παντὶ ἂν ἔχοι καλῶς, μηδὲν ΠΡΟΣΠΕΡΙΕΡΓΑΖΕΣΘΑΙ.

ὑποκέλλοντες δὲ εἰς ῥωπικόν] Vulgo, ἐποκέλλοντες δὲ εἰς ῥωπικόν. Editio princeps Robortelliana, ὑποκέλλοντες. Omnino vere atque eleganter. Noster supra, φύσει γὰρ ἅπαντες οἱ μεγέθους ἐφιέμενοι, φεύγοντες ἀσθενείας καὶ ξηρότητος κατάγνωσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπὶ τοῦτ' ΥΠΟΦΕΡΟΝΤΑΙ. Quod plane geminum est. Quod sequitur, εἰς ῥωπικόν, omnino exhibendum est. Nos rescripsimus cum MS. Ven. εἰς τὸ ῥωπικόν καὶ κακόζηλον, Quod et magno Casaubono placuisse intellexi. Ni-

mirum quod minutum, et affectatum, et nullius fere pretii est, ῥῶπον five ῥῶπικόν vocant Græci: de quo Hesych. Suidas, Photius in Lex. inedito, alii. Polybius, in Excerptis Valesii, p. 1434. ed. Gronov. Τὸν δὲ πραγματικὸν τρόπον ὑπέφαινε μὲν τέλειον, ἣν δὲ ψευδέ-
πίγραφος κὲ ΡΩΠΙΚΟΣ. Plutarch. de Amore proles, p. 495. Πανταχῆ μὲν γὰρ ἡ φύσις ἀκριβής, κὲ φιλότεκνος, κὲ ἀνελλιπής, κὲ ἀπερίτμητος, εἶδεν, ὡς ἔφησεν Ἐρασίφρατος, ἔχουσα ΡΩΠΙΚΟΝ. Idem, in Lycurgo: Τὸ γὰρ σιδηρᾶν ἀγώ-
γισμον εἶκ ἦν πρὸς τὰς ἄλλας Ἑλληνας, εἰδ' εἶχε τιμὴν κατα-
γελώμενον, ὡς εἰδὲ πρίασθαι τι τῶν ξενικῶν κὲ ΡΩΠΙΚΩΝ. Quæ bona fide exscripsit Porphyrius de Abstin. lib. iv. Hinc Ῥωποπώλης, a haberdasher of small wares, et Ῥωπογράφος, a sign painter: de quo cl. Salmacius ad Spartiani Adrianum, et Lampridii Heliogabalum. Eleganter Leonidas in Epigrammate:

Ἄ μάτηρ ζῶον ἢ Μίκυθον, οἶα πωνιχρὰ,
Βάκχῳ δῶρεῖται, ΡΩΠΙΚΑ γραψαμένα.
Βάκχῃ, σὺ δ' ὑψώης ἢ Μίκυθον· εἰ δὲ τὸ δῶρον
ΡΩΠΙΚΟΝ· ἄ λιτὰ ταῦτα φέροι πωνία.

Πολλὰ γὰρ] Ita locutus est Diod. Sic. i. 4. Πολλὰ γὰρ παρὰ τὰς ἀγνοίας ἢ τόπων διήμαρτον εἶχ' οἱ τυχόντες μόνον ἢ συγγραφίων, ἀλλὰ τινες κὲ ἢ τῇ δόξῃ πεπρωτευκότων. Confer D. Jacobum, iii. 2. et cl. Gronovium ad Ælian. Var. Hist. iii. 8. Addas Dionys. Halic. Art. Rhet. x. 6. et Hierocl. p. 296. edit. Needham: ubi rem minus recte administrarunt cl. editores. Atque hinc obiter vindicandus Callimachus in Dian. 27.

— Πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας.

ubi idem est πολλὰς χεῖρας et πολλὰ χεῖρας. Quomodo locutus est Auctor Arimasporum a Longino nostro infra laudatus:

Ἡ πρὸς ΠΟΛΛΑ θεοῖσι φίλας ἄνα ΧΕΙΡΑΣ ἔχοντες.

πρὸς εἶδεν πεπονθότας ἀκροατὰς ἀσχημονῆσιν· εἰκότως] Quod adeo elegantioribus placuit, ut nihil supra. Lycurgus

contra Leocrat. Οὐδ' αἱ παρὰ τῶν Θεῶν ἐπικυρίαῖαι τοῖς προδόταις βοηθήσιν. ΕΙΚΟΤΩΣ· εἰδέν γὰρ πρότερον ἀδικῆσιν ἢ περὶ τῶν Θεῶν ἀσεβῆσαι. Diodor. Sic. in Excerpt. p. 568. Ἐκαστος ἐθαύμαζε τὸν τάνδρος ἀρετήν. ΕΙΚΟΤΩΣ· παράδοξον γὰρ εἶναι τοῖς πάνσιν. Ita constituendus est iste locus, quem male mulctavit cl. Wesselingius. Ceterum Plutarchum suum de Audit. p. 39. ob oculos habuisse videtur Noster : Οἱ δὲ εὐθύς ἀντικρίνοντες, ἕτε ἀκούοντες ἕτε ἀκρόμενοι, λέγοντες δὲ πρὸς λέγοντας ΑΣΧΗΜΟΝΟΥΣΙ.

SECT. IV.

Τίμαιος] De Timæo isto, historico Siculo, alii aliter, ut solent: nam laudatur ab his, culpatur ab illis. De eo Polybius, Diodorus, Plutarchus, Suidas, alii. Quæ sequuntur male accepit vir doctissimus. Nos revocavimus distinctionem pristinam: Ἄνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανός, καὶ πρὸς λόγων ἐπίστατος μέγεθος ἐκ ἄφορος. Quo nihil verius. Sic Noster infra, sect. 44. καὶ μάλιχα πρὸς ἴσους λόγων εὐφοροί· quod gemellum est. Haud aliter Dionys. Halic. Art. Rhet. cap. 3. a Ruhnkenio laudatus: Πόλις μεγάλη, πολυάνθρωπος, ΕΥΦΟΡΟΣ πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν. Eleganter Julius Capitolinus in Marco: *Post Veri obitum Marcus Antoninus solus rempublicam tenuit, multo melior et FERACIOR AD VIRTUTES.* Ceterum mentem Longini optime expressit Tollius, *Scriptor sane cetera egregius, et ad orationis granditatem non raro assurgens.*

ἘρμOCRάτην τὸν Ἐρμων] Eandem fabulam tangit Plutarchus in Nicia. Ὡσπερ ὅταν λέγῃ Τίμαιος τοῖς Ἀθηναίοις οἰωνὸν ἠγήσασθαι, γεγονέναι τὸν ἀπὸ τῆς νίκης ἔχοντα τῆνομα στρατηγὸν ἀντεῖποντα πρὸς τὴν στρατηγίαν· Καὶ ΤΗΙ ΠΕΡΙΚΟΠΗΙ ΤΩΝ ΕΡΜΩΝ προσσημαίνεν αὐτοῖς τὸ δαιμόνιον, ὡς ὑπὸ ΕΡΜΟΚΡΑΤΟΥΣ ΤΟΥ ΕΡΜΩΝΟΣ πλεῖστα πείσσονται παρὰ τὸν πόλεμον.

καὶ τί δεῖ περὶ Τιμαίους λέγειν; ὅπως γε] Manutius, Καί τοι τί δεῖ. Uterque cod. Vat. Καὶ τί δεῖ· quæ vera lectio.

Schol. ad Aristoph. Acharn. 278. Καὶ τί δεῖ περὶ ἀσπίδος καὶ πηδαλίου λέγειν; ὅπερ γε — Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. lib. i. Καὶ τί δεῖ περὶ τῶν ἄλλων λέγειν; ὅπερ γε — Josephus contr. Appion. p. 439. Καὶ τί δεῖ λέγειν περὶ τῶν κατὰ πόλεις καὶ βραχυτέρων; ὅπερ γε περὶ τῆς περιηγήσεως τῆς Περσικῆς στρατείας οἱ δοκιμώτατοι διαπεφωνήκασιν. Ita scribendus iste locus cum Eusebio. Vulgo omittitur γε, non sine elegantiae detrimento.

ὁμμαῖα μετασρέψαις] Sic legunt Manutius et MSS. nonnulli. Quomodo etiam legitur apud Xen. Laced. Republ. p. 679. Quod et nescio quomodo elegantius videtur. Deinde MS. Elienis, τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ΗΜΩΝ παρθένων. Sic mox Longinus, τὰς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ΗΜΩΝ κόρας. Ceterum quod dixit Xenophon, dixit etiam Aretæus Cappadox de Caus. Morb. lib. vii. p. 34. Τάδε πάσχει ἄμφω τὰ εἶδη, καὶ Η ΕΝ ΤΟΙΣ ΟΦΘΑΛΜΟΙΣΙ ΠΑΡΘΕΝΟΣ. Quod et Ruhnkenium nostrum animadvertisse video.

τὰς ἀπάντων ἐξῆς κόρας] Inepte Morus, *in posterum omnes pupillas*: imo, *omnes omnino pupillas*. Confer nos ad finem, sect. 33. Quæ sequuntur, ὡς ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς; ἰταμόν, corrupta sunt et male distincta. Equidem scribendum arbitror: ὅπερ φασὶν εἶδεν ἔτιως ἐσημαίνεσθαι τὴν τινων ἀναίδειαν, ὡς ΤΩ, ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ΙΤΑΜΩ. *Nulla re magis declarari aliquorum impudentiam, quam oculorum torvitate.* Quod planum et perspicuum est. Huc facit Plutarch. in Amator. p. 767. ΙΤΑΜΟΥ μὲν ἦθες καὶ ἀκολάσεως καὶ διεφθορότος σημεῖα ΤΟΙΣ ΕΙΔΕΣΙ τῶν γυναικῶν ἐπιτρέχει.

ὡς φωρὶς τινὸς ἐφαπτόμενος] Græca sunt sana, sensus obvius. Nil novi fecit Timæus; fecit quod fures solent, qui quicquid in manus venerit, prædam suam ducunt. Haud aliter locutus est Alciphro, iii. 52. Ἄλλὰ γὰρ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας σκεύη καὶ ἐν ΩΣΠΕΡ ΦΩΡΙΑ λαμβάνουσι. *Quin et supellestilem ex domo quasi prædam suam convasant et exportant.* Ita scribendus et vertendus iste locus, qui viros doctissimos frustra exercuit. Themistius, Orat. vii. ad Valent. Ἐπὶ μάλης

ἔκρυπτον τὰς ἀσπίδας ΩΣΠΕΡ ΦΩΡΙΑ κακῆργοι. Dio Chryso-
 soft. p. 411. Περιτέλλων ΚΑΘΑΠΕΡ ΦΩΡΙΑ κλέπτῃς.
 Priscus in Excerptis Hoeschelii, p. 43. Τὰς φιάλας
 ἐνέχυρα, καὶ οὐ ΦΩΡΙΑ λαβῶν. Atque hinc obiter emen-
 dandus Plutarchus in Demetrio: Ἐξορμήσαντ' ἐπὶ
 Θρόκῃν ἔ Δημητρίῳ, ὡσπερ ἔρημα καταληψομένῳ. Legen-
 dum proculdubio: ὡσπερ ΕΥΡΗΜΑ κατὰληψομένῳ. Xe-
 noph. Exped. vi. p. 404. Εἰ δὲ μισθὸν προσλήψονται,
 ΕΥΡΗΜΑ ἰδοῦμαι εἶναι. Sirachides, xxix. 4. Πολλοὶ ὡς
 ΕΥΡΗΜΑ νομίζουσι δάν'. Aristides, tom. ii. p. 47.
 Οὐδ', εἰ μετέχει τέχνης, ΕΥΡΗΜΑ ποιεῖσθαι. ad quem lo-
 cum vide Scholiastam. Isæus, Orat. viii. p. 540.
 Ἠγεῖται γὰρ αὐτῶν ἐκάτερ' ΕΥΡΗΜΑ ἔχειν ὃ, τι ἂν τῶν
 Ἀστυφίλων λάβῃ. Lyfius contr. Archebiadem apud Dio-
 nyf. Halicar. in Isæo, p. 170. Ἐγὼ ἔν σοι ἀξιῶ μὴ ΕΥ-
 ΡΗΜΑ ΗΓΕΙΣΘΑΙ τὴν ἡλικίαν ἢ ἐμὴν, ἀλλὰ παραλαβόντα
 τὰς ἐμὰς φίλας καὶ τὰς σαυτῆ, διηγήσασθαι περὶ τῆ χρείας, ὅθεν
 γεγένηται καὶ δοκῆς ἀληθῆ λέγειν ἐκείνοις, ὅθεν σοι δεήσει
 πραγμάτων, ἀλλὰ λαβῶν ἐπὶ τὰ σαυτῆ. Quæ postrema
 corruptissima sunt, et viris doctissimis fraudi fuerunt.
 Scribendum sine controversia: ἀλλὰ λαβῶν ΑΠΙΘΙ τὰ
 σαυτῆ. Locus ita vertendus est: *Quod si illis vide-
 beris id quod res est proferre, nullum exinde tibi negotium
 facessam, quin tu rebus tuis repetitis abeas.* Nos Angl.
Take that thine is, and go thy way. Xenoph. Exped.
 lib. vii. Ταῦτα ΛΑΒΩΝ καὶ τὰς τῶν ἀδικησάντων σε ὁμήρους
 προσλαβῶν ΑΠΙΘΙ. Plato in Epist. ad Dionis amicos,
 p. 301. ΑΠΙΘΙ ΛΑΒΩΝ τὰ χρήματα ταῦτα. Ælian.
 Var. Hist. ix. 25. Εἰ μὲν σοι τίθνηκε ζεῦγος, παρ' ἐμῆ
 ΛΑΒΩΝ ΑΠΙΘΙ. Ceterum ut Lyfias, μὴ εὐρημα ἠγεῖ-
 σθαι, sic D. Paulus ad Philipp. ii. 6. ἔχ ἀρπαγμὸν
 ἠγήσατο. Quod perinde est.

ἐκ τῶν ἀνακαλυπτήριων] Reddunt, *postridie nuptiarum*:
 vereor ut recte. Diserte grammaticorum doctissi-
 mus, Hesychius: Ἀνακαλυπτήριον, ὅτε ἢ νύμφην πρῶτον
 ἐξάγουσι ΤΗ, ΤΡΙΤΗ, ΗΜΕΡΑ. Confer viros doctissi-
 mos ad Callimachi Dian. 74. et imprimis cl. Wesseling.
 ad Diodor. lib. v. 2. Latini *Repotia* dicunt,

Glossæ Nomicæ Labbei: Ῥεπώτια, ἡ τρίτη ἢ γάμων ἡμέρα. Quocum et facit Philoxenus in Glossis. Huc respexit Petronius, Satyr. cap. 26. loco venustissimo, sed cujus mentem nemo interpretum adsecutus est: *Jam Psyche puellæ caput involverat flammeolo; jam Embasicoetas præferabat facem; jam ebriæ mulieres longum agmen plaudentes fecerant, thalamumque incesta (leg. ingesta) exornaverant veste. Tum Quartilla jocantium quoque libidine accensa, et ipsa surrexit, correptumque Gitona in cubiculum traxit. Sine dubio non repugnaverat puer, ac ne puella quidem tristis expaverat nuptiarum nomen. Itaque quum inclusi jacerent, confedimus ante limen thalami, et in primis Quartilla per rimam improbe diductam adplicuerat oculum curiosum, lusumque puerilem libidinosam speculabatur diligentia. Me quoque ad idem spectaculum lenta manu traxit.*—Venerat jam TERTIUS DIES, id est, expectatio liberæ cænæ. Hæc satis eleganter Petronius. Frustra autem viri docti de Saturnalibus et cæna libera hic disputant. Intelligit Arbiter tertium post nuptias diem, sive Ἀνακαλυπτήρια, quo flammeolo novæ nuptiæ amoto, amici affinesque convivio excipiebantur, atque adeo laute et libere genio litabant. Atque ita intelligendus D. Joannes, ii. 1. Καὶ τῆς ἡμέρας τῆς τρίτης γάμος ἐγένετο ἐν Κανὰ τῆς Γαλιλαίας. *Et tertio post nuptias die, sive Ἀνακαλυπτήριος, erat convivium nuptiale in Cana Galileæ.* Qui locum aliter accipiunt, falluntur.

Τί δέ; ὁ τ' ἄλλα θεῖος Πλάτων;] Codd. omnes, Τί δέ; ὁ τ' ἄλλα. Distinguo, τί δέ; ὁ τ' ἄλλα θεῖος Πλάτων τὰς δέλτες θείων εἰπεῖν, Γράψαντες, φησὶν, ἐν τοῖς ἱεροῖς θήσασσι κυπαριτίνας μνήμας. Sic sæpius Noster. Atque ita locutus est Dio Chrysoft. p. 408. Τί δέ; ὁ Περσεὺς ἐκ αὐτοῦ ὑπερπῆλαι δοκεῖ ἢ πόλιν; Ita distinguendus iste locus. Deinde quod legitur Herodoteum de Persarum legatis, τὰς καλὰς γυναῖκας ἀλγυθόνας ὀφθαλμῶν, idem fere tradit de Alexandro Plutarchus, p. 676. τὰς δέ ἄλλας αἰχμαλώτους ἔρων ὁ Ἀλέξανδρος κάλλει καὶ με-

γίθει διαφερέσας, ἔλεγε παίζων, ὡς εἰσὶν ΑΛΓΗΔΟΝΕΣ ΟΜ-
ΜΑΤΩΝ ΑΙ ΠΕΡΣΙΔΕΣ.

SECT. V.

Ἄφ' ὧν γὰρ ἡμῖν τὰγαθὰ, σχεδὸν ἀπ' αὐτῶν τέτων καὶ τὰ
κακὰ γενεᾶσθαι φιλεῖ] Ita se habet MS. Par. Non male.
Vulgo, γίνεσθαι. Vulgatam autem lectionem firmare
videtur Democritus sive nescio quis apud Stobæum
Eclog. Ethic. p. 205. Ἄφ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ ΓΙΓΝΕΤΑΙ,
ἀπὸ τῶν αὐτῶν τέτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκοίμεθα. Ad quem
locum respexisse videtur Longinus.

SECT. VII.

ἔχοι τοιαύτην] Sic MS. Par. recte. Scil. qualem fu-
pra memoratam. Vulgo, τε ταύτην. Deinde distingue,
ἀναπισσόμενα δὲ, ἄλλως εὐρίσκοιτο χαῦνα. *Quæ si forte ex-
plicueris, tumida omnino atque inania inveniantur.* Ἄλλως
χαῦνα, non nisi tumida atque inania. Maximus Tyr.
xxvii. 2. Καὶ πόλεως τὸ καλέμενον δὴ τῆτο νόμος ἄνευ πει-
θῆς τῶν χρωμένων συγγραμμά εἰσι ΑΛΛΩΣ ΚΕΝΟΝ. Idem,
xii. 5. καὶ μόνον ἂν εἴη ἕτος νόμος, οἱ δὲ ΑΛΛΩΣ καλέ-
μενοι δόξαι ψευδεῖς. Ita scribendus iste locus, cujus ele-
gantiam minus perspectam habuerunt viri eruditif-
simi. Artemidorus in Proœmio: Τὰς ἀντιλογίας δε-
διώς τῶν ἀνθρώπων—λεγόντων ὅσα λέγουσιν, ἢ ΑΛΛΩΣ ΓΥΜ-
ΝΑΣΜΑΤΑ καὶ διατριβὰς ἑαυτοῖς ποριζομένων. Quem lo-
cum minus intellexit cl. Reiskius: ἄλλως γυμνάσματα,
non nisi exercitia et disputandi argumenta. Lucian. in
Prometh. Τέρψις ΑΛΛΩΣ καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. Ari-
stides, ii. p. 281. Εἰ μὲν γὰρ ΑΛΛΩΣ ταῦτ' ἐστὶ λόγος χά-
ρις καὶ ἡδονή, τί τῶν ῥητορικῆς ταῦτα κατηγορεῖ; Ita scriben-
dus iste locus ex Codd. MSS. Atque una opera
corrigenendus Aristides, i. p. 135. Ἐπὶ μὲν Σάμῳ δέκατ'.

αὐτὸς στρατηγῶν, ἀποκρύψας τὰς ἄλλας ἀπαντας στρατηγὰς, καὶ δείξας ὄνομα ἄλλης ὄντας. Reponendum omnino: ὄνομα ΑΛΛΩΣ ὄντας. Ita locutus est Aristides, ii. p. 502. ὁ δὲ Κῦρος ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑ ἐστὶν αὐτῷ· ubi recte Interpretes, *Cyrus autem illi inane quoddam nomen est.* Thucydides, viii. 78. Τῷ μὲν ἐκ ἐθέλοντος—ἄλλα τὰς παρὰ Τισσαφέρους Φοινίσσας ναῦς μένοντες, [leg. μένοντος,] ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑ καὶ ἐκ ἔργου, κινδυνεύειν διατριβῆναι. Ita legendus et distinguendus est iste locus, in quo expedire se non poterat eruditissimus Dukerus. Nimirum Astyochus pugnam detrectando, et Phœnissas naves frustra præstolando, se suosque in summum periculum conjecerat. Hæc mens Thucydidis. Eandem locutionem usurpat Menander in Hypobolimæo apud Stobæum.

Εἰ μή τις ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑΣΙ χαίρει κενοῖς.

Item Sophocles, Trachin. 827.

Ὅγκον γὰρ ΑΛΛΩΣ ΟΝΟΜΑΤΟΣ τί δεῖ τρέφειν;

Callimachus in Epigrammate,

— χῶ μὲν ἐν ὑγρῇ

Νεκρὸς, ἐγὼ δ' ΑΛΛΩΣ ΟΥΝΟΜΑ τύμβος ἔχων.

Philo Jud. adv. Flaccum, p. 541. ὁ δυνάμεις πολλὰς πεζῶν καὶ ἵππικῶν καὶ ναυτικῶν, ἐκ ΑΡΙΘΜΟΝ ΑΛΛΩΣ, ἀλλ' ὅσον δοκιμώτατον ἐν ὑπηκόοις ἔχων. Ita legendus iste locus, quem non intellexit cl. Mangeius. Euripides, Troas, 476.

Κἀνταῦθ' ἀρισεύοντ' ἐγεινάμην τέκνα,

ΟΥΚ ΑΡΙΘΜΟΝ ΑΛΛΩΣ, ἀλλ' ὑπερτάτας Φρυγῶν.

Ad quem locum manifesto respexit Philo. Confer etiam Aristoph. Nub. 1205. et nos Epist. Crit. p. 80. Sed hæc explicatiora atque uberiora sunt quam pro more atque instituto nostro.

ἐπαίρεται τε ἡμῶν ἡ ψυχὴ, καὶ γαῦρόν τι ἀνάστημα λαμβάνουσα] MSS. complures, ἀνάθημα· quod vel furca expellendum. MS. Ambros. ἀνάστημα. Omnino vere.

Hesych. Ἀνάστημα, ὕψωμα. Suidas, Ἀνάστημα ψυχῆς· τὸ πρὸς ἀρετὰς ἐπιτεταμένον καὶ σύντονον ἰδίωμα. Idem, Ἀνεστηκῶς, ἀνάστημα ἔχων. Εὐνάπιος· Ἐλεύθερος δὲ ὦν, καὶ ἀνεστηκῶς ἐκ παιδὸς καὶ τυχὴν γενόμενος. Scribe, τὴν ΨΥΧΗΝ γενόμενος, quomodo recte legitur apud Suid. v. Αἰλιανός. Est autem vox ἀνάστημα rarior et exquisitior. Quid quod ista verba ἀνάστημα et ἀνάστημα non semel permutari novimus. Vide Joseph. Jud. Antiq. p. 449. ed. Havercamp. Locus autem ita vertendus est: *Natura enim nescio quomodo animus noster vera atque genuina sublimitate elevatur, spiritumque quendam alacriorem nactus, gestit atque exultat quasi ipse peperisset, quod ab aliis modo acceperat.* In quo imitatus est Noster Quintilianum suum, Instit. Orat. viii. 2. *Sed auditoribus etiam nonnullis grata sunt hæc, quæ cum intellexerint, acumine suo delectantur, et gaudent NON QUASI AUDIVERINT, SED QUASI INVENERINT.*

Μηδ' ἐγκαταλείπη τῇ διανοίᾳ πλεῖον ἢ λεγομένε τὸ ἀναθεωρούμενον—οὗ πολλὴ μὲν ἡ ἀναθεώρησις] Expressit manifesto noster rhetor Diod. Sic. xiii. 35. Ἐστὶ δὲ κατὰ καὶ λέξιν σύντομος, καὶ ΠΟΛΛΗΝ τοῖς ἀναγινώσκουσιν ΑΠΟΛΙΠΩΝ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΝ. Ita quoque locutus est Plutarchus in Lycurgo: Ἐδίδασκον δὲ τὰς παιδας καὶ λόγῳ χρῆσθαι πικρίαν ἔχοντι μεμιγμένην χάριτι, καὶ ΠΟΛΛΗΝ ΑΠΟ ΒΡΑΧΕΙΑΣ ΛΕΞΕΩΣ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΝ. Quod sequitur, *πίπλη δ' ἂν τὸ συνεχὲς ἐπισκοπῆς*, in vulg. leviter corruptum est. Scribendum, *ἐπισκοπῆ*. *Si paulo diligentius perpendat.* Scil. homo iste ἔμφρων, de quo sermo est. Nihil verius hac emendatione.

ἀδύνατος ἢ κατεξανάσασις] Ita recte dedit vir doctissimus ex Robortello et libris MSS. Est autem κατεξανάσασις vox elegans, et quam non adsequitur lingua Latina. Eam non male exponit Pearcius. *Cui impossibile est obsistere. Quod deprimere vel deminuere nequeas.* Respondet enim iis quæ supra leguntur, *πίπλη δ' ἂν τὸ συνεχὲς ἐπισκοπῆ* εἰς ΑΠΑΥΞΗΣΙΝ. Quod miror non vidisse Interpretes. Vocem usurpat Jamblichus de Vit. Pythag. cap. 16. Δόξης τε καὶ πλάττε καὶ τῶν ὁμοίων

ἀνεπιτήδευτον καταφρόνησιν τε καὶ ΚΑΤΕΞΑΝΑΣΤΑΣΙΝ.
 Idem, cap. 31. Δόξης τε καὶ πλάτης καὶ ἴσῶν ἀνεπιτήδευτος
 ΚΑΤΕΞΑΝΑΣΤΑΣΙΣ. Ubi vide quæ adnotavit eru-
 ditissimus Kusterus. Hinc Sextus Empiric. p. 710.
 καταφρονητικὰ μὲν τῶ ἡδέϊ, ΚΑΤΕΞΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ δὲ τῶν
 ἀλγηδόνων· ad quem locum consulendus Fabricius.
 Illud autem κατεξανάσσησις, quod in plerisque Editis
 est, ne Græcum quidem est, et prælo, non Manutio,
 acceptum referendum est.

ὅταν γὰρ τοῖς ἀπὸ διαφορῶν ἐπιτηδευμάτων, βίων, ζήλων,
 ἡλικιωῶν, λόγων, ἔν τι] Hæc male administravit vir doc-
 tissimus. Nos veram distinctionem cum Manutio
 et Robortello restituiimus. Dicit autem noster rhe-
 tor eam demum veram esse sublimitatem, quæ viris
 omnium ætatum atque linguarum placeat; quippe
 quæ, in quemcunque sermonem verteris, permane-
 bit. Quod et recte adnotavit cl. Dacrius. Equi-
 dem solus Interpretum, quod mireris, rem vidit Pa-
 ganus: *Quando enim unum quiddam et idem simul de*
isdem rebus visum fuerit omnibus, qui institutis, vita, stu-
diis, ætate, LINGUA, inter se differant, tunc &c.
 Ceterum non dissimili argumentandi ratione utitur
 Polybius, xi. 17. de Hannibale. Εἶχε γὰρ Λίβυας,
 Ἰβηρας, Κελτὰς, Φοίνικας, Ἰταλὰς, Ἑλληνας, οἷς οὐ νόμιμα, ἐκ
 ἕθους, οὐ ΛΟΓΟΣ, ἐχ' ἕτερον ἐδὲν ἦν κοινὸν ἐκ φύσεως πρὸς
 ἀλλήλους· ἀλλ' ὅμως ἢ ἔπρωτος ἀγχίνοια τὰς τηλικαύτας
 καὶ τοιαύτας διαφορὰς ἐνὸς ἐποίει πρὸς ἀγμάτ' ἀκβεῖν, καὶ μιᾶ
 πείθεσθαι γνώμη. Quæ bona fide vertit Livius, lib.
 xxviii. 12.

ὡς κρίσις καὶ συγκατάθεσις] Hæc perperam sollicitavit
 vir doctissimus. Plutarchus, adversus Colot. p. 1123.
 Ποίαν δὲ ἐκ ἄνω καὶ κάτω ποιεῖ ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΙΝ ΚΑΙ ΚΡΙ-
 ΣΙΝ. Nemesius de Nat. Hom. cap. 12. Τῶ δὲ διανοη-
 τικῆ εἰσὶ γενικῶς μὲν αἴτε ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΘΕ-
 ΣΕΙΣ. Optime et ad rem nostram Quintilian. v. 11.
Adbibetur extrinsecus in causam et auctoritas. Hæc, se-
cuti Græcos a quibus Κρίσεις dicuntur, judicia aut judi-
cationes vocant; non de quibus ex causa dicta sententia

est, nam ea quidem in exemplorum locum cedunt, sed si quid ita visum gentibus, populis, sapientibus viris, claris civibus, illustribus poetis, referri potest. Quæ Longinum nostrum illustrent egregie.

SECT. VIII.

ἢς ὅλως χωρὶς εἶναι] Legebam, ἢς ΟΦΕΛΟΣ χωρὶς εἶναι *sine qua nihil utique profeceris.* Ὀλος et Ὀφελος in libris scriptis non raro confunduntur. Dionysius Halicar. Epist. ad Pomp. in re non dissimili, p. 209. Πρώτη τῶν ἀρετῶν γένοιτ' ἂν, ΗΣ ΧΩΡΙΣ ΟΥΔΕΝ τῶν ἄλλων τῶν περὶ τῆς λόγου ΟΦΕΛΟΣ· ad quem locum respexisse videtur Longinus. Idem, Antiq. Rom. iv. 80. ΩΝ ΧΩΡΙΣ ΟΥΔΕΝ ἂν γένοιτο τῶν ἀνθρωπίνης σπουδῆς καὶ προνοίας ΟΦΕΛΟΣ. Damascius apud Photium, Biblioth. p. 1033. Ὡς ΟΥΔΕΝ γένοιτ' ἂν ΟΦΕΛΟΣ ἀνευ εὐμοιρίας. Lucian. i. p. 736. ΟΥΔΕΝ γὰρ ἂν εἴη ΟΦΕΛΟΣ ὑμῶν, μὴ εἴτω διακειμένων. Dio Chrysof. Orat. iii. p. 49. Ἡδιστον ὄραμάτων φῶς, ΟΥ ΧΩΡΙΣ εἶναι τῶν ἄλλων ΟΦΕΛΟΣ ΟΥΔΕΝ τῶν καλῶν. Sed nihil muto. Deinde legitur, τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἀδρεπύβολον. Ubi libri nonnulli, ἀδρεπύβολον. Sic solent scilicet. Idem, ἐπήβολος et ἐπίβολος· εὐεπήβολος et εὐεπίβολος· δυσεπήβολος et δυσεπίβολος· μεγαλεπήβολος et μεγαλεπίβολος. Qua de re vide, præter viros doctos ad Longinum, cl. Weffeling. subtiliter agentem ad Diodor. i. 19. Emendandus hac occasione Phurnutus sive Cornutus de Nat. Deor. c. 22. Πάντας τῶν βιαίως καὶ ΜΕΓΑΛΕΠΙΒΟΛΟΥΣ γενομένους Ποσειδῶν ἐμύθευσαν ἐκγόνους εἶναι. Vulgo male legitur, μεγαλεπιβόλους.

ἀλλ' εἰ μὲν ὡς ἔν τι ταῦτ' ἄμφω] Legebam, ἀλλ' εἰ μὲν ἔν τι ταῦτ' ἄμφω ΕΝΟΜΙΣΘΗ, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ. Quomodo locutus est Dionysius Halicar. Antiq. Rom. i. p. 23. Πολλοῖς γέ τοι γένος ἔν ἄμφω ταῦτ' ΕΝΟΜΙΣΘΗ. Sed nihil necesse. Locus ita vertendus: *Sed si hæc duo, quasi unum idemque essent, coexistere etiam illi,*

et connata esse viderentur, fallitur. Quæ plena sententia.

SECT. IX.

τίνα, φήσεις, τρόπον;] Vulgo, τίνα, φήσει, τρόπον; MS. Vat. φήσεις. Non male. *At inquires, amicissime Terentiane, Quomodo hoc fieri possit.* In iis quæ sequuntur, γέγραφα πρὸς καὶ ἐτέρωθεν, τὸ τοιοῦτον ὕψος μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα, rescripsimus cum Tollio, ὅτι τὸ τοιοῦτον. Nempe illud ὅτι, quod postulat sententia, absorptum erat a literis præcedentibus. Qui fons erroris uberrimus. Subintelligitur autem ἐστὶ quod Longino familiare. Egregie autem et signanter, μεγαλοφροσύνης ἀπήχημα. Æschines in Axiocho: Καὶ ταῦτα δὲ ἂν λέγω Προδίκῳ ἐστὶ τῶ σοφῶς ΑΠΗΧΗΜΑΤΑ. Eleganter Basilus M. Homil. in Mart. Julit. p. 148. Πεφύκασιν γὰρ πῶς αἱ κατ' ὕπνον φαντασίαι ὡς τὰ πολλὰ ΑΠΗΧΗΜΑΤΑ εἶναι τῶ μεθήμερινῶν φροντίδων. Quæ imitatus videtur Isidorus, Epist. i. 9. Αἱ νυκτεριναὶ φαντασίαι, ὡς γέγραφας, φιλομαθέσατε, οὐ μόνον τῶ μεθήμερινῶν εἰσι συντυχῶν καὶ ὁμιλιῶν ΑΠΗΧΗΜΑΤΑ, ἀλλὰ καὶ τῶ ραθύμῳ συνηθείας γεννήματα. Confer etiam Damascium apud Suid. v. Χαλδαῖκοῖς ἐπιτηδεύμασι· de quo nos in Cur. Noviss. p. 143. Deinde notandum illud, ἢ τῶ Αἴαντος ἐν Νεκυία σιωπῇ μέγα, καὶ παντὸς ὑψηλότερον λόγῳ. Quo respexit Plutarchum suum in elegantissimo libello de Educat. p. 10. Σοφὸν γὰρ εὐκαιρὸς σιγῆς, καὶ παντὸς λόγῳ κρείττων. Scribe ex Longino, κρείττων.

Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρκέσθην [εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην—ἐπὶ χθονὶ βαίνει] Quæ uncis inclusa sunt, non male suppeditavit ex Homero et Plutarcho vir bonus Gabriel de Petra. Sed et MS. Vat. exhibet ἠρκέσθην το. Unde una voce auctiorem Longinum præstabo. Rescribo, Ἐγὼ μὲν ἂν ἠρκέσθην ΤΟΥΤΟΙΣ. *Ego quidem hisce conditionibus acquiescerem.* Quæ Græcis solennis locutio. Paulus in prima ad Timoth. vi. 8. Ἐχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκε-

πάσματα, ΤΟΥΤΟΙΣ ΑΡΚΕΣΘΗΣΟΜΕΘΑ. Josephus, Antiq. Jud. p. 777. Ἡρώδης δὲ καὶ ΤΟΥΤΟΙΣ ΑΡΚΕΣΘΕΙΣ—πάντας ἀπ' ἐκείνων τοὺς Ἑσσήνας τιμῶν διετέλει. Polybius in Excerpt. Valesii, p. 1402. Ἄλλ' ὅμως ἐκ ΗΡΚΕΙΤΟ ΤΟΥΤΟΙΣ.

— μὴ οἱ ἔπειτα

Γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων]

Locus exstat in Iliad. γ. 61. ubi legitur, μὴ οἱ ὑπερθεῖ· quod melius. Huc respexit etiam Plutarchus de Audiend. Poet. p. 16. Οὐδὲν πείσεται δεινόν, εἰδὲ πιτεύσει φαυλόν· ἀλλ' ἐπιλήψεται μὲν ἔ [Ἀιδωνέος] φοβεμένα τὸν Ποσειδάωνα, καὶ ταρβῆντος μὴ ἔ γῆν ἀναρρήξει, καὶ ἀπογυμνώσει τὸν ἄδην. Ita scribendus iste locus. Deinde notanda repetitio, Πάνθ' ἈΜΑ, ἔρανος, ἄδης, τὰ θνητὰ, τὰ ἀθάνατα, ἈΜΑ τῇ τότε συμπολεμῆ καὶ συγκινδύνευει μάχῃ. Sic solent Græci. Haud dissimiliter Noster, sect. 40. ΟΜΩΣ κοινούσιν καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι συγχρώμενοι—ΟΜΩΣ ὄγκον καὶ διάσημα περιεβάλλοντο. Quæ frustra follicitant. Denique libri meliores. Ἄλλὰ ταῦτα φοβερά μὲν· πλὴν ἈΛΛΩΣ εἰ μὴ κατ' ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο, παντάπασιν ἄθεα, καὶ οὐ σώζοντα τὸ πρέπον. Quod Græcæ abundantia est. Locus ita vertendus: *Hæc quidem terribilia sunt; sed nisi allegorice accipias, impia omnino et præter decorum.*

οὐ ἔ φύσιν, ἀλλὰ ἔ ἀτυχίαν] Eleganter supprimitur μόρον. Quod tum Græcis, tum Latinis familiare. Noster supra, Οὐ γὰρ εἰς πείθω τὰς ἀκρωμένους, ἀλλ' εἰς ἔκτασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ. Atque hinc castigandus Diodorus in Excerptis Valesii, p. 581. ed. Wessel. Ἀπελύθη ἔ ἀγωνίας ὁ ὕπατος, ἔχων ΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΠΡΟΣ ΤΙΟΝ, ἀλλὰ κατὰπερ ἔρωμανη τινὰ διάθεσιν πρὸς τὸ μεράκιον. *Cura atque anxietate liberatus est consul, quippe qui non paterna tantum benevolentia, sed perduto quodam amore adolescentem prosequeretur.* Ita legendus est iste locus, quem perperam administravit doctissimus Valesius. Quin et una opera vindicandus Catullus in elegantissimo carmine de coma Berenices.

*At tu non orbum luxti deserta cubile,
Sed fratris cari flebile diffidium.*

Quem locum minus intellexit Ifaacus Vossius.

ἀχραντόν τι—καὶ ἀκρατον.] Corrigunt viri docti, ἀκήρατον quomodo exhibet margo MS. Eliensis. Cyril. contr. Julian. lib. viii. p. 287. ἡ ΑΧΡΑΝΤΟΣ καὶ ἡ ΑΚΗΡΑΤΟΣ φύσις. Jamblichus de Myfter. p. 120. Οὐδὲ χραίνονται αὐτοὶ (θεοὶ) ἀπὸ τῆς ἡμετέρας κηλίδος. ΑΧΡΑΝΤΟΙ γὰρ εἰσι πάντη καὶ ΑΚΗΡΑΤΟΙ. Confer Clem. Alexand. Cohort. p. 50. Proclum in Platon. Theolog. lib. v. p. 321. Plutarch. tom. ii. p. 820. Heliodor. Æthiop. lib. ii. p. 120. Schol. ad Euripid. Hippolyt. 73. Apollon. Rhod. iv. 1025. Sed libri omnes ἀκρατον, quod neutiquam sollicitandum. Philo, tom. i. p. 506. Τὸ γὰρ Θεῖον ἀμιγές, ΑΚΡΑΤΟΝ καὶ ἀμερέςατον ὑπάρχον, ἀπαντι τῷ κόσμῳ γέγονεν αἴτιον μίξεως, κράσεως, πολυμερίας. Plutarch. de Isid. et Osir. p. 61. ed. Squire: τὸ δὲ Θεῖον ἐκ ἀμιγέος ἐστὶ ΑΚΡΑΤΟΝ ἔχοντας. Idem, in Pericle: ΝΟΤΝ ἐπέσησε ΚΑΘΑΡΟΝ καὶ ΑΚΡΑΤΟΝ. Atque hinc emendandus Lucian. in Hermotimo, Καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Hercules) ἀποβαλὼν ὅσον ἀνθρώπειον εἶχε παρὰ τὸ μητρὸς, καὶ ΚΑΘΑΡΟΝ τε καὶ ΑΚΡΑΤΟΝ φέρων τὸ ΘΕΙΟΝ ἀνέπιατο ἐς τὰς θεὰς διευκρινηθὲν ὑπὸ τῆς πυρός. Ita legendus videtur et distinguendus iste locus. Quin et restituenda ista vox Synesio in Dion. p. 44. Οὐ γὰρ ἐσμὲν ὁ ἀκήρατος νῆς, ἀλλὰ νῆς ἐν ζῳῆ ψυχῆ. Legendum, ὁ ΑΚΡΑΤΟΣ ΝΟΥΣ. Confer Xenoph. Instit. Cyri, lib. viii. p. 237. et cl. Markland. ad Max. Tyr. xxviii. 7. ubi locum Longini tangit.

ἄταλλε δὲ κήτε ὑπ' αὐτῶ] Vulgo, αὐτῆ; scribendum potius αὐτῶ. Quomodo recte legitur apud Hom. Il. N. 27. Ὑπάταλλε αὐτῶ, illi subblandiebantur, blandimentis regem suum agnoscebant. Non intellexerunt Interpretes. Quin et sic quoque laudat Maxim. Tyr. xxxii. 7. Ceterum hunc locum imitatus videtur Q. Calaber, v. 93.

— Τοὶ δ' ἐκάτερθεν ἀλλήεες ἀμφὶς ἀνάκτα

Ἀγρόμενοι δελφῖνες ἀπειρέσιον κεχάρουτο,
ΣΑΙΝΟΝΤΕΣ βασιλῆα—

ἐχώρησε, καξέφηεν] Libri alii, ἐχώρησε, alii ἐγνώρισε. Lego. et distingo: Ἐπειδὴ ἢ τῆς θεῆς δυνάμιν κατὰ τὴν ἀξίαν ἐχώρησεν, ἐγνώρισε καὶ ἐξέφηεν. *Cum Dei majestatem pro dignitate conceperisset, agnovit et indicavit.* Γνωρίζειν est utrumque, et cognoscere, et facere ut alius cognoscat: de quo Casaubonus ὁ πᾶν ad Strab. i. p. 52. Quæ sequuntur, ὡς εἰς τὰ ἡρωϊκὰ μεγέθη συνεμβαίνειν ἐδίξει, ita reddit Petrus Paganus, *Quo pacto scilicet ad Heroicas amplitudines ingredi soleat*: nempe una cum heroibus de quibus agit. Quod συνεμπνεῖν τοῖς ἀγῶσι vocat infra Longinus.

νῦξ ἀπειρος αὐτῷ] Vulgo, ἀπορος, sed Manutius habet, νῦξ ἀπειρος. Quocum facit MS. Eliensis. Recte. ἀπειρον σκότον vocat Pindarus apud Plutarch. de Aud. Poet. p. 17. Confer cl. Lennep. Animad. ad Coluth. i. xi. Deinde recte αὐτῷ apud illum: quomodo et Noster alibi locutus est. Restituenda hæc vox Dionysio Halicarn. de Struct. Orat. c. 16. Ἄσας ἐστὶν ὁ κατάλογος ΑΥΤΩΙ τοῖς τοῖς: ita scribendum, non αὐτῶν. Confer Dionysium, cap. 22. p. 46. Atque ita quoque corrigendus Maximus Tyrius, xxix. 1. Οἱ δὲ μακάριοι ΑΥΤΩΙ ἄνδρες, ἐς ἐκεῖνος ἐπαινῶν χαίρει, ἕτεροί εἰσιν ἐξ ἑτέρων ἐπιτηδευμάτων καὶ ἔργων. Quod et recte animadvertisse jam video doctissimum Davisium.

πολλῶν ἔνεκα προσεπιθεωρητέον] Non male Gabriel, *multorum causa*: quem et secutus est Tollius. Quæstio nempe erat celeberrima, utrum poema prius scripserit Homerus, Odyssæam an Iliadem. Lucian. Ver. Hist. lib. ii. Καὶ μὴν κακείνο ἐπεθύμεν εἶδεναι, εἰ πρότερον ἔγραψε ἢ Ὀδύσσειαν ἢ Ἰλιάδος, ΩΣ ΠΟΛΛΟΙ ΦΑΣΙΝ. Seneca de Brevit. Vitæ, cap. 13. *Græcorum iste morbus fuit, quætere quem numerum remigum Ulixes haberit: prior scripta esset Ilias an Odyssæa: præterea an ejusdem essent auctoris. Alia deinceps hujus notæ; quæ sive contineas, nihil tacitam conscientiam juvant; sive*

proferas, non doctior videberis sed molestior. Plud autem προσεπιθεωρητέον minus cepisse videntur Interpretes. Tu verte, *Hæc enim insuper non una de causa observanda atque monenda duxi.* Προσεπιθεωρεῖν est *insuper* sive *audiarum vice observare.* Socrates, Epist. vi. Χρὴ δὲ μὴ τᾶτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄλλον ἡμῶν ΠΡΟΣΕΠΙΘΕΩΡΕΙΝ βίον. *Verum non hoc solum, sed et præterea reliquum vitæ nostræ institutum examinandum est.* Deinde sequitur, ὅτι μεγάλης φύσεως ὑποφερομένης ἤδη ἰδίου ἐστὶν ἐν γῆρα τὸ φιλόμουθον· ubi notanda vox ὑποφερομένης, quæ non ex trivio est. Max. Tyrius, xvi. 5. Πᾶν γὰρ σῶμα ρεῖ καὶ φέρεται ὀξείως, Εὐρίπυ δίκην, ἄνω καὶ κάτω, νῦν μὲν ἐκ νηπιότητος εἰς ἥβην οἰδαίνου, νῦν δ' ἐξ ἥβης εἰς γῆρας ὑπονοεῖν καὶ ΥΠΟΦΕΡΟΜΕΝΟΝ. Qui locus elegans est.

οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ τ' Ἰλιάδος ἐπίλογος] Vulgo, ἀλλ'; MS. Paris. vero habet, οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ. *Non enim nisi epilogus Iliadis est Odyssæa.* Quod elegantius. Deinde sequitur, ὅλον τὸ σωματίον δραματικὸν ὑπερήσατο. Hesy chius: Ἰλιάς· τὸ Ὅμηρον ΣΩΜΑΤΙΟΝ. Atque huc nescio an referendus D. Judas in Epist. ver. 9. Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος περὶ ΤΟΥ ΜΩΣΕΩΣ ΣΩΜΑΤΟΣ, ἐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας. Sed de hoc viderint Theologi. Quæ paulo infra leguntur exquisita sunt: ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα παρεικάσαι τις ἂν καταδυομένην τ' Ὅμηρον ἠλίῳ, οὗ δίχα τ' σφοδρότητος παραμένει τὸ μέγεθος. Haud dissimiliter Strato in Epigrammate hætenus inedito.

Ἐξεφλέγην ὅτε Θεῦδις ἐλάμπητο πωσὶν ἐν ἄλλοις

Οἷος ἐπαντέλλων ἀστρασὶν ἠέλιος.

Τᾶνεκ' ἐπιφλέγομαι καὶ νῦν ὅτε νυκτὶ λαχυνῆται,

ΔΥΟΜΕΝΟΣ γὰρ ὁμῶς ΗΛΙΟΣ ἐστὶν ἔτι.

ἰζήματα μηδαμῶ λαμβάνοντα] Ita locutus est Plutarchus de Orac. Defect. p. 434. Τῆς γῆς ὑποσάλε γινόμενης καὶ ΛΑΜΒΑΝΟΤΗΣῆ ἸΖΗΜΑΤΑ. Sed Plutarchum in ore et oculis semper habuit noster Rhetor. Deinde MS. Par. καὶ ταῖς ἐκ τῆς ἀληθείας φαντασίαις. Quod minus animadvertit cl. Pearcius.

περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἑρμηνεύει] Doctissimus Pricæus, ἡμερησίως· quomodo et legit cl. Ruhnkenius. Ego quidem malim, περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἡπειρημένω. Quod verbum elegans. Aristot. de Mundo: Ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις, πολλὰ καὶ ἡπίερος ἰθαλάττωσαν, καὶ θαλάττης ΗΠΕΙΡΩΣΑΝ. Philo, i. p. 298. Τὰ γὰρ ἀμποτίζοντα πελάγη ποτὲ μὲν μετὰ συρμῶν καὶ πατάγῃ βία φέρεται, καὶ ἀναχόμενα λιμνάζει ἢ τέως χέρσον, ποτὲ δὲ ἐξαναχωρῶντα πολλὴν θαλάττης μοῖραν ΗΠΕΙΡΟΙ. Idem, ii. p. 510. Πρὸς δὲ ταῖσι μεγάλων πελαγῶν μεγάλας κόλπους καὶ βαθεῖς ἀναζηρανθέντας ΗΠΕΙΡΩΣΘΑΙ. Sed nihil mutō. Dicitur mare περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἑρμηνεύσθαι, cum fines suos deserit, sive intra suos fines (high water mark) longius recedit. Quod ὑπονοεῖν et ὑποφέρεσθαι vocant Græci. Ælian. de Animal. x. 43. Ὁ δὲ Νεῖλος ὑπονοεῖ καὶ εἰς ΤΑ ΕΑΥΤΟΥ ΜΕΤΡΑ ὑποσέφει. Non potuit melius aut expressius noster Rhetor. Deinde scribe, ΤΑΙΣ μυθώδεσι καὶ ἀπίστοις ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΑΙΣ. Ὀδυσσεὺς πλάνη omnibus nota. Strabo, lib. i. p. 38. Ὅπερ καὶ Πολύβιος φησι περὶ ΤΗΣ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΗΣ. Idem, lib. i. p. 43. Ταῦτα δὲ προοικονομησάμενος ἐκ ἐᾶν ἢ Αἴολον ἐν μύθῳ σχήματι ἀκείεσθαι, ἐδ' ὅλην ΤΗΝ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΗΝ. Libanius de Ulciscend. Juliani necesse: Ἐγκαλεῖται δὲ ὁ Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ΕΝ ΤΑΙΣ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΠΛΑΝΑΙΣ. Nihil verius hac emendatione. Sed oratio neutiquam integra est. Deficit enim ἀπόδοσις, sive posterior pars sententiæ; quod et vidit vir acutissimus Tanaquillus Faber. Equidem locum ita refingendum et supplendum esse censeo: Ἄλλ' οἷον ὑποχωρῶντος εἰς ἑαυτὸν ὠκεανῶ, καὶ περὶ τὰ ἴδια μέτρα ἑρμηνεύει, τὸ λοιπὸν φαίνονται τῶ μεγέθους ἀμπώτιδος· ΟΥΤΩ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΥ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ καὶ ταῖς μυθώδεσι καὶ ἀπίστοις Ὀδυσσεὺς πλάναις. Sed velut oceani recedentis, et suos fines deserentis, apparent tamen magnitudinis recessus, ita et Homeri apparet magnitudo in fabulosis illis Ulyssis erroribus.

ἐκ Κίρκης συσφορεζόμενος] Vulgo, ἐν. Libri omnes, ἐκ Κίρκης· quod neutiquam sollicitandum. Idem, ἐκ Κίρκης

κῆς et ὑπὸ Κίρκης· quomodo non raro loquuntur Græci, Ælianus in primis et Herodotus. Quod et recte observavit cl. Wesselingius. Confer Suid. v. Σωμασκία. Eadem locutio restituenda Plutarcho, ii. p. 62. Ἄπαντας, ὡσπερ ἐκ Κίρκης μεταμορφωθέντας, ἀμαρτία κ' λήθη κ' εὐήθεια κατέσχε. Ita sine dubio legendus et distinguendus iste locus. Recte Interpres, *Universos veluti a Circe transformatos*. Ὑπὸ τῆς Κίρκης μεταμορφωθέντας vocat Schol. ad Theocrit. ix. 35. Huc facit Crates in Epist. p. 347. ταῦτα γὰρ τὸς γέροντας ἀποθηριοῖ, ὡσπερ τὰ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΚΙΡΚΗΣ φάρμακα. Quod perinde est. Illud autem συφορβεζμένους rarum et festivissimum est. Respexit Noster ad Homer. Odyss. κ. 241.

— τοῖσι δὲ Κίρκη

Πάρ ρ' ἄκυλον, βάλανόν τ' ἔβαλεν, κάρπον τε κρανεΐης
Ἐδμεναι, οἷά ΣΥΤΕΣ χαμαιεύναδες αἰὲν ἔδουσιν.

SECT. X.

Φέρε νῦν, εἴ τι καὶ ἕτερον ἔχομεν—ἐπισκεψώμεθα] Vulgo, ἔχομεν. Manutius autem cum nonnullis libris scriptis, ἔχομεν. Recte. Noster, sect. i. φέρε, εἴ τι δὴ ΔΟΚΟΥΜΕΝ ἀνδράσι πολιτικοῖς θεωρητικῶν κ' χρησίων, ΕΠΙΣΚΕΨΩΜΕΘΑ. Deinde recte Tollius, τῶν ἐμφερομένων ἐκλέγειν αἰεὶ τὰ καιριώτατα. Τὰ ἐμφερόμενα sunt *quia in re ipsa sunt*. Longin. sect. 12. τῶν ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΩΝ τοῖς πράγμασι μορίων. Hierocles de Provid. p. 242. Ἄλλα γὰρ ταῦτα μὲν εἰν ἰδεῖν τῶν ἄνδρῶν ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΑ γράμματι. Erotian. in Proœmio ad Hippocrat. ΤΑΣ ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΑΣ αὐτῶν τοῖς συγγραμμάσι λέξεις. Sozomen, Eccles. Hist. lib. ii. p. 79. τὸ μὲν πρῶτον ἐκ ΕΜΦΕΡΕΤΑΙ ΤΟΙΣ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟΙΣ.

ὃ μὲν γὰρ τῆς ἐκλογῆς] Manutius, τὸ μὲν—τὸ δὲ. Quare locus ita constituendus videtur: τὸ μὲν γὰρ ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀκρων λημμάτων, τὸ δὲ ἡ πύκνωσις τῶν ἐκλελεγμένων τῶν ἀκροατῶν προσάγεται. *Partim enim delectus circumstantiarum,*

partim confpiratio electarum auditorem conciliat: τὸν ἀκροατὴν προσάγεισθαι est auditorem allicere, conciliare. Aristides, tom. ii. p. 130. τὰς ψυχὰς ΠΡΟΣΑΓΕΣΘΑΙ τῶν ἀκρόντων. Polybius, x. 18. Καὶ τὲς μὲν παιῖδας καθ' ἕνα ΠΡΟΣΑΓΟΜΕΝΟΣ καὶ καταψήσας θάρρειν ἐκέλευε. Athenæus, lib. iv. p. 188. "Ὡσπερ γὰρ ὅταν φέγλος ἐν νυκτὶ παρῆ, πάντων ΠΡΟΣΑΓΕΤΑΙ τὰ ὄμματα, ἔτω καὶ τὸ Αὐτολύκω κάλλος πάντων ἐφέλκεται ὄψεις ἐφ' ἑαυτό. Ceterum hic locus glossema olet: quæ ratio fuit, quod eum uncis includerimus.

Πᾶ δὲ ἡ ἀρετὴν ἀποδείκνυται;] Sic se habet in vulg. sed recte Faber, ταύτην ἡ ἀρετὴν. Dionysius Halicarn. in Lyfia: Νῦν δὲ ὁ πλεῖστος ἡ κυρίων ὀνομάτων ἐκ πολλῆς αὐτῶ περιεσσίας ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΤΑΙ ΤΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΡΕΤΗΝ.

Φαίνεται μοι] Ad hanc oden, qua nihil elegantius vidit Græcia, manifesto respexit Lucian. in Amori- bus. Ἄλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες ἑράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς ἔτῳ, ἀπαντικρὺ ἔ φίλος καθεζέσθαι, καὶ πλησίον ἠδὲ λαλῶντος ἀκέειν. In sequentibus Robortellus, Καὶ γελαῖς δὴ ἡμερόεν: unde fecimus, καὶ γελαῖς δ' ἡμερόεν' nam vocula ista in hoc odario sæpius utitur Sappho, quod et Faber observavit. Deinde legimus cum MSS. et Boivino, τό μοι μὰν καρδίαν ἐν σήθεσιν ἐπλόασεν quod cum non caperent imperiti, reponebant τό μοι τὰν. Atqui illud μοι eleganter παρέλκει. Auctor Arimasporum infra:

Θαῦμ' ΗΜΙΝ καὶ τῆτο μέγα φρέσιν ΗΜΕΤΕΡΗΣΙΝ.

Quod male sollicitant. Verbum autem ἐπλόασεν usitatissimum in rebus hujusmodi. Apollon. Rhod. i. 1232.

—— τῆς δὲ φρένας ΕΠΤΟΙΗΣΕΝ

Κύπρις ———

Recte etiam scripsimus, με φωνᾶς ἐδὲν ἔτ' ἴκει. MSS. fere omnes εἴκει, quod Æolice dicitur pro ἦκει. Sed ἦκει nullum locum hic habet. Quare nullus dubito quin scripserit Sappho ἴκει quod secundum morem atque consuetudinem Æolum est, qui leni spiritu

gaudent. Puella doctissima apud Philosophum in Rhetor. i. 9.

Αἱ δ' ἸΚΕ σ' ἐσλῶν ἡμερος ἢ καλῶν.

Ita legendus iste versiculus, atque ita laudat Josephus Scaliger ad Eusebium et in Catalectis. In proximo versu legimus cum Manutio,

Ἄλλὰ καμμέν γλῶσσ' ἐάγη, ἂν δὲ λεπλὸν &c.

Nec aliter edidit Urfinus: quin et Plutarchus ita legisse videtur, tom. ii. p. 81. Lucretius, *infringi linguam*, quod ex Sappho mutuatum. Ceterum notanda hic συνίησις, de qua nos in Curis Noviss. ad Suidam. Deinde recte scripsimus,

Ὅππάτεσσι δ' ἔδεν ὄρημι, βομβεῦσ'

Ἐν δ' ἀκοαί μοι.

i. e. ἐμβομβεῦσί μοι. Synesius, Epist. 123. ΕΜΒΟΜΒΕΙ με ταῖς ἀκοαῖς ἢ θαυμασὴ σε τ' σοφῶν λόγων ἤχη. Plato in Critone: ΕΝ ΕΜΟΙ ἢ αὐτῇ ἤχη τέτων τ' λόγων ΒΟΜΒΕΙ, καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τ' ἄλλων ἀκείν. Denique scripsimus cum Manutio, Φαίνομαι ἄπνευς quem et secutus est Urfinus: nam Isaaci Vossii emendatio ineptissima est. Poteris quidem, idque opinor verius, scribere,

Φαίνομαι —

Ἄλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πίνηται.

Ut nomen alicujus exciderit. Sed in his Reliquiis, quas magis magisque corruperunt viri docti et indocti, nihil certi definiri potest.

Dum omnia, quæ in amore insunt mala, percurrimus, succurrit locus Plauti in Curculione, ubi *morbi hepatici* mentio est; de quo variæ fuerunt hominum sententiæ. Est autem, Act. ii. Sc. 1.

PA. O scelerum caput,

Salveto: quid agis? CA. Vivo. PA. Nempe ut dignus es.

Sed quid tibi est? CA. Lien necat, renes dolent, Pulmones distrahuntur, cruciatur jecur,

Radices cordis pereunt, hiræ omnes dolent.

PA. *Tum te igitur MORBUS agitat HEPATARIUS.*

CA. *Facile est miserum irridere.*

Ad quem locum nonnulla scripsit Tan. Faber in Epistolis, quæ plane ἀπροσδιόνυσα sunt, et nullius pretii. Morbus hepaticus est *morbos amatorius*: nam ἡπαρ sive *jecur* est sedes amoris: de quo Schol. ad Horat. lib. iv. od. 1. Atque hinc intelligenda pœna Tityi, cujus meminit Horatius, iii. 4.

*Incontinentis nec Tityi JECUR
Relinquit ales, nequitiae additus
Custos —*

Huc facit Theocritus, xi. 15.

— ἔχων ὑποκάριον ἔλκῳ
Κύπριδος ἐκ μεγάλης, ἢ οἱ ΗΠΑΤΙ πᾶξε βέλεμνον.

Ita scribendus iste locus ex libris MSS. Quod et in Curis Posterior. ad Theocritum notavimus.

ὑπ' αὐτό] Recte Langbænius, *Sub idem tempus, simul.* Quod vel ex sensu loci manifestum. Idem, ὑπ' αὐτό et ὑπὸ τὸ αὐτό. quomodo locutus est Plutarchus in Quæst. Roman. p. 284. Ἐμήνυσε βαρβάρου τινὸς ἰπ-
πιᾶ Δερᾶπων τρεῖς παρθένας ἢ ἐσιάδων, Αἰμυλίαν καὶ Λικινίαν
καὶ Μαρτίαν ΥΠΟ ΤΟ ΑΥΤΟ διεφθαρμένας. ubi recte Interpres, *Sub idem tempus vitiatas.* Κατ' αὐτό vocat Herodian. i. 37. et Hesychius, v. Γενεά. Κατὰ τὸ αὐτό, Lucas, Act. Apost. xiv. 1. quocum facit Ælian. Var. Hist. xiv. 8. Quod perinde est. Subintelligitur autem χρόνος sive καιρῶ. Herodian. i. 44. ἐγένοντο δὲ τινες ΚΑΤ' ΕΚΕΙΝΟ ΚΑΙΡΟΤ διοσημίαι. Polyænus, Strat. vii. 41. ἔτυχε δὲ βασιλεὺς ΚΑΤ' ΕΚΕΙΝΟ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ἐσιώμενος. Suetonius in Nerone: *Quare nunquam postea se publico illud horæ sine tribunis commisit.* Ceterum corrigendus hac occasione Hesychius: Εὐήθης γυνή. ἢ καλὰς ὑπ' αὐτό ἔχουσα διατριβάς. Scribendum sine dubio, ἢ καλὰς ΥΠ' ΑΣΤΥ ἔχουσα διατριβάς. *Quæ amœna haberet loca suburbana.* Poteris etiam legere, Εὐήθης

γύη· quod cl. Hemsterhusio visum : qui omnino ad Hesychium consulendus est.

Θαῦμ' ἡμῖν] Vox ἡμῖν eleganter παρέλκει. Sic non femel Sappho : de quo nos supra. Deinde legitur, Δυστηνοί τινές εἰσιν. Atque hinc commendanda doctissimi Marklandi emendatio ad Max. Tyr. i. 1. Οὐδὲ πείσεται ὅπερ τ' πλεόντων οἱ ΔΥΣΤΗΝΟΙ ΤΙΝΕΣ κ' θαλάτῃ πρῶτον ἐντετυχηκότες· ἔς ἂν κ' σμικρὸς ὑπολάβῃ κλύδων, ἐκπλαγύντες τῇ ἀηθείᾳ, κ' καταλιπόντες τ' ναῦν, κ' ἀμελήσαντες τ' σωζέσης τέχνης, παρέδωκαν ἑαυτὸς τῷ κύματι, κ' προαναλώθησαν τ' νεώς. Ita legendus videtur iste locus, qui sane elegans est. Quod sequitur,

— σπλάγχθοισι κακῶς ἀναβαλλομένοισι

neutiquam sollicitandum est. Idem, ἀναβαλλόμενος et ἀναπαλλόμενος. Quod de cordis subsultatione five præcordiorum tremore intelligendum est. Confer Schol. ad vocem Ἀφοβόσπλαγγος apud Aristoph. Ran. 499. Vopiscus in Caro : *Eo usque gravata est nostra respublica Punicis bellis ac terrore Pyrrhi, ut mortalitatis mala præcordiorum tremore sentiret.* Respexit autem Auctor Arimasporum ad Homer. Il. O. 627.

— Τραμέεσι δέ τε φρένα ναύται

Δειδιότες —

Quare non male Petrus Paganus,

Tendentes duplices ad cæli sidera palmas

Orant sæpe deos, formidine membra soluti.

Quod nautis solenne est. Jonas, i. 5. Καὶ ΕΦΟΒΗΘΗΣΑΝ οἱ ναυτικοί, κ' ἀνεβόησαν ἕκαστος πρὸς τὸν Θεὸν αὐτῶ. Atque hac occasione corrigendus Anaxandrides Comicus apud Athenæum, lib. xv. p. 688.

— ὧ πονηρὰ καρδία,

Ἐπιχαιρέκακον ὡς εἴ μόνον τ' σώματος,

Ὅρχῃ γὰρ εὐθύς ἂν μ' ἴδης δεδοικότα.

Ita scribendi sunt isti versiculi, quorum mentem minus perspexit vir doctissimus ad Ammonium. Huc

referendus Plautus in Aulularia,

*Continuo meum cor cepit artem facere ludicram,
Atque in pectus emicare* —

Confer omnino Hom. Iliad. K. 94. qui harum venustatum fons et origo est. Ceterum Ruhnkenius noster de *nausea* sive vomitu intelligebat, quod et Langbænio et Pearceio placebat.

Παντί μὴν, οἶμαι, δῆλον] Legendum forsan, παντί μὴν, οἶμαι, δῆλον. Dio Chrysoft. in Euboica: Οὐκὲν τόδε ΜΕΝ ΟΙΜΑΙ ΠΑΝΤΙ ΔΗΛΟΝ. Sed illud μὴν non agnoscunt libri nonnulli. Deinde scribe, ὡς πλείον ἄνθρωπος ἔχει τὰ λεγόμενα ἢ ΔΕΟΣ. *Plus in his inesse venustatis quam terroris.* Nihil verius. Longinus infra, Πλὴν μικρὸν αὐτὸ καὶ ΓΛΑΦΥΡΟΝ ἐποίησεν ἀντὶ ΦΟΒΕΡΟΤ. Quod tantundem est. Denique legitur, ὁ δὲ Ὀμηροῦ πῶς; quomodo locutus est Dio Chrysoftom. Orat. xxxiii. p. 399. Ἀρχίλοχος μὲν ἄτως εἶπεν, Ὀμηρος δὲ πῶς;

τὰς ἐξοχὰς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἀρισίνδην ἐκκαθήραντες.] Hunc locum frustra suspectum habuit Ruhnkenius: ἀρισίνδην ἐκκαθαίρειν est *pro dignitatis ratione seligere et castigare. Delectu habito expurgare.* Quod ex sequentibus patet. Albini Introduct. in Dialog. Platon. Δεῖ πρῶτον ἐκκαθαῖραι τὰς ψευδεῖς δόξας καὶ ὑπολήψεων. Μετὰ δὲ τὸ ἐκκαθαῖραι, ἐπεγείρειν καὶ προκαλεῖσθαι δεῖ τὰς φυσικὰς ἐννοίας, καὶ ταύτας ΕΚΚΑΘΑΙΡΕΙΝ καὶ εὐκρινεῖς ἀποφαίνειν ὡς ἀρχάς. Quæ verba notanda. Poteris etiam legere, ἀρισίνδην ἐκλέξαντες καὶ ἐκκαθήραντες: quomodo locuti sunt Polybius, Philo, alii: de quo vir doctissimus ad Timæum. Sed nihil, opinor, necesse. Ceterum, dum hoc agimus, sublevandus Polybius, vi. 8. qui a glossemate misere laborat: Οἱ κατ' ἐκλογὴν ἀρισίνδην κεκριμένοι πάντες ἔμελλον αἰεὶ τῷ δικαίῳ προσνέμειν ἑαυτοῖς. Scribendum omnino: Οἱ ἀρισίνδην κεκριμένοι. Illud κατ' ἐκλογὴν est non nisi interpretamentum vocis sequentis. Schol. ad Lucian. vol. ii. p. 651. Ἀρισίνδην, ἀντὶ τῆς κατ' ἐκλογὴν.

Λυμáίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὅλον] Locus plane concla-

matus. Nonnulla, opinor, exciderunt, quæ frustra ex ingenio suppleveris. Interea rescribo : Λυμαίνεται γὰρ ταῦτα τὸ ὄλον, ὡσανεὶ ψήγματα ἢ ἀραιώματα, ΤΑ ΕΜΠΟΙΟΥΝΤΑ ΜΕΓΕΘΟΣ συνοικοδομώμενα, τῇ τε πρὸς ἄλλα σχέσει συντετειχισμένα. Quæ non male vertit Petrus Paganus : *Hæc enim, quasi ramenta ac rimæ, omnino labefaciunt ea, quæ simul coagmentata et mutua convenientia communita magnitudinem efficiunt.* Τὸ ὄλον est omnino : est et totum corpus : quod melius. Respexit enim Noster, quod nemo vidit, ad Demosth. de Coron. p. 584. ταῦτα ἅμα ἐλυμήνατο τοῖς ὄλοις, ἕως ἀνέτρεψε. Quem locum perperam sollicitavit cl. Taylorus. Duo sunt, inquit Longinus, quæ orationem non minus quam ædificium deformant et labefaciunt, rimæ et ramenta. Τὰ ἀραιώματα sunt rimæ five interstitia. Heliodorus, Æthiop. lib. ix. Ἐπειδὴ δὲ ἐπιβρίσαν τὸ ὕδωρ εἰς ὕψος τε ἤρετο, καὶ διὰ τῶν ΑΡΑΙΩΜΑΤΩΝ τῆς γῆς, οἷς μέλαινα καὶ εὐγείος ἔσα πρὸς τὴν θερμῆς ὥρας κατέσχιτο, πρὸς τὰ βάθη κατεδύετο. *Angustias inanes* vocat Seneca, Epist. 100. *Cum circumspexeris omnia, nullas videbis ANGUSTIAS INANES.* Non potuit melius Græcam vocem exprimeret. Recte autem emendavimus, τὰ ἐμποιοῦντα μέγεθος. Hermogenes de Form. i. 5. Διὰ δὲ τὸ κινδυνεύειν ἕνεκα ταύτης ἐκπίπλει αὐτῶν τὸ λόγον εἰς τὸ εὐζωότερον, κατέμιξεν αὐτῇ ΤΑ ΠΟΙΟΥΝΤΑ ΤΟ ΜΕΓΕΘΟΣ. Est etiam qui legat, τὰ ἐν ποιοῦντα μεγέθη. Quod speciem quidem habet. Sed Græca nondum complanata sunt.

SECT. XI.

ἀρετῇ, καὶ ἢν καλῶσιν Αὐξήσιν] MS. Ambros. ἢν καλῶσιν quod perinde est. Deinde lege et distingue : τῆτο δὲ εἶτε διὰ τοπηγορίαν—(μυρίαί γὰρ ἰδέαι τῶν αὐξήσεων) ΓΙΝΟΙΤΟ. *Hoc autem sive per communis loci tractationem, sive—(innumera enim sunt genera Exaggerationis) fiat.* Verbum εἰσὶ reticetur : quod Longino solenne est. Quæ sequuntur, ὡς εἶδεν ἂν τῶτων καθ' αὐτὸ συσαίη χωρὶς ὕψους τέλειον, non recte reddit vir doctissimus,

Quod nihil ex his per se sine sublimitate constituat aliquid perfectum. Non cepit vim verbi *συραίν*. Vertendum, *Quod nihil ex his per se perfectum esse possit.* Hermog. de Form. Orat. lib. i. cap. 1. Πρῶτον δὲ ἐξ ὧν ἅπας λόγος πέφυκε γίνεσθαι, καὶ ὧν ἐκ ἄνευ ποτὲ ΣΥΣΤΑΙΗ τι λόγων εἶδος, ῥητέον. Quæ paululum inquinata sunt. Vir doctus ad oram Hermogenis, quem mecum communicavit humanissimus Heathius, adscripserat ὧν ἄνευ οὐ. Sed ne sic quidem locus integer erit, qui ita sine dubio legendus est: ὧν ἄνευ ἐκ AN ποτὲ ΣΥΣΤΑΙΗ τι λόγων εἶδος. *Sine quibus ne constare quidem possit oratio.* Noster in Prolegomen. ad Hephæst. "Ἦλθ' ἄρα τοῖς μέτροις ἢ συλλαβῇ, καὶ ἄνευ ταύτης ΟΥΚ AN ΣΥΣΤΑΙΗ τὸ μέτρον.

εὐθύς γὰρ ἀτονεῖ καὶ κενῆται τὸ ἔμπρακτον αὐτῶν] Notandum verbum κενῆται *languet et inane exit.* Nihil melius aut exquisitius. Hesychius: Κενεόν, κενόν, ΑΠΡΑΚΤΟΝ. Quo respexit Lexicographus ad Homer. Iliad. B. 398.

Αἰσχροῦν τοι δῆρὸν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.

Ubi Schol. Κενεόν· κενόν, ΑΠΡΑΚΤΟΝ. Deinde legitur, τῆς σαφηνείας αὐτῆς ἕνεκα. *Solius perspicuitatis causa. Ut res ita clarius percipi possit.* Laertius in Diogene. Ἐπειτα ἐν τῇ παλαιᾷ ἐκ ἐπέτρεπε τῷ παιδοτρύβη, ἀθλητικῶς ἀγειν, ἀλλ' ΑΥΤΟΥ ΕΡΥΘΗΜΑΤΟΣ χάριν καὶ εὐεξίας. Ita proculdubio scribendus iste locus. Recte Interpres, *Ruboris tantum et bonæ valetudinis gratia.*

SECT. XII.

ὡς τύπῳ περιλαβεῖν] Recte Petrus Paganus, *ut formam ejus quodammodo adumbremus. Ut formula quaedam, sive paucis, complectar.* Eadem locutione usus est Dionysius Halicarn. de Struct. Orat. cap. 1. Τοιαυτὴ μὲν δὴ τινὰ ἐστίν, ΩΣ ΤΥΠΩ ΠΕΡΙΛΑΒΕΙΝ, ὑπὲρ ὧν μέλλω λέγειν. Item Theophrastus, περὶ Εἰρωνείας. Ἡ

μὲν εἰρωνεῖα δόξειεν ἂν εἶναι, ΩΣ ΤΥΠΩΙ ΛΑΒΕΙΝ, προσ-
 ποίησις ἐπὶ χεῖρον πραξέων κὶ λόγων· ubi recte notarunt
 viri docti, Τύπον five ὡς τύπῳ λαβεῖν, *accuratiori et ube-*
tiori disquisitioni orroni. Suidas : Ὡς τύπῳ εἰπεῖν· ἀντὶ
 τῷ, ὡς κοινότερον κὶ καθόλου εἰπεῖν. Philofophus ad Ni-
 comach. ii. 2. Πᾶς ὁ περὶ τῶν πρακτῶν λόγος ΤΥΠΩΙ ΚΑΙ
 ΟΥΚ ΑΚΡΙΒΩΣ ὀφείλει λέγεσθαι. Plutarchus in Pyrrho,
 οἷον ἐν ΕΙΚΟΝΙ. Longinus supra, ὡς εἰπεῖν ἐν ΠΑΡΑΓ-
 ΓΕΛΜΑΤΙ. Quod perinde est. Deinde scribe cum
 Porto, ἐμφορομένων τοῖς πράγμασι μορίων. Noster, sect.
 10. Ἐπειδὴ πᾶσι ΤΟΙΣ ΠΡΑΓΜΑΣΙ φύσει συνεδρεῖται τινὰ
 ΜΟΡΙΑ ταῖς ὕλαις συνυπάρχοντα, ἐξ ἀνάγκης γένοιτ' ἂν
 ἡμῖν ὕψους αἴτιον, τὸ τῶν ΕΜΦΕΡΟΜΕΝΩΝ ἐκλέγειν αἰεὶ τὰ
 καιριώτατα. Nihil verius hac emendatione.

ὄθεν, οἶμαι, κατὰ λόγον ὁ μὲν ῥήτωρ—πολὺ τὸ διάπυρον
 ἔχει, κὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον] Κατὰ λόγον. *Ita uti par-*
erat : ut jure exprobraret. Quod et recte vidit cl. Mo-
 rus. Deinde notanda vox θυμικῶς, quæ paulo rarior
 est, et restituenda Auctori Vitæ Homer. p. 321.
 Ed. Gale. Ἀρπαγὴν δὲ ἅμα μυθικῶς κὶ ἰταμῶς πρᾶσσομένην
 λύκοις εἴκασεν. Scribendum, θυμικῶς κὶ ἰταμῶς. Aliam
 viam infistebat vir doctissimus ad Ammonium. Sed
 nostra emendatio verissima est. Confer cl. Ruhnken.
 Epist. ad Ernest. p. 48. Mox sequitur, ἐκ ἔψυκται
 μὲν, ἀλλ' ἐχ' ἔτιως ἐπέσραπται. Ubi Bentleius ὁ πᾶνυ le-
 gebat, ἐχ' ἔτιως ἀπασράπται. Sed nihil muto. Philostrat.
 Vit. Sophist. p. 504. Σεμνότης δὲ ἢ μὲν Δημοσθένους ΕΠΕ-
 ΣΤΡΑΜΜΕΝΗ μᾶλλον, ἢ δὲ Ἰσοκράτους ἀβροτέρα τε κὶ ἠδίω.
 Huc facit Quintilian. ix. 4. *Neque enim Demosthenes*
fulmina tantopere vibrasse diceretur, nisi numeris CON-
TORTA ferrentur.

σκηπῶ τινι παρεικάζοιτ' ἂν ἢ κεραυνῶ] VOX σκηπῶς
 nunc de turbine nunc de fulmine dicitur : de quo
 pluribus, ut solet, illustrissimus Spanhemius ad Ju-
 lianum. Confer et cl. Valckenar. ad Eurip. Hippol.
 p. 212. ubi de hoc loco agit. Ceterum legebat cl.
 Ruhnkenius, σκηπῶ τινι ἢ χειμάρρῳ· quomodo locutus
 est Demosthenes de Coron. p. 527. edit. Taylor.

Ὡσπερ ΣΚΗΠΤΟΣ ἢ ΧΕΙΜΑΡΡΟΥΣ ἀν' ἅπαν τῷτο τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ πῶλιν εἰσέπεσε. Ita scribendus iste locus ex Aristide, tom. ii. p. 445. Sed Longinus neutiquam sollicitandus est. Agit enim hic Noster de eo, quod *urat* simul et *disjiciat*, quod de *torrente* sive *χειμάρρῳ* verum esse non potest. Adscribam locum Auctoris de Mundo, qui rem plane confectam et dilucidatam dabit: τὸ δὲ ἀσράψαν, ἀναπυρωθέν, βιαίως ἄχρι τῆ γῆς διεκθέον, ΚΕΡΑΤΝΟΣ καλεῖται· εἰάν δὲ ἡμίπυρον ἢ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως κ' ἀθρόον, Πρησιήρ· εἰάν δὲ ἄπυρον ἢ παντελῶς, Τυφών· ἕκασον δὲ τέτων, κατασκῆψαν εἰς τὴν γῆν, ΣΚΗΠΤΟΣ ὀνομάζεται.

καιρὸς δὲ τῆ Δημοσθενικῆ μὲν ὕψος κ' ὑπερτεταμένῃ] “VOX ὑπερτεταμένον substantive hic accipitur et significat. “idem quod ὕψος.” Pearce. Nihil minus: τὸ Δημοσθενικὸν κ' ὑπερτεταμένον ὕψος est *Sublime illud, quo nihil sublimius, et in quo solus regnat Demosthenes*. Τὸ ὑπερβαλλον ὕψος vocat infra Longinus. Quod perinde est.

SECT. XIII.

τὸν τύπον ἐκ ἀγνοεῖς] Nota locutio, τὸν τύπον νοεῖν· τὸν τύπον ἐκ ἀγνοεῖν. Damoxenus Comicus apud Athenæum, lib. iii. p. 103.

Ἄρμονικὸς οὐ μάγειρος. Β. Ἐπιτενον τὸ πῦρ,
Ὁμαλιζέτω τις τοῖς σάχεσι· πρώτη λόπας
Ζεῖ ταῖς ἐφεξῆς ἐχὶ συμφώνως· ΝΟΕΙΣ
ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ —.

Ita scribendus iste locus. Recte autem Casaubonus, νοεῖς τὸν τύπον. *Jam formam tenes meorum imperiorum, et artis totius*. Synesius, Epist. 67. ἀ δὲ ἔν ἐν ταῖς τέτρασιν ἡμέραις διωκησάμην, ὡς ἐν τοῖς τῆδε τόποις διέτριψα, τέτων ΟΥΚ ΑΓΝΟΗΣΕΙΣ ὄντινα ΤΥΠΟΝ ἕκασον εὔρατο. Quare locum, qui nostris editoribus valde suspectus est, ita reddiderim: *Quod vero ad Platonem attinet,*

qui fluminis ad instar late et sine strepitu decurrens, non minus tamen assurgit et elevatur; tu qui in Republica ejus ista legisti, formam ejus atque morem scribendi ignorare non potes.

ῥῆγμα ἔστι γῆς ὃ ἀναπνεῖν φασὶν ἀτμὸν ἔνθεον] Vulgo, ῥῆγμα ἔστι γῆς ἀναπνεῖν ἀτμὸν ἔνθεον. “Vocem ῥῆγμα in “ῥῆγμ’ mutavi, ut appareat versum hunc ex veteri “quodam ignoto poeta adductum, esse Iambicum “trimetrum.” Pearce. Versus, quem nobis hic propinat vir doctissimus, graviter laborat, nam Spondeus in quarto loco stare nequit. Illud autem ἀναπνεῖν pro ἀναπνεῖον festivissimum est. MS. Ambros. ὃ ἀναπνεῖν φασίν. Quod cum cl. Schurzfleischio verum esse puto. Deinde lego, Τί; μόνος Ἡρόδοτος Ὀμηρικώτατος ἐγένετο; Plutarchus de Garrul. p. 506. Τί; δίδουκας, εἶπε, μὴ μόνος ἐκ ἀκέρως ἢ σάλπιγξος; Ita scribendus iste locus. Lucas, Act. Apost. xxvi. 8. Τί; ἀπιστον κρίνεται παρ’ ὑμῶν, εἰ ὁ Θεὸς νεκρὸς ἐγείρει; Nihil verius aut elegantius.

ὡς ἀπὸ καλῶν ἡθῶν] Hæc non intellexit vir doctissimus. Idem, ἀπὸ καλῶν ἡθῶν ἀποτύπωσις et ἀποτύπωσις καλῶν ἡθῶν de quo cl. Jensus, in Epist. ad Grævium. Recte omnino Gabriel, *Sed tanquam ab honestis et præclaris moribus efficta expressaque forma.* Deinde non male Manutius ex ingenio, καὶ εἰδ’ αὖ ἐμβάσαι μοι δοκεῖ. Sed libri scripti omnes cum Robortello, ἐπακμάσαι quod frustra defendit Pearcius. Equidem aut fallor aut legendum; Καὶ εἰδ’ αὖ ΕΓΚΑΤΑΜΙΞΑΙ μοι δοκεῖ τηλικαῦτά τινα τοῖς ἢ φιλοσοφίας δόγμασι, καὶ εἰς ποιητικὰς ὕλας πολλαχῆ ΣΥΝΕΜΒΗΝΑΙ καὶ φράσαις. Neque sane videtur Plato tam multa hujusmodi Philosophiæ placitis immiscuisse, et in poeticas sivas toties cum Homero ingressus fuisse, nisi—. Laertius in Platone: Ὁθεν καὶ μυθικώτερος ἐνίοις ὑπελήφθη τοῖς συγγραμμάσι ΕΓΚΑΤΑΜΙΞΑΣ τὰς τοιαύτας διηγήσεις. Philostratus, Vit. Apollon. i. 2. Πλάτων τε βαδίσας ἐς Αἴγυπτον, καὶ πολλὰ ἢ ἐκεῖ προφητῶν καὶ ἱερέων ΕΓΚΑΤΑΜΙΞΑΣ τοῖς ἑαυτῶ λόγοις. Basilus in Psalm. Τὸ ἐκ ἢ μελωδίας

τερπνὸν ΤΟΙΣ ΔΟΓΜΑΣΙΝ ΕΓΚΑΤΕΜΙΞΕΝ. Quod imprimis notandum. Confer etiam Dionys. Halic. de Struct. Orat. cap. 25. Recte autem vir doctissimus ex MS. Par. εἰς ποιητικὰς ὕλας συνεμβῆναι· *una ingredi*: cum Homero scilicet, quocum contentio erat. Noster supra, εἰς τὰ ἥρωϊκὰ μεγέθη ΣΥΝΕΜΒΑΙΝΕΙΝ ἐδίξεν. Quæ sequuntur, ἴσως μὲν φιλονεικότερον καὶ οἰονεὶ διαδορατιζόμενος, elegantissima sunt. Διαδορατίζεσθαι est *hasta velitari*: *hasta cum aliquo contendere*. Verbum usurpat Polybius, lib. v. 84. Ἐποίουν ἀγῶνα καλὸν οἱ πυργομαχῶντες, ἐκ χειρὸς ταῖς σαρίσσαις ΔΙΑΔΟΡΑΤΙΖΟΜΕΝΟΙ καὶ τύπλοντες ἀλλήλους. Confer cl. Salmasium ad Solin. p. 27. et doctissimorum Batavorum patrem ac principem Tiberium Hemsterhusium ad Xenoph. Ephesum.

SECT. XIV.

καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἂν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τῷ Ὅμηρος εἶπεν, πῶς δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὕψωσεν, ἢ ἐν ἰσορίᾳ Θεκυδίδης;] Vulgo, ὕψωσαν. Recte vir doctissimus, ὕψωσεν. Epictet. Enchirid. cap. 33. Πρόβαλε σαυτῷ, τί ἂν ἐποίησεν ἐν τῷ Σωκράτης ἢ Ζήνων; Respexit autem Longinus, ut solet, ad Plutarchum suum, vol. ii. p. 85. Ἦδη δὲ τοῖς τοιούτοις παρέπεται, τοῖς βαδίζουσιν ἐπὶ πράξεως τινὸς, τίθεσθαι πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὄντας ἀγαθὰς ἢ γεγεννημένους, καὶ διανοεῖσθαι τι δ' ἂν ἐπραξεν ἐν τῷ Πλάτων, τί δ' ἂν εἶπεν Ἐπαμινώνδας, ποῖος δ' ἂν ὤφθη Λυκῆργος ἢ Ἀγησίλαος, οἷόν τι πρὸς ἴσοπτρα κοσμῶντας ἑαυτὰς ἢ μεταρρυθμίζοντας. Quod sequitur, πῶς ἂν τότε τι ὑπ' ἐμῷ λεγόμενον παρὸν Ὅμηρος ἤκεσεν ἢ Δημοσθένης, minus intellexerunt nostri Editores. Τότε τι est *hoc vel illud*. Eusebius, Præp. Evang. lib. vi. p. 243. Εἰ γὰρ ἐξ εἰμαρμένης ΤΟΔΕ ΤΙ γενήσεσθαι νομίζοι—πῶς ἐκ ἂν τις ἐδελήσει τὸ ῥᾶον αἰρεῖσθαι; Idem, p. 244. ΤΟΔΕ ΤΙ βέλεσθαι καὶ μὴ βέλεσθαι. Confer Suid. v. Νοσοκομεῖον et v. Προκλήσεις.

ὑπέχειν—εὐθύνας, καὶ μὴ παίζειν.] Hæc est lectio Manutii. *Idque serio et citra omnem jocum.* Quæ Gabriellis interpretatio est. Haud incommode. Sed MSS. plerique omnes, ὑπέχειν εὐθύνας πεπαῖχθαι· quæ vera lectio, sed editoribus nostris parum perfecta. Ὑπέχειν εὐθύνας πεπαῖχθαι est *finigi* sive *finigere te rationes reddere.* Nam hic non vera res agitur, sed ficta scilicet et πεπαιγμένη. Sic modo supra Noster, ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς—τῇ διανοίᾳ προσυπογράφοιμεν—ὑποτίθεσθαι δικαστήριον. Quæ quidem omnia ejusdem virtutis sunt. Athenæus, lib. xi. p. 501. Τίμαρχος δὲ ἐν τετάρτῳ περὶ τῆς Ἐρατοσθένους Ἐρμῆς, ΠΕΠΑΙΧΘΑΙ τις αὖ οἰηθεὶς φησὶ τὴν λέξιν. Pollux, iii. 109. ὁ δὲ Εὐπόλιδος πλάταξ ΠΕΠΑΙΚΤΑΙ. *Vox autem πλάταξ apud Eupolidem ludo jocoque ficta est.* Synesius in Dion. p. 42. Ὅσα Μισῶν ἑταίροις ἀνδρασιν ἔρραθύμηται τε καὶ ΠΕΠΑΙΚΤΑΙ. *Quæ a poetis animi gratia conficta sunt.* Sic sæpius παίζει Plautus et Comici Græci: de quo passim Scholiastes ad Aristophanem. Suidas: Ἀναβλυσωνῆσαι, ἀναβλῦσαι. Εὐπόλις Δήμοις· πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ Κωμικοὶ ποιῶσι ΠΑΙΖΟΝΤΕΣ. *Hujusmodi verba a Comicis multa pro libitu finguntur.* Ita scribendus et vertendus iste locus cum magno Pearsono. Huc referendus Origen. cont. Celsum, p. 310. Παραπλήσιόν τι ποιῶν οἷς ΠΑΙΖΟΝΤΕΣ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας ποιηταὶ ἀνεγράψαντο. Deinde recte vir doctissimus, Εἰ δὲ τις αὐτόθεν φοβοῖτο, μὴ τῆς ἰδίας βίας καὶ χροῦς ΟΥ ΦΘΕΓΧΑΙΛΟ τὴν ὑπερήμερον. Vocula οὐ amissa erat in præcedentibus literis. Particula αὐτὴν ἰστα negativa omnino desiderari videtur. Ita locutus est Dio Chrysof. in Trojan. pag. 179. Ὡς δὲ ἰώρα αὐτὸν οὐ δυνάμενον βασάσαι τὸ δόρυ, τὰ ἄλλα εἰδὼς, καὶ ἐκ ΕΦΟΒΕΙΤΟ ΜΗ ΟΥ ΔΥΝΗΤΑΙ φέρειν αὐτά. Plutarch. tom. ii. p. 548. Ἐφη γὰρ Βίας πρὸς τινα πονηρὸν, ὡς οὐ ΔΕΔΙΕ ΜΗ ΟΥ Δῶ δίκην, ἀλλὰ μὴ ἐκ αὐτὸς ἐπίδη. Maximus Tyr. xxvi. 3. ΔΕΔΙΑ δὲ ΜΗ ΟΥ τοιῶτον ἢ πᾶσιν ἐξῆς. Quem locum minus recte reddunt. Restituenda ista locutio Callimacho in Epigrammate celeberrimo, in quo quidem emendando viri magni Vos-

fius, Salmasius, Bentleius, operam suam et oleum perdiderunt. Quin et nuper admodum magis magisque corruptit cl. Ernestus. Carmen ita scribendum est. Est autem in Arati Phænomena.

Ἡσιόδος τόδ' ἄεσμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν αἰοιδῶν
Ἐσχατον, ἀλλ' ΟΚΝΕΩ ΜΗ ΟΥ τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο· χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσιες, Ἀρήτη σύντονος ἀγρυπνίη.

Sensus est : *Hesiodum non postremum poetarum imitatus est Aratus : sed vereor ut suavisissimos ejus versus expresserit.* Hæc est mens Epigrammatis. Crasis autem illa poetis familiaris. Sophoc. Aj. 540.

Τί δῆτα μέλλει ΜΗ ΟΥ παρυσίαν ἔχειν ;

Denique recte scripsimus, σύντονος ἀγρυπνίη. Theophrast. Epist. 54. ἡ ΣΥΝΤΟΝΟΣ ΑΓΡΥΠΝΙΑ παρῶχηκε. Nilus, Epist. 24. Ἀλλὰ καὶ εὐχῆς ἄψαι λοιπὸν, καὶ ψαλμῶν νηφαλίων, καὶ ΑΓΡΥΠΝΙΑΣ ΣΥΝΤΟΝΟΥ.

ἀτελεῖ καὶ τυφλὰ ὡσπερ ἀμβλῆσθαι] Ita locutus est Themistius, Orat. xxxii. ΤΥΦΛΑΣ τε εὐθὺς καὶ ἀγόνως ΤΑΣ ΩΔΙΝΑΣ λαχῶν βαρύνεται. Deinde non male Manutius, ἔ ὑσεροφημίας ὄλης. *Cum non adeo perfecta nascantur, ut in æternum vivant.* Sic Noster supra, Πῶς ἂν ἐμᾶ ταῦτα γράψαντος ὁ μετ' ἐμὲ ΠΑΣ ἀκέρσαιεν ΑΙΩΝ. Τὴν ΜΗΚΙΣΤΗΝ ΥΣΤΕΡΟΦΗΜΙΑΝ vocat M. Antoninus, iii. 10. Suetonius in Nerone : *Erat illi æternitatis PERPETUÆQUE FAMÆ cupido.*

SECT. XV.

ὁπωσῶν παρυσάμενον] Τὸ παρυσάμενον est quod menti ob-
jectum est : quod animo occurrit. Confer cl. Hemster-
huf. ad Luciani Contempl. p. 507. Addo Isidor. Epist. v. 92. Οὐκ ἀποσήσομαι ΤΟ ΠΑΡΙΣΤΑΜΕΝΟΝ εἰπεῖν. *Non desinam quod sentio dicere.* Deinde Manutius, ἰδίως δὲ ἐπὶ τέτων κεκράτηκε τῆνομα· quod haud

sprenendum. Suidas : Λείριον· ΚΟΙΝΩΣ τὸ ἀνδρῶν, καὶ
 ΙΔΙΩΣ τὸ ἀνδρῶν τῷ ναρκίσσει καλῶσιν οἱ Ἀττικοί. Cete-
 rum haud dissimiliter locutus est Philo adverb. Flac-
 cum, p. 520. Ταραξιπόλιδες, τῆτο γὰρ ΚΕΚΡΑΤΗΚΕ πῶς
 τῆνομα· et ante eum Herodotus, iv. 149. Καί πῶς τὸ
 οὔνομα τοῦτο ΕΠΕΚΡΑΤΗΣΕ. Qui fundus locutio-
 nis.

τῆς μὲν ἐν ποιήσει τέλος ἐστὶν ἐκπληξίς] Vulgo, ἔμπληξις.
 MS. Parisin. ἔμπληξις. Recte. Aliud est ἔμπληξις aliud
 ἐκπληξις. Ἐμπληξις est *insania*. Ἐκπληξις *perterrefactio*.
 Finis autem visionis poeticæ est ἐκπληξίς sive *perterre-
 facere*. Max. Tyr. xxiii. 4. Οὐδὲν γὰρ εἰκῆ, ἔδῃ ἐκ τῷ
 προσυχνότος, παρέλθοι ἂν εἰς τοιαύτην πόλιν, ὥστε καὶ δεηθῆναι
 Ὅμηρον τὰς θεῶν περὶ θεῶν δόξας ἐμμελῶς μεγαλύνοντες καὶ
 τρέποντες τὰς τῶ πολλῶν ψυχῶν ἐκ ταπεινῆς ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
 Εἰς ΕΚΠΛΗΞΙΝ. Adposite Polybius, ii. 56. Δεῖ τοι-
 γαρῶν ἐν ἐπιπλήττειν (leg. ἐκπλήττειν) τῆ συγγραφία τερατευό-
 μενον διὰ τῆ ἱστορίας τῆς ἐντυγχανόντας καθάπερ οἱ τραγωδιο-
 γράφοι. Τὸ γὰρ τέλος ἱστορίας καὶ τραγωδίας οὐ ταύτων, ἀλλὰ
 τῆναντίον· ἐκεῖ μὲν γὰρ δεῖ διὰ τῶ πιθανωτάτων λόγων ΕΚ-
 ΠΛΗΞΑΙ καὶ ψυχαγωγῆσαι κατὰ τὸ παρὸν τῆς ἀκούοντας· ἐν-
 θάδε δὲ διὰ τῶ ἀληθινῶν ἔργων καὶ λόγων εἰς πάντα τὸν χρόνον
 διδάξαι καὶ πείσαι τῆς φιλομαθῆντας. Vocem usurpat
 Noster supra, Σὺν ΕΚΠΛΗΞΕΙ τῶ πιθανῶ καὶ τῶ πρὸς χάριν
 αἰεὶ κρατεῖ τὸ θαυμάσιον.

ἀμφότεραι δ' ὅμως τῆτ' ἐπιζητῶσι] Robortellus et libri
 scripti, τὸτ' ἐπιζητῶσι. Legendum opinor : ἀμφότεραι
 δ' ὅμως ΤΑΥΤΟΝ ἐπιζητῶσι. *Utraque vero unum idemque
 querunt*. Longinus, sect. 24. Αἴτιον δ' ἐπ' ΑΜΦΟΙΝ τῶ
 κόσμῳ ΤΑΥΤΟΝ οἶμαι. Aristides in Minerv. p. 16.
 Περὶ παντὸς αἰεὶ ΤΑΥΤΟΝ ΑΜΦΟΙΝ δοκεῖ. Qui sequun-
 tur versiculi sunt ex Euripidis Oreste, quorum pri-
 mum, suum fecit Alexis Comicus apud Athenæum,
 lib. viii. p. 339.

Ἦ μῆτερ, ἰκετεύω σε, μὴ πῖσειέ μοι

Τὸν Μισγόλαν, οὐ γὰρ κισθαρωδὸς εἶμι' ἐγώ.

Sic solent Comici : de quo nos ad Suid. i. p. 116.

Οὐρῆ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχίον ἀμφοτέρωθεν
Μασίεταιι ———]

Scribendum, *πλευράς τε καὶ ἰσχία*. quomodo exstat
apud Homer. Iliad. γ. 170. Quocum facit Etymo-
logus, Eustathius, alii. Nonnus Dionys. lib. xiv.
p. 396.

Ἰππεῖη δ' ἀνέτελλε δι' ἰξύος ὄρθιος ἔρη,
ΙΣΧΙΑ ΜΑΣΤΙΖΟΥΣΑ ———

Ceterum ad hunc locum respexit Nicander. Theriac.
476.

Παντόθι μασίζων ἔρη δέμας ———

Nec non Quintilian. x. 7. *Rursus illa prior exercita-
tio plus confert, vocis firmitatem, oris facilitatem, motum
corporis, qui et ipse, ut dixi, excitat oratorem, et jacta-
tione manus, pedis suppletionem, sicut cauda leones facere
dicuntur, hortatur.*

εἴτ' ἔμαρψεν ἠνίας] Scribendum videtur,

Τοσαυτ' ἀκέσας χέρσ' ἔμαρψεν ἠνίας.

Eurip. Hippolyt. 1188.

Μάρπει δὲ ΧΕΡΣΙΝ ἠνίας ἀπ' ἄτυγος.

Idem in Heraclid. 846.

Λαβῶν δὲ ΧΕΡΣΙΝ ἠνίας Εὐρυσθέως
Πώλοις ἐπέιχε ———

Ovid. Metam. ii. 150.

Occupat ille levem juvenili corpore currum

*Statque super, manibusque datas contingere ha-
benas*

Gaudet ———

Atque hæc scripseram, cum magnum Salmasium in
Exercitationibus ad Solinum ita legisse reperi.

Κρέσας δὲ πλευρὰν πτεροφόρων ὀχημάτων] MS. Paris.
πλευρὰ. Quod suavius. Lego et distinguo,

Κρέσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων,
Μεθῆκεν. ———

Ita locutus est Sophocles, Electr. 741.

ΚΑΡΑ προβάλλων ΙΠΠΙΚΩΝ ΟΧΗΜΑΤΩΝ.

Pinnatos currus vocat Arnobius, lib. iii. p. 117. *Nam quid de ipso dicemus Jove, quem solem esse didicitavere sapientes agitantem PINNATOS CURRUS, turba consequente divorum?* Quæ hausta sunt ex loco celeberrimo Platonis in Phædro: Ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν ἔρανω Ζεὺς ἐλαύνων ΠΤΗΝΟΝ ΑΡΜΑ πρῶτος πορεύεται, τῷ δὲ ἔπιται στρατιὰ θεῶν καὶ δαιμόνων. Confer Schol. ad Hom. Odyss. M. 63. Athenagor. Apol. p. 214. Ed. Lips. Origen. Philosoph. p. 117. ubi mire hallucinatus est Wolfius. Deinde recte,

Πατὴρ δ' ὀπίσθε νῶτα σείριε βέβωσ
Ἰππευε —

Pater autem pone, dorso canis fideris invehis, equitabat. Quod et cl. Salmasio placebat. Singulum enim fidus suum habebat equum: unde *fidere vehi* est idem ac *fidereo equo vehi*. Notat autem egregie Euripides anni tempus fervidissimum, cum sol et Sirius una circumferebantur. Adscribam locum Q. Calabri viii. 28. qui rem plane dilucidabit.

Οἶος δ' ἐκ περάτων ἀναφαίνεται ὠκεανοῖο
ἩΛΙΟΣ, θηπτόν ἐπὶ χθόνα πῦρ ἀμαρύσσω,
Πῦρ, ὅτε οἱ πῶλοισι καὶ ἄρμασι συμφέρετ' ἀστὴρ
ΣΕΙΡΙΟΣ —

Qualis vero ex oceani terminis emicat
SOL, igni super terra radians admirando,
Quando cum equis et curru illius circumfertur SI-
RIUS.

Confer Schol. ad Arati Phænom. p. 22. et p. 45. et Eunap. in Jamblic. p. 24. ubi legendum, ἩΛΙΟΣ μὲν ἰφαίνεται πρὸς τῆ ΛΕΟΝΤΟΣ ὄρια, ἠνίκα συνανατέλλει τῷ καλυμένῳ ΚΥΝΙ. Quod et vidit Theodorus Cantarus.

Ἄλλ', ὃ φίλιπποι Τρῶες—] Ex Euripidis Alexandra
T 4

sive Cassandra, cujus meminere Hesychius, Schol. ad Aristoph. Ranas, Stobæus non semel. Huc referenda sunt quæ leguntur apud Plutarch. Polit. Præcept. p. 821. "Ὡσπερ ἔν τ' Κασάνδρας ἀδοξίας ἀνόνητος ἦν ἡ μαντικὴ τοῖς πολίταις"

Ἄκραντα γάρ μ' ἔθηκε θεσπίζειν θεός,
Καὶ πρὸς παθόντων κῆν κακοῖσι κειμένων,
Σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ μαίνομαι.

Ubi notandum illud ἄκραντα. Quippe Teucris haud credita Cassandra. Atque hinc emendandus Orpheus sive Auctor de Lapid. xx. 7.

— Κεχολωμένος Ἀργυρότοξος
Κασάνδρην ἐκέλευσεν ἀκρόντεσσιν ἅπαντα
ΘΕΣΠΙΖΕΙΝ Τρώεσσιν, ἐτήτυμά περ φρονέουσαν.

Legendum proculdubio, ΑΚΡΑΝΤΑ θεσπίζειν. Ad Euripidem respexit Orpheus. Confer cl. Merrick. ad Tryphiodor. p. 63. Huc spectat etiam Cicero ad Attic. viii. 11. Προθεσπίζω igitur, noster Attice, non ariolans, ut illa cui nemo credidit, sed conjectura prospiciens. Deinde οἱ ἐπὶ τὰ ἐπὶ Θήβας, sunt septem illi duces, qui ad Thebas militarunt: de quibus Æschylus in cognomine tragœdia. Quod ex sequentibus patet.

Δεῖναὶ δὲ καὶ ἔκφυλοι αἱ παραβάσεις] Hujus loci Græcismus plerisque Interpretes fefellit. Recte Pearcius: *Egregiæ vero digressiones sunt etiam alienæ.* Quod non erat mutandum. Deinde legitur, καὶ οἱ κατ' ἡμᾶς δεινοὶ ῥήτορες βλέπουσιν ἐριννώας in quibus Quintilianum suum ob oculos habuisse videtur Noster, ix. 2. *Novi vero et præcipue declamatores audacius, nec mehercule sine motu quodam IMAGINANTUR.* Quæ sequuntur, ὁ λέγων Ὀρέης φαντάζεται ταῦθ', ὅτι μαίνεται, expressa sunt ex Plutarcho de Placit. Philosoph. p. 900. Ὁ γὰρ τραγικὸς Ὀρέης ὅταν λέγει,

ὦ μήτηρ ἱκετεύω σε —

λέγει μὲν αὐτὰ ὩΣ ΜΕΜΗΝΩΣ, ὁρᾷ δὲ ἔδεν, ἀλλὰ δοκεῖ μόνον.

ἀμα γὰρ τῷ πραγματικῶς ἐπιχειρεῖν] Vulgo, πραγματικῶ. Lege, πραγματικῶς· quod et viro docto ad Longinum placuisse video. Quæ paulo infra leguntur, αἰεὶ ἔ κρείττονος ἀκρόμεν, recte reddit cl. Morus, *Id, quod majorem vim habet, attendimus. Quod fortius est, MOST STRIKING.*

SECT. XVI.

Καὶ δὴ διέξιμεν] Hæc non nemini corrupta sunt visa. Sed nihil minus. Ita locutus est Demosthenes, Philipp. i. Καὶ τᾶλλα ὡς ἂν μοι βέλτισα κὶ τάχισα δοκῆ παρασκευασθῆναι, ΚΑΙ ΔΗ περὶ αἰσῶμαι λέγειν. Quomodo non semel loquitur Plutarchus. Huc accedit Hesych. Καὶ δὴ, ἐπὶ τῷ ἤδη.

τὸν κατὰ τῶ ἀριείων τῶ Ἑλλάδος ὄρκον] Vulgo, τὸν τῶ ἀριείων &c. MS. Eliens. τὸν κατὰ τῶ ἀριείων· quod unice placet. Aristides, vol. ii. p. 440. Τὸ δὲ καὶ ΟΜΟΣΑΙ ΩΣ ΚΑΤΑ ΘΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ, τῷτο ἔχει τῶ ὑπερβολὴν τῆς σεμνότητος· οὐ μὰ τὴς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων. Schol. ad Aristoph. Av. 1613. Τῷτο ὁ Ποσειδῶν λέγει μηδέπω ἐμφανίσας ἑαυτὸν, καὶ γελοῖως ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΥ ΟΜΝΥΣΙ. Auctor Epistolæ ad Hebræos, vi. 13. τῷ γὰρ Ἀβραάμ ἐπαγγελιάμενος ὁ Θεός, ἐπεὶ ΚΑΤ' ΟΥΔΕΝΟΣ εἶχε μείζονος ΟΜΟΣΑΙ, ΩΜΟΣΕ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΥ. Eximie Æschines, περὶ Παραπρεσβ. p. 294. Ἦγεῖται δὲ, ὅταν τι ψεύδηται, τῶ λόγων ΟΡΚΟΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΙΣΧΤΝΤΩΝ ΟΦΘΑΛΜΩΝ. Ita scribendus iste locus: quod et recte observavit cl. Casaubonus ad Theophrastum. Jurare per oculos haud inusitatum. Haud aliter Cyclops apud Theocritum, vi. 22.

—Οὐ τῶ ἐμὸν τῶ ἕνα γλυκὺν, ὧ ποθόρημι

Εἰς τέλος—

ὡς κηφιζομένους—παρίσασθαι φρονεῖν] Assentior Hudsono legenti κηφιζομένοις· quod elegantius. Dionysius Halicar. Antiq. Rom. x. 28. ΡΩΜΑΙΟΙΣ δὲ ἄρα, οἷς

ἑτέρων ἄρχεν πάτριόν ἐστι, οὐ ΠΑΡΑΣΤΗΣΕΤΑΙ ταῦτὰ περὶ
 ἑαυτῶν ΦΡΟΝΕΙΝ. Confer cl. Dorvil. ad Charit. p. 391.
 Sed nihil muto. Anonymus, Orat. Funeb. in Con-
 stantin. p. 703. Ed. Haverc. Καὶ τί ΠΑΡΙΣΤΑΤΑΙ
 ΦΡΟΝΕΙΝ ΤΜΑΣ ἐπὶ τοῖς ἄρτι συμβεβηκόσι; Quod in-
 primis notandum. Huc facit Polybius, ii. 59. Καὶ
 περ ὁ συγγραφεὺς βεβλόμενος αὖξεν αὐτῆ τὴν δόξαν, καὶ ΠΑΡΑ-
 ΣΤΗΣΑΣΘΑΙ ΤΟΥΣ ΑΚΟΥΟΝΤΑΣ εἰς τὸ μᾶλλον αὐτῶ
 συναγανακτεῖν ἐφ' οἷς ἔπαθεν.

παρὰ τῷ Εὐπόλιδι ἔ' ὄρκος τὸ σπέρμα φασὶν εὐρῆσθαι] Ita
 locutus est non semel Dionysius Halicarnassensis, et
 Auctor vitæ Homeri, p. 323. Ed. Gale. Quintil. iii.
 6. Translationem hic primus omnium tradidit, quanquam
 SEMINA ejus quædam citra nomen ipsius APUD ARIS-
 TOTELEM REPERIUNTUR. Deinde sequuntur Eu-
 polidis verba,

Οὐ γὰρ, μὰ ἔ' Μαραθῶνι ἔ' ἐμὴν μάχην,
 Χαίρων τις αὐτῶν τῆμόν ἀλγυνεῖ κίεαρ.

Quæ ita festivissime vertit, verus Musarum sacerdos,
 Gulielmus Smith, Decanus Cestrensis :

No, by my labours in that glorious field,
 Their joy shall not produce my discontent.

Atqui, mi homo, χαίρων est impune. Aristoph. A-
 charn. 562.

'Αλλ' ἔδ'ε ΧΑΙΡΩΝ ταῦτα τολμήσει λέγειν.
 Verum haud impune hæc audebit dicere.

Atque ita intelligendus Herodotus, ix. 106. cujus
 mentem minus perspectam habuerunt viri doctissimi:
 Ἴωνας ἐδεμίην ἐλπίδα ἔχον ΧΑΙΡΟΝΤΑΣ πρὸς τῶν Περσέων
 ἀπαλλάξειν. Ubi χαίροντας ἀπαλλάξειν est impune la-
 tuos. Xenophon. Exped. lib. v. Ὅμῃ μὲν ὄντες πολ-
 λοι ὡσπερ νυνὶ, δοκεῖτε ἂν μοι καὶ ἐντιμοὶ εἶναι, καὶ ἔχειν τὰ
 ἐπιτήδεια—διασπασθέντες δ'ε, καὶ κατὰ μικρὰ γενομένης τῆς
 δυνάμεως, ἔτ' ἂν τροφήν δύναισθε λαμβάνειν, ἔτε ΧΑΙΡΟΝ-
 ΤΕΣ ἂν ΑΠΑΛΛΑΞΑΙΤΕ. Item Celsus apud Origen.

lib. viii. p. 404. Τὸν Διόνυσον ἢ τὴν Ἡρακλέα παρόντα εἰ
ἐλοιδόρησας, ἐκ αὐτῶν ἴσως ΧΑΙΡΩΝ ΑΠΗΛΛΑΞΑΣ. Confer
nos ad Theocritum, viii. 40. Ceterum locus iste,

Οὐ γὰρ, μὰ τὴν —
Χαίρων τις αὐτῶν τῶν ἀλγυνεῖ κέαρ,

totidem verbis legitur apud Euripid. in Medea, 398.
unde mutuatus est Eupolis. Qui mos istorum ho-
minum est, de quo nos supra ad sect. 15.

δι' ἀσφαλείας ἄγει καὶ ὀνόματα] Elegans locutio. Xe-
nophon. Memor. iv. 6. Ὅποτε δὲ αὐτός τι τῷ λόγῳ δι-
εξίει, διὰ τῆς μάλις ἀμολογμένων ἐπορεύετο, νομίζων ταύτην
τὴν ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ εἶναι λόγῳ τοιγαρῶν πολὺ μάλις, ὡς ἐγὼ
οἶδα, ὅτε λέγοι, τὴν ἀκέντητον ἀμολογῶντας παρεῖχε· ἔφη δὲ καὶ
Ὅμηρον τῷ Ὀδυσσεῖ ἀναθεῖναι τὸ ΑΣΦΑΛΗ ῥήτορα εἶναι, ὡς
ἱκανὸν αὐτὸν ὄντα διὰ τῆς δοκέντων τοῖς ἀνθρώποις ΑΓΕΙΝ
ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ. Plutarchus, Polit. Præcept. p. 803.
Μάλις μὲν ἔν ἐσκεμμένῳ πειρῶ καὶ μὴ διακένῳ τῷ λόγῳ χρῆ-
σθαι πρὸς τὴν πολλὰς μετ' ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ. Locutionis
fundus Homerus, Odyss. Θ. 171.

— ὁ δ' ΑΣΦΑΛΕΩΣ ἀγορεύει.

Atque ad hunc locum respexit Xenophon. Ceterum
restituendus hac occasione Ælianus, Var. Hist. iii.
26. Γελάσαντά φασι τὸν Κροῖσον τοῖς μὲν Ἐφεσίοις συγχωρῆσαι
καὶ μετ' ἐλευθερίας ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ. Ita scribendus iste lo-
cus, qui viros doctissimos plurimum torfit.

ἕως ἀπαντας ἔθαψε δημοσίᾳ ἢ πόλιν] Hic locus laudatur
Plutarcho, de Gloria Atheniens. p. 350. laudatur et
Tiberio Rhetori, p. 182. Ed. Gale. Desumptus est
autem ex Demosth. de Coron. p. 550. ad quem lo-
cum consulendus Taylorus.

SECT. XVII.

συμμαχεῖ τε τῷ ὕψει] Libri scripti, συμμαχεῖται.
Scribendum, συμμαχεῖ τε τῷ ὕψει τὰ σχήματα, καὶ πάλιν

ἀντισυμμαχεῖται. *Et sublimitatem adjuvant figura, et ab ea vicissim adjuvantur.* Quod et præclare vidit Schurzfleischius, et ante eum nescio quis in margine Codicis Eliensis. Nihil verius hac emendatione. Deinde recte, ἡγεμόνας ἐν ὑπεροχαῖς. *Summos magistratus. Summa vi et potestate præditos.* Ἐξουσίας ὑπερεχέσας vocat D. Paulus. Quod perinde est. Huc facit Auctor de Causis corrupt. Eloquent. cap. 19. *At bercule pervulgatis jam omnibus, cum vix in cortina quisquam assistat, qui elementis studiorum etsi non instructus, at certe imbutus sit, novis et exquisitis eloquentiæ itineribus opus est, per quæ orator fastidium aurium effugiat, utique apud eos JUDICES, QUI VI AUT POTESTATE, non jure et legibus cognoscunt, et nec accipiunt tempora, sed constituunt; nec expectandum habent oratorem, dum illi libeat de ipso negotio dicere, sed sæpe ultro admonent, atque alio transgredientem revocant, et festinare se testantur.*

Καί πως παραληφθεῖσα] Locus vexatissimus. Lego et distinguo: Καί πως ΠΑΡΑΛΕΙΦΘΕΙΣΑ ἢ ἔ πανουργεῖν τέχνη τοῖς κάλλεσι καὶ μεγέθεσι, τὸ λοιπὸν ὑποδέδυκε καὶ πᾶσαν ὑποψίαν ἐκπέφυγεν. Vox fuit non a παραλείπειν prætermittere, sed a παραλείφειν illinere, obtegere, dealbare. Metaphora ducta a parietibus dealbatis sive calce obductis. Notum proverbium: Δύο τοίχες ἀλείφεις: de quo Pausanias in Eliacis, et nos ad Suidam v. Εὐφειγγέας. Verbum παραλείφειν usurpat Aristophanes in Eccles. et Aristoteles in Rhetoricis. Idem παραλείφειν et παραχρίειν. Suidas: Κονιάται, οἱ τὰς τοίχας παραχρίοντες. Haud dissimiliter locutus est Demades in Orat. p. 180. ΑΛΕΙΨΑΝΤΕΣ λόγοις εὐπρεπέσι Θεβαίων τὰς παρόντας. Quomodo Philo, ii. p. 310. Εὐπρεπέσιν ὀνόμασι τὰ αἰσχρὰ ἐπικοσμεῖν. Non potuit elegantius Longinus. Nosfram autem emendationem unice firmant quæ sequuntur: Τίτι γὰρ ἐνταῦθ' ὁ ῥήτωρ ἀπέκρυψε τὸ σχῆμα; δῆλον ὅτι ΤΩ, ΦΩΤΙ ΑΤΤΩ. Quæ verba in primis notanda.

SECT. XVIII.

Τί γὰρ ἂν γένοιτο τέττε καινότερον, ἢ] “ Vocem τέττε
 “ ejiendam esse censeo, quia sequitur ἢ post καινό-
 “ τερον, quæ particula satis comparativo respondet.”
 Pearce. Fallitur vir doctissimus. Istiusmodi Pleo-
 nasms delectantur Attici. Lyfias cont. Theomnest.
 p. 183. Τί γὰρ ἂν ΤΟΥΤΟΥ ἀνιαιρώτερον γένοιτο αὐτῷ, ἢ
 τεθναῖναι μὲν ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, αἰτίαν δὲ ἔχειν ἀπὸ τῶν παιδῶν;
 ad quem locum consulendus cl. Marklandus. Con-
 fer etiam Euripid. Heraclid. 298. Ceterum hunc
 locum Demosthenis, qui illustris est, imitatus videtur
 Heliodorus, Æthiop. lib. i. p. 46. Καὶ τί γένοιτ' ἂν,
 ἔφη ὁ Θεαγένης, καινότερον, ἢ τί ἀθεμιστότερον, ἢ ὄρκων μὲν καὶ
 σπονδῶν παραβαινομένων, Χαρικλείας δὲ λήθην ἐμῆ λαβύσης,
 καὶ πρὸς ἄλλων γάμους ἐπινευσης. Ubi notanda locutio,
 καινότερον ἢ ὄρκων de qua nos in Epist. ad cl. Warton.
 P. 334.

τὰ σαθρὰ τῶν—πραγμάτων] Quicquid vitiosum et
 male sanum fit, σαθρὸν vocant Græci. Demosth. O-
 lynth. ii. p. 7. Ὡσπερ γὰρ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, ἕως μὲν
 ἂν ἐρρωμένος ἦ τις, ἕδεν ἐπαισθάνεσθαι τὸ καθ' ἕκαστα ΣΑΘΡΟΝ·
 ἐπὶ δὲ ἀρρώσθημά τι συμβῆ, πάντα κινεῖται καὶ ῥήγμα, καὶ
 σρέμμα, καὶ ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων ΣΑΘΡΟΝ ἢ. Quem
 locum ante oculos habuit Josephus, Bell. Jud. lib. vi.
 p. 392. Ed. Haverc. nec non Plutarchus de Adul.
 p. 69. Confer etiam Demosth. p. 66. ubi eadem
 leguntur. Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. xi. 20.
 Καὶ ταῦτα ἅπαντα διαπράξάμενος, καὶ εἴ τι καὶ ἄλλο ΣΑΘΡΟΝ
 ἦν τῆς πολιτείας ἐπανορθωσάμενος, ἀπέθετο τὰς βλάβδας. Hinc
 σαθρὸν φθίγεισθαι, vitium sonare: de quo cl. Casau-
 bonus ad Persium, iii. 21. Damascius in vit. Isidori
 apud Photium, p. 1036. Ἦν δὲ ἱκανὸς διιδεῖν, ὅση τε
 ΣΑΘΡΟΝ ΦΘΕΓΓΕΤΑΙ ὁ λόγος, καὶ ὅση ὑγιής. Facile au-
 tem perspicere poterat, ubi oratio esset vitiosa, et ubi sana.
 Ita scribendus iste locus, qui et paulo auctior legitur

apud Suid. v. Πρόσοιτο. Hinc eleganter Dio Chrysoft. Orat. xlvi. p. 535. Οὐ μὲν τοι παρ' ὑμῖν τύχον εἰδείς ἐστὶ κηφὴν ἄγριος, ΒΟΜΒΩΝ ΣΑΘΡΟΝ, γευόμενος τῆ μέλιτος. Quod vero Græci σαθρὸν, Latini ægrum, vocant. Tacitus, Hist. i. 4. *Quid in toto terrarum orbe validum, quid ÆGRUM fuerit.* Suetonius in Tiberio: *Forte in quodam dissonando die mane prædixerat, quicquid ÆGRORUM in civitate esset, visitare se velle: id a proximis aliter exceptum est; jussique sunt omnes ÆGRI in publicam porticum deferri, ac per valetudinum genera disponi.* Locus longe elegantissimus et festivissimus, sed cujus mentem nemo, quod sciam, hactenus perspexit. Per ægra intelligenda sunt τὰ σαθρὰ ἢ πόλις, quicquid diuturnitate temporis vel attritum vel labefactatum esset. Hæc aiebat se visitare velle Tiberius, ut instauranda curaret. Ceterum ad hunc Demosthenis locum respexit Aristides, vol. i. p. 498. Ὑμέτερον τοίνυν ἐστὶν ὀρώνας τὸν φόβον αὐτῶ, καὶ ΟΠΗ ΣΑΘΡΟΣ ΕΣΤΙ, μηδὲν ἀνεῖναι βώμης, ἀλλ' ἐπικεῖσθαι καὶ παρελίσθαι τὰς λαβὰς, καὶ μὴ τὰ κείνω συμφέροντα προκρίναι. παραξυνθέντες ἐκ τῆ παραχρημα] Vulgo, παραξυνόντες. Hæc manifesto corrupta sunt. Scribendum sine dubio, ΠΑΡΟΞΥΝΘΕΝΤΕΣ. Quod et vidit cl. Ruhnkenius. Schol. ad Theocrit. xiv. 10. Ἐκ τῆ παραχρημα ὀξυνόμενος. Haud aliter corruptus Euripides, Heraclid. 16.

— φεύγομεν δ' ἀλώμενοι,
 Ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν.

Scribendum, ΕΞΟΠΙΣΘΕΝΤΕΣ. Deinde MS. Paris. ἀπ' αὐτῆς ἢ ἀληθείας. Recte. Quæ sequuntur scabra sunt et inveniusta. Robortellus et Manutius cum MSS. nonnullis, ἀπάγει καὶ παραλογίζεται. Omnino vere. Τὸν ἀκροάτην ἀπάγειν est *Auditorem ab re abducere, atque adeo fallere.* Lucianus de Domo: Ταῦτα πάντα, ὧ ἄνδρες δικασαί, εἴχ' ὀραῖτε ὅπως ΑΠΑΓΕΙ ΜΕΝ ΤΟΝ ΑΚΡΟΑΤΗΝ, καὶ πρὸς τῆ θεῖαν ἀπογράφει. Quare totum locum ita refingendum esse censeo: Σχίδον γὰρ

ὡς οἱ ὑφ' ἑτέρων ἐρωτώμενοι, ΠΑΡΟΞΥΝΘΕΝΤΕΣ ἐκ τῆ πα-
ραχρήμα, πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆ ἀληθείας
αὐθυπαντῶσιν· ἄτω τὸ σχῆμα τῆ πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως, ΕΚ
ΤΟΥ ΔΟΚΕΙΝ ἕκαστον τῶ ἰσπεμμένων ἐξ ὑπογυῖα κεκινῆσθαι τε
καὶ λέγεσθαι, ΤΟΝ ΑΚΡΟΑΤΗΝ ΑΠΑΓΕΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑ-
ΛΟΓΙΖΕΤΑΙ. *Quemadmodum enim illi, qui ab aliis quid
interrogati sunt, subita illa interrogatione commoti atque
excitati, ei quod dicitur celeriter atque adeo ex ipsa veri-
tate respondent; sic figura interrogationis et responfionis,
eo quod videtur unumquodque eorum, quæ meditata sunt,
extempore proferri, auditorem fallit et ludificatur. Quæ
plana et perspicua sunt.*

SECT. XIX.

ἐμποδίζεσης τι καὶ συνδιωκίσης] Sic scribendum est
cum Fabro. Longini auctoritas sexcentis librariis
anteferenda. Ita enim sect. xxi. Τῆ πάθος τὸ ΣΥΝ-
ΔΕΔΙΩΓΜΕΝΟΝ ἢ ἀποτραχυνόμενον—Τὸ πάθος ὑπὸ τῶν
συνδέσμων ΕΜΠΟΔΙΖΟΜΕΝΟΝ. Nihil verius hac emen-
datione.

SECT. XX.

ὅταν δύο ἢ τρία, οἷον κατὰ συμμορίαν ἀνακρινάμενα, ἀλ-
λήλοις συνεργάνιζῃ ἢ ἰσχύν] Vulgo, συμμορίας. Robor-
tellus et Manutius cum nonnullis MSS. κατὰ συμμο-
ρίαν. Recte. Josephus, Antiq. Jud. lib. v. 7. καὶ
δαπανῶντες κατὰ συμμορίαν. Deinde legendum, ἀλλήλοις
συνερανίζῃ, non ut in vulg. ἐρανίζῃ· quomodo locutus
est Appian. de Bell. Civil. lib. ii. p. 716. Καὶ ΤΡΕΙΣ
οἶδε τὸ μέγιστον ἐπὶ πᾶσι κράτῳ ἔχοντες ΤΑΣ ΧΡΕΙΑΣ
ΑΛΛΗΛΟΙΣ ΣΤΝΕΡΑΝΙΖΟΝ. Quæ plane gemella
sunt.

Πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν—τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ
φωνῇ] Nobilis locus ex Demosthenis Midiana, cujus

meminit Plutarchus in Platon. Quæst. p. 1010. meminit et Mufonius apud Stobæum, Serm. xix. Huc facit Claudius Saturninus de pœnis Paganorum, lib. xvi. §. 6. qui hac occasione corrigendus est: *Non enim plaga repræsentat contumeliam sed dedecoratio: neque verberari liberis est malum, quamvis est malum, si in contumeliam: multa enim utique facit qui verberat, quorum qui patitur quædam neque annunciare poterit alii, scemate, aspectu, voce.* Scribendum sine dubio: **NISI in contumeliam.** Quod ex sensu loci patet. Confer cl. Taylor. ad Demosthenis Midianam. Ceterum haud aliter locutus est, ut Xenophonta taceam, Plutarchus in Agefilao: *Εἰ δὲ τις ὑπ' ἀνάγκης προέλθοι, καὶ ΣΧΗΜΑΤΙ καὶ ΦΩΝῃ καὶ ΒΛΕΜΜΑΤΙ ταπεινὸς ἐφαίνετο καὶ συνεσταλμένος.* Cicero, Offic. i. 29. *Licet ora ipsa cernere iratorum, et eorum, qui aut libidine aliqua, aut metu commoti sunt, aut voluptate nimia gestiunt, quorum omnium VULTUS, VOCES, MOTUS, STATUSQUE mutantur.* Ita scribendus iste locus. Atque hinc illustrandus et firmandus locus Ciceronis, Tuscul. Quæst. iii. 22. *Hi (Corinthii) poterant omnes eadem illa de Andromacha deplorare, Hæc omnia vidi: sed jam decantaverant fortasse: eo enim erant VULTU, ORATIONE, omni reliquo MOTU et STATU, ut eos Argivos aut Sicyonios diceret: magisque me moverant Corinthi subito adspectu parietinæ quam ipsos Corinthios.*

ἐν σώσει γὰρ τὸ ἡρεμῶν] Manutius *ἐν τάξει* quod neutiquam spernendum. Confer cl. Schurtzfleisch. ad locum. Quod sequitur, *ἐπεὶ φορὰ ψυχῆς καὶ συγκίνησις ἐστίν,* sumptum est ex Plutarcho, ii. p. 375. *τὴν νόησιν καὶ τὴν φρόνησιν ὡς ΝΟΤ ΦΟΡΑΝ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΝ ἔσαν.*

SECT. XXII.

μέσα τινὰ παρεμβάλλοντες ἀλόγως] Inepte reddunt, *Quædam in medio contra rationem ponentes.* Idem *παρ-*

ἐμβαλόντες ἀλόγως et παραλόγως ἐμβαλόντες. Quomodo locutus est infra: ΠΑΡΑΛΟΓΩΣ διὰ μακρᾶ τὸ πάλας ζητούμενον ἐπὶ τέλει πρὸς προσαποδῆς. Quæ sequuntur, ἀγχιερρόφως ἀντισπώμενοι τὰς λέξεις, minus recte administravit vir doctissimus. Nos pristinam distinctionem revocavimus. Πρὸς τὴν ἀγωνίαν ἀντισπώμενοι. Quoquo versum ab animi impetu, velut instabili quodam vento, nunc hic, nunc illuc jaetati. Philo de Vit. Mosis, lib. iii. Ἀνδελκόμενος δὲ καὶ ΑΝΤΙΣΠΩΜΕΝΟΣ πρὸς ἑκατέρω μέρος ὧδε κἀκεῖσε, τί χρὴ δεῖν ἠπόρει. Itaque utraque ex parte hic et illuc varie distractus, quid facto opus esset, nescire.

προεισέβαλε γὰρ εὐθύς] Sensus manifestus, verba fortasse non item. Tu verte: Exorsus est statim ab ipso metu, adeo ut ne compellarit quidem auditores, prius quam istum metum incussisset. Ita vertendus iste locus, quem minus intellexit cl. Morus. Græca suaviora et elegantiora sunt. Notandum illud, πρὸς τὸ ἐφεσῶς δέ] ob imminentem timorem. Plutarch. in Alexandro. Ὁ δὲ πατήρ καὶ δακρυῦσαι τι λέγεται ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΧΑΡΑΝ. Pater autem ob gaudium illachrymassè etiam dicitur. Wept for joy. Restituenda ista vocula Tatiano, Orat. ad Græcos. Sect. vi. Ἐχρῶν δὲ μήτε βασιλέας προλήματι θεραπεύειν. Ad quem locum insigniter nugantur viri eruditi. MS. Reg. Par. προσλήματι. Legendum proculdubio: πρὸς λῆμμά τι. Reges neutiquam colendi sunt ob lucellum aliquod. Schol. ad Aristoph. Pac. 980. Ἀλλὰ καλέλαβόν σε ὑπέχουλα ἐτοίμην χεῖρα ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΗΜΜΑ.

ὁ δὲ Δημοσθένης ἔχ' ἔτι μὲν αὐθάδης] Hæc vulgo non recte reddunt. Verte, Demosthenes autem non tantum sibi sumit quantum Thucydides. Non adeo audax est in iis divellendis, quæ natura sunt unita, ac Thucydides. Hæc est mens Longini. Quod ex sequentibus manifestum est. Deinde legitur, ἀλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσων καὶ ἔξωθεν ποθεν ἐπεισκυκλῶν. Qui locus elegans. Noster supra: Ἐτέρα ἐτέροις ΕΠΕΙΣΚΥΚΛΟΥΜΕΝΑ. Dionysius Halicarn. Art. Rhet. cap. 10. Καὶ οὐ δεῖ ἔξωθεν λόγους φαντασίαις ΕΠΕΙΣΚΥΚΛΕΙΣΘΑΙ. Nec visionibus

sermones importuni sunt ingerendi. Ita scribendus et interpretandus est iste locus. Restituendum hoc verbum Aristophani, Vesp. 1466.

Νὴ τὸν Διόνυσον, ἀπορά γ' ἡμῖν πράγματα
Δαίμων τις ΕΙΣΚΕΚΥΚΛΗΚΕΝ εἰς τ' οἰκίαν.

Vulgo, εἰσκέκληκεν. Sed alterum est rotundius et elegantius. Agnoscit etiam Scholiastes: Εἰσκεκύκληκεν, εἰσήνεγκεν, εἰσήγαγεν. Quare nulla est dubitatio, quin ita scripserit Comicus. Quæ paulo infra leguntur, τὸ πάλαι ζητέμενον εὐκαίρως ἐπὶ τέλει καὶ προσαποδῆς, non recte accepit vir doctissimus. Ἐπὶ τέλει προσαποδῆναι est *in fine tandem proferre*. Dionysius Halic. Art. Rhet. cap. 2. Ποτὲ μὲν ἐν ἀρχῇ χρῆσιόν τῷ τύπῳ τέτρω, ποτὲ δὲ καὶ ΕΠΙ ΤΕΛΕΙ. *Hac dicendi forma nunc in principio, nunc in FINE utendum est.*

SECT. XXIII.

Αὐτίκα (φῆσι) λαὸς ἀπείρων] Lego et distingo, Αὐτίκα φῆσι,

— Λαὸς ἀπείρων
Θῦνεν, ἐπ' ἠϊόνεσσιν δ' ἰσάμενοι κελάδησαν.

Αὐτίκα est *Exempli gratia*. Quod nescio an primus observarit Tanaquillus Faber ad Lucretium. Confer cl. Markland. ad Lyfiam, Orat. xix. et cl. Ernest. ad Xenoph. Memor. iv. 7. Idem autem ἀπείρων et ἀπειρεῖ quomodo locutus est Iosephus, Bell. Jud. ii. ΚΑΤΕΙΣΙ μὲν ΑΠΕΙΡΟΣ ἐκ τ' χώρας ΛΑΟΣ ἐπὶ τὴν Θρησκειάν. Ceterum vocem Θύνων sive Θύνων de *Thynnorum strepitu* accepit vir doctissimus ad Plutarch. de Sera Num. Vindict. p. 53. quod et ante eum fecerat homo omnium Interpretum futilissimus Dominicus Pizimentius. Ita enim reddit: *Statim inquit, populus infinitorum thynnorum in arenis dispositi obstrepebant.* Reipexit autem, opinor, poeta, quisquis fuit, ad

Homer. Il. K. 524.

Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὤρτο κυδοιμὸς
ΘΥΝΟΝΤΩΝ ἄμυδις —

Quæ sequuntur, Ἄλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον παρατηρήσεως ἄξια, manifesto corrupta sunt, atque ita certo certius refingenda: Ἄλλ' ΕΚΕΙΝΟ μᾶλλον παρατηρήσεως ΑΞΙΟΝ. Sed illud potius observatu dignum, quod Pluralia non nunquam splendidiora exeunt et magnificentiora, et granditatem aliquam ob solum numerum præ se ferentia.. Sopater, Prolegom. in Aristidem, ΕΚΕΙΝΟ ΔΕ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΕΟΝ, ὅτι Πλάτων ἐκ εὐθύς εἰδ' ἐκ προοιμίῳν ἤλθεν ἐπὶ τῇ κατηγορίᾳ τῶν ἀνδρῶν. Demosthenes cont. Neæram. ΑΞΙΟΝ ΔΕ ΚΑΚΕΙΝΟ ἐνθυμηθῆναι, ὅτι Ἀρχίαν τῷ ἱεροφάντῃ γενόμενον ἐκολάσατε ὑμεῖς. Emendandus, dum hoc agimus, Julianus, p. 292. ed. Spanh. Κἀκεῖνο δεξιὸν ἐννοεῖν, ὅσοι παρὰ τῷ ἔμπροσθεν ἀνάλονται λόγοι περὶ τῆς φύσεως κοινωνικῶν εἶναι τὸ ζῶον τῷ ἀνθρώπῳ. Scribe, Κἀκεῖνο Δ' ΑΞΙΟΝ ἐννοεῖν.

*Ω γάμοι, γάμοι] Ita locutus est Sophocles, Trachin. 1096.

—*Ω χέρες, χέρες.

et Neophon in Medea apud Stobæum Grotii, p. 107.

—*Ω χέρες, χέρες,

Πρὸς οἶον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα; φεῦ
Τάλαινα τόλμης, ἢ πόλυν πόνου βραχεῖ
Διαφθερῆσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ.

Ita scribendus iste locus. Quæ sequuntur, Πάντα γὰρ ταῦτα ἐν ὀνομά εἰσιν, mutila sunt. Aliud Tollius, aliud Pearcius. Sed neuter scopum tetigit. Nos eleganter refinximus: Πάντα γὰρ ταῦτα, ΤΑ ΜΕΝ ἐν ὀνομά εἰσιν, Οἰδίπυς· ἐπὶ δὲ Πατέρων, Ἰοκάστη· Omnia enim hæc de uno homine Œdipo, illa de Jocasta, dicuntur. Noster supra, sect. viii. Δισσὰ δὲ περὶ ΤΑΥΤΑ, ΤΑ ΜΕΝ νοήσεως, ΘΑΤΕΡΑ δὲ λέξεως. Poteris etiam legere, ἐπὶ δὲ Πατέρων, ut χέρες subintelligatur. Confer Suid. v. Κυζικηνοὶ σατῆρες.

Sed illud, opinor, verius. Ceterum huc respexit Tertullian. Apolog. cap. 9. *Persas cum suis matribus misceri Ctesias refert. Sed et Macedones suspecti, quia cum primum Œdipum tragœdiam audissent, ridentes incesti dolorem, Ἡλαυνε, dicebant, τὴν ματέρα.* Nil novi fecit Œdipus, dicebant Macedones; Matrem suam inivit. Ἐλαύνειν ἢ μητέρα est *matrem suam subagitare.* Aristoph. Eccles. 39.

Τὴν νύχθ' ὄλην ΗΛΑΥΝΕ μ' ἐν τοῖς σρώμασιν.

Ad quem locum vide Tanaquillum Fabrum. Ceterum quod fecit Œdipus, fecit etiam Cordopio apud Comicum, de quo nos ad Theocritum, i. 105. Confer etiam Sextum Empir. p. 724. et cl. Fabricium ad locum.

συνεπλήθυσε καὶ τὰς ἀτυχίας] Ita MS. Par. Recte. Quocum facit Robortellus. Auctor nescio quis apud Suidam: Χειμῶν ἐξαίσιος νυκτὸς γενόμενος τὸ ρεῦμα ΣΥΝΕΠΛΗΘΥΣΕ. Dio Cassius in Augusto: Καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀγιοτάτων ἱερῶν ἀναθήματα ἢ Κλεοπάτρα ἀνελομένη, ΣΥΝΕΠΛΗΘΥΣΕ τὰ λάφυρα τοῖς Ῥωμαίοις.

ἐφ' ᾧν δέχεται τὰ ὑποκείμενα ἀΐξῃσιν] Sic vero scribendum, non ut in vulg. ὑπερκείμενα. *Subiecta materia.* Noster, sect. i. Προτέρως μὲν τῷ δεῖξαι τί τὸ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΝ. Plutarch. de Orac. defectu: Οὐ γὰρ ἴσως οἰκεῖα ταῦτα ΤΟΙΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΙΣ ΠΡΑΓΜΑΣΙΝ. Quod sequitur, τὸ πανταχῶς κώδωνας ἐξῆφθαι, elegans est, et petitum ex Demosth. contr. Aristogit. i. p. 493. Ταῦτα τοίνυν Ἀριστογείτων τὰ καλῶς ἔτω πεπηγότα τῇ φύσει καὶ τοῖς ἡθεσι τοῖς ὑμετέροις κινεῖ καὶ ἀναιρεῖ καὶ μεταρρίπτει, καὶ ἂν ἢ ἄλλων ἢ ἡτυχηκότων ἕκαστος ΑΨΟΦΗΤΙ ποιεῖ, ταῦτ' ἔτος μονονῶ ΚΩΔΩΝΑΣ ΕΞΑΨΑΜΕΝΟΣ διαπράττεται. Hinc Κωδωνοφορεῖν, *tintinnabula ferre*: de quo Aristophanes in Av. 843. et Ἐκκωδωνίζειν, *divulgare.* Athenæus, lib. v. p. 219. Ἀλλὰ μὴν εἰδ' ᾧν (leg. εἰδ' ᾧν) ὁ Πλάτων εἶρηκε περὶ Σωκράτους, ἢ Κωμικῶν τις εἶρηκεν, εἰδ' ὅτι μαίαιας βλοσυρᾶς υἱὸς ἦν, εἰδ' ὅτι Ξανθίππη χαλεπὴ ἦν γυνὴ, ἢ τις καὶ νιπῆρας αὐτῆ κατέχει ἢ κεφαλῆς, εἰδ' ὡς

Ἄλκιβιάδης συνεκοιμήθη ὑπὸ τῆ αὐτὴν γερόμενῳ χλαῖναν. Καί τοι ἀναγκαῖον ἦν τῆτο ΕΚΚΩΔΩΝΙΣΘΗΝΑΙ ὑπὸ Ἄριστοφάνους ἔ και ἐν τῷ συμποσίῳ κατὰ Πλάτωνα. Qui locus in primis elegans.

SECT. XXIV.

Καὶ δὴ Φρυνίχῳ] De Phrynicho, Tragico antiquissimo, consulendus Suidas: consulendus et cl. Bentley in Differt. ad Epist. Phalar. p. 256. Mox recte legitur, ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θῆτρον. Ita locutus est Anonymus in Argument. ad Isocratis Buir. Καὶ νοῆσαν τὰ θῆτρον ἅπαν ἐδάκρυσε. Huc respexisse videtur Libanius in Antioch. p. 362. Ἀγομένων δ' ἐπὶ τὰς σφαγὰς, ΕΠΕΣΕ μὲν ὁ δῆμος ΕΣ ΔΑΚΡΥΑ. Ita scribendus iste locus. Quod et recte animadvertit doctissimus Reiskius. Deinde non male legeris, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ παρὰ δόξαν ΕΜΠΑΘΕΣ. Quod et Moro placebat.

SECT. XXV.

ὁ δὲ σφαδάζων ἀποσειέται ἢ κῦρον] De verbo σφαδάζει pluribus, ut solet, vir doctissimus ad Timæi Lexicon. Confer etiam cl. Pierfonum ad Mærin. Verbum non semel usurpat Philo Judæus adversus Flaccum. Corrigendus hac occasione Hesychius: Σφαδάζει βράζει, δυσθανατοῖ, μετὰ δόλε πολλῆ ἢ μετὰ σπασμῶ πηδῶ. Scribendum sine dubio, μετὰ πόνε πολλῆ. Nam πόνος est *dolor*. Plutarch. in Artaxerxe: Ἀποθνήσκουσα γῆν ἢ γυνὴ ΜΕΤΑ ΠΟΝΩΝ μεγάλων κ' σπαραγμῶν. Latini, *se jactare*. Cicero, Tuscul. ii. 18. *His tu presentibus gemere et te jactare non audebis profecto*. Ceterum ad hunc locum Xenophontis respexisse videtur Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. v. 15. Καὶ οἱ ἵπποι τὰς ἐπιβότας ἀναχαιτίσαντες ΑΠΟΣΕΙΟΝΤΑΙ. Item, ille venereum omnium confarcinator, Heliodorus, Æthiop.

ix. p. 435. Παράδοξον δὲ ἔδρων καὶ ἐλυμαίνοντο ΤΗΝ ΙΠΠΟΝ ΤΗΟ ΤΗΝ ΓΑΣΤΕΡΑ κατὰ τὴν διεξέλασιν τοῖς ξίφεσι ἀνακόποντες· ὡσεὶ ἐπιπλου μὲν ἐκ ὀλίγοι τῶν ἵππων πρὸς τὴν ἀλγηθόνα τὴν χαλινὸν ὑπερορώντων, καὶ ΤΟΥΣ ΑΝΑΒΑΤΑΣ ΑΠΟΣΕΙΟΝΤΩΝ.

SECT. XXVI.

Φαίης κακμῆτας] Schol. ad Aristoph. Acharn. 24. Ὁ δὲ λόγος ὡς πρὸς τινὰ ἐστὶ λεγόμενος· ὡς καὶ Ὀμηρος·

Φαίης κακμῆτας καὶ ἀτείρας —

Καί, Ἐνθ' ἐκ αὐτῶν ὑβρίζοντα ἴδοις. Scribe, ΒΡΙΖΟΝΤΑ. Respexit Homer. Il. Δ. 223.

Ἐνθ' ἐκ αὐτῶν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον.

Ubi Schol. βρίζοντα, νυσάζοντα, καὶ ἡρεμῶντα, ἐξ οὗ ἀμελῶντα. Hinc mire corruptus Hesychius: Καμβρίζοντα, ἀμελῶντα· ubi portentum illud Καμβρίζοντα, quod non novit Græcia, ex tribus istis vocibus, ΟΥΚ ΑΝ ΒΡΙΖΟΝΤΑ, ridicule conflatum est. Quod ex Scholiasta liquet. Confer Schol. ad Arati Diosc. p. 90. ubi de hoc loco agit. Deinde sequitur Herodoti locus, πλεύσεαι δὴ ἡμέρας, καὶ ἔπειτα ἤξει εἰς πόλιν μεγάλην, ἣ ὄνομα Μερόη. Ubi omnes codices Herodoti, πλεύσεαι δωδέκα ἡμέρας· quod verum. Nimirum scripserat Longinus, πλεύσεαι ἰβ' ἡμέρας. Hinc error exscriptoris. Quo nihil solennius. Ceterum, quod nemo vidit, hunc Herodoti locum tangit Lucianus, Ver. Hist. ii. 27. Ἐπειδὴν δὲ ταύτας ΠΑΡΑΠΛΕΥΣΗΣ, τότε δὴ ΑΦΙΞΗ εἰς τὴν μεγάλην ἡπειρον—ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθῶν, χρόνῳ ποτὲ ΗΞΕΙΣ εἰς τὴν ἑτέραν ἡπειρον. Sic solet iste nebulo. Confer etiam Aristoph. Ran. 137. Quæ sequuntur apud Longinum, ταῖς εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσεσι ἐξεγειρόμενον, Quintilianum redolent, ix. 3. *Hæc schemata et his similia convertunt in se auditorem, nec languere patiuntur, subinde aliqua notabili figura EXCITATUM.*

SECT. XXVII.

Καὶ ἐστὶ τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐμβολή τις πάθους] Sic se habent libri scripti fere omnes cum Manutio et Robortello. Quæ quidem lectio quantivis pretii est, neque erat sollicitanda. Nofter supra: Εἴτ' ἐντεῦθεν πάλιν, ὡς αἱ καταγιγίδες, ἄλλην ποιούμενⓄ ΕΜΒΟΛΗΝ. Dicitur autem ἐμβολή πάθους, ut ἐμβολή πνεύματος de quo nos infra. Max. Tyrius, i. 3. Αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι ὀλκιάδες ξυνευικάμεναι τὰ ἰσία πρὸς τὴν κλύδωνα ἠμιλλῶντο, καὶ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ἔφερον, καὶ ΤΗΝ ΕΜΒΟΛΗΝ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ ἀπεμάχοντο. Deinde recte Tollius, Διὸ καὶ ἡ πρόσχρησις τῆς σχήματος τότε, ἠνίκα ὄξυς ὁ καιρὸς ὢν ΔΙΑΜΕΛΛΕΙΝ τῷ γράφοντι μὴ διδῶ. Respexit Longinus ad Aristoph. Plut. 225.

Ἴτ', ἐγμονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ ΚΑΙΡΟΣ ΟΥΧΙ ΜΕΛΛΕΙΝ.

Ad quem locum consulendus Spanhemius. Huc facit Philo Jud. de Agricult. p. 313. ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ ΜΕΛΛΕΙΝ ἐκ ἐπιτρεπόντων, ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς ἰσαμένων ἀκμῆς. Ceterum notanda vox Πρόσχρησις quæ ex rarioribus est. Occurrit tamen apud M. Antonin. vii. 5. Προσπαλαθῶν τὴν δυνάμενον κατὰ ΠΡΟΣΧΡΗΣΙΝ τῆς ἐμῆς ἡγεμονικῆς ποιῆσαι τὸ εἰς τὴν κοινωνίαν νῦν καίριον καὶ χρήσιμον nec non apud Stobæum, Eclog. Physic. lib. i. p. 102. τὸ μὲν μετὰ ΠΡΟΣΧΡΗΣΕΩΣ ὀργάνων, τὸ δὲ ἄνευ ΠΡΟΣΧΡΗΣΕΩΣ quæ loca Lexicographis commendanda sunt.

τὰς Ἡρακλείδας ἐκχωρεῖν] Schol. ad Apollon. Rhod. iv. 277. Ἡρακλείδας λέγονται οὐ μόνον οἱ Ἡρακλέους παῖδες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκείνων ἀπόγονοι. Cetera Hecatei ad mentem Tanaquilli Fabri reformavimus. Locus ita vertendus est. *Ceyx autem hæc ægre ferens, protinus Heraclidas finibus suis emigrare iussit. Neque enim vobis opitulari possum. Ne igitur et vos ipsi pereatis, et mihi quoque damnum inferatis, ad alium quendam populum abite.*

Ceterum idem schema, quod in Homero et Hecataeo hic laudat Longinus, usurpat non minus venuste Lucas, cap. v. 14. Καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν· ΑΛΛΑ ἀπελθὼν δείξον σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ.

ἔμπαδες τὸ πολυπρόσωπον καὶ ἀγχίτροφον παρέστησεν] Græca non recte accepit vir doctissimus. Optime Tollius, *Ceterum Demosthenes alio quodam modo in Aristogitonem hac personarum commutatione usus est, eamque et summe versatilem fecit, et egregio affectu implevit.* Deinde sequuntur verba Demosthenis ex Orat. prima in Aristogit. p. 474. ed. Tayl. in qua plenius legitur, ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς καὶ ἀναιδὴς ἄνθρωπος ἡτοσι βιάζεται τὰς νόμους. Ubi βιάζεσθαι τὰς νόμους est *Vim legibus inferre, Leges violare.* Joseph. Antiq. Jud. p. 220. Τὴν ἀνδρίαν ὑπολαμβάνουσιν ἔκ ἐν τῷ ΒΙΑΖΕΣΘΑΙ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ, ἀλλ' ἐν τῷ μὴ εἶκέν ταῖς ἐπιθυμίαις, εἶναι. Quem locum frustra sollicitant. Sophocles, Antig. 678.

Ὅστις δ' ὑπερβάς ἢ ΝΟΜΟΥΣ ΒΙΑΖΕΤΑΙ.

Atque hinc intelligendus locus Herodoti in Calliope, p. 712. qui nostros Interpretes elusit. Τὰ τε σφάγια τὰ Ἠγησιστράτα ἔαν χαίρειν, μηδὲ ΒΙΑΖΕΣΘΑΙ, ἀλλὰ νόμῳ τῷ Περσέων χρεωμένους συμβάλλειν. *Sinamus, inquit, Hegesistrati extispicia multum valere, neque contra morem et consuetudinem nostram quid agamus, sed ritu tandem Persarum confisgamus.* Ita vertendus iste locus. Confer Homer. Iliad. Α. 557. et Cur. Poster. ad Theocrit. xxii. 9. Ceterum hunc locum Demosthenis, ut alios taceam, laudat Aristides, vol. ii. p. 470.

τὸν πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα λόγον ἀποσρέψαι] De hoc loco in diversum abeunt Interpretes. Aliud est τὸν πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα λόγον ἀποσρέψαι, aliud ἢ λόγον ἀποσρέψαι πρὸς τὸν Ἀριστογείτονα. Quod in primis notandum. Quare recte vir doctissimus, *Cum sermonem, quo jam Aristogitonem allocutus fuerat, ab illo avertisset.* Quod vel ex sensu loci manifestum est. Deinde scribe, ἔκ ἄλλως ἢ Πενελόπη. *Ita quoque loquitur Penelope.* Quod et Faber monuit. Sic Noster, sect. 10. ἔκ ἄλλως ὁ

Ἀρχίλοχος. Nihil verius. Mox sequitur Homeri locus, Οἳ δ' ἄμ' ἀγειρόμενοι. Sed vera lectio est, Οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι. Huc respexit Themistius, Orat. xxiv. p. 301. Ed. Hard. Μὴ ἔν δὴ καὶ ὑμεῖς ὑπερίδοιτε τῷ ξενίζεῖν ἐπιχειρῶντος οὐ λίαν κεχαρισμένοις ξενίοις, εἰδὲ γοητεύειν δυναμένοις τὰς ἀκοὰς, ΟΙΩΝ ΘΑΜΑ ΑΠΟΛΑΤΕΤΕ ΣΤΛΛΕΓΟΜΕΝΟΙ, καὶ τὸς ἐσιάτορας ἀγαπᾶτε, ὅτι δὴ δέξιοι καὶ φιλάνθρωποι καὶ οὐ σμικρολόγοι ταῖς παρασκευαῖς.

SECT. XXVIII.

Καὶ μὲν τοι καὶ ἡ Περίφρασις] Sic legit Manutius; quod placet. In lectione enim vulgata articulus desiderari videtur. Deinde libri veteres, ὡς ἔχ' ὑψηλοποιὸν εἰδὲς ἂν οἶμαι διασάσειν. Recte. Particula enim negativa sæpius παρέλκει apud Græcos. Ita locutus est Eusebius, Eccles. Hist. lib. viii. p. 401. Τίς δ' ἂν τὴν τῷ τοσούτων διερευνώμενος αἰτίαν, ΔΙΣΤΑΞΑΙ ΜΗ ΟΥΧΙ τῷ καὶ ἡμῶν διωγμὸν ἀποφήνασθαι. *Quis est porro, qui cum tantorum malorum causam inquisiverit, affirmare dubitet, persecutionem adversus nos concitatam horum omnium fontem extitisse?* Confer etiam eruditissimum Dukerum ad Thucyd. i. 101. Mox sequitur locus longe elegantissimus, e Musica petitus: Ὡς γὰρ ἐν Μυσικῇ διὰ τῷ παραφώνων καλεμένων ὁ κύριος φθόγος ἡδίων ἀποτελεῖται. Ubi notanda vox Παραφώνων· cujus meminit Gaudentius, Harmon. Introduct. p. 11. ad quem consulendus cl. Meibomius. Confer etiam cl. Wallis. ad Ptolem. Harmonic. p. 284. Sed de hoc viderint Μυσικῶν παῖδες.

Ἔργω μὲν ἡμῖν] Τὸ ἡμῖν eleganter abundat. Haud aliter Sappho et Auctor Arimasporum, de quo nos supra. Sed has venustates non adsequitur Lingua Latina. Deinde MS. Par. προπεμφθέντες ΥΠΟ τῷ πόλεως—ΥΠΟ τῷ προσσηκόντων. Recte omnino. Quæ paulo infra sequuntur, corrupta admodum sunt. Scribendum; Ἄρα δὴ τέτοις μετρίως ὄγκωσεν τῷ νόσῳ, HN ψιλὸν

λαβὼν τῆς ΛΕΞΕΙ ἔμελοποίησε, καθάπερ ἀρμονίαν τινὰ τῆν ἐκ τῆ περιφράσεως περιχεόμενος εὐμέλειαν; *Num mediocriter bis extulit sententiam, quam nudam nactus, oratione suaviores longe et sonantiores effecit, modulatione ex Periphrasi ducta, tanquam harmonia quadam circumfusa?* Ita scribendus et interpretandus iste locus. Quod et recte monuit Ruhnkenius. Ceterum quod hic ψιλὴν νόσον, supra ψιλὴν ἔννοιαν vocat Noster, sect. ix. "Ὅθεν καὶ φωνῆς δίχα θαυμάζεται ποτε ΨΙΛΗ κατ' ἑαυτὴν Ἡ ΕΝΝΟΙΑ δι' αὐτὸ τὸ μεγαλόφρον.

Θήλειαν νόσον] Hujus morbi meminerunt Philo Judæus, Clemens Alexandrinus, Origen. cont. Celsum, Dio Chrysostr. Schol. ad Hephæst. p. 41. alii permulti. Verum per Θήλειαν νόσον aliud, ut videtur, Herodotus, aliud recentiores intellexerunt. Confer Hieronym. Mercur. Var. Lect. iii. 7. Quocum facit cl. Wesseling. ad Herodot. i. 105. Adde Leopard. Emend. vii. 10. et cl. Tollium ad locum, qui tamen Mercurialis Scrinia compilasse videtur. Ceterum huc facit Synesius de Regno, p. 25. Σκύθας δὲ τῆς Ἡρόδοτος τε φησὶ, καὶ ἡμεῖς ὀρώμεν, κατεχομένους ὑπὸ νόσου πάντας δειλίας. Scribendum proculdubio: ὑπὸ ΝΟΣΟΥ πάντας ΘΗΛΕΙΑΣ. Ad hunc ipsum Herodoti locum manifesto respexit Synesius.

SECT. XXIX.

Ἐπίκαιρον μὲν τοι] Nam vulgatum illud ἐπίκαιρον nihil est aliud quam corruptio τῆς Ἐπίκαιρον. Quæ Longino vox usitata. Noster, sect. xviii. ἡ δὲ ἐρώτησις ἢ εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀπόκρισις μιμεῖται τῆς πάθους ΤΟ ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ. Schol. ad Soph. Ajac. 1425. Ἐπίκαιρον, εὐκαιρον. Quare lectionem Manutianam revocavimus. Quæ sequuntur, εὐθὺς γὰρ ἀβλεμὸς προσπίπτει, male accepit vir doctissimus. Ἀβλεμὸς προσπίπτειν est *molle et remissum quid sonare. Sine viribus exire.* Noster supra, ἀνεπίπτον ΠΡΟΣΠΙΠΤΕΙ. Quod perinde est. Strabo, lib. i. p. 38.

ΠΡΟΣΠΙΠΤΕΙ γὰρ, ὡς εἰκός, πιθανώτερον, ἂν ἔτω τις ψεύδοιτο, εἰ καταμίσγοι τι καὶ αὐτῶν τῶν ἀληθινῶν. *Verisimilius enim sonat, si quis ita mentiatur, ut vera falsis admisceat.* Ita scribendus iste locus, ad quem consulendus Casaubonus. Eodem sensu verbo ἀποβαίνειν utuntur Græci. Damascius in Vita Isidori apud Suid. v. Ῥυθμίζει. Ὅσα ΑΜΕΤΡΟΝ ΑΠΕΒΑΙΝΕ, καὶ ἄλλως οὐ κατὰ τὸν πρεπτόν ῥυθμόν, ἐμοὶ ἐπανορθῆσθαι ἐπέτρεπε. *Quæ minus numerosa exhibant, et cæteroque decenti rythmo carebant, mihi corrigendi potestatem fecit.* Quæ perperam sollicitavit cl. Kusterus.

δεινός γὰρ αἰεὶ περὶ σχῆμα, εἰ καὶ τισιν ἀκαιρός] Vulgo, καὶ τισιν ἀκαίρως. MS. Ambros. habet εἰ καὶ τισιν. Repono, εἰ καὶ τισιν ἀκαιρός. Sic Noster supra, sect. xv. Καὶ τῶτοις, ὡς καὶ οἷδ', εἰ τισιν ἑτέροις, ἐπιτυχέστατος. Locus ita vertendus est: *Figuram enim istam amat Plato, et in ea formanda præstat, quanquam in usu peccat.* Ista est vis τῆς Δεινός· qua nulla vox in omni Græcia vel plures, vel facundiores elegantias gignit. Ælian. Epist. 10. Εἰμὶ δὲ ἐγὼ περὶ ταῦτα δεινός. Cebes, p. 5. Ed. Gron. Ἀνὴρ ἔμφρων καὶ δεινός περὶ σοφίαν. Lysias contr. Theomnest. p. 174. Περὶ τῆτο γὰρ δεινός εἶ, καὶ μεμελετήκας καὶ ποιεῖν καὶ λέγειν. *Quem locum frustra suspectum habuit cl. Editor.*

εἰ πρόβατά φασι] Vulgo, φησιν. Manutius cum MSS. nonnullis; Διαχλευάζουσιν—ΦΑΣΙΝ. Recte. Sic Noster, sect. xxxii. Πλάτωνα ἔχῃ κίσεια διασύρσει—νήφοντα γὰρ ΦΑΣΙ θεόν. Sed hoc leve. Deinde scribe cum Schurtzfleischio, Ἀλλὰ γὰρ ἄλλισ—τοσαῦτα ΠΕΦΙΛΟΛΟΓΗΣΘΩ. *sed hæc disputata sufficiant.* Demetrius Phal. de Elocut. §. 181. Ταῦτα μὲν δὴ παρατεχνολογίσθω ἄλλως. Scribendum, παρατεχνολογήσθω ΑΛΙΣ. Opportune Eusebius, Præp. Evang. p. 61. Ἀλλὰ γὰρ ΤΟΣΑΥΤΑ καὶ ἀπὸ τῆς Ἑλλήνων θεολογίας ΑΠΟΧΡΩΝΤΩΣ ΑΠΟΤΕΤΜΗΣΘΩ.

SECT. XXX.

Ἰδι δὴ, αὐτῆ ἔ φρασικῆ] Lego, Ἰδι δὴ αὐ, ἔ φρασικῆ μέρες. *Age nunc vicissim.* Deinde recte legitur, ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορι καὶ συγγραφεῦσι κατ' ἄκρον ἐπιτήδευμα. *Id agunt in primis omnis generis scriptores, ut verborum delectum faciant.* Haud aliter locutus est Athenæus, lib. xiv. p. 661. ἡ μαγειρικὴ τέχνη ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑ καὶ ἐλευθέρων. Atque ita intelligendus Dionysius Halicar. in Censur. Vet. p. 125. Πονηρὰ δὲ καὶ πολλή τις ἔ φωνηέντων ἢ σύγκρασις, καὶ ΚΑΤ' ΕΠΙΤΗΔΕΥΜΑ μὲν αἱ κυκλικαὶ περιόδοι καὶ ὁμοειδεῖς τῶν σχηματισμῶν. *Est autem in eo (Theopompo) frequens et vitiosa vocalium collisio, nec non de industria circumductæ periodi et similis verborum exitus.* Ita scribendus et vertendus iste locus, quem minus perspectum habuerunt viri eruditissimi.

εὐπίνοιαν] Vox elegantissima, et quam alibi frustra quæsieris. Est autem sumpta a re statuaria : nam πίνος est *rubigo illa antiquitatis*, quæ veterum artificum opera commendabat maxime. De eo pluribus cl. Salmasius et Kusterus; hic ad Jamblichi Pythagoram et Hesychium v. Εὐπινῆ, ille in Plinianis et ad Tertulliani Pallium. Sed uterque parum accurate et in tenebris micans. Dionysius Halicarn. in Epist. ad Pompeium, p. 204. ὅτε ΠΙΝΟΣ αὐτῆ καὶ χυῆς ὁ ἔ ἀρχαιότητος ἡρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει. Ubi ineptit Interpres, neque enim quid sit πίνος fatis intellexit. Optime Scholion margini codicis Sylburgiani adscriptum : Πίνος, ὁ ῥύπος, ἦτοι ὁ ἐπικείμενος ΧΝΟΣ ὡς ἐπὶ μύλων καὶ ἀπίων καὶ δαμασκηῶν. Quod undequaque verum est, et in primis notandum. Hinc χυῆς ἀρχαιοπινῆς. Dionysius Halicarn. in Demosth. p. 303. Πολλῆς δὲ τίνος ἐνταῦθα δεῖ ἔ τεχνήσεως, ἵνα μὴ κακόφωνον μηδὲ ἀηδὲς ἐνεγκάμεναι ταῖς ἀκοαῖς λάθωσιν αἱ τοιαῦται συζυγίαι, ἀλλ' ἐπανθῆ τις αὐταῖς ΧΝΟΣ ΑΡΧΑΙΟΠΙΝΗΣ καὶ χάρις ἀξίαςος. Ubi notandum verbum ἐπανθῆν. Nam πίνος

five χνῆς ἀρχαιοπινῆς est *rubigo illa five flos antiquitatis*, quæ in veterum statuis quasi ἐπανθεῖν dicebatur. Hinc mox Longinus: Μέγιστος, κάλλος, εὐπίνειαν τοῖς λόγοις, ὡς περ ΑΓΑΛΜΑΣΙ καλλίσοις, δι' αὐτῆς ΕΠΑΝΘΕΙΝ παρασκευάζουσα. Quæ egregia sunt, et nostram sententiam mire confirmant. Atque hinc intelligenda vox Εὐπίνεια apud Nostrum, et oratio εὐπινῆς five πεπινωμένη, quæ *antiquitatem redolet*, et *vetustatis flore* commendatur: de qua Cicero, Dionysius Halicarnassæus, Damascius apud Suid. v. Σαλλῆσιος, alii. Illustris locus est apud Jamblich. Vit. Pythag. cap. 29. quem, quia egregie huc facit, et cl. Editori non nihil suspectus fuit, hic integrum adscribam. Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτῆς, ὡς μὲν ἀπλῶς εἰπεῖν, μέγιστον ἔσω τεκμήριον τὰ γραφεύλα ὑπὸ τῆς Πυθαγορείων ὑπομνήματα, περὶ πάντων ἐχόμενα τῆς ἀληθείας, καὶ εὐρογγύλα μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα, ἀρχαιοτρόπε δὲ καὶ παλαιῶν ΠΙΝΟΤ διαφερόντως, ὡς περ τινὸς ΑΧΕΙΡΑΠΗΤΟΥ ΧΝΟΥ, προσπνέοντα. *Antiquitatis colorem, tanquam intactum et illibatum quendam florem, redolentia.* Nihil melius aut expressius. Dicitur autem χειραπίειν et χειραπίησι ut χειραλειπίειν et χειραλείπητος: de quo Suidas noster consulendus. Idem autem χειραπίειν et χειραπιάζειν: quod verbum usurpat Herodotus, ii. 90. Οὐδὲ ψαῦσαι ἔξεσιν αὐτῆς ἐδένα ἔτε τῆς προσηκόντων, ἔτε τῶν φίλων, ἀλλὰ μιν οἱ ἱεεὶς αὐτοῖ οἱ ἔ Νεῖλα, ἄτε πλέον τι ἢ ἀνθρώπων νεκρὸν, ΧΕΙΡΑΠΤΑΖΟΝΤΕΣ θάπτεσι. Ubi MSS. nonnulli, χειραπάζοντες, quod tantundem est.

SECT. XXXI.

πλικώτατον, καὶ γόνιμον τόδ' Ἀνακρέοντος] Legendum videtur, ποιητικώτατον καὶ γόνιμον. Error ortus ex compendio scripturæ. Deinde sequitur Theopompi locus laudatus, Δεινὸς ὢν ὁ Φίλιππος ἀκαγακοφαγῆσαι πράγματα. Quomodo locutus est Cicero in Bruto, §. 236. *Is laborem, quasi cursum forensem, diutius non tulit, quod et corpore erat infirmo, et hominum ineptias et stultitias, quæ devorandæ nobis sunt, non ferebat.*

ὄλον καταχορδεύων ἑαυτὸν διέφθειρεν] Hæc sunt verba Herodoti, vi. 75. Ad Herodotum respexit Aristides, vol. i. p. 567. Καὶ τὴν Κλεομένης τῆ Λακωνικῆ νίκην ἀναμένειν, ὅς τὸ αὐτῆ σῶμα ΚΑΤΕΧΟΡΔΕΥΣΕΝ ἐκ ποδῶν ἀρξάμεν. Huc referendus etiam Scriptor, nescio quis, apud Suidam: Κατεχόρδησεν, ἀνεΐλεν, ἐξενάριξεν. Εἶτα τῶ φρενῶν ἐξέπλευσε καὶ μανεῖς ἑαυτὸν μαχαίρα ΚΑΤΕΧΟΡΔΗΣΕ. Ubi nihil mutō. Idem, Καταχορδήσαι, καταχορδίσαι, et Καταχορδεῦσαι. Sed de hoc viderit Suidas. Ceterum verbo utitur Themistius, Orat. xxi. p. 261. Ed. Hard. Καὶ ταῦτα ἐρεῖ παρεσηκότων ἔτι τυχὸν μαιρακίων, ἃ ἀνηλεῶς ΚΑΤΕΧΟΡΔΕΥΣΕΝ ἐν ταῖς βασιάνοις, ὅτι ῥύπε τι προσῆν τῷ νομίσματι.

SECT. XXXII.

ὁ γὰρ Δημοσθένης ὄρος καὶ τῶν τοιούτων] Hunc locum recte intellexit cl. Pearcius. Sensus est: Quod ad multitudinem metaphorarum attinet, Cæcilius quidem videtur stare ab iis, qui binas tantum vel ad summum ternas una adhibendas esse docent. In quo quidem auctoritatem Demosthenis est secutus. Is enim in hujusmodi rebus norma et canon est. Ista est mens Longini. Huc facit Plinius, Epist. ix. 26. Sed Demosthenes ipse ille norma oratoris et regula, *nisi se cobibet et comprimit, quum dicit illa notissima? ἀνθρωποι μιαιοὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες*. Atque hunc locum ob oculos habuisse videtur Longinus.

τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες—τὴν δ' ἐλευθερίαν—ἀνατετροφότες] Insignis hic locus, quem, ut alios taceam, laudat Theo. Progyrn. cap. 7. depromptus est ex Demosth. Orat. de Coron. p. 582. ed. Taylor. Sed oratio manifesto vitiosa est et parum curata. Scribendum proculdubio: Ἀνθρωποι μιαιοὶ καὶ ἀλάστορες καὶ κόλακες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἑκάστου πατρίδας, προπεπωκότες πρότερον μὲν Φιλίππῳ, νυνὶ δὲ Ἀλεξάνδρῳ. *Homines impuri, nefarii, et adulatores, qui suam quisque pa-*

triam fæde lacerarunt, propinatam olim Philippo, nunc vero Alexandro. Τὰς πατρίδας προπεπωκότες· Qui patriam suam prodiderunt. Plutarchus in Arato : Ἦν μὲν ἔν μίγα κ' τὸ χρήματα τσαῦτα πορίσαι τοῖς πολίταις, ὅσων μικρὸν μέρος ἄλλοι στρατηγοὶ κ' δημαγωγοὶ λαμβάνοντες παρὰ βασιλέων, ἠδίκην κ' κατεδαλῆντο κ' ΠΡΟΕΠΙΝΟΝ ΑΥΤΟΙΣ ΤΑΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ. Accedit Photius in Lex. inedito, atque ex eo Suidas v. Προπίνει. Δημοσθένης δὲ τὴν προδόντας ΤΑΣ ΠΑΤΡΙΔΑΣ τοῖς ἐχθροῖς, ΠΡΟΠΙΝΕΙΝ ἔφη τοῖς ἐχθροῖς. Qui locus in primis notandus. Deinde legitur τὴν δ' ἐλευθερίαν ἀνατετροφότες· ubi Tollius ἀνατετροφότες· quomodo Æschines contr. Timarch. p. 80. Πλείους δ' ἂν εὔροιτ' ἐκ τῶν τοιούτων ἀνθρώπων πόλεις ΑΝΑΤΕΤΡΑΦΟΤΑΣ. Idem, contr. Ctesiph. p. 245. Ὑμεῖς δὲ, ὧ Ἀθηναῖοι, ἐκ αἰσχύνεσθε, εἰ ἐπὶ μὲν τὴν πορθεμένην τὴν εἰς Σαλαμίνα πορθεμένου νόμον ἔθεσθε, εἰάν τις αὐτῶν ἄκων ἐν τῷ πόρῳ ΠΛΟΙΟΝ ΑΝΑΤΡΕΨΗ, τῆτι μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθεῖν γενέσθαι, ἵνα μηδεὶς αὐτοσχεδιάζῃ εἰς τὰ τ' Ἑλλήνων σώματα· τ' δὲ τ' ΠΟΛΙΝ ἀρῆν ΑΝΑΤΕΤΡΑΦΟΤΑ, τῆτι εἰσέτε πάλιν ἀπευθύνειν τὰ κοινά ; Cum Demosthene facit Andocides de Myster. p. 238. Πάντες ἴσε ὅτι παρὰ τοῖς παιδαρίοις τοῖς μικροτάτοις καὶ τοῖς γυναῖοις κληδῶν ἐν ἀπάσῃ τῇ πόλει κατέσχευεν, ὅτι Ἰππόνικος ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀλιτήριον τρέφει, ὃς αὐτῶ τ' ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΑΝΑΤΡΕΠΕΙ· μέμνησθε ταῦτα, ὧ ἄνδρες· πῶς ἔν ἡ φήμῃ ἢ τότε ἔσα δοκεῖ ὑμῖν ἀποθεῖναι ; οἴομενος γὰρ Ἰππόνικος υἱὸν αὐτῷ τρέφειν, ἀλιτήριον αὐτῷ ἔτρεφεν, ὃς ΑΝΑΤΕΤΡΟΦΕΝ ἐκείνῃ τ' πλεῖστον, τ' σωφροσύνην, τ' ἄλλον βίον ἅπαντα.

Ἐνταῦθα τῷ πλεῖστον τῶν τροπικῶν ὁ κατὰ τ' προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ ἢ ῥήτορος θυμός] *Elegantissimum verbum ἐπιπροσθεῖ nobis conservavit Robortellus, sed quod nemo Interpretum intellexit. Ita autem vertit vir doctissimus : Hic multitudine metaphorarum ira rhetoris in proditores proruit. Quem et secutus est cl. Morus. Atqui ἐπιπροσθεῖν non est proruerе. Ἐπιπροσθεῖν τῷ πλεῖστον τ' τροπικῶν est multitudinem troporum obnubilare et abscondere.* Suidas : Ἐπιπροσθεῖ, ἐπισκιάζει. Theodoret. Eccles. Hist. lib. v. 18. ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙ ἢ ἐξουσία τῷ λο-

γισμῶ· *Rationi tenebras offundit licentia*. Idem, Græc. Affect. lib. ii. p. 24. Οὐ μόνον ἄρα ἡμεῖς τὸ ἔοίσεως ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙΝ ὑμῖν εἰρήκαμεν πάθος· *Non igitur nos soli inanem quendam fastum vobis officere diximus*. Ita scribendus et vertendus iste locus. Quod et jampridem vidit Sylburgius. Philoponus apud Suid. V. Διαφανές. Καὶ αἱ μὲν σφαῖραι διαφανεῖς εἰσι, τὰ ἄστρα δὲ ἐκέτι· ὅθεν καὶ ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΣΙΝ ἀλλήλοις. *Et sphaerae quidem pellucidæ sunt; sed astra non item. Quæ causa est ut se invicem obscurent*. Heraclides, Alleg. Hom. p. 427. Οὐ γὰρ ἀκήρατον φῶς, ἐδ' ἀμιγές ἀχλύος μελαίνης ὑφίσταται τὸ ἔῃ ἡλίου, νυκτὶ δὲ αὐτὸν ἐθόλωσεν, ὅποια σχεδὸν εἶωθεν ἐν τοῖς λοιμικαῖς πάθεσι ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙΝ τῶδ' ἡμέρας φέγει· *Neque enim sincerum solis lumen, nec atræ caliginis expertem exhibet, sed nocte quadam obscurat, qualis fere solet pestilentiae tempore diurnum lumen obumbrare*. Strabo, lib. viii. p. 534. Τὸ δὲ Ποσειδείου ἄλσος ἐστὶ πρὸς τῇ Θαλάττῃ· τῷ δὲ ΕΠΙΠΡΟΣΘΕΙ τὸ Σαμικόν, ὥστε ἐκ Θαλάττης μὴ ὁρᾶσθαι· *Neptuni lucus ad mare est, quem ita Samicum abscondit, ut e mari cerni non possit*. Plutarch. in Pericle: Οὕτως ἔοικε πάντῃ χαλεπὸν εἶναι καὶ δυσθήρατον ἰστορία τάληθες, ὅταν οἱ μὲν ὑπερον γεγονότες τὸν χρόνον ἔχωσιν ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΝΤΑ τῇ γνώσει τῶν πραγμάτων. Philo Jud. de Special. Leg. p. 344. Μηδενὸς ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΝΤΟΣ ἡλίῳ τὸ παράπαν, ἀλλ' ὡς ἐν αἰθρία καθαροῦ ὀλοσὸν ἀναφαίνονται. Ita scribendus iste locus. Hesych. ὀλος, ὄλος ὡς ἐστίν. Et notanda vox, nam rarior est. Eleganter Plutarch. de Audit. p. 41. Ὁ μὲν γὰρ Μελάμβριος, ὡς ἔοικε, περὶ τῆς Διογένους τραγωδίας ἐρωτηθεὶς, ἐκ ἔφη κατιδεῖν αὐτὴν ὑπὸ τῶν ὀνομάτων ΕΠΙΠΡΟΣΘΟΥΜΕΝΗΝ. Quem locum imperite admodum sollicitavit cl. Reiskius. Atque hinc Ἐπιπρόσθησις· *Obtentus: Obtegmentum*. Polybius, iii. 71. Εἶναι δὲ ΕΠΙΠΡΟΣΘΗΣΙΣ ἰκανὰς ἐν τοῖς πλείστοις τόποις· *Esse autem in plurimis locis idonea obtegmenta*. Plutarch. de Consol. ad Apollon. p. 121. Ταῦτα δὲ αὐτοῖς πάντα ΕΠΙΠΡΟΣΘΗΣΙΣ γίνεται, καὶ τὰ ἐκλύων ἀμφιάσμαλα, καὶ τὰ τῶν κρινομένων. Ita scribendus iste locus. Vocem non semel usurpat Plutarchus.

Ἵποτίμησις] Recte Gabriel, *Etenim EXCUSATIO, inquit, remedium est contra nimiam in metaphoris audaciam.* Quocum facit Petrus Paganus. Hesych. Ἵποτιμήσεως, προφάσεως· ad quem locum consulendus ὁ πάνυ Hemsterhusius. Arrian. Epictet. iii. 4. Διὰ τῆτο ἔδεν παρέβη τῶν πρεπόντων ἀνδρὶ ἀγαθῷ, ἔτ' ἀπολογούμενος, ἔθ' ἽΠΟΤΙΜΩΜΕΝΟΣ. Ἡμεῖς δὲ πάσης ΠΡΟΦΑΣΕΩΣ πρὸς τὸ ἀγεννεῖς εἶναι εὐπορεῖμεν. Ita scribendus iste locus. Quod et recte animadvertit cl. Wolfius. Ælian. Nat. Anim. iv. 43. Τὸ ἐθελόπονον πάρεσι ΑΠΡΟΦΑΣΙΣΤΩΣ, καὶ ἄνευ τινὸς ἽΠΟΤΙΜΗΣΕΩΣ. Quem locum, qui illustis est, tangit Ruhnkenius.

τῆ τῆ θυμῷ ἐπεγέρσει] Manutius, ἐγέρσει. Non male. Quocum et facit MS. Vat. Philosophus ad Nicomachum, lib. iii. Πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα εἶκει σημαίνειν ΤΗΝ ΤΟΥ ΘΥΜΟΥ ΕΓΕΡΣΙΝ. Deinde recte libri veteres, ὅποιον μάλαγμα. *Ad instar malagmatis. Ut malagmatis loco subserviat.* Atque ita quoque scribendum apud Platonem in Timæo. Nam, τὸ, ἄλμα μαλακόν, quod ibi legitur, ineptissimum est. Rem extra controversiam ponit Alcinous de Doctrin. Platon. cap. 23. Τὸν πνεύμονα δὲ ἐμηχανήσαντο τῆ καρδίας χάριν μαλακόν τε καὶ ἀναιμον, σπραγγώδη τε καὶ σπόγγῳ παραπλήσιον, ὅπως ἔχη ΜΑΛΑΓΜΑ πηδῶσα ἡ καρδία κατὰ τῆ ζέσειν τῆ θυμῷ. Quem locum a viris eruditis non animadversum fuisse miror. Huc spectat Rufus Ephesius, ii. 63. Κατεσκευάσαι δὲ ὁ ἐπίπλευς ὡς ἂν τοῖς ἐντέροις εἶη ΜΑΛΑΓΜΑ, πρὸς τῆ ἀπὸ περιέχοντος αὐτὰ σκληρίαν περιτοναίῃς. Est autem μάλαγμα verbum τακτικόν· de quo Casaubonus ad Æneam: est et verbum nauticum. Hesychius: Σπείραι, σιραι, δράγματα· καὶ τὰ ΜΑΛΑΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ. Ubi intelligit lexicographus *funes complicatos*, quos lateribus navium, cum in portu sunt, appendunt nautæ, ne attritu inter se detrimenti quid capiant. Angl. *fenders*. Interpretes non intellexerunt. Σύσρεμμα ἐκ σχοινίῃς vocat supra Hesychius. Quod perinde est. Huc alludere videtur Plutarchus, Sympos. lib. i. p. 618. Διίσημι δὲ καὶ στραγγαλιῶντας, καὶ φιλο-

λοιδορίας, καὶ ὄξυθύμους ἀλλήλων, τινὰ παρεντιθεῖς μέσον, ὡσπερ ΜΑΛΑΓΜΑ ἔ ἀντιτυπίας. Quod elegantiae singularis est.

τὸν γε μὴν σπλῆνα τῶν ἔντος μαγεῖον] Non ut in vulg. μαγειρεῖον. MS. Vat. habet μαγεῖον. Recte. Idem μαγεῖον et ἐκμαγεῖον. Quomodo recte legitur apud Platonem in Timæo: Οἶον κατόπιρῳ παρεσκευασμένον καὶ ἔτοιμον αἰεὶ παρακείμενον ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ. Huc respexit Pollux, ii. 220. Περὶ μὲν τοι τὴν κοιλίαν κατὰ τὰ λαϊὰ ὑπὸ τὸ διάφραγμα, ὃ σπλῆν κεῖται, ὃν Πλάτων ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ ΤΟΥ ΗΠΑΤΟΣ γενέσθαι φησιν. Hinc Damascius in Vit. Isidori apud Phot. Bibl. p. 1064. τῷ προσώπῳ ΕΚΜΑΓΕΙΟΝ ἡμιτύθειον: ubi inepte interpres, *faciei simulacrum*. Imo, *deterforium*. Schol. in Aristoph. Plut. 729. Ἡμιτύθειον, ἀντὶ τῷ σκιδάριον· ῥάκος ἡμιτρεῖθις λινῆν τι, οἶον ἐκμαγεῖον. Confer Isaac. Vossium ad Catullum, p. 96. et cl. Lindan. ad Hesych. v. Ἐκμαγειωθεῖς. Ceterum huc egregie facit Aristo in Epigram. Anthol. lib. vi. p. 571.

— τὸν τε ΜΑΓΗΑ

Σπόγγον —

Ita scribendus iste locus ex Suid. v. Μαγῆα. Potuit quidem Longinus, ut verum fatear, memoriae vitio, ut alibi, errasse, atque adeo continuata metaphora scripsisse γυναικωνίτιν—ἀνδρωνίτιν—μαγειρεῖον. In locis enim Veterum laudandis parum accurati sunt recentiores: sed hoc contra mentem Platonis.

τὴν σάρκα οἶον τὰ ΠΙΛΗΜΑΤΑ] Ita emendavimus ad Suidam, iii. p. 58. Quæ verissima lectio, et Platoni restituenda. Quod et me per literas monuit amicissimus Ruhnkenius. Confer cl. Jungerman. ad Polluc. vii. 171. ubi de hoc loco agit. Opportune Pollux, ii. 233. αἰ δὲ σάρκες ΠΙΛΗΜΑ ΜΑΛΑΚΟΝ. Ad hunc ipsum Platonis locum respexit.

ὡς ἔκ τινος νάματος ἐπιόντος, ἀραιῶ ὄντος αὐλωνος τῷ σώματος, τὰ ἔ φλεβῶν ῥεοὶ νάματα] Hæc non recte ceperunt viri doctissimi. Αὐλῶν ἔ σώματος est *ipsum corpus*.

Locus autem ita vertendus est: *Alimenti causa Dii rivulos per corpus duxerunt, canales tanquam in hortis secantes, ut venarum latices, velut e perenni quodam fonte, per corpus foraminosum manarent.* Ἀραιᾶ ὄντ' αὐλῶνος ἔσώματος. *Cum corpus sit foraminosum, five meatibus scateat.* Ista est vis τῆ ἀραιᾶ. Lucian. in Gymnasio: Καὶ κώλυμα γίνεται μὴ βλάβησθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ΑΡΑΙΟΙΣ τότε καὶ ἀνεωγῶσι ΤΟΙΣ ΣΩΜΑΣΙΝ ἐμπιπόντων. Deinde lego ex Platone, τὰ ἑ φλεβῶν ῥεοὶ ΡΕΥΜΑΤΑ. Dionysius Halicarn. in Vetur. Censur. p. 122. Καθάπερ ἐν πολλῶν ΝΑΜΑΤΩΝ εἴ τις κομίσας ΡΕΥΜΑ τι, εἰς ἑ ψυχὴν ΜΕΤΟΧΕΤΕΤΣΕΙ. Quod ad hunc Platonis locum referendum est.

Ἀπόρη δὲ ΤΑΔΕ ΔΗΛΟΥΝ ΜΕΝ, ὡς] *Sed hæc sufficiunt ostendere.* Sic certe scribendum. Dionysius Halicarn. in Epist. secunda ad Ammæum. Βέλεται γὰρ ΔΗΛΟΥΝ ὅτι μεγάλοι γενόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀνάγκην παρῆσχον ἔσ πολέμω. Deinde sequitur Platonis locus celeberrimus, Οὐ γὰρ ῥάδιον ἐπινοεῖν ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκην κρατῆρος κεκραμένην; οὐ μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγκεχυμένος ζεῖ, κολαζόμενος δὲ ὑπὸ νήφοντος ἐτέρω θεῷ, ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεται. Quæ in usum suum convertit Plutarchus, de Aud. Poet. vol. ii. p. 15. et deinde, p. 791. Διὸ καὶ ἑ νέων ἕνεκα δεῖ πολιτεύεσθαι ἑ πρεσβύτην, ἵνα ὄν τρόπον φησὶ Πλάτων ἐπὶ ἑ μιγνυμένα πρὸς ὕδωρ ἀκράτη, ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΝ θεὸν ἐτέρω θεῷ νήφοντι σωφρονίζεσθαι κολαζόμενον, ἕτως εὐλάβεια γερωντικὴ κεραυνυμένη πρὸς ζέεσαν ἐν δήμῳ νεύτητα, βακχεύεσαν ὑπὸ δόξης καὶ φιλοτιμίας, ἀφαιρῆ τὸ μανικὸν καὶ λίαν ἀκρατον. Qui locus insignis est.

ὁμοῦ αὐτόθεν ὁ Καικίλιος] Sic legit Manutius: quocum faciunt MSS. Vat. et Ambros. recte. In vulg. legitur αὐτό. Vox tamen αὐτόθεν Longino familiaris est. Sensus est: *Hujusmodi Platonis lapsus aggressus Cæcilius, quamquam revera non nisi lapsus sunt, nihilominus tamen ausus est propterea Lyfiam Platoni anteferre.* Hæc mens Longini est. Oratio autem nonnihil elliptica est. Quod optimis scriptoribus solenne. Deinde MS. Paris. τὸ δ' ἦν ἄρα ἐχὶ τοιῶτον, ἐδὲ ὀλίγω ΔΕΙ. Quod

utrumque tam a vero alienum est, quam quod maxime.
 Et hoc Fabro arrisit. Sed utraque lectio proba est.
 Οὐχὶ τοῖστων, ἔδὲ ὀλίγως ΔΕΙΝ τοῖστων. Quod lectori
 erudito notandum.

SECT. XXXIII.

μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένον] Ita cum Manutio scribendum. *Sublimitas quæ in nonnullis peccat.* Quod elegantius. Quæ paulo infra leguntur, τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβῆς κίνδυνος σμικρότητος, vereor ut sana atque incorrupta sint. Robortellus cum MSS. Paris. et Ambros. κίνδυνοι σμικρότητ⊙. Lego, τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβῆς ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ σμικρότητος. *Id quod ubique accuratum est, in periculum humilitatis incurrat necesse est. Non longe abest ab eo quod minutum est.* Suidas: Κινδυνεύει· ἀντὶ τῆ ἐγγίξει. Jonas, i. 4. apud LXX. Καὶ τὸ πλοῖον ΕΚΙΝΔΥΝΕΥΕ τῆ συντριβῆναι. *And the ship was in danger of being lost.* Paulo post legitur, καὶ ἤκιστα τοῖς πταισμάσιν ἀρεσκόμεν⊙. Quomodo locutus est Philosophus ad Nicomach. lib. iv. Καὶ τῷ Σιμωνίδῃ ΟΥΚ ΑΡΕΣΚΟΜΕΝΟΣ. Deinde distingo, ὅμως δὲ—ἔδὲν ἦτιον οἶμαι. *Etsi lapsibus scriptorum minime delector, nibilo minus tamen censeo.*

Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητῆς] Robortellus cum MS. Par. ὁ τοῖς Ἀργοναύταις ποιητῆς. Scribendum proculdubio, ὁ τῶν Ἀργοναύτας ποιήσας. *Qui poema de Argonautis scripserat.* Strabo, lib. xiv. Διονύσιος ὁ Θραξ, καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ΤΟΥΣ ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΣ ΠΟΙΗΣΑΣ. Ἀλεξάνδρῳ μὲν, ἐκαλέοντο δὲ Ῥόδιοι. Deinde scribe, Ἄρ' οὖν Ἀπολλώνιος ἂν μᾶλλον ἢ Ὅμηρος ἐθέλοις γενέσθαι; *An igitur Apollonius esse malis, quam Homerus?* Nihil verius. Librarii in hisce plurimum peccant. Quæ vero sequuntur de Theocrito, nullum locum hic habent, et proinde inducenda sunt. Confer Histoire de l'Acad. Royale des Inscript. et Belles Lettres, tom. ix. p. 330. ubi nonnulla leguntur, quæ ad hunc locum illustrandum apprime faciunt.

κακείνα τῆ ἔμβολῃ ἔ δαιμονίᾳ πνεύματος] Vulgo, τῆς ἐκβολῆς—ὄρμῃ: sed MSS. meliores cum Manutio non agnoscunt illud ὄρμῃ. Recte. Est enim nihil aliud quam interpretamentum ἔ ἔμβολῃ. Hesychius: Ἐμβολήν, ὄρμην. Quare locus ita rescribendus est: Κακείνα τῆ ἔμβολῃ ἔ δαιμονίᾳ πνεύματος, ἣν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον. *Idque impetu divini spiritus, quem legi subjicere difficile est.* Noster, sect. xxvii. Καὶ ἐστὶ τὸ τοιοῦτον εἶδος ΕΜΒΟΛΗ ΤΙΣ ΠΑΘΟΥΣ. Plutarchus, quem sæpius imitatur Longinus, de Placit. Philosoph. iv. 16. Ἀλκμαίων ἀκείνῃ ἡμᾶς τῷ κενῷ τῷ ἐντὸς τῆ ὥτός· τῆτο γὰρ εἶναι τὸ διηχῆν κατὰ ΤΗΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΜΒΟΛΗΝ.

τὰ Ἴωνος ἀντιτιμήσαιο ἐξῆς] Vox excidit. Legendum, ΕΝΟΣ δράματος ἔ Οἰδίποδος ΕΙΣ ΤΑΤΤΟ συνθεῖς τὰ Ἴωνος ΑΠΑΝΤΑ ἀντιτιμήσαιο ἐξῆς. *Nemo profecto, qui sapit, universa simul Ionis opera cum una Sophoclis fabula Œdipo comparaverit.* Τὰ ἼωνⓄ ἀπαντα ἐξῆς. *Universa simul Ionis opera. Tous les ouvrages d'Ion ensemble: ut recte Boilavius.* Est autem hæc formula loquendi usitatissima. Noster, sect. iv. τὰς ΑΠΑΝΤΩΝ ΕΞΗΣ κόρας. Idem, sect. ix. Πλὴν ἐν ΑΠΑΣΙ τέτοις ΕΞΗΣ. Item, sect. xxxiv. ΑΠΑΝΤΩΝ ΕΞΗΣ ᾗ προειρημένων κατὰ τὸ πλεον ἄμοιρⓄ. Ceterum de Ione atque ejus scriptis, quæ plurima erant, copiosissime atque elegantissime pro more differuit Bentleius ὁ πᾶν ad Malelam. Confer, si tanti est, et quæ nos scripsimus in Epist. Critic. p. 104.

SECT. XXXIV.

ὡς ὁ πένταθλος ὅς γε—λείπεται] MS. Par. ὡς γε λείπεσθαι. Scribendum cum Manutio, ὅς γε—λείπεται. Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. iv. 36. Πᾶσι τοῖς πολίταις, ΩΣ πατήρ πρῶτος υἱοῖς αὐτῶ, χρώμενος, ΟΣ ΓΕ ἢ ᾗ ἔχουσιαν, ἣν ὑμεῖς ἐδάκατέ μοι, ἔχ ἅπασαν ἐβλόμην ἔχειν. Lyfias, cont. Agorat. p. 253. Καὶ τοι εἰ ἐκεῖνος ἀπέθανεν,

ἢ πρὸς Ἀγόρατος γε δικαίως ἀποθανεῖται, ΟΣ ΓΕ τὸν τε Μενί-
 στρατον ἀπογράφας, αἴτιος ἐκείνῳ ἐστὶ τῷ θανάτῳ. Ita scri-
 bendum. Vulgo male legitur, ὡς. Ceterum Hy-
 peridem hic comparat Longinus pentathlo, qui licet
 summis athleticis, in suo cuique generi, par non sit;
 δευτερεύει tamen, sive secundas in singulis facile obti-
 net, atque adeo ceteros athletas nullo negotio su-
 perat. Pentathlus enim cedit cursori, qua cursor,
 sed tamen eundem cursorem, in quovis alio certa-
 mine, utpote ἰδιωτὴν, longe post se relinquit. Hæc
 mens Longini est, quam non male expressit Gabriel
 de Petra, non pessimus rhetoris nostri Interpres.
 Confer Platonem in dialogo, qui Ἐρρασαὶ sive περὶ φι-
 λοσοφίας inscribitur, unde hæc quodammodo mutua-
 tus est Noster, quod et dudum vidit Tanaquillus
 Faber. Eadem quoque similitudine utitur Anonymus
 apud Photium in Vit. Pythag. §. 15. "Ὡσπερ ὁ
 πένταθλος πάσας ἔχων τὰς δυνάμεις ἐν ἐκάσῃ ἡτῶν ἐστὶ τῷ ἐν
 τῷ ἐπιτηδεύοντος τῷ ἀθλημάτων ἔτῳ καὶ ὁ ἀνδρῶν πᾶσας
 ἔχων τὰς δυνάμεις ἐν ἐκάσῃ λείπεται. Elegantissime Sy-
 nefius, Epist. 148. Ἡμῖν δὲ ἡ χώρα καὶ τῶν ἐστὶ ΤΟ ΕΚ
 ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΠΡΩΤΕΙΟΝ.

ἐκ περιττῶ] Recte Gabriel, *Lysiacas insuper virtutes
 veneresque adjecit*. Quod Græci ἐκ περιττῶ, Latini *in-
 super* sive *ex abundanti* vocant. Nos Angli, *over and
 above*. Glossæ Vet. Ἐκ περιττῶ, *Insuper, amplius, ex
 abundanti*. Laertius in Zenone: ΕΚ ΠΕΡΙΤΤΟΤ ΔΕ Τῆ
 ὀρμῆς ταῖς ζωαῖς ἐπιγενομένης, ἢ συγχρώμενα πορεύεται πρὸς
 τὰ οἰκεία. Deinde lego, Καὶ γὰρ μαλακίζεται ἐνθα χρεὶ
Mollefcit sive de impetu suo remittit, ubi opus est. No-
 ster, iect. viii. Οὐδὲν ἄτως, ὡς τὸ γενναῖον πάθος ΕΝΘΑ
 ΧΡΗ, μεγαλήγορον. Recte autem et eleganter, μαλα-
 κίζεται. Josephus, de Bell. Jud. iv. 9. Ἐνθα δὲ τὰς
 μὲν προβολὰς ὀκνηροτέρας ἐποιεῖτο ὁ Σίμων, ΜΑΛΑΚΙΖΟ-
 ΜΕΝΩΝ αὐτῷ τῷ πλειόνων. *Itaque tunc Simon segnius qui-
 dem ferebatur ad impressiones faciendas, quod suorum
 plerique de impetu suo remitterent*. Hinc μαλακώτερον
 γράφειν, et μαλακώτερος ἐν τοῖς λόγοις. Dionys. Halic.

in Demofth. τὸ δὲ τὴν λέξιν λείον καὶ ΜΑΛΑΚΟΝ αἰτιῶμαι. Idem, in Lyfia : Ἐν μὲν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς λόγοις ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΟΣ. Socrat. Epist. Alatii, p. 67. Ὑπὲρ ἐνίων δὲ διὰ τὴν ἡλικίαν ὁμολογῶν ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΟΝ ΓΡΑΦΕΙΝ, συγγνώμης ἀξιοῖ τυχεῖν. Quod sequitur, τό τε ἡθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος ἢδὲ, λιτῶς ἐφηδυνόμενον, optime expressit Cicero in Bruto : *Hic primus inflexit orationem, et eam MOLLEM teneramque reddidit : et SUAVIS, sicut fuit, videri maluit, quam gravis ; sed SUAVITATE ea, quæ perfunderet animos, non perfringeret.*

κύκτηρ πολιτικώτατος, εὐγένεια] Secutus est, ut solet, Noster Plutarchum suum de Herodoti Malign. p. 860. Εὐρυθμός τε καὶ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ Ο ΜΥΚΤΗΡ τὴν συγγραφῆς, εἰς Κᾶρας ὡσπερ εἰς κόρακας ἀποδιοπομπικῶς τὸν Ἰσαγόραν. Vocem autem εὐγένεια frustra suspectam habuerunt viri eruditi. Photius in Bibl. p. 525. Καὶ ἡ λέξις δὲ αὐτῶ καὶ ἡ συνθήκη τὴν Ἀττικῆς ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ οὐ φεύγει τὰς γονάς. *Dictio autem ejus atque adeo ipsa compositio nitivam Atticam elegantiam sapit.* Optime Quintilian. x. 1. *At Messala nitidus et candidus, et quodammodo præ se ferens in dicendo NOBILITATEM SUAM.*

τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον] Ita recte exhibet MS. Vat. Aliud est εὐπάλαιστρον, aliud εὐπάλαιστρον. Εὐπάλαιστρον est qui facile vincitur. Epicharmus apud Laertium in Platone :

Δυσπάλαιστρον αὐτὸς ἄλλους εὐπαλαίστρον ἀποφανεῖ.

Invidius ipse alios facile superabit.

Ita scribendus iste versus, metro jubente. Εὐπάλαιστρον est *palaestra peritus* : cui opponitur Ἀπάλαιστρον. Hesychius : Κυπρία πάλη· ἦν ἐνίοι πάμμαχον καλεῖσιν, οἱ δὲ ἄγροικον καὶ ΑΠΑΛΑΙΣΤΡΟΝ, διὰ τὸ τὰς ἐν Κύπρῳ ἀτέχνως παλαίειν. Cicero, Orator ad M. Brutum : *Itaque qualis eorum motus, quos ἀπαλαίστρον Græci vocant, talis horum mihi videtur oratio, qui non claudunt numeris sententias.* Quintilian. ix. 4. *Id quod Cicero optime vidit, atque testatur frequenter, se quod numerosum sit quærere : ut magis non ἄρρηθμον, quod esset inscitum et agreste, quam*

εὐρυθμον (scribe, ἔρρυθμον) quod poeticum est, esse compositionem velit: sicut etiam quos palæstritas esse volumus, PERITOS TAMEN PALÆSTRÆ esse volumus, non ἀπαλαίσεως. Vocem usurpat Meleager apud Reisk. Miscell. Lipf. ix. p. 473. nec non Strato in Epigrammate:

Ἄλλ' ἐκ ὧν ΑΠΑΛΑΙΣΤΡΟΣ ὁ δεσπότης προσέειπε,
Παῦσαι· πνιγίζεις, φησί, τὸ παιδάριον.

Ita scribendus iste locus, de quo nos ad Theocrit. v. 90.

σκώμματα ἐκ ἄμωσα, ἐδ' ἀνάγωγα κατὰ τῆς Ἀττικῆς ἐκεί-
ου] τὰ ἀνάγωγα σκώμματα sunt joci inurbani, lascivi,
atque homine libero minime digni. Athenæus, lib. xiii.
p. 585. Ἀριστόδημος δὲ ἐν δευτέρῳ γελοίων ἀπομνημονευμάτων,
Γνάθαινον, φησί, δύο ἑμισθώσαντο, στρατιώτης κ' μασιγίας.
ΑΝΑΓΩΓΟΤΕΡΟΝ ἔν ᾧ στρατιώτη λάκκον αὐτὴν εἶποντ'·
πῶς; ἔφησεν, ἢ ὅτι δύο πῶταμοι ἐμβάλλετε μοι, Λύκ' καὶ
Ἐλεύθερος; Ceterum huc egregie facit Cicero, Epist.
Famil. ix. 15. *Accedunt non Attici, sed falsiores quam
illi Atticorum, Romani veteres atque urbani sales.* Qui
locus in primis notandus: nam ad Longinum nostrum
intelligendum plurimum facit.

τὸν δ' ἐπιτάφιον] Hyperidis ἐπιτάφιος five *Oratio fune-*
bris cum ceteris viri facundissimi scriptis diu mul-
tumque desideratur. Eam egregie laudant præter
rhetorem nostrum Diodorus Siculus, Plutarchus,
Photius, Harpocratio, alii complures. Extat frag-
mentum ejus sane elegantissimum apud Stobæum,
Serm. cxiii. quod, quia ab hoc loco haud alienum
est, et lectori erudito sine dubio arridebit, hic inte-
grum adscribam, idque paulo emendatius quam vul-
go legitur. Χαλεπὸν μὲν ἴσως ἐστὶ τὰς ἐν τοῖς τοιαύτοις ὄντας
πάθεσι παραμυθεῖσθαι· καὶ γὰρ πένθη ἢτε λόγῳ ἢτε νόμῳ
κοιμίζεται· ἀλλ' ἡ φύσις ἐκάσῃ κ' ἡ φιλία πρὸς τὸν τελευτή-
σαντα ὀρισμὸν ἔχει ἢ λυπεῖσθαι· ὅμως δὲ χρὴ θάρρειν, κ' τῆς
λύπης παραινεῖν (leg. παραιρεῖν) εἰς τὸ ἐνδεχόμενον, καὶ
μεμνησθαι μὴ μόνον ἢ θανάτῃ ἢ τετελευτηκότων, ἀλλὰ καὶ ἢ

ἀρετῆς ἢ καταλελοίπασιν· οὐ γὰρ θρήνων ἀξία πεπόνθασιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασιν· εἰ δὲ γήρως θνητῶν μὴ μετέσχον, ἀλλ' εὐδοξίαν ἀγήρατον εἰλήφασιν, εὐδαίμονες τε γεγόνασιν κατὰ πάντα· ὅσοι μὲν γὰρ αὐτῶν ἀπαιδές τέλευτήκασιν, οἱ παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἔπαινοι παῖδες αὐτῶν ἀθάνατοι ἔσονται· ὅσοι δὲ παῖδας καταλελοίπασιν, ἢ τῆς πατρίδος εὐνοία ἐπίτροποι αὐτοῖς τῶν παίδων καταστήσεται· πρὸς δὲ τέτοις, εἰ μὲν ἐστὶ τὸ ἀποθανεῖν ὅμοιον τῷ μὴ γενέσθαι, ἀπηλλαγμένοι εἰσὶ νόσων καὶ λύπης καὶ τῶν ἄλλων τῶν προσπιπτόντων εἰς τὸ ἀνθρώπινον βίον· εἰ δὲ ἐστὶν αἴσθησις ἐν ἄδῃ καὶ ἐπιμέλεια παρὰ τῶν δαιμονίων, ὥσπερ ὑπολαμβάνομεν, εἴη (leg. εἰκός) τῶν ταῖς τιμαῖς τῶν θεῶν καταλυόμεναις βοηθήσαντας πλείστης εὐδαιμονίας (Ruhnken. κηδεμονίας) ὑπὸ τῶν δαιμονίων τυγχανεῖν. Haftenus Hyperides. Recte autem emendavit Gesnerus, τῆς λύπης παραιρεῖν· *dolorem diminuere*. Verbum occurrit apud Stobæum in Eclog. Ethicis, lib. ii. p. 205. et Schol. ad Aristoph. Pac. 481. Recte etiam emendavimus, ΕΙΚΟΣ τῶν—τυγχάνειν. Polybius, viii. 9. "Ὡς εἴπερ καὶ περὶ τῶν ἀποικομένων ἐστὶ τις αἴσθησις, ΕΙΚΟΣ εὐδοκεῖν αὐτὸν καὶ τῆς τῶν Ἀχαιῶν εὐχαριστία καὶ ταῖς ἐν τῷ ζῆν κακοπραγίαις. Plutarch. tom. ii. p. 560. Οὕση δὲ τῆς ψυχῆς μετὰ τῆς τελευτῆς, μᾶλλον ΕΙΚΟΣ ἐστὶ καὶ τιμὰς ἀποδιδόσθαι καὶ τιμωρίας. Ceterum posterior pars hujus ἀποσπασματικῆς occurrit etiam in Collectaneis Maximi et Antonii a Gesnero editis, p. 906. ubi false Apollonio tribuitur.

ὅταν δὲ ἐγγίξῃ θάλη τῶν ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλεον ἀφίσταται] Sic vero legendum, non ἐπιχαρῆς, ut in vulg. ἐπίχαρις enim vult *festivus*. Joannes Stobæus in Eclog. Ethic. p. 194. Λέγεσθαι γὰρ χάριν καὶ τὴν ἐν ὄψει, ἢ ἐν λόγοις, καθ' ἣν μὲν τῆς εὐχαριν ὀνομάζεσθαι, τῆς δὲ ΕΠΙΧΑΡΙΝ. Plutarch. in Flaminio: Συγγενέσθαι πάντων ἡδιστος, καὶ εἰπεῖν ΕΠΙΧΑΡΙΣ μετὰ δεινότητος. Philostrat. in Apollon. v. 37. ΕΠΙΧΑΡΙΣ τε γὰρ τὰς διαλέξεις ἐδόκει, καὶ τὰς ἐρίδας παρητεῖτο. Platonius in Prolegom. ad Aristoph. "Ὡσπερ δὲ ἐστὶν ὕψηλος, ἔτω καὶ ΕΠΙΧΑΡΙΣ, καὶ περὶ τὰ σκέμματα λίαν εὐσοχος. Scribendum, περὶ τὰ ΣΚΩΜΜΑΤΑ. Scriptor nescio quis apud Suid. v. Ἀνασεσυρμένην. Καλῶς δὲ τὸ μὲν ΣΚΩΠΤΙΚΟΝ ΕΠΙΧΑΡΙΝ.

περὶ ΦΡΥΝΗΣ] Non ut in vulg. φρυγίης. Quod et vidit cl. Schurzfleischius. Vidit etiam vir insigni eruditione Henricus Valefius ad Harpocratonem. Hyperidis orationem ὑπὲρ Φρύνης laudant Schol. ad Hermogenem, et Harpocratio non semel. Confer etiam Alciphron. Epist. i. 31. et cl. Bergler. ad locum. Quæ sequuntur, καρδίη νήφοντος, leviter corrupta sunt. Scribendum καρδίη. Notum proverbium: Τὸ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ νήφοντος ἐπὶ τῆ γλώττης ἐστὶ τὸ μεθύοντος, cuius meminit Plutarch. de Garrul. p. 503. Est autem καρδίη νήφοντος, Vere sobrii. Sobrietate ipsa, si diis placet, sobrioris. Τῷ ὄντι νήφοντος vocat supra Longinus. Eleganter Plautus in Truculento, iv. 4.

Si alia membra vino madeant, cor sit saltem sobrium.

ὁ δὲ ἐνθεν λαβὼν τὰς μεγαλοφυσίας καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας] Vulgo legitur, ἐλὼν τὴν μεγαλοφυσίαν. Quæ vero ad hunc locum scripserunt viri doctissimi, una litura corrigenda sunt. Editio princeps cum MSS. nonnullis, ἐνθεν λαβὼν. Quibuscum facit Manutius. Recte omnino. Aliud est ἐνθεν λαβὼν, aliud ἐνθεν ἐλὼν. Homer. Odyss. θ. 500.

ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ, ὡς οἱ μὲν εὐστέλμων ἐπὶ νηῶν.

Ubi recte Schol. ἐνθεν ἐλὼν, ἐντεῦθεν ἀρχάμενος. Hinc Philostratus in Apollonio, viii. 7. ἐνθεν Πυθαγόρας ἐλὼν. hinc orsus Pythagoras. Idem in Alexandro: Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ διελέχθη. Dio Chrysof. p. 395. ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ ἄθρον καὶ πολλὴν ἀφήσκει λόγον. Synesius de regno: ΕΝΘΕΝ ΕΛΩΝ φημὶ δεῖν, ἡγεμένους θεῶν, ἢ βασιλεία πρῶτον αὐτὸν αὐτῆ βασιλεία εἶναι. Vides jam τὸ ἐνθεν ἐλὼν nullum locum hic habere. Deinde recte Robortellus et MS. Paris. ἀρετὰς συντετελεσμένας. Quare locus ita certo certius rescribendus est: Ὁ δὲ ἐνθεν λαβὼν ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΣΤΑΤΟΥΣ καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας. Quæ locutio librario fraudi fuit. Τὰς μεγαλοφυσίας ἀρετὰς. Virtutes summas atque elatissimas. Nihil verius hac emendatione. Ceterum

respexisse videtur Noster, ut solet, ad Dionysium Halicarn. de Thucyd. §. 53. Ῥητόρων δὲ Δημοσθένεος μόνος Θεκυδίδεος ζηλωτῆς ἐγένετο κατὰ πολλὰ, καὶ προσέθηκε τοῖς πολιτικοῖς λόγοις παρ' ἐκείνου ΛΑΒΩΝ, ἃς ἔτε Ἀντιφῶν, ἔτε Λυσίας, ἔτε Ἰσοκράτης, οἱ πρωτεύσαντες ἤ τότε Ῥητόρων, ἔσχον ΑΡΕΤΑΣ, ΤΑ ΤΑΧΗ λέγω, καὶ τὰς συσροφὰς, καὶ ΤΟΥΣ ΤΟΝΟΥΣ, καὶ τὸ στυφνὸν, καὶ τὴν ἐξεγείρσαν τὰ πάθη ΔΕΙΝΟΤΗΤΑ.

[καταβροντᾶ καὶ καταφίγει] Respexit illud Aristophanis de Pericle, quod legitur Acharn. 529.

Ἐντεῦθεν ὀργῆ Περικλέης ἐλύμπιος
 ΗΣΤΡΑΠΤ', ΕΒΡΟΝΤΑ—

Ubi laudat Scholiastes versus celeberrimos Eupolidis, quos hic emendatos subijciam.

Κράτιςος ἔτος ἐγένετ' ἀνδρώπων λέγειν.
 Ὅποτε παρέλθοι δ' ὡσπερ οἱ ἄγαθοὶ δρομεῖς
 ΕΚΔΕΚΑ ποδῶν ἤρει λέγων τὰς ῥήτορας·
 Ταχὺς λέγειν μὲν, πρὸς δὲ γ' αὐτῆ τῷ τάχει
 Πειθῶ τις ἐπεκαίθιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν.
 Οὕτως ἐκίλει· καὶ μόνος ἤ ῥητόρων
 Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκρωμένοις.

Ita scribendus iste locus, quem cl. Editor expedire non potuit. Confer Alciphron. Epist. p. 179. et doctissimum editorem ad locum. Huc respexit, quod nemo vidit, Themistius, Orat. xxvii. p. 339. Ed. Hard. Καὶ λέγων αἰρήσεις ἐν ΕΚΔΕΚΑ μόνων ποδῶν, ἀλλ' ἐξ εἴκοσιν ἴσως, ταχὺν δὲ καὶ αὐτῆ τῷ ταδί, τὰς ῥήτορας τὰς ἀλλαχόθεν. Ita ut orationem habens, non solum sexdecim pedibus, sed viginti et sex, fortassis etiam integro stadio, omnes rhetores sis superaturus. Ita scribendus et interpretandus est locus, qui elegantissimus est, et viros doctissimos elusit.

SECT. XXXV.

λειπόμενος ὁ Λυσίας] Scil. Πλάτωνος· cuius supra mentio est. Libanius, Epist. 78. Οὐκ ὦν νήπιος, ἀλλ' ἐδὲ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΛΕΙΠΟΜΕΝΟΣ. Deinde MSS. ὁ μὲν πλεῖον ἔτι. Quæ male distincta, et non leviter corrupta, ita ex vi et jussu sententiæ rescribenda sunt : Οὐ γὰρ μέγθει τ' ἀρετῶν, ἀλλὰ καὶ τῷ πλήθει ΠΟΛΥ λειπόμενος ὁ Λυσίας, ΟΜΩΣ ΠΛΕΙΟΝ ἔτι τοῖς ἀμαρτήμασι περιττεύει, ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται. *Etenim cum non solum magnitudine sed et numero virtutum Platone multum inferior sit Lysias, eum tamen magis vitiis superat, quam virtutibus superatur.* Quod elegans et rotundum est. Noster supra : Φιλῶν γὰρ τ' Λυσίαν, ὡς ἐδ' αὐτὸς αὐτὸν, ΟΜΩΣ ΜΑΛΛΟΝ μισεῖ τῷ παντὶ Πλάτωνα ἢ Λυσίαν φιλεῖ. Et mox infra : Τῆ ἀναμαρτήτῃ ΠΟΛΥ ἀφεσῶτες οἱ τηλικῶτοι, ΟΜΩΣ πάντες εἰσὶν ἐπάνω τ' θνητῶν. Voculæ ὁ μὲν et ὁμοῦ non raro permutantur. Possis etiam scribere, Τῆ μὲν πλεῖον ἔτι. Quod et verius fortasse. Haud dissimiliter locutus est Euripides in Ino apud Stobæum Grotii, p. 309. qui ita legendus est.

Φεῦ, ὅσῳ τὸ θῆλυ δυσυχέστερον γένος
Πέφυκεν ἀνδρῶν, ΩΝ τε καὶ τοῖσιν καλοῖς
Πολλῶ ΛΕΛΕΙΠΤΑΙ, καὶ ΕΤΙ τοῖς αἰσχροῖς ΠΛΕΟΝ.

οὐ ταπεινὸν ἡμᾶς ζῶον ἐδ' ἀγεννὲς ἔκρινε τὸν ἀνθρώπου] “Opinor vocem ἡμᾶς hic ejici debere : quid enim hic faciunt junctæ prope voces ἡμᾶς et ἀνθρώπου, quarum una sensui satis est?” Pearce. Viri doctissimi κρίσις minus satisfacit. Ita locutus est Clemens Alexand. Cohort. p. 74. Μόνος ὁ τ' ὅλων δημιουργός, τοιοῦτον ἄγαλμα ἐμφυχον ΗΜΑΣ, ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ, ἐπλασεν. Deinde legitur, εὐθὺς ἀμαχὸν ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς πάντος αἰὲς τ' μεγάλη. Quæ ita vertenda : *Statim a principio natura nostris animis invictum quendam amorem τ' μεγάλῃ iniecit, ut semper ejus desiderio teneremur.*

Διόπερ τῆ θεωρίας καὶ διανοίας τῆ ἀνθρωπίνης ἐπιβολῆ] Ita legit Ruhnkenius noster. Quo nihil verius. Huc facit Aristot. Epist. ad Alexandrum. Ἐφ' ἃ γὰρ ἂν ἐπισκοπῶν ΕΠΙΒΑΛΛΩ ΤΗ ΔΙΑΝΟΙΑΙ, πάντα μοι φαίνεται μεγάλα καὶ θαυμαστά. Ubi nescio an scribendum, τὴν διάνοιαν. Dicitur autem τὴν διάνοιαν ἐπιβάλλειν, ut τὸν ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλειν. Quæ locutio restituenda Diogeni apud Stobæum, p. 219. Διογένης ὁ κύων θεασάμενός τινα πλεσσίας γραίας προσποιούμενον ἑρᾶν, ἔφη, ταύτη οὐ ΤΟΝ ΟΦΘΑΛΜΟΝ, ἀλλὰ τὸ ὀδόντα ΕΠΙΒΕΒΑΗΚΕ. Ita scribendus iste locus, cujus acumen non cepit Interpres. Mox recte cl. Pearcius, καὶ μέγα καὶ καλόν. Istæ voces sæpissime conjunguntur. Arrian. Epictet. ii. 11. Καὶ πῶς οἶόν τε πόλιν μὲν ἢ οἶκον μὴ δύνασθαι διαμένειν μηδ' ὀλιγοσὸν χρόνον δίχα τῆ διοικῆντος καὶ ἐπιμελεσμένου· τὸ δ' ἔτω ΜΕΓΑ ΚΑΙ ΚΑΛΟΝ κάλασκέυασμα εἰκῆ ὡς ἔτυχεν ἔτως ἀτάκτως οἰκονομεῖσθαι; Confer nos supra ad lect. ii. ubi istam phrasin Dionii Cassio restituimus. Deinde sequitur, ταχέως εἴσεται πρὸς ἃ γεγονάμεν. Quomodo locutus est Hierocles apud Stobæum, p. 398. Edit. Needham. Ὅθεν καλῶς ἢ φύσις, ὡς ἂν ΕΦ' Α ΓΕΓΟΝΑΜΕΝ μὴ ἀγνοῶσα, παρήγαγεν ἡμῶν ἕκαστον τρόπον τινὰ μετὰ συμμαχίας. Ita scribendus videtur iste locus.

Καὶ ποταμὸς ἐνίοτε τῆ γηγενῆς ἐκείνης καὶ αὐτῆ μόνου προχέουσι πυρός] Vulgo, γένου. Legebat doctissimus Pricæus, τοῦ ἐγγενῆς ἐκείνου. Sed verior mihi semper visâ est Marklandi nostri conjectura, τῆ γηγενῆς ἐκείνης· de quo consulendus cl. Ruhnkenius, qui nostra quodammodo occupavit. Accedit Justinus, iv. 1. *Est autem ipsa terra (Siciliæ) tenuis ac fragilis, et cavernis quibusdam fistulisque ita penetrabilis, ut ventorum tota ferme flatibus pateat; nec non et IGNIBUS GENERANDIS nutriendisque SOLI ipsius NATURALIS MATERIA.* Quod sequitur, αὐτῆ μόνου πυρός elegantissimum est, et neutiquam sollicitandum: *fluvios subterranei istius et puri puti ignis.* Πυρὸς ἀγνοτάτας παγὰς vocat Pindar. Pyth. i. 39. Ad quem locum, qui omnino consulendus est, respexisse videtur Longinus.

τὸ χρεῖωδες ἢ καὶ ἀναγκαῖον] Sensus hujus loci paulo obscurior est, quem ita facile expediveris : *Sed de omnibus hujusmodi rebus hoc dici possit ; Quod utile sit et necessarium, facile ab omnibus comparari posse, atque ea de causa minus admirationi esse ; id vero admirationem mouere, quod extraordinarium sit, et præter opinionem expectationemque nostram.* Huc egregie facit Plutarchus de Cupid. Divit. p. 527. Οἱ δὲ πολλοὶ τὸ τῷ Τηλεμάχῃ πᾶσχομεν. Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ὑπὸ ἀπειρίας, μᾶλλον δὲ ἀπειροκαλίας, τὴν μὲν Νέσσορος ἰδὼν οἰκίαν κλίνας ἔχεσαν, τραπέζας, ἱμάτια, σρώματα, οἶνον ἠδὺν, ἐκ ἐμακάριζε ΤΟΝ ΕΥΠΟΡΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΑΙΩΝ ἢ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΝ· παρὰ δὲ τῷ Μενελάῳ θεασάμενος ἐλέφαντα καὶ χρυσὸν καὶ ἤλεκτρον ἐξεπλάγη. Quem locum ob oculos habuisse videtur noster Criticus.

SECT. XXXVI.

ὅμως πάντες εἰσὶν ἐπάνω ἢ θνητῶ] Alii πάντως, alii πάντος. Neutrum verum. Libri omnes πάντες. Recte. Sensus est : *Etsi isti homines multum absint a perfectione, nemo tamen ex iis est, qui non ultra fastigium humanum sit evectus.* Hæc mens Longini. Quod nostros Interpretes fugisse miror. In iis quæ sequuntur, καὶ τὸ μὲν ἀπλῆστον οὐ ψέγεται, τὸ μέγα δὲ καὶ θαυμάζεται, imitatus est Noster Plutarchum suum, Educat. p. 7. Τὸ μὲν γὰρ ἀσφαλὲς ἐπαινεῖται μόνον, τὸ δὲ ἐπικίνδυνον ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΖΕΤΑΙ.

καὶ δὲ πολλοσημέριον ἂν εὐρεθείη ἢ ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι πάντη κατορθωμένων] Dionysius Halicarn. in Epist. ad Cn. Pompeium, cap. 2. Ἐγὼ τέ φημι ἢ ὑψηλῆς καὶ μεγαλοπρεπῆς καὶ παρακεκινδυνευμένης φράσεως ἐφιέμενον Πλάτωνα, μὴ περὶ πάντα τὰ μέρη κατορθῶν, ΠΟΛΛΟΣΤΗΝ μὲν τοι ΜΟΙΡΑΝ ἔχειν ΤΩΝ ΚΑΤΟΡΘΟΥΜΕΝΩΝ τὰ διαμαρτανόμενα ὑπ' αὐτῶν. Ad quem locum manifesto respexit Longinus. Quæ sequuntur, Διὰ ταῦθ' ὁ πᾶς αὐτοῖς αἰὼν καὶ βίος, ἢ δυνάμενος ὑπὸ ἢ φθόνου παρανοίας ἀλῶναι, nemo in-

terpretum adsecutus est. Nulla tamen in omni Hellenismo vel frequentior vel elegantior locutio. Locus ita vertendus est: *Quamobrem omnis ætas, omnesque mortales, quos vel ipsa Invidia delirare haud dixerit, palmam illis detulerunt, quam hodieque retinent, et semper retinebunt.* Παρανοίας ἀλῶναι est *Dementia argui.* Æschines cont. Ctesiph. Μηδ' ΑΙΡΕΙΤΕ ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων ἢ δῆμον ἢ Ἀθηναίων. *Nolite coram Græcis delirationis atque insanie populum Atheniensem damnare.* Idem cont. Ctesiph. Ὁ δὲ δῆμος ἐκ τῆς ἀθυμίας ὡσπερ παραγεγρακῶς ἢ ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ ΕΛΩΚΩΣ. *Populus autem tanquam senio aut dementia quadam captus.* Xenoph. Memor. i. 2. Φάσκων δὲ κατὰ νόμον ἐξεῖναι ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ ΕΛΟΝΤΙ καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. *Dicens lege permissum esse, ut aliquis patrem convictum amentia vinciat.* Hinc lux Aristophani, Nub. 843.

Οἴμοι· τί δράσω παραφρονῶντος ἔ' πατρός ;
Πότερον ΠΑΡΑΝΟΙΑΣ αὐτὸν εἰσαγαγῶν ΕΛΩ ;

Ἔς' ἂν ὕδωρ τε ρέη—] Hexameter iste est pars Epigrammatis in Midam, quod alii Homero, alii Cleobulo tribuunt: de quo Herodotus in Vit. Homeri, et Laertius in Cleobulo. Eleganter Libanius in Juliani necem, p. 259. Ὡ πολλὰ συγκινήσας ἐπὶ σαυτῶν δάκρυα, ἐκ ἐπ' ἡματι, κατὰ τὸ ἔπος, ὀλοφυρμῶ τυχῶν, ἀλλ' ἐν τῷ πένθει κατέχων ἀνθρώπους, καὶ κατασχίσων γει,

Ὅφρ' ἂν ὕδωρ τε νάη, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθῆλη.

ἐν ὑπεροχῇ, πλὴν] Manutius cum MSS. nonnullis, ἐν ὑπεροχῇ πολλῇ. Lego et distingo, τὸ δ' ἐν ὑπεροχῇ πολλῇ, πλὴν ἔχ' ὁμότονου. Vox altera alteram abforbuit. Diodorus Sicul. xix. 81. Ἦν δὲ καὶ τῷ κάλλει καὶ τῷ μεγέθει διάφορος, ἔτι δὲ καὶ κεκοσμημένος ὅπλοις βασιλικοῖς εἶχε ΠΟΛΛΗΝ ΤΙΠΕΡΟΧΗΝ καὶ κατάπληξιν. Ita scribendus iste locus. Confer Suid. v. Δημήτριος. Deinde recte Tollius, βοήθημα τῇ φύσει πάντη πορίζεσθαι τὴν τέχνην. Noster supra: τῶν ἐκείνοις τοῖς ἥρωσι ΠΑΝΤΗΣ καλοφειμένων. Idem, sect. xxxii. ἐν τῷ γλαφυρῷ ΠΑΝΤΗΣ

κεκαλλιγραφημένοι. Nihil verius. Quod vero ad hunc locum scripsit cl. Pearcius, una litura corrigendum est.

SECT. XXXVIII.

καὶ αἱ τοιαῦται] Scribe, κάκιστοι καὶ αἱ τοιαῦται. Agit enim hic Noster de Hyperbolis *vitiosis*. Deinde legitur vel Demosthenis, vel nescio cujus, nobilis locus, Εἰ μὴ τὸν ἐγκέφαλον ἐν ταῖς πτέρυγαις καταπεπατημένον φορεῖτε· quem alii laudant, alii vituperant. Sic solent rhetores. Confer Libanii Argument. in Orat. de Haloneso: cujus scrinia compilavit Tanaquillus Faber. Quæ sequuntur, Διόπερ εἶδέναι χρὴ τὸ μέχρι πᾶ παρορισίον ἕκαστον, perperam accepit vir doctissimus. Non male Gabriel, *Quare scire oportet quousque progrediendum sit. Quousque ferri possit non incommode Hyperbole*. Ista est vis τῆ Παρορίζειν apud Rhetorem nostrum. Vide quæ adnotavit cl. Pearcius ad sect. ii. Optime Quintilian. viii. 6. *Quamvis enim est omnis Hyperbole ultra fidem, non debet esse ultra modum*.

Ἐπεὶ δ' οἱ λόγοι τοσαύτην ἔχουσι δύναμιν—ἀρχαίως διεξελθεῖν] Hæc sunt verba Isocratis in Panegyrico, ubi legitur: Ἐπειδὴ δ' οἱ λόγοι τοιαύτην ἔχουσι τὴν φύσιν—ἀρχαίως διεξελθεῖν. Quomodo laudat Harpocratio, v. Ἀρχαίως. Sed hoc leve. Huc respexit Libanius in Epist. ad Abureium: Πάνυ μοι βεβαιῶν δοκεῖς τὸν λόγον, ὃν περὶ τῶν λόγων Ἰσοκράτης εἶπε φύσεως, ὅτι ἄρα οἱοί τε εἰσιν ἄραι μικρὰ, καὶ μεγάλα καθελεῖν. Item Julianus, Orat. i. in Constantium: Οἱ δὲ τῆ τέχνης ἀπολαῦσαι φασιν ἐν τῷ δύνασθαι περὶ τῶν μικρῶν μειζόνως διελθεῖν, καὶ τὸ μέγεθος ἀφελεῖν τῶν ἔργων τῷ λόγῳ, καὶ ὅλως ἀντιτάττειν τῇ τῶν πραγμάτων φύσει δύνασθαι τῶν λόγων. Ad quem locum consulendus illustrissimus Spanhemius.

αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα ὅμως] Distingue, αἷμα καὶ πηλὸν πινόμενα, ὅμως εἶναι περιμάχητα ἔτι. Quod sanguinem limumque biberent, et pro iis *Nihilominus* dimica-

rent, *etiam credibile facit ipsa rei acerbitas et circumstantia*. Ceterum hunc Thucydidis locum ante oculos habuisse videtur Herodian. viii. 13. Ὁ γὰρ ἦν μόνον ἐκ τῆ παραρέοντος ποταμοῦ ποτὸν, αἵματι καὶ φόνοις μεμιασμένον ΕΠΙΝΕΤΟ. Huc adludit etiam Lucian. in libello; Quomodo conscribenda sit historia: Οὐδὲ ἢ σύμπασα πόλις τῆ Ἀθηναίων φοβήσεται αὐτὸν, ἦν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἰσορῆ, καὶ τὴν Δημοσθένεος λῆψιν, καὶ τὴν Νικίᾳ τελευτήν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ ΟΙΟΝ ΤΟ ΥΔΩΡ ΕΠΙΝΟΝ, καὶ ΩΣ ΕΦΟΝΕΥΟΝΤΟ ΟΙ ΠΟΛΛΟΙ.

χερσὶ καὶ στόμασι] Hunc locum Herodoti, quo nullus elegantior, perperam sollicitavit Tanaquillus Faber. Ita locutus est Dio Cassius, xxxviii. 49. Καὶ πολλοὶ καὶ τῆς τῶν βραχυτέρων ξιφῶν χρήσεως σερηθέντες, ΤΟΙΣ ΤΕ ΧΕΡΣΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΣΤΟΜΑΣΙ ἀντ' ἐκείνων ἠγωνίζοντο, κατὰ σπῶντες τὰς ἀντιπάλους, δάκνοντες, σπαράττοντες, ἅτε καὶ τῶ μεγέθει τῆ σωματίων πολὺ αὐτῶν ὑπερέχοντες. Item nescio quis apud Suid. v. Ἐμφύς. Ὁ δὲ Κελτὸς προθυμίαν εἵχεν, ἐμφύς τῶ πολεμίῳ, ΚΑΙ ΧΕΡΣΙ ΚΑΙ ΣΤΟΜΑΤΙ δίχην θηρίῳ διασπάσαι αὐτόν. Huc accedit Cicero in Tusculanis, lib. v. 27. *Adolescentium greges Lacedæmone vidimus ipsi incredibili contentione certantes PUGNIS, CALCIBUS, UNGUIBUS, MORSU denique; cum exanimarentur priusquam se victos faterentur. Quod sequitur, κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες, respexisse videtur Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. ix. 21. Καὶ τελευτῶντες ΕΓΚΑΤΕΧΩΣΑΝ αὐτὰς τῶ πλήθει ΤΩΝ ΒΕΛΩΝ.*

πλὴν ὁμοίως] Lego cum Schurtzfleischio, πλὴν ὁμοίως ἔχει πρὸς τὸν. *Nilominus tamen credibile est.* Nilus, Epist. 102. Ἀμήχανον χωρὶς λύπης παρελθεῖν τὸν ἐμπαιδευόμενον τοῖς πειρασμοῖς. ΠΛΗΝ ΟΜΩΣ—. Heraclid. Allegor. Homer. p. 420. ΠΛΗΝ ΟΜΩΣ τὸν ἀριθμὸν ἕτω πολὺν ὅντα τῶν ἔργων, καὶ ἀπίστον ἢ θέρειος ὄρα πεποίηκεν. *Verum etsi tantus sit rerum gestarum numerus, propter æstivi tamen diei longitudinem credi meretur.* Deinde recte Tollius, τὰ ἐγγὺς ἐκστάσεως ἔργα καὶ πάθη. *Quæ a furore propius absunt.* Haud dissimiliter corruptus Philosophus in Poeticis, cap. 17. Δι' ὃ εὐφυῆς ἢ ποιητικὴ ἐστὶν

ἢ μανικῶς· τέτων γὰρ οἱ μὲν εὐπλάστοι, οἱ δὲ ΕΚΣΤΑΤΙΚΟΙ·
Quamobrem Poetica ingeniosi est hominis vel furore cor-
repti: illi enim fingendis moribus sunt apti; hi autem
extra se positi, se revera esse eos putant quos imitentur.
 Ita scribendus et vertendus iste locus. Vulgo inepte
 legitur, ἑξετάστικοι. Ceterum notanda phrasis ἔργα καὶ
 πάθη· quæ Platonis est, Polit. ii. p. 140. Ed. Cant.
 Ταῦτε δὴ τῶν Κρόνου ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΠΑΘΗ ὑπὸ τῆς υἱέως, εἰ δὲ αὐτὸς
 εἰ ἦν ἀληθῆ ὥμην δεῖν ῥαδίως ἄτω λέγεσθαι πρὸς ἀφρονάς τε
 καὶ νέεσ.

Ἰδεν καὶ τὰ κωμικὰ] Verte, *Comica illa; vel illa Co-*
mici: nempe illa ipsa quæ sequuntur;

* Ἀγρον ἔσχα' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἄρ' ἐπισολῆς
 Λακωνικῆς —

Quæ miror viro doctissimo placere potuisse. Nam
 illud ἄρα nullam locum hic habet. Versus procul-
 dubio ita constituendus est:

* Ἀγρον ἔσχα' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἐπισολῆς Λακωνικῆς.

Est versus Iambicus tetrameter acatalecticis: quod
 genus metri Comicis familiare. Aliter ordinabat
 magnus Casaubonus ad Strabonem: sed nostra ve-
 riora atque elegantiora sunt. Deinde legitur, καὶ πως
 ὁ διασυρμὸς ταπεινότητος ἐστὶν αὐξήσις· ubi notanda ele-
 gantissima vocula πως· quam Interpretes fusque de-
 que habuerunt. *Et diasyrmus est quodammodo, nescio*
quomodo, humilitatis exaggeratio. Voculam istam non
 semel usurpat Longinus. Ceterum de *Epistola La-*
conica consulendus accuratissimus Meursius in *Laco-*
nicis, iii. 4. et Meursio non minor cl. Valckenarius
 ad Theocriti Adoniazufas.

SECT. XXXIX.

ὅσα γε τῆς θεωρίας ἦν ἡμῖν ἐφικτὰ] Hunc locum nemo
 Interpretum intellexit. Græca ita vertenda sunt:

In duobus libris satis exposuimus quantum hujus argumenti nobis erat perspectum. Θεωρία est institutum, argumentum. Noster in Prolegom. in Hephæst. §. 7. Ἐπὶ ταύτης τῆς ΘΕΩΡΙΑΣ πολλαχόθεν λέγεται μέτρον. In præsentī Instituto metri nomen multifarium dicitur. Dionysius Halicarn. de Struct. Orat. cap. 5. Διὰ ταύτας μὲν δὴ τὰς αἰτίας ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ἀπέστην. Propterea ob has causas ab hoc instituto abstinēbam. Aristides, vol. ii. p. 439. Καὶ ὅπως μυρία ἂν τις ἔχοι τοιαῦτα λέγειν, ἂ καὶ διπλά ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐντὸς ἀπαξ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΤΑΥΤΗΣ. Cujusmodi certe infinita recenseri queant, nemini non manifesta, qui in hoc argumento versatus est. Huc in primis facit Photius in Demosth. p. 1470. Καὶ πολλοῖς ἔτος ὁ λόγος παρέσχεν ἀγῶνα, κρίνεσθαι προτεθεῖς, ὥσπερ καὶ Ἀσπασίῳ τῷ ῥήτορι, ἅτε μὴδ' ΕΦΙΓΜΕΝΩι ΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΘΕΩΡΙΑΣ εἰς ἀκρίθειαν. Ita scribendus est iste locus.

ὡς οὐ μόνον ἐστὶ πειθῆς καὶ ἡδονῆς ἢ ἀρμονία φυσικὸν ἀνθρώποις ἐνέργημα, ἀλλὰ—θαυμασόν τι ὄργανον] VOX ἐνέργημα a Manutio profecta est, qui de suo addidit. Notanda autem locutio φυσικὸν ἐνέργημα· quomodo locutus est Marcus Antoninus, ix. 3. Καὶ τὰ ἄλλα τὰ ΦΥΣΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΜΑΤΑ, ὅσα αἰ εἶσθε βίβη ὄραι φέρουσι. Sed quod in Antonino verum et probum est, in Longino vereor ne pravum et improbum sit. Quare vide an locus ita legendus et distinguendus sit: ὡς οὐ μόνον ἐστὶ πειθῆς καὶ ἡδονῆς ἢ ἀρμονία φυσικὸν ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεπείας καὶ πάθους θαυμασόν τι ὄργανον. Quod planum et perspicuum est. Recte μεγαλοπρεπείας καὶ πάθους· quod egregium et harmoniæ proprium. Illud autem ὄργανον πειθῆς habuit a Plutarcho suo in Fabio Maximo. Ἦσκει τὸ μὲν σῶμα πρὸς τὰς πολέμους, ὥσπερ ὄπλου σύμφυτον, τὸ δὲ λόγον ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΕΙΘΟΥΣ πρὸς τὸν δῆμον, εὖ μάλα πρεπόντως τῷ βίῳ κατακεκοσμημένον. Ad hunc locum proculdubio respexit Longinus.

οὐ γὰρ αὐλὸς μὲν ἐντίθησι] Sic legendum, non ut in vulg. ἐπιτίθησι. Quod et Faber monuit. Noster supra: ψυχὴν τινα τοῖς πράγμασι φωνητικὴν ΕΝΤΙΘΕΙΣΑ. Lucian. in Gymnasio: Καὶ ὁ πόνος ἔτος ὤμους τε αὐτῶν

κρατύνα, κὶ τόνον τοῖς ἄκροις ENTIΘΗΣΙ. Jamblichus de Mysteriis, p. 83. Ἡμῖν τε δι' αὐτῶν ENTIΘΗΣΙ φρόνησιν. Nihil verius hac lectione. Ceterum notanda locutio, Οὐ γὰρ αὐλὸς MEN;—Οὐκ οἴομεθα δ' APA τὴν σύνθεσιν—; Qui loquendi modus Græcis non inusitatus, sed editoribus nostris parum perspectus. Sensus est, quem et recte admodum expressit vir doctus in Commentario ad Longinum: “ Si tibiæ, si ci-
 “ tharæ soni habent vim permovendi animos audi-
 “ torum vehementissime, multo magis habebit hanc
 “ vim verborum collocatio.” Haud aliter locutus est Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. x. 28. Οὐ γὰρ ἤδη MEN τισι βαρβάροις—Ῥωμαίοις δ' APA—; Item Plutarchus de Audit. p. 42. Οὐ γὰρ ἐκ κερεῖα MEN ἀνασάντα—Ἐκ δ' ἀκροάσεως ἀπιόντα κὶ σχολῆς, ΟΥΚ εὐθὺς ἀφορᾶν χρὴ πρὸς ἑαυτὸν—; Quæ loca sedulo observanda sunt et conferenda, nam plane gemella sunt, et locutionis hujus indolem abunde patefaciunt.

βάσιν ἐνδὲς τινα ῥυθμῆ πρὸς ταύτην ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῶ] Hæc neutiquam sollicitanda sunt. Xenoph. Exped. lib. vi. ἤεσαν τὲ EN ΠΥΘΜΩι πρὸς τὸ ἐνόπλιον ΠΥΘΜΟΝ αὐλόμενοι. Confer cl. Valcken. Diatrib. Eurip. p. 208. ubi de hoc loco agit.

κράσει κὶ μίξει τὸ συμφωνίας] Lego et distingo, Καὶ τὴ Δία φθόγγοι κιθάρας, ἔθεν ἀπλῶς σημαίνοντες, ταῖς τῶν ἤχων μεταβολαῖς, κὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους κράσει κὶ μίξει, τὸ συμφωνίας θαυμαστὸν ἐπαγγεῖσι πολλάκις, ὡς ἐπίστασαι, δέληπτρον. Recte scripsimus κράσει καὶ μίξει. Sonorum temperamento et mixtura, harmoniæ mirificum sane faciunt, ut tute scis, oblectamentum. Noster apud Euseb. Præp. Evang. xv. 21. Πᾶ δὲ ἐπὶ ΤΑΣ ΚΡΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΙΞΕΙΣ ἀνευγε-
 κεῖν; Aristides, tom. ii. p. 479. Καὶ γέγονέ τις αὐτῶν ΚΡΑΣΙΣ ΚΑΙ ΜΙΞΙΣ τοιαύτη. Damascius apud Phot. Bibl. p. 409. ΜΙΞΕΙ ΚΑΙ ΚΡΑΣΕΙ τὸ ἰδεῶν. Scriptor, nescio quis, apud Suid. v. Μέσον. Καὶ ΜΙΞΕΙ ΚΑΙ ΚΡΑΣΕΙ τὸ σχέσεως ἐν ἅπασιν αἰτίαν ὁ μέσος ἔχει. Sed hac locutione nihil solennius. Egregie Philo de Mose, lib. iii. p. 174. Φθόγγοι γὰρ οἱ μὲν ἀνδρῶν βαρεῖς, ὄξεῖς δὲ

οἱ γυναικῶν, ἐξ ἧν ὅταν ἡ ΚΡΑΣΙΣ γένηται σύμμετρος, ἦδισον, καὶ παναρμόνιον ἀποτελεῖται μέλ^ο.

τῇ τε τῷ λέξεων ἐποικοδομήσει τὰ μεγέθη συναρμόζουσαν] *Hæc minus recte accepit vir doctissimus. Non male Gabriel, Verborumque superstructione magnitudinem conciliet. Τὰ μεγέθη συναρμόζουσα est Sublimia inter se componere et coaptare, ut quasi unum corpus efficiant. Xenophon, Memor. i. p. 726. Καὶ τῶν ἄλλων δὴ περὶ ΜΕΓΑΛΩΝ ὄντων, ἐκάστω μικρὸν μέρος λαβόντι τὸ σῶμα ΣΤΗΝΗΡΜΟΣΤΑΙ σοι. Lucian. de conscrib. Historia: Ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσεις, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμεν^ο, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτῷ, καὶ ἀλύσειως τρέψει ΣΤΗΝΗΡΜΟΣΜΕΝΟΝ.*

Ἄλλ' εἶη καὶ μανία] *Vulgo, ἀλλ' εἶοικε μανία. Ita quidem locutus est Dio Chrysof. p. 412. Ὡς ἦδη ΜΑΝΙΑΙ τὸ γινόμενον ΕΟΙΚΕΝ αἰσχροῦ καὶ ἀπρεπεῖ. Verum Robortellus cum optimis MSS. ἀλλ' εἶ καὶ μανία. Quare vide an legendum sit, Ἄλλ' ΕΙΗ καὶ μανία τὸ περὶ τῶν ἄνω ὁμολογημένων διαφορῶν. Sed insania fuerit de iis, quæ in confesso sunt, dubitare. Quod et verum videtur. Confer nos infra, ad sect. xlv. Poteris etiam legere, ἀλλ' εἶη καὶ μανίας. Lucianus in Parasito: Τὸ γε μὴν πρὸς τί τέλος εὐχρησον τῷ ἐν τῷ βίῳ, μὴ ΚΑΙ ΜΑΝΙΑΣ ΕΙΗ ζητεῖν; Deinde scribe cum Manutio, ὑψηλὸν γε ΤΩ ΔΟΚΕΙΝ νόημα, καὶ ἐστὶ τῷ ὄντι θαυμάσιον. Sublime quidem videtur, et est revera admirabile. Xenophon in Symposio: Ναὶ μὰ Δί', εἶφη, ἦν ὀρώσει γέ σε μὴ ΤΩ ΔΟΚΕΙΝ, ἀλλὰ ΤΩ ΟΝΤΙ ἀρετῆς ἐπιμελέμενον. Ignatius in Epist. ad Smyrn. Ἄλλ' οὐ ΤΩ ΔΟΚΕΙΝ, ἀλλὰ ΤΩ ΟΝΤΙ πάντα ὑπομένω διὰ Χριστόν. Quod sequitur Demosthenicum laudat Hermogenes, laudat et Demetrius Phalereus. Huc respexit Philo de Agricult. i. p. 313. Τῶν καιρῶν μέλλειν ἐκ ἐπιτρεπόντων, ἀλλ' ἐπ' αὐτῆς ἰσαμένων ἀκμῆς, ὡς μὴ ἀναβάλλεσθαι τῆς ὑσερηκότας μάλλον ἢ ἀποτυχεῖν ἂν εἰκότως εἰσάπαν νομισθῆναι, φθάντων ΠΑΡΕΛΘΕΙΝ, ΩΣΠΕΡ ΝΕΦΟΥΣ, ἐκείνων.*

συνεκλύεσθαι καὶ διαχαλαῖται τῷ ὕψος τὸ ἀπότομον] *Ita scribendum, non ut in vulg. τὸ ὕψος. Noster, sect.*

xviii. ἡ δὲ ἐρώτησις ἢ εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀπόκρισις μιμεῖται ΤΟΥ ΠΑΘΟΥΣ ΤΟ ΕΠΙΚΑΙΡΟΝ. Demetrius Phaler. περὶ Ἑρμηνείας, §. 8. Οὕτως ἐκτεινόμενον ΕΚΛΥΤΕΤΑΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟ ΘΥΜΙΚΟΝ. Quod gemellum est.

SECT. XL.

ὅμως κοινοῖς—ὅμως ὄγκον] Hujusmodi repetitiones haud infrequentes sunt. Confer nos supra ad sect. ix. Deinde sequuntur, ὄγκον καὶ διάστημα, καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι περιεβάλλοντο· ubi non male cl. Pearcius, ὄγκον καὶ διάρμα. Quomodo locutus est Plutarchus, ii. p. 853. Ἐνεσι μὲν ἔν ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων αὐτῶ τὸ τραγικόν, τὸ κωμικόν, τὸ σοβαρὲν, τὸ πειζόν, ἀσάφεια, κοινότης, ΟΓΚΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΜΑ. Vocem usurpat Dionysius Noster, et Hermogenes non semel. Sed vulgata lectio neutiquam sollicitanda est. Διάστημα est vox elegantissima et a Musicis petita. Aristides Quintil. de Music. lib. ii. p. 84. Μέγεθος γε μὴν καὶ ἀξίωμα ἐμποιεῖ τῷ λόγῳ διὰ συνεκδοχῆς, ἐν τῷ

Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος εὐδμητον βόας αὔας
Ἵψός' ἀνασχόμενοι, ἔκισον μεγάλῳ ἀλαλητῷ

μέγεθαι ΤΩΝ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ἐξήρει τὸν λόγον. Quæ διαστήματα Aristides, Διαστάσεις ἀξιολόγως vocat Dionysius Halicarnasseus. Atque hinc intelligendus Laertius in Arcefilao: Ἦν δὲ ἀξιωματικώτατος καὶ συνηγμένος, καὶ ἐν τῇ λαλίᾳ ΔΙΑΣΤΑΤΙΚΟΣ τῶν ὀνομάτων. Rem egregie explicat Longinus infra: Στηριγμὸς τε ἔχειν πρὸς ἄλλα ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ, καὶ ἐξερείσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον ΔΙΑΒΕΒΗΚΟΤΑ μέγεθος. Ad quem locum consulendus cl. Tollius.

Φίλιςος] Philistus, historicus Siculus, de quo Diodorus, Dionysius Halicarn. Plutarchus, Pausanias, Suidas, alii quamplurimi. Pene pufillum Thucydidem vocat Cicero, Epist. ad Quintum Fratrem, ii. 13.

Confer Clem. Alexand. Strom. vi. p. 740. et cl. Duker. ad Thucyd. p. 190. Ceterum, dum hoc agimus, occurrit nostri Philisti locus apud Polluc. x. 116. quem, quia de mendo suspectum habuerunt viri eruditissimi, hic vindicatum adponam. Ἐν γοῦν τῷ δευτέρῳ τῆ Φιλίστα βιβλίῳ εἴρηται· Καὶ τὰς νύκτας ἐπαίρεσθαι λαμπτήρας ἀντιπεφραγμένους· Oportet noctu laternas attollere, ea parte qua hostem spectant, obseptas. Ista est vis τῆ Ἀντιπεφραγμένους. Polyænus, lib. v. 10. λαμπτήρα τὸ πρόσθεν μέρος πεφραγμένον vocat. Quod perinde est. Recte quoque, τὰς νύκτας. Æneas, Tact. p. 1681. Ed. Gronov. Δεῖ ΤΑΣ ΝΥΚΤΑΣ λύχνα καίεσθαι λαμπτήρῃσιν· ad quem locum vide quæ scripsit ὁ πᾶν Casaubonus.

Γέμω κακῶν δὴ] Hunc Euripidis versiculum laudat Plutarchus de Stoic. Repugn. p. 1048. laudat etiam in libello de Commun. Notion. p. 1063. sed utrobique mendosum et parum curatum. Quod sequitur, τῆ πλάσει ἀναλογῶν, neutiquam sollicitandum est. Sensus est: *Id quod dicitur valde vulgare est; sed fit sublime, quia sententia non abhorret a structura.* Quod et Tanaquillo Fabro visum. Ita locutus est Athenæus, lib. v. p. 185. Τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτεσιν ΑΝΑΛΟΓΟΝ τῷ τῶν σαλπύγων κώδωνι. Hesychius: Φλῆψ, μάλωψ· καὶ ΤΟ ΑΝΑΛΟΓΟΝ ΤΩΙ ΣΩΜΑΤΙ. Photius, Biblioth. p. 157. Καὶ ἡ συνθήκη καὶ τᾶλλα ΤΩΙ ΛΟΓΩΙ ΑΝΑΛΟΓΑ. Quæ verba notanda: nam hæc quodammodo reciproca sunt. Ceterum vocem πλάσει usurpat Tiberius Rhetor de Figur. Demosth. p. 178. Ἐστὶ ταῖνον σχῆμα, τὸ μὴ κατὰ φύσιν τῶν ἄνθρωπων ἐκφέρειν, μηδὲ ἐπ' εὐθείας, ἀλλ' ἐκτρέπειν καὶ ἐξαλλάττειν τὴν διανοίαν, κόσμῳ τινὸς Τῆ ΠΛΑΣΕΙ ἢ χρείας ἕνεκα. Ubi κόσμῳ τινὸς τῆ πλάσει ἕνεκα est *structuræ ornandæ gratia.* Sed hæc minus intellexisse videntur Interpretes.

— εἰ δὲ πῃ

Τύχοι, περίξ ἐλίξας—] Hæc minus recte administravit, Barnesium secutus, vir doctissimus. Delenda ista interpunctio post τύχοι, et vertendum, *Sicuti*

se taurus circumverterit. Appian. de Bell. Annibal. p. 544. Ὑπολαβῶν δὲ καὶ μεγάλην αὐτῷ δόξαν, ΕΙ ΚΑΙ ἸΤΥΧΟΙ ΠΤΑΙΣΑΣ, τό γε ἐγγχείρημα οἴσειν. Joseph. cont. Appion. ii. 32. Αὐτρηγίαν λέγω, καὶ τροφῆς λιτότητα, καὶ τὸ μηδὲν εἰκῆ, μηδ' ὩΣ ΕΤΥΧΕΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΠΙΤΕΘΥΜΗΚΩΣ, φαγεῖν ἢ πιεῖν. Ita distinguendus iste locus. Atque hinc sublevandus Lyfias cont. Eratosth. p. 197. Καὶ πολλῶν ὄντων ἱματίων, αἰτῶσιν ἕδεν ἔδοσαν εἰς ταφὴν, ἀλλὰ τῷ φίλων ὁ μὲν ἱμάτιον, ὁ δὲ προσκεφάλαιον, ὁ δὲ ὅ, τι ἕκαστος ἔτυχεν ἔδωκεν εἰς τὸ ἐκείνους ταφὴν. Vox excidit. Legendum sine dubio, ὅ, τι ΕΚΑΣΤΟΣ ΕΤΥΧΕΝ ΕΧΩΝ. *Et cum multæ essent vestes, nullam tamen ad sepulturam petentibus concessere; verum amicorum unus vestem, alter pulvinum, alii quod quisque habuisset, in funus conferebant.* Sic mox Lyfias, Τῆς γὰρ Πολεμάρχου γυναικὸς χρυσῆς ἐλικτήρας, ΟΥΣ ΕΧΟΥΣΑ ΕΤΥΓΧΑΝΕΝ ὅτε τὸ πρῶτον ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ Μηλόειος ἐκ τῶν ὄντων ἐξείλετο. Ceterum deprompti sunt isti versiculi ex Euripidis *Antiope*: quæ fabula hodie cum multis aliis desideratur. Ejus meminere Joannes Stobæus, Harpocratio, Hesychius, Suidas, Schol. Aristoph. Ranas, alii. De ea multis disputavit vir industriæ et doctrinæ singularis Ludov. Casp. Valckenarius in Diatribe Euripidea. Adponam unicum fragmentum, quod nobis conservavit Clemens Alexandrinus, idque eo libentius, ut emendem: Ἀλλὰ καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ φησὶν,

— ἔνδον δὲ θαλάμοις ΒΟΥΚΟΥΛΟΥ,
Κομῶντα κισσῶν σύλον Εὐίε θεῶ.

Intus autem in cubilibus bubulci, vidi columnam Evii dei bedera exornatam. Ita legendus et vertendus iste locus, quod ex sequentibus patet. Poteris etiam scribere, βεκόλον κοσμεῦντα κισσῶ. Quomodo Phoronidis Auctor apud Clement. Strom. i. p. 418.

Καλλιθόη κλειδῶχος Ὀλυμπιάδος βασιλείης
Ἡρῆς Ἀργεΐης, ἢ σέμμασι καὶ θυσάνοισι
Πρώτη ΕΚΟΣΜΗΣΕΝ περὶ ΚΙΟΝΑ μακρὸν ἀνάσσης.

Sed prior emendatio verior et elegantior est. Ceterum quod fecerunt Thebani, ut *columnam* pro Baccho colerent, idem fecit Danaus apud Lindios in honorem Minervæ: de quo Callimachus apud Euseb. Præp. Evang. iii. 8.

— καὶ γὰρ Ἀθήνης
Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς ΛΑΑΝ ἔθηκεν ἕδος.

Ita scribendus iste Pentameter, de quo nos in *Curtis Novissimis* ad Suid. p. 62.

Ἔστι μὲν γενναῖον τὸ λῆμμα] MS. Par. καὶ τὸ λῆμα.
Euripid. Hippolyt. 206.

Ῥᾶον δὲ νόσον μετὰ θ' ἠσυχίας
Καὶ ΓΕΝΝΑΙΟΥ ΛΗΜΑΤΟΣ οἴσεις.

Synesius, Epist. 104. Nūn ἔδει ἔ ΓΕΝΝΑΙΟΥ ΛΗΜΑΤΟΣ, νῦν τῶν ἐκείνης χειρῶν. Heliodor. Æthiop. lib. vi. Οὔσα ΓΕΝΝΑΙΑ ΜΕΝ ΤΟ ΛΗΜΑ, συνετὴ δὲ τὸ φρόνημα. Sed nihil muto. Vocem λῆμμα non semel usurpat Longinus. Addo Dionysium Halicarn. in Demosth. p. 285. Ἐν τούτοις οὐ μίμφομαι τὸν ἄνδρα ΤΟΥ ΛΗΜΜΑΤΟΣ, ΓΕΝΝΑΙΑ γὰρ ἡ διάνοια καὶ δυναμένη κινῆσαι πάθος. Ad quem locum consulendus Sylburgius. Deinde scribe, Μηδ' οἶον ΕΝ ἀποκυλίσματι φέρεσθαι. Noster supra, sect. xvii. Καὶ ΟΙΟΝ ΕΝ κατακαλύψει τηρεῖ. Quod non abfimile est. Quæ sequuntur, πρὸς ἰδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος, minus commode accepit vir doctissimus. Dionysius Halicarn. de Struct. Orat. cap. 22. Μεγάλοις τε καὶ ΔΙΑΒΕΒΗΚΟΣΙΝ εἰς πλάτῃ ὀνόμασιν ὡς τὰ πολλὰ μηκύνεσθαι φιλεῖ. Ubi recte Interpres, *passim grandi incedentibus*.

SECT. XLI.

Ῥυθμὸς κεκλασμένος λόγῳ] Recte Tanaq. Faber, Ῥυθμὸς λόγων. *Numerus verborum*. Τὰ κατεῤῥυθμισμένα τῶν λεγομένων infra vocat Longinus. Nihil verius. Huc

facit Philostratus in Isocrate, p. 505. ὁ δὲ Ἀμάρτυρ[Ⓞ] ἰσχὺν ἐνδείκνυται κεκολασμένην εἰς ῥυθμὸς. Scribe κεκλασμένην. Confer Demet. Phaler. de Elocut. §. 193. Quæ sequuntur, διὰ τῆ ὁμοειδίας ἐπιπολάζοντα, non intellexerunt Interpretes. Τὰ ἐπιπολάζοντα sunt, *Quæ omnibus manifesta sunt*. Τὰ παντὶ δῆλα recte exponit Philoſophus, Rhetor. iii. 10. Græca ita vertenda sunt : *Quippe quæ facile omnibus apparent, eo quod unum præ se ferant colorem*.

Ἵποκρέειν τοῖς λέγουσι, καὶ φθάνοντας, ὡς ἐν χορῶ τινι, προ- αποδιδόναι τὴν βᾶσιν] Locus exquisitissimus. Est autem ὑποκρέειν *modulum vocis ictu pedis servare*. *Pedem sup- plodere* vocat Seneca. Verbum usurpat Plutarchus in Demosthene : Παραυτικά μὲν ἔν ὁ Φίλιππ[Ⓞ] ἐπὶ τῇ νίκη διὰ τὴν χαρὰν ἐξυβρίσας, καὶ κωμάσας ἐπὶ τὴν νεκρῶν, μεθύων ἤδε τὴν ἀρχὴν τῆ Δημοσθένος ψηφίσματ[Ⓞ], ΠΡΟΣ ΠΟΔΑ ΔΙΑΙΡΩΝ ΚΑΙ ΥΠΟΚΡΟΥΩΝ. Idem, in Aro- phthegm. Ἐπεὶ δὲ ὁ Τιμόθεος ὁ κισσαρωδὸς ἐλπίσας πλείονα, λαβὼν δὲ ἐλάττονα, δῆλος ἦν ἐγκαλῶν αὐτῷ, καὶ ποτε ἄδων τριτὶ τὸ κομματίον, Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρου ΑΙΝΕΙΣ, ἀπεσήμεινεν εἰς ἐκεῖνον ὙΠΕΚΡΟΥΣΕΝ ὁ Ἀρχέλαος αὐτῷ, Σὺ δὲ γε ΑΙΤΕΙΣ. Quæ suavissima sunt. Ceterum huc egregie facit Aristides, tom. ii. p. 412. Ἦδε μὲν γὰρ ἐγκλίνας τῆ χαρίτων εἵνεκα ἀκροτελεύτιον δὲ ἐπεφθέγγετο ἐφ' ἐκάστῳ τῶ κομματίων, ὡσπερ ἐν μέλει, ταῦτόν· οἱ δὲ ἀκροαταὶ καὶ θεώμενοι ἔτῳ σφόδρα ἐξεπλήττοντο καὶ κατείχοντο ὑπὸ τῆ μέ- λους, ὡσθ' ὅτε δὴ ἐγίγνοντο πρὸς τῷ ῥήματι, ἐκγελάσαντες αὐ- τοὶ ὑπέβαλον, καὶ ΑΝΤΑΠΟΔΙΔΟΝΤΕΣ ὡσπερ ἠχῶ τῆ φωνῆν, ἀλλὰ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΟΝΤΕΣ. Confer cl. Tollium ad Longinum.

SECT. XLII.

Δῆλον δὲ ὡς ἔμπαλι τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα, ἅτε παρὰ μῆκος ἀκαιρον ἀναχλώμενα] *Constat autem ea, quæ nimis extenduntur, esse frigida et emortua, quippe quæ ob intem- pestivam longitudinem relaxentur*. Sic lego et distinguo.

In vulg. vero ita se habet locus ut fiat inquinatissimus: τὰ γὰρ ἄκαιρον μῆκος ἀνακαλέμενα. Manutius, ἀπόψυχα γὰρ τὰ μῆκος ἄκαιρον. Notanda vox ἐκτάδην, quæ de mortuis porrectis dicitur. Lucian. Dial. Mort. p. 357. Ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ΕΚΤΑΔΗΝ ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. Euripides in Hippolyto.

Ἦδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ΕΚΤΕΙΝΟΥΣΙ δῆ.

Lucilius in Epigram. Anthol. lib. ii. p. 268.

Λυσιτελεῖ θνήσκειν, εἶπε, καὶ ΕΞΕΤΑΘΗ.

M. Antoninus, xi. 18. Ἀκαριαῖος ὁ ἀνθρώπινος βίος, καὶ μετ' ὀλίγον πάντες ΕΞΕΤΑΘΗΜΕΝ. Persius, iii. 103.

— tandemque beatulus alto
Compositus lecto, crassoque lutatus amomo,
In portam rigidos calces EXTENDIT—.

Ad quem locum consulendus Casaubonus. Hinc festive Longinus, τὰ ἐκτάδην ἀπόψυχα. Sed has venustates non adsecuti sunt Interpretes. Idem autem ἀπόψυχος et ἄψυχος, ut ἀπόδεικνος et ἄδεικνος, ἀπόμισθος et ἄμισθος, ἀπόσιτος et ἄσιτος, ἀπότιμος et ἄτιμος. de quibus Hesychius, Harpocratio, et vir doctissimus ad Gregorium. Ceterum cl. Valckenarius legebat, τὰ ἐκτάδην ἀποψύχισαι. Quocum facit Aristides, vol. ii. p. 392. Καὶ ἀνάγκη δὴ κάτω φέρεσθαι ἢ τοιοῦτον ῥήτορα ὑπὸ τῆ ἀμβλύτητος ΑΠΟΨΥΧΟΜΕΝΟΝ. Sed hoc tantundem est. Recte autem scripsimus, παρὰ μῆκος ἄκαιρον. Dionysius Halicarn. de Struct. Orat. cap. 15. Τῶν γραμμάτων πολλὰς ἰχόντων διαφορὰς, οὐ μόνον ΠΑΡΑ ΤΑ ΜΗΚΗ καὶ τὰς βραχύτητας, ἀλλὰ καὶ ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΗΧΟΥΣ. Julian. Orat. in Constantium: Ὅσα ΠΑΡΑ ΤΟ ΜΗΚΟΣ παραλιπεῖν δοκῶ. Noster in Prolegom. ad Hephæst. Ἔτι ἡ συλλαβὴ ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ ὠνόμασαι. Auctor Epist. Themistocli adscript. p. 90. Οὐδ' ἰππάσασθαι ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ χεῖρον ἂν μοι γένοιτο, ἔτε νηὶ χρήσασθαι. Nec deterior ero propter hoc, vel ad equitandum, vel ad navi utendum. Quæ locutio restituenda Porphyrio

de Abstin. i. 44. Καὶ τὸ ἀμαρτάνειν ἄρα τῆτο τοῖς πολλοῖς καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν πράξει γίνεται. Scribendum, ΠΑΡΑ τῆτο. *Et hoc in causa est, cur multi tum verbis, tum factis, peccent.* Atque eadem medicina adhibenda Dionysio Halicarn. in Demosth. cap. 10. Ὁ μὲν γὰρ ἀταμιεύτως τῆ κατασκευῆ κέχρηται· καὶ ἄγεται μᾶλλον ὑπ' αὐτῆς ἢ αὐτὴν ἄγει· καὶ εἰδὲ τὸν καιρὸν αὐτῆς ἐπίσταται λαβεῖν δεξιῶς, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῆτον πολλὰκις ἀμαρτάνει. Legendum sine dubio, ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ πολλὰκις ΑΜΑΡΤΑΝΕΙ. Quæ locutio, quod nemo vidit, desumpta est a Platone in Phædro. Quod notabis. Atque hinc illustRANDUS D. Paulus in prima ad Corinth. xii. 15. Ἐὰν εἴπῃ ὁ πᾶς· ὅτι ἐκ εἰμι χεῖρ, οὐκ εἰμι ἐκ τῆ σώματος· οὐ ΠΑΡΑ ΤΟΥΤΟ ἐκ εἰμι ἐκ τῆ σώματος; *Si dixerit pes, quoniam non sum manus, non sum de corpore: num propterea non est de corpore?* Confer Taylorum nostrum ad Demosth. de Coron. p. 712. ubi de hac locutione agit.

SECT. XLIII.

Ἄλλ' ὁ ἄνεμος, φησὶν, ἐκόπασε] Vulgo, ἐκοπίασε. Scribendum vero ἐκόπασε. Confer viros doctos ad Herodot. vii. 191. Huc respexit Hesychius: Ἐκόπασεν, ἐπαύσατο. Vocem usurpat Interpres Græcus ad Num. xvi. 48. Καὶ ΕΚΟΠΑΣΕΝ ἡ θραῦσις· *And the plague was stayed.* Deinde Manutius cum MSS. nonnullis, τὲς περὶ τὸ ναυάγιον βρασσομένους. Quod vero proximum est. Scribendum proculdubio: τὲς ΕΚΒΡΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣ. *Qui fluctibus ad terram ejecti sunt.* Respexit Longinus ad Herodot. vii. 188. Αἱ δὲ περὶ αὐτὴν τῆν Σηπιάδα περιέπιπτον, αἱ δὲ εἰς Κασθαναίην ΕΞΕΒΡΑΣΣΟΝΤΟ. Quod verbum in hoc negotio solenne est. Diodor. Sicul. xiv. p. 719. Τῆτων δ' ἅμα ταῖς ναῦσιν ΕΚΒΡΑΣΘΕΝΤΩΝ, οἱ Ῥηγῖνοι πολλοὺς τῶν ναυτῶν ἐζώγησαν. Athenæus, lib. vi. p. 259. Κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ τῆ Κνωπῆ σώμα ΕΞΕΒΡΑΣΘΗ ταῖς Ἐρυθραῖς κατὰ τὴν ἀκτὴν, ἢ νῦν

Λεόποδον καλεῖται. Confer cl. Albertum ad Glossas Nomicas, p. 263. et ad Hesych. v. Ἐκβρασθεΐη· ubi de hoc verbo agit. Quæ sequuntur, ἐξεδέχετο τέλῳ ἀχαρι, sunt verba Herodoti, viii. 13. sed quæ pro libitu immutarit, et ad suos usus adcommodarit Longinus. Sic solet scilicet.

ὁ Θεόπομπος, ὑπερφυῶς σκευάσας ἢ Ἐ Πέρσας κατάθασιν ἐπ' Αἴγυπτον] τῆ Πέρσας est *Persarum regis*, ut supra Ἐ Μακεδονος, *Regis Macedonum*. Intelligendus autem Cambyses, de cuius descensu in Ægyptum consulendus Herodotus, cuius Epitomen scripsit Theopompus: de quo Joannes Meurfius ad Hesychium Milefium, et Ruhnkenius noster in *Histor. Critic. Orat. Græc.* p. 89. Huc referendus videtur Hesychius v. Ζειρά. Καὶ Ἡρόδοτος μαρτυρεῖ, καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος.

Ξυσίδες καὶ κλίνας πολυτελεῖς] Recte, ut videtur, *Interpres, Vestes tricliniæ*: nam et ξύσις *lectis insternendis* inferviebat: de quo Pollux, viii. 42. et Clemens Alexandrinus, *Pædag.* ii. 9. Deinde sequitur, κοῖλος ἀργυρος καὶ χρυσὸς ἀπειργασμένος· de quibus abunde Salmasius in *Observat. ad Jus Atticum et Romanum*. Scriptor ἀνώνυμος apud Suid. v. Εἰργασμένῳ. Πολλὰς ὄψαι ΠΛΟΥΤΟΝ ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΝ αἰσχυνομένους. Ubi per πλάτων εἰργασμένον intelliguntur *Vasa aurea et argentea*. *Argentum factum* vocat Cicero in *Verrinis*. Appian. in *Punicis*, p. 41. Χρυσὴ δὲ ἐς Ῥώμην τάλαντα δέκα ἔπεμπε, καὶ ΕΛΕΦΑΝΤΑ ΕΙΡΓΑΣΜΕΝΟΝ· ubi recte *Interpres, Ebur arte elaboratum*. Ceterum respexisse videtur Theopompus ad Aristoph. *Lysist.* 1191.

Στρωμάτων δὲ ποικίλων, καὶ χλανιδίων, καὶ ξυσίδων,
Καὶ χρυσίων, ὅσ' ἐστὶν ἐμοί,
Οὐ φθόνος ἔνεσί μοι
Πᾶσιν παρέχειν.

καὶ πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα σιτευτᾶ] Libri veteres, tum scripti, tum editi; eis ταῦτα· sed locus ab interpunctione laborat. Quare lego et distingo, præeunte cl. Pearcio, καὶ πρὸς κατακοπὴν ἱερεῖα. Diodorus

Sic. ii. 26. καὶ τοῖς σραβιώταις διαδέναι εἰς εὐωχίαν ΙΕΡΕΙΑ. Heraclides in Perficis apud Athenæum, lib. iv. p. 145. Ἔσι μὲν γὰρ τῷ βασιλεῖ χίλια ΙΕΡΕΙΑ τῆς ἡμέρας ΚΑΤΑΚΟΠΤΟΜΕΝΑ. Quod plane gemellum est. Deinde scribe, Εἰς ταῦτα καὶ πολλοὶ μὲν ἀρτυμάτων μέδιμοι. Idem εἰς ταῦτα et πρὸς τέτοις· quomodo supra locutus est Theopompus. Demetrius Pappagomenus in Proœmio de Podagra: Καὶ ταῦτα εἰς βασιλέα τοιῶτον, μεγίστην ἔχοντα καὶ θαυμασιωτάτην καὶ ἀληθῆ διάγνωσιν, ΚΑΙ Εἰς ΤΑΥΤΑ ἢν ἂν εἶδεις δυνηθεῖν, ὡς ἐμοίγε δοκεῖ, ἐγγράφως κατ' ἀξίαν δηλώσαι· *Præsertim ad Imperatorem talem, summa scientia præditum, quamque ADEO nemo, ut mihi videtur, pro eo ac meretur, oratione explicare possit.* Et hoc fortasse verum: de Theopompi autem Hellenismo alii viderint. Emendabat quidem Gulielm. Canterus, πρὸς κατακοπὴν ἱερείᾳ σιτευτά· *Pecudes ad cædem saginatae.* Quæ quidem emendatio fati speciosa est. Θρέμματα πρὸς ἱερουργίαν πιαινόμενα vocat Philo apud Euseb. Præp. Evang. p. 392. Polybius in Excerptis Valesii, p. 178. Ἦν μὲν φύσει σάρκινος, τότε δὲ καὶ κοιλίαν εἰλήθει, καὶ τῷ χρώματι παρὰ φύσιν ἐπικεκαυμένος ἦν, ὥστε δοκεῖν ἐν πανηγύρει πρὸς διατῆσθαι παραπλησίως ΤΟΙΣ ΣΙΤΕΥΤΟΙΣ ΒΟΥΣΙΝ. Ita scribendus iste locus. Athenæus, lib. ix. p. 384. Θεόπομπος μὲν ἔφη ὁ Χῖος ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς, καὶ τῇ τρισκαιδεκάτῃ δὲ τῶν Φιλιππικῶν, Ἀγησιλάῳ τῷ Λάκωνι εἰς Αἴγυπτον ἀφικομένῳ πέμψαι τὰς Αἰγυπτίους χῆνας καὶ ΜΟΣΧΟΥΣ ΣΙΤΕΥΤΟΥΣ· καὶ Ἐπιγένης δὲ ὁ κωμωδοποιὸς ἐν Βάκχαις φησὶν, ἀλλ' εἴ τις ὥσπερ χῆν' ἔτρεφέ με λαβὼν ΣΙΤΕΥΤΟΝ. Senarius Epigenis, qui pedibus æger est, ita refingendus et numeris suis restituendus est:

Ἄλλ' εἴ τις ὥσπερ χῆνα μ' ἔτρεφεν λαβὼν
ΣΙΤΕΥΤΟΝ ———

Ceterum hic locus Theopompi haud paulo emendatius legitur apud Athenæum infra, lib. xiv. p. 657. Quod miror non animadvertisse Interpretes.

Χάρται βιβλίων] Ita locutus est Græcus Interpres Jeremiæ, xliiii. 2. Λάβε σεαυτῷ ΧΑΡΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΥ καὶ γράψον ἐπ' αὐτῆ πάντας τὰς λόγους, ἃς ἐχημάτισα πρὸς σέ. Confer etiam cl. Salmasium ad Vopisci Firmum. Sed locutio ista deterioris Hellenismi est. Quod viros doctissimos fefellit. Athenæus, qui hunc locum Theopompi laudavit, vocem χάρται non agnoscit. Hinc legendum censuit vir doctissimus, σάκκοι χάρτων ἢ βιβλίων. Quòcum facit Eunapius in Ædesio. ΣΑΚΚΙΑ ΤΕ Αἰδρά καὶ ὑπόμεια βιβλιδίων· nec non Plautus in Persa.

Librorum eccillum habeo plenum foracum.

Sed quid Persæ cum chartulis? vel quomodo, quæso, ista βιβλία erunt χρήσιμα πρὸς τὸ βίον· *ad victum necessaria?* Adde quod vox χάρται, quam exhibet Longinus, non de nihilo est. Equidem aut fallor, aut legendum, πολλοὶ δὲ θύλακοι, ἢ σάκκοι, ἢ χύτραι βολεῶν, ἢ τῶν ἄλλων ἀπάντων χρησίμων· *Multa vasa panaria, multi sacci et ollæ bulborum.* Bulbus est *res culinaria*, et tum *ad victum*, tum *ad venerem*, facit: de quo viri docti ad Theocritum et Athenæum. Notum illud Juvenalis, vii. 120.

—*Veteres, Afrorum epimentia, BULBI.*

Ad quem locum consulendi Interpretes. Anaxandrides Comicus apud Athenæum, lib. iv. p. 131. de nuptiis Iphicratis.

Φερνάς τε λαβεῖν, δύο μὲν ξανθῶν
Ἴππων ἀγέλας, χρυσῆν τε σάκος,
Φιάλην λεπασήν, χιόνος τε πρόχεν,
Κέγχρων τε ΧΥΤΡΑΝ, ΒΟΛΒΩΝ τε σιρὸν
Δωδεκάπηχυν,
Καὶ πελυπόδων ἑκατόμην.

Ita scribendus et disponendus iste locus, quem perperam administravit magnus Casaubonus. Nempe *bulbi* et *polyri* ad *venerem* juvant et *νεογάμοις* profunt.

Hinc jocus Comici. Ἐποβιητιῶντα βρώματα vocat Menander. Athenæus, lib. viii. p. 356. ὁ δὲ Πώλυψ συνεργεῖ μὲν ἀφροδισίοις—ἐμφανίζει δὲ καὶ Ἀλεξίς ἐν Παμφίλῃ ἔ' πολύποδος τὸ χρήσιμον, λέγων ὡδε·

Ἐρῶν τί δ' ἐκτήσω; τί μᾶλλον συμφέρει
 Ὡν νῦν φέρων πᾶραιμι; κήρυκας, κτένας,
 ΒΟΛΒΟΥΣ, μέγαν τε ΠΟΥΔΥΠΟΥΝ, ἰχθῦς δ' ἀδρές.

Ita scribendi sunt isti versiculi. Huc facit Aristophanes in Ecclef. 1084.

Πῶς ἔν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;
 Καλῶς, ἐπειδὴν καταφάγῃς ΒΟΛΒΩΝ ΧΥΤΡΑΝ.

Confer Suid. v. βολβός. Cambyfes autem homo λαγνίστατος· de quo Athenæus, lib. xiii. p. 560. hinc festive Theopompus, βολβῶν χύτραι. Quod in primis notandum.

λόφας συνωθεμένους] Libri alii ἀνωθεμένους, alii ἀνωθεμένους. Neutrum recte. Scribendum sine dubio, ὄχλας καὶ λόφους ΣΤΥΝΩΘΟΥΜΕΝΟΥΣ. Colles tumulosque congestos; *thronon together*. Sextus Empiric. advers. Mathem. p. 647. ἀπὸ τῶν περάτων ἐπὶ τὸ μέσον ΣΤΥΝΩΘΟΥΜΕΝΑ. Xenoph. Œconom. p. 863. Ἐπειδὴν δὲ καθάρης, ἔφη, τὸν σῖτον μέχρι ἔ' ἡμίσεως τῆς ἄλλω, πότερον εὐθὺς ἔτω κεχυμένον ἔ' σίτε λικμήσεις τὰ ἄχυρα τὰ λοιπὰ, ἢ ΣΤΥΝΩΣΑΣ τὸν καθαρὸν πρὸς τὸν πόλον ὡς εἰς γενώτατον; De hoc loco, qui insignis est, non ita pridem scripsit doctissimus Ernestus in Epistola ad cl. Bachium. Sed vocem πόλον, quæ manifesto corrupta est, expedire non potuit vir optimus. Proculdubio scribendum, Συνώσας τὸν καθαρὸν ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟΝ. *Adversus murum. Against the wall*. Lucianus in Afino: Καὶ πάλιν ΣΤΥΝΩΘΕΙ Εἰς ΤΟΝ ΤΟΙΧΟΝ. Ceterum Theopompi manum agnoscit infra Longinus, οὗς ὄχλας λέγει ΣΥΜΒΕΒΑΗΣΘΑΙ. Quos congestos dicit esse tumulos. Qui locus notandus: nam nostram emendationem egregie confirmat.

ἀλλὰ καὶ τῆ ῥαυμασῆ ἢ ὅλης παρασκευῆς ἀπαγγελία] Vulgo, ἅμα τῆ—ἀγγελία. Libri vero scripti cum Robortello, ἀλλὰ τῆ. Manutius, Καὶ τῆ. Deinde MS. Eliens. ἀπαγγελία. Recte. Rescribo igitur, Ἄλλὰ καὶ τῆ ῥαυμασῆ τῆς ὅλης παρασκευῆς ἀπαγγελία. *Quin et præclaræ totius apparatus narrationi panaria et condimenta et sacculos immiscens, imaginem quandam culinæ exhibuit.* Aliud est ἀγγελία, aliud ἀπαγγελία. Dionysius Halicarn. in Censur. Vet. p. 126. ὁ Λυσιακὸς λόγος σύντομος καὶ γενὸς κατὰ τὴν ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. Idem de Struct. Orat. cap. 10. Ἐφθάκε τὴν ἕ' λίθου φορὰν τὸ ἢ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΣ τάχος. Philostratus, Vit. Sophist. ii. 20. Σεμνοπρεπῆς τὴν ἀγγελίαν δοκεῖ καὶ βεβηκώς. Scribe, ΤΗΝ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. Quæ vox restituenda Plutarcho, de Audit. p. 45. Καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἢ Λυσίας λόγον ἔτε κατὰ ἢ εὐρεσιν ἐπαιῶν, καὶ ἢ ἀταξίας αἰτιώμενος, ὅμως αὐτῆ τὴν ἐπαγγελίαν ἐπαινεῖ. Scribe, ΤΗΝ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. Restituenda etiam Achilli Tatio in Amor. lib. v. ὁ γὰρ λογισμὸς πέμπων ἢ ψυχῆς τὰ ὄμματα πρὸς ἢ ἐπαγγελίαν ἢ γραμμάτων, ἐδείκνυε τὰ ὄρώμενα ὡς δρώμενα. Scribendum, πρὸς ἢ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ. Eodem vitio laborat venustissimus Heliodorus, Æthiop. lib. vi. Εἴ τι φράζειν ἔχετε, θᾶττον ἐξείπατε πρὸς θεῶν, μηδὲ ἐπιτείνητέ μοι ἢ συμφορὰν παρολκῆ ἢ ἐπαγγελίας. Scribendum, παρολκῆ ἢ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΣ. Locus ita vertendus est: *Si quid habetis, ocyus exponite per deos, neque augeatis nostram calamitatem narrationis prolixitate.* Interpres hic tota via aberravit.

μεταξὺ ἢ χρυσίων, καὶ λιθοκολλήτων κρατήρων] *Legabam ἢ χρυσίων five χρυσῶν. Inter aureos et gemmatos crateras.* Sed libri omnes χρυσίων. Quare recte Pizimentius, *Inter aurum et crateras.* Quicquid ex auro factum est χρυσίον five χρυσία vocant Græci. Plutarch. de Adulat. Ὅρας, ἔφη, τὰ παιδάρια ταυτὶ τὰ τὴν μηλίδα τρίβοντα; πᾶν σοι προσεῖχε ἢ νῦν σιωπῶντι, καὶ τὴν πορφύραν ἐθαύμαζε καὶ ΤΑ ΧΡΥΣΙΑ. Alciphro i. 36. Τί ἔν; οὐ ποτήρια ἐσὶν ἐπὶ ἢ οἰκίας ὑμῶν; μὴ ΧΡΥΣΙΑ τῆς μητρὸς; Confer Aristoph. Lyfist. 1193. S. Petrum,

Epist. prior. iii. 3. Χρυσὸν ἀπειργασμένον vocat supra Theopompus. Ad quem locum nonnulla adnotavimus. Haud aliter Terent. Heaut. iii. 1.

*Primum jam ancillas secum adduxit plus decem
Oneratas veste atque AURO—*

ἕς ὄχθους λέγει συμβεβησθαι] Ineptissime Gabriel, Quos dicit conjectura habitos esse colles. Rectissime Tollius, quos congestos narrat tumulos. Quem et sequi debuerat noster Pearcius. Quæ sequuntur, Παρέκειτο — ἕτως ἀλλάξας εἰπεῖν, non bene conveniunt, ut ille ait. Nos egregie rescripsimus, ΑΜΑΞΑΣ εἰπεῖν, ΚΑΙ Καμήλης· *Plaustra et camelos.* Plutarchus in Mario: Βαληθέντος ἐπιθεῖν μὴ μόνον τὰ ὄπλα καὶ τὰς ἵππους, ἀλλὰ καὶ ΤΟΥΣ ΟΡΕΙΣ καὶ ΤΑΣ ΑΜΑΞΑΣ. Græci Interpretes ad Genes. xlv. 27. Ἰδὼν δὲ τὰς ΑΜΑΞΑΣ, ὡς ἀπέσειλεν Ἰωσήφ, ὡς ἀναλαβεῖν αὐτὸν, ἀνεζωπύρησε τὸ πνεῦμα Ἰακώβ καὶ πατρὸς αὐτῶν. Deinde non male Manutius, ἢ πάντα, ὡς ἐβλήτο, αὐτάρκη ἕτως εἶναι. Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. i. 44. Ἡρακλῆς δὲ ἐπειδὴ τὰ τε κατὰ τὴν Ἰταλίαν ΑΠΑΝΤΑ ΩΣ ΕΒΟΥΛΕΤΟ κατεσήσατο. Poteris etiam scribere, πάντα ὅσα ἐβλήτο. Demetrius Phalerus de Elocut. §. 276. Εἴρηκε ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΕΒΟΥΛΕΤΟ. Dio in Vespas. Ἐξουσίαν εἶχε ΠΑΝΘ' ΟΣΑ ΕΒΟΥΛΕΤΟ καὶ ἄνευ τῆ αὐτῆ προσάξεως διοικεῖν. Confer cl. Taylor. ad Demosth. Περὶ Παραπρεσβ. p. 371.

Τὰ καὶ πάντος ὄγκου περιθήματα] Robortellus cum libris scriptis περιθήματα. Unde recte dedit vir doctissimus περιθήματα. Totius corporis excolamenta. Vocem, quæ paulo rarior est, præter Galenum usurpat Dioscorides, i. 101. Manutius, τὰ περιτρώματα. Non male. Τὰ σωματικὰ περιτρώματα vocat Philo, ii. p. 674. Locus autem Xenophontis, ad quem respexit Longinus, ita legitur, Memorab. i. 4. Ἐπεὶ δὲ τὰ ἀποχωρῆντα δυσχερῆ, ἀποσρέψαι τὰς τέτων ὀχετῶς, καὶ ἀπενεγκεῖν ἢ δυνατόν προσωτάτω ἀπὸ τῆ αἰσθήσεων. Ubi notanda τὰ ἀποχωρῆντα· *Excrementa.* Hinc eleganter Plutarchus in Lycurgo, Θακεύειν ἐν ΑΠΟΧΩΡΗΣΕΙ· de quo nos ad

Suid. iii. p. 313. Confer Hesych. v. Θακύνεισι et Artemidor. i. 2. p. 8. ubi glossa manifesta. Ἀποκρίνειν et ἀπόκρισιν vocant nonnulli. Philolaus apud Stobæum, Eclog. Phys. p. 60. ζῶα μηδὲν περιττωματικὸν ΑΠΟΚΡΙΝΟΝΤΑ. Epigram. Anthol. lib. iv. p. 495.

Οὐ βαλανεῖον ἔην προπάροιθε τὸ νῦν βαλανεῖον,
Ἄλλὰ τόπος σκυβάλων, φῶρος ΑΠΟΚΡΙΣΙΟΣ.

Ceterum huc elegantissime allusit Ambrosius Hexæm. vi. 9. *Decore creator noster ductus reliquiarum a vultu hominis avertit, ne dum alvum purgamus, inquinaremus asperetum.*

Ἄλλὰ γὰρ ἐκ ἐπ' εἶδός ἐπέειγαι] *Sed haud necesse est, ea quæ orationem deturpare solent, particulatim enumerare.* Sic certe scribendum. Quæ verissima et elegantissima lectio. MSS. Par. et Vat. ἐκ ἐπιδὸς ἐπέειγαι. Athenodorus apud Athenæum, lib. xii. p. 520. Μετ' οὐ πολὺ γινομένων αὐτοῖς σημείων πολλῶν τ' ἀπωλείας, περὶ ἧς νῦν ΟΥΚ ΕΤ' ΕΠΕΙΓΕΙ ΛΕΓΕΙΝ, διεφθάρησαν. *Deinde haud ita multo post, cum instantis exitii non pauca præfagia accidissent, quæ hic commemorare nihil refert, tandem interierunt.* Aristides, vol. ii. p. 342. Ἄλλὰ γὰρ εὐφημότατα καὶ κάλλιστα εἰρηκῶς Ἡρόδοτος περὶ Αἰγύπτου καὶ Νείλου—ἔσθ' ἂ καὶ μείζω παρέλιπεν, ὧν εἰπεῖν (leg. ὧν περὶ) αὐτῶν ΟΥΔΕΝ ΕΠΕΙΓΕΙ ΛΕΓΕΙΝ. Idem, vol. ii. p. 220. Ἐχὼν δὲ λέγειν καὶ περὶ τ' ὕπερον αὐτῶν συμφορῶν—ἐβλόμην ἂν ἐν τῷ χρεῖας εἶναι τ' λόγον, ὥς καὶ περὶ τῶν ΕΠΕΙΓΕΙΝ διελεῖν. Euseb. Ecclef. Hist. iv. 18. Καὶ ἄλλος ὁ πρὸς Ἑλλήνας λόγος, ἐν ᾧ περὶ τ' τῶν δαιμόνων διαλαμβάνει φύσεως, ἃ εἶδεν ἂν ΕΠΕΙΓΕΙ τανῦν παρατίθεσθαι. Arrian. Epictet. i. 17. Ἄλλ' ΕΠΕΙΓΕΙ μᾶλλον θεραπεύειν καὶ τὰ ὅμοια. Josephus, Jud. Antiq. p. 445. Ed. Haverc. Ὅθεν οὐ μοι δοκεῖ νῦν ΕΠΕΙΓΕΙΝ ὑμᾶς εἰς Ἱεροσόλυμα πορευθέντας εἰς τὴν τῶν ἐχθρῶν πόλιν μακρὰν ἔτις ὁδὸν προσκυνεῖν. *Quod cum ita sit, haud necesse esse puto, ut longo adeo itinere Hierosolyma, urbem hostilem, contendatis religionis ergo.* Ita vertendus iste locus. Interpres ineptit. Idem, Antiq. Jud. p. 457. Ἄλλὰ τὰ περὶ μὲν

τάτῃ β' βασιλείῳ οὐ νῦν ΚΑΤΕΠΕΙΓΕΙ ΛΕΓΕΙΝ. Diodorus Sic. ii. 22. Τὰ δὲ ὀνόματα πάντων τῶν βασιλέων, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐτῶν, ὃν ἕκαστος ἐβασίλευσεν, ΟΥ ΚΑΤΕΠΕΙΓΕΙ ΓΡΑΦΕΙΝ. Ita scribendus iste locus, quem frustra suspectum habuerunt viri doctissimi. Hinc τὰ κατεπίγοντα. *Necessaria. Urgent affairs.* Hermogenes, Περὶ Στασ. cap. 5. Οὐδὲν γὰρ δεῖ περὶ τῆς μὴ ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝΤΩΝ λέγειν· *Nil enim refert de iis, quæ minus necessaria sunt, dicere.* Lucian. in Timon. Ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχεις ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΕΠΕΙΓΟΝΤΑ χρῆσθαι· *Ego vero talentum tibi affero, quo uti ad ea, quæ necessaria sunt, posses.*

SECT. XLIV.

ἐντραχεῖς] Vulgo, ἐντραχεῖς. Robortellus cum MSS. Par. et Venet. ἐντραχεῖς. Recte omnino. Vocem elegantissimam usurpat Damascius apud Suid. v. Ἰπατία. Οὕτω δὲ ἔχουσιν τῆς Ἰπατίας, ἐν τε τοῖς λόγοις ἔσαν ΕΝΤΡΕΧΗ καὶ διαλεκτικὴν, ἐν τε τοῖς ἔργοις σώφρονά τε καὶ πολιτικὴν. Herodian. lib. v. 22. Ἀλλὰ τὰς ἐπιβλαστέας πάσας ἀπεῖργε τε καὶ ἐκώλυεν ἡ κοινὴ μάμμη ἀμφοτέρων Μαισᾶ, γυνὴ καὶ ἄλλως ΕΝΤΡΕΧΗΣ, καὶ τῆς βασιλείῳ αὐτῆς πολλῶν ἐτῶν ἐνδαιτηθεῖσα. Marcus Antoninus, vi. 14. Τὰ ὑπὸ λογικῆς ψυχῆς, οὐ μὲν τοὶ καθολικῆς, ἀλλὰ καθὸ τεχνικῆς, ἢ ἄλλως πως ΕΝΤΡΕΧΗΣ. Idem, vii. 66. Οὐ γὰρ ἀρκεῖ, εἰ Σωκράτης ἐνδοξότερον ἀπέθανεν, καὶ ΕΝΤΡΕΧΕΣΤΕΡΟΝ τοῖς σοφισταῖς διελέγετο. Plato de Republ. lib. vii. Ἐν πᾶσι δὲ τέτοις τοῖς τε πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις, ὅς ἂν ΕΝΤΡΕΧΕΣΤΕΡΟΣ αἰεὶ φαίνεται, εἰς ἀριθμὸν τινα ἐγκριτέον. Hinc ΕΝΤΡΕΧΕΙΑ. Marinus in Proclo, cap. 9. Ὀλυμπιοδώρα δὲ ἀκροώμενος ἀνδρὸς δυνατῆ λέγειν, καὶ διὰ τὴν περὶ τῆτο εὐκολίαν καὶ ΕΝΤΡΕΧΕΙΑΝ ὀλίγοις τῶν ἀκούοντων ὄντ' ἐφικτῆ. M. Antonin. i. 8. Καὶ τὸ ἰδίῳ ἀνδρωπον σαφῶς ἐλάχιστον τῶν ἐκυτῆ καλῶν ἡγόμενον τῆς ἐμπειρίας καὶ ΤΗΝ ΕΝΤΡΕΧΕΙΑΝ τὴν περὶ τὸ παραδιδόναι τὰ θεωρήματα. Porphyg. de Abst. iii. 11. Ἐκείνο γὰρ ἐλέγχειν δεῖ, εἰ μὴ τὰ ἔργα ἀρετῶν

κὲ λογικῆς ENTPEXEIAΣ οἰκειᾶ. ANENTPEXHΣ. Hierocles apud Stobæum, p. 284. Ed. Needham. Καὶ ὁ τῆνομα τῶ πράγματι τιθέμενος, ἐκ ANENTPEXEΣ ἔθετο, παρασχηματίσας μὲν τῶ πατρὶ, θηλυκῶς δὲ ἐξενεγκῶν, ἵν' οἶον μίγμα τυγχάνοι τ' τε ἔ πατρὸς κὲ τ' μητρῶας. Vox excidit. Repono, τῆς τε ἔ πατρὸς ΦΥΣΕΩΣ κὲ τῆς μητρῶας. Nihil verius hac emendatione. KAKENTPEXHΣ. Glossæ Philoxeni : Κακεντρεχῆς, *Malignofus*. Epist. ad Antiochenos Ignatio adscript. Βλέπετε ἔν τῆς KAKENTPEXEIΣ ἐργάτας. Ubi Interpres, *In malum currentes operadores*. Schol. ad Aristoph. Nub. 259. Καλέμεν δὲ κὲ τ' ἀνθρώπων ΤΟΥΣ KAKENTPEXEIΣ καὶ μὴ ἀπλῆς, τρίμαλα, κὲ πολυκρότες, κὲ κρόταλα. Confer Schol. ad Theocrit. xv. 49. KAKENTPEXEIA. Suidas : Κακεντρέχεια, ἡ πονηρία. Theophylactus in Epistola prima : Καὶ ὁ συναδελφός μου ὁ δεῖ ἀπαγγελεῖ τὴν ἐμὴν περὶ τὰ τ' λίμνης δίκαια KAKENTPEXEIAN. Polybius, iv. 87. Καινὸς γὰρ δὴ τις ἔτος εὔρηται τρόπος διαβολῆς, τὸ μὴ ψέγοντας ἀλλ' ἐπαινεῦντας λυμαίνεσθαι τῆς πείρας· εὔρηται δὲ μάλιχα κὲ πρῶτον τοιαύτη KAKENTPEXEIA κὲ βασκανία κὲ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐτὰς διατριβόντων, κὲ τ' τῶν πρὸς ἀλλήλων ζηλοτυπίας κὲ πλεονεξίας. Ceterum quod Græcè ἐντρέχεια, *Celeritatem ingenii vocat Nepos in Eumene. Vincebat enim omnes cura, vigilantia, patientia, calliditate, et CELERITATE INGENII.*

Θρεῖψαι τε γὰρ, φησὶν, ἱκανὴ τὰ φρονήματα] Ita locutus est Xenoph. Institut. Cyri, lib. v. Ἐκ πολλῶν μὲν γὰρ κὲ κακῶν λόγων ὁ φόβος πύξημένος αὐτοῖς πάρεσιν, ἐκ πολλῶν δὲ κὲ πονηρῶν χρημάτων, (leg. σχημάτων,) ἐκ πολλῶν δὲ καὶ δυσθύμων τε κὲ ἐξεσηκῶτων προσώπων ἠθροῖσαι· ὥστε ὑπὸ τῆς μεγέθους οὐ ῥάδιον αὐτὸν εἶναι ἔτε λόγοις κατασβέσαι, ἔτε προσάγοντα πολεμίοις μένος ἐμβαλεῖν, ἔτ' ἀπάγοντα ANAΘPEΨAI TO ΦPONHMA. Quomodo recte restituit ex MS. Bodl. cl. Hutchinsonus. Τὸ πρόθυμον ὑποτρέφειν vocat Josephus, Bell. Jud. lib. ii. p. 270. Quod frustra sollicitant viri eruditi. Deinde scribe φασὶν, non φησὶν. Præcedit enim ἐκείνω τῶ θρυλλημένω· Quod in omnium ore est. Quæ sequuntur, ἐπελπίσαι κὲ ἅμα διελθεῖν,

manifesto corrupta sunt. MS. Ambros. cum Aldina, ἐφελκύσαι. Recte. Locus ita scribendus est cum Manutio, Θρέψαι τε γὰρ, φασίν, ἱκανῆ τὰ φρονήματα τῶν μεγαλοφρόνων ἢ ἐλευθερία, καὶ ἐφελκύσαι ἅμα καὶ διωθεῖν τὸ πρόθυμον ἢ πρὸς ἀλλήλων ἔριδος καὶ ἢ περὶ τὰ πρωτεῖα φιλοτιμίας. *Est enim libertas, ut aiunt, ad alendos spiritus, et ad ALLICIENDA simul et PROTRUDENDA studia hominum valde adcommodata.* Vides Antitheton, quod haud inuentum est.

παιδομαθεῖς εἶναι δελείας δικαίας] De hoc loco, ut alios taceam, cl. Taylorus ad Ælchin. cont. Ctesiph. p. 644. Sed res nondum dilucidata est. Δελεία δικαία est *justa et legitima servitus*. Huc respexit infra Longinus, Δελείαν καὶ ἢ ΔΙΚΑΙΟΤΑΤΗ· ad quem locum in primis attendisse debuerant nostri editores. Mox legitur, τοῖς αὐτῆς ἔθεσι ἐνεσπαργανωμένοι. Quomodo locutus est Heraclides, Alleg. Homer. p. 408. Εὐθὺς γὰρ ἐκ πρώτης ἡλικίας τὰ νήπια ἢ ἀρτιμαθῶν παιδῶν διδασκαλία παρ' ἐκείνων τιτθεύεται, καὶ μονονὸν ἐνεσπαργανωμένοις (leg. ΕΝΕΣΠΑΡΓΑΝΩΜΕΝΟΙ) τοῖς ἔπεσιν αὐτῶν καταπερεῖ ποτίμῳ γάλακτι τὰς ψυχὰς ἐπαρδομεν. Ubi notandum verbum τιτθεύεσθαι· quod haud protritum est. Deinde egregie Longinus, Διόπερ ἔδεν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαίνουμεν μεγαλοφρεῖς. *Hence it is that we TURN OUT nothing but arrant flatterers.* Eurip. Med. 229.

Κάκιστος ἀνδρῶν ΕΚΒΕΒΗΧ' ἐμὸς πόσις.

Δᾶλον δὲ μηδένα γίνεσθαι ῥήτορα] Huc facit Plautus, Mil. Glor. ii. 2.

*Hominem servum suos
Domitos habere oportet oculos, et manus,
Orationemque —.*

Quod sequitur, καὶ οἷον ἔμφρερον, minus recte accepit vir doctissimus. Optime Gabriel, *Servile ingenium et quasi constrictum*. Quod ad Græca satis adcommo- datum est. Deinde Editio princeps, οἱ Πυγμαῖοι κα- λέμενοι τρέφονται. Quod verum. Antoninus Liberal.

Metamorph. cap. 16. Παρὰ ΤΟΙΣ ΛΕΓΟΜΕΝΟΙΣ ΠΥΓΜΑΙΟΙΣ ἐγένετο παῖς ὄνομα Οἰνόν. Recte autem κωλύειν ἢ συνάγειν· quod tum de corpore, tum de animo ufurpatum. Artemidorus, iii. 47. Πᾶν γὰρ εἰδεχθῆς ἢ δυσπρόσωπον ὄραδὲν ΣΥΝΑΓΕΙ τὰς ψυχὰς τῶν ὄρώντων καὶ συσέλλει. Ceterum manifesto respexit Longinus ad Platonem in Theæteto, p. 150. Ed. Lips. Τὴν γὰρ ΑΥΞΗΝ καὶ τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἢ ἐκ νέων ΔΟΥΛΕΙΑ ἀφῆρηται.

Ἐγὼ μὲν τοι γε ὑπολαμβάνων, ῥάδιον, ΕΦΗΝ.] Ita scribendum cum Tollio, non ut in vulg. ὑπολαμβάνω· *Ego vero eum excipiens, Facile est, inquebam.* Sic Noster infra, "Ὀλως ἢ δαπανὸν ΕΦΗΝ εἶναι τῶν νῦν γεννωμένων φύσεων τῶν ῥαθυμίων. Dio Chrysoft. Orat. 28. Ὁρῶς μὲν τοι ΕΦΗΝ ΤΠΟΛΑΜΒΑΝΩΝ. Quæ sequuntur, καταμέμφεσθαι τὰ αἰεὶ παρόντα, perperam sollicitarunt viri eruditi. Fefellit homines notus Græcismus. Sensus est: *Homini proprium et proclive est, in quacunque demum ætate vixerit, de præsentibus, qualia qualia fuerint, semper queritari.* Thucydides, i. 22. Ἐδόκην μοι ἕκαστοι περὶ ΤΩΝ ΑΕΙ ΠΑΡΟΝΤΩΝ τὰ δέοντα μάλις εἰπεῖν. Dio Cassius in Augusto, p. 799. Ἐκδημεῖν τε τοῖς βουλευταῖς ἔνθα ἂν ἐθελήσωσιν ἐπιτραπήναι· καὶ ὅπως γ' ἂν μηδὲν ἐκ τέττα τὰ δόγματα ἐμποδίζηται, κύρια πάντα τὰ γνωσκόμενα ὑπὸ ΤΩΝ ΑΕΙ ΠΑΡΟΝΤΩΝ εἶναι ἐκελεύσθη. Restituendus hac occasione Dio, xl. 22. Τὰ τε βέλη καὶ πυκνὰ, καὶ πανταχόθεν ἅμα αὐτοῖς ἐμπέποντα, συχνὸς μὲν καιρία πληγῆ κατέβαλλε, συχνὸς δὲ ἀπομάχης εἰργάζετο· πᾶσι δὲ ἀσχολίαν ἐνεποίει, — τὴν τε προφυλακὴν αὐτῶν ἀφῆρειτο, καὶ γυμνὸς τε σφᾶς πρὸς τὸ αἰεὶ τιτρωσκόμενον ἠνάγκαζεν. Sensus nullus: nec quidquam adjuvant Interpretes. Scribendum sine dubio: πρὸς τὸ ΑΕΙ ΤΙΤΡΩΣΚΟΝ μένειν ἠνάγκαζεν. *Denique omnibus negotium faceffebant tela undequaque incidentia, quæ cauteri jam amplius a Romanis non poterant, eosque inermes et perpetuis ictibus expositos stare cogebant.* Est autem ista locutio Dioni familiaris: de quo Josephus Scaliger ad Propert. i. 18. Nec otiosa quidem vocula. Confer virum doctissimum

ad Herodot. ii. 98. p. 147. et ad Theocriti Adoniazusas, p. 273. et cl. Mazochium ad Tabul. Heracl. p. 211. Accedit Herodotus, vi. 58. ubi eadem formula occurrit.

καταβυθίζουσιν αὐτάνδρες ἤδη τὲς βίβης] Elegans locutio, sed quam minus perspectam habuerunt Interpretes; αὐτάνδρες τὲς βίβης est *Rem familiarem una cum ipsis viris*. Opportune Polybius, iii. 81. Ἐνιοὶ δὲ διὰ τὴν πρὸς τὰς τῶν ἀφροδισίων ὁρμᾶς καὶ τὴν ἐν τέτοις ἐκπληξιν, εἰ μόνον πόλεις καὶ ΒΙΟΥΣ ἀνασάττες πεποιήκασιν, ἀλλὰ καὶ ΤΟ ΖΗΝ ΑΥΤΩΝ ἀφήρηται μετ' αἰσχύνης. Quod ad instar Commentarii est. Confer Procopium apud Suid. v. Ἰωάννης et D. Paul. in prima ad Timoth. vi. 9.

ἀνοίγοντος] Delendum enim illud καὶ ἄλλα, ut in vulg. legitur; quod ex margine investum. Lucian. in Timon. Ἐπειδὴν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταιί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμῆ λαθῶν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, ΚΑΙ ΑΛΛΑ ἅτ' ἅ μυσία. Vides jam corruptelæ originem. Quare locus ita rescribendus est: Ἀκολυθεῖ γὰρ τῷ ἀμέτρῳ πλέτῳ καὶ ἀκολάστῳ συνημμένη καὶ ἴσα (φασί) βαίνουσα πολυτέλεια, ἀνοίγοντος ἐκείνου τὴν πόλιν καὶ οἰκῶν τὰς εἰσόδους εἰς ἃς ἐμβαίνει καὶ συνοικίζεται. *Sequitur enim magnas opes profusio, recludentibus illis urbium et domorum januas, in quas intrat et una cum iis habitat.* Quæ plenissima et rotundissima sententia. Quæ sequuntur, χρονίσαντα δὲ ταῦτα, ducta videntur ex Platone in Phædro, p. 348. Ὄταν δὲ ΧΡΟΝΙΖῃ τῆτο δρῶν καὶ πλεσιάζῃ. Quæ verba notanda: nam ejusdem commercii sunt.

ἀλαζονεῖαν τε γεννῶσι καὶ τύφον] Quomodo recte emendabat hunc locum Isaacus Vossius; nam in vulg. legitur, ἀνάλεξον ἐν τι γεννῶσι &c. Eunapius in Chrysanth. Πρὸς δὴ τὰς τῶν ἀρχόντων συντυχίας τὸ ὑπερφυῖς ἐκ τῆν δι' ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΝ συνιδεῖν ἢ ΤΥΦΟΥ γινόμενον. Plutarch. Quæst. Platon. p. 999. Τὲς ἄλλες ἐξετάζων αἰεὶ, ΤΥΦΟΥ ΚΑΙ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ, καὶ τὴν βαρεῖς εἶναι, πρῶτον μὲν αὐτοῖς, εἶτα καὶ τοῖς συνῆσιν, ἀπήλλαττε. Apollon. Tyan. Epist. 3.

Εἶτα ὡς διὰ θαλάσσης νῦν ὑποσρέφεις, ἄγων φορτίδα μεσὴν ἀργυρίῃ, χρυσίῃ, ΤΥΦΟΥ ΚΑΙ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ. Clemens Roman. Epist. ad Corinth. cap. 13. Ταπεινοφρονήσωμεν ἐν ἀδελφοί, ἀποδέμενοι πᾶσαν ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΥΦΟΝ. Huc egregie facit Callicratides Pythagoreus apud Stobæum, p. 591. Ἀνάγκη γὰρ τὲς πολλὰ ἔχοντας ΤΕΤΥΦΩΣΘΑΙ πρῶτον, τετυφωμένως δὲ ΑΛΑΖΟΝΑΣ γίνεσθαι· ἀλαζόνας δὲ γενομένως, ὑπερηφάνως ἤμεν· ὑπερηφάνως δὲ γενομένως, ΥΒΡΙΣΤΑΣ ἤμεν· ὑβριος δὲ πᾶσας ἔσχατον καὶ πέρας ΟΛΕΘΡΟΣ. Poteris etiam legere, ΑΝΟΙΑΝ ΤΕ γεννῶσι καὶ τύφον. Isocrates in Areopagit. Συντίτανται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν ΠΛΟΥΤΟΙΣ καὶ ταῖς δυναστείαις ΑΝΟΙΑ καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία. Lucian. in Timon. modo laudatus. Συμπαρεσιέρχεται μετ' ἐμῶ (ΠΛΟΥΤΟΥ) λαθῶν ὁ ΤΥΦΟΣ καὶ ἡ ΑΝΟΙΑ. Sed illud verius. Deinde non male Manutius, eis ἡλικίας ἐλθεῖν· quæ locutio elliptica librariis fraudi fuit. Ita locutus est nescio quis apud Stobæum, p. 418. Πυθαγόρας τέτρες ἔφη καθιστάναι ἄρχοντας, οἵτινες ἐκ παιδῶν καλῶς ἤχθησαν, καὶ Εἰς ΗΛΙΚΙΑΣ ΕΛΘΟΝΤΕΣ μὴ γεγύνασι προδότηι τ' αὐτῶν ἡλικίας λήμματος χάριν.

μηκέτι τὲς ἀνθρώπους ἀναβλέπειν] Locus pulcherrimus: de quo nos ad Suid. iii. p. 213. Plato apud Nostrum supra, sect. xiii. Πρὸς δὲ τὸ ἀληθὲς ἄνω ἔτ' ΑΝΕΒΛΕΨΑΝ πώποτε. Dionys. Halicarn. Antiq. Rom. xi. 41. Διαρρήξατε ἤδη ποτὲ τὲς χαλινὰς, ὧ σκέτλιοι· ΑΝΑΒΛΕΨΑΤΕ ὀρθοῖς ὄμμασι πρὸς τὴν ἐλευθερίαν. Eunapius in Proœmio: Πρὸς τὴν τῶν ὄντων διήρατο καὶ ΑΝΕΒΛΕΨΕ φύσιν. Deinde eleganter Ruhnkenius noster, μηδ' ὑπεροφημίας εἶναί τινα λόγον· *Nec quam opinionem de se posteris habituri sint, quidquam curare.* Marcus Antonin. iv. 19. Ὅ περὶ τῆς ΥΣΤΕΡΟΦΗΜΙΑΝ ἐπισημένος οὐ φαντάζεται ὅτι ἕκαστος τῶν μεμνημένων αὐτῆ τάχιςα καὶ αὐτὸς ἀποθανεῖται. Vocem non semel usurpat Antoninus. Confer nos supra, ad sect. xiv. Sed leviori negotio locus sanandus. Rescribo: μηδὲ περὶ φήμης εἶναί τινα λόγον· *No one cares what the world says of him.* Ita locutus est Themistius, Orat. xxvii. p. 332. Ed. Hard. Καὶ

περὶ μὲν τῶν λόγων αὐτῶν ἕδεις λόγος αὐτοῖς. Qui locus elegans.

τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη καὶ ἀνόητα] Sic certe legendum. Plato in Phædon. p. 215. Ed. Forster. Τῷ μὲν θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ νοήτῳ ὁμοιότατον εἶναι ψυχῆς, τῷ δὲ ἀνθρωπίνῳ καὶ ΘΝΗΤῳ, ΚΑΙ ΑΝΟΗΤῳ ὁμοιότατον αὐτὸ εἶναι σῶμα. Quem locum ob oculos habuisse videtur noster Longinus. Deinde recte Manutius, παρέντες αὐξεν τὰς ἀρετάς. Quæ solennis et elegantissima locutio. Xenoph. Memor. ii. 6. Ὅσαι δὲ ἐν ἀνθρώποις ΑΡΕΤΑΙ λέγονται, σκοπόμενος εὐρήσεις πάσας μαθήσει τε καὶ μελέτη ΑΥΞΑΝΟΜΕΝΑΣ. Damascius apud Suid. v. Ἐχέμυθος. Ἦν δὲ ἐχέμυθος ἐς τὰ μάλιστα καὶ κρυφίνες· ἀλλ' εἰς τε ΣΤΝ-ΑΥΞΗΣΙΝ ΑΡΕΤΗΣ καὶ κακίας μείωσιν, ὅλην ἐξεκέχυτο τὴν ψυχὴν. Philostratus in Vita Marci: Ἠγάσθη αὐτὸν καὶ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ πρεσβεύοντα ὑπὲρ Βυζαντιῶν, ἐπιτηδεί- ὀτατος ἤ πάσαι βασιλείων γενόμενος ΑΡΕΤΑΣ ΑΥΞΗΣΑΙ. Huc facit Quintilian. Institut. Orat. iii. 8. *Isocrates in Panegyrico conqueritur plus honoris corporum quam animorum virtutibus dari.*

Οὐ γὰρ ἐπὶ κρίσει μὲν τις δεκασθεῖς] Hic locus non emendatione sed interpretatione eget. Reddunt, in *judicio quis pretio corruptus*. Imperite id quidem et nullo *judicio*. Ἐπὶ κρίσει δεκασθῆναι est *Corrupti ob sententiam dandam*. Philostratus, Heroic. p. 681. ὁ Αἴας λέγεται ταῖς ἀγέλαις ἐμπεσῶν, διαφορῆσαι σφᾶς, οἷον κτείνων τὰς Ἀχαιῶς ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΙ. *Fertur in greges impetum fecisse Ajax, atque eos dilaniasse, quasi morte mulctaturus Græcos ob sententiam quam contra se tulissent.* Julian. Orat. ii. p. 81. Ὑπάρχειν δὲ φασι καὶ Κέλ- τοις ποταμὸν ΑΔΕΚΑΣΤΟΝ ΚΡΙΤΗΝ ἢ ἐκγόνων, καὶ οὐ πείθεσιν αὐτὸν, ἕτε αἱ μητέρες ὀδυρόμεναι συγκαλύπτειν αὐτὰ, καὶ ἀποκρύπτειν ἢ ἀμαρτάδα, ἕτε οἱ πατέρες ὑπὲρ τῶν γαμετῶν καὶ ἢ ἐκγόνων ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΙ δαιμαίνοντες. Ubi recte Interpretes, *Dum judicii exitum perhorrescunt*. Deinde recte viri doctissimi Morus et Pricæus, ἐκ ΑΝ ΕΤΙ τῶν δικαίων καὶ καλῶν ἐλεύθερος καὶ ὑγιὴς ἂν ΚΡΙΤΗΣ γένοιτο. Dionys. Halic. in Isæo: Εἰ δὲ τις παραθεωροῖ ταῦτα ὡς

μικρὰ κ' φαῦλα, ΟΥΚ ΑΝ ΕΤΙ ΓΕΝΟΙΤΟ ἱκανὸς αὐτῶν κρατῆσαι. Noster, infra; Δοκῆμεν ΕΤΙ ἐλεύθερόν τινα ΚΡΙΤΗΝ ἢ μεγάλων καὶ ἀδέκασον ἀπολελεῖσθαι; Demosth. Περὶ Παραπρεσβ. p. 117. Ἠγέμενος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τὸν ἀπαξ λαβόντα κ' διαφθαρέντα ὑπὸ χρημάτων, ΟΥΔΕ ΚΡΙΤΗΝ ΕΤΙ ἢ συμφερόντων ἀσφαλῆ μένειν πόλει. Ad quem locum proculdubio respexit Longinus.

ἀνάγκη γὰρ τῷ δωροδόκῳ τὰ οἰκεῖα μὲν φαίνεσθαι καλὰ κ' δίκαια. Idem δωροδόκος et δωροδέκτης· utrumque ἀπὸ τῆ Δέχεσθαι· sed litera aspera in lenem mutatur. Quod Græcis solenne. Hinc ἀγχεῖον ἀρτοδόκον, οἰνοδόκον, γαλακτοδόκον, et cetera hujus furfuris sexcenta: de quo nos in Animadvers. ad Schol. Theocriti, v. 58. Qui aliter scribunt, falluntur: in quibus cl. Valesius ad Harpocrat. p. 71. Etymologus: Ἴσοδόκη, ἡ ὑποδεχομένη τὸν ἴσον ἰσοθήκη· τὰ δὲ παρὰ ἕ δέχω πάντα διὰ τῆ κ', ξεινοδόκος κ' τὰ ὅμοια. Quod viris doctis notandum. Deinde non male Faber, τὰ δίκαια μὴ φαίνεσθαι καλὰ κ' δίκαια. *Necesse est enim, quæ justa et honesta sunt, ei qui mercede corruptus sit, nec justa videri nec honesta.* Sextus Empiric. Advers. Mathematic. lib. ii. p. 303. Εὐνοϊαν δὲ ἐμποιεῖ ἔχ' ὁ ῥητορικὸς, ἀλλ' ὁ ἀφελὴς κ' τὸν ἰδιωτικὸν ὑποφαίνων τύπον· τῷ μὲν γὰρ ἕ ῥήτορος ἀντίκεινται πάντες, ταῖς ὑπεροχαῖς φθονῶντες· κἂν γὰρ ΔΙΚΑΙΑ κατασκευάζῃ ὁ ῥήτωρ, δοκῆσι μὴ διὰ ἢ τ' πραγμάτων φύσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν τῆ ῥήτορος πανουργίαν ΤΑ ΜΗ ΔΙΚΑΙΑ τοιαῦτα αὐτοῖς ΦΑΙΝΕΣΘΑΙ· Verba autem δίκαιον et οἰκεῖον non raro confunduntur: de quo cl. Marklandus ad Lyfiam, p. 590. Hinc corruptus Porphyrius de Abstin. ii. 61. Θεοῖς δὲ ἀρίστη μὲν καταρχὴ νῆς καθαρὸς καὶ ψυχὴ ἀπαθής, οἰκεῖον δὲ καὶ τὸ μετρίως μὲν ἀπάρχεσθαι τῶν ἄλλων. Scribendum proculdubio, ΔΙΚΑΙΟΝ δὲ κ' τὸ μετρίως μὲν ἀπάρχεσθαι ἢ ἄλλων. Notus versiculus,

ΔΙΚΑΙΟΝ εὖ πρῶτοντα μεμνησθαι θεῶ.

Sallustius de Diis, cap. 16. Πρῶτον μὲν ἐπειδὴ πάντα παρὰ θεῶν ἔχομεν, ΔΙΚΑΙΟΝ τοῖς διδῶσι ἢ διδομένων ἀπάρχεσθαι. Atque hæc speciem quidem habent. Sed

nihil mutandum apud Longinum. Optime cl. Pearcius, “Τὰ οἰκῆα significat causam ejus, a quo pecuniam accepit: judex enim corruptus corrumpentis causam suam facit.” Aristot. Rhetor. i. 1. Ἐνλαῦθα μὲν γὰρ ὁ ΚΡΙΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΙΚΕΙΩΝ κρίνει, ὡς εἶδεν ἄλλο δεῖ πλὴν ἀποδείξαι, ὅτι ἔτως ἔχει, ὡς φησιν ὁ συμβελεύων. Polybius, Excerpt. Legat. xciii. Τὰ δὲ ἀμαρτήματα κατὰ τὸναντίον, τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐξωνείδιζε πικρῶς καὶ δυσμενικῶς, τὰ δὲ τῶν Ῥοδίων ἐπειρᾶτο περιεῖλαιεν· ἵνα κατὰ τὸ παράθεσιν ΤΑ ΜΕΝ ΟΙΚΕΙΑ μικρὰ καὶ συγνώμης ἄξια φανῆ, τὰ δὲ τῶν πῆλας ἀπαραίτητα καὶ μεγάλα τελείως. Quæ Rhetorem nostrum haud parum illustrant.

τὸ δὲ ἐκ τῶν παντὸς κερδαίνειν ὠνέμεθα τῆς ψυχῆς] *Locus elegantissimus.* Sophocles, Antig. 317.

Οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

Illud autem, ὠνέμεθα τῆς ψυχῆς, ductum est ex Plutarcho de Ira cohibenda, p. 457. τὸ δὲ ἐν ψυχῇ γῆσαι κατὰ θυμῶν τρόποιον (ὃ χαλεπὸν εἶναι διαμάχεσθαι, φησὶν Ἡράκλειτος· ὅ, τι γὰρ ἂν θέλη, ΨΥΧΗΣ ΩΝΕΙΤΑΙ) μεγάλης ἐστὶ καὶ νικητικῆς ἰσχύος, ὡς περ νεῦρα καὶ τόνους ἀληθῶς ἐπὶ τὰ πάθη τὰς κρίσεις ἐχέουσης. Dio Chrysof. Orat. xxxi. Μύριοι δὲ εἰσὶν οἱ ΤΑΣ ΨΥΧΑΣ προέμενοι ὑπὲρ τῆς σώλεως, καὶ ΤΟΥ ΖΗΝ ΕΩΝΗΜΕΝΟΙ τῆς εἰκόνα καὶ τῆς ἐπιγραφῆς. Quæ sequuntur in vulg. mutili sunt. Manutius, ἕκαστος πρὸς τὴν ἑαυτῆς ἠδραποδισμένοι. Quare vide an ita res redintegrari possit: ἕκαστος πρὸς τὴν ἑαυτῆς ἠΔΟΝΗΣ ἠδραποδισμένοι· *Unusquisque a voluptatibus suis in servitutem redactus.* Nimirum divitias expetunt, ut in voluptatibus suis consumant. Noster supra, ἡ φιλοχρημάτια καὶ ἡ ΦΙΑΗΔΟΝΙΑ δελαγωγῶσι. Æschines cont. Timarch. p. 80. Αἱ προπετεῖς τῆς σώματος ἠΔΟΝΑΙ, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἠγεῖσθαι, ταῦτα πληροῖ τὰ λησῆρια—ταῦτα παρακελεύεται τοῖς νέοις σφάττειν τὰς πολίτας, ὑπηρετεῖν τοῖς τυράννοις, συγκαταλέγειν τὸν δῆμον· οὐ γὰρ τῆς αἰσχύνης εἰς ἃ πείσονται ληφθέντες λογιζονται, ἀλλ’ ἐφ’ οἷς κατορθώσαντες ΕΥΦΡΑΝΘΗΣΟΝΤΑΙ, τέτοις κεκλήθηται. Phavorinus apud Stobæum, p. 757. Ἀρετὴν ἐν τοῖς πᾶσι μᾶλλον εὐκταῖον, ἢ πλεῖστον

ἀνοήτοις σφαλερόν· ὑπὸ γὰρ χρημάτων αὔξεται κακία· καὶ ὅσῳ
τις ἂν ἄφρων ἦ, τοσούτῳ πλείον ἐξυβρίζει, τὸ λυσσῶδες ΑΥ-
ΤΟΤ ΤΩΝ ΗΔΟΝΩΝ ἐκπληρῶν ἔχων. Et hoc, opinor,
verum.

ἀφεθεῖσαι τὸ σύνολον ὡς ἐξ εἰρηκτῆς ἀφεται] Imitatus est
Noster Plutarchum suum de Audit. p. 37. Ἄναρχία
μὲν γὰρ, ἣν ἐνιοὶ τῶν νέων ἐλευθερίαν ἀπαιδευσίᾳ νομίζουσι, χα-
λεπωτέρως ἐκείνων τῶν ἐν πᾶσι διδασκάλων καὶ παιδαγωγῶν δε-
σπότηας ἐφίσησι, ΤΑΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ ΩΣΠΕΡ ΕΚ ΔΕΣΜΩΝ
ΛΥΘΕΙΣΑΣ. Huc facit Isocrates, Orat. ad Philip-
pum: Προσῆκει δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις τοῖς ἀφ' Ἡρακλέους πεφυ-
κόσι, καὶ τοῖς ἐν πολιτείᾳ καὶ νόμοις ἐνδεδεμένοις, ἐκείνην τῶν πᾶσι
ἐργεῖν ἐν ἣ τυχάνουσι κατοικῶντες· ΣΕ ΔΕ ΩΣΠΕΡ ΑΦΕ-
ΤΟΝ γεγεννημένον πᾶσαν τῶν Ἑλλάδα πατρίδα νομίζου, ὡπερ ὁ
γεννήσας ἡμᾶς. Quæ tangit Philosophus, Rhetor. iii.
cap. 11. Confer etiam viros doctos ad Max. Tyr.
xxix. 2. Deinde optime, ut solet, Marklandus no-
ster, καὶ ἐπικλυθείαν τοῖς κακοῖς τῶν οἰκισμένων. Qua
quidem emendatione nihil certius aut elegantius.
Josephus, Bell. Jud. ii. 16. Τοῖς ἀγαθοῖς σχεδὸν ὅλην
ΕΠΙΚΛΥΖΟΝΤΕΣ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΝ.

καὶ δαπανὸν ἔφην εἶναι τῶν νῦν γεννωμένων φύσεων] Hesych.
Δαπανὰ, ἀναλωτικά. Plutarch. in Symposiac. p. 624.
Ἡμῖν δὲ μᾶλλον ἢ τῶν πικρότητος ἐδόκει δύνάμεις ἀναξήρατικῆ
καὶ ΔΑΠΑΝΟΣ ΤΥΡΩΝ εἶναι. Quem locum excipit
Athenæus, lib. ii. p. 52. Corrigendus hic in transitu
Heraclides, Alleg. Hom. p. 446. Τίς δὲ Σειρήνων ἐκ
ἀκῆς, τὰς πολυεῖρας ἰσορίας αἰῶνος παντὸς ἐκμαθῶν; καὶ Χά-
ρυβδης μὲν ἠδάπανος ἰσορία, καὶ περὶ πᾶντος ἀπληστος εὐλόγως
ὠνόμασαι. Quæ fœdissime inquinata et interpolata
sunt. Rescribo emendatione quidem certissima, καὶ
Χάρυβδης μὲν ἢ ΔΑΠΑΝΟΣ ἄνθρωπος, καὶ περὶ πᾶντος ἀπληστος·
Mulier prodiga et temulenta Charybdidis dicebatur: error
ortus ex compendiaria scriptura: ἄνος pro ἄνθρωπος.
Sic solent librarii. Hujusmodi hominem ποντοχά-
ρυβδιν vocat Hipponax apud Athenæum, lib. xv.
p. 698. Comicus, nescio quis, Μεθυσοχάρυβδιν. Phry-
nichus, Appar. Sophist. ineditus: Μεθυσοχάρυβδης, ἐπὶ

γυναικὸς μεθύσα, ἐκ ἐπ' ἄρρενος. Hinc Χαρυβδίζειν· *Ingur-
gitare*. Pherecrates apud Athenæum, lib. xi. p. 487.

—— τῶν θεατῶν δ' ὅσις ἂν
Διψῆ, λεπασὴν λαψόμενος ΕΧΑΡΥΒΔΙΣΣΕ
Μεσῆν ——.

Ita scribendus iste locus. Eleganter Cicero, Philip. ii. 27. *Quæ Charybdis tam vorax? Charybdim dico? quæ si fuit, fuit animal unum. Oceanus, medius fidius, vix videtur tot res, tam dissipatus, tam distantibus locis positas, tam cito absorbere potuisse.* Ceterum, ut eo, unde abii, revertar, vocem Δαπανὸς usurpat Dioscorides in Epigrammate apud Stratonem, quod quia lucem publicam nondum vidit, et elegans in primis est, hic cum lectore erudito communicabo.

ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Βλέψον ἐς Ἑρμογένην πλήρη χερὶ, καὶ τάχα πρήξεις
Παιδοκόραξ ὅσα σοὶ θυμὸς οὐκροπολεῖ.
Καὶ συγνήν ὄφρῶν λύσεις τάσιν· ἦν δ' ἀλὶ δύση,
Ὅρφανὸν ἀγκίσρε κύματι δὲς κάλαμον
Ἐλξεις ἐκ λιμένος πολλὴν δρόσον· ἐδὲ γὰρ αἰδῶς
Οὐδ' ἔλεος ΔΑΠΑΝΩι ΚΟΛΛΟΠι συντρέφεται.

Ita scribendum istud Epigramma. Notandum autem illud Κόλλοπι· *puero exoleto*. Hesychius: Κόλλοπις, οἱ κόλλαβοι. Καὶ τὰς σκληρὰς δὲ καὶ παρηγηκότας παιδας ἐντεῦθεν ΚΟΛΛΟΠΑΣ φασίν. Porro, ut Dioscorides παιδοκόραξ, sic scriptor ἀνώνυμος apud Suid. v. Λογγίνος, Γυναικοῖεραξ habet. Δεινοὶ γὰρ οἱ ΓΥΝΑΙΚΟΙΕΡΑΚΕΣ εὐπρεπεῖς αἰτίας ἐφευρίσκειν εἰς ἄγραν ἢ θηλειῶν. Quæ utraque vox ejusdem virtutis, et quidem in rarissimis est.

Οὐκ ἄλλως πονεῦντες ἢ ἀναλαμβάνοντες] Athenæus, lib. xiv. p. 630. Πολεμικοὶ δὲ εἰσὶν οἱ Λάκωνες, ὧν καὶ υἱοὶ τὰ ἐμβατήρια μέλη ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΙ, ἅπερ καὶ ἐνόπλια καλεῖται. Sextus Empir. Adversf. Mathem. xi. p. 709. Τέχνας τε καὶ ἐπισήμας τὰς ἀκριβεστάτας ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥ-

ΣΙΝ ἄνδρες οὐ χωρὶς ΠΟΝΟΥ. Polybius, iii. 4. Οὔτε γὰρ πολεμεῖ τοῖς πέλαις ἐδὲς νέον ἔχων ἕνεκεν αὐτῆς καταγωνίσασθαι τὰς ἀντιταττομένους· ἕτε πλεῖ τὰ πειράγη χάριν τῆ περιωῶθηναι μόνον· καὶ μὴν ἐδὲ τὰς ἐμπειρίας καὶ τέχνας αὐτῆς ἕνεκα τῆ ἐπιστήμης ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ· πάντες δὲ πράττῃσι πάντα χάριν τῆ ἐπιγενομένων τοῖς ἔργοις ἩΔΕΩΝ ἢ ΚΑΛΩΝ ἢ ΣΤΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ. Ad quem locum respexisse videtur Longinus. Quæ sequuntur vereor ut fatis sana sint. Legendum opinor, εἰ μὴ ΠΛΟΥΤΟΥ καὶ ἡδονῆς ἕνεκα· *Non alia de causa laborantes vel quidquam addiscentes, nisi LUCELLI et voluptatis gratia.* Quod et sensus loci postulare videtur. Noster supra, ἢ γὰρ ΦΙΛΟΧΡΗΜΑΤΙΑ καὶ ἢ ΦΙΛΗΔΟΝΙΑ δαλαγωγῶσι. Plutarch. in Alexandro: Οὐ γὰρ ἩΔΟΝΗΝ ζηλῶν ἐδὲ ΠΛΟΥΤΟΝ, ἀλλ' ἀρετὴν καὶ δόξαν. Marc. Antonin. iii. 6. Ἀντικαθίσθαι γὰρ τῆ λογικῆ καὶ πολιτικῆ ἀγαθῶ οὐ θέμις ἐδ' ὅτι ἐν ἑτερογενέσι, οἷον τῆ παρὰ πολλῶν ΕΠΙΑΙΝΟΝ, ἢ ΠΛΟΥΤΟΝ, ἢ ΑΠΟΛΑΥΣΕΙΣ ἩΔΟΝΩΝ. Qui locus notandus: nam ad nostram lectionem vel facit, vel non facit.

Κράτισον δ' ΕΙΗ ΚΑΙ ταῦτ' ἔαν] *Sed et hæc præstiterit omittere.* Sic legendum, non ut in vulg. κράτισον δ' εἰη. Recte etiam Faber, κράτισον δ' εἴη. Lucian. in Demosth. Encomio: Ἀλλὰ μὴ βέλτιον ΕΙΗ ΚΑΙ ταῦτ' ἔαν. Ita scribendus iste locus, qui plane gemellus est. Nostræ autem emendationi obstare videtur Euripides in Elect. 379. et in Auge apud Laert. ii. 33. a cl. Ruhnkenio laudatus:

Κράτισον εἰη ταῦτ' ἔαν ἀφαιμένα.

Sed uterque locus proculdubio mendosus est, et ad priorem normam corrigendus. Quod vero scribit Sophocles in Œdip. Tyr. 998.

Εἰη κράτισον ζῆν ὅπως δύναίτο τις,

res longe diversa est, et nihil hic facit. Nihil autem tritius aut solennius apud Græcos quam phrasis ista, Κράτισον εἴη. Thucyd. iv. 46. ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ αὐτοῖς ΕΙΗ ὡς τάχις ἀποδράναι. Plutarch. in Eumene: Ἐλθῶν

ὑπὸ ὀργῆς πρὸς τὸ Ἀλέξανδρον ὁ Εὐμένης ἐβόα μετὰ Μέντορος
ὡς αὐλεῖν ΕΙΗ ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ἢ τραγωδεῖν τὰ ὄπλα ρίψαντας
ἐκ τῶν χειρῶν. Aristides, vol. i. p. 70. ΚΡΑΤΙΣΤΟΝ ΔΕ
ἂν ΕΙΗ τὰς διὰ μέσων προγόνους ἔκ πάντα ἀρίστη παιδὸς ἀφέντα,
τῶν γε ἐν ὀφθαλμοῖς τρόπον τινὰ ὄντων μνησθῆναι βραχέα.
Quare haud inconsulte, opinor, hanc phrasin cum
Tollio Longino restituimus. Quæ sequuntur recte
repræsentat Editio princeps Robortelliana, quam et
posteriores sequi debuerant: Ἦν δὲ ταῦτα τὰ πάθη, περὶ
ἧν ἐν ἰδίῳ προηγουμένως ὑπεσχόμεθα γράφειν ὑπομνήματι, ΩΣ
τὴν τε ἔτι ἄλλου λόγου καὶ αὐτῆς ὕψους μοῖραν ἐπεχόντων, ΩΣ
HMIN ΔΟΚΕΙ. Non male Petrus Paganus, *Hæ vero
erant Affectiones, de quibus cum in se, ut nobis videtur,
non solum magnificæ atque sublimis, sed alius etiam ora-
tionis partem contineant, proprio in primis commentario
nos scripturos esse polliciti sumus. Recte illud, ὡς ἡμῖν
δοκεῖ. Sic Græci Simplic. in Epictet. p. 65. Ed.
Salmaf. Οὕτως ἄρα ἔθεν τέτων δεινόν ἐστὶ φύσει καὶ ἀφόρητον,
ΩΣ HMIN ΔΟΚΕΙ. Aristoph. Av. 380.*

*Ἐστὶ μὲν λόγων ἀκῆσαι πρῶτον, ΩΣ HMIN ΔΟΚΕΙ,
Χρήσιμον ———.

Vetus poeta apud Philosoph. in Rhetoricis, ii. 22.

Ἄνδρὶ δ' ὑγιαίνειν ἀριστόν ἐστιν, ΩΣ Γ' HMIN ΔΟΚΕΙ.

Quod tantundem est. Sed hæc sunt infinita.

JOANNIS TOUPII

ANIMADVERSIONES

IN

FRAGMENTA LONGINI.

A a

JOANNIS TOUPII

ANIMADVERSIONES

IN

FRAGMENTA LONGINI.

I.

ΚΟΡΩΝΙΣ δ' ἔσω λόγῃ παντὸς καὶ φρονήματ[Ⓞ]] In ipso limine turpiter cl. Interpres, *Finiat autem omnem nostrum sermonem.* Immo vero, Omnis autem sermonis Græci et spiritus flos atque apex sit Demosthenes, Lyfias, et qui sequuntur. Nempe Δεκάδα istam tanquam normam sive κανόνα Græcæ eloquentiæ proponit Noster, idque pro libitu et gustu suo scilicet; quod omnino tenendum. Est autem κόρωνις apex sive *summitas* alicujus rei. Etymol. v. Κορωνίσι. Σημαίνει κ' τὸ ἀκρότατον τῶν αἰρέσεων, οἷον, ἡ κόρωνις τῆς σοφίας. Heliodor. *Æthiop.* lib. iii. p. 139. Τὴν δὲ ΚΟΡΩΝΙΔΑ τῆς νόμης κ' ὀφθαλμόν. Recte autem λόγῃ παντὸς καὶ φρονήματος. Quæ imperite admodum sollicitavit vir doctissimus. Plutarch. in *Cat. Minor.* ΦΡΟΝΗΜΑΤΙ ΚΑΙ ΛΟΓΩι πάντας ὑπεραίρων τῆς αὐτοκράτορας. Schol. ad Aristoph. *Equit.* v. 757. Πλήρης ΛΟΓΩΝ καὶ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ. Eunap. in *Proæresio*; ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ ἐμπλησθεὶς καὶ ΛΟΓΩΝ ὑψ[Ⓞ] ἐχόντων καὶ βάρ[Ⓞ].

Ἄριστῆος] Hunc hominem laudat Longinus apud Sopatrum in Prolegom. ad Aristidem : Περὶ δὲ τῆς χαρακτῆρος καὶ τῆς ἐν λόγῳ φύσεως, τῆτο γὰρ παρήκαμεν ἐν τοῖς ἄνω εἰπεῖν, ἤδη μὲν ΛΟΓΓΙΝΟΣ καὶ πάντες οἱ Κριτικοὶ πολλὰ προειρήκασιν, ὡς γόνιμος, ὡς ἐνθυμηματικὸς τυγχάνει, καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τὸν Δημοσθένην μιμνήμεν. Deinde recte legitur, Δημοσθένης ὁ κρίθιν. Dinarchum intelligit, qui ludo jocoque *Demosthenes bordearius* audiebat : de quo Hermogenes, Form. Orat. ii. p. 389. ἄγροικον Δημοσθένην vocat Dionysius Halicarn. in Dinarcho : quod perinde est. Poteris etiam legere, Δίναρχος, ὁ καὶ κρίθιν Δημοσθένης. Quod et nonnullis placet.

Δόγματ' ἀναποδείκτου] Huc spectat Theodoret. Græc. Affect. lib. i. p. 12. Ἦκεσα γὰρ ὑμῶν καὶ τῆτο λεγόντων, ὡς ἡμεῖς γε ΑΠΟΔΕΙΞΙΝ μὲν ὑδεμίαν τῶν ἡμετέρων ΔΟΓΜΑΤΩΝ προφέρομεν, πεισεύειν δὲ μόνον τοῖς μαθητευομένοις παρεγλυῶμεν. Ceterum quod fecit hic Noster ut Timarchum et Divum Paulum inter Græcæ eloquentiæ principes commemoraret, fecit pro libitu et gustu suo. Quod modo observavimus. Confer cl. Taylor. ad Æichinis Timarch. p. 83. et cl. Ruhnken. ad Rutil. Lup. p. 88. ubi de hoc loco agunt. Adde Fabricium, Bibl. Græc. lib. iv. p. 445. qui de Scriptis Longini omnino consulendus est.

II.

Ταῦτ' ἄρα καὶ οἱ παλαιοὶ ἐμμέτρως μᾶλλον τὰς οἰκείας ἐποίουν λόγους, ἢ πεζούς] Οἰκεῖοι λόγοι sunt *sermones familiares*. Quare vertendum : *Idcirco antiqui stricte potius quam soluta oratione in sermone familiari utebantur*. Philosophus in Poeticis, cap. 4. Λέξεως δὲ γενομένης αὐτὴ ἡ φύσις τὸ οἰκεῖον μέτρον εὔρει· μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖον ἐστὶ. Σημεῖον δὲ τῆτος· πλεῖστα γὰρ ἰαμβεῖα λέγομεν ἐν τῇ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους. Idem, in Rhetor. iii. 8. ὁ δὲ ἰαμβος αὐτὴ ἐστὶν λέξις ἢ τ' πολλῶν· διὸ

μάλις πάντων τῶν μέτρων ἰαμβεῖα φθέγγονται λέγοντες. Demet. Phaler. de Elocut. §. 43. ὁ δὲ ἰάμβος εὐτελής καὶ τῇ τῶν πολλῶν λέξει ὁμοίος· πολλοὶ γὰρ μέτρα ἰαμβικὰ λαλῶσιν ἐκ εἰδότες. Cicero in Orator. ad M. Brutum, §. 189. *Senarios vero et Hipponacteos effugere vix possumus: Magnam enim partem ex Iambis nostra constat oratio.*

III.

Θεὸς δὲ τὸ μέτρον ἀπεφθέγγατο] Hæc corrupta sunt atque ita emendanda: Μέτρα δὲ πατὴρ ρυθμὸς καὶ Θεός· ἀπὸ ρυθμῆ γὰρ ΕΣΧΕ ἔρχην, Θεὸς δὲ τὸ μέτρον ANEΦΘΕΓΞΑΤΟ. Suidas: Ἐλεγαίνειν τὸ παραφρονεῖν τινὲς τῶν παλαιῶν. Καὶ τὸ ἐλεγεῖον μέτρον ἀπὸ τῆς τινὲς κληθῆναι νομίζουσι, ὅτι Θεοκλῆς Νάξιος ἢ Ἐρετριεὺς πρῶτος αὐτὸ ANEΦΘΕΓΞΑΤΟ μανείας. Ita scribendus iste locus. Confer Etymol. v. Ἐλεγαίνειν. Atque hinc facile emendandus Scholiaft. Hermogen. p. 387. Διὸ καὶ μέτρα πνεῦμα τὸν ρυθμὸν φησὶν ὁ Λογγῖνος. Immo, μέτρα πατέρα. Eodem respicit Schol. Aristoph. Nub. 638. Διαφέρει δὲ μέτρον καὶ ρυθμὸς· καὶ ὅτι ΠΑΤΗΡ ΜΕΤΡΟΥ ΡΥΘΜΟΣ. Quem locum mihi subindicavit amicissimus Ruhnkenius.

Εὐμορφοτέρα Μυκσιδικὰ τὰς ἀπαλᾶς Γυρινῶ] Sapphonis locus auctior legitur apud Hephæst. p. 37. Scribendum autem auctoritate Etymologi Magni et Chærobofci Grammatici Γυρινῶς sive Γυρινῶς. Etymol. Γυρινῶ, ὄνομα κύριον Λεσθίας κόρης· εἴρηται παρωνύμως παρὰ τὸ γυρίνος ὃ δηλοῖ τὸν βάρβαρον. Γυρίνος γυρινῶ, ὡς ἔρατος, Ἐρατῶ· καὶ κλέος, Κλεῶ καὶ Κλειῶ. Chærobofcus, περὶ τῶν εἰς ὦ. p. 268. apud Ald. Οἱ δὲ Αἰολεῖς καὶ Λάκωνες, οἵτινές εἰσι μέρος Δωριέων, προσθέσει ἔσ ποιῶσι τὴν γενικὴν· οἶον ἢ Σαπφῶ, ἢ Σαπφῶς, καὶ ἢ Λητῶ, ἢ Λητῶς· καὶ δηλῶσιν αἱ χρήσεις ἄτως ἔχουσαι. Τὸ δὲ ἐκ Σαπφῶς ἀμελγόμενος μὲν τοι φέρω· καὶ παρ' αὐτῇ τῇ Σαπφοῖ· Μάλα δὲ κεκορημένη σοργᾶς (lege Στοργῶς) καὶ πάλιν· Εὐμορφοτέρα

Μναΐδος καὶ τὰς ἀπαλᾶς Πυρινῶς· lege Γυρινῶς ex Etymologo. Vides Γυρινῶν facere Γυρινῶς, ut Σαπφῶ Σαπφῶς et notanda varia lectio apud Chæroboſcum, Εὐμορφότερα Μναΐδος. Sed vulgatam, ut metrum taceam, fatiſ firmat Longinus. Recte autem emendavimus, Στοργῶς. STORGO est nomen mulieris, ut Sappho, et Gyriño, nisi præſtat Γοργῶς. Gorgo enim ex Sapphus amaſiis. Max. Tyr. Differt. xxiv. 9. Καὶ ὁ, τι περ Σωκράτει οἱ ἀντίτεχνοι, Πρέδικος, καὶ Γοργίας, τῆτο τῆ Σαπφῶϊ ΓΟΡΓΩ καὶ Ἀνδρομέδα. Ceterum quæ hic Γυρινῶν five Γυρινῶν dicitur, Γυρίνουα vocat Maximus. Ὅ, τι γὰρ Σωκράτει Ἀλκιβιάδης, καὶ Χαρμίδης, καὶ Φαῖδρος, τῆτο τῆ Λεσβία, ΓΥΡΙΝΝΑ, καὶ Ἀτθίς, καὶ Ἀνακτορία.

Καὶ τὸ ὀρνίθων τὰ πτερυγίσματα] In vulg. legitur πτερίσματα, et Dorvillius, Vann. Crit. p. 540. legit πτερύσματα. Sed neutra vox Græca est. Ut a πύσσω πύγμα, sic a πτερύσσω πτέρυγμα, non πτέρυσμα. Quare scribendum sine dubio, πτερυγίσματα. Quod et Ruhnkenio placebat.

ὁ γὰρ Ἀρισοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· φησὶ Σωκράτης, εἰ καὶ τῷθάξει Ἀρισοφάνης] Posteriora hæc glossema sapiunt. Quare lego: ὁ γὰρ Ἀρισοφάνης ἐν ταῖς Νεφέλαις· Πότερον περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν ἢ περὶ ῥυθμῶν; Occurrit autem iste versiculus apud Aristoph. Nub. 638. ubi recte legitur:

Πότερα περὶ μέτρων, ἢ περὶ ἐπῶν, ἢ ῥυθμῶν;

εἴτε σοφὸν ἀπόφθεγμα, εἴτε θεῖον ἀνάθημα] Ita locutus est Julian. Orat. ii. Ἐστὶ γὰρ ὁ νόμος ἐκγονος τῆ δίκης, ΙΕΡΟΝ ΑΝΑΘΗΜΑ ΚΑΙ ΘΕΙΟΝ ἀληθῶς τῆ μεγίστη θεῶ. Est enim Lex factus justitiæ, summique illius dei sacrum quoddam ac vere divinum donarium. Idem apud Suid. v. Ἀμφίων. Ἡ γὰρ ἐχὶ τῆτον αὐτὸν (Ἀμφίονα) ἀκοῆ παραδεδέγμεθα, οὐ τὰς ἀρμονίας μόνον, αὐτὴν δὲ ἐπ' αὐταῖς ἐξευρεῖν τὸ λύραν; Εἴτε δαιμονιώερα χρυσάμενον ἐπινοία, Εἴτε τινὶ θεῖαι δόσει, διὰ τινὰ συμμαχίαν ἀμήχανον. Quæ plane gemella sunt. Confer Porphy. apud Joan. Stobæum, Serm. xxi. p. 185. Quod sequitur, Λέγεται δὲ μέτρον καὶ αὐτὸ δὲ μετρεῖν, καὶ τὸ μετρεῖμενον ὡς ὅταν

εἴπωμεν τὸν μέδιμνον μέτρον, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ μετρηθῆν μέτρον, ἀμφοτέρω δὲ καλεῖται μέδιμνος, depromptum videtur ex Plutarcho de Oracul. Defect. p. 416. Ἀλλὰ μὴν καὶ κείνο δῆλον τὸ πολλάκις ΤΟ ΜΕΤΡΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΤΡΟΥΜΕΝΑ τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασι προσαγορεύεσθαι, κοτύλην καὶ χοῖνικα καὶ ἀμφορέα καὶ ΜΕΔΙΜΝΟΝ.

τῆτο δὲ Ὀδυσσεὺς ὁ μετρικὸς ἐσημειώσατο] De *Ulyssæ metrico* equidem nihil quicquam habeo compertum. Johannes Fabricius, vir doctissimus, legebat, Ὀδυσσεὺς Ὀμηρικὸς. Quod miror. Ceterum hæc verba non leguntur in Scholiis ad Hephæstionem. Quare ex margine huc invec̄ta videntur. Quod et cl. Morosifum.

αὐτὸ τὸ μέτρον, τρεῖσι τὸ ποιεῖμα] Recte cl. Pearcius, αὐτὸ μετρέμενον. Schol. ad Hephæst. p. 71. Ed. Pauw. τὸ δὲ μετρέμενόν ἐστι, ὡς τὰ ποιεήματα.

IV.

Ὅρος γὰρ τοῖς φιλοσόφοις ἐσί.] Sic certe scribendum. Quod reliquum est hujus fragmenti nec vacat nec libet excutere : nam plane Augiæ stabulum est.

V.

Πολλῶν κατ' ἡμᾶς, ὧ Μάρκελλε] Hoc eximium fragmentum, quod Proœmium est libri περὶ Τέλους, quem conscripsit Longinus contra Plotinum et Gentilianum Amelium, nobis conservavit Porphyrius in Vit. Plotini, cap. 20. cujus verba sunt : Ἐτι δὲ ἔ Λογγίνου ἃ ἐν τῷ συγγράμματι γέγραφε περὶ Πλωτίνου τε καὶ Ἀμελίου καὶ τῶν κατ' αὐτὸν γεγονότων φιλοσόφων, ἀναγκαῖον παραθεῖναι, ἵνα καὶ πλήρης γένηται ἡ περὶ αὐτῶν κρίσις οἷα γέγονε τῷ ἐλλογιμωτάτῳ ἀνδρὸς καὶ ἐλεγκτικωτάτῳ· ἐπιγράφεται δὲ τὸ βιβλίον ΛΟΓΓΙΝΟΥ ΠΡΟΣ ΠΛΩΤΙΝΟΝ ΚΑΙ ΓΕΝΤΙΛΙΑΝΟΝ ΑΜΕΛΙΟΝ ΠΕΡΙ ΤΕΛΟΥΣ. Ἐχει δὲ τοιούδε

προοίμιον· Πολλῶν καθ' ἡμᾶς, ὃ Μάρκελλε—· Intelligit autem Marcellum Orontium, virum cum dignitate, tum doctrina insignem, cujus meminit Porphyr. Vit. Plotin. cap. 7. Ἠκροῶντο δὲ αὐτῶ καὶ τῶν ἀπὸ τῆς συγκλήτης ἐκ ὀλίγοι· ὧν ἔργον ἐν φιλοσοφίᾳ μάλιστα ἐποίησεν ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΟΡΟΝΤΙΟΣ καὶ Σαβινίλλῳ. Hujus Marcelli filiam, ut suspicor, philosophiæ studio deditam, peramasse dicitur et in matrimonium duxisse Porphyrius : de quo Cyril. cont. Julian. p. 209. et Eunapius in Porphyrio. Sed de hoc viderint eruditi.

Πλωτῖνος καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος ὁ τῆς γυνώριμος] Reddunt, Plotinus, hujusque familiaris Gentilianus Amelius. Imo, hujus discipulus. Hesych. Γνώριμοι, μαθηταί. Suidas : Ἀμέλιῳ, Ἀπαμεύς, φιλόσοφῳ, μαθητῆς Πλωτῖνος. Sed in his sæpius peccatur. Dicitur autem ὁ τῆς γυνώριμος et ὁ τῆς γυνώριμῳ. Dionys. Halicarn. de Struct. Orat. cap. 19. ἦγε Ἴσοκράτης καὶ τῶν ἐκείνῳ γυνώριμων αἵρεσις· Isocratis atque ejus discipulorum. Corrigendus hac occasione Arrian. Epictet. i. p. 163. Ed. Upt. Μὴ τι ἐν ἐκείνῳ λέγει, ὅτι διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀπελύσαμεν; ἀλλὰ τοῖς γυνώριμοις. Ubi omnino refingendum, τῶν γυναικῶν ΑΠΕΛΥΣΑ; ΜΗ· ἀλλὰ τοῖς γυνώριμοις· Num ergo illi ait se ob hanc causam mulieres dimisisse? Non, sed discipulis. Sic mox, ΜΗ ἀνδρωπε· ΑΛΛΑ ἐκεῖνα μάλλον. Ceterum de Gentiliano isto Amelio audiendus Porphyrius in Vita Plotini, cap. 7. Ἔσχε δὲ Πλωτῖνος ἀκροατῶν μὲν πλείους, ζηλωτῶν δὲ καὶ διὰ φιλοσοφίαν συνόντας, ΑΜΕΛΙΟΝ τε ἀπὸ τῆς Τυρκίας, οὗ τὸ ὄνομα ἦν ΓΕΝΤΙΑΙΑΝΟΣ τὸ κύριον, αὐτὸς δὲ διὰ τῶ ρ'. ΑΜΕΡΙΟΝ αὐτὸν καλεῖν ἤξουσιν, ἀπὸ τῆς Ἀμερίας ἢ τῆς ἀμελείας πρέπειαν αὐτῷ καλεῖσθαι λέγων. Quem vero Tuscum sive Amerinum vocat Porphyrius, Aramensem appellat Suidas. Sed sic solet noster lexicographus. Atque hinc error manifestus Cyrilli cont. Julian. p. 283. Edit. Spanh. qui de Gentiliano et Amelio tanquam diversis loquitur. Ἀμέλιος γὰρ ὁ Πλατωνικὸς Πλωτῖνος τε καὶ Γεντιλιανῶ συνακμάσας κατὰ τὴν Ῥώμην, φησὶ γὰρ ἔτι

Πορφύριος περὶ αὐτῶν. Ubi legitur infigne Amelii nostri fragmentum.

Καὶ τῷ Ἀριστοτέλει πρὸς τῷ Πλάτωνος Πολιτείαν ἀντειρημένων] Verte, *Atque de iis quæ Aristoteles Politicæ Platonis objecit.* Deinde legitur, μὴ γὰρ ἂν αὐτὸς δόξασθαι διὰ τούτων βιβλίων ὑπερον γενέσθαι γνωρίμης. Ubi Editio Basil. δέξασθαι. Recte omnino. Plato in Alcibiade primo: Οὐδὲ ζῆν ἂν ἐγὼ ΔΕΞΑΙΜΗΝ δαίλος ὦν. Quæ sequuntur elegantissima sunt: ἀφέντας σπαρδαίωσι συγγραμμάσι τῷ ἑαυτῶν ἀποθησαυρίσαι διάνοιαν. *Ingenii sui fatum literis dignioribus conservare insuper habentes.* Ita locutus est Damascius apud Suid. v. Λήθη. ὁ δὲ τὸς θεῖος ἐξηγητὰς ἀπεγράφειτο μάλα ἀκριβῶς, εἰς τὸ τῷ λήθης γῆρας, ὡς ἔφη ὁ Πλάτων, ὑπομνήματα καταλείπων ἑαυτῷ καὶ ΑΠΟΘΗΣΑΥΡΙΖΟΜΕΝΟΣ· de quo loco vide quæ scripsimus, E-mendat. in Suid. ii. p. 130. Eleganter Themistius, p. 294. Ed. Hard. Καὶ ταῦτα ἐγὼ τὰ συγγραμμάτα ἄλλω μὲν εἰδὲν πώποτε ἄμην ἔτε χρεῖαν ἔξεν, ἔτε ἔσεσθαι σπαρδαῖα· εἰδὲ γὰρ ἔτω πολυτελῶς καὶ ἀνδρείως ξυντεθέντα αὐτὰ ἠπιστάμην· ἑμαυτῷ δὲ μόνω ΜΝΗΜΟΣΤΝΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΗΝ ὦν ἠκηκόειν· ἰν' εἴποτε ἀποφύγοιτο τὴν μνήμην, ἐξῆ μοι ὡσπερ ἐκ ταμῆεις λαμβάνειν ἀσφαλῆς τε καὶ ἀναλώτε ἀπὸ τῷ λήθης.

τῆς ἐν τῇ διανοίᾳ συνθέσεως] Hunc locum perperam sollicitarunt viri doctissimi. Ita locutus est Erotian. in Proœmio ad Lex. Hippocrat. Ἐξαπλωθεῖσαι δὲ καὶ ἐπὶ τὸ τηλαυγέστερον ἀχθεῖσαι πολὺ παρέχονται φῶς πρὸς τὸ εὐκατάληπτον ΤΗΣ ΕΝ ΤΗ ΔΙΑΝΟΙΑ ΣΤΥΘΕΣΣΕΩΣ. Quæ verba sedulo notanda.

εἰδὲ γὰρ εἰδ' ἐγγύς τι] Ita vero scribendum; quod elegantia Græcæ est. Male autem legitur in vulg. εἰδὲ γὰρ εἰδὲν ἐγγύς τι. Aristot. Rhet. ii. cap. 11. Τὸ ἀρχαῖον ΕΓΓΥΣ ΤΙ φαίνεται τῇ φύσει. Damascius apud Suid. v. Ὀδαίναθ. Μάλισα δὲ χαλεπὸν καὶ ΕΓΓΥΣ ΤΙ ἀδύνατον εἶναι περὶ θεῶν τι λέγειν ἢ φρονεῖν ἀνθρώπου ὄντας. Quæ sequuntur, τὰ πολλὰ μὲν τῶν αὐτῶν δογμάτων ἐχόμενος, minus recte accipiunt viri doctissimi: τὰ πολλὰ est *plerumque*. Quare locus ita vertendus est: *Et plerumque eadem amplexus dogmata, in eorum tractatione multo prolixior et operosior est.*

μετρίως ἀντιγραφῇ διελέγξαι δοκῶμεν] Μετρίως διελέγξαι est, *Satis confutasse*. Æschines cont. Timarch. p. 12. Καὶ περὶ μὲν τῶτων ΜΕΤΡΙΩΣ ἐλπίζω μοὶ προειρηθῆσαι· *Ac de his satis me prefatum esse arbitror*. Deinde recte legitur, Ἡμεῖς δὲ αὐτὸ μόνον προσηρκέσθημεν τῇ κοινῇ τῷ συγγραμματος ἐπιγραφῇ. *Cujus Græcisimi elegantiam minus perspectam habuerunt nostri Interpretes*. Hefych. v. Πεσσά. Ἐν δὲ τῇ πετρίᾳ ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ τὰς ψήφους μετακινῶσι. Lucian. Dialog. Meret. p. 295. οἱ καλοὶ δὲ ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ καλοὶ θελήσειν εἶναι. Idem in Somnio: Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, ἄτε ἐχθροῖς φοβερὸς, ἄτε τοῖς πολίταις ζηλωτὸς, ἀλλ' ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ ἐργάτης. Synesius, Epist. 103. Τὰ καλὰ τῷ ἐπιτηδευμάτων δυνάμεις τινὲς εἰσι καὶ παρασκευαὶ ψυχῆς, καὶ οἷον ΑΥΤΟ ΜΟΝΟΝ τὸ χρώμενον. Sic αὐτὸ ἐκεῖνο. Damascius in Excerptis apud Photium, p. 1067. Εὐφραίνεται δὲ ὁρῶν τὸν Πρόκλον ὁ Ἰσίδωρος αἰδοῖόν τε ἅμα καὶ δεινὸν ἰδεῖν, ΑΥΤΟ δοκῶν ΕΚΕΙΝΟ ὁρᾶν τὸ φιλοσοφίας τῷ ὄντι πρόσωπον. Ita scribendus iste locus ex Suid. v. Αἰδοῖος. Vulgo male legitur, δοκῶν ἐκεῖ ὁρᾶν. Max. Tyrius, Differt. xxvi. 5. Ἐὰν δὲ ἐπιτρέψῃς τῇ ψυχῇ φέρεσθαι, ΑΥΤΟ ΕΚΕΙΝΟ, κατὰ τῷ Ὀμηρικῇ εἰκόνι, ἵππον ἀνήκας ἀδηφάγον διὰ πεδίον προκίβειν καὶ ὑβρίζειν. Sic αὐτὸ τῶτο. Aristides, vol. i. p. 23. Οἷον μητρόπολις τε ἀτεχνῶς, καὶ μήτηρ ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ· ubi inepte Interpres, *Quasi Metropolis et pæne mater*: immo, *non nisi ipsa mater*. Max. Tyr. Diff. xxxviii. 4. ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ ἄνδρες ἀγαθοὶ, οὐ ποιηταί, λέγω. Hermias, Irris. Philosoph. p. 219. Καὶ πάλιν ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ μεθαρμόζομαι φίλω. Ita scribendus iste locus. Antiphanes Comicus apud Porphy. de Abstin. ii. 17.

Τὸ δὲ μικρὸν ΑΥΤΟ ΤΟΥΤ' ἀρετὸν τοῖς θεοῖς.

Quem versiculum vulgo male distinguunt. Confer Porphy. de Abstin. i. 13. et iv. 9. Atque hinc recte et eleganter D. Petrus in Epistola secunda, i. 5. Καὶ ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ δὲ σπυδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, ἐπιχορηγήσατε ἐν τῇ πίστει ὑμῶν τὴν ἀρετὴν· *Quin hoc agite, et omne studium adhibentes, subministrate fidei vestræ vir-*

tutem. Græca elegantiora sunt. Quare nihil mirum, si captum Interpretum effugerint. Addam locum Æliani, Var. Hist. iii. 17. Ἐπολιτεύσαντο ἔν καὶ φιλόσοφοι, ἢ ΑΥΤΟ ΤΟΥΤΟ ΜΟΝΟΝ ἢ διάνοιαν ἀγαθοὶ γενόμενοι, ἐφ' ἡσυχίας κατεβίωσαν. Quod Græcæ abundantia est. Confer Epictet. cap. 73. ubi similis Pleonasmus.

VI.

Τὶ γὰρ ἂν καὶ σοφὸν παρ' ἡμῶν προσδοκῶν ἀφίκοιο] *Quid enim sapientia a nobis expectes adventu tuo?* Themistius, Orat. xxiv. p. 301. Ed. Hard. Εἰ μὲν δέ τι καὶ ΠΑΡ' ΗΜΩΝ τοιούδε ΠΡΟΣΔΟΚΩΝΤΕΣ ΣΥΝΕΛΗΛΘΑΤΕ, ὥρα ὑμῖν ἀπιέναι, μηδὲ ἐνοχλεῖσθαι μάτην. Deinde lego, εἰ μηδὲν δὲ ἄλλο—τὴν ΓΕ παλαιὰν συνήθειαν. *Ob veterem saltem nostram consuetudinem.* Quod melius atque elegantius. Schol. ad Aristot. Rhet. ii. p. 345. Ἔδει, ἄνδρες Συρακῆσιοι, ΕΙ ΚΑΙ ΔΙ' ΟΥΔΕΝ ΑΛΛΟ, ἀλλὰ ΓΕ διὰ τὸ ἄρτι ὑμῶν δέεσθαι, αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ὡς θαυμάζοντας. Ita scribendus iste locus, quem nobis subministravit cl. Ruhnkenius. Xenoph. Hist. Græc. lib. iv. Ἐδέοντό τε ΕΙ ΜΗΔΕΝ ΑΛΛΟ, ἀλλὰ τοσῶτον ΓΕ χρόνον καταμεῖναι αὐτὸν, ἕως ἂν τὸν σπορητὸν διακωλύσῃ τοῖς Ἀκαρνᾶσιν. Porphyg. de Abstin. ii. 31. Καὶ γὰρ ΕΙ ΜΗΔΕΝ ΑΛΛΟ, πρὸς ΓΕ τὴν κατ' ἀλλήλων ἐνεχειρίαν, μεγάλα πάντες ὀνηθεῖμεν ἂν. Corrigendus obiter Plutarchus in Quæst. Roman. p. 263. ἢ ἐκ ἀπολεπτεῖον καὶ κοινωμητέον ἀπάσης τύχης, καὶ καλῆ μηδέν⊕ ἢ πυρὸς καὶ ὕδατος μέλλωσι κοινωμεῖν ἀλλήλοις; Scribendum sine dubio, καὶ ΑΛΛΟΥ ΜΗΔΕΝΟΣ. Quæ sequuntur, καὶ ἄλλο τι τύχης οἰηθεῖς, minus adsecuti sunt Interpretes. Verte, *Quod si quid aliud cogites.* Confer nos supra ad sect. xl:

Καὶ τοὶ τὸν ἑταῖρον Ἀμέλιον ὤμην ἀναλήψεσθαι τὰ ἑ γραφίων πλάσματα] *Scriptor nescio quis apud Suid. v. Ἀναλήψεσθαι* ὁ δὲ ἔλεγεν ΑΝΑΛΗΨΕΣΘΑΙ ΤΟ ΠΑΡΟΝ

ΠΤΑΙΣΜΑ ταῖς εἰς τὸ μέλλον ἀρεταῖς. Deinde lego, τῷ παραναγνῶναι μόνον. Quomodo recte legitur apud Porphyrium in Ed. Basil. Παραναγνῶναι est *Legere et conferre cum altero exemplari*. Epist. Socratic. p. 66. Ed. Allat. "Ἴνα ἔν Θεόπομπος παύσηται τραχὺς ὤν, κέλευσον Ἀντίπατρον ΠΑΡΑΝΑΓΝΩΝΑΙ ἢ Ἑλληνικῶν πράξεων αὐτῷ. *Verum ut Theopompus ab ingenio illo suo aspero aliquid dimittat, jube sis Antipatro, ut Græcorum res gestas illi percurrat, et cum iis quæ ille scripsisset conferat*. Synesius, Epist. 67. "Ἴνα εἰ μὴ τυγχάνεις δεξάμενος τὴν ἐπιστολὴν, ἔχοις ΠΑΡΑΝΑΓΝΟΥΣ αἰτῆσαι τε (leg. διαιτῆσαι τε) καὶ πρὸς ἐμὲ διαπέψασθαι τὰ ἀμοιβαῖα. *Ut si non acceperis epistolam, possis cum legeris, et cum aliorum literis contuleris, de hac re cognoscere et mihi responsum dare*. Διαιτῶν est *Arbitrari, cognoscere*. Polyæn. Strat. vii. 50. Τὰ ἐγκλήματα ΔΙΗΤΗΣΑΝ καὶ διέκριναν. *De re cognoscabant et dijudicabant*. Interpres nihil vidit. Confer Plutarch. de Virtut. Mulierum, p. 246. Μοχ, ἃ μὲν γὰρ ἤγαγεν, ἅπαντα διὰ σπουδῆς ἐκτησάμην. *Nam cuncta quæ ille attulit diligenter asservo*. Ita vertendus iste locus.

VII.

εἰ καὶ μὴ συνεχῶς, ἀλλ' ἔν πόρρωθεν] Non male Interpres, *Etsi non e proximo, certe non ita remote*. Ita locutus est Marc. Antoninus, ix. 23. εἰάν ἔν πρᾶξις σου μὴ ἔχη τὴν ἀναφορὰν, εἴτε ΠΡΟΣΕΧΩΣ, εἴτε ΠΟΡΡΩΘΕΝ, ἐπὶ τὸ κοινωνικὸν τέλος, αὕτη διασπᾶ τὸν βίον, καὶ ἐκ ἐᾶ ἔνα εἶναι. Quæ forma loquendi notanda: nam paulo rarior est.

Ἐπίκροτος καὶ Χρύσιππος] Non de nihilo est, quod istos homines conjunxerit Longinus. Laertius in Epicuro: Ἐξήλε δὲ αὐτὸν Χρύσιππος ἐν πολυγραφίᾳ· καθὰ φησι Καρνεάδης παράσιτον αὐτὸν ἢ βιβλίων ἀποκαλῶν· εἰ γὰρ τι γράψαι ὁ Ἐπίκροτος, φιλονεικεῖ τοσῶτο γράψαι ὁ Χρύσιππος, καὶ διὰ τῶτο καὶ πολλάκις ταῦτα γέγραφε. Deinde lego et

distinguo: Τί δέ; τῶν ἀτόμων σχῆμα τοσαύτην παρὰ τὰ ἄλλα ἔχει δύναμιν καὶ ῥοπὴν, ὡς φρόνησιν γενναῖν, ὅταν εἰς ἕτερον πλάσιν ἐγκαταμιχθῆ σώματος; Aristot. ad Nicom. lib. x. Διατείνει γὰρ ταῦτα διὰ παντός ἔ βίβις ΡΟΠΗΝ ΕΧΟΝΤΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΙΝ πρὸς ἀρετήν. Polybius, lib. xii. p. 918. Ed. Gronov. Ἄρ' ἔν ἀνάγκη μέγα τι γεγονέναι χρῆμα καὶ Σαυμάσιον ἢ Ἀγαθοκλέα, καὶ πολλὰς ΕΣΧΗΚΕΝΑΙ ΡΟΠΑΣ καὶ ΔΥΝΑΜΕΙΣ, πρὸς τὸν πραγματικὸν τρόπον; Voces ῥοπή et τροπή non raro permutantur. Hinc corruptus Josephus, Antiq. Jud. lib. xii. p. 597. "Ὡς" εἰδὲν ἀπέλειπον χειμαζομένης νεώς, καὶ πονεμένης ἐκατέρωθεν ὑπὸ ἑ κλύδων, μεταξὺ ἑ εὐπραγίας ἑ Ἀντιόχου καὶ ἑ ἐπὶ θάτερον αὐτῆ τροπῆς ἑ πραγμάτων κείμενοι. Scribendum sine dubio, ἑ ἐπὶ θάτερον ΡΟΠΗΣ. Quod elegantius longe. Dionysius Halicarn. Antiq. Rom. lib. v. p. 270. Μικρὰν ἐποίησαντο ΤΗΝ ΕΠΙ ΘΑΤΕΡΑ ΡΟΠΗΝ. Idem, lib. vii. p. 448. Τὴν τελευταίαν ψῆφον ἐπενεχθεῖσαν ἐκείναις αἰτίαι γενέσθαι ΤΗΣ ΕΠΙ ΘΑΤΕΡΑ ΡΟΠΗΣ. Ceterum huc facit Cicero, Nat. Deor. ii. 37. *Hinc ego non mirer esse quæquam, qui sibi persuadeat, corpora quædam solida atque individua VI ET GRAVITATE ferri, mundumque effici ornatissimum et pulcherrimum ex eorum corporum concursione fortuita?*

τῶν ἐκ ταυτομάτου ψηγμάτων] Nonnulla hic deesse videntur: sed sensus Longini fati manifestus est, quem non male explicat Tollius. Quod vero dicit Nofler, τοῖς ἐπὶ ἑ αἰγιαλῶν προσίοικε λίθοις, est formula locutionis, Luciano præsertim, usitatissima. Confer Jacob. Gronov. ad Epict. Paraph. cap. 10. Theophrast. Hist. lib. i. p. 10. Τὸν δὲ σέφανον μηδὲν τι διοίσειν ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΙΓΙΑΛΟΙΣ ἑ θαλάττης ΨΗΦΙΔΩΝ. Clemens Alexand. Cohort. p. 46. Ἄλλ' ἔτι γε τὸ πῦρ καὶ οἱ σεισμοὶ κερδαλέοι, εἰδὲ μὴν φοβῶνται ἢ δυσωπῶνται, οὐ τὰς δαίμονας, οὐ τὰ ἀγάλματα, οὐ μᾶλλον ἢ ΤΑΣ ΨΗΦΙΔΑΣ ΤΑΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΙΓΙΑΛΟΙΣ σεσωρευμένας τοῖς κύμασιν.

Ζήνωνι μὲν γὰρ] Laudat hunc locum Theodoret. Græc. Affect. p. 74. ubi ita legitur: Καὶ ὁ Λογγῖνος δὲ

αὐτῶν ἀντικρυς κατηγορεῖ, ὡς γράφας· Ζήνωνι μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθει νεμεσήσειεν ἂν τις δικαίως, ἔτω σφόδρα ὑβριστικῶς περὶ τῆς ψυχῆς διαλεχθεῖσιν. ΑΜΦΩ γὰρ ἔς σερεῖ σώματα[⊗] εἶναι τῆς ψυχῆν ἀναθυμιάσιν ΕΦΑΣΑΝ. Qui locus editores nostros effugit.

Καὶ ἐκ ἀναθυμιάσεις, ἐδ' ἀέρας, ἐδὲ πνεύματα, ΚΑΙ ΛΗΡΟΥΣ] Imitatus videtur Noster Plutarchum de Oracul. Defect. p. 435. Νυνὶ δέ μοι δοκῶμεν αὐτὰς πάλιν ἐκείνης ἐξωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἐνθενδε ἔς χρησθεῖς καὶ τῶ τρίποδι[⊗], ΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΤΜΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΘΥΜΙΑΣΕΙΣ τὴν τῆς μαντικῆς ἀρχὴν ἀναλύοντες. Deinde notanda forma loquendi, in clausula sententiæ usitata, Καὶ Λήρους. Demosth. Olynth. iii. p. 13. Καὶ τί ἂν εἰπεῖν τις ἔχοι ; τὰς ἐπάλλξεις ἃς κωνιῶμεν ; καὶ τὰς ὁδὸς ἃς ἐπισκευάζομεν ; καὶ κρήνας, καὶ ΛΗΡΟΥΣ ; Alexis apud Athenæum, lib. viii. p. 336.

Τί ταῦτα ληρεῖς φληναφῶν ἄνω κάτω
Λύκειον, ἀκαδημίαν, ὠδεῖον, πύλας,
ΛΗΡΟΥΣ σοφιστῶν ; —

Archestratus apud Athen. lib. vii. p. 278.

Ἐν συκῆς φύλλοις καὶ ὀριγάνῳ οὐ μάλα πολλῆ,
Μὴ τυρὸν, μὴ ΛΗΡΟΝ —

Ceterum huc spectat Schol. ad Aristoph. Nub. 263. quem eo libentius in medium proferam, ut emendem : Τὸν δὲ ἀέρα προσεύχεται· ἐπεὶ αἱ νεφέλαι τῆς. Μερικῶς φιλοσόφων λόγοις, ἀέρα βέλεται εἶναι τὸ πᾶν· οἱ καὶ τῆς ἐν ἡμῶν ψυχῆν ΑΕΡΑ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑ ἰδογματίσαντο. Per mericὸς φιλοσόφους intelligendos hic docet cl. Ernestus *Certe sectæ philosophos*. Nugæ. Rescribendum omnino ex vi et iussu sententiæ : τὸν δὲ ἀέρα προσεύχεται, ἐπεὶ αἱ νεφέλαι τῆς ΜΕΡΗ· ἢ κατὰ τὴς φιλοσόφων λόγους, ἀέρα βέλεται εἶναι τὸ πᾶν· οἱ καὶ τῆς ἐν ἡμῶν ψυχῆν ἀέρα καὶ πνεῦμα ἰδογματίσαντο. Nihil verius aut facilius. Sed ad hæc Scholia non raro cæcutiebat Ernestus.

VIII.

παράλειψις] Ita scribendum, non ut in vulg. παρά-
 ληψις. Idem error apud Plutarch. tom. ii. p. 466.
 et Photium in Antiphonte. Figura utitur Demo-
 sthenes, Olynth. ii. p. 5. Τὸ μὲν ἔν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 ἢ Φιλίππε ρώμην διεξιέναι, καὶ διὰ τῶν λόγων προτρέπειν
 τὰ δεόντα ποιεῖν ὑμᾶς, ἐχὶ καλῶς ἔχειν ἠγαῖμαι. Ubi
 Schol. Τῆτο τὸ σχῆμά ἐστι τὸ κατὰ ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΝ.

Scriptit autem plurima Longinus, de quibus viri
 doctissimi Langbænius et Hudsonus, et in primis Ger-
 manorum maximus Joannes Albertus Fabricius in
 Bibliotheca Græca. Nos nonnulla, quæ vel præter-
 missa, vel parum intellecta deprehendimus, hic co-
 rollarii loco adponemus.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΦΕΙΔΙΟΥ. Hunc librum laudat
 Suidas : ubi alii Μειδία, alii Μηδία. Sed plena inscrip-
 tio fuerat : ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΡΙΩΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΚΑΤΑ
 ΜΗΔΙΟΥ. *De partibus animæ contra Medium.* Proclus
 in lib. iv. Polit. Platonis, p. 415. Οἶδα δ' ἔγωγε τὸν
 Πορφύριον ἐν τοῖς Συμμίκτοις ἰσορῶντα προβλήμασι ΜΗΔΙΟΥ
 πρὸς Λογγίνου συνουσίαν τινὰ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΟΡΙΩΝ ΤΗΣ
 ΨΥΧΗΣ. Atque huc referendum videtur quod le-
 gitur apud Eusebium, Præp. Evang. xv. 3. Λογγίνου
 πρὸς τῶν Στωικῶν ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ δόξαν ἀντίρρησις. Nam
 Medium e porticu fuerat. Ejus meminit Noster apud
 Porphyg. in Vita Plotini : Στωικῶν δὲ Θεμιστοκλῆς καὶ Φοι-
 βίων, οἳ τε μέχρι πρώην ἀκμάσαντες Ἄννιος καὶ ΜΗΔΙΟΣ.
 Confer nos supra ad Fragm. vii.

ΠΕΡΙ ΟΡΜΗΣ. *De appetitione* liber, quem Cleo-
 damo et Porphyrio nuncupavit. Porphyrius in Plo-
 tino, cap. 17. ἔθεν ὁ Λογγίνος μὲν προσφωνῶν τὰ ΠΕΡΙ
 ΟΡΜΗΣ Κλεοδάμῳ τε καὶ Πορφύριῳ, Κλεοδάμῳ τε καὶ Μάλχῃ
 πρὸς γράψεν. Opus Philosophicum. Confer Sext. Em-
 pir. p. 196. Simplic. in Epictet. p. 8. Laert. in
 Zen. vii. 84. et in Laertii compilatorem Suid. no-

strum in v. Ὁρμή. Cicero de Offic. i. 28. *Duplex est enim vis animorum atque natura: una pars in appetitu posita est, quæ est Ὁρμή Græce, quæ hominem huc et illuc rapit; altera in ratione, quæ docet et explanat, quid faciendum fugiendumque sit: ita fit, ut ratio præsit, appetitus obtemperet.* Περὶ ὁρμῆς etiam scripserat Zeno Citieus et Sphærus Bosphoranus: de quibus Laertius consulendus. Ceterum Cleodami istius meminisse videtur Trebellius Pollio in Gallieno. *Quibus tempertis Gallienus CLEODAMUM et Athenæum Byzantios instaurandis urbibus muniendisque præfecit.*

ΕΞΗΓΗΣΙΣ εἰς τὸν Πλάτωνος Τίμαιον. *Commentarius in Timæum Platonis.* Mich. Pfellus apud cl. Wetsten. ad Joan. i. 18. Λογγίνος μὲν ἔν ὁ κριτικὸς ΤΟΝ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΕΞΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΤΙΜΑΙΟΝ, καὶ βεβλόμενος μὲν τῶν ῥητορικῶν χαρίτων ἄμοιρον αὐτὸν ἀποδείξει, σοφιστικῶς τὴν ἔ προοιμίαν διερμηνεύει περίοδον, ἐν ἣ τρία ταῦτα κόμματα εἰσιν. Quæ ex Mich. Pfelli commentariis ineditis in Platonis Timæum proculdubio deprompta sunt.

ΟΔΑΙΝΑΘΟΣ. Oratio, ut videtur, funebris in laudem Odenati, Palmyrenorum principis, qui infidiis consobrini sui interceptus est: de quo Trebellius Pollio in Odenato. Libanius in Epistola ad Eusebium: Ὁδαίναθον τὸν λόγον, Λογγίνος δὲ ὁ λόγος, ἐγὼ μὲν ἀπαιτῶ, σὲ δὲ δεῖ δύναι, καὶ γενέσθαι δίκαιον περὶ τῶν ὑπόχρεσιν. Meminit etiam Libanius, idque non sine laude, in Epistola ad Anatolium, ubi de Eusebio nonnulla leguntur. Confer Phot. in Demosthene; Procop. in Persicis, lib. ii. Zosim. lib. i. Suid. v. Ὁδαίναδος et Trebell. Poll. Gallieno. Eum egregie laudat Agathias, lib. iv. p. 129. Ed. Vulcan. Τῆτον μὲν ἔν οἴκαδε αὐθις ἀφιγμένον, καὶ οὐ μετρίως χρησάμενον οἷς ἀσεβήσας ἐτύγχανε, πρὸς ἀλαζονεῖαν ἀρθέντα πολλὴν, ἀπέπαυσε ἐκ ἐς μακρὰν ἔ φρουράγματος ΟΔΕΝΑΘΟΣ ὁ Παλμυρηνός, ἀνὴρ ἀφανὴς μὲν τὰ πρῶτα καὶ ἄγνωτος, ταῖς δὲ Σαπόρα συμφοραῖς, καὶ οἷς ἔδρασε ἐπ' αὐτῶν, μεγίστην ἀράμενος δόξαν, καὶ πολλοῖς τοῖς παλαί συγγραφεῶν ἀξιαφήγητος γεγενημένον.

ΦΙΛΑΡΧΑΙΟΣ. Meminit Porphyrius in Plotino, cap. 14. Ἀναγνωσθέντος δὲ αὐτῷ ἔτε ΠΕΡΙ ΑΡΧΩΝ Λογγίνου καὶ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΧΑΙΟΥ, φιλολόγος μὲν ἔφη ὁ Λογγίνος, φιλόσοφος δὲ ἔδαμῶς. Ad quem locum nugantur viri eruditi. Sed recte vidit doctissimus Valesius de Critic. i. 17. Φιλαρχαῖος nihil aliud esse quam libri titulum. Sic Ἡρωδιανὸς Φιλέταιρος. Ζηνοδοτὸς Φιλέταιρος de quibus cl. Pierſonus in Præfat. ad Mœrin. Quæ quidem ejusdem farinae sunt.

ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ sive ΦΙΛΟΛΟΓΟΙ. Longinum ἐν τοῖς Φιλολόγοις laudat Auctor Vitæ Apollonii Rhodii. Τάρρα δὲ πόλις Κρήτης, ΩΣ ΦΗΣΙ ΛΟΓΓΙΝΟΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΛΟΓΟΙΣ. Joannes Siceliota Commentario MS. in Hermogenem, quem mecum communicavit cl. Ruhnkenius: Λέγει δὲ περὶ τέτων Λογγίνος ἀκριβέστερον ἐν τῷ κα' ΤΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ.

ΠΕΡΙ ΕΘΝΙΚΩΝ. *de Gentilibus*. Anonymus a Montefal. editus Bibl. Coislin. p. 597. Ὅσοι ἐθνικῶν Ὠρίων Θεῶν, Μητρόδωρος, Φιλόξενος, ΛΟΓΓΙΝΟΣ. Scribe cum Montefalconio, Ὅσοι περὶ ἐθνικῶν. Orionem περὶ ἐθνικῶν laudat Etymologus in v. Ἄςυ. Quare de hac lectione non est dubitandum. Confer Joan. Albert. Fabricium, Bibl. Græc. vol. ix. p. 601.

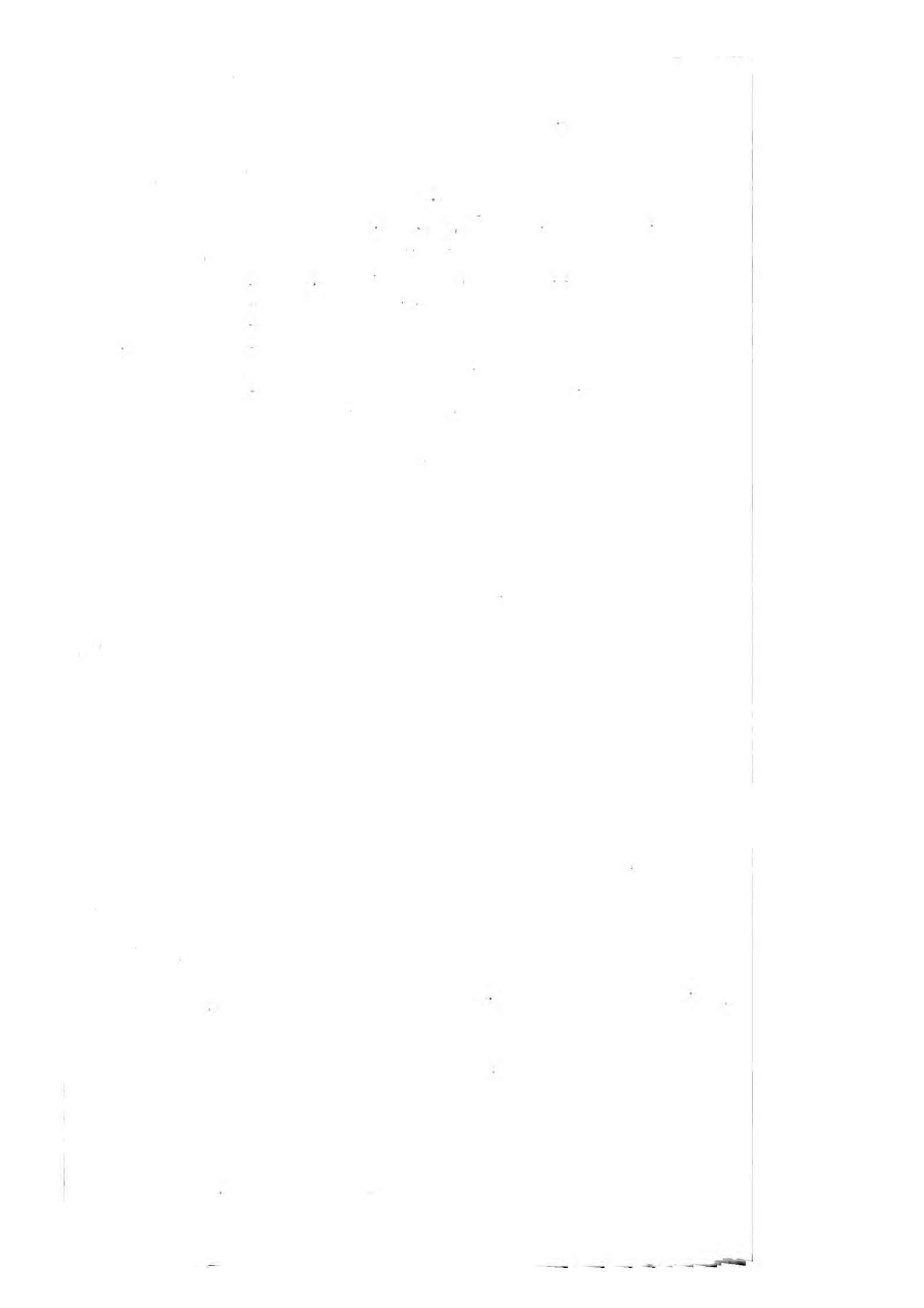
Atque hæc quidem de libris deperditis, et ad Fragmenta Longini: quibus addi poterit illud Suidæ: Αἰωνόαριος, ὁ Ἰανυάριος μὴν ἔτω ΛΟΓΓΙΝΟΣ αὐτὸν ἐρμηνεύσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. Quæ non paulo auctiora leguntur infra v. Ἰανυάριος. Adscribam locum integrum, ut emendem; nam non nihil corruptus est. Ἰανυάριος ἄγαλμα τετράμορφον, διὰ τὰς τέσσαρας τροπὰς· οἱ δὲ πλάττησιν αὐτὸν ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ κλεῖδα κατέχοντα, ὡς ἀρχὴν ἔχρονος, καὶ ἀνοιξιν ἔχενιαυτῆ, καὶ θυρέον· ἕτεροι δὲ τῇ δεξιᾷ τ', τῇ δὲ ἀριστερᾷ ζέ κατέχοντα, ὡσπερ τὸν ἐνιαυτόν· ὅθεν καὶ ὁ ΛΟΓΓΙΝΟΣ Αἰωνοάριον αὐτὸν ἐρμηνεύσαι βιάζεται, ὡσανεὶ αἰῶνος πατέρα. *Januarius. Simulacrum ejus est quadrifrons, propter quatuor anni conversiones. Alii vero eum fingunt tenentem manu dextra clavem, ut anni principium, et reseratore, et janitorem. Alii vero,*

tenentem dextra numerum CCC : sinistra vero LXV. ut annum. Quare Longinus eum *Æonoarium*, quasi ævi patrem, violenter interpretari conatur. Ubi recte observat Kusterus, quem hic Suidas *Januarium* vocat, eum ab aliis *Janum* appellari. Frustra autem defendit vir doctissimus vocem *Θυρέον*. Melius Portus, *Θυρωρόν*. Plutarch. in Mario : Τίνα δὴ καταγνῆς ἀνανδρίαν ἡμῶν Μάριος εἶργει μάχης, ὡσπερ γυναῖκας, ὑπὸ ΚΛΕΙΣΙ ΚΑΙ ΘΥΡΩΡΟΙΣ ; Confer Suid. v. Τριτοπάτορες. Sed vera lectio est *Θυραῖον*· αι et ε in libris scriptis passim confunduntur. Glossæ Philoxeni : *Janus*, ΘΥΡΑΙΟΣ Θεός. Porphyr. in Antro Nymph. Διὸ Ἰανέαν εἰπόντες τὴν Θύραν, καὶ Ἰανυάριον μῆνα ΤΟΝ ΘΥΡΑΙΟΝ προσεῖπον. Macrobius, Saturnal. i. 9. *Sunt qui Janum eundem esse atque Apollinem et Dianam dicant, et in hoc uno utrumque exprimi numen affirmant. Etenim, sicut Nigidius quoque refert, apud Græcos Apollo colitur, qui ΘΥΡΑΙΟΣ vocatur ; ejusque aras ante fores suas celebrant, ipsum exitus et introitus demonstrantes potentem. Idem Apollo apud illos et Ἄγυιεύς nuncupatur ; quasi viis præpositus urbanis : illi enim vias, quæ intra pomeria sunt ἀγυῖαι appellant. Dianæ vero ut Triviæ viarum omnium iidem tribuunt potestatem. Sed apud nos Janum omnibus præesse januis nomen ostendit, quod simile ΘΥΡΑΙΩ· nam et cum clavi ac virga figuratur : quasi omnium et portarum custos, et rector viarum.* Ceterum hæc deprompta videntur ex Longini Vocabulario, cujus titulus fuerat, *Λέξεις κατὰ σοιχεῖον*· quod opus in suum Lexicon transcripsit Suidas : ut et articulus ille apud Photium in Lex. inedito, cujus apographum penes me est : *Σέρφοι· οἱ πτερωτοὶ μύρμηκες, ἧς ἡμεῖς νύμφας· ἕως Δίδυμης. ΚΑΣΣΙΟΣ ΔΕ ΛΟΓΓΙΝΟΣ· Σέρφος, πτηνόν τι μακρὸν (leg. μικρὸν) κώνωπι ἔμφορες κατὰ τὸ μέγεθος· μετὰ δὲ ἔ τ' ἑρφους (leg. ἑρφους) φησὶν εἶναι τὰς πτερωτὰς μύρμηκας. Recte emendavimus, præeunte cl. Alberto, πτηνόν τι ΜΙΚΡΟΝ. Schol. ad Aristoph. Vesp. 351. Θηρίδιόν τι μικρὸν vocat. Quocum facit Hesychius v. Σέρφος. Theodoret. Eccles. Hist. ii. 30. Σύντας δὲ αὐτοῖς ἐξή-*

τησεν ἐπιπεμφθῆναι καὶ ΚΩΝΩΠΙΑΣ, ὡς καὶ διὰ τῶν ΜΙΚΡΩΝ ΖΩΤΦΙΩΝ ἔσφισιν ἐπαρκῆντος ἐπιγνώσθαι τὴν δύναμιν. Sed hoc leve scilicet. Leguntur etiam nonnulla, quæ Longini nomen præferunt, apud Proclum in Comment. ad Platonis Timæum, apud Photium in Bibliotheca, apud Joannem Stobæum in Eclogis Physicis, Sopatrum Prolegom. in Aristidem, Eustath. in Homer. Schol. in Hermogenem, nec non apud Hephæst. atque ejus Scholiastam, sed quæ non sunt tanti, ut adscribi mereantur. Quid quod quæ habet Hephæstio sunt *πονηρῆ κόμματος* atque *ὑποβολιμαῖα*.

I N D E X

RERUM ET VERBORUM MEMORABILIMUM,

NECNON

**SCRIPTORUM QUI IN ANIMADVERSIONIBUS
TOUPIANIS EMENDANTUR.**

I N D E X

RERUM ET VERBORUM MEMORABILIMUM,

NEC NON

SCRIPTORUM QUI IN ANIMADVERSIONIBUS
TOUPIANIS EMENDANTUR.

ÆSCHINES emend.	281	Ἀναδείρησις	254
Ælianus emend.	283	Ἀνευτρεχῆς	341
Achilles Tatiuss emend.	337	Antiphanes Comic. emend.	362
Amelius Gentilianus Platonicus	360	Aristides emend.	252
Amelii insigne fragmentum	361	Aristides explic.	362
Ἀνάγωγα σκώμματα	312	Aristophan. in Vespis emend.	290
Ἀνακαλυπτήρια	250	Auctor Arimaspiorum emend.	267
Ἀναγκοφαγήσαι	301	Apollonius Rhodius	308
Ἀνατιτροφότες	302	Athenæus emend. 243. 272.	292
Ἀναβάλλειδαι idem ac ἀναπάλλειδαι 267. Confer Tollium ad locum. Editor autem Lipsiensis hic egregie hallucinatus est.		Aristo in Epigram emend.	306.
Ἀναβλέπειν' to look up, to bold up their heads.	345	Aristoteles emend.	322
Ἀναλίδης	244	Ἀπάλαιστος	312
Alexis Comicus emend.	336	Ἀπαγγελία	337
Anaxandrides Comicus emend. 335. (Conf. Æsch. Chæroph. 165.)		Ἀπόψυχος	331
Alciphro emend.	244. 249	Ἀπηχήματα	257
Attius apud Ciceronem emend.	241	Ἀποβαίνειν	299
Ἀνάστημα, vox rarior	253	Ἀποδησαυρίσαι	361
		Ἀποκρίσις	339
		Ἀποχώρησις	ibid.
		Ἀραιώματα	269
		Arrian. Epictet. emend.	360
		Ἀσφάλειαν μετ' ἐλευθερίας	283.
		Huc facit Thucydides, iv. 86.	

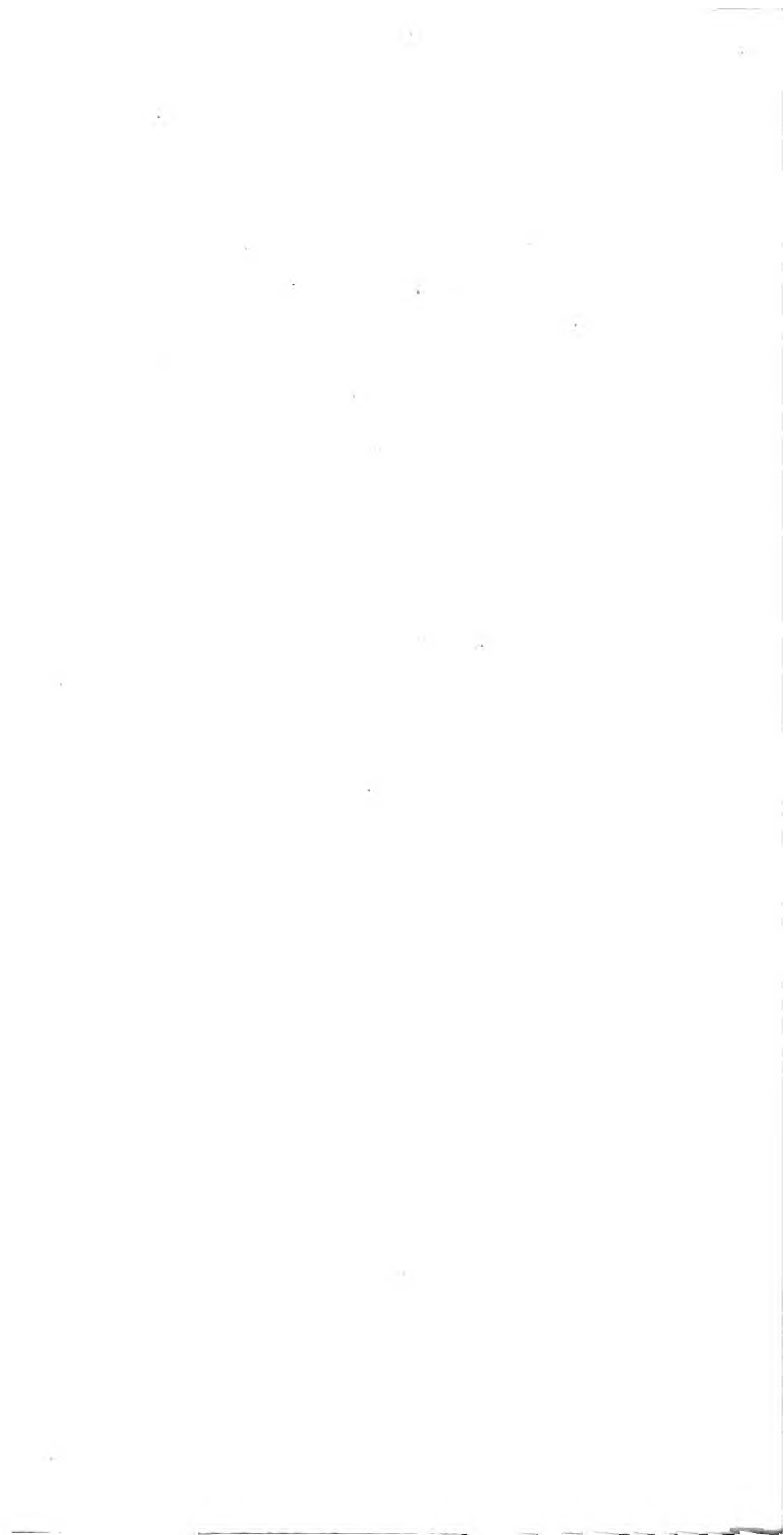
- ubi legitur — οὐδὲ ΑΣΦΑΛΗ
 ἰλευθερίαν νομίζω ἐπιφέρειν. Ita
 scribendus est iste locus; quod
 et firmat Scholiaſtes.
- Ἀλλὰ τῷ σώματος 306
 ΑΜΑΞΑΣ καὶ καμήλης *Plauſtra*
 et camelos 338
 De *Hamaxis* ſive *plauſtris* con-
 ſulendus accuratiſſimus Ma-
 zochius in Tab. Heracl. p.
 359.
 Bentleius (Ricard.) laudat. 309
 Boivinus notatus 243
 Βιάξεισθαι τῶ νόμῳ 296
 CÆCILII Calactini ætas et ſcri-
 pta 233
 Cæcilius primus, ut videtur,
 περὶ ὕψους ſcripſit 237
 Catulli lectio vindic. 259
 Caſaubonus (Iſaac) laud. 239
 Callimachus emend. 275. 329
 ——— vind. 247
 Calliſthenis Περικλᾶ 241
 Cambyses homo λαγνίστατος 336
 Cicero emend. 288
 Κινδύνος μικρότης 308. Le-
 gebam, κινδύνει μικρότηθ.
 Quod ſequitur, Μήποτε δὲ τῷ
 το καὶ ἀναγκαῖον ἦ minus in-
 tellexit Editor Lipſienſis. Ad
 eundem lapidem impexit ſu-
 pra, ſect. 30. quod lector eru-
 ditus notabit.
- Chæroboſcus emend. 357
 Chryſippus παράσιτος τῶν βιβλίων
 364
 Claudius Saturninus emendat.
 288
 Κόλλοπος, exoleti 350
 Cornutus emend. 256
 Kuſterus not. 300
 Κατεξανάσσει 254
 Καταχορδίδου 302
 Καταρχαιρειαζέσθαι 166. Ver-
 bum exquisitiſſimum et non
 niſi Longino noſtro uſurpa-
 tum. Ἀρχαιρειαζέσθαι eſt *comi-*
tia habere ad creandos Ma-
giſtratus: to bold court. Eſt
 et Ἀρχαιρειαζέσθαι *ambire, ple-*
bem demulcere: quod candi-
dati ſolent. Hinc Καταρχαι-
 ρειαζέσθαι *ambiendo vincere, ſive*
malis artibus finem propoſitum
adſequi. Καταρχαιρειαζέσθαι
muneribus ſeduci, corrumpi:
got over. Atque hinc Lon-
 ginus intelligendus. Sed de
 hoc conſulendi viri docti ad
 Heſychium, Harpocrat. Pol-
 lucem. Confer etiam Suid.
 et Etymologum in v.
- Κερωνίς 355
 Cyrillus notat. 360
 Διαδορατίξεισθαι 274
 Δαπανός 349
 Dacerius laud. 237
 Damascius emend. 285
 Damoxenus Comicus emend.
 272
 Daviſius (Joan.) laud. 260
 Daweſius not. 244
 Demetrius Phal. emend. 299
 Demoſthenes emend. 246. 272.
 302
 Δημοσθένης ὁ Κερίδιος 356
 Δελφίνος βία 235
 Διάστημα. *Vox Muſicorum* 326
 Dio Caſſius emend. 239. 343
 Diodorus Sic. emend. 258. 340
 Diogenes Laert. emend. 270
 Dio Chryſoſtom. emend. 251
 Dioſcorides in Epigram. emend.
 350
 Dionyſius Halic. emend. 244.
 250. 260. 289. 300. 332
 Dorvillius not. 358
 Δύναμις καὶ ῥοπή 365
 Δωροδόκος 347
 Erneſtus (Joan.) notat. 276.
 366
 Epicharmus emend. 311
 Epigenes Comicus emend. 335
 Eunapius emend. 279

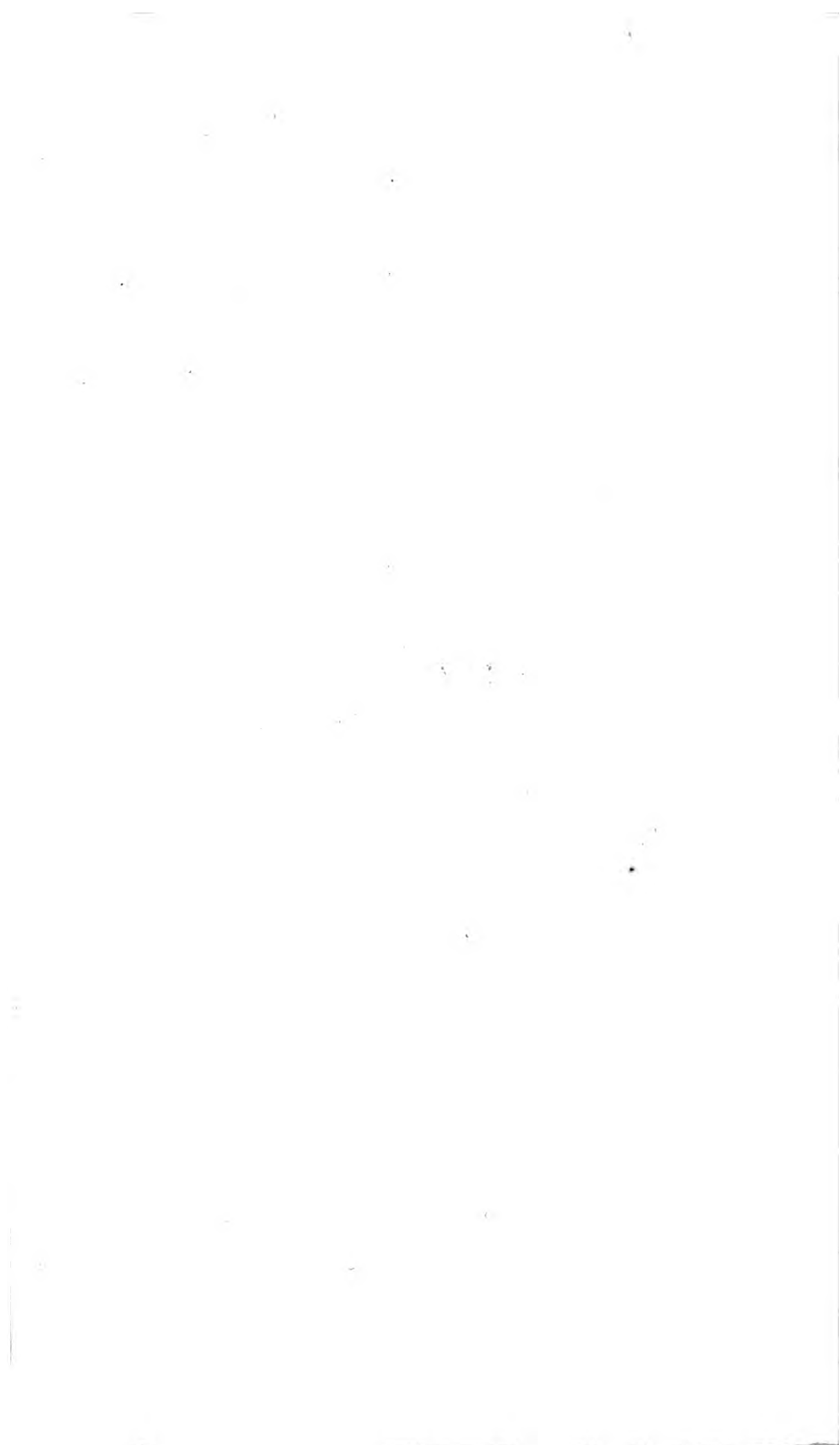
Eupolis emend. 315. Huc respexit Damascius apud Photium, p. 1036.	αντήσωμεν οἱ πάντες εἰς μέτρον ἡλικίας. Quomodo Lucian. in Imagin. Τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἡλικίου ἀν γίνονται quæ elegantia singularis. Dicitur autem ἡλικίας μέτρον, ut ἦεν μέτρον de quo cl. Grævius ad Hesiodum. Atque hoc forsan rectum. Sed libri veteres nonnulli, εἰς ἡλικίαν. Quod planius et neutiquam spernendum.
Euripides emend. in Antiopa	Faber (Tanaq.) laudatur 262
————— in Auge	————— not. 320
————— in Electra	Fabricius (Johan.) laudat. 369
————— in Heraclid.	————— notat. 359
————— in Ino	Γνώριμος discipulus 360
————— in Phaëthon.	Γυρινῶ nomen mulieris 358
————— in Cassandra explic.	Γοργῶ nomen mulieris ibid.
Ἐκβαίνειν to turn out	Heliodorus emend. 337
Ἐκτάδην κείσθαι	Hermias emend. 362
Ἐκβράσσεισθαι	Heraclides Alleg. emend. 342.
Ἐμπαγίον	————— 349
Ἐκκωδωνίζεῖν	Hermogenes emend. 270
Ἐκ περιτῆος ex abundantia	Herodotus explicat. 282. 294.
Ἐλαίνειν verbum nequam	————— 296. 321
Ἐμβολὴ πνεύματος	Herodoti epitomen scripūt Theopompus 333
Ἐμφερον 342. (Eleganter Aprian. in Parthicus, p. 224. Ἄνδρας ἰμφρέτους μᾶλλον ἢ φρενέτας.)	Hesychius emend. 266. 293.
Ἐντρέχης	————— 294
Ἐνοσπαργανωμένος	Hierocles emend. 317. 341
Ἐξ ἄπαντος κερδαίνειν	Hyperides emend. 313
Ἐσθεν ἰλῶν	Ἡπειρέμιος 262. Appian. apud Suid. v. Ἡμεν. Δυσμάχοι δ' αὐτῶν ἦσαν αἱ πόλεις ἀπὸ τῆς ἀμπώτειος ἐφ' ἡμέραν ΗΠΕΙΡΟΧΜΕΝΑΙ τε καὶ τησόμεναι.
Ἐπιπροσθεῖν	D. Joannis insignis locus explicat. 251
Ἐπίχαρις	Josephus emend. 249. 365
Ἐπὶ κρίσει	————— explic. 339
Ἐπὶ τίλει	Jamblichus emend. 241
Ἐπισκυκεῖν	Januarius Quadriformis Θυραῖος appellatur 369
Ἐσιῶχος 240. (hinc Ἐσιωχῆν domum gubernare sive civitati præesse. Charondas apud Stobæum, p. 290. ἄρχοντες γὰρ ἐσιωχῆσι πόλεως καὶ πολιτῶν σωτηρίας.) Quod verbum rarum.	Julianus emend. 246. 291
Εὐγένεια	Langbænius (Gerard) laudat. 238
Εὐπαλαισρος	
Εὐπινῆς	
Εὐπίπεια vox elegantissima	
Εἰς ἡλικίας ἰλθῆν 345. Elliptica locutio. Plene extulit Paulus ad Ephes. iv. 13. Μίχρι κατ-	

I. Ibanianus emend.	293	Φιλαρχαῖος 369. Affentior Va-
Longinus (Cassius)	370	lesio, cui Φιλαρχαῖος titulus
Lyfias	250	libri videtur. Subintelligitur
Lucianus emend.	242	scil. λόγος. Sic Φιλαλήδης λό-
Mangeius not.	253	γος. Euseb. cont. Hierocl.
Marcellus Orontius	360	p. 513. Ταῦτα ῥήμασιν αὐτοῖς
Marklandus laudat. 267. 317.	349	Ἰεροκλεῖ τῷ τὸν κατ' ἡμῶν ἐπιγε-
Maximus Tyrius emend. 252.	260. 267	γραφοῦσι ΦΙΛΑΛΗΘΗΝ ΛΟ-
Matris Thebanus	242	ΓΟΝ.
Matridis fragmentum	242	Philo Jud. emend. 253. 304.
Μάλαγμα	305	Φιλολόγος five φιλόλογος 369
Medius Stoicus	367	Philoftratus emend. 330
Μεγάλων ἀπολισθαίνειν	243	Photius emend. 323. 370.
Menander emend.	245	Plautus explic. 265
Μερικοί φιλόσοφοι	366	Plutarchus emend. 235. 250.
Morbus Hepatarius	266	257. 263. 363
Morus (Nathan.) notat.	303	Platonius emend. 313
————— laudat.	258	Philistus emend. 327
Needhamus notat.	247	Pherecrates emend. 350
Neophon in Medea emend.	291	Phurnutus emend. 256
᾽Οδαιαδος Palmyrenorum prin-		Plato in Timæo emend. 305,
ceps	368	306
᾽Οδυσεύς πλάτη	262	Polybius emend. 334
᾽Οδυσεύς ὁ μετρικός	359	Porphyrius emend. 331. 347
᾽Οργανοι Παιδῆς	323	Πτέρισμα et Πτέρυσμα, ne Græca
Οὐδ' ἰγγύς τι	361	quidem 358
Οὐκ ἐπίγει· non necesse est	339	Πτερίγισμα ibid.
᾽Ωμισθαί τῆς ψυχῆς	348	Reiskius (Joan.) not. 252
Orion Thebanus	369	————— laudat. 293
Παρά τοῦτο· Platonica locutio	332	Ruhnkenius not. 342
ΠΑΡΑΛΕΙΦΕΙΝ. Verbum rarum		————— laudat. 298
Longino restitutum	284	Ῥωπικόν 246
Παράφρωνι	297	Σέρφοι 370
Παιδοκάραξ	350	Salmasius not. 300
Παρανοίας ἀλώται	319	Sappho emend. 264
Παρορίζειν	320	Schol. Hermog. emend. 357
Περὶ λαθεῖν τὸν αἰῶνα	238	Στόργω nom. mulieris 358
Περὶ τῆς ψυχῆς κατὰ Μεδίαν, opus		Strabo emend. 236. 246. 299
Longini	367	Strato in Epigram. emend. 312
Πίλημα	306	Smith (Guliel.) not. 282
Περὶ Ὁρμῆς	367	Suetonius in Tiberio explic. 286
Περὶ Ἑθνικῶν	369	Synefius emend. 259. 298. 364
Πρόσχησις	295	Σαδρὸν φδέγισθαι 285
Petronius Arbiter explic.	251	Σφαδάζειν· se jactare 293
		Tatianus emend. 289
		Themistius emend. 315
		Theodoretus emend. 303

Theocritus emend.	266	Wesselingius not.	248. 256
Thucydides emend.	253	————— laud.	263
Timæus Siculus	248	Χαίρων' <i>impune,</i>	282
Τιτθύισθαι' verbum notandum	342	Χαριδδίζειν	350
Θῦον ἀνάθημα' <i>the gift of God</i>	358	Χροίσαντα δὲ ταῦτα— <i>κῆ ταχίως</i>	
Θήλεια νόσος 298. Confer Petit.		<i>γνώμενα περὶ τεκνοποιίαν</i> 344.	
de Amazon. cap. 18. Cl.		<i>Aliquandiu autem una viventes,</i>	
Reimar. de vita et scriptis		<i>et consuetudine alter alterius</i>	
Fabricii, p. 299. de Jortini		<i>usq; cum nidum fecerint,</i>	
nostri animadvers. in Eccles.		<i>tum demum sine mora ad pro-</i>	
Hist. lib. iii. p. 235.		<i>lem gignendam vertunt. Hic</i>	
Τρίποδες, Fragm. 7. (vid. Euseb.		<i>sensus loci est. Restituendus</i>	
contra Hierocl. p. 524.)		<i>hac occasione Schol. Sophocl.</i>	
Ἰποκρέειν	330	Aj. 492. Ἐπὶ δὲ τῷ Ὀδυσσεύς	
Ἰποτίμησις	305	<i>κῆ ἄλλο τι οἰκειότερον ὄνομα ἐξ-</i>	
Ἰγεροφημία	276	<i>εἶρεν, Ἀσπασίοι λέκτροιο παλαιῶ</i>	
Valesius (Henr.) laud.	314	<i>δέσμον ἴκοντο, τὴν εὐνοίαν δηλῶν</i>	
Valckenarius laud.	322. 324	<i>τῶν ἔτιως συνιόντων ἐπὶ μονῇ παι-</i>	
Vossius (Isaac.) not.	265	<i>δοποιία. Ita scribendus iste</i>	
Vopiscus emend.	267	<i>locus, qui sane pulcherrimus.</i>	
		Confer Ælian. Var. Hist.	
		ii. 42.	

I N D E X
VOCUM FERE OMNIUM,
QUE OCCURRUNT IN
DIONYSII LONGINI
COMMENTARIO DE SUBLIMITATE,
ET
IN FRAGMENTIS EJUSDEM AUCTORIS.

INDEX
VOCUM FERE OMNIUM,
QUAE OCCURRUNT IN
DIONYSII LONGINI
COMMENTARIO DE SUBLIMITATE,
ET
IN FRAGMENTIS EJUSDEM AUCTORIS.

Prior numerus paginam, posterior lineam denotat.

A.	
ΑΒΛΕΜΕΣ 123, 8.	ἄγειν 112, 1. 196, 1.
ἀγαθὰ 60, 10. 62, 1.	ἀγειρόμενοι 121, 5.
ἀγαθὴ 88, 8. 161, 7.	ἀγελῆδόν 115, 6.
Ἄγαθοκλῆες 59, 5.	ἀγενής 67, 12. 140, 5.
ἀγαθόν 62, 2. 132, 2.	ἀγενέστατον 55, 6. 164, 1.
ἀγαθῶν 52, 3. 127, 13.	ἄγευσοι 162, 5.
ἀγάλμασι 124, 15.	ἀγόμενοι 141, 2.
ἀγάλματα 57, 12.	ἄγοιτα 163, 12.
ἄγαμαι 195, 17.	ἄγοιτας 50, 14.
ἄγαν 133, 16. 155, 6.	ἀγνοεῖ 173, 4.
ἀγανακτεῖ 102, 5. 109, 7.	ἀγνοεῖς 85, 11.
ἀγανακτεῖντες 109, 14.	ἀγνοοῖσι 48, 8.
ἀγανακτῶν 72, 10.	ἀγνοῶ 134, 7.
ἀγαυοὶ 120, 16.	ἀγρεῖ 77, 19.
ἄγει 49, 13. 100, 15. 105, 6.	ἀγρὸν 147, 11.
118, 2. 124, 11. 155, 12.	ἀγχίνοιαν 139, 1.
	ἀγχίσερφοι 74, 12. 120, 3.
	ἀγχισερέφως 110, 5.

- ἀγωγῆς 192, 8.
 ἀγών 88, 10.
 ἀγῶνα 98, 4. 197, 13.
 ἀγωνίας 106, 12. 110, 4. 112,
 13.
 ἀγαισμομα 89, 8.
 ἀγαισμός 140, 9.
 ἀγαιστικά 113, 5.
 ἀγαιστικόν 112, 4.
 ἀγαιστών 136, 13.
 ἀγῶνος 90, 4. 118, 9.
 ἀγῶνων 81, 8.
 ἀγῶσι 72, 15.
 ἀδελφῆς 114, 8.
 ἀδης 70, 2.
 ἀδιάνημτα 111, 17.
 ἀδιάπλωτοι 136, 1.
 ἀδιάπλωτον 133, 9. 143, 15.
 ἀδιάχυτος 138, 2.
 ἀδοξον 88, 11.
 ἀδοξότερα 156, 3.
 ἀδρεπύθολον 64, 4.
 ἀδρότερον 153, 13.
 ἀδύ 77, 8.
 ἀδύνατον 61, 11. 95, 5. 181, 2.
 ἀδύνατος 63, 6.
 αἶρα 193, 12.
 αἶρας 199, 5.
 ἀξήλα 165, 7.
 ἀήθεις 108, 4.
 ἀήρ 184, 17.
 ἀήτης 79, 11.
 ἀθάνατα 70, 3. 165, 9.
 ἀθανάτοις 69, 14. 71, 4.
 ἀθεα 70, 6.
 Ἀθηναίους 57, 9. 100, 9.
 Ἀθηναῖος 189, 2.
 Ἀθηναίης 100, 3.
 Ἀθηναίων 115, 1. 145, 4. 14.
 Ἀθήνησι 188, 7.
 Ἀθηνογενῆς 138, 8.
 ἀθρόα 139, 5.
 ἀθρόαν 50, 8.
 Ἀθροισμοὶ 113, 4.
 Αἴαντος 67, 7. 72, 6.
 Αἴας 72, 2. 73, 15.
 αἰγιαλῶν 197, 16.
 Αἴγυπιοι 115, 2.
 Αἴγυπτον 156, 12.
 αἰδήμονας 58, 14.
 αἰδημονεστῆρες 58, 10.
 αἰδ' 79, 16. 80, 2.
 αἰδῆς 195, 9.
 Ἀιδωνεύς 69, 11.
 αἰθέρ' 92, 4.
 αἰθῆρος 92, 11.
 αἰθρην 72, 5.
 αἶμα 114, 8. 130, 12. 146, 10.
 αἵματος 129, 11.
 αἵματωπῆς 91, 2.
 αἴρει 142, 6.
 αἰσθήσει 174, 14.
 αἰσθησιν 198, 2.
 αἶχην 158, 17.
 Αἶχμη 101, 10.
 Αἶχμης 171, 3.
 αἶχμης' 114, 10.
 αἶχμοις 127, 10.
 αἶχρα 126, 5.
 Αἶχρην 93, 5.
 Αἶχρην 94, 1.
 αἶχρηναι 155, 15.
 αἶχρηνόμειδα 198, 16.
 αἶχρηνταῖς 58, 16.
 αἰτεῖται 72, 11.
 αἶτημα 72, 7.
 αἰτία 64, 13.
 αἰτίαν 60, 7. 111, 12. 196, 14.
 αἰτίας 74, 1.
 αἰτιᾶσαι 48, 13.
 αἰτιαται 180, 16.
 αἴτιον 76, 11. 116, 4.
 Αἴτης 141, 9.
 αἰών 89, 14. 143, 1.
 αἰῶνα 49, 11. 60, 5. 160, 17.
 166, 4.
 αἰῶνιον 70, 14.
 αἰῶνος 67, 14. 139, 7.
 ἀκαίρον 55, 14. 155, 13.
 ἀκαίρος 123, 11.
 ἀκατεργάτης 93, 14.
 ἀκεντρον 109, 3.
 ἀκμασάντες 188, 1.
 ἀκμῆ 74, 2.

- ἀκμῆς 110, 14. 111, 5. 13.
 ἀκμῆτας 117, 8.
 ἀκοᾶς 78, 4.
 ἀκοαί 77, 16.
 ἀκοή 174, 12. 15. 175, 2.
 ἀκοὸν 118, 2. 175, 9.
 ἀκοῆς 63, 4. 149, 9. 174, 14.
 ἀκολάσῳ 164, 7.
 ἀκολυθεῖ 164, 6.
 ἀκολυθίαν 109, 12.
 ἀκονᾶται 161, 16.
 ἀκυσίδω 155, 8.
 ἀκύετε 121, 7.
 ἀκέομεν 96, 16. 173, 7. 176, 10.
 ἀκέομενον 62, 15.
 ἀκόνοντας 91, 7. 111, 9. 112, 7.
 124, 11. 149, 16.
 ἀκόντισσι 174, 2.
 ἀκόντων 99, 5.
 ἀκούσι 90, 11. 100, 5. 145, 15.
 154, 13.
 ἀκύναις 58, 9.
 ἀκούσας 92, 9.
 ἀκούσει 96, 2.
 ἀκύνειν 89, 14.
 ἀκύνω 162, 14.
 ἄκρα 77, 4.
 ἄκρας 163, 12.
 ἄκρατοι 70, 16.
 ἀκράτης 131, 12.
 ἀκρίθειαν 191, 3.
 ἀκρίθειας 140, 3. 195, 2.
 ἀκρίθεις 133, 15.
 ἀκρίθῃ 199, 1.
 ἀκρίθεις 143, 9.
 ἀκρίθως 157, 9.
 ἀκρίτοις 132, 10.
 ἀκροάσις 190, 9.
 ἀκροατὰς 56, 3. 99, 9. 154, 10.
 ἀκροατὴν 76, 14. 85, 2. 95, 16.
 101, 8. 105, 16. 112, 11.
 117, 6. 118, 4. 128, 13.
 138, 13.
 ἄκρον 124, 13. 138, 16. 161, 1.
 ἀκρόπολιν 129, 4.
 ἀκροσφαλεῖ 112, 17.
 ἀκρότης 49, 8.
 ἀκρωμένοις 148, 3.
 ἀκρωμένω 50, 1.
 ἀκρωμένους 49, 13.
 ἄκρων 78, 11. 82, 7. 134, 4.
 151, 12.
 ἄκρως 80, 10. 94, 8. 106, 15.
 137, 15.
 ἀκρωτηριάξει 151, 8.
 ἀλάστορες 127, 6.
 ἀληθύνοντας 59, 16.
 ἀλγυνεῖ 99, 14.
 Ἀλεξανδρεὺς 188, 2.
 Ἀλέξανδρον 56, 15.
 Ἀλέξανδρος 68, 3.
 Ἀλέξανδρῳ 127, 9.
 ἀλέξημα 102, 13.
 ἀλεξιφάρμακα 128, 9.
 ἀλεξιφάρμακον 99, 4.
 ἀλεξομένης 146, 14.
 ἀληθεῖ 136, 8.
 ἀληθειαν 49, 5. 61, 6.
 ἀληθείας 74, 13. 77, 2. 105,
 13.
 ἀληθεῖς 63, 3. 85, 15.
 ἀληθείςατα 49, 3.
 ἀληθείςατος 109, 13.
 ἀληδέτερον 164, 3.
 ἀληθῆ 67, 11.
 ἀληθινὰ 63, 8.
 ἀληθινοῖς 53, 15.
 ἀληθῶς 62, 10.
 ἀληθῶς 70, 16. 72, 6.
 ἄλις 123, 16.
 ἄμαξας 159, 4.
 ἄμῃ 152, 3.
 ἀλληγορίαν 70, 5.
 ἀλληγορικὸν 131, 13.
 ἀλληλα 76, 12. 77, 5. 81, 3.
 153, 16.
 ἀλλήλας 80, 7.
 ἀλλήλοις 65, 5. 107, 1.
 ἀλλήλοισι 117, 8.
 ἀλλήλους 86, 5. 93, 12. 149, 2.
 161, 12.
 ἀλληλεχία 144, 3.
 ἀλλήλων 83, 2. 104, 7. 106, 11.
 112, 1. 152, 1. 3. 184, 11.
 C C

- ἄλλο 72, 14. 75, 14.
 ἄλλοθεν 49, 10. 52, 10. 121,
 3.
 ἄλλοίως 84, 13.
 ἄλλοτ' 84, 13.
 ἄλλότρια 78, 5.
 ἄλλοτρίω 86, 14.
 ἄλλοτρίων 56, 9. 165, 15.
 ἄλλόφυλον 112, 9.
 ἄλλως 62, 8. 80, 12.
 ἀλογισεῖ 78, 7.
 ἀλόγως 110, 2. 136, 4.
 ἀλυργεῖς 157, 3.
 ἄλῃσι 57, 9.
 ἄλτο 69, 12.
 Ἄλωάδας 65, 9.
 ἄλωνα 143, 2.
 ἄλωσιν 116, 1.
 ἄμα 63, 11. 70, 2. 78, 6. 84,
 9. 96, 13. 99, 4. 100, 10.
 106, 13. 118, 8. 124, 13.
 149, 12. 152, 4. 161, 11.
 176, 9. 187, 4.
 ἄμαδει 51, 15.
 ἀμαλάκτης 93, 14.
 ἀμάρτημα 54, 14.
 ἀμαρτήμασι 139, 15.
 ἀμαρτήματα 134, 12. 14.
 ἀμαρτημάτων 56, 10. 134, 10.
 ἄμαχος 49, 16. 140, 9.
 ἀμβατός 65, 13.
 ἀμβλέδαι 90, 1.
 ἀμεγέθεις 152, 10.
 ἀμεγέθη 138, 12. 155, 1.
 ἀμέδοδον 57, 7.
 ἀμεινοι 166, 7. 84, 15.
 ἀμείνω 70, 5. 132, 9.
 ἀμέλει 65, 2. 82, 14. 137, 15.
 160, 15.
 ἀμέλειαν 134, 16.
 Ἄμελιον 192, 14. 193, 4. 194,
 11. 195, 7.
 Ἄμελιος 187, 16. 190, 14. 191,
 4.
 ἄμετρον 55, 15. 131, 9.
 ἀμέτρῳ 164, 6.
 ἀμύχανον 94, 14.
- ἀμύχανῶν 72, 2.
 ἀμίμητος 123, 3. 137, 11.
 Ἄμμωνιοι 87, 14.
 Ἄμμωνιος 188, 4. 189, 3. 5.
 ἄμοιρος 138, 4.
 ἄμωσα 137, 8.
 ἄμωσον 121, 15.
 ἄμωσος 148, 16.
 ἀμπώτιδες 74, 16.
 ἀμυδρά 103, 5.
 ἀμυδρήτων 196, 9.
 Ἀμφικράτει 58, 12.
 Ἀμφικράτης 54, 6.
 ἀμφιλαφής 84, 11.
 ἀμφιπέληται 174, 2.
 Ἀμφίσιππη 175, 10.
 ἀμφοῖν 116, 4. 147, 15.
 ἀμφοτέρα 178, 6.
 ἀμφοτέροι 90, 15.
 ἀμφοτέρωθεν 91, 17.
 ἄμφω 65, 3. 189, 4.
 ἀμώμητος 135, 11.
 ἀναεαλομένοισι 79, 5.
 ἀναελέπειν 165, 3.
 ἀναγιώσκων 138, 14.
 ἀναγκάζει 148, 14.
 ἀναγκαῖα 128, 12.
 ἀναγκαῖαν 127, 5.
 ἀναγκαῖον 48, 11. 61, 1. 67, 10.
 134, 2. 141, 15. 144, 4.
 180, 16.
 ἀνάγκη 89, 15. 165, 2. 12.
 ἀνάγκης 76, 10. 148, 6. 159,
 13.
 ἀναγκοφαγεῖν 126, 7.
 ἀναγκοφαγήσαι 126, 1.
 ἀναγομένοις 94, 12.
 ἀνάγωγα 137, 8.
 ἀναξεῖ 162, 10.
 ἀναζωγραφεῖται 129, 5.
 ἀναδέρησιν 113, 12.
 ἀναδέρησις 63, 5.
 ἀναδερύμενοι 63, 1.
 ἀνάδημα 178, 2.
 ἀναδυμιάσει 198, 7.
 ἀναδυμιάσεις 199, 5.
 ἀναδυμιάσει 198, 6. 14.

- ἀναίδειαν 59, 1.
 ἀναιδής 120, 6.
 ἀναιμον 130, 2.
 ἀναιρεῖ 144, 4.
 ἀναισχυντίαν 165, 2.
 ἀνακαϊόμενοι 141, 6.
 ἀνακαλυπτήριον 59, 6.
 ἀνακάμπτει 143, 14.
 ἀνακεκραμένας 61, 3.
 ἀνακρινάμενα 107, 1.
 ἀνακριμάσας 112, 8.
 Ἀνακρίοντος 125, 10.
 ἀνακτα 71, 6.
 ἀνακυκλῶντες 110, 3.
 ἀναλαμβάνοντες 166, 13.
 ἀναλήψεται 194, 11.
 ἀναλήθεις 54, 16.
 ἀνάλογον 125, 13.
 ἀναλογῶν 153, 5.
 ἀναμμα 129, 9.
 ἀναμάρτητον 132, 14.
 ἀναμαρτήτης 142, 3.
 ἀναμαρτήτης 134, 4.
 ἀναμφίλεκτοι 63, 14.
 ἀναξ 69, 11.
 ἀναπαύλας 81, 9.
 ἀναπεπλάμενοι 83, 12.
 ἀναπλάττειται 88, 14.
 ἀναπνεῖν 87, 1.
 ἀναποδίκτη 171, 6.
 ἀναπισσόμενα 62, 8.
 ἀναρίθμητα 109, 16.
 ἀναρίθμητοι 157, 11.
 ἀναρρήγνυμένης 69, 16.
 ἀναρρήξει 69, 13.
 ἀνασκοπῆς 53, 10.
 ἀνασκοπυμένοι 47, 2.
 ἀνάστημα 62, 12.
 ἀνατετροφότες 127, 14.
 ἀνατομή 129, 2.
 ἀνατρέφει 67, 1.
 ἀνατριφόμενοι 84, 14.
 ἀνατροπήν 70, 1.
 ἀναφάεστα 143, 3.
 ἀναφίρσει 141, 11.
 ἀναφοραῖς 107, 3.
 ἀναχαλῶμενα 155, 15.
 ἀναχοαί 141, 10.
 ἀνδρα 48, 12. 57, 13.
 ἀνδρας 100, 4.
 ἀνδράσι 48, 17. 188, 5.
 ἀνδρείαν 57, 6.
 ἀνδρες 79, 1. 93, 8. 110, 15.
 111, 3. 6.
 ἀνδρίαν 72, 8.
 ἀνδριάντων 143, 11.
 ἀνδρῶς 56, 13. 62, 14. 195, 9.
 15.
 ἀνδρῶν 142, 9. 189, 9. 192, 12.
 ἀνδρωῖτιν 130, 6.
 ἀνέβλεψαν 85, 15.
 ἀνίγκλητον 133, 3.
 ἀνεγνωκῶς 85, 10.
 ἀνέγραψαν 87, 14.
 ἀνειδωλοποιούμενα 89, 3.
 ἀνειλεῖται 84, 12.
 ἀνεῖτε 114, 7.
 ἀνέμοιο 79, 11.
 ἀνεμος 156, 6.
 ἀνεμοτρεφῆς 79, 10.
 ἀνενογκεῖν 106, 8.
 ἀνεξάλειπτος 134, 10.
 ἀνεπαίδητος 56, 10.
 ἀνεπιστάτως 135, 1.
 ἀνεμάτιστα 51, 14.
 ἀνεψίαν 59, 5.
 ἀνέωκται 96, 3.
 ἀνηθοποίητος 138, 2.
 ἀνηέχθησαν 85, 16.
 ἀνῆς 54, 4. 56, 7. 69, 1. 71, 9.
 86, 8. 104, 9.
 ἀνθος 79, 6.
 ἀνθρωπεία 134, 8.
 ἀνθρωπείας 149, 6.
 ἀνθρώπινα 139, 4. 143, 13.
 ἀνθρωπίνης 140, 12.
 ἀνθρωπίνω 129, 1.
 ἀνθρωπίνων 71, 14.
 ἀνθρωποι 127, 5. 174, 1.
 ἀνθρώποις 129, 8. 141, 14. 148,
 9. 149, 8.
 ἀνθρώποισιν 114, 10.
 ἀνθρωπον 140, 5. 159, 16. 182,
 4.
 ε σ 2

- ἄνθρωπος 143, 11. 184, 13. 16.
 ἀνθρώπου 163, 7.
 ἀνθρώπων 70, 10. 11. 108, 4.
     142, 5. 165, 3.
 ἀνθρώπων 143, 12.
 ἀνθρώπων 52, 2. 199, 2.
 ἀνθυπανταν 105, 4.
 ἀνθυπαντώσιν 105, 13.
 ἄνθος 188, 1. 190, 4.
 ἀνόητα 165, 8.
 ἀνοίγοντος 164, 8.
 ἀνοίκειον 156, 10.
 ἀνοικονόμητα 135, 12.
 ἀνοίσει 89, 3.
 ἀνόμοιον 69, 10.
 ἀνταγωνιστής 88, 5.
 ἀντανοίξει 139, 9.
 ἀντιπρόντες 192, 3.
 ἀντιρημάτων 188, 2.
 ἀντιδ' 117, 9.
 ἀντιγραφή 192, 11.
 ἀντιδιατίθεται 102, 10.
 ἀντιδέξει 177, 11.
 ἀντικρυς 55, 4. 155, 10. 175, 16.
 ἀντιμεδίεσται 118, 13.
 Ἄντιμεταβολή 113, 4.
 ἀντιμετάθεσις 117, 5.
 ἀντιπεριέσται 144, 16.
 ἀντισπόμενοι 110, 5.
 ἀντιρέφον 185, 2.
 ἀντισυμμαχεῖται 101, 14.
 ἀντιτάττηται 72, 12.
 ἀντιτιμήσαιτο 136, 7.
 ἀντοφθαλμῆσαι 139, 10.
 ἄνω 85, 15. 117, 13.
 ἀνωφελῶς 88, 7.
 ἄξια 195, 9.
 ἄξιαν 71, 10.
 ἄξιας 159, 15. 166, 15.
 ἄξιοδουμασότερον 141, 9.
 ἄξιόλογον 152, 1.
 ἄξιον 48, 14. 66, 8. 67, 15. 72,
     12. 100, 5. 101, 11. 191,
     8. 113, 16.
 ἄξιονικότατος 88, 9.
 ἄξιοπιστίαν 99, 4.
 ἄξιοπίστον 200, 1.
- ἄξιος 184, 6.
 ἄξιῶ 195, 6.
 ἄξιωμα 150, 2.
 ἄξιωματι 64, 14.
 ἄξιῶν 190, 6.
 ἄξω 186, 8.
 αἰοδὴν 174, 1.
 αἰριστον 164, 3.
 ἀπάγει 105, 16.
 ἀπαγγεῖλαι 107, 6.
 ἀπαγγελία 158, 8.
 ἀπαγγέλλων 108, 5.
 ἀπάγων 194, 7.
 ἀπαθανάτισας 100, 4.
 ἀπαθέτατα 154, 8.
 ἀπαιτεμένων 48, 3.
 ἀπακμή 76, 1.
 ἀπακμῆν 75, 8.
 ἀπαλῶς 176, 1.
 ἀπαλῶν 162, 4.
 ἀπάνευθε 119, 1.
 ἅπαντα 60, 6. 64, 13. 198, 1.
     195, 8. 197, 3. 199, 9.
 ἅπαντας 191, 9. 187, 2. 118, 5.
     139, 6.
 ἅπαντες 54, 10. 163, 13.
 ἅπαντος 66, 2. 133, 13.
 ἅπάντων 58, 15. 120, 7. 138, 3.
     141, 13. 159, 16. 172, 8.
 ἅπαξ 80, 3.
 ἀπαραιτήτης 165, 1.
 ἀπαρρησιάζον 162, 10.
 ἀπαρτίξη 185, 8.
 ἅπας 126, 13.
 ἅπασα 115, 16.
 ἅπασαν 163, 2.
 ἅπασι 75, 5. 85, 5. 96, 16.
     136, 13. 139, 2. 140, 2.
 ἀπαύξεισιν 63, 3.
 ἀπέδωκε 143, 3.
 ἀπεδάρρησε 132, 8.
 ἀπέδησκον 106, 7.
 ἀπεικώτως 97, 3.
 ἀπειλὴν 119, 5.
 ἀπειργάσατο 78, 18.
 ἀπειργασμένος 157, 7.
 ἅπειροι 85, 12.

- ἀπίροις 181, 1.
 ἀπίρος 72, 1.
 ἀπίρων 113, 13.
 ἀπεκρύψατο 160, 3.
 ἀπέκρυψε 103, 3.
 ἀπέκτεινον 106, 7.
 ἀπελθεῖν 59, 7.
 ἀπεικουῖαν 112, 9.
 ἀπεπλανήθη 100, 7.
 ἀπεπλάτατο 80, 10.
 ἀπερ 159, 8.
 ἀπεργάζεται 132, 3.
 ἀπεριδόμενα 118, 3.
 ἀπεριόρισον 97, 15.
 ἀπεριόρισος 163, 10.
 ἀπεσαλμένω 193, 1.
 ἀπέσχεψε 111, 10. 160, 5.
 ἀπεφθέξατο 174, 5.
 ἀπεφθίνατο 196, 5.
 ἀπηλλαγμαί 49, 7.
 ἀπηνεῖς 131, 13.
 ἀπήχημα 67, 5.
 ἀπίθανα 75, 14.
 ἀπισίαν 147, 9.
 ἀπιστίας 145, 15.
 ἀπίστοις 75, 1.
 ἀπλανεγάτην 51, 11.
 ἀπλησίαν 86, 6.
 ἀπλήτως 163, 13.
 ἀπλοκα 106, 3.
 ἀπλῆ 184, 5.
 ἀπλῆν 186, 6.
 ἀπλῶς 105, 1. 149, 1.
 ἀπνευς 78, 1.
 ἀποαίνυται 162, 13.
 ἀπογεννᾶν 196, 10.
 ἀπογεννωμένων 97, 8.
 ἀποδεδωκότες 148, 5.
 ἀποδείκνυσιν 83, 10.
 ἀποδείκνυται 77, 3.
 ἀποδεικτικοῦ 97, 1.
 ἀποδείξαι 192, 9.
 ἀποδείξάμενοι 190, 12.
 ἀποδείξων 87, 13.
 ἀποδείξεως 99, 2. 200, 3.
 ἀποδείξιν 98, 1.
 ἀποδείξις 100, 11.
 ἀποδεξάμενος 192, 7.
 ἀποδέχομαι 128, 6.
 ἀποδιδράσκει 158, 6.
 ἀποδίδωσι 111, 12.
 ἀποθανόντας 98, 15.
 ἀποθνήσκας 98, 14.
 ἀποθνήσκει 102, 8.
 ἀποίχεσθε 120, 1.
 ἀποκαθαιρομένων 130, 8.
 ἀπόκειται 56, 5. 70, 12.
 ἀπόκοψον 151, 3.
 ἀποκριτομένη 192, 15.
 ἀποκρίσεως 105, 3.
 ἀποκρίσις 105, 9.
 ἀποκρύπτειν 175, 4.
 ἀποκτινύουσι 86, 6.
 ἀποκυλισματι 153, 15.
 ἀπόλαυσιν 159, 6.
 ἀπολείπεσθαι 197, 15.
 ἀπολελείφθαι 166, 4.
 ἀπόληθε 119, 17.
 ἀπολιπεῖν 120, 13.
 ἀπολιθαίνειν 54, 14.
 Ἀπόλλωνι 178, 2.
 Ἀπολλώνιος 135, 6. 9.
 ἀπολλυμένος 80, 4.
 ἀπόλοιτο 96, 9.
 ἀπόλυει 109, 8.
 ἀπολυκεῖται 194, 2.
 ἀπομνημονεύσαντες 190, 2.
 ἀπόντι 195, 11.
 ἀποπέμψαι 195, 4.
 ἀπόπλην 94, 10.
 ἀπόρρει 134, 11.
 ἀπόρρητα 160, 1.
 ἀπόρροιαί 87, 6.
 ἀποσείεται 117, 1.
 ἀποσιώπησις 199, 8.
 ἀποσκιάζει 104, 1.
 ἀπογαῖην 193, 8.
 ἀπεσρέψας 120, 13.
 ἀποστροφῆν 98, 13.
 ἀποτελεῖ 124, 4. 148, 13.
 ἀποτελεῖται 121, 12.
 ἀποτελεσεῖς 118, 9.
 ἀποτελεστικὰ 97, 16.
 ἀπότομον 119, 4. 151, 14.

- ἀποτόμῳ 84, 6.
 ἀποτραχυόμενον 109, 2.
 ἀποτύπωσις 87, 17.
 ἀποφαίνεται 52, 2.
 ἀποφθναίτο 163, 4.
 ἀποφθνάμενος 49, 4.
 ἀποφθναδάι 132, 9.
 ἀπόφθεγμα 178, 2.
 ἀποχευευσάμενος 87, 12.
 ἀπόχη 131, 3.
 ἀποχρηῖται 187, 10.
 ἀποχρώτως 148, 4.
 ἀποχρῶσα 150, 6.
 ἀπόψυχα 155, 13.
 ἀπράκτω 72, 8.
 ἀπρεπῆς 158, 15.
 ἀπρίξ 86, 13.
 ἀπρόσιτος 139, 2.
 ἀπλαιστον 142, 7.
 ἀπλωτος 135, 6.
 ἄρα 104, 4. 133, 1. 4. 135, 8.
     14. 149, 7. 166, 1. 172, 11.
 ἄρα δὴ 122, 8.
 ἀραιῶ 130, 15.
 ἀραιώματα 81, 3.
 ἀράμενοι 98, 5.
 Ἄρατος 72, 14. 117, 10.
 ἀργά 138, 12.
 ἀργεῖ 72, 10.
 Ἄργοναυτικῶν 135, 6.
 ἄργυρος 157, 6.
 ἀργύρε 158, 13.
 ἀργυρεῖν 123, 12.
 ἀρεσκόμενος 134, 14.
 ἀρέσκοντα 63, 9.
 ἀρεσκόντων 187, 11.
 ἀρεσκούσης 192, 10.
 ἀρεγός 82, 13.
 ἀρεταί 132, 13.
 ἀρεταῖς 139, 15.
 ἀρετάς 135, 2. 136, 11. 137, 2.
     138, 15.
 ἀρετῆ 81, 6.
 ἀρετῆ 200, 3.
 ἀρετῆν 77, 3.
 ἀρετῆς 72, 11. 85, 12. 100, 5.
     162, 12.
 ἀρετῶν 139, 13.
 ἀρήγειν 119, 15.
 ἀρήσιος 73, 15.
 Ἄρην 93, 10.
 Ἄρης 72, 16.
 ἀριδμεῖν 188, 13.
 ἀριδμόν 116, 3.
 ἀριδμός 114, 13.
 ἀριδμοῦ 114, 3.
 ἀριδμός 113, 10.
 ἀριδμῶ 136, 8.
 ἀριδμῶν 113, 7.
 Ἄρμασπεια 78, 15.
 ἄρισται 145, 17.
 Ἄριστείδης 171, 3.
 ἀριστέων 98, 10.
 ἀριστέων 80, 15.
 Ἄριστογείτονα 120, 12.
 Ἄριστογείτονος 120, 1.
 ἀρίστοις 110, 8.
 ἀρίστον 102, 11. 178, 1.
 Ἄριστοτέλει 188, 11.
 Ἄριστοτέλης 127, 16.
 Ἄριστοφάνης 152, 16. 177, 8. 9.
 ἀρίτων 173, 5.
 ἀρκεῖ 140, 13.
 ἀρκεῖσι 97, 8.
 ἀρκετέον 183, 14.
 ἄρμα 92, 14.
 ἄρματος 92, 16.
 ἀρμόδιος 85, 7.
 ἀρμοδιώτατον 178, 3.
 ἀρμονία 148, 8. 150, 12. 151,
     4. 172, 2. 9. 13. 173, 1.
 ἀρμονίαν 122, 10. 149, 8. 153, 14.
 ἀρμονίας 152, 6.
 ἀρμόσαι 152, 13.
 ἀρμόσειεν 53, 15.
 ἀρξάμενοι 174, 10.
 ἀρξάδαι 181, 15.
 ἀρπάσαντα 159, 7.
 Ἄρτεμισίω 101, 3.
 ἀρτίως 82, 6.
 ἀρτύματα 158, 9.
 ἀρτυμάτων 157, 14.
 ἀρχαί 60, 14.
 ἀρχαία 173, 10.

- ἀρχαίων 87, 4.
 ἀρχαίως 145, 11.
 ἀρχὰς 81, 8. 190, 14.
 ἀρχοῦμαι 166, 7.
 ἀρχέτυπον 51, 9.
 ἀρχῆ 50, 12. 148, 2.
 ἀρχῆν 111, 8. 143, 14. 174, 4.
 182, 7.
 Ἀρχιλόχος 80, 12. 87, 9.
 Ἀρχιλόχου 135, 12.
 ἀρχόμενος 181, 8.
 ἀσεβήσαντες 57, 11.
 ἄσεμνα 60, 6.
 ἄσεμνοι 81, 1.
 ἀδενεῖ 104, 11.
 ἀδενεῖαν 193, 16.
 ἀδενείας 54, 11.
 Ἀσίαν 56, 16. 156, 14.
 ἄσιτοι 75, 13.
 ἄσκησι 51, 11.
 ἄσκον 75, 9.
 Ἀσπίδα 69, 11.
 ἀσπίδας 106, 6.
 ἀγάτη 110, 4.
 ἄγει 189, 1.
 ἀγεῖος 138, 5.
 ἀγεῖσμοι 137, 6.
 ἀγήρικτα 51, 14.
 ἀγροισι 79, 3.
 ἀσύγλωσσον 53, 14.
 ἀσυμφώνων 63, 12.
 ἀσύνδετα 107, 5. 11.
 ἀσυνδέτων 106, 14.
 ἀσυνδέτης 80, 5.
 ἀσφαλείας 100, 15.
 ἀσφαλεσίερας 134, 5.
 ἀσχημονας 160, 11.
 ἀσχημονεῖν 60, 4.
 ἀσχημονεῖσιν 56, 3.
 ἄτακτοι 108, 9.
 ἀτάλαντος 73, 16.
 ἄταλλε 74, 5.
 ἀταξία 108, 10.
 ἀταξία 107, 10.
 ἀτὰρ 73, 8.
 ἀτι 83, 14. 119, 3. 172, 8.
 ἀτειρέας 117, 8.
 ἀτελεῖ 120, 9.
 ἀτελεῖν 90, 8.
 ἄτερ 54, 5.
 ἀτμόν 87, 1.
 ἀτολμος 91, 12.
 ἀτόμων 197, 7.
 ἀτονεῖ 82, 3.
 ἄτλα 192, 15.
 Ἀττικῆς 137, 9.
 ἀτυχέστατα 136, 5.
 ἀτύχημα 100, 9.
 ἀτυχίαν 70, 14.
 ἀτυχίας 114, 14.
 αὐ 66, 5. 110, 11. 175, 5. 178,
 7. 9. 10. 184, 16. 185, 12.
 αὐγὰς 53, 10.
 αὐθάδης 112, 2.
 αὐθιγενεῖς 64, 7.
 αὐθις 110, 2. 117, 15. 195, 4.
 αὐλητῆν 53, 7.
 αὐλίσκοις 54, 5.
 αὐλός 148, 11.
 αὐλῶνος 130, 15.
 αὐξεν 165, 9.
 αὐξεται 130, 9.
 αὐξήσεις 163, 1.
 αὐξήσεων 81, 14. 82, 9.
 αὐξήσιν 81, 7. 115, 9. 158, 7.
 αὐξήσις 82, 13. 83, 3. 6. 147,
 16.
 αὐξητικῶν 82, 2.
 αὐξητικῶς 145, 2.
 αὐσας 118, 16.
 αὐτάνδρες 163, 16.
 αὐτὰρ 65, 11.
 αὐτάρκη 159, 10.
 αὐτίκα 77, 14. 96, 2. 113, 14.
 119, 14.
 αὐτόθεν 87, 1. 126, 3. 142, 5.
 αὐτομάτης 197, 10.
 αὐτόνομον 51, 6.
 αὐχένα 129, 6.
 ἄφατοι 137, 6.
 ἀφειθεῖσαι 166, 8.
 ἀφείλοντο 58, 2.
 ἀφείς 96, 7. 191, 11.
 ἀφίλης 82, 3.

ἀφέλκει 154, 11.
 ἀφέντας 189, 11.
 ἀφεσηκέναι 196, 4.
 ἀφεσῶτες 142, 3.
 ἀφεται 166, 9.
 ἀφῆρηται 109, 5.
 ἀφιεῖσθαι 109, 9.
 ἀφίκοιο 193, 11.
 ἀφίσταται 138, 8.
 ἀφλοισμός 73, 2.
 ἄφνω 72, 1. 119, 8.
 ἀφορία 161, 5.
 ἀφορσαίμην 66, 9.
 ἀφορμὴν 196, 13.
 ἀφορος 56, 9.
 ἄφρων 102, 5.
 Ἀχαιῶν 71, 3. 72, 3.
 ἄχαρι 156, 8. 9.
 Ἀχιλλεύς 73, 15.
 Ἀχιλλεύς 94, 11.
 Ἀχλὺς 69, 11.
 ἀχλὺς 71, 16.
 ἀχνη 79, 11.
 ἀχραντον 70, 15.
 ἀχρηστον 52, 13.
 ἄχρι ἴν 143, 3.
 ἀψίδα 92, 5.
 ἀψοφῆτι 85, 9.
 ἄψυχον 100, 6.

B.

Βαδίζειν 191, 4.
 βαθείης 73, 1.
 βάθους 50, 13.
 βάθρων 69, 17.
 βαίνει 68, 7.
 βαίνειν 148, 14.
 βαίνουσα 164, 7.
 Βακχίας 131, 12.
 Βακχίει 94, 4.
 Βακχίεμασι 100, 16.
 Βακχίεσσι 54, 8.
 Βακχυλίδης 135, 16.
 Βάλης 95, 11.
 βάλλοντες 146, 17.

βαρβαρικῶν 157, 12.
 Βάρβαροι 60, 3. 115, 3. 146, 16.
 Βάρος 124, 14.
 Βασιλέα 156, 14. 192, 5.
 Βασιλέας 102, 4.
 Βασιλεία 94, 2.
 Βασίλευε 180, 10.
 Βάσιιν 148, 13. 154, 16.
 Βάσιων 174, 13.
 βδελυρός 120, 5.
 βεβαίει 85, 16.
 βεβηκε 151, 6.
 βεβώς 92, 12.
 βέλεισι 147, 2.
 βελτίονος 191, 15.
 βέλτιτε 163, 6.
 βελτίω 192, 9.
 βῆ 71, 5.
 βήσσησι 106, 10.
 βιάζειται 120, 6. 138, 5. 154, 11.
 βίαν 49, 16.
 βίας 84, 7.
 βίβλια 190, 3. 193, 6. 196, 1.
 βιβλίον 181, 11.
 βιβλίων 157, 16. 189, 10.
 βίσις 164, 10.
 βιολογύμεια 76, 4.
 βιον 67, 13. 140, 6. 15. 161, 5.
 163, 11.
 βίος 143, 1.
 βιοτον 121, 5.
 βίω 52, 2. 85, 14. 89, 15. 126.
 4. 166, 2.
 βίως 163, 16. 165, 14.
 βίω 61, 14.
 βίων 63, 10. 165, 5.
 βλίμματι 107, 7. 12. 108, 15.
 βλέπειν 90, 10.
 βλέποντες 86, 2.
 βλέπουν 95, 7.
 βόειον 123, 15.
 βοήθημα 144, 2.
 βοηθήσει 96, 6.
 βομβεῖσ' 77, 16.
 βορέαν 53, 7.
 βοσκημάτων 86, 1.
 βόσκονται 86, 3.

- Βυκολικοί 135, 7.
 βέλεται 55, 3. 90, 12. 177, 3.
 βέλιω 104, 6.
 βελύεσθαι 52, 4.
 βελήσεις 198, 11.
 βέλησθε 110, 16.
 βυλοίμεθα 86, 8.
 βυλοίμην 195, 1.
 βυλομένοις 181, 9.
 βυλομένους 181, 6.
 βῆς 123, 14.
 βραδύουσι 165, 14.
 βραχεῖ 185, 17.
 βραχεῖα 182, 5. 183, 7. 185,
 6. 10. 13. 186, 3.
 βραχείας 183, 14.
 βραχὺ 155, 10. 184, 1. 185,
 3.
 βραχὺν 177, 1.
 βραχυνόμενοι 184, 1.
 βραχυνομένη 186, 1.
 βραχὺς 177, 3.
 βραχυσύλλαβα 155, 2.
 βροτότητα 118, 17.
 βροτοῖσι 88, 8.
 βροχίως 77, 11.
 βυδῆ 141, 10.
- Γ.
- Γαῖαν 69, 13.
 γάμοι 114, 5.
 γαστέρα 116, 16.
 γαστρί 127, 10.
 γαῦρον 62, 11.
 γεγενημένων 145, 11. 186, 10.
 γεγευμένοις 181, 1.
 γεγόναμεν 141, 1.
 γεγόνασι 187, 12.
 γέγονε 153, 4. 13. 180, 8. 189,
 5.
 γεγραμμένα 195, 3.
 γέγραπται 181, 10. 188, 8.
 γέγραφα 67, 3.
 γεγράφασιν 191, 12.
 γειττιῶσιν 144, 7.
 γέλαϊς 77, 9.
 γελᾷτι 53, 16.
 γελοῖον 147, 10.
 γελοῖος 138, 5.
 γελῶς 147, 13.
 γέλωτα 138, 5.
 γέμω 153, 3.
 γένει 112, 3.
 γενέσεως 51, 9.
 γενέσθαι 91, 14. 135, 10. 158,
 3. 189, 11. 194, 8.
 γενέσθω 71, 12. et ibid.
 γένεσιν 197, 4.
 γένους 182, 7.
 γειναῖα 64, 11.
 γειναῖοι 95, 8.
 γειναῖον 53, 4. 66, 9. 72, 9.
 128, 8. 153, 13.
 γειναίε 67, 2.
 γεινᾶν 105, 8. 197, 9.
 γεινᾶσθαι 60, 10. 147, 5.
 γεινᾶται 50, 15.
 γεινήματα 164, 14.
 γεινήσασα 62, 13.
 γεινητικὸν 90, 8.
 γεινωμένων 156, 15. 166, 11.
 γεινώσι 164, 12.
 γεινόμενα 164, 12.
 γεινόμενοι 189, 4.
 γεινόμενος 98, 9.
 γένοιτο 48, 6. 76, 10. 104, 8.
 144, 3. 165, 12. 176, 6. 12.
 183, 14. 197, 6.
 γέτος 55, 9. 181, 17. 182, 3.
 4.
 γένους 181, 6. 182, 2.
 Γεντιλιανός 187, 16. 190, 13.
 Γεντιλιανῶ 192, 1.
 γειῶν 113, 7.
 γέρον 96, 5.
 γεύσεως 129, 9.
 γῆ 59, 14. 71, 12.
 γηγενῆς 141, 14.
 γηθοσύνη 71, 7.
 γῆν 86, 2. 147, 11.
 γῆρα 73, 6.
 γῆρας 75, 4. ibid.

- γήρας 74, 5.
 γῆς 68, 8. 69, 17. 87, 1. 156, 15.
 γιγνώμενα 196, 9.
 γιγνομένη 175, 13.
 γίνεσθαι 134, 6. 162, 10. 165, 2. 7.
 γίνεται 67, 9. 73, 2. 78, 10. 114, 10. 146, 2. 152, 7. 176, 6. 7. 180, 11.
 γίνοιτο 81, 14.
 γινόμενα 116, 12.
 γίνονται 161, 4. 172, 7.
 γινώσκειν 81, 14. 84, 4.
 γλαφυρὸν 79, 17.
 γλαφυρῶ 136, 1.
 γλυκύτητος 137, 5.
 γλῶσσο 77, 13.
 γλῶσσαν 78, 4. 129, 9.
 γλωττόκομα 162, 15.
 γλωττόκομον 163, 1.
 γήσια 149, 7. 164, 14.
 γνοίης 118, 7.
 γνωρίζεσθαι 190, 5.
 γνωριμον 76, 1.
 γνωριμος 187, 16.
 γνωρίζω 189, 11.
 γόμοις 155, 3.
 γονεῦσι 187, 4.
 γόνιμον 125, 10.
 γονιμώταται 63, 16.
 γονιμώταται 162, 5.
 Γοργίη 53, 16. 188, 10.
 γράφει 57, 16. 58, 8. 180, 17.
 γράφειν 138, 9. 188, 15. 190, 12.
 γραφίων 194, 12.
 γραφῆς 187, 7. 195, 14.
 γραφομένης 74, 2.
 γραφομένων 89, 11.
 γράφοντα 48, 1. 143, 6.
 γράφοντι 119, 11.
 γράφοντος 53, 17. 92, 15.
 γράφων 49, 5.
 γράψαντες 59, 10. 189, 7.
 γράψαντος 89, 13.
 γραψάτων 189, 13. 194, 3.
 γράψας 71, 11.
 γράψεν 167, 2.
 γυμναμένω 69, 16.
 γυναῖκα 153, 12.
 γυναῖκας 59, 16. 114, 9.
 γυναικωνίτιον 130, 6.
 γύπες 54, 1.
 Γυρίων 176, 1.
- Δ.
- Δαιμόνια 69, 15.
 δαιμόνιον 70, 16.
 δαιμονία 87, 2. 135, 13.
 δαιμονίως 156, 1.
 δαιμονιώτερη 140, 11.
 δαιμόνων 188, 9.
 δαίτα 121, 2.
 δαίφρονος 121, 6.
 δάκρυα 70, 8. 116, 1.
 δακτυλικῶν 150, 12.
 Δάκτυλον 183, 9.
 δακτύλων 176, 11.
 Δαναοὶ 115, 2.
 δαπανῶν 166, 11.
 δεδίνωται 53, 10.
 δεδῆλωται 153, 1.
 δεδομένην 59, 6.
 δεῖ 48, 1. 51, 16. 52, 11. 55, 15. 67, 11. 85, 2. 97, 11. 98, 15. 111, 11. 13. 115, 8. 123, 12. 128, 3. 131, 15. 159, 11. 183, 6. 184, 7. 185, 15. 133, 2.
 δειδιότες 79, 13.
 δεικνύειν 48, 9.
 δείκνυσιν 68, 5. 73, 3.
 δειλότερα 51, 2.
 δεῖν 91, 7. 106, 4. 186, 6. 191, 10. 196, 2.
 δεῖνὰ 78, 16. 119, 13.
 δεῖναι 95, 3.
 δεῖνῆ 77, 5. 155, 15.
 δεῖνοι 95, 6. 161, 9.
 δεῖνόν 69, 14. 80, 3. 108, 6.
 δεῖνός 79, 11. 123, 10. 125, 16.
 δεῖνότατος 112, 1.

- δεινότητα 139, 2.
 δεινότητος 84, 8.
 δεινῶν 129, 14.
 δεινώσει 85, 1.
 δεινώσει 81, 12.
 δειξαί 48, 4.
 δειξαίμι 75, 7.
 δειξομιν 60, 17.
 δειπνήσειαν 121, 4.
 δίσσας 69, 12.
 δίδωαι 193, 8.
 δέκα 57, 8.
 δεκαοδείς 165, 10.
 δεκασμοί 165, 14.
 δεκτικόν 184, 14. 15.
 δέλεαρ 129, 8.
 δέλτης 59, 9.
 δένδρα 143, 5.
 δέξασθαι 189, 10.
 δόμεια 133, 12.
 δόμενον 88, 13.
 δομένως 190, 2.
 δέον 158, 6.
 δέοντα 196, 4.
 δέοντως 155, 9.
 δέος 111, 8.
 δέρω 180, 12.
 δέρτρον 180, 12.
 δισμά 70, 9.
 δισμὸν 163, 2.
 δισμῶ 152, 5.
 δισμῶται 96, 4.
 δισμωτήριον 96, 3. 163, 4.
 δισπότας 164, 16.
 δισπότη 197, 13.
 δισπότην 127, 12.
 δεύτερα 196, 12.
 δευτέραν 73, 7.
 δεύτερον 52, 3. 64, 5. 134, 7.
 δευτέρη 48, 4. 75, 15. 188, 3.
 δέχ' 75, 13. pro δέκα.
 δέχεται 115, 8.
 δεχομένων 81, 7.
 δήλον 55, 7. 57, 4. 79, 6. 103,
 4. 123, 15. 132, 9. 155, 12.
 160, 9. 172, 9.
 δήλος 73, 6.
 δηλῆν 131, 4.
 δημιουργημάτων 87, 17.
 δημιουργήσασαν 159, 16.
 δημοκρατία 161, 7.
 Δημόκριτος 187, 14. 189, 16.
 δῆμον 119, 17.
 Δημοσθένης 100, 8. 175, 6.
 Δημοσθένεια 136, 16.
 Δημοσθένης 52, 1. 80, 13. 88,
 16. 89, 6. 98, 2. 112, 1.
 120, 1. 127, 2. 137, 4. 138,
 2. 150, 8. 171, 2. 4.
 Δημοσθενικῶ 84, 16.
 Δημοσθένης 84, 4. 136, 10. 142,
 12.
 δημοσία 101, 9.
 δημοσίαν 122, 8.
 δημοσιεύοντες 187, 15.
 δημῶδες 153, 4.
 δημῶδες 152, 11.
 δῆπουθεν 195, 12.
 Δία 57, 17. 95, 6. 96, 9.
 Δία (μά) 104, 10. 141, 2.
 Δία (ἡ) 68, 4. 73, 11. 82, 1.
 88, 4. 112, 5. 133, 9. 135,
 17. 148, 16. 151, 2. 156, 2.
 161, 6. 163, 11.
 διαβιβηκῶτα 154, 2.
 διάγνωσι 61, 11.
 διαγραφαίς 128, 16.
 διαδορατιζόμενος 88, 6.
 διαδοχὰς 84, 14.
 διάδοχοι 188, 7.
 διαδρομὰς 129, 12.
 διαδίσεως 195, 16.
 διαδίσθαι 72, 9.
 διαθηκῶν 165, 15.
 δαιρεθῆναι 182, 1.
 διακίλοφεν 101, 6.
 διακεκομμένα 106, 11.
 διακληρονομήμενον 84, 13.
 διακριβῆν 97, 14.
 διαλανδάνη 102, 12.
 διαλανδάνωσαι 146, 1.
 διαλείπω 147, 6.
 διαλεχθεῖσι 198, 4.
 διαλλάξας 120, 9.

- διαμαρτάνει 65, 6.
 διαμέλλειν 119, 11.
 διαμένειν 134, 5.
 διανοία 63, 1. 89, 4. 190, 6.
 διάνοιαν 107, 16. 189, 12.
 διανοίας 140, 12. 150, 4. 11.
 διαπαντός 63, 8.
 διαπίφρυγε 195, 7.
 διαπονώμεν 88, 12.
 διαπορεῖν 61, 2. 150, 5.
 διαπορήσαι 133, 5.
 διαπορητέον 50, 12.
 διαπρέποντα 89, 2.
 διαπίωσι 112, 12.
 διάπυρον 83, 14.
 διάπυρος 129, 15.
 διάρθρωσιν 190, 10.
 διαριθμῶν 160, 8.
 διαρκεῖς 198, 11.
 διάρματι 83, 3.
 διαρκάζειν 84, 9.
 διαρσει 64, 15.
 διασαφῆσαι 160, 14.
 διασπάσας 120, 11.
 διάσασιν 70, 1.
 διάστημα 68, 8. 152, 14.
 διαστήματι 69, 4.
 διαστυμὸς 137, 10. 147, 16.
 διασύρσει 131, 11.
 διατρύκοντι 195, 12.
 διατριψας 187, 14.
 διατυπώσαι 107, 4.
 διαυγῆ 141, 3.
 διαφέρει 82, 6. 104, 11. 159, 8.
 176, 4. 15. 177, 14. 181,
 17.
 διαφείρει 163, 8.
 διαφθορά 166, 2.
 διαφθοράν 165, 6.
 διαφορέα 139, 12.
 διαφορᾶν 177, 6.
 διαφύρων 63, 9.
 διαχαλαῖται 151, 13.
 διαχλεύαζοι 123, 13.
 διδακτὰ 50, 16.
 διδάξαντι 116, 1.
 διδασκαλία 177, 14.
 διδάσκων 100, 16.
 διδά 119, 11.
 διέβαλεν 156, 12.
 διέβητο 138, 1.
 διεισθήκει 115, 16.
 διεκεκόσμητο 172, 5.
 διελίγξαι 192, 11.
 διενεγκῶσι 188, 6.
 διεξελθεῖν 145, 11.
 διεξελθῶν 117, 14.
 διεξιέναι 125, 3.
 διέξιμεν 98, 1.
 διεξοδιῦσαι 137, 14.
 διέπλυται 124, 7.
 διεσῶσα 83, 10.
 διεσῶτα 65, 6.
 διετίθησαν 89, 7.
 διέφθαρτο 146, 8.
 διέφθειρεν 126, 11.
 διεφύρησεν 50, 7.
 διηγηματικοὶ 74, 4.
 διήγησιν 116, 13. 119, 3.
 διηγῶμαι 75, 4.
 διηγώμενος 118, 12.
 διηκόντων 166, 3.
 διημαρτημένα 194, 10.
 διημαρτημένον 133, 7.
 διημαρτημένον 132, 16.
 διημαρτηται 195, 1.
 διηπατήσθαι 50 14.
 διηπάτηται 66, 8.
 διηρημένον 182, 2.
 διηρημένων 116, 2.
 διηρυσεύετο 88, 7.
 διηρμένοις 51, 6.
 διηρμένοις 51, 6.
 διηρμένων 62, 5.
 διήσει 92, 6.
 διίσταμενοι 113, 15.
 διίστατο 71, 7.
 δικαία 165, 13.
 δικαίας 162, 3.
 δικαιοσ 174, 11. 181, 15.
 δικαιοσύνης 192, 2.
 δικαιοσύνη 163, 3.
 δικαίων 165, 11.
 δικαίως 133, 11. 198, 3. 199, 10.

- δικαστήριον 89, 9.
 δικαστηρίων 96, 3.
 δικασῶν 107, 16.
 δίκην 50, 7. 57, 12. 86, 1. 127,
 3. 131, 15.
 διό 119, 9.
 Διόδοτος 188, 7.
 διοιχόμενα 78, 5.
 διαμαλίζοιεν 135, 3.
 Διονύσιον 57, 16.
 Διονύσιος 110, 13.
 Διονύσιον 94, 2.
 δίοπιρ 61, 1. 83, 4. 101, 8.
 102, 10. 127, 16. 140, 11.
 144, 12. 162, 7.
 διοργεῖον 82, 10.
 Διός 75, 15.
 διοσημείας 94, 9.
 διότι 61, 10. 153, 6.
 διπλῆν 186, 7.
 διπυδῖαν 179, 7.
 Δίρκης 153, 9.
 δις 69, 6.
 δισσὰ 64, 9.
 διγάζοιεν 121, 10.
 δίχρα 51, 13. 65, 8. 67, 6. 74,
 7. 93, 12.
 διχόρειοι 154, 5.
 δίχρονοι 183, 8.
 δίχρονον 183, 10.
 διωθεῖν 161, 11.
 διακοδομηῶσαι 129, 5.
 Δίω 58, 1.
 διωχέτιυσαν 130, 13.
 διωήσιν 121, 1.
 δόγμασι 88, 2.
 δόγματος 171, 6.
 δογματῶν 191, 5.
 δοκεῖ 52, 13. 70, 7. 84, 2. 102,
 11. 111, 14. 117, 6. 125,
 15. 147, 4.
 δοκεῖν 105, 14. 150, 7. 152, 14.
 194, 8.
 δοκῆ 63, 11. 110, 11. 193, 7.
 δοκῆς 90, 11.
 δοκίμιον 129, 9.
 δοκῆμα 48, 17. 166, 2. 192, 11.
- δοκοῦντα 187, 7.
 δοκοῦντες 54, 8.
 δοκοῦσι 196, 3. 199, 10.
 δοκῶν 120, 13.
 δόξαι 61, 16.
 δόξαίμι 71, 14.
 δόξαν 116, 6.
 δόξας 192, 13.
 δόξειεν 62, 1.
 δοξοκομπῆντα 114, 2.
 δορυφορικῆν 129, 11.
 Δορυφόρος 143, 8.
 δός 72, 4.
 δελαγωγῶσι 163, 14.
 δελεῖαν 163, 3.
 δελεῖας 162, 3.
 δέλιον 162, 13.
 δέλοις 110, 14.
 δέλον 162, 9.
 δελοπρεπῆ 67, 12.
 δέλης 96, 10.
 δελεῖται 96, 1.
 δρακοντώδεις 91, 2.
 δράμα 116, 1.
 δραματικὸν 74, 3.
 δράματος 136, 6.
 δραπέτησι 110, 16.
 δριμυῖαι 161, 1.
 δρόμον 92, 8.
 δρόμῳ 109, 8.
 δρυμὰ 106, 9.
 δρῦν 153, 11.
 δυναίμεθα 61, 4.
 δύναιτο 107, 7. 108, 6. 109, 17.
 139, 9.
 δυνάμει 48, 5. 70, 10. 113, 12.
 183, 13.
 δυνάμενοι 76, 7. 182, 2.
 δυνάμενος 143, 1.
 δυνάμεως 52, 3.
 δυνάμεως 64, 2. 87, 2.
 δυνάμιν 50, 9. 71, 9. 97, 5.
 139, 1. 145, 8. 197, 4. 8.
 199, 13.
 δύνανται 95, 8.
 δύνασθαι 76, 13. 198, 1.
 δυναστῆαι 49, 16.

- δύναται 82, 14. 95, 13. 96, 6.
 δυνατός 119, 15.
 δύο 56, 14. 64, 7. 91, 8. 106,
 17. 117, 15. 120, 10. 126,
 17. 186, 1. 3. 6.
 δυοῖν 50, 4. 97, 4.
 δυσδαιμονῆσι 70, 12.
 δυσεξάλειπτος 63, 7.
 δυσι 132, 9. 148, 4.
 δύσκολον 135, 14.
 δύσκολος 63, 5.
 δύσληπτον 61, 8.
 δυσσεβής 58, 1.
 δύστηνοι 79, 2.
 δυσφυλακτότατον 54, 10.
 δῶμα 94, 4.
 δώματα 106, 10.
 δωρήματα 139, 4.
 δωρητὸν 66, 15.
 δωροδόκω 165, 12.
 δῶρον 157, 1.
- E.
- Ἐὰ 128, 13.
 ἔαγε 77, 13.
 ἐαθέντα 51, 14.
 ἔαν 59, 13. 118, 15. 123, 13.
 164, 14. 166, 16.
 ἐάση 164, 16.
 ἐασάσιν 80, 9.
 ἐβόλετο 159, 9.
 ἐγγίξιν 138, 7.
 ἐγγύς 126, 13. 142, 6. 147, 8,
 191, 1.
 ἐγλυτέρω 103, 12, 14.
 ἐγένετο 58, 1. 71, 12. *ibid.* 87,
 9.
 ἐγεύσαντο 86, 1.
 ἐγκαταβιῆμεν 166, 13.
 ἐγκαταλείπη 62, 16.
 ἐγκαταμιχθῆ 179, 9.
 ἐγκαταταττόμενα 159, 1.
 ἐγκατατάττοντες 81, 1.
 ἐγκεκλεισμένων 162, 16.
- ἐγκέφαλον 144, 11.
 ἐγκεχυμένος 131, 16.
 ἐγκοπὰς 155, 4.
 ἐγκρύπτεται 97, 2.
 ἐγκύμονα 87, 2.
 ἐγκύμονας 67, 2.
 ἐγκώμια 65, 16.
 ἐγκωμιστικοὶ 66, 4.
 ἐγκώμιον 100, 12. 145, 14.
 ἐγκωμίων 99, 6.
 ἔγραψεν 57, 3. 96, 12. 193, 2.
 Ἐγχειρίδιον 181, 3.
 Ἐγχειρίδιον 181, 8.
 ἐγγέσπαλος 72, 16.
 ἐγγωρεῖ 196, 6. 198, 7.
 ἐδάφης 64, 1.
 ἐδδισεν 69, 11.
 ἔδει 87, 13.
 ἔδοκει 190, 15.
 ἔδοξεν 65, 4. 182, 6.
 ἔδραϊον 154, 1.
 ἔδωκαν 57, 12.
 ἐζήτησε 160, 14.
 ἔθ' ἦτο ἔτι 77, 12.
 ἔθαψε 101, 9.
 ἐθέλειν 145, 2.
 ἐθέλεις 150, 16.
 ἐθέλοις 135, 9.
 ἐθέλοντα 119, 1,
 ἔθει 162, 3.
 ἔθηκε 158, 14. 160, 1.
 ἐθίζει 71, 16.
 ἔθνεσι 187, 6.
 ἔθνος 156, 13.
 εἶδεν 91, 6.
 εἶδεναι 61, 13. 144, 12. 183, 6.
 εἶδες 157, 10.
 εἶδη 182, 1. 3. 5. 199, 12.
 εἶδον 140, 1.
 εἰδοποιίας 104, 5.
 εἶδος 55, 13. 118, 14. 179, 1.
 181, 17. 182, 2.
 εἰδότης 125, 2.
 εἶδες 87, 14. 160, 7. 181, 17.
 εἶδω 77, 11.
 εἶδωλα 149, 4.
 εἶδωλον 69, 14.

- εἰδωλοποίησε 94, 13.
 εἰδωλοποιίας 90, 6.
 εἶδωμεν 185, 2.
 εἶν 166, 17.
 εἶθ' ἔγωγε 92, 7. 107, 8.
 εἰκαῖον 51, 7.
 εἰκὴ 62, 7. 134, 16.
 εἰκόνες 144, 8.
 εἰκοτογραφεῖ 80, 5.
 εἰκός 67, 15. 162, 1.
 εἰκοσι 179, 15.
 εἰκότως 56, 3. 69, 5. 180, 6.
 εἶλχ' ἔγωγε 153, 10.
 εἰμαρμένη 122, 3. 6.
 εἰσοσιφυλλον 65, 13.
 εἶπε 49, 5. 71, 11. 88, 15. 96,
 11. 101, 5. 104, 7. 122, 6.
 εἶπεῖν 59, 10. 61, 10. 109, 16.
 112, 8. 128, 2. 137, 12.
 139, 4. 143, 8. 145, 10.
 159, 4. 164, 4. 180, 15.
 182, 10. 186, 13. 196, 3.
 εἰπέμεναι 121, 1.
 εἶπη 185, 14.
 εἶποι 63, 15. 68, 9. 80, 15.
 96, 3. 7. 163, 15. 183, 4.
 εἶποιμεν 52, 6. 141, 14.
 εἶποιμι 178, 8.
 εἶποις 92, 15.
 εἶπομεν 56, 6.
 εἶπω 178, 15. 179, 1. 4.
 εἶπωμεν 178, 5.
 εἶπων 68, 4. 80, 1. 123, 1.
 εἶρηκα 178, 1. 179, 16.
 εἶρηκασι 199, 4.
 εἶρημένα 86, 10. 190, 9.
 εἶρημένε 82, 6.
 εἶρήνη 163, 8.
 εἶρηται 150, 13.
 εἶρητῆς 169, 9.
 εἶρημῶ 110, 6.
 εἶρωνεία 199, 9.
 εἶρωνείας 137, 7.
 εἰσαγωγῆς 116, 12.
 εἰσβολῆ 71, 10. 145, 6.
 εἰσβολῆν 121, 17.
 εἰσβαλῶν 92, 4.
 εἰσδιξαμένη 175, 1.
 εἴσεται 141, 1.
 εἴση 108, 16. 151, 4.
 εἰσόδας 164, 9.
 εἰσπράττειν 128, 11.
 εἰσφέρει 98, 2.
 εἴτα 108, 1. 15. 110, 2. 112,
 14. 120, 12. 195, 4.
 εἶχε 72, 9.
 εἶωθε 106, 16.
 εἰωδῶν 194, 6.
 εἰκάλει 55, 14.
 ἔκαγα 84, 8. 91, 15.
 ἐκάστη 64, 16.
 ἔκατον 53, 10. 105, 14. 180, 2.
 ἔκατος 122, 5. 142, 9. 144, 5.
 165, 17. 180, 2.
 ἐκάστῃ 51, 10. 165, 14. 179, 1.
 ἐκάστοτε 77, 2. 109, 17. 150, 3.
 161, 14.
 Ἐκαταίω 119, 13.
 ἐκάτερον 173, 10. 177, 12.
 ἐκατέρω 124, 7.
 ἐκβαίνομεν 162, 7.
 ἐκβαίνουσι 140, 14.
 ἐκβρασσομένους 156, 7.
 ἐκγόους 164, 15.
 ἐκεῖ 38, 16. 100, 1.
 ἐκεῖσ' 92, 13. ἐκεῖσι.
 ἐκέκλετο 118, 15.
 ἐκέλευε 119, 14.
 ἐκέλευες 106, 9.
 ἐκθανμάζοντες 165, 8.
 ἐκθειάζοντες 164, 4.
 ἐκκαθήραντες 80, 16.
 ἐκλαμβάνει 78, 14.
 ἐκλέγειν 76, 1.
 ἐκλεγμένων 76, 15.
 ἐκλειμμένων 48, 13.
 ἐκλέξαι 77, 5.
 ἐκλέξαντες 87, 14.
 ἐκλέξας 142, 12.
 ἐκλογῆ 64, 12. 76, 14. 124, 10.
 ἐκλύεται 76, 3.
 ἐκμαθεῖν 52, 10.
 ἐκομίσθη 157, 1.
 ἐκόντων 189, 9.

- ἐκόπασε 156, 6.
 ἐκούσα 134, 15.
 ἐκπαθείας 146, 3.
 ἐκπεπονημένος 157, 10.
 ἐκπέφυγεν 103, 1.
 ἐκπίπτει 106, 3.
 ἐκπίπλοντα 147, 9.
 ἐκπίπλων 56, 12.
 ἐκπληκτικόν 97, 2.
 ἐκπλήξαι 85, 3.
 ἐκπλήξει 49, 13.
 ἐκπληροῖ 152, 2.
 ἐκπλήττει 112, 17.
 ἐκπληττόμεθα 141, 7.
 ἐκπληξίς 90, 14.
 ἐκπνέον 66, 11.
 ἐκπώματα 157, 7.
 ἐκπωμάτων 158, 13.
 ἐκρίνε 140, 5.
 ἐκστάσεως 147, 8.
 ἐκστασιν 49, 12.
 ἐκτάδην 155, 12.
 ἐκτείνουσα 174, 17.
 ἐκτησάμην 195, 8.
 ἐκτιμήσαντας 164, 3.
 Ἔκτορες 114, 16.
 ἐκτραγωδηῖσαι 91, 10.
 ἐκτρέβεται 161, 16.
 Ἔκτωρ 118, 15. 119, 7. 186, 4.
 ἐκφαινομένην 50, 5.
 ἐκφερόμενον 131, 14.
 ἐκφεύγειν 61, 3.
 ἐκφλεγόμενον 83, 15.
 ἐκφρονας 148, 12.
 ἐκφυλοὶ 95, 3.
 ἐκχωρεῖν 119, 15.
 ἐκώλυε 123, 14.
 ἔλα 92, 4. 13.
 ἐλάαν 71, 5.
 Ἐλάτεια 175, 11.
 ἐλατλον 52, 4. 99, 7. 150, 11.
 ἐλάτλοσι 56, 16.
 ἐλάτλω 147, 11.
 ἐλατλώμασιν 132, 6.
 ἐλαύνεται 127, 3.
 ἐλάχισον 142, 14.
 ἐλεγε 119, 7. 123, 15.
 ἐλεγκτικώτατος 56, 10.
 ἐλέγχει 142, 6.
 ἐλεγχθήσεσθαι 51, 4.
 ἔλεγχον 128, 14. 182, 11.
 ἐλείποντο 57, 6.
 ἐλεύθερα 162, 1.
 ἐλευθέραν 131, 2.
 ἐλευθερία 161, 10.
 ἐλευθερίαν 109, 8. 127, 8. 11.
 162, 6.
 ἐλευθερίας 98, 4. 148, 9.
 ἐλευθέρους 110, 15.
 ἐλεύθερον 166, 2.
 ἐλεύθερος 165, 11.
 ἐλευθέρως 96, 10. 166, 7.
 Ἐλιφαντίνης 117, 11.
 ἐλθεῖν 164, 15. 195, 2.
 ἐλίξας 153, 11.
 ἔλκει 177, 3.
 Ἐλλάδα 104, 10.
 Ἐλλάδος 98, 10.
 Ἐλληνας 145, 5.
 Ἐλληνες 115, 4.
 Ἐλληνικῆ 171, 2.
 Ἐλληνικῶν 157, 12.
 Ἐλλήνων 72, 1. 94, 11. 98, 4.
 Ἐλλησι 84, 3. 127, 12.
 ἐλλογιματάτων 196, 1.
 ἔλοιο 135, 16.
 ἐλῶν 186, 9.
 ἔμαρψεν 92, 9.
 ἐμάχητο 126, 12.
 ἐμάχητο 106, 7. 117, 8.
 ἐμβαίνει 164, 9.
 ἐμβαλῶν 112, 11.
 ἐμβᾶς 117, 15.
 ἐμβολή 118, 14.
 ἐμβολῆ 135, 13.
 ἐμβολῆν 108, 2.
 ἐμβρέμεται 79, 12.
 ἐμβριδιῖς 67, 16.
 ἐμελλον 195, 9.
 ἐμελοποίησι 122, 10.
 ἐμμέτρως 172, 14.
 ἐμπαθῆς 66, 6. 120, 2.
 ἐμπαθέστερον 118, 8.
 ἐμπαθῆ 95, 14.

- ἔμπαδες 116, 7.
 ἔμπαλι 65, 8. 66, 4. 108, 9.
 151, 9. 155, 12. 158, 7.
 ἔμπειριαν 50, 2.
 ἔμπειρον 62, 14.
 ἔμπειροχόμενα 64, 15.
 ἔμπιπτοι 68, 1.
 ἔμπλων 118, 9.
 ἔμπνευδεις 98, 8.
 ἔμποδιζόμενοι 109, 7.
 ἔμποδιζήσης 116, 13.
 ἔμποιοῦντα 81, 3.
 ἔμπρακτος 82, 4. 95, 2.
 ἔμπρακτότερα 104, 5.
 ἔμπρησμός 84, 11.
 ἔμπροσθεν 86, 10. 111, 12.
 ἔμφανιστικώτερον 126, 2.
 ἔμφασιν 106, 12.
 ἔμφερομένω 76, 11. 83, 7.
 ἔμφρονος 62, 14.
 ἔμφρωνος 162, 11.
 ἔμφύεται 60, 7.
 ἔμφύλιον 114, 8.
 ἔμφύτων 149, 8.
 ἔμφυχα 138, 16.
 ἔμφυχοι 54, 1.
 ἐ 63, 10. 65, 3. 71, 14. 76,
 13. 78, 8. 79, 7. 97, 5. 101,
 12. 106, 1. 114, 11. 115,
 10. 116, 7. 151, 17. 173, 4.
 184, 5. 185, 17. 186, 7.
 ἔνα 57, 13.
 ἔναγώνια 95, 14.
 ἔναγώνιον 74, 3. 116, 13.
 ἔναγώνιος 117, 4.
 ἔναγώνιος 109, 13.
 ἔναγώνιος 105, 12.
 ἔνάληδες 95, 2.
 ἔναλλάξεις 113, 8.
 ἔναλλάττειν 145, 14.
 ἔναλλάττεισι 110, 7.
 ἔναντία 160, 10.
 ἔναντίος 191, 7. Vide τῶναντίον.
 ἔναντίος 77, 7.
 ἔναντίων 60, 15.
 ἔναρα 118, 16.
 ἔναργεια 90, 15.
 ἔναργέστατα 126, 7.
 ἔναργέστερον 94, 13.
 ἔναφανίζεται 103, 5.
 ἔνδίκνυται 86, 8.
 ἔνδικεῖσθαι 110, 17.
 ἔνδιδωσι 154, 13.
 ἔνδως 148, 13.
 ἔνδοαλεν 123, 4.
 ἔνδοιξατο 50, 8.
 ἔνδοξαι 165, 15.
 ἔνδοξος 102, 2.
 ἔνεκα 73, 4. 75, 16. 82, 10. 86,
 4. 98, 1. 100, 1. 126, 6.
 130, 13. 135, 5. 147, 4.
 160, 12. 166, 14.
 ἔνεκλεύσω 48, 15.
 ἔνεργημα 148, 9.
 ἔνεργήματα 149, 6.
 ἔνεργημένων 118, 4.
 ἔνερων 69, 11.
 ἔνεσπαργανωμένοι 162, 5.
 ἔνετίπως 80, 10.
 ἔνεφυσεν 140, 9.
 ἔνεφύτευσαν 130, 1.
 ἔνη 160, 3.
 ἔνθα 53, 14. 66, 10. 72, 2. 73,
 15. 16. 17. 85, 2. 86, 16.
 127, 3. 137, 3. 138, 4.
 ἔνθαδε 72, 13. 98, 13. 121, 4.
 ἔνθεν 138, 14. 139, 1.
 ἔνθενδε 49, 10.
 ἔνθειον 87, 1.
 ἔνθεν 105, 2.
 ἔνθεσιᾶ 94, 4.
 ἔνθεσιᾶν 54, 7.
 ἔνθεσιασμός 90, 10.
 ἔνθεσιαστικόν 64, 6.
 ἔνθεσιαστικῶς 66, 11.
 ἔνθυμήματα 199, 11.
 ἐν 83, 4. 194, 7. 196, 11.
 ἔνα 107, 6.
 ἐνικά 113, 11. 115, 14. 116, 5.
 ἐνοι 90, 7. 174, 12.
 ἐνοίσις 133, 7.
 ἐνόστε 56, 8. 75, 7. 102, 8. 115,
 14. 126, 2. 141, 11. 144,
 13. 154, 14.
 D d

- ἐννόημα 90, 8.
 ἐνοια 67, 7.
 ἐνοιαί 67, 16. 199, 11.
 ἐνοιαν 123, 2.
 ἐνοίας 93, 14.
 ἐνοιών 195, 15. 199, 7.
 ἐνόμισεν 66, 6.
 ἐνομίσθη 176, 11. 185, 10.
 ἐνός 50, 4. 98, 12. 135, 4. 136, 6. 184, 5. 185, 5.
 ἐνοσίχθων 69, 13.
 ἐνότητα 82, 8.
 ἐνσημαίνεσθαι 58, 17.
 ἐνταῦθα 73, 12. 74, 9. 103, 3. 111, 2. 127, 5. 14. 141, 1. 146, 17.
 ἐντάφιον 72, 12.
 ἐντέκη 100, 5.
 ἐντεῦθεν 51, 10. 108, 1. 183, 9.
 ἐντιθείς 99, 1.
 ἐντιθείσα 125, 2.
 ἐντίθησι 148, 11.
 ἐντίκτωσι 164, 16.
 ἐντός 130, 2. 7.
 ἐντροχί 161, 1.
 ἐντρόφων 149, 12.
 ἐντυγχάνουσιν 48, 2.
 ἐνύπνια 75, 15.
 Ἐνυῶ 93, 10.
 ἐξ 179, 8.
 ἐξαιρέσεις 151, 7.
 ἐξαιρήσεις 82, 3.
 ἐξαιρήτης 98, 8. 118, 12.
 ἐξακέεται 115, 5.
 ἐξαμαυροῖ 103, 7.
 ἐξαμερές 179, 15.
 ἐξαπίτης 119, 5.
 ἐξευγερόμενον 118, 10.
 ἐξεδίχεται 156, 7.
 ἐξείδηκε 145, 16.
 ἐξεί 173, 10. 12.
 ἐξεργασμένων 188, 13.
 ἐξείργασται 71, 1.
 ἐξείς 162, 8.
 ἐξεμίλιν 53, 6.
 ἐξευγεκίῳ 67, 14.
 ἐξευχεθῆν 50, 6.
 ἐξεργασία 191, 6.
 ἐξερίσματα 154, 1.
 ἐξετηκότας 56, 4.
 ἐξετηκότες 56, 3.
 ἐξείεν 183, 3.
 ἐξετάζειν 191, 11.
 ἐξετέλεισσαν 65, 15.
 ἐξεφώτισε 94, 6. 98, 10.
 ἐξήγησιν 190, 16.
 ἐξήλθον 114, 16.
 ἐξήνεγκε 106, 14.
 ἐξῆς 53, 8. 58, 16. 69, 7. 75, 5. 92, 7. 100, 15. 108, 16. 115, 5. 131, 3. 136, 7. 137, 3. 138, 3. 176, 2. 184, 3.
 ἐξῆφθαι 115, 11.
 ἐξίγησιν 108, 4.
 ἐξομαλίσσης 109, 2.
 ἐξοχὰς 80, 15.
 ἐξοχή 49, 8.
 ἐξοχήν 78, 12.
 ἐξοχον 103, 12.
 ἐξυβρισμένα 159, 12.
 ἔξω 136, 15. 142, 1.
 ἔξωθεν 62, 17. 112, 10. 130, 10. 135, 8. 184, 8.
 ἐξωμαλισμένα 74, 9.
 ἐξωνεύεται 142, 10.
 εἰοικαμεν 162, 2.
 εἰοικασί 61, 1.
 εἰοικε 54, 9. 85, 13. 126, 17. 143, 4.
 ἐπαγομίνοις 152, 11.
 ἐπάγασα 140, 7.
 ἐπάγασιν 149, 3.
 ἐπαθεν 145, 2.
 ἐπαθλα 161, 14.
 ἐπαινεῖν 48, 14.
 ἐπαινετικοὶ 66, 4.
 ἐπαινετόν 125, 12.
 ἐπαίονα 166, 14. 184, 6.
 ἐπαινόμενοι 122, 15.
 ἐπαίονα 123, 2.
 ἐπαινῶν 56, 15.
 ἐπαίρεται 62, 11.
 ἐπαλλήλοι 128, 17.
 ἐπαλλήλοισ 139, 10. 155, 3.

- ἐπαλλήλω 108, 1.
 ἐπαλλήλων 74, 11.
 ἐπαναγκάζη 119, 11.
 ἐπαναφορὰς 107, 12.
 ἐπαναφορῶν 108, 7.
 ἐπάνεμι 85, 8.
 ἐπαίδειν 124, 16.
 ἐπανίστασθαι 59, 14.
 ἐπανιτέον 144, 7.
 ἐπάνω 50, 1. 142, 4.
 ἐπαρχομένοις 180, 17.
 ἐπαφρόδωτος 137, 12.
 ἐπεγείρουσι 113, 8.
 ἐπεγέρσει 129, 15.
 ἐπεδείξατε 114, 7.
 ἐπιεί 48, 14. 50, 13. 57, 17.
 63, 15. 66, 13. 78, 2. 97,
 13. 107, 10. 115, 11. 125,
 6. 141, 6. 145, 7. 178,
 3.
 ἐπειδὴν 146, 3.
 ἐπίγει 160, 7.
 ἐπειδὴ 56, 14. 57, 7. 71, 9. 72,
 8. 76, 8. 82, 16. 96, 10.
 98, 8. 124, 6. 129, 15. 136,
 1. 139, 3. 143, 15. 147,
 15.
 ἐπειδήπερ 101, 6. 138, 10.
 ἐπειδ' 115, 15.
 ἐπεισάγηται 81, 10.
 ἐπεισιόντα 164, 5.
 ἐπεισκυκλόμενα 81, 9.
 ἐπεισκυκλῶν 112, 11.
 ἐπεισόδια 73, 9.
 ἐπειτα 60, 17. 69, 12. 111, 9.
 115, 15. 117, 13. 16.
 ἐπίετοι γε 135, 5. 150, 15. 166,
 8.
 ἐπεκράτησα 194, 6.
 ἐπεκτείνας 123, 1.
 ἐπεκτείνης 151, 9.
 ἐπελθεῖν 159, 2.
 ἐπεινεχθῆναι 186, 4.
 ἐπεινεχθῆναι 186, 1.
 ἐπίσει 79, 9. 116, 2.
 ἐπιγαλκῶς 195, 12.
 ἐπίγραψαι 84, 1.
 ἐπίεσρεψεν 120, 14.
 ἐπίχει 52, 7. 66, 14. 72, 2.
 161, 5.
 ἐπιχειρήσαν 187, 7. 190, 3.
 ἐπιχειρήσει 79, 14. 192, 8.
 ἐπιχόντων 167, 4.
 ἐπίδασιν 81, 11.
 ἐπίδωσασιν 187, 5.
 ἐπιβλέπεις 69, 16.
 ἐπιβολῇ 140, 11.
 ἐπιβουλῆς 102, 2.
 ἐπιγέγραπται 181, 3.
 ἐπίγεια 172, 2.
 ἐπιγείως 172, 3.
 ἐπιγείων 198, 14.
 ἐπιγέννημα 61, 9.
 ἐπιγιγνομένοις 187, 8.
 ἐπιγιγνώσκειται 126, 3. 134, 9.
 ἐπιγραφή 193, 4.
 ἐπιδεικτικά 66, 1.
 ἐπιδεικτικοῖς 85, 6.
 ἐπιδεικτικός 138, 3.
 ἐπιδεικτικῶς 189, 8.
 ἐπιδεικτικῶς 137, 15.
 ἐπιδείξομεν 176, 3.
 ἐπιδέξιός 137, 10.
 ἐπιδεύσα 77, 20.
 ἐπιδέχασθαι 111, 4.
 ἐπιδεχομένῳ 53, 13.
 ἐπιδημίαν 187, 4.
 ἐπιδόρθωσις 199, 8. 13.
 ἐπίδοσιν 48, 11.
 ἐπιζητεῖ 78, 5.
 ἐπιζητῆσι 90, 16.
 ἐπιδρώσκει 69, 3.
 ἐπιθυμίας 163, 10. 16 5.
 ἐπιθυμιῶν 130, 5.
 ἐπικαιρον 105, 10. 123, 6.
 ἐπικαταβάντες 146, 6.
 ἐπικείμενα 137, 9.
 ἐπικινδυνότερα 51, 12.
 ἐπικλείουσι 174, 1.
 ἐπικλύσειαν 166, 10.
 ἐπικυρία 102, 14.
 ἐπικυρίαν 129, 15.
 Ἐπικυρος 197, 2.
 ἐπικρατήση 102, 9.
 D d 2

- ἐπικρατῆσαν 150, 4.
 ἐπικρῆναι 144, 5.
 ἐπικρίνοιτε 84, 15.
 ἐπικρίσις 135, 12.
 ἐπικρῖσι 61, 7.
 ἐπιλαιδάρονται 58, 7.
 ἐπιλέλησμαι 75, 1.
 ἐπιλογίσαιτο 52, 11.
 ἐπιλόγοις 85, 4.
 ἐπίλογος 73, 13.
 ἐπιμεληθέντες 191, 16.
 ἐπιμίξαντες 187, 6.
 ἐπιμοῆ 83, 9.
 ἐπίμορον 84, 12.
 ἐπίνατο 146, 8.
 ἐπινοεῖν 131, 14.
 ἐπινοητικός 56, 9.
 ἐπίνοια 140, 14.
 ἐπίνοιας 48, 14. 199, 2. 3.
 ἐπιόντος 130, 15.
 ἐπιπέδα 103, 10.
 ἐπιπνέομενοι 87, 6.
 ἐπίπνοιαν 87, 3.
 ἐπιπνοίας 199, 3.
 ἐπιπολάζοντα 154, 9.
 ἐπιπολύ 121, 14.
 ἐπιπροσθεῖ 127, 15.
 ἐπιπροσθεῖναι 160, 13.
 ἐπιρῶσι 81, 12.
 ἐπίσει 91, 1.
 ἐπισκεπτεῖν 62, 6.
 ἐπισκέψαιτο 51, 5.
 ἐπισκεψάμενοι 192, 4.
 ἐπισκέψασθαι 194, 16.
 ἐπισκεψάμεθα 49, 1. 64, 16. 76,
 7.
 ἐπισκοπεῖσθαι 191, 9.
 ἐπισκοπῆ 63, 2.
 ἐπισκοτεμένων 141, 8.
 ἐπισσεύεσθαι 118, 16.
 ἐπίστασιν 149, 4.
 ἐπιστήμην 61, 7.
 ἐπιστήμης 51, 13. 184, 14. 15.
 ἐπιστήμονα 49, 6.
 ἐπιστολή 192, 14.
 ἐπιστολῆν 193, 1. 5.
 ἐπιστολῆς 147, 11.
 ἐπιστρέφομαι 125, 11.
 ἐπισυναγόμενα 115, 14.
 ἐπισυνεδεμένα 155, 5.
 ἐπισυνέθηκαν 80, 16.
 ἐπισυνδέσει 76, 12.
 ἐπισύνδεσις 151, 17.
 ἐπισυντιθεμένων 115, 7.
 ἐπισυγρῆναι 116, 3.
 ἐπισφαλή 134, 6.
 ἐπίτασις 147, 15.
 Ἐπιτάφιον 137, 16.
 Ἐπιταφίον 122, 1.
 ἐπιτελευμένων 156, 16.
 ἐπιτηδεύειν 105, 7.
 ἐπιτηδεύμα 124, 13.
 ἐπιτηδεύμασι 162, 3.
 ἐπιτηδευμάτων 63, 10.
 ἐπιτηδεύοντας 67, 13.
 ἐπιτιδέσθαι 91, 12.
 ἐπιτιμῶν 52, 12.
 ἐπιτολμῶντος 93, 5.
 ἐπιτυχεύοντος 91, 11. 135, 8.
 ἐπιτυχῆς 110, 11.
 ἐπιτυχίας 60, 14.
 ἐπιφάνειαν 94, 2.
 ἐπιφέρει 150, 8.
 ἐπιφερόμενος 65, 14.
 ἐπιφθίγγεται 69, 6.
 ἐπιφλέγῃσι 136, 3.
 ἐπίφορον 60, 11.
 ἐπιφωνεῖ 57, 10.
 ἐπίχαρις 138, 7.
 ἐπιχωρεῖν 96, 13.
 ἐπιχειρημάτων 191, 14.
 ἐπιχειρήσας 138, 9.
 ἐπιχειρήσῃσι 95, 16.
 ἐπιχειρῶν 132, 6.
 ἐποίησαντο 189, 15.
 ἐποίησεν 59, 7. 69, 14. 70, 14.
 79, 17. 105, 5. 150, 10.
 151, 3. 10. 158, 10.
 ἐποικοδομήσει 149, 17.
 ἐποικονομίαν 81, 13.
 ἐποίων 173, 1.
 ἐπορεξάμενοι 140, 1.
 ἔπος 80, 8.
 ἐποτρύνει 92, 1.

- ἡπερανοίς 172, 3.
 ἡπες 80, 9.
 ἡπεπι 58, 13.
 ἡπρισθέντο 156, 14.
 ἡπρωτευσαν 49, 10.
 ἡπλά 92, 8. 93, 6. 8.
 ἡπλαντ' 92, 11. pro ἡπλαντο.
 ἡπλόασεν 77, 10.
 ἡπῶν 177, 11. 179, 13.
 ἡρανος 152, 8.
 ἡρατοδίνης 135, 10.
 ἡργα 51, 1. 79, 2. 110, 9. 114,
 10. 147, 8.
 ἡργάζεται 108, 14. 160, 9.
 ἡργοις 93, 1.
 ἡργον 97, 14. 158, 15.
 ἡργυ 197, 6.
 ἡργω 122, 1.
 ἡργων 81, 13. 121, 2. 143, 10.
 194, 7.
 ἡρεῖς 147, 2.
 ἡρευαν 197, 3.
 ἡρημαμένω 74, 15.
 ἡριδος 68, 9. 161, 12.
 ἡριννύας 91, 6. 95, 7.
 ἡριννύων 95, 10.
 ἡρις 88, 8.
 ἡρμῶν 57, 11.
 ἡρηκείας 60, 12. 158, 16. 191, 7.
 ἡρηκτικὰ 113, 9.
 ἡρμῶνος 188, 16.
 ἡρμοκράτην 57, 14.
 ἡρμωνος 57, 15.
 ἡρύκει 79, 16. 80, 2.
 ἡρῶ 195, 5.
 ἡρῶντας 78, 10.
 ἡρωτα 140, 9.
 ἡρωτας 91, 9.
 ἡρωτήσεις 104, 4.
 ἡρώτησις 105, 9.
 ἡρωτικάς 77, 1.
 ἡρωτος 56, 11.
 ἡρωτῶμενοι 105, 11.
 ἡσάλπιγγεν 69, 10.
 ἡσθεσῶν 109, 4.
 ἡσημεώσατο 179, 6.
 ἡδ' ὅπως 114, 1.
 ἡδ' ὅτε 118, 11. 144, 15.
 ἡσεμμένα 111, 14.
 ἡσεμμένων 105, 15.
 ἡσπασε 139, 5.
 ἡσπίρα 80, 14.
 ἡσσυμένως 117, 8.
 ἡσρήξει 68, 7.
 ἡσιῶχον 53, 1.
 ἡσφαζον 146, 7.
 ἡσχ' 147, 11. pro ἡσχι. vid ἡχι.
 ἡσχι 174, 7.
 ἡσχηκε 186, 13.
 ἡταῖρε 49, 2. 69, 16. 71, 13.
 118, 1.
 ἡταῖρον 192, 5. 194, 11.
 ἡτερα 81, 9.
 ἡτέροις 81, 9. 91, 11.
 ἡτερον 76, 6. 90, 12. 13. 104,
 12. 105, 4. 117, 14.
 ἡτέρω 132, 2. 135, 4. 151, 17.
 197, 9.
 ἡτέρως 160, 16.
 ἡτέρω 59, 6. 107, 7.
 ἡτέρωθεν 67, 4. 114, 17.
 ἡτέρων 87, 7. 105, 11.
 ἡτέρως 51, 4. 94, 5.
 ἡτέρωσι 193, 9.
 ἡτίσι 57, 1. 7.
 ἡτι 51, 10. 52, 13. 54, 3. 65,
 13. 71, 14. 74, 8. 80, 1.
 84, 8. 87, 9. 89, 4. 100, 2.
 3. 9. 111, 15. 112, 4. 116,
 13. 118, 11. 124, 8. 14.
 129, 2. 133, 5. 9. 137, 13.
 15. 138, 9. 139, 14. 141, 5.
 142, 9. 146, 9. 11. 15. 148,
 2. 151, 12. 152, 5. 154, 9.
 155, 6. 157, 6. 162, 4. 165,
 10. 166, 2.
 ἡτι γὰρ μὴν 161, 13.
 ἡτι τοίνυν 106, 1. 176, 5.
 ἡτύχανον 146, 15.
 ἡτυμολογίας 180, 14. 182, 10.
 ἡτυχεν 134, 16.
 ἡυ 136, 5. 192, 11.
 ἡυθελίας 52, 8.
 ἡυθελος 188, 7.
 D d

- Εὐβέλω 188, 9.
 εὐγένεια 137, 7.
 εὐγενεῖς 160, 9.
 εὐγενὲς 54, 14.
 εὐγενέστατοι 150, 13.
 εὐγενέστερον 62, 10.
 εὐδαιμονίαν 127, 11.
 εὐεργεσίαις 145, 5.
 εὐεργεσίαν 49, 4.
 εὐηχον 116, 8.
 εὐθύ 155, 12.
 εὐθύνας 89, 11.
 εὐθύς 50, 8. 71, 10. 82, 3. 101, 8. 107, 11. 109, 4. 111, 7. 119, 11. 123, 8. 140, 9. 145, 6. 146, 8. 151, 8. 154, 6. 162, 10.
 εὐκαιρα 128, 8.
 εὐκαίρως 112, 15.
 εὐκαμπῆς 137, 15.
 εὐκαταφρόνητον 53, 12.
 εὐκλείαις 49, 11.
 εὐκλείας 88, 9.
 Εὐκλείδης 187, 13. 189, 16.
 εὐλόγως 147, 5.
 εὐμέλειαν 122, 11.
 εὐμελείας 149, 11.
 εὐμετρίαν 177, 17.
 εὐμορφότερα 176, 1.
 εὐπάλαιστον 137, 8.
 εὐπίνειαν 124, 14.
 Εὐπτόλιδι 99, 11.
 εὐπτόρισον 141, 14.
 εὐρεθείη 142, 15.
 εὐρεθήσεται 120, 5.
 εὐρεῖν 164, 2.
 εὐρεμα 173, 10.
 εὐρίστως 50, 2.
 εὐρετής 178, 3.
 εὐρήσει 104, 15.
 εὐρήσεται 99, 12.
 εὐρήσων 72, 11.
 εὐρήσασιν 69, 7.
 Εὐριπίδης 91, 9. 93, 16. 94, 5. 153, 1. 7.
 εὐρίσκειται 65, 7. 113, 12. 197, 1.
 εὐρίσκοιτο 62, 8.
 εὐροί 175, 6.
 εὐρομεν 106, 10.
 εὐρυθμίας 174, 16.
 εὐρυθμότερος 172, 10.
 Εὐρυλόχην 106, 8.
 εὐρώεντα 69, 15.
 εὐτόχη 137, 11.
 εὐτελισμοῖς 82, 1.
 εὐτυχεῖν 52, 3.
 εὐτυχῆς 101, 7.
 εὐτυχίας 52, 7.
 εὐτυχεύοντας 100, 2.
 εὐφοροί 161, 2.
 εὐχεται 72, 7.
 εὐχονται 79, 5.
 εὐωχίαις 85, 12.
 ἐφάνη 47, 4.
 ἐφαντάσθη 91, 7. 93, 2.
 ἐφαπτόμενον 47, 5.
 ἐφαπτόμενος 59, 3.
 ἐφαπτομένων 149, 9.
 ἔφασκεν 162, 9.
 ἐφεῖται 84, 3.
 ἐφελκύσασθαι 161, 11.
 ἐφεξῆς 97, 11. 196, 5.
 ἐφίετο 93, 1.
 ἐφεςώς 111, 8.
 ἔφη 75, 10. 130, 12. 161, 6. 162, 2. 6. 173, 6.
 ἐφηδύνας 94, 5.
 ἐφηδυνόμενον 137, 5.
 ἔφην 52, 11. 75, 7. 78, 11. 94, 16. 97, 12. 100, 10. 128, 7. 139, 12. 143, 13. 149, 6. 163, 5. 166, 11. 181, 12.
 ἔφθακεν 119, 8.
 ἐφιέμενοι 54, 11.
 ἐφίεσθαι 134, 4.
 ἐφικτὰ 148, 6.
 ἐφορμήσῃσι 69, 7.
 ἐφύσαθ' 114, 6. pro ἐφύσασθε.
 ἐχέγλυα 188, 12.
 ἔχει 60, 1. 61, 16. 79, 6. 83, 15. 86, 16. 94, 16. 126, 8. 137, 5. 139, 5. 6. 140, 16. 147, 3. 152, 1. 160, 16.

175, 5. 176, 16. 177, 5.
 178, 11. 179, 5. 11. 16.
 181, 8. 185, 16. 197, 8. 199,
 13.
 ἔχειν 61, 1. 62, 4. 67, 10. 125,
 14. 127, 12. 153, 16. 159,
 15. 181, 6. 9. 184, 7.
 ἔχειν 182, 11.
 ἔχειται 110, 14. 111, 5. 14.
 ἔχεις 98, 5.
 ἔχη 121, 15.
 ἐχθρός 107, 14.
 ἔχοι 62, 7.
 ἔχομεν 49, 4. 76, 6.
 ἐχόμενος 191, 6.
 ἔχον 51, 4. 185, 5.
 ἔχοντι 147, 11.
 ἔχοντα 192, 10. 195, 6.
 ἔχοντες 79, 4. 199, 1.
 ἐχόντων 62, 3.
 ἔχουσα 184, 1.
 ἔχουσαι 130, 2.
 ἐχέση 192, 14.
 ἔχεσι 79, 2. 3. 122, 1. 145, 8.
 197, 14.
 ἔχω 164, 2. 194, 14.
 ἐχώμεθα 86, 13.
 ἔχων 59, 2. 8. 84, 12. 92, 5. 8.
 120, 5. 136, 11. 184, 6.
 ἐχώρησι 71, 10.
 ἐψηφίσατο 96, 11.
 ἐψυκται 83, 16.
 ἐψύχιστο 119, 6.
 ἐωθῆντο 106, 7.
 ἔωντα 138, 13.
 ἔως 126, 10. 12. 13.

Z.

Zεῖ 131, 16.
 Ζισάσης 156, 3. 4.
 Ζισή 130, 3.
 Ζεῦ 72, 3.
 Ζεύς 54, 1. 72, 12.
 Ζήλον 89, 1. 191, 8.
 Ζήλω 166, 15.

ζηλοτυπίας 109, 15.
 ζηλέντων 87, 5.
 ζήλων 63, 10.
 ζήλωσις 86, 12.
 Ζῆν 72, 6. 122, 12. 17.
 Ζήνωνι 198, 2.
 Ζητεῖται 143, 11.
 Ζητεῖτωσαν 183, 5.
 Ζητημάτων 195, 16.
 Ζητητικὸς 196, 2.
 Ζητῦμενος 83, 10. 112, 15.
 Ζωγραφίας 103, 8.
 Ζώϊλος 75, 10.
 Ζῶντες 197, 14.
 Ζῶον 140, 5. 182, 3. 184, 13.
 15.
 Ζῶν 160, 5.
 Ζῶνι 198, 9.

H.

Ἡγαγεν 195, 7.
 ἠγεμόνα 122, 13. 17.
 ἠγεμόνας 102, 4.
 ἠγεμόνος 119, 5.
 ἠγήσαιο 58, 11.
 ἠγήσαιο 52, 14.
 ἠγήσαντο 187, 10.
 ἠγήσατο 66, 7.
 Ἡγησίω 54, 6.
 ἠγνοίησεν 71, 6.
 ἠδῆος 55, 11.
 ἠδεται 144, 6.
 ἠδέως 121, 16. 122, 13. 17.
 ἠδη 61, 1. 64, 8. 73, 5. 88, 5.
 90, 9. 95, 5. 126, 4. 131,
 10. 163, 14. 16. 165, 14.
 191, 16.
 ἠδιστε 50, 10. 57, 16.
 ἠδίων 121, 12.
 ἠδοναί 60, 13.
 ἠδονάς 161, 2.
 ἠδονῆ 147, 13.
 ἠδονῆν 129, 8.
 ἠδονῆς 86, 1. 124, 5. 126, 6.
 148, 8. 165, 17. 166, 14.
 ἠδὺ 137, 5.
 B d 4

- ἡδυνήθη 175, 8.
 ἡδυπαθείας 159, 9.
 ἡδύσματα 159, 11.
 ἡεροειδῆς 69, 1.
 ἡέρος 72, 3.
 ἡδικῆς 200, 2.
 ἡδικόν 137, 4.
 ἡδικῶς 76, 4.
 ἡδολογεμένη 76, 5.
 ἡθοποιία 199, 9.
 ἡθός 76, 3. 124, 5.
 ἡθῶν 87, 15.
 ἡθμεν 106, 9.
 ἡϊόνεσσι 113, 15.
 ἡκειν 195, 5.
 ἡκισα 47, 5. 57, 13. 66, 3. 91,
 13. 131, 11. 133, 14. 134,
 14. 138, 3. 186, 11.
 ἡκωσεν 62, 13. 89, 6.
 ἡκρωτηριασμένοι 127, 7.
 ἡλθε 175, 12.
 ἡλικίαν 164, 15.
 ἡλικίας 186, 12.
 ἡλικιῶν 63, 10.
 Ἠλιόδωρον 180, 17. 190, 7.
 Ἠλιόδωρος 174, 8. 181, 8. 188,
 3.
 Ἠλιος 92, 3.
 ἡλίω 74, 6. 103, 6.
 ἡμαρ 162, 13.
 ἡμάρτετε 98, 3. 11.
 ἡμαρτηκέμεν 100, 11.
 ἡμαρτημένος 143, 7.
 ἡμαρτον 98, 6.
 ἡματωμένοι 146, 9.
 ἡμενος 69, 2.
 ἡμέρας 75, 13. 117, 16.
 ἡμισυ 162, 12. 180, 10.
 ἡμιτελῶς 194, 10.
 ἡνάγκασεν 91, 8.
 ἡναγκασμένα 111, 15.
 ἡνδραποδισμένοι 165, 17.
 ἡνίας 92, 2. 9.
 ἡνικ' 88, 12. 95, 3. 110, 10.
 ἡνίκα 119, 10. 130, 17. 165,
 8.
 ἡνωμένα 111, 16. 116, 3.
 ἦκεν 79, 4.
 Ἡρακλία 57, 17.
 Ἡρακλείδας 119, 15.
 Ἡρακλείδης 58, 2.
 Ἡράκλεις 58, 15.
 Ἡρακλῆς 153, 2.
 ἡρμειν 138, 12.
 ἡρμῆν 107, 9.
 ἡρετο 104, 15.
 Ἡριγόνη 135, 10.
 ἡρκιάδην 68, 3.
 ἡρξάτο 180, 12. 181, 16.
 ἡρξάντο 174, 7.
 Ἡρόδοτα 126, 8.
 Ἡρόδοτειον 59, 15. 106, 2. 146,
 13.
 Ἡρόδοτος 87, 8. 117, 12.
 Ἡρόδοτω 123, 3.
 Ἡρόδοτῳ 110, 13. 155, 16.
 ἡρωες 58, 4.
 ἡρωϊκά 71, 16.
 ἡρωϊκόν 175, 7.
 ἡρωϊκωτάταις 93, 6.
 ἡρώων 150, 14.
 ἡρώος 72, 7.
 ἡρώος 175, 13.
 ἡρώσι 73, 12. 89, 10. 142, 16.
 Ἡσιόδειον 69, 10.
 Ἡσιόδον 88, 8.
 Ἡσιόδα 69, 11.
 ἡσσον 146, 8.
 ἦτοι 184, 5.
 ἦταν 96, 10. 100, 13.
 ἦτιᾶδαι 88, 10.
 ἦτιμημένος 100, 8.
 ἦτιον 58, 8. 9. 85, 9. 106, 11.
 135, 2.
 Ἡφαισίων 180, 12. 16. 183, 15.
 Ἡφαισίῳ 174, 8.
 Ἡφαίστῳ 197, 10.
 ἦχον 174, 16.
 ἦχων 149, 1.
 Θ.
 Θάλασσα 71, 7.

- Θαλάσση 117, 11.
 Θαλάσσης 156, 4.
 Θανάτωιο 79, 13. 80, 7.
 Θάνατον 93, 13. 119, 2. 122, 6.
 Θάνατος 70, 13.
 Θανάτων 165, 15.
 Θάπλιτος 94, 9.
 Θάρρων 66, 8.
 Θάτερα 64, 10.
 Θάτερον 52, 5.
 Θατίρη 56, 6. 97, 5. 138, 11.
 Θατέρων 114, 12.
 Θάτλον 139, 7.
 Θαύμα 78, 17. 160, 15.
 Θαυμάζειν 57, 15. 62, 9.
 Θαυμάζεις 78, 3.
 Θαυμάζεται 67, 6. 142, 8. 143, 9.
 Θαυμάζομεν 141, 3.
 Θαυμαζομένω 63, 13.
 Θαυμάζουσι 62, 2.
 Θαυμάσιον 49, 15. 150, 7.
 Θαυμαστή 57, 3. 102, 14. 158, 7.
 Θαυμαστόν 67, 14. 141, 15. 148, 9. 149, 3.
 Θαυμασώς 101, 15. 124, 11.
 Θιάσαομαι 91, 7.
 Θιατάς 140, 7.
 Θιάτρον 89, 9.
 Θήητρον 116, 2.
 Θίηται 159, 10. 196, 7.
 Θίησιο 121, 1.
 Θίησον 178, 2.
 Θίηος 59, 9.
 Θίησι 71, 9.
 Θίηως 129, 3.
 Θίηλητρον 149, 4.
 Θίηλιτε 122, 17.
 Θίηλη 138, 7.
 Θίηλοις 108, 12.
 Θίηλων 59, 9.
 Θίηματα 132, 13.
 Θίημει 65, 11.
 Θίημιστοκλής 187, 17.
 Θίημιτόν 139, 4.
 Θίηόδωρος 55, 13.
 Θεοί 69, 15.
 Θεοῖς 49, 4.
 Θεοῖσι 77, 6. 79, 4.
 Θεόκριτος 135, 8.
 Θεομαχίαν 70, 15.
 Θεομαχίας 69, 9.
 Θεόν 132, 4.
 Θεόντων 109, 5.
 Θεόπεμπλια 139, 3.
 Θεόπομπος 156, 10.
 Θεοπόμπη 125, 12.
 Θεός 71, 11. 123, 5. 174, 3. 4.
 Θεῶ 98, 9. 132, 2. 142, 7. 172, 1.
 Θεῶς 70, 10. 11. 98, 15. 194, 4. 198, 13.
 Θεόφιν 73, 16.
 Θεοφορεῖται 94, 3.
 Θεοφορῆνται 86, 14.
 Θεόφρατος 127, 17.
 Θεραπειῶν 197, 11.
 Θεροπούλαις 146, 13.
 Θεροδέτης 71, 8.
 Θετόν 69, 11. 109, 10.
 Θεῶν 69, 3. 7. 70, 8. 13. 199, 1.
 Θεῶν ὡς πρὸς 198, 6.
 Θεωρία 173, 9.
 Θεωρία 140, 11.
 Θεωρίαν 52, 14. 177, 15.
 Θεωρίας 147, 5. 178, 13. 190, 12.
 Θήβαις 93, 6.
 Θήλειαν 123, 5.
 Θήρηαι 165, 15.
 Θήηουσι 59, 11.
 Θίηγάοντες 93, 9.
 Θίησκοτος 94, 8.
 Θίητὰ 70, 2. 165, 8.
 Θίητοῖσι 69, 14.
 Θίητόν 184, 14. 15.
 Θίητῆ 142, 4.
 Θίηῶ 79, 9.
 Θίηρόβη 175, 15.
 Θεκυδίδης 89, 1. 111, 16. 117, 2. 146, 4.
 Θέρμοι 93, 7.

- θρασιῶν 127, 17.
 θρασύλλη 191, 2.
 θρέψαι 161, 9.
 θρηϊκίης 125, 11.
 θρόνος 69, 12.
 θρυλλημένω 161, 6.
 θρώσκεισι 91, 3.
 θυλάκια 158, 13.
 θυλάκοι 157, 15.
 θυλάκος 158, 9.
 θυμικῶς 83, 15.
 θυμὸν 120, 10.
 θυμὸς 127, 15. 130, 3.
 θυμῷ 102, 9. 129, 15. 130, 6.
 θυμῶ 88, 4. 119, 5.
 θυῶν 113, 15.
 θύραις 120, 8.
- 1.
- Ἰαμβικὸν 179, 2. 8.
 ἰάται 128, 5.
 ἰαχεῖ 69, 12.
 ἰδέαι 81, 13.
 ἰδέαις 64, 2.
 ἰδέαν 64, 16. 130, 1.
 ἰδέας 109, 10. 149, 10. 196, 9.
 ἰδέειν 187, 3. 196, 11.
 ἰδέν 69, 1.
 ἰδέσθαι 72, 4.
 ἰδέων 192, 4. 10.
 ἰδία 122, 4.
 ἰδία 74, 15. 128, 9.
 ἰδίας 150, 16.
 ἰδιον 73, 5. 74, 5. 93, 12. 125,
 3. 163, 6.
 ἰδίω 89, 15.
 ἰδίω 167, 2. 190, 13.
 ἰδίωμα 80, 11.
 ἰδίων 56, 11. 89, 8.
 ἰδίως 101, 16.
 ἰδιωτεύει 126, 14.
 ἰδιώτην 126, 14.
 ἰδιωτικὸν 156, 9.
 ἰδιωτισμὸς 126, 2.
 ἰδιωτῶν 136, 14.
- ἰδμεν 173, 7.
 ἰδρῦμενον 123, 13.
 ἰδρῶς 77, 17.
 ἰδωμεν 176, 9.
 ἰει 92, 8.
 ἱερεῖα 157, 14.
 ἱερείων 158, 2.
 ἱεροῖς 59, 11.
 ἱερὸν 123, 4.
 ἱερῶν 87, 5.
 ἰζηματα 74, 10.
 ἰθι 124, 7.
 ἱκανῆ 51, 11. 161, 10.
 ἱκανὸν 103, 1.
 ἱκανὸς 56, 8. 121, 16.
 ἱκανῶς 153, 1.
 ἱκετεύω 91, 1.
 ἰκει 77, 13.
 Ἰλιάδος 73, 13. 74, 1.
 Ἰλιακοῖς 74, 8.
 Ἰλιακῶν 70, 9. 73, 8.
 ἱμῆρῶν 77, 9.
 ἰξαι 117, 16.
 Ἰοκάστη 114, 12.
 ἰοτος 71, 4.
 Ἰουδαίων 71, 8.
 ἰππευεῖ 92, 13.
 ἰπποι 69, 3. 7.
 ἰπποῖς 92, 17.
 ἰππον 116, 16. 182, 4.
 ἰππων 116, 15.
 ἰππων 176, 10.
 ἰσα 164, 7.
 Ἰσαῖος 171, 2.
 ἰσασι 177, 6. 14.
 ἰσδάγει 77, 8.
 ἰση 183, 7.
 ἰδμόν 129, 5.
 ἰσμεν 150, 14.
 ἰσοδρομῆσα 93, 1.
 ἰσῶθει 140, 1.
 Ἰσοκράτειοι 108, 12.
 Ἰσοκράτης 145, 12.
 Ἰσοκράτης 57, 2. 145, 1. 171,
 3.
 Ἰσοκράτης 57, 6.
 ἰσον 74, 8. 180, 10.

ἴσος 77, 6.
 ἴσησι 118, 4.
 ἴσῳ 79, 12.
 ἴστορα 88, 16.
 ἴστοραις 85, 6.
 ἴστορίας 190, 2.
 Ἴτρον 141, 4.
 ἰχία 91, 17.
 ἰχθύν 107, 2. 124, 14.
 ἰχθύοιμεν 48, 10.
 ἰχυρά 63, 6.
 ἰχυράν 63, 13.
 ἰχυροποιῶσα 83, 8.
 ἴσως 48, 12. 61, 10. 71, 13.
 87, 13. 88, 6. 95, 13. 103,
 8. 144, 3. 156, 3.
 ἴταμόν 59, 1.
 ἴχνη 191, 4.
 ἴχθος 196, 13.
 ἰών 107, 9.
 Ἰων (Χῖος) 135, 17.
 Ἰωνες 110, 15. 111, 3. 6.
 Ἰωνικόν 175, 13. 16. 179, 2.
 Ἰωνος 136, 7.

Κ.

Καδέκασον 166, 4.
 Κάδοι 115, 2.
 καθάπερ 60, 14. 61, 13. 65, 7.
 76, 13. 83, 11. 95, 6. 98,
 8. 122, 10. 132, 14. 147,
 13. 151, 16. 152, 15. 189,
 15. 190, 3.
 καθαραί 133, 14.
 καθαραί 61, 6.
 καθαρῶς 85, 16.
 καθαρὸν 132, 15. 133, 3. 141,
 6.
 καθείδεν 59, 13.
 καθέστηκον 194, 3.
 καθεστῶς 83, 15.
 καθήκει 49, 2.
 καθιείς 99, 5.
 καθισταμένη 87, 2.
 καθίσταται 60, 15.

καθισῶσαν 149, 16.
 καθίσταται 50, 2. 51, 2. 102,
 14. 158, 17.
 καθολικῶς 133, 5.
 καθόλου 82, 9. 183, 8.
 καθ' ὅσον 66, 16. 96, 6.
 καίειν 84, 9.
 καίεται 78, 7.
 Καικίλιος 48, 7. 56, 14. 65, 1.
 66, 6. 125, 14. 126, 17.
 132, 7.
 Καικίλιος 47, 1.
 καινὸν 104, 8.
 καινόσπεδον 60, 8.
 καινότερον 104, 9. 194, 1.
 καινῶς 145, 10.
 καιῶν 84, 13.
 καιῶν 194, 14. 198, 16.
 καιρίων 47, 5.
 καιρίως 50, 6.
 καιριώτατα 76, 12.
 καιρὸν 51, 10. 111, 4. 159, 1.
 καιρὸς 84, 16. 105, 8. 119, 10.
 127, 3. 186, 12.
 καιρῶν 99, 16.
 καιῖτοι 58, 5. 60, 1. 61, 7. 141,
 8. 147, 9. 149, 4. 182, 10.
 194, 11.
 κακὰ 60, 10. 164, 5.
 κακῆϊσι 110, 5.
 κακίας 55, 13. 61, 3.
 κακμῆτας 117, 8.
 κακόζηλον 55, 11.
 κακοὶ 54, 15.
 κακοῖς 166, 10.
 κακὸν 55, 6.
 κακόσομον 156, 5.
 κακῶν 70, 12. 129, 8. 153, 3.
 κακῶς 79, 5.
 καλὰ 63, 8. 106, 10. 125, 3.
 131, 8. 138, 11. 165, 13.
 185, 12.
 καλάς 59, 16.
 καλεῖσθαι 199, 10.
 καλεῖται 90, 7. 178, 7. 14. 179,
 1. 3.
 καλήν 132, 2.

- κάλλει 102, 16.
 κάλλη 60, 12.
 Καλλιότητες 54, 2.
 καλλίσις 124, 16.
 κάλλισον 95, 2. 122, 13. 150,
 14.
 καλλίστη 162, 5.
 κάλλος 107, 2. 124, 13. 160,
 6.
 κάλλες 149, 11.
 καλοῖς 139, 6.
 καλόν 60, 4. 88, 14. 141, 1.
 καλός 88, 9.
 καλοῦμεν 178, 15. 179, 7. 9.
 183, 9.
 καλεμένη 182, 6.
 καλέμενοι 162, 15.
 καλέμενον 177, 2.
 καλεμένων 121, 11.
 καλέσιν 81, 7.
 καλῶ 98, 14.
 καλῶμεν 179, 9.
 καλῶν 87, 15. 134, 11. 15. 156,
 16. 165, 11.
 καλῶς 173, 11.
 Καμήλας 159, 4.
 καμίνος 52, 15.
 καμίνος 77, 13.
 κανόνες 127, 13.
 κανονίζει 100, 15.
 κἀνταῦθα 66, 15.
 κἀξέφηνεν 71, 10.
 κἀπειδείξατε 114, 7.
 κἀπειδήπερ 100, 13.
 καπνόν 198, 15.
 καρδίαν 77, 9. 129, 10.
 καρδίας 129, 13.
 καρδίη 138, 12.
 κάρη 68, 7.
 καρτερότης 126, 6.
 Κασσάνδρας 93, 3.
 κατάβασιν 156, 11.
 καταβιβάσαντες 189, 1.
 καταβροχθᾶ 139, 7.
 καταβυθίζουσι 163, 15.
 καταγυλάται 138, 6.
 κατάγνωσιν 54, 12.
 καταδείξοντες 105, 2.
 καταδεικνόμενος 74, 6.
 καταδήσομεν 198, 15.
 καταγίγδης 108, 2.
 καταχύνουσα 160, 5.
 κατακαλίψει 104, 2.
 κατακείμενα 59, 14.
 κατακίεσθε 121, 5.
 κατακικερματισμένα 155, 10.
 κατακινῶσθαι 147, 2.
 κατακηνεῖ 124, 11.
 κατακίεραμένη 95, 15.
 κατακολυθήσομεν 174, 9.
 κατακοπήν 157, 13.
 κατακορίσματος 112, 3.
 καταλήξει 154, 15.
 κατάληψιν 187, 11.
 καταλιπόντες 187, 8.
 καταλιπὼν 184, 9.
 καταμαραίνουσαι 165, 6.
 καταμέμφουσαι 163, 6.
 καταμέμφεται 125, 14.
 καταμετρεῖ 69, 4.
 καταμετρουμένη 151, 7.
 κατανδρακώσομαι 53, 3.
 καταπταῖν 159, 11.
 καταπληθῆσαι 85, 3.
 καταπιπατημένοι 144, 11.
 καταπιπυκνωμένοι 74, 13.
 καταποικίλλουσι 113, 8.
 καταπολεμῶν 104, 9.
 καταρδμύντες 183, 12.
 κατάρρυγμα 154, 7.
 καταρχαιρισιαίξουσαι 166, 4.
 κατασημαντικόν 128, 17.
 κατασκευατινόμενα 51, 3.
 κατασκευάζεται 172, 13.
 κατασκευαζόμενα 172, 6.
 κατασκευάζων 194, 5.
 κατασκευῆς 190, 5.
 κατασκευῶν 81, 12.
 κατασοφίζεται 102, 6.
 κατασησάμενος 190, 16.
 κατατιταγμένη 129, 12.
 καταφύγει 139, 7.
 καταφύροτας 176, 9.
 καταφροσίν 61, 15.

- καταφρόνησιν 102, 7.
 καταχορδίων 126, 11.
 κατεκρεγγήθη 126, 13.
 κατέλιπεν 59, 4.
 κατιξανάστασις 63, 6.
 κατιρρύθμισμένα 154, 12.
 κατεσκευασμένοι 157, 4.
 κατεσκευασμένοι 83, 9.
 κατεσκίασαν 130, 10.
 κατεσπεύσθαι 153, 13.
 κατεσπευσμένα 106, 12.
 κατέταμεν 126, 10.
 κατέχων 163, 9.
 κατέχωσαν 146, 16.
 κατηγορέμενος 96, 9.
 κατολιγωρεῖν 86, 9.
 κατορθυμένων 142, 16.
 κατορθώμα 143, 16.
 κατορθώμασι 133, 8.
 κατορθώματα 136, 9. 16.
 κατορθώματι 142, 11.
 κατορθώσαντας 101, 10.
 κατόρθωσιν 60, 12.
 κάτω 85, 13. 86, 2. 92, 6.
 κίαιρ 99, 14.
 κίμενα 103, 15.
 κειμένη 185, 10.
 κείμενον 185, 4. 7.
 κειμένων 103, 9.
 κείται 73, 15. 83, 2. 185, 14.
 κεκαλλιγραφημένοι 136, 2.
 κεινηκότες 192, 13.
 κεινημένη 109, 12.
 κεινῆσθαι 105, 15.
 κεκλασμένος 154, 3.
 κεκλεισμένης 120, 7.
 κεκοδυλισμένον 162, 12.
 κεκοσμηκότος 172, 2.
 κέρραγα 53, 4.
 κερραμένη 131, 15.
 κερραμένον 121, 16.
 κερράτης 90, 9.
 κερυρμένον 175, 7.
 κέντημαι 194, 8. 9.
 κεντῆσθαι 123, 15.
 κεκυφότες 86, 2.
 κιλάθησαν 113, 15.
 κενόν 55, 14.
 κενῶται 82, 4.
 κέντρον 137, 11.
 κέντρον 51, 16.
 κέρασι 86, 6.
 κεραυνοῖς 139, 7.
 κεραυνῶ 84, 10.
 κερδαίνειν 165, 16.
 κευθμῶν 71, 6.
 κεφάλαια 180, 6.
 κεφαλαιῶδες 184, 10.
 κεφαλαιωδέερα 180, 10.
 κεφαλαίων 191, 13.
 κεφαλῆν 129, 4.
 κεχυμένος 137, 14.
 κέχυται 83, 12.
 κηλεῖν 150, 1.
 κήποις 130, 14.
 κήρυξ 120, 16.
 κήτι 71, 5. προ κήτια.
 Κῆυξ 119, 13.
 κικλίσειν 120, 8.
 κιδάρας 149, 1.
 Κικίρων 84, 4. 6. 11.
 κιδύνοις 93, 16. 117, 5.
 κιδύνον 60, 17. 80, 1. 112, 6.
 150, 10. 151, 2.
 κιδύνος 133, 15.
 κιδύνη 80, 11.
 κινεῖ 108, 4. 138, 6.
 κινεῖν 56, 12. 106, 16. 191, 10.
 197, 3. 199, 3-
 κινήματα 176, 12.
 κίνησις 176, 11.
 κινῶσαν 149, 10.
 Κίρκης 75, 9.
 κλαίοντα 75, 10.
 Κλαίνθαι 198, 3.
 Κλειτάρχη 54, 3.
 Κλεομένης 126, 9.
 κλέος 173, 3. 5.
 Κλίμακες 113, 4.
 κλίται 157, 6.
 κλοπή 87, 15.
 κούλος 157, 6.
 κούλα 158, 13.
 κοιτῆ 182, 6.

- κοινή 47, 3. 122, 4. 193, 3.
 κοινήν 185, 7.
 κοινῆς 185, 9. 199, 2.
 κοινῶς 152, 11.
 κοινὸν 147, 15. 163, 4. 177, 1.
 198, 7.
 κοινὸς 82, 16.
 κοινῶ 52, 1. 64, 1. 126, 3.
 κοινῶ 61, 14.
 κοινωνία 152, 5.
 κοινωνίαν 132, 2.
 κοινῶς 90, 7.
 κόλακες 127, 7. 162, 7.
 κολαζόμενος 132, 1.
 κόλασιν 132, 4.
 Κολοσσὸς 143, 6.
 κομιδῆ 190, 1.
 κομίζειν 193, 7.
 κομπωδέγερα 115, 6.
 κομψά 154, 7.
 κοנדύλοις 107, 14. 108, 3.
 κοπασαί 156, 8.
 κόρας 58, 14. 16. 59, 8. 91, 2.
 κόρης 107, 14. 108, 3.
 κορυβαντισμῶ 148, 12.
 κορυβαντιῶσιν 60, 9.
 κορυφαί 71, 3.
 κορωνῆς 171, 1.
 κοσμεῖν 113, 11.
 κοσμική 161, 5.
 κοσμικῶ 69, 4.
 κόσμον 121, 14. 140, 7.
 κόσμος 140, 13.
 κόσμω 70, 1. 113, 5. 116, 4.
 126, 2.
 κοσμῶν 174, 15.
 κόσμω 69, 8.
 κῆκέτ' 153, 3.
 κειζόμενης 99, 6.
 κηφολογίας 123, 9.
 κράσει 149, 2.
 κρείσεις 196, 8.
 κρεῶσιν 92, 5. 132, 4.
 κρατεῖ 49, 14. 75, 5.
 κρατῆρες 157, 8.
 κρατῆρες 131, 15.
 κρατῆρων 141, 9. 158, 12.
 κρατίσει 148, 3.
 κρατίστην 66, 18.
 κρατίτην 64, 3. 166, 16.
 κράτος 124, 14.
 κραυγῆς 96, 2.
 κρέα 158, 1.
 κρείττων 97, 5. 133, 6.
 κρείττωνος 96, 16.
 κρείττων 143, 7.
 Κρείθινος 171, 4.
 κρείνοιο 136, 8.
 κρείνον 174, 15.
 κρείουσιν 98, 16.
 κρίσει 165, 10.
 κρίσεως 191, 15.
 κρίσις 61, 8. 63, 12.
 κριταῖς 89, 10.
 κριτήν 102, 3. 166, 3.
 κριτής 165, 11.
 Κρονίς 191, 1.
 κρότω 176, 8.
 κρούσας 92, 10.
 κτανεῖ 91, 5.
 κτήμα 122, 14.
 κτήσισθαι 195, 10.
 κτήσιν 121, 5.
 κτητὸν 48, 6. 66, 16.
 κύκλω 140, 15. 152, 6. 165, 5.
 Κύκλωπα 75, 3.
 κύμα 79, 9. 80, 4.
 κύματα 71, 5.
 κυνὸς 59, 2.
 κυπαριστίνας 59, 11.
 κυριολογία 121, 13.
 κύριον 102, 3. 139, 1.
 κύριος 121, 11.
 κυρίπλοτες 86, 5.
 κυρίων 124, 10.
 κυριώτατος 52, 8. 142, 11.
 κυριωτέρω 48, 5.
 Κύρον 117, 1.
 Κύρω 116, 14.
 κώδωνας 115, 11.
 κωλύει 155, 11.
 κωλύειν 162, 16.
 κωμικὰ 147, 8.
 κωμικὸν 137, 10.

- κωμωδία 76, 5.
 κωμωδίας 177, 7.
- Δ.
- Λαβόντες 191, 11.
 λαβόντων 188, 16.
 λάβρον 79, 10.
 λάβωμεν 133, 3. 177, 3.
 λάβων 132, 2. 138, 14. 153,
 10.
 λαθεῖν 175, 8.
 λάθοι 90, 13.
 Λακιδαιμόνιοι 57, 5.
 Λακιδαιμονίων 58, 7. 145, 6. 13.
 Λακτιζοῦτες 86, 5.
 Λακωνικῆς 147, 11.
 λαλῆς 118, 6.
 λαμβάνει 63, 13. 77, 3.
 λαμβάνοιτο 70, 5. 123, 8.
 λαμβάνοντα 74, 10.
 λαμβάνοντος 70, 1.
 λαμβάνουσα 62, 12.
 λαμβάνων 102, 7.
 λαμπρότητα 103, 16.
 λαιθάουσαι 110, 11.
 λαός 113, 14.
 λέγει 110, 12. 137, 4. 159, 2.
 180, 9.
 λέγειν 58, 3. 14. 64, 2. 111. 15.
 112, 5. 142, 9. 145, 3.
 λέγεις 100, 13. 193, 12.
 λέγειται 105, 15.
 λεγέτω 79, 8.
 λέγεται 104, 8. 177, 16. 178,
 4. 14.
 λέγη 175, 14.
 λέγης 90, 10.
 λέγοι 182, 3.
 λεγόμενα 79, 7. 104, 6. 106, 4.
 113, 3. 151, 15.
 λεγομένη 185, 7.
 λεγόμενοι 89, 6. 153, 4.
 λεγομένη 63, 1.
 λεχομένην 154, 12.
- λέγοντα 106, 5. 123, 11.
 λέγοντες 60, 2.
 λέγοντι 112, 13. 128, 15. 149,
 14.
 λέγουσα 179, 14.
 λέγουσι 90, 7. 154, 15.
 λέγω 56, 6. 58, 4. 66, 14. 84,
 3. 131, 10. 162, 7.
 λέγων 75, 1. 95, 8. 105, 8. 147,
 6. 160, 15. 179, 14.
 λείον 117, 14.
 λειότηα 109, 3.
 λείπεται 136, 14. 139, 15. 148,
 3.
 λειπόμενα 51, 15. 194, 5.
 λειπόμενος 139, 13.
 λείψανα 73, 8.
 λεπτικῶ 147, 7.
 λέξαι 128, 3.
 λέξει 80, 11. 122, 10. 190, 5.
 λέξεις 110, 5.
 λέξις 172, 12.
 λέξων 109, 11. 149, 16.
 λέξεως 64, 10. 176, 14. 183, 11.
 184, 2. 185, 4. 7. 10.
 λέξιν 120, 10.
 λέξις 64, 13.
 Λεοτίνης 53, 16.
 λεσπία 126, 10.
 λεπτόν 77, 13.
 λεπτότης 197, 5.
 λευκαί 157, 3.
 λεύσων 69, 2.
 λεχθὲν 105, 12.
 λήγυσα 55, 8.
 λήμμα 153, 12.
 λήμματα 156, 1.
 λήμματι 96, 15.
 λημμάτων 76, 14. 82, 8.
 λῆρον 75, 7.
 λῆρες 199, 6.
 λῆψις 78, 11.
 Δητῶ 137, 16.
 λίαν 87, 7. 115, 1. 155, 8.
 161, 3.
 Λιδυκὸν 92, 4.
 λιδύων 58, 9.

- λίθοις 198, 1.
 λιθοκολλήτες 157, 8.
 λιθοκολλήτων 158, 12.
 λίθον 197, 3.
 λιμήν 70, 12.
 λιτώς 137, 5.
 λογίδιον 138, 9.
 λογίζεσθαι 196, 4.
 λογίζομενος 164, 2.
 λογικόν 143, 11. 184, 13. 15.
 λογισμοί 199, 11.
 λογισμὸς 197, 6.
 λόγος 67, 15. 145, 7.
 λόγους 52, 9. 53, 15. 60, 7.
 62, 5. 90, 15. 95, 14. 124,
 15. 131, 9. 133, 6. 10. 141,
 17.
 λόγον 57, 2. 83, 13. 99, 6. 100,
 5. 116, 13. 120, 12. 165,
 4. 182, 10. 188, 13. 195,
 5.
 λόγος 82, 13. 86, 16. 102, 3.
 107, 9. 172, 8. 10. 182, 8.
 λόγος 67, 9. 90, 8. 95, 4. 96,
 8. 112, 12. 119, 9. 124, 6.
 143, 12. 145, 4. 154, 13.
 167, 3. 171, 1. 174, 6. 185,
 8. 190, 10.
 λόγος 66, 12. 76, 7. 124, 4.
 160, 9. 161, 8. 173, 1. 189,
 8.
 λόγω 82, 16. 154, 3. 175, 10.
 185, 9.
 λόγων 49, 8. 50, 5. 52, 6. 54,
 15. 56, 8. 61, 8. 62, 15.
 63, 10. 89, 9. 102, 10. 103,
 13. 131, 12. 145, 14. 148,
 3. 149, 8. 161, 2. 4. 162, 6.
 175, 15. 187, 2.
 λοιμικῆ 166, 1.
 λοιπὰ 124, 8. 182, 4.
 λοιπαὶ 64, 8.
 λοιπὸν 74, 15. 102, 16. 160,
 12.
 λοιπὸς 191, 10.
 λοιπῶν 195, 6.
 λόφος 158, 4.
- λοχαγίται 93, 7.
 λίσσθαι 130, 17.
 Λυκάργε 94, 1.
 λυμαίνηται 81, 2. 130, 4.
 λύπαι 65, 7.
 Λυσιακὸς 137, 1.
 Λυσίαν 132, 8. 10. 12.
 Λυσίας 139, 13. 171, 2.
 Λυσίμαχος 189, 1.
 Λυσίς 132, 7.
 λύσις 147, 7.
 λυσιτελεῖντων 198, 11.
- M.
- Μαγείον 130, 7.
 μαγειρείον 158, 10.
 μαθεῖν 71, 15. 95, 8.
 μαίνεται 72, 16. 95, 12.
 μαίνηται 73, 1.
 μαινόμενος 131, 16.
 Μακεδονίαν 104, 14.
 Μακεδόνας 57, 3.
 Μακεδῶν 104, 9.
 μάκιστον 52, 15.
 μακρὰ 71, 2. 143, 5. 182, 6.
 183, 7. 185, 11.
 μακρὰν 185, 17. 186, 2. 4. 8.
 195, 11.
 μακρῶς 185, 14.
 μακρὸν 118, 15. 176, 16. 177, 5.
 μακρὸς 177, 2.
 μακρῶ 112, 14. 151, 6.
 μακρῶν 112, 6.
 μάλα 96, 2.
 μάλαγμα 130, 3.
 μαλακῆν 130, 1.
 μαλακίζεται 137, 2.
 μάλις 121, 15.
 μάλιγα 48, 1. 54, 10. 55, 10.
 60, 8. 68, 1. 87, 10. 102, 3.
 146, 7. 151, 15. 161, 2.
 189, 4. 195, 1.
 μάλλον 53, 9. 54, 3. 62, 3. 63,
 6. 66, 16. 68, 9. 89, 4. 97,
 14. 105, 7. 111, 16. 112, 17.

- 113, 16. 122, 15. 128, 11.
 129, 2. 132, 11. 134, 9. 15.
 135, 3. 9. 15. 138, 6. 9.
 141, 5. 8. 142, 15. 153, 7.
 163, 9. 15. 172, 7. 11. 14.
 190, 6. 192, 8. 193, 7. 195,
 6.
 μανίς 126, 9.
 μανία 150, 5.
 μανίας 77, 1.
 μανίας 66, 11. 91, 9.
 Μαραθῶνα 99, 7.
 Μαραθῶνι 98, 6. 11. 99, 13.
 101, 2. 103, 2.
 Μάρκελλε 186, 10.
 μάρτυσι 89, 10.
 μασιέται 92, 1.
 Μάτριδος 54, 7.
 μαχαίρα 116, 14.
 μαχαίρησιν 146, 14.
 μαχίσασθαι 92, 1.
 μάχισθαι 147, 1.
 μάχη 96, 13.
 μάχη 70, 4. 99, 7.
 μάχην 72, 2. 10. 99, 13. 100,
 7.
 μέγα 61, 14. 15. 63, 5. 67, 8.
 70, 16. 78, 17. 89, 8. 99,
 15. 125, 8. 140, 16. 142,
 8.
 μεγάλα 51, 14. 125, 7. 134, 6.
 145, 8. 152, 2.
 μεγάλαι 131, 4.
 μεγάλας 163, 8.
 μεγαλαυχίας 62, 13.
 μεγαληγορίας 90, 4. 97, 15.
 μεγαλήγορον 66, 10.
 μεγάλην 117, 16. 123, 2. 140,
 6.
 μεγάλης 73, 5.
 μεγάλοι 67, 15.
 μεγάλοις 76, 2.
 μεγαλοπρεπεί 83, 16.
 μεγαλοπρεπῶν 124, 10.
 μεγαλορῆμονίςερα 114, 1.
 μεγάλα 140, 10.
 μεγαλόφροι 67, 7. 68, 5.
 μεγαλοφρότων 161, 10.
 μεγαλοφροσύνη 62, 15.
 μεγαλοφροσύνης 67, 5. 88, 13.
 97, 7. 135, 5. 142, 6.
 μεγαλοφυνίς 162, 8.
 μεγαλοφυνίς 66, 15. 68, 6.
 μεγαλοφυνιάτες 138, 15.
 μεγαλοφυῆ 50, 16. 75, 8.
 μεγαλοφυῆς 91, 13.
 μεγαλοφυίας 87, 4. 134, 16. 144,
 1.
 μεγαλοφυῶν 141, 17.
 μεγαλοψυχίας 62, 4.
 μεγάλων 54, 14. 86, 11. 161,
 7. 165, 3.
 μέγαν 56, 15.
 μέγας 69, 10. 130, 8.
 μέγαι 87, 8. 139, 12. 146, 3.
 μέγαισι 55, 5. 84, 5. 102, 15.
 133, 16.
 μέγαιη 67, 1. 71, 16. 81, 3.
 10. 149, 17. 152, 8. 155,
 15. 165, 7.
 μεγαδοποιί 151, 15.
 μεγαδοποιόι 150, 14.
 μέγδος 56, 8. 74, 7. 82, 13.
 83, 1. 13. 103, 8. 124, 13.
 133, 6. 134, 6. 142, 2. 143,
 10. 145, 10. 151, 9. 154,
 2. 155, 7. 192, 14.
 μέγδης 48, 11. 54, 11. 62, 6.
 64, 13. 69, 6. 74, 16. 97,
 13.
 μέγδύνει 69, 15.
 μέγδύνεται 85, 10.
 μέγδῶν 91, 15.
 Μέγιλλε 59, 12.
 μέγιστοι 49, 9. 134, 13. 142,
 13.
 μέγιστον 52, 2.
 μέγιστων 140, 1.
 μέθιμοι 157, 15.
 μέθιμος 178, 5.
 μέθιμος 178, 7.
 μεθίσθαι 131, 1.
 μέθεις 95, 10.
 μεθεσκαῶς 99, 2.
 R e

- μέθη 60, 3.
 μεθήκεν 92, 11.
 μεθήλατο 107, 11.
 μέθης 55, 16.
 μέθοδος 51, 12.
 μεθόδων 48, 6.
 Μειδίαν 107, 3.
 μείζον 65, 14. 147, 14.
 μείζονας 135, 2.
 μείζονος 175, 16.
 μείζους 133, 11.
 μείζων 135, 15.
 μελίγματα 127, 17.
 μερακιῶδες 55, 4. 7.
 μερακίων 187, 1.
 μείρο 180, 10.
 μείρω 180, 8. 13.
 μειωτικόν 155, 6.
 μέλει 148, 15.
 μέλισσι 135, 15.
 μελωτώμενα 161, 15.
 μέλλεις 145, 13.
 μέλος 53, 4. 14.
 μελῶν 151, 16. 176, 11.
 μέμασαν 65, 11.
 μέντοι 85, 8. 93, 13. 95, 15.
 97, 10. 115, 7. 121, 9. 123,
 6. 124, 6. 125, 5. 131, 7.
 138, 4. 139, 11. 163, 5.
 μέρσι 85, 7.
 μέρη 64, 11. 160, 1. 165, 8.
 200, 2.
 μερίζω 180, 9.
 μερίς 97, 13.
 μερισμῶ 180, 14.
 Μερῶν 117, 17.
 μέρος 185, 8.
 μέρης 49, 2. 124, 8.
 μέσα 110, 2. 158, 14.
 μέσας 134, 2.
 μέσοις 117, 5.
 μέσοι 95, 11. 129, 5.
 μέσῃ 81, 1. 112, 10.
 Μισσήνη 57, 7.
 μεταβαίνειν 119, 12.
 μεταβαίνομεν 119, 8.
 μεταβάσις 119, 9.
 μεταβολαῖς 149, 2.
 μεταβολῆ 108, 9.
 μεταγραφῆν 189, 14.
 μεταδες 150, 16.
 μεταλλάσσειν 153, 11.
 μεταμέμφωσιν 116, 9.
 μεταξὺ 112, 9. 129, 5. 158, 12.
 184, 3. 185, 16.
 μεταπηδῶσι 110, 1.
 μετατρέψαις 58, 10.
 μεταχεῖν 187, 9.
 μεταφοραὶ 131, 5.
 μεταφοραῖς 144, 7.
 μεταφορὰς 131, 13.
 μεταφορῶν 126, 16. 128, 1. 6.
 μετήν 118, 7.
 μετενεγκεῖν 79, 14.
 μετέχει 124, 5.
 μετεχειρίσαντο 190, 11.
 μετέωρα 54, 3.
 μετιόντων 181, 5.
 μετυσίαν 149, 15.
 μέτρα 74, 15. 89, 4. 175, 6.
 177, 12. 178, 16. 179, 5.
 180, 6.
 μετρηθῆν 178, 6.
 μετρικῆς 180, 10.
 μετρικοῖς 183, 6.
 μετρικός 179, 6.
 μετρικῶν 180, 7.
 μέτριον 62, 2. 132, 3.
 μετρίῳ 55, 15.
 μετρίως 122, 9. 192, 10. 194,
 10.
 μετριώτατον 193, 12.
 μέτροις 176, 5. 181, 13. 182, 8.
 μέτρον 68, 9. 150, 15. 172, 1.
 173, 4. 174, 4. 13. 176, 4.
 6. 13. 15. 16. 177, 16. 17.
 178, 1. 4. 6. 14. 16. 179, 2.
 3. 6. 9. 16. 180, 1. 2. 13.
 181, 14.
 μετροποιίας 181, 1.
 μέτρον 174, 3. 12. 177, 14. 180,
 15.
 μετρώμενον 178, 5. 179, 17.
 μετρῶν 178, 4. 179, 17.

- μετρέντες 127, 10.
 μετρέωντων 180, 3.
 μέτρα 172, 1. 6. 173, 2. 178,
 8.
 μέτρων 173, 8. 174, 6. 8. 175,
 3. 176, 2. 177, 10. 15. 178,
 3. 179, 15.
 μέχρι 63, 4.
 μέχρι νῦν 187, 15.
 μέχρι πη 144, 12.
 μέχρι σφάση 188, 1.
 μηδαμῆ 134, 3.
 μηδὲ 134, 4. 153, 14. 165, 3.
 186, 7. 194, 1.
 μηδὲν 99, 6. 100, 11. 184, 8. 9.
 193, 9. 194, 1.
 μηδὲνα 127, 11. 162, 9.
 μηδενός 197, 14.
 Μήδιος 188, 2. 190, 4.
 μήκει 151, 12.
 μήκετι 55, 16. 165, 3.
 μήκος 155, 13.
 μηλαίνδετοι 93, 8.
 μηνὶ 117, 11.
 μήποτε 134, 1. 145, 16. 152,
 10. 163, 7. 166, 6.
 μήπω 181, 1.
 μήτωρ 73, 16.
 μητέρας 114, 9.
 μήτηρ 91, 1.
 μητίσσομαι 119, 2.
 μηχατώμενοι 129, 15.
 μία 50, 17. 95, 10.
 μίαν 53, 1. 60, 7. 120, 10.
 151, 3.
 μιαιροὶ 127, 6.
 μιαιρώτατε 120, 11.
 μίας 151, 8.
 μικρά 67, 12. 141, 2. 155, 2.
 10. 190, 1.
 μικροῖς 125, 6. 145, 9.
 μικρόν 79, 17.
 μικροποιᾶ 160, 7.
 μικροποιὸν 154, 3. 164, 1.
 μικρότης 155, 16.
 μικρῶ 91, 7.
 μικροχαρῆ 58, 6. 154, 8.
 μικροφυχίαν 60, 4.
 μικροφυχοῖ 55, 5.
 Μιλήτην 116, 1.
 μιμείσθαι 136, 16. 159, 15.
 μιμῆται 105, 9.
 μιμήματα 149, 5.
 μιμήσεως 97, 8.
 μίμησιν 192, 7.
 μίμησις 86, 12. 110, 9.
 μίξει 149, 3. 13.
 μίξεις 196, 8.
 μιξοβαρβαροὶ 115, 4.
 μισοί 132, 11.
 μισητὸν 69, 14.
 Μισαιδικά 176, 1.
 μνήμας 59, 11. 198, 10.
 μνήμη 63, 7. 134, 10.
 μνήμης 66, 8.
 μνησεύσαντες 121, 3.
 μνηστῆρες 120, 16.
 μνηστροφονίαν 75, 13.
 Μοδεράτη 191, 2.
 μαῖρα 148, 1.
 μαίραν 66, 13. 167, 4.
 μόλις 50, 5. 194, 5.
 μόνα 113, 10.
 μόνοις 57, 8.
 μόνη 51, 15. 52, 9. 161, 8.
 μόνης 63, 4. 149, 9.
 μονογραμμάτες 183, 4.
 μόνον 53, 1. 96, 1. 103, 12.
 105, 4. 118, 6. 144, 8. 148,
 8. 151, 3. 178, 11. 191, 8.
 193, 5. 195, 3.
 μονοῖα 120, 10.
 μονοῖα 80, 10. 162, 4.
 μονοτεχί 80, 4.
 μόνος 87, 8.
 μοσοτόνης 137, 3.
 μόνος 141, 12. 152, 13.
 μόνος 101, 10.
 μονόχρονοι 183, 8.
 μόνων 191, 8.
 μόρια 76, 9.
 μορίων 65, 1. 83, 8.
 Μέσης 173, 10.
 μυσική 173, 3.

Μησικῆ 121, 11.
 μουσική 173, 5.
 μουσικῆς 173, 3.
 Μυσῶν 199, 3.
 Μυσῶνιος 189, 2.
 μυδικὸν 75, 6.
 μυδικωτέρων 94, 15.
 μύθοις 172, 12.
 μυθολογήσαι 137, 13.
 μυθῶδες 95, 4.
 μυθῶδеси 74, 16.
 μυκτῆρ 137, 6.
 μύξαι 69, 13.
 μυρία 131, 3.
 μυριάδες 157, 11.
 μυρίαί 81, 13.
 μυρίας 87, 12. 110, 7.
 μυρίοις 65, 9.
 μυρίων 48, 8.

N.

Ναίεσιν 79, 1.
 νάματα 130, 16.
 νάματος 87, 11. 130, 15. 162,
 6.
 ναυάγιον 156, 7.
 ναυαγίη 75, 12. 80, 13.
 ναυμαχῆσαντες 101, 3.
 ναῦται 79, 13.
 νέα 173, 9. 12.
 νεανία 90, 5.
 Νεῖλον 141, 4.
 Νεκυία 67, 8.
 νεμειήσεις 198, 3.
 νέμεται 84, 11.
 νέος 88, 5. 96, 5.
 νεοσσὸν 75, 11.
 νεοτίποποιεῖται 164, 11.
 Νεφέλαις 177, 8.
 νεφίων 79, 10.
 νέφος 150, 10. 151, 1. 4. 6. 8.
 11.
 νεῶν 119, 1.
 νεῶς 126, 12. 131, 1.
 νεωστὶ 145, 11.

νεωτάτη 174, 2.
 νῆες 71, 3.
 νῆὶ 79, 9.
 νηπιῶν 125, 9.
 νῆ τὰς διὰς 194, 4.
 νηυσὶν 118, 16.
 νήφειν 100, 16.
 νήφορτα 132, 3.
 νήφορτος 132, 1. 5. 138, 12.
 νικᾷ 139, 6.
 νίκας 100, 14.
 νικήσαντας 101, 5.
 νικητήρια 143, 3.
 νικητήριοις 99, 8.
 νόημα 150, 7.
 νόηματι 83, 4.
 νοημάτων 111, 9.
 νοῆσαι 181, 2.
 νοήσεις 56, 11. 60, 8. 64, 4.
 97, 7. 110, 6.
 νοήσεων 109, 11. 149, 10.
 νοήσεως 64, 10.
 νόησιν 122, 9.
 νόησις 55, 8. 124, 6.
 νοήσω 119, 1.
 νόθα 149, 5. 164, 13.
 νομῆν 130, 12.
 νόμιξε 63, 8.
 νομίζετε 122, 13.
 νομιζόμεν 191, 9. 141, 10.
 νομιζομένων 122, 7.
 νομίσαντας 198, 8.
 νομοδετῆσι 127, 1.
 νόμοις 123, 11.
 νόμον 135, 13.
 νόμων 71, 11.
 νόσημα 163, 16.
 νοσῆμεν 163, 14.
 νῆ 125, 3. 153, 8. 184, 14. 15.
 νηδετῶν 92, 13.
 Νημηνίη 191, 1.
 νῆν 112, 8. 155, 11.
 νῆσον 123, 5.
 νύμφας 114, 9.
 νῦν 60, 9. 76, 6. 82, 6. 111, 3.
 121, 4. 143, 3. 155, 9. 162,
 2. 163, 11. 166, 11. 180,

15. 186, 12. 187, 15. 194,
9.
νύξ 72, 1.
νῆ 120, 9.
νῶτα 92, 12.

Ξ.

Ξίνας 56, 11.
Ξενοφῶν 106, 6. 116, 14. 122,
12. 171, 4.
Ξενοφῶντα 58, 4. 160, 3.
Ξενοφῶντι 58, 13. 59, 4. 129, 1.
Ξενοφῶντος 64, 5.
ξένων 99, 3.
Ξέρξης 53, 17.
ξηρότερον 55, 1.
ξηρότητος 54, 12.
ξιφιδίω 126, 10.
ξίφος 181, 4.
ξυμβάκχευσε 94, 7.
ξύλον 79, 16. 80, 2. 178, 10.
ξυμφορίμην 59, 13.
ξυνόττες 85, 13.
ξυρῆ 110, 14. 111, 4. 13.
ξυστίδες 157, 5.

Ο.

Ὀγκηρῶ 53, 13.
ὄγκοι 54, 15.
ὄγκον 66, 1. 150, 1. 152, 14.
ὄγκος 125, 5.
ὄγκη 90, 4. 160, 2.
ὄγκω 83, 16.
ὄδον 193, 9.
ὄδδς 86, 10.
Ὀδύσσεια 73, 14.
Ὀδυσεΐα 74, 5. 75, 2.
Ὀδύσσειαν 75, 16.
Ὀδυσεΐας 73, 3. 9. 74, 4.
Ὀδυσεῦ 106, 9.
Ὀδυσεὺς 121, 8. 179, 5.
Ὀδυσεΐως 76, 4.
Ὀδυσηῆος 121, 1.

ὄζον 123, 9.
ὄθεν 60, 11. 66, 3. 67, 5. 74,
5. 83, 13. 96, 16. 123, 9.
130, 7. 147, 8. 181, 15.
οἶα 70, 17. 75, 9.
οἶδα 48, 11. 52, 12. 91, 10.
94, 12. 125, 14. 133, 13.
138, 1. 145, 1.
οἰδεῖν 53, 14. 54, 9.
Οἰδιποδος 136, 6.
Οἰδίπυ 94, 9. 114, 4.
Οἰδίπυες 114, 11.
οἰδῶν 55, 3.
οἴεται 78, 16.
οἰηθαίς 193, 13.
οἰκιῶ 98, 5. 133, 11. 165, 12.
οἰκεῖν 123, 13.
οἰκείως 173, 1.
οἰκίτας 162, 9.
οἴκησιν 129, 12. 130, 5.
οἰκία 69, 14.
οἰκίαν 76, 4.
οἴκον 185, 15.
οἰκνομίαν 50, 3.
οἰκῶμεν 115, 5.
οἰκωμένην 166, 10.
οἰκωμένης 163, 8.
οἰκτίσαδαι 137, 12.
οἴκτοι 65, 7.
οἴκτοις 82, 1.
οἴκτη 93, 12.
οἴκτως 73, 11.
οἴκων 164, 9.
οἴμα 50, 9. 53, 15. 74, 1. 78,
13. 79, 6. 83, 13. 84, 11.
116, 5. 121, 10. 135, 2.
138, 11. 189, 9. 197, 10.
οἰνοβαρῆς 59, 2.
οἴνοπα 69, 2.
οἴρος 131, 16.
οἴοί περ 166, 6.
οἴοί τε ἴσεωδε 111, 1.
οἴοιτο 191, 10.
οἴαμεθα 149, 6.
οἴον 58, 15. 61, 15. 74, 14. 76,
16. 84, 8. 89, 2. 104, 2. 106,
16. 129, 7. 130, 11. 136, 3.
E e 3

- 146, 17. 148, 12. 153, 15.
 154, 5. 161, 16. 162, 11.
 173, 7. 182, 3. 185, 9. 186,
 2. 199, 7.
 οἰοῖ 66, 12. 76, 4. 88, 6. 93,
 15. 98, 9. 106, 4. 109, 12.
 125, 1. 128, 2. 131, 1. 158,
 17.
 οἶον τε 67, 1. 12. 164, 2.
 οἶον τε εἶναι 145, 8.
 οἶος 121, 8.
 οἶος τε εἶναι 198, 10.
 οἶδα 47, 3. 113, 5.
 οἶων 197, 14.
 ὀκνήσομεν 160, 13.
 ὄλα 156, 12.
 ὄλεσσοι 72, 5.
 ὄλην 56, 16.
 ὄλης 47, 4. 90, 2. 158, 8.
 ὀλίγα 97, 15. 134, 12. 174, 10.
 192, 6.
 ὀλίγας 192, 12.
 ὀλίγοι 187, 1.
 ὀλίγοις 85, 7.
 ὀλίγον 53, 11. 78, 8. 79, 16.
 165, 5.
 ὀλίγη 106, 4. 133, 2.
 ὀλίγη 77, 19. 188, 5.
 ὀλίγων 135, 7. 166, 12.
 ὀλίγως 96, 5.
 ὀλιθαίνεσι 55, 9.
 ὄλον 67, 13. 74, 2. 81, 2. 126,
 11. 150, 12.
 ὄλοον 72, 16.
 ὄλοχερῶς 159, 1.
 ὄλος 50, 5. 55, 5. 66, 5. 70, 1.
 160, 5.
 ὄλος 141, 10. 165, 14.
 ὄλοφύρσις 73, 11.
 ὄλοχερῶτων 158, 13.
 ὄλον 140, 8.
 ὄλος 50, 13. 54, 9. 63, 7. 64,
 3. 166, 11. 196, 6. 198, 7.
 Ὀμηρικῆ 87, 11.
 Ὀμηρικώτατος 87, 8.
 Ὀμηρον 74, 6. 88, 6. 162, 13.
 173, 13.
- Ὀμηρος 70, 7. 72, 13. 79, 7.
 88, 15. 89, 6. 135, 9. 173,
 6. 185, 14. 197, 12.
 Ὀμῆρα 68, 5. 9. 75, 4. 134,
 12. 142, 12. 178, 16. 179,
 4.
 ὀμλήσαι 194, 14.
 ὀμλήσαντες 121, 3.
 ὀμματα 58, 10. 59, 2. 79, 3.
 139, 8.
 ὀμνύεις 100, 14.
 ὀμνύειν 98, 15.
 ὀμοιῶδίας 154, 8.
 ὀμοια 93, 2.
 ὀμοίαν 74, 11.
 ὀμοίας 180, 3.
 ὀμοιον 49, 4. 143, 12. 146, 13.
 175, 17.
 ὀμοίως 80, 8. 117, 4. 123, 1.
 147, 3. 155, 1. 156, 10.
 198, 14.
 ὀμολογέμενα 132, 13.
 ὀμολογημένων 150, 5.
 ὀμόσαι 99, 15.
 ὀμόσει 142, 14.
 ὀμοτικῆ 98, 13.
 ὀμότοπος 144, 1.
 ὀμῶ 107, 4. 146, 8. 150, 1.
 153, 10.
 ὀμως 48, 7. 53, 14. 54, 14. 58,
 6. 66, 16. 73, 3. 75, 4. 81,
 15. 88, 7. 90, 15. 91, 13.
 93, 16. 103, 11. 111, 17.
 114, 12. 120, 13. 128, 6.
 132, 6. 11. 134, 14. 138,
 12. 141, 15. 142, 4. 143,
 14. 146, 11. 152, 10. 13.
 199, 1.
 ὄνομα 101, 6. 114, 11. 117, 17.
 180, 13.
 ὀνομάζει 129, 13.
 ὀνομάσαι 159, 7.
 ὀνόμασι 152, 11.
 ὀνομασίας 180, 3.
 ὀνόματα 100, 16. 116, 6. 125,
 4. 7. 153, 15. 158, 16.
 ὀνοματίαις 156, 12.

- ὀνομάτων 64, 11. 115, 7. 124,
 10. 149, 10. 155, 16.
 ὀξύειν 181, 5.
 ὀξύρροπον 105, 2.
 ὀξύς 119, 10.
 ὄπιε 74, 4. 107, 15.
 ὄπη 153, 3.
 ὄπιδι 92, 12.
 ὄπλαϊς 86, 6.
 ὄπλων 157, 11.
 ὄποι 150, 16.
 ὄποια 107, 2.
 ὄποιον 130, 2. 147, 2.
 ὄποσα 109, 16. 113, 11.
 ὄπόσοι 196, 5.
 ὄπόσον 124, 5.
 ὄπότ' 130, 3.
 ὄπε 53, 12. 58, 3. 17. 114, 1.
 116, 7. 118, 15. 165, 13.
 ὀππάτεσι 77, 15.
 ὄπως 48, 11. 54, 12. 76, 1. 77,
 15. 125, 15. 145, 1.
 ὀπωσθῆν 90, 8. 99, 15.
 ὄρα 163, 7.
 ὄραϊς 117, 17.
 ὄργανα 172, 6.
 ὄργανοι 148, 10.
 ὄργάνη 109, 5.
 ὄργην 120, 5.
 ὄργιζόμενοι 109, 14.
 ὄρεγόμενοι 55, 9.
 ὄρις 95, 8.
 ὄρημι 77, 15.
 ὄρδιον 179, 15.
 ὄρίζεται 183, 15.
 ὄριζόμενοι 184, 12.
 ὄριζομένων 184, 8. 9.
 ὄρκοι 98, 10.
 ὄρκος 100, 1. 9.
 ὄρκῳ 99, 11.
 ὄρκωμότησαν 93, 11.
 ὄρκων 99, 3. 100, 12.
 ὄρμας 198, 11.
 ὄρμην 69, 4. 188, 16.
 ὄρνιθων 176, 12.
 ὄροι 127, 13. 184, 11.
 ὄρον 96, 14. 181, 2. 184, 7.
 ὄρος 82, 12. 16. 94, 7. 127, 2.
 182, 11. 184, 7. 12.
 ὄρει 174, 8. 185, 2.
 ὄρεσι 140, 14.
 Ὀρφείως 179, 12.
 ὄρχηστικόν 154, 6.
 ὄρω 182, 9.
 ὀρώμεν 50, 5.
 ὄρων 180, 15.
 ὄσα 61, 16. 70, 15. 97, 15.
 148, 5. 155, 9. 159, 10.
 160, 8. 184, 6. 194, 2. 8.
 199, 7.
 ὄσας 87, 12.
 ὄσην 186, 13.
 ὄσοι 134, 13. 142, 13.
 ὄσοις 57, 1. 146, 14.
 ὄστοι 66, 16. 70, 10. 173, 3.
 ὄσσαι 65, 11.
 ὄσση 65, 12.
 ὄσσοι 69, 1.
 ὄσων 48, 8.
 ὄδαμῆ 160, 5.
 ὄδαμῆ 101, 5.
 ὄδεις 108, 5. 120, 4. 10. 136,
 5. 138, 13. 173, 4.
 ὄδιν 55, 1. 61, 14. 64, 3. 66, 9.
 72, 9. 77, 13. 80, 16. 81,
 15. 100, 1. 106, 11. 107, 15.
 119, 5. 135, 1. 146, 8. 149,
 1. 151, 17. 152, 11. 154,
 3. 162, 7. 189, 7. 13. 191,
 12. 197, 1.
 ἐκέτι 69, 7. 125, 12. 142, 1.
 161, 4.
 ἐκῆν 76, 8. 88, 12. 103, 13. 108,
 7. 119, 3. 122, 5. 126, 4.
 141, 17. 145, 12. 182, 4.
 Οὐλυμπος 69, 10.
 Οὐλύμπω 65, 11.
 οὐ μὴν ἀλλὰ 61, 9. 66, 13. 91,
 11. 94, 14. 97, 13.
 ἐράνια 172, 2.
 ἐρανοίς 93, 1.
 ἐρανίων 141, 7. 198, 14.
 ἐρανὸν 53, 6. 68, 8.
 ἐρανόσ 65, 13. 69, 10. 70, 2.

ἔρανον 68, 7.
 ἔρεα 71, 2.
 ἔρεσι 73, 1.
 ἔρη 91, 17.
 ἔριος 72, 13.
 ἔσιαν 198, 9.
 ἔτως 48, 13. 58, 6. 17. 60, 6.
 14. 66, 9. 108, 9. 109, 6.
 145, 12. 163, 2. 179, 11. 16.
 17. 184, 2. 12. 185, 1.
 ὀφειλομένας 154, 14.
 ὀφθαλμοῖς 58, 12. 14. 59, 1. 8.
 ὀφθαλμοῖσιν 69, 1. 72, 4.
 ὀφθαλμῶν 60, 1.
 ὀχετῆς 130, 14. 160, 4.
 ὀχεύοντες 86, 4.
 ὀχημάτων 92, 10.
 ὀχθῆς 141, 10. 158, 4. 159, 2.
 ὀχληρὸς 71, 13.
 ὀχλω 114, 2.
 ὀχμάξεις 95, 11.
 ὀψεις 78, 4.
 ὀψισι 103, 12.
 ὀψιν 90, 11. 94, 13. 118, 2.
 ὀψομαγ 53, 1.
 ὀψοποιίας 159, 8.
 ὀψοποιῶν 159, 11.

Π.

Πάθει 80, 8.
 πάθεισι 85, 2. 132, 9. 139, 10.
 172, 11.
 πάθη 56, 2. 65, 6. 70, 9. 91,
 9. 103, 14. 109, 16. 127,
 3. 128, 8. 138, 16. 147, 8.
 148, 11. 163, 12. 167, 1.
 πάθη 104, 12.
 παθήματα 77, 1.
 παθημάτων 73, 9.
 παθητικά 105, 6.
 παθητικῆς 200, 2.
 παθητικοὶ 131, 6.
 παθητικοῖς 51, 6. 55, 13.
 παθητικὸν 65, 4.
 παθητικῶν 56, 5.

παιθητικώτερος 83, 14.
 παιθητικώτερος 124, 3.
 πάθος 55, 14. 64, 6. 65, 2.
 66, 10. 72, 6. 78, 9. 80, 9.
 99, 3. 102, 13. 107, 10.
 109, 6. 115, 10. 124, 4.
 147, 13. 149, 14. 154, 13.
 πάθος 55, 15. 65, 8. 66, 2.
 76, 1. 82, 15. 90, 10. 105,
 10. 109, 1. 13. 113, 6. 118,
 14. 120, 13. 146, 12. 148,
 10. 156, 9.
 παθῶν 74, 11. 78, 9. 81, 13.
 107, 6.
 παῖδα 92, 13.
 παιδαγωγέσαστον 56, 12.
 παῖδας 114, 8.
 παιδείας 49, 6.
 παῖδες 121, 7.
 παιδί 125, 8.
 παιδίας 137, 11.
 παιδομαθῆς 162, 2.
 παιδὸς 145, 1.
 παίδων 187, 3.
 παῖει 116, 14.
 παιζέσης 177, 7.
 παίζουσιν 54, 8.
 παῖξαι 89, 11.
 παῖς 102, 5.
 παιώνιον 99, 4.
 πάλαι 73, 12. 112, 15.
 παλαιὰ 145, 10.
 παλαιάν 193, 11.
 παλαιᾶς 173, 10.
 παλαιοὶ 172, 14. 177, 15.
 παλαιότητος 173, 11.
 παλαιῆρας 58, 5.
 παλαιῶν 190, 1. 194, 2.
 πάλιν 59, 12. 66, 5. 101, 14.
 104, 13. 108, 1. 114, 6.
 175, 5. 178, 7. 9. 10. 184,
 15. 185, 12. 194, 2. 195, 4.
 παλινοθήσαντα 192, 11.
 πᾶμφυετα 70, 9.
 πᾶν 78, 2. 80, 4. 90, 8. 94, 7.
 95, 5. 150, 2. 172, 4. 178, 15.
 πανάκεια 147, 7.

- πατηγυρικόν 57, 2. 8.
 πατηγυρικῆ 145, 3.
 πατηγυριν 140, 6.
 πατηγυρίν 102, 1. 15.
 πάντα 50, 7. 70, 2. 78, 5. 9.
   94, 14. 97, 13. 114, 11.
   118, 2. 124, 3. 130, 9. 131,
   8. 134, 8. 136, 3. 15. 137,
   3. 142, 14. 145, 2. 152, 1.
   154, 7. 159, 5. 9. 172, 6. 7.
   180, 6. 184, 6. 194, 4. 8.
 παντάπασι 70, 6. 148, 16.
 πανταχῆ 115, 12.
 παντιλί 112, 12.
 πάντις 142, 4. 166, 13. 174, 1.
   196, 4.
 πάντη 49, 13. 65, 4. 84, 11.
   94, 16. 101, 6. 108, 8. 110,
   3. 125, 5. 133, 8. 136, 2.
   142, 16. 144, 2.
 παντί 51, 2. 79, 6. 88, 4. 105,
   1. 132, 8. 12. 133, 15. 136,
   10.
 παντοδαπῶν 158, 2.
 πάντοθεν 70, 6. 103, 7.
 παντοίων 159, 7.
 παντοίως 110, 6. 150, 3.
 παντός 50, 1. 51, 7. 67, 8. 14.
   113, 5. 140, 10. 147, 6.
   160, 2. 165, 16. 171, 1.
 πάντων 51, 9. 83, 7. 87, 10.
   112, 2. 122, 13. 135, 11.
   149, 11. 198, 13.
 πάντως 48, 15. 52, 5. 67, 10.
   72, 11. 83, 5. 102, 10. 111,
   16. 128, 12. 177, 2. 184,
   16. 185, 1. 5.
 πάνυ 66, 8. 101, 13. 113, 5.
   164, 14. 182, 8. 184, 6.
   195, 1. 13.
 παραβάσεις 95, 3.
 παραβάσει 85, 5.
 παράβολα 128, 13.
 παραβολαί 144, 8.
 παραβόλω 112, 17.
 παραγγελλόμενα 82, 7.
 παράγγεγμα 145, 16.
 παραγγέλματα 50, 15.
 παραγγέλματι 51, 10.
 παραγγέλματων 180, 7.
 παραγίνεται 50, 16.
 παραγιῶται 195, 3.
 παραγράφων 109, 1.
 παράδειγμα 100, 11. 177, 13.
   179, 11.
 παράδειγματα 98, 5. 177, 6.
 παράδειγματος 184, 13.
 παραδειγμάτων 113, 1.
 παραδέχονται 164, 5.
 παραδίδως 70, 7. 92, 2.
 παράδοξον 141, 16.
 παραδόξως 94, 1.
 παραδέμενος 71, 15.
 παραθησαυρίσαι 189, 12.
 παραθήσομαι 56, 13.
 παραινεσις 143, 15.
 παράκειται 55, 12. 143, 8.
 παρακλιύεται 111, 11.
 παρακινδυνεύειν 134, 3.
 παρακινδυνευτικώτερον 128, 3.
 παρακολυθάντων 78, 14.
 παραλαβῶν 118, 1.
 παραλαμβάνεται 147, 4.
 παραλαμβάνομένη 174, 14.
 παραλαμβάνουσι 179, 13.
 παραληφθήσασα 102, 15.
 παράληψις 199, 8. 200, 1.
 παραλιπίῖν 101, 11. 108, 13.
 παραλλάττει 82, 9. 84, 5.
 παραλλάττειν 83, 2.
 παραλλάττεσαι 144, 9.
 παραλλήλων 103, 10.
 παραλογίζεται 105, 16.
 παραλογισμὸν 102, 8.
 παραλογισμῆ 102, 2.
 παραλόγω 116, 10.
 παραλόγως 112, 14.
 παραμένει 74, 7. 134, 10.
 παραμίξας 158, 8.
 παραμυδίαν 60, 1.
 παρανοίας 143, 2.
 παρανοίξιεν 120, 8.
 παρανομηθέντος 57, 13.
 παρανομίαν 165, 1.

- παραξύει 126, 14.
 παραπίπτοντες 109, 17.
 παραπλήσια 50, 9. 131, 3.
 παραπλήσιον 196, 6.
 παραπλήσιος 189, 6.
 παραπολύ 103, 13. 104, 5. 126,
 2.
 παραπλώματα 142, 13.
 παρασκευάζεσα 124, 16.
 παρασκευαστικώταται 90, 5.
 παρασκευῆς 158, 8. 159, 3.
 παρασῆ 130, 17.
 παρασήματος 67, 3.
 παρασηῆσαι 108, 6.
 παρασύρειν 128, 11.
 παρασύροτος 135, 12.
 παραταξαμένως 101, 4.
 παρατεδιμίδα 114, 17.
 παρατεδιμίμος 134, 11.
 παρατετολημμένα 65, 10.
 παρατηρήσιως 113, 15.
 παρατίθεισθαι 94, 14.
 παρατραγάδα 53, 5.
 παρατρέπεται 75, 8.
 παρατρεφόμενον 75, 12.
 παρατροπᾶς 87, 12.
 παραυτίκα 87, 3. 96, 8.
 παραφύρονται 56, 2.
 παραφύων 121, 11.
 παραχρήμα 105, 11. III, 1.
 παρεικάζοιτο 84, 10.
 παρεικάσαι 74, 5.
 παρείληπται 126, 7.
 παρείρας 53, 2.
 παρεισκήγυσαν 149, 15.
 παρέκεντο 159, 1.
 παρείλαβεν 56, 16.
 παρείλαβον 57, 7.
 παρεληλυθότα 116, 11.
 παρελθεῖν 150, 9. 151, 2. 4. 10.
 παρελθῶν 96, 7.
 παρελίπεν 48, 12. 65, 2.
 παρεμβάλοντες 110, 2.
 παρενετίθει 119, 7.
 παρενεχθεῖς 118, 12.
 παρενηγγμένα 135, 1.
 παρενθήκης 124, 1.
 παρένδυσον 55, 13.
 παρέντες 165, 9.
 παριξέβη 75, 6.
 παριπομένων 77, 1.
 παρήγγυ 188, 14.
 παρήγησιν 120, 4.
 παρηγῶς 149, 14.
 παρῆ 52, 5.
 παρηγορίας 100, 2.
 παρήκοντα 198, 13.
 παρθένης 58, 14.
 παρθέτων 58, 12.
 παρηγαμένοι 90, 9.
 παρισάνων 98, 16.
 παρίσασθαι 99, 9.
 παρίστησιν 70, 17.
 Παρμενίων 68, 4.
 Παρμενίωνι 68, 2.
 παρολιγωρούμενον 134, 1.
 παρόντα 116, 12. 163, 7.
 παρόντι 97, 14. 195, 10.
 παροξυθίντες 105, 11.
 παροραματα 134, 5.
 παρορίζει 68, 6. 80, 3.
 παρορίζαι 51, 12.
 παρορισέον 144, 13.
 παρορμητικόν 89, 12.
 παρῶσαν 148, 7.
 παρῶρησίας 120, 7.
 παρῶν 89, 6.
 παρῶρισε 80, 1.
 πᾶς 89, 13. 143, 1.
 πᾶσα 79, 10. 183, 7. 8.
 πᾶσαν 77, 18. 103, 1. 197, 3.
 πᾶσης 195, 9.
 πᾶσι 63, 9. 76, 8. 99, 9. 124,
 12. 135, 3. 136, 12. 137,
 12. 149, 16. 157, 5.
 πάχομεν 97, 4.
 πάτερ 72, 3.
 πατέρας 114, 8.
 πατέρων 57, 14.
 πατήρ 92, 12. 174, 3.
 πατῆμενος 116, 14.
 πατρίδας 127, 8.
 πατρίδος 122, 8.
 Πάτροκλος 73, 16.

- πατρῶν 121, 6.
 Παῦλος 171, 5.
 παύσασθαι 121, 2.
 παχύτης 123, 9.
 πεδίον 117, 14.
 πεζᾶ 178, 16.
 πεζῆν 175, 8.
 πεζόν 175, 4. 178, 15.
 πεζῆς 173, 1.
 πεζῶ 172, 9.
 πείθει 95, 16.
 πείθειν 96, 14.
 πειδόμενοι 54, 13.
 πειδῆς 148, 8. 149, 5.
 πειδῶ 49, 12. 102, 9. 107, 2.
 πείρα 150, 6.
 πείρας 50, 10. 61, 9.
 πειράται 48, 9.
 πείσματα 131, 1.
 πειλάγισσι 79, 1.
 πείλαγος 83, 12.
 πείλας 149, 14.
 πειλεάδων 75, 11.
 Πέλοπες 115, 1.
 Πελοπόννησος 115, 15.
 πέμπειν 193, 6. 195, 5.
 πέμπτη 64, 13. 148, 1.
 πεμφθέντα 194, 9.
 πίνιδαι 121, 2.
 πίνητα 78, 2.
 Πένταδλος 136, 12.
 πίντε 63, 15. 64, 2. 65, 1.
 πειπείδαι 58, 16.
 πειπηγόντας 176, 16.
 πειπίσεται 106, 2.
 πειπλέοντας 114, 14.
 πειπληγμένος 184, 17. 185, 1.
 πειποιήκαμεν 192, 1.
 πειποιήκηναι 70, 10.
 πειποιημένη 64, 12.
 πειποιημένη 55, 10.
 πειπολιτευμένων 98, 2.
 πειπουθεν 72, 15.
 πειπουδόντας 56, 2.
 πειπραγματευμένοι 192, 6.
 πειπραγματεύεται 100, 8.
 πειπίωκός 116, 14.
 πείρα 165, 4.
 περαιτέρω 144, 13.
 περιαυγέμενα 103, 6.
 περιδελφαιτο 140, 15.
 περιδολῆ 191, 7.
 περιγραφῆ 82, 7.
 περιέλαβον 49, 11.
 περιβάλλοντο 152, 15.
 περιέθηνεν 119, 6.
 περιείληφεν 137, 1.
 περιεπτικός 172, 8.
 περιελκόμεθα 97, 1.
 περιεργασίας 55, 8.
 περιέχει 66, 2. 156, 2.
 περιέχη 110, 12.
 περιέχοντος 140, 13.
 περιηθήματα 160, 2.
 περιδείη 125, 9.
 περιδείηαι 145, 9.
 περιϊόντες 104, 7.
 περιϊσάντες 54, 16.
 περικείμενον 163, 1.
 περικλειόμενα 152, 6.
 περικλύξοιο 117, 11.
 περικόψαντες 57, 11.
 περιλαβῆν 83, 7. 182, 9. 183,
 3.
 περιλαμβάνει 108, 10. 150, 2.
 περιλαμπόμενοι 97, 3.
 περιμάχητα 146, 11.
 περιμάχητον 146, 10.
 περίξ 153, 10.
 περιόδαι 152, 7.
 περιόδες 81, 8.
 περιῶσαι 146, 15.
 περιωσίαν 139, 1.
 περιωσίας 83, 5.
 περιπαθεῖς 66, 4. 5.
 Περιπατητικῶν 188, 2. 189, 2.
 περιποιεῖν 48, 2.
 περιποιησαίμεθα 61, 6.
 περισπᾶ 97, 6. 156, 5.
 περισάντα 150, 9.
 περιγάτως 146, 3.
 περίσασις 146, 12.
 περιτιθεῖς 82, 14.
 περιτιθέναι 125, 6.

- περιτιθήσθαι 83, 1.
 περιτιθείς 139, 15.
 περιτιθήν 52, 13.
 περιτιθὸν 125, 2. 140, 16. 152,
 12.
 περιτιότερον 198, 1.
 περιτιῶ 55, 10. 137, 1.
 περιφερομένω 129, 10.
 περιφράσεως 122, 11.
 περιφρασῖς 121, 9. 13. 123, 6.
 περιφρονεῖν 62, 2. 9.
 περιχεάμενος 122, 11.
 περιχυθῆναι 103, 7.
 Πέρσας 57, 2.
 Πέρσων 156, 11.
 Περσῶν 53, 17.
 πείσῃσι 79, 9.
 πέτοτο 71, 7.
 πέτραν 153, 11.
 πέτρης 141, 10.
 πεύσεις 104, 3.
 πεύσειω 105, 3. 14.
 πεφάντασαι 94, 10. 96, 14.
 πεφιλολογηθῶν 124, 2.
 πέφρασαι 156, 1.
 πέφυκας 49, 2.
 πέφυκασιν 196, 10.
 πέφυκε 128, 10. 199, 4.
 πεφυκέναι 50, 17.
 πεφώνηται 150, 12.
 πῆ 101, 15.
 πηγαὶ 63, 15.
 πηγῆν 129, 10.
 πηδήσει 129, 13.
 πηδῶσα 130, 4.
 Πηλῆος 185, 15.
 Πήλιον 65, 13.
 πηλὸν 146, 10.
 πηλῶ 146, 9.
 Πηνελόπη 120, 14.
 πηροῖ 155, 7.
 πῆχυν 178, 11.
 πιδεῦσα pro ἐπιδεῦσα 77, 19.
 πιδανὰ 147, 10.
 πιδανὰι 160, 17.
 πιδανὸν 49, 15.
 πιδανῆ 49, 14. 199, 11.
 πιλήματα 130, 11.
 Πίδαρος 135, 16. 136, 2.
 πινόμενα 146, 10.
 πίπτε 117, 2. 142, 2.
 πίπτειν 162, 9.
 πίπτῃ 63, 2.
 πίπτισον 136, 5.
 πίσει pro ἐπίσει 91, 1.
 πιευτέον 161, 6.
 πίεως 83, 10. 199, 12.
 πίειν 63, 14. 147, 3.
 πίεις 100, 12. 150, 6.
 πιδόν 95, 1. 146, 11. 162, 14.
 πιδότερον 105, 6. 126, 4.
 πιδάσασθαι 97, 16.
 πιδαναις 75, 1.
 πιδανῶνται 85, 13.
 πιδάσει 153, 4.
 πιδασιν 197, 9.
 πιδάσιον 77, 8.
 πιδάσις 64, 9.
 πιδάσμα 95, 4.
 πιδάσμασι 172, 13.
 πιδασμάτων 87, 16.
 Πιδαναιῖς 98, 7. 101, 4.
 Πιδάτων 59, 9. 85, 8. 87, 11.
 88, 16. 121, 17.
 Πιδάτωνα 58, 4. 123, 10. 131,
 11. 132, 12. 192, 2.
 Πιδάτωνι 129, 3.
 Πιδανωικὰς 190, 15.
 Πιδανωικὸι 187, 13. 188, 3.
 Πιδανωικὸν 114, 17.
 Πιδάτωνος 132, 9. 133, 1. 139,
 11. 142, 13. 178, 16. 188,
 11.
 Πιδιάδων 92, 8.
 πιδίον 63, 1. 129, 13.
 πιδίονα 115, 10. 116, 8. 184,
 4. 185, 5.
 πιδιόνων 49, 7.
 πιδίσιον 191, 15.
 πιδίεις 133, 10. 136, 11.
 πιδίσις 117, 2. 152, 16. 172,
 11.
 πιδίσιον 66, 3. 127, 1. 131, 6.
 160, 11. 188, 4.

- πλείω 56, 14. 124, 7.
 πλεκτάνας 53, 6.
 πλεκτανήν 53, 2.
 πλέον 64, 7. 74, 4. 79, 6. 85,
 4. 89, 11. 120, 14. 123, 7.
 138, 4. 7. 140, 16. 189, 14.
 190, 9.
 πλεονεξίαι 166, 9.
 πλεονεξίας 86, 4. 126, 6.
 πλεονεκτεῖν 166, 5.
 πλεονεκτημάτων 197, 14.
 πλεύμορος 130, 1.
 πλευράν 92, 10.
 πλευράς 91, 17.
 πλευσαι 117, 15.
 πλέωμεν 104, 13.
 πλήθει 83, 4. 127, 14. 139, 13.
 190, 10.
 πλήθος 113, 2. 157, 13. 159,
 4.
 πλήθους 126, 16. 128, 6. 14.
 152, 8.
 πληθύν 115, 9.
 πληθυντικά 60, 17. 113, 12.
 114, 1. 13. 116, 7.
 πληθυντικῶν 115, 14.
 πλην 48, 12. 56, 4. 9. 70, 5. 75,
 5. 79, 17. 125, 9. 132, 12.
 135, 7. 144, 1. 147, 3. 166,
 12.
 πλην εἰ μὴ 81, 16. 161, 3.
 πλήρεις 148, 13.
 πλήρης 56, 7.
 πληρέμενος 130, 8.
 πληρῆται 62, 12.
 πλησιάζουσαν 86, 16.
 πλησίον 91, 3. 166, 7.
 πλήττει 108, 1.
 πλοῖον 117, 15.
 πλοσιώτατα 83, 11.
 πλῆτοι 61, 15.
 πλῆτοις 133, 16.
 πλῆτον 123, 11. 15. 164, 3.
 πλάττε 164, 15.
 πλάττω 164, 6.
 Πλωτῖνος 187, 15. 190, 13.
 Πλωτίνω 191, 2. 192, 3. 193,
 2. 194, 5.
 πνεύματα 199, 5.
 πνεύματι 86, 14. 137, 14.
 πνεύματος 66, 11. 74, 2. 110,
 4. 135, 13. 197, 5.
 πόδα 180, 4. 185, 16.
 ποδῶν 174, 13. 179, 8.
 ποθεινότερα 173, 12.
 πόθεν 49, 10. 61, 10. 112, 11.
 ποία 64, 8. 86, 10. 148, 4.
 156, 13.
 ποιᾶν 108, 10.
 ποίας 77, 18.
 ποιᾶς 176, 14.
 ποιῆ 146, 4. 11. 177, 5. 180,
 4.
 ποιεῖν 53, 7. 67, 2. 76, 7. 13.
 115, 17. 116, 6. 198, 2.
 ποιῆσαι 122, 17.
 ποιηθέντος 181, 15.
 ποιήμα 180, 2. 6.
 ποιήμασι 62, 5. 74, 8. 133, 6.
 ποιήματα 189, 7.
 ποιημάτων 135, 11.
 ποιῆσαι 145, 9.
 ποιήσας 78, 15.
 ποιήσασθαι 158, 6. 182, 7.
 ποιήσαι 90, 14. 125, 9. Verb.
 160, 10. 186, 2. 5. 8.
 ποιήσειεν 107, 5. 108, 13.
 ποιήσεις 116, 14.
 ποιήσετε 104, 13.
 ποιήσαν 72, 4.
 ποιηταὶ 177, 6.
 ποιηταῖς 76, 2. 90, 13. 94, 15.
 ποιητᾶς 198, 16.
 ποιητῆ 65, 10. 180, 9. 185,
 11.
 ποιητῆς 78, 13. 80, 2. 91, 6.
 16. 100, 4. 106, 13. 119,
 4. 135, 7. 15. 153, 7.
 ποιητικᾶς 88, 2.
 ποιητικῆς 183, 11.
 ποιητικὸν 95, 4.
 ποιητικῶ 172, 11.
 ποιητικώτερα 137, 16.
 ποιητῆ 71, 14. 132, 5.

- ποιητῶν 49, 9. 86, 12. 152, 9.
 ποικίλας 149, 10.
 ποικιλταὶ 157, 3.
 ποῖον 48, 7. 83, 1. 156, 13.
 ποιόμενος 108, 2. 119, 13.
 ποιῶν 181, 15.
 ποιῶσα 117, 5.
 ποιῶσιν 108, 12.
 ποιῶν 118, 2.
 ποκοειθεῖς 93, 14.
 πόδες 123, 13. 150, 9.
 πολεμικώτατον 122, 14.
 πολέμιος 111, 2.
 πόλεμον 175, 11.
 πόλεμος 104, 16. 163, 10.
 πολέμω 57, 2. 73, 10.
 πολέμω 117, 8.
 πόλεσι 187, 6.
 πόλεων 164, 8.
 πόλεως 117, 13. 122, 4.
 πόλις 117, 16. 131, 15.
 πόλις 71, 3. 101, 10. 145, 4.
 156, 13.
 πολιτεία 58, 8.
 Πολιτεία (Platonis libro) 85, 10.
 πολιτείας 161, 14.
 Πολιτείας Πλάτωνος 188, 11.
 πολιτευσάμενος 100, 14.
 πολιτικά 161, 1.
 πολιτικοῖς 48, 17.
 πολιτικὸν 74, 12.
 πολιτικώτατος 137, 7.
 πολλαὶ 49, 15. 51, 5. 55, 16.
 65, 8. 79, 4. 95, 13. 107,
 5. 108, 13. 109, 15. 116,
 6. 135, 11. 138, 11. 152,
 12. 175, 3. 194, 5.
 πολλαὶ 157, 1. 4. 5.
 πολλαίαι 51, 16. 56, 12. 62,
 15. 80, 4. 83, 4. 110, 1.
 112, 7. 117, 5. 121, 13.
 131, 11. 136, 4. 140, 14.
 141, 8. 142, 10. 149, 3.
 177, 4. 193, 8.
 πολλάς 81, 9. 175, 5. 195, 13.
 πολλαχῆ 83, 13. 132, 15.
 πολλαχόθεν 178, 14.
 πολλαχῆ 54, 7. 88, 3.
 πολλαχῶς 174, 6. 177, 16.
 πολλή 63, 5.
 πολλήν 47, 5.
 πολλῆς 61, 8.
 πολλοὶ 86, 14. 115, 3. 152, 9.
 15. 157, 14. 15. 174, 6.
 πολλοῖς 70, 17. 91, 14. 140, 3.
 143, 8. 146, 9.
 πολλὸν 121, 5.
 πολλὸς 160, 16. 187, 3. 196, 8.
 πολλοσημόριον 142, 15.
 πολλῶν 172, 7.
 πολλῶν 73, 4. 6. 79, 8. 175,
 15. 186, 10.
 πολὺ 57, 6. 61, 16. 62, 7. 70,
 14. 83, 14. 84, 12. 97, 14.
 112, 4. 17. 120, 14. 134, 5.
 137, 10. 139, 13. 141, 5.
 142, 3. 143, 16. 156, 4.
 163, 9.
 πολυῖσιν 56, 9.
 Πολυκλείτης 143, 7.
 πολυμαθεῖαν 189, 6.
 πολυμορφία 149, 13.
 πολυπλήθειαν 127, 4.
 πολυπραγοῦντες 183, 11.
 πολυπρόσωπον 120, 3.
 Πάλυπλωτα 113, 3.
 πολὺς 191, 6.
 πολυτέλεια 164, 8.
 πολυτελεῖς 157, 2. 6.
 πολυτελεῶς 157, 9.
 πολυφωνότερος 136, 11.
 πόμα 132, 3.
 πομπικὰ 66, 1.
 πομπικῶς 129, 2.
 ποιεῖν 111, 11. 13. 122, 16.
 ποιητὰ 79, 2.
 πόσιον 122, 11. 17.
 πόσιος 111, 1.
 ποιῶντες 166, 13.
 πόσιος 111, 4.
 πόσιον 69, 2.
 πόσιον 79, 3.
 πορεία 176, 10.
 πορείαν 122, 3. 6.

- πορεύονται 122, 2.
 πορίζεσθαι 61, 11. 144, 2.
 πόρνας 59, 8.
 πόρρω 59, 15. 103, 8. 196, 3.
 πόρρωθεν 158, 4. 196, 11.
 πόρρωτάτω 169, 4.
 πόρων 129, 13.
 Ποσειδάων 69, 13.
 Ποσειδάωνος 71, 4.
 Ποσειδῶνος 71, 1.
 ποσὴν 48, 10.
 ποσῆς 176, 14.
 πόσον 151, 4.
 ποσότητα 178, 8. 9. 183, 2.
 ποσότητας 51, 10.
 ποσότητι 183, 12.
 ποσότητος 83, 5. 183, 13.
 ποσσὶν 71, 4.
 Ποτέμει 47, 3.
 ποταμὸς 141, 11.
 ποταμῷ 146, 7.
 ποτὶ 55, 6. 58, 6. 66, 7. 67, 6. 93, 2. 113, 8. 133, 6. 9. 139, 15. 160, 17. 166, 15. 185, 11.
 ποτίροισι 118, 7.
 πότερον 133, 5. 9. 177, 10.
 πὸς 180, 5.
 πρᾶγμα 61, 7. 66, 16. 87, 15. 105, 1. 116, 13. 123, 6. 145, 1. 147, 3.
 πρᾶγμασι 76, 8. 83, 8. 125, 1. 162, 1.
 πρᾶγματα 50, 7. 110, 14. 111, 5. 14. 115, 6. 126, 1. 7. 190, 1.
 πρᾶγματεῖσθαι 187, 8.
 πρᾶγματι 53, 13.
 πρᾶγματικαῖς 95, 15.
 πρᾶγματικὸν 97, 2.
 πρᾶγματικῶς 96, 13.
 πρᾶγματίοις 125, 6.
 πρᾶγματος 56, 1. 147, 5. 154, 11. 186, 13.
 πρᾶγμάτων 50, 3. 81, 8. 12. 104, 16. 116, 9. 149, 16. 159, 14. 198, 12.
 πρᾶκτικῷ 75, 5.
 πρᾶξιων 197, 5.
 πρέποι 159, 14.
 πρέπον 70, 7.
 πρέποντα 200, 3.
 πρέψασαν 119, 3.
 πρεσβυτέροις 189, 15. 190, 8.
 προάγειν 48, 10.
 προαγωγὸν 131, 9.
 προαιρέμενος 191, 4.
 προαποδιδόναι 154, 16.
 πρόβατα 123, 14.
 προβάτειον 123, 15.
 προβάξιν 187, 10.
 προβλημάτων 190, 11.
 πρόβωλον 130, 10.
 προγενεσέρων 88, 11.
 προγόνος 98, 14.
 προγόνων 101, 2.
 προδηλώσας 119, 6.
 προδιόρθωσις 199, 7. 13.
 προδοτῶν 127, 15.
 προεγνωσμένως 73, 12.
 προεδοτᾶς 154, 14.
 προειπεῖν 174, 1.
 προείπομεν 146, 1.
 προειπόντες 65, 1.
 προειρημένον 103, 2.
 προειρημένων 138, 4. 180, 1.
 προεῖρηται 185, 6.
 προεῖσθαλε 111, 7.
 προεκκειμέναις 81, 6.
 προεκπίπτειν 144, 13.
 προέλαβεν 56, 14.
 προεμφανίζεται 103, 16.
 πρὸ ἔργου (idem quod προὔργου) 197, 6.
 πρόσαν 120, 16.
 προέησαν 187, 2.
 προίχοι 136, 10.
 προηγεμένη 188, 15.
 προηγεμένως 167, 2.
 προῆλθε 172, 1.
 προδέμενοι 110, 1. 130, 11.
 προδίσεις 80, 5.
 πρόθυμον 161, 11.
 προΐσαμενοι 171, 6.

- προκείμενα 161, 14.
 προκείμενον 97, 16.
 προκειμένη 184, 2.
 προκινδυνεύσαντας 98, 12. 101,
 1.
 προκινδυνεύσάντων 98, 16. 100,
 6.
 Προκλήϊος 187, 14. 189, 16.
 προκοσμημάτων 158, 11.
 προκρίναι 193, 9.
 προοίμιον 145, 16.
 προοιμίων 199, 12.
 προπεμφθέντες 122, 3.
 προπεπωκότες 127, 8.
 προπηλακίζεσθαι 108, 5.
 προσκομπήν 122, 7.
 προσαγγελία 80, 13.
 προσάγεται 76, 16.
 προσαγορεύεται 180, 2. 6.
 προσαγορεύομεν 177, 17. 178, 10.
 11.
 προσαγορεύουσιν 179, 10.
 προσαγορεύσαι 111, 8.
 προσαγορεύσαντες 193, 5.
 προσαναπλαττόμενοι 62, 8.
 προσαποδίδουσι 73, 13.
 προσαποδῆς 112, 16.
 προσεάλλον 102, 1.
 προσεἰσάξει 93, 16.
 προσδακῶν 193, 10. 194, 1.
 προσδοκία 129, 14.
 προσεδρίας 194, 13.
 προσέδηκε 186, 5.
 προσείπεν 130, 5.
 προσεισφέρειν 95, 14.
 προσεκκίπλον 95, 5.
 προσεκτικώτερον 118, 8.
 προσέναγχος 160, 15.
 προσενεχθή 186, 7.
 προσέοικε 198, 1.
 προσεικέναι 198, 8.
 προσεπισφέρειν 73, 10.
 προσεπιθεασώμεθα 124, 9.
 προσεπιθεωρητέον 73, 4.
 πρόσες 172, 11. 173, 2.
 προσεφοιτήσαμεν 188, 5.
 προσήκει 142, 2. 143, 13.
 προσήκοιτα 122, 2.
 προσηκόντων 122, 5.
 προσηγάγκασε 91, 15.
 προσηκείδημεν 193, 3.
 προσήψεν 119, 4.
 προδείημεν 148, 6.
 πρόδεν 121, 7.
 προδέντες 191, 13.
 πρόδες 108, 11.
 προδηκῶν 109, 7.
 προσιῆδαι 195, 14.
 προσιόντας 158, 3.
 προσιστορέσθω 75, 16.
 προσκειμένων 52, 14.
 πρόσκειται 62, 7.
 προσορμιμέμεθα 104, 14.
 προσόψει 158, 15.
 προσπεριώρισατο 123, 2.
 προσπίπτει 109, 3. 114, 1. 123,
 8. 151, 12.
 προσπίπτοντα 89, 1.
 προσιδίης 89, 12.
 προστραγυδόμενοι 61, 17.
 προσυπογράφοιμεν 89, 5.
 προσφέροντα 50, 1.
 προσφύεστος 137, 12.
 προσφωνήσεις 118, 10.
 πρόχρησις 119, 9.
 πρόχουσι 74, 11.
 πρόσωπα 89, 2. 118, 3. 119,
 12. 120, 11.
 προσωπίον 125, 8.
 πρόσωπον 118, 13.
 προσώπων 118, 11.
 προσώπων 160, 1.
 προσώπων 60, 4. 113, 7. 117, 4.
 119, 12.
 προτεθέντων 144, 5.
 προτερήματα 161, 15.
 πρότερον 87, 9. 127, 9. 12.
 προτέρη 48, 3. 187, 12.
 προτροπή 100, 12.
 προδόμεθα 148, 2.
 προῦπαντᾶ 103, 11.
 προῦπεδειγμένων 160, 8.
 προῦποκειμένης 63, 16.
 προῦποτίθεσθαι 49, 7. 67, 10.

πρῆργυαίτερα 194, 13.
 προφαινομένη 94, 11.
 προφέρει 132, 15.
 προφοράν 175, 9.
 προχέεται 106, 4.
 προχέεισι 141, 12.
 προωδεῖν 128, 11.
 πρώην 188, 1.
 πρώτα 110, 3.
 πρωτεία 161, 12.
 πρωτεῖον 133, 10.
 πρωτεῖς 135, 3.
 πρωτεῖων 88, 4. 136, 13.
 πρωτεύει 136, 14.
 πρώτη 179, 4.
 πρώτος 61, 6.
 πρώτον 51, 8. 64, 3. 66, 14.
 67, 9. 108, 14. 171, 5. 174,
 10.
 πρωτότυπον 182, 1.
 πρώτης 151, 6.
 πρώτης 186, 11.
 πρώτων 196, 13.
 πλάσματα 194, 12.
 πλάσμασιν 134, 13.
 πλέραις 144, 11.
 πλεροφόρων 92, 10.
 πλερυγίσματα 176, 13.
 Πτολεμαῖος 189, 3.
 πλυχᾶς 92, 11.
 πλώσεις 175, 5.
 πλωσίων 113, 7.
 Πυγμαῖοι 162, 15.
 Πυθαγορείας 190, 14.
 Πύθης 126, 12.
 Πυθίαν 86, 15.
 Πυθίας 179, 13.
 πυκνότητα 195, 15.
 πυκνώσει 76, 15.
 πύματα 121, 4.
 πυνδάνομαι 104, 7.
 πῦρ 72, 16. 77, 14.
 Πυρρήχιοι 154, 5.
 Πυρρήχιον 183, 10.
 πυρρός 141, 12.
 πυρώσω 53, 3.
 πώποτε 85, 15.

πῶς 48, 5. 57, 16. 60, 16. 62,
 10. 68, 15. 79, 7. 88, 14.
 15. 89, 3. 5. 7. 12. 96, 15.
 99, 16. 101, 13. 16. 102,
 15. 113, 8. 126, 8. 141, 2.
 147, 16. 160, 16. 172, 4.
 195, 8. 196, 6.

P.

Ράδιον 131, 14. 163, 5.
 ραθυμίαν 166, 12.
 ρᾶτος 75, 7.
 ραφωδία 179, 4.
 ρέεθρα 185, 12.
 ρήν 143, 5.
 ρεῖθρα 141, 2.
 ρέοι 130, 16.
 ρέον 69, 13.
 ρέων 85, 9.
 ῥήγμα 86, 16.
 ῥηθῖν 105, 1. 5.
 ῥήματος 180, 8.
 Ρήνοι 141, 4.
 ῥήται 175, 5.
 ῥήτορα 67, 11. 81, 15. 132, 15.
 162, 10.
 ῥήτορας 139, 8.
 ῥήτορες 95, 6.
 ῥήτορι 100, 13. 175, 7.
 ῥητορικὴ 90, 12. 95, 12.
 ῥητορικῆς 95, 1. 103, 6.
 ῥήτορος 50, 8. 102, 6. 127, 15.
 ῥήτορος 65, 16. 124, 12.
 ῥητόρων 66, 3. 161, 15.
 ῥήτωρ 83, 14. 96, 12. 14. 103,
 3. 107, 15.
 ῥινῶν 69, 13.
 ῥοδίω 128, 10.
 ῥοπήν 197, 8.
 ῥυθμικῶν 179, 10.
 ῥυθμὸν 176, 10.
 ῥυθμὸς 154, 3. 174, 3. 176, 6.
 11. 177, 3. 13.
 ῥυθμῶ 148, 13. 151, 6. 154, 14.
 174, 3. 176, 4. 15.

ῥυθμῶ 148, 14. 172, 5.
 ῥυθμῶν 150, 13. 177, 11. 12.
 ῥυπαρὰ 126, 5. 159, 12.
 ῥῦσαι 72, 3.
 Ῥώμη 187, 15.
 Ῥώμης 192, 16.
 ῥώμης 84, 8.
 ῥωπικὸν 55, 11.

Σ.

Σαδρα 104, 15.
 σακκία 158, 9. 15.
 σάκκοι 157, 15.
 σάκος 93, 8.
 Σαλαμίνα 99, 8.
 Σαλαμίη 98, 7. 101, 3.
 Σαπφὴ 76, 16.
 σάρκα 130, 11.
 σάρκας 126, 10.
 σαρκῶν 130, 12.
 σαρεῖ 130, 9.
 Σαρπηδόνης 114, 16.
 σαφιτέραν 190, 15.
 σαφηνείας 82, 10.
 σβίννεται 136, 4.
 σιρίη 92, 12.
 σείζρον 180, 11.
 σίω 180, 11.
 σίλας 52, 15.
 σιμνὰ 125, 7.
 σιμόντερα 199, 4.
 σιμόντητα 173, 12.
 σιμόντητι 83, 16.
 σισοθημέιος 154, 4.
 σημαίνει 151, 11.
 σημαίνοντες 149, 1.
 σημαντικῶ 126, 15.
 σημαντικώτατα 125, 13.
 σημῖον 179, 10.
 σημειωτίον 177, 13.
 σήραγγας 130, 2.
 σιδηροῖς 86, 5.
 Σικελία 146, 4.
 Σικελίαν 57, 10.
 Σιμωνίδη 94, 13.

σιτιυτὰ 147, 14.
 σιωπῆ 67, 8.
 σιωπώμενα 175, 4.
 σκιδαδίετα 152, 3.
 σκίμματα 133, 12.
 σκιμμάτων 144, 5.
 σκειυάξεται 97, 12.
 σκευάσας 156, 11.
 σκεῦος 178, 8.
 σκηναὶ 157, 4.
 σκηνῆς 129, 2.
 σκηῶν 158, 13.
 σκηπῖν 50, 7.
 σκηπῶ 84, 9.
 σκιάς 103, 10.
 σκληρότητας 155, 4.
 σκοπιῆ 69, 2.
 σκοπῆ 86, 14.
 σκότει 72, 8.
 Σκυθῶν 123, 3.
 σκώματα 137, 8.
 σμερδαλί 69, 15.
 σμικροῖς 54, 5.
 σμικρότητος 133, 15.
 σοβαρώτερα 104, 5.
 σοφίσματα 103, 6.
 σοφιστὴν 57, 4.
 σοφιστικὸν 115, 12.
 Σοφοκλία 54, 4.
 Σοφοκλεί 114, 3.
 Σοφοκλῆς 94, 8. 135, 17. 136,
 3.
 σοφὸν 178, 1. 193, 10.
 σοφῶς 164, 11.
 σπάνην 186, 13.
 σπάνιον 161, 4.
 σπάνης 194, 3.
 Σπάρτη 59, 13.
 σπέρμα 99, 11. 114, 7.
 σπειμάτων 159, 7.
 σπλάγχθοισι 79, 5.
 σπλήνα 130, 7.
 σποδιῶν 185, 15.
 σπυδαζέση 177, 7.
 σπυδασιτέροις 189, 11.
 σπυδῆ 188, 15.
 σπυδῆν 190, 11.

- σπεδῆς 48, 14. 195, 8.
 γάσει 107, 9.
 γάσεις 70, 8.
 γίγη 94, 4.
 γίγησι 53, 3.
 γεωπῆς 129, 13.
 γερεῖ 198, 5.
 γίφανος 88, 10.
 γῆ 107, 9.
 γῆδισιν 77, 10.
 γῆδες 129, 6.
 γηρυγῆς 153, 14.
 Ζησίχορος 87, 9.
 γήματα 158, 17.
 γίχον 175, 7. 180, 5.
 γίχος 175, 13. 179, 3. 180, 5.
 γοιχεῖα 183, 12.
 γοιχεῖον 51, 9.
 γοιχεῖων 174, 7. 183, 2. 196, 7.
 Η.
 ἥμα 73, 2.
 ἥμασι 146, 16. 147, 1.
 ἥμων 87, 6.
 ἥμφοι 53, 14. 131, 14.
 ἥχάζεσθαι 48, 1.
 ἥριφι 92, 14.
 ἥριφιδαι 117, 6.
 ἥριφιγγας 129, 7.
 ἥριμναι 157, 2.
 ἥριμνοι 69, 15.
 ἥριμνῶν 187, 17. 188, 16.
 ἥριμνισιν 103, 15.
 ἥριμνίδαι 187, 4.
 ἥριμνῶν 149, 12.
 ἥριμνιστάσι 132, 8. 189, 11.
 191, 3.
 ἥριμνιστάματα 191, 9.
 ἥριμνιστάταιον 47, 1.
 ἥριμνιστάματος 192, 9. 195, 193,
 4.
 ἥριμνιστάφια 133, 4.
 ἥριμνιστάφιδος 118, 12.
 ἥριμνιστάφιδῶσι 76, 2. 110, 8. 124,
 12.
 ἥριμνιστάφιδῶν 49, 9. 86, 12. 152,
 9.
 ἥριμνιστάφιδος 140, 2.
 συγκατάδεσις 63, 12.
 συγκαταθέμιε 190, 7.
 συγκατατίθεσθαι 126, 17.
 συγκείμενα 155, 1.
 συγκείμενοι 179, 8.
 συγκεκλιμένοι 90, 16.
 συγκεκλιμένους 124, 3.
 συγκεκλιμένοι 122, 15.
 συγκεκομμένα 154, 2.
 συγκινδυνεύει 70, 3.
 συγκινδυνεύουσα 92, 16.
 συγκίνησις 107, 10.
 συγκλίωσα 64, 13.
 συγκοπή 155, 7. 10.
 συγκοπή 151, 9.
 συγκορυφῶν 116, 8.
 σύγκρισις 57, 4.
 συγχρόμνοι 152, 12.
 συζυγία 180, 5.
 συζυγίαν 179, 7. 180, 5.
 συλήσασι 123, 4.
 συλλαβαῖς 176, 7.
 συλλαβάς 175, 1.
 συλλαβῆ 176, 5. 180, 4. 181,
 13. 182, 5. 12. 183, 1. 184,
 1. 185, 6. 9. 13. 186, 3.
 συλλαβῆ 184, 3.
 συλλαβῆν 151, 3. 180, 4. 182,
 9. 186, 2. 5. 8.
 συλλαβῆς 151, 8. 174, 10. 176,
 5. 8. 181, 13. 183, 11. 185,
 4.
 συλλαμβάνει 183, 2.
 συλλαμβανόμενα 89, 16.
 συμβαίη 185, 17.
 συμβαίνει 103, 9.
 συμβαίνοντα 76, 16.
 συμβάλλεται 182, 8.
 συμβαλλόμενοι 190, 9.
 συμβαλλόντες 106, 6.
 συμβέβηκεν 175, 3. 195, 14.
 συμβέβηθαι 159, 2.
 συμβεβασμένοι 80, 7.
 συμμαχεῖ 101, 13.
 σύμμετρον 133, 7.
 συμμορία 107, 1.
 σύμματα 140, 7.
 F f 2

- σύμπασι 140, 13.
 συμπεριλαμβάνων 184, 8.
 συμπιφυκίται 65, 5.
 συμπλήρωσις 83, 7.
 συμπολεμει 70, 3.
 συμφθίγγεται 121, 13.
 συμφυῆ 164, 4.
 σύμφωνα 184, 5. 185, 5. 186,
   I. 3. 6.
 σύμφωνον 185, 16.
 συμφωνίας 149, 3.
 συναίγειν 163, 1.
 συναίγεται 155, 8.
 συναγωγήν 189, 14.
 συναγωγῆς 191, 14.
 συναδρόισιν 142, 14.
 συναίρεσις 78, 12.
 συναιαγκαίας 80, 6. 112, 13.
 συναιαριῖ 52, 5.
 συναιαπεπλεγμένα 107, 4.
 συναπέδανον 161, 9.
 συναποκινδυνεύειν 112, 13.
 συναρμίζουσαι 149, 17.
 συναρμόσεις 153, 6.
 συναρπάσαι 175, 9.
 συναρπάσας 99, 10.
 συνδιωγμένοι 109, 1.
 συνδίσμοις 109, 2.
 συνδίσμος 108, 11.
 συνδίσμων 109, 6.
 συνδῆσαι 77, 5.
 συνδῆσαι 109, 4.
 συνδιατιθέσαι 150, 3.
 συνδιατιθῆ 62, 16.
 συνδιαφορεῖ 152, 4.
 συνδικύσσης 106, 13.
 συνδικώμεθα 159, 13.
 συνδρῦει 76, 9.
 συνδρῶς 81, 6.
 συνκλάμπει 162, 1.
 συνκλύεται 151, 13.
 συνκκπίπιοτες 154, 6.
 συνκφωῶνται 146, 3.
 συνλόγτι 196, 3.
 συνμβαίνει 71, 16.
 συνμβῆσαι 88, 3.
 συνκκπίπιοτι 80, 8.
 συνεμπνεῖ 72, 14.
 συνεμπλώσεις 176, 2.
 συνεμφαίνων 112, 5.
 συνενεγκειν 51, 12.
 συνενδυσῶν 128, 14.
 συνενδυσῶσι 87, 8.
 συνεξομοῦσθαι 148, 15.
 συνεπιβαίνει 92, 16.
 συνεπικρινεῖς 49, 3.
 συνεπιρρῶνύμενοι 82, 5.
 συνεπισπώμιος 112, 7.
 συνεπλήθυσε 114, 13.
 συνεπύρωται 92, 17.
 συνερανίξη 107, 2.
 συνεργά 113, 6.
 συνεργάζεσθαι 197, 13.
 σύνοιον 188, 6. 198, 12. 199,
   I.
 συνέτη 172, 4.
 συνέτησιν 138, 9.
 συνετραμμένα 155, 9.
 συντάξατο 47, 2. 57, 9.
 συνεφέλκεται 127, 5.
 συνεχεῖ 108, 8.
 συνεχεῖς 128, 17.
 συνεχίς 63, 2.
 συνεχῆ 167, 1.
 συνεχῶς 196, 11.
 συνήθειαι 193, 11.
 συνήθειας 162, 11.
 σύνηδες 126, 4.
 συνήκμασαν 161, 8.
 συνημίτη 164, 7.
 συνηεῖ 121, 14. 151, 4.
 συνήναι 152, 13.
 συνήεις 136, 6.
 συνήεις 136, 16. 153, 7. 199,
   6.
 σύνθεσι 149, 7.
 σύνθεσις 64, 15. 148, 4.
 συνθεωρεῖν 142, 2.
 συνθλίψει 80, 9.
 σπηςῶσι 150, 15.
 σύνοδος 78, 9. 106, 16.
 συνδικίξεται 164, 9.
 συνοικοδομήματα 81, 3.
 συνοικῶσι 115, 3.

- σύπολοι 85, 2. 102, 8. 166, 8.
 συτομήμενοι 93, 12.
 συνόπτας 187, 10.
 συντάγμασιν 148, 5.
 συνταγμάτων 60, 11.
 σύνταξις 82, 8. 174, 14.
 συνταξιόμενων 97, 4.
 αντιθετικῶς 73, 7.
 συντιθέτων 189, 15.
 συντείνει 104, 6.
 συντελεῖν 66, 7.
 συντελεσῶν 148, 1.
 συντετιχισμένα 81, 4.
 συντετελισμένα 138, 16.
 συντιδίαι 190, 3.
 συντομία 155, 11.
 σύντομον 101, 13.
 συντόμως 82, 10.
 συνπαρχειν 65, 5.
 συνπαρχοντα 76, 9.
 συνωθήμενες 158, 5.
 σποφοεβαμένες 75, 9.
 Συρακούσιοι 146, 6.
 συρομένης 153, 8.
 συσαλη 81, 16. 181, 14.
 συσάσις 64, 7.
 συσίλλησσα 174, 17.
 σύστημα 152, 2.
 συχοῖς 187, 6.
 σφαδάζων 117, 1.
 σφάλματα 142, 10.
 σφοδρά 128, 8. 153, 4. 159, 13.
 198, 3.
 σφοδροῖς 85, 1.
 σφοδρῶν 64, 6.
 σφοδρότητος 74, 7.
 σφοδρῶς 129, 11.
 σφονδύλης 129, 6.
 σφύρας 176, 9.
 χεῖδον 49, 6. 60, 10. 103, 4.
 105, 10. 136, 12. 145, 14.
 152, 7. 161, 8.
 χίσει 81, 4.
 χῆμα 102, 11. 12. 103, 4. 105,
 13. 123, 10. 197, 7.
 χήματα 101, 14. 176, 12. 199,
 7. 10.
- χήματι 107, 7. 12. 108, 14.
 χηματίξει 174, 17.
 χηματίξειν 102, 13.
 χηματίοις 102, 6.
 χηματισμῶ 99, 10.
 χηματισμῶ 105, 5.
 χήματος 98, 13. 119, 9.
 χημάτων 64, 9. 97, 10. 102, 1.
 103, 16. 104, 4. 106, 16.
 124, 1. 128, 7. 145, 17.
 χολάζειν 128, 13.
 χολαστική 55, 7.
 χολῆ 53, 15.
 χολικά 56, 1.
 χολικόν 81, 1.
 χῶσι 52, 15.
 σώζει 74, 9. 141, 7.
 σώζειν 198, 10.
 σωζόμενοι 63, 4.
 σώζοντα 70, 6.
 σωθῆναι 189, 8.
 Σωκράτης 177, 9.
 Σωκράτες 58, 5.
 σῶμα 76, 13. 78, 4. 130, 13.
 196, 5.
 σώμασιν 163, 2. 197, 1.
 σώματα 109, 5. 151, 16.
 σωματίον 74, 3.
 σωματοειδέτερον 116, 3.
 σωματοποιούμενα 152, 4.
 σώματος 82, 3. 130, 16. 193,
 12. 197, 4. 10. 198, 5.
 σωματων 54, 15. 196, 10.
 σωρῆς 158, 2. 159, 7.
- T.
- Ταλαιπωρίας 110, 17.
 τάξαι 135, 14.
 τάξας 194, 7.
 τάξει 48, 5. 172, 5.
 τάξιν 50, 3. 52, 7. 108, 10.
 110, 7. 111, 3. 10. 112,
 10.
 τάξις 108, 9. 109, 12.
 ταπεινά 65, 7. 145, 9.
 F f 3

- ταπεινάς 134, 2.
 ταπεινοὶ 152, 14.
 ταπεινὸν 55, 5. 67, 11. 140, 4.
 ταπεινότερα 158, 6.
 ταπεινότερον 47, 4. 72, 7.
 ταπεινότητος 147, 16.
 ταπεινὸς 160, 10.
 Ταρσεὺς 171, 5.
 τάρταρον 95, 11.
 τάρταρον 69, 17.
 τάρφισιν 73, 1.
 τὰτίσιδαι 127, 1.
 ταυρεῖς 93, 9.
 ταύρη 153, 8.
 ταυροσφαγῆτες 93, 8.
 ταυτομάτη 197, 15.
 τάφοι 54, 1.
 τάφος 94, 12.
 ταχέως 104, 12. 134, 1. 141,
 1. 164, 11. 16.
 τάχιγα 72, 11.
 τάχος 139, 1.
 τάχος 84, 8.
 ταχύ 120, 9.
 τεθναυμασμένοι 88, 5.
 τεθωρημένοι 48, 17.
 τεθωρημένων 101, 12.
 τεθῆ 153, 3.
 τεθῆλη 143, 5.
 τεθῆσεται 179, 12.
 τεθῆσθαι 77, 20.
 τεθῆσθαι 78, 8. 104, 10.
 τεθῆσθαι 53, 8.
 τεθῆσθαι 53, 9.
 τίθει 86, 10.
 τεῖχη 59, 14.
 τευχῶν 59, 12.
 τεκμήριον 103, 1. 174, 12. 197,
 1.
 τεκμηριῶσαι 121, 16.
 τεκνοτοίαν 153, 2.
 τεκνοποιίαν 164, 12.
 τέλει 112, 15.
 τέλειον 81, 16. 144, 4. 152, 2.
 τέλειος 110, 10.
 τέλειον 154, 6.
 τελεσιεργεῖν 165, 5.
 τελεσφορέμια 90, 2.
 τελευταῖον 61, 9.
 τελευτῆ 130, 17.
 τίλος 90, 14. 156, 7.
 τέλος 101, 6. 184, 2. 185, 3.
 7. 10.
 τίμοντες 130, 14.
 Τιραντιανὴ 47, 3. 50, 10. 57, 15.
 84, 2. 124, 2. 160, 14.
 τίτακται 97, 11.
 τωταριχευμένα 158, 1.
 τιτόρων 179, 15.
 τίτρασι 151, 7.
 τετραχρονον 183, 10.
 τετυγμένα 106, 10.
 τετύχηκεν 180, 3.
 τετυχημένοι 122, 7.
 τέχνη 50, 13. 17. 52, 7. 102,
 15. 110, 10.
 τέχνην 104, 1. 110, 12. 144, 3.
 156, 16.
 τέχνης 52, 10. 64, 8. 143, 9.
 16.
 τεχνικὰ 50, 15.
 τεχνικοί 183, 5.
 τεχνικοῖς 182, 11.
 τεχνικὸν 189, 7.
 τεχνικός 182, 7.
 τεχνίτη 102, 6.
 τεχνολογῶν 82, 12.
 τεχνολογίας 51, 3.
 τεχνολογίας 48, 3.
 τῆδε κακίσει 110, 4.
 Τηλεμάχοιο 121, 6.
 τηλικαῦτα 88, 1.
 τηλικῆτοι 142, 4.
 τηλικῆτοις 89, 9.
 τηλικῆτη 156, 9.
 τηλικῆτης 158, 3.
 τηρεῖ 104, 2.
 τηρήσειν 143, 4.
 τιθῆνός 161, 7.
 τιθῆς 90, 11.
 τίθησι 145, 7.
 τιμαὶ 61, 15.
 Τίμαις 57, 5.
 Τίμαιος 56, 7. 59, 3.

- Τιμαία 58, 3.
 Τίμαρχος 171, 3.
 τιμῆς 166, 15. 180, 10. 195,
 10.
 τιμίων 156, 16.
 τιμωρίας 70, 8.
 τίπτε 120, 16.
 τλημόνως 126, 5.
 τμηθῖν 151, 17.
 τοῖα 119, 7.
 τοιαῦτα 76, 3. 78, 10. 93, 2.
 106, 13. 114, 3. 118, 3.
 144, 15. 158, 16.
 τοιαῦται 144, 10.
 τοιαύτη 198, 15.
 τοιαύτης 194, 13.
 τοῖνυ 102, 12. 106, 1. 124, 9.
 176, 15. 183, 14.
 τοῖόνδε 146, 2.
 τοιέτοις 85, 13. 96, 16. 132, 6.
 166, 6.
 τοῖῶτον 60, 15. 67, 4. 89, 8.
 118, 14. 133, 2.
 τοῖῶτος 117, 2.
 τοιῶτῳ 85, 9.
 τοιοῦτων 60, 3. 127, 2. 141, 13.
 165, 4.
 τολματὸν 78, 2.
 τόλμη 51, 15.
 τολμήματος 147, 7.
 τολμηρὰ 128, 5.
 τόλμης 128, 6.
 τόνον 74, 9. 138, 16.
 τοπηγορίας 85, 4. 128, 16.
 τοπηγορίαν 81, 11.
 τόποι 131, 7.
 τόπον 69, 8.
 τόπος 56, 5. 70, 17. 97, 11.
 τόπων 101, 11.
 τόπως 187, 4. 190, 2.
 τόπω 185, 13.
 τόπων 83, 8. 118, 2.
 τσαῦτα 92, 9. 97, 6. 124, 2.
 144, 4. 158, 1.
 τσαῦτη 161, 4. 194, 3.
 τσαῦτη 166, 1.
 τσαῦτην 145, 7. 197, 7.
 τσοῦτον 64, 16. 124, 5. 148,
 6.
 τόσσοι 69, 3.
 τότε 70, 3. 102, 11. 105, 6.
 110, 10. 119, 10. 138, 7.
 150, 9. 151, 2.
 τῆλατίον 147, 15.
 τῆσαντίον 55, 1. 115, 13. 116,
 9.
 τῆτομα 90, 9.
 τραγικά 53, 5.
 τραγικὴν 91, 14.
 τραγικὸν 125, 8.
 τραγωδοὶ 95, 7.
 τραγωδία 53, 12. 135, 17.
 τραπίζας 86, 3.
 τραπιζοκόμων 159, 10.
 τραπιζῶν 159, 6.
 τραύματα 70, 8.
 τριῖς 127, 1.
 τρίμα 71, 2.
 τρίφονται 162, 16.
 τριάκοντα 57, 7.
 τρίμητρον 179, 9.
 τρίποδι 86, 16.
 τριπόδων 107, 11.
 τρίτα 196, 12.
 τρίτον 55, 12.
 τρομέσει 79, 12.
 τρόμος 77, 17.
 τροπὰς 110, 7.
 τροπικαὶ 131, 5.
 τροπικὴ 64, 12.
 τροπικῶν 127, 15.
 τρόποι 129, 1.
 τρόπον 57, 10. 67, 3. 78, 13.
 86, 15. 97, 12. 120, 2. 128,
 2. 194, 14.
 τρόπων 48, 9. 61, 2. 187, 12.
 193, 1.
 τρώπως 196, 9.
 τρόπων 190, 12.
 τρόπων 82, 15. 131, 8.
 τροφῆς 130, 12.
 Τροχαῖκὸν 179, 3.
 τροχαῖοι 154, 5.
 τρυφῆν 159, 6. 164, 13.
 F f 4

- Τρωάδα 187, 14.
 Τρωες 93, 4.
 Τρώισσι 118, 15.
 Τρωϊκῆ 73, 10.
 τρώσῃτε 119, 17.
 Τρώων 71, 3.
 τυγχάνει 173, 3.
 τυγχάνω 195, 12.
 Τυδείδην 117, 7.
 τύποις 113, 11.
 τύπον 85, 11. 195, 14.
 τύπων 107, 5. 108, 14.
 τύπῳ 83, 6.
 τυραννίδες 61, 16.
 τυραννίδος 58, 2.
 τύραννοι 57, 16.
 τυράννης 102, 4.
 Τύριοι 192, 6.
 Τύρον 195, 11.
 τυτθὸν 79, 13.
 τυφλὰ 90, 1.
 τύφον 164, 13.
 τύχης 193, 13.
 τύχοι 88, 15. 153, 10. 197,
 11.
 τυχόντες 122, 2.
 τυχῶσα 97, 12.
 τυχῶν 71, 9. 96, 8.
 τωθαῖσι 177, 9.
- Υ.
- ὕβριζων 107, 13.
 ὕβριν 165, 1.
 ὕβριστικῶς 198, 4.
 ὕγις 133, 8.
 ὕγιῃ 184, 7.
 ὕγις 165, 10.
 ὕγρῶν 92, 5.
 ὕγρὸς 138, 3.
 ὕγρῳ 137, 14.
 ὕδρωτικῆ 55, 2.
 ὕδαρ 79, 1. 132, 4. 143, 5.
 146, 7.
 υἱας 72, 3.
 υἱὸς 73, 17.
- ὕλαις 76, 9.
 ὕλας 88, 2.
 ὕλη 71, 2. 176, 4. 181, 13.
 ὕλης 73, 1. 156, 2.
 ὑπαγόμενος 191, 8.
 ὑπακοῦει 77, 8.
 ὑπακρος 136, 12.
 ὑπάρχει 48, 7. 61, 14. 116, 5.
 ὑπάρχειν 184, 4. 186, 6.
 ὑπάρχουσιν 184, 11.
 ὑπέικον 130, 4.
 ὑπεκρύφθη 79, 11.
 ὑπεναντίον 55, 4. 101, 7.
 ὑπεναντιώσεις 78, 6. 144, 16.
 ὑπέπερθεν 69, 11.
 ὑπεραίρειν 55, 3.
 ὑπεραῖρον 143, 12.
 ὑπεραίρυσαν 95, 1.
 ὑπερβαλίσσαι 111, 2.
 ὑπερβάλλει 145, 5.
 ὑπερβάλλον 99, 2.
 ὑπερβάλλοντα 62, 1. 157, 12.
 ὑπερβάλλοτος 195, 17.
 ὑπερβάσεις 112, 16.
 ὑπερβάσεις 111, 17.
 ὑπερβάτᾱ 109, 10.
 ὑπερβάτων 110, 8. 112, 6.
 ὑπερβίβηκε 96, 15.
 ὑπερβιβάζειν 112, 4.
 ὑπερβολαὶ 60, 16. 146, 2. 147,
 13.
 ὑπερβολὴ 147, 5.
 ὑπερβολὴν 69, 5. 115, 9. 144,
 14.
 ὑπερβολῆς 147, 4.
 ὑπερβολῶν 145, 17.
 ὑπερβίβασιν 111, 6.
 ὑπερέπιπλυσιν 94, 16.
 ὑπερεπιθυμῶν 194, 15.
 ὑπερήμερον 89, 15.
 Ὑπερίδην 138, 9. 13.
 Ὑπερίδης 96, 9. 136, 9. 15.
 ὑπερμεγέθεις 133, 14. 161, 3.
 ὑπερορῶντας 62, 4.
 ὑπεροχαῖς 102, 4.
 ὑπεροχῆ 146, 12.
 ὑπεροχῆ 144, 1.

- ὑπερτείνόμενα 144, 15.
 ὑπερτεταμένα 77, 4.
 ὑπερτεταμένω 84, 16.
 ὑπερφρονήσαντες 140, 3.
 ὑπερφυᾶ 49, 13. 68, 1. 69, 8.
 ὑπερφυῶν 99, 3.
 ὑπερφυῶς 156, 11.
 ὑπερηρίχθαι 129, 7.
 ὑπερησατο 74, 3.
 ὑπερχάμεθα 167, 2.
 ὑπέχει 89, 10.
 ὑπήητα 100, 13.
 ὑπήρξεν 187, 3.
 ὑπογραφία 194, 6.
 ὑπογυῖω 105, 15. 112, 5.
 ὑποδιδρόμακιν 77, 14.
 ὑποδίδυκε 102, 16.
 ὑποζύγια 157, 13.
 ὑποζυγίων 159, 4.
 ὑποδίσεις 60, 15.
 ὑποδίσεων 195, 13.
 ὑποδίσεως 47, 4.
 ὑπόδισιν 73, 7. 148, 7.
 ὑπόδισις 145, 3.
 ὑποκείμενα 115, 9.
 ὑποκειμένους 82, 14.
 ὑποκειμένον 48, 4.
 ὑποκίλλοντες 55, 11.
 ὑποκρίσεως 200, 3.
 ὑποκρέειν 154, 15.
 ὑπολαμβάνειν 158, 4.
 ὑπολαμβάνων 163, 5.
 ὑπομνήματα 195, 9.
 ὑπομνήματι 167, 3.
 ὑπομνηματίσαομαι 48, 16.
 ὑπομνήματος 143, 15.
 ὑπόνοιαν 102, 1.
 ὑπονοίας 102, 13.
 ὑπονοεῖ 53, 11.
 ὑποπίπτει 185, 9.
 ὑποπίδον 101, 16.
 ὑποπίδουσαι 61, 2. 89, 8.
 ὑποτίμησις 128, 4.
 ὑπελος 130, 9.
 ὑποφέρει 101, 8.
 ὑποφερομένης 73, 5.
 ὑποφύρονται 54, 13.
 ὑποχωρήντος 74, 14.
 ὑποψίαν 103, 1.
 ὕστατα 121, 4.
 ὕστερον 189, 10.
 ὕστεροφημίας 96, 2.
 ὕψις 51, 9.
 ὕψηλοσαιο 50, 11.
 ὕψισαται 83, 6.
 ὕψος 50, 5.
 ὕψει 84, 6. 101, 14. 142, 11.
 151, 4.
 ὕψει 82, 5. 159, 12.
 ὕψη 49, 9. 55, 4. 60, 13. 63,
 8. 65, 8. 66, 7. 74, 10. 82,
 9. 103, 14.
 ὑψηλορίας 63, 16. 88, 13. 138,
 16.
 ὑψηλὰ 54, 2. 86, 10. 124, 1.
 ὑψηλαί 161, 2.
 ὑψηλοὶ 152, 10.
 ὑψηλοῖς 61, 3. 154, 3.
 ὑψηλὸν 48, 8. 66, 2. 82, 2.
 150, 6. 153, 4.
 ὑψηλοποιὸν 121, 10. 131, 5.
 ὑψηλοτάτων 106, 1.
 ὑψηλότερον 67, 8. 105, 4.
 ὑψηλοτέρων 158, 5.
 ὑψηλὸς 76, 6. 160, 9.
 ὑψηλοφανέστατα 115, 15.
 ὑψηλῶν 97, 7.
 ὑψηλῆς 69, 3.
 ὕψος 50, 6. 63, 3. 65, 4. 67, 4.
 83, 3. 99, 3. 102, 12. 128,
 8. 142, 6. 148, 2. 150, 2.
 152, 4. 156, 5.
 ὕψος 47, 2. 48, 15. 50, 13.
 61, 7. 62, 11. 64, 7. 65, 6.
 76, 10. 81, 16. 82, 12. 84,
 16. 113, 6. 124, 4. 133, 12.
 151, 13. 155, 6. 167, 4.
 ὕψωσιν 88, 16.
 Φαίδοντι 92, 2.
 Φάει 72, 5.

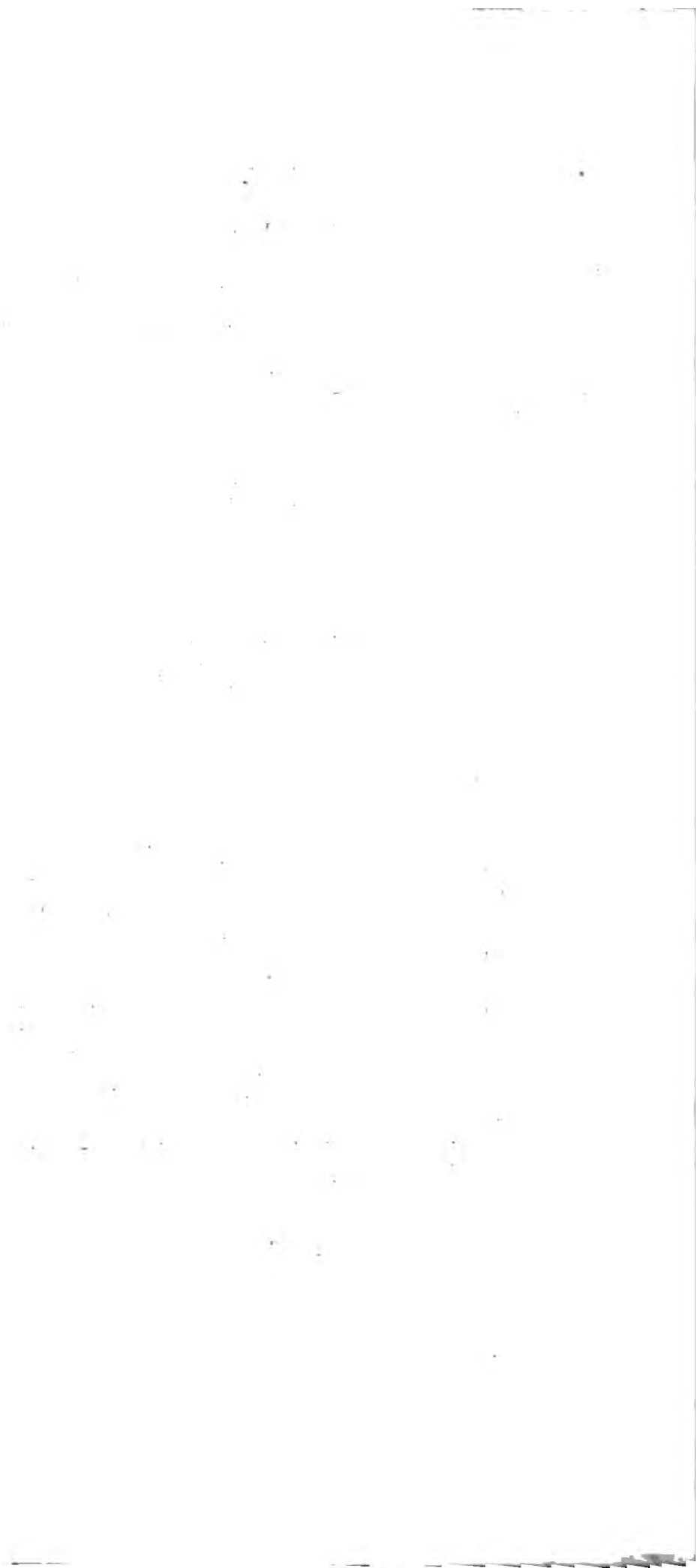
- Φαίδιμοι 106, 9.
 Φαίην 196, 1.
 Φαίης 117, 8.
 Φαίηδας 100, 10. 165, 13.
 Φαίηται 77, 6. 83, 1. 98, 12.
 103, 13. 154, 7.
 Φαίηται 78, 9. 105, 7.
 Φαίητο 125, 7.
 Φαίητοι 78, 1.
 Φαίητοι 74, 15.
 Φάται 59, 16. 128, 1.
 Φανείη 69, 14.
 Φανήσεται 153, 6.
 Φαντάζεται 95, 12.
 Φαντασία 90, 7. 12. 95, 13.
 Φαντασάει 90, 5.
 Φαντασάει 53, 9. 74, 13. 91,
 12. 93, 5.
 Φαντασάει 62, 6. 97, 2. 158,
 10.
 Φαντασάει 95, 1. 97, 8. 197, 6.
 198, 10.
 Φαντάσματα 69, 9.
 Φασί 50, 16. 55, 1. 58, 17.
 82, 13. 87, 1. 99, 11. 123,
 14. 127, 17. 128, 4. 132,
 4. 164, 7.
 Φίγγη 103, 5.
 Φίγγος 141, 7.
 Φιδώ 113, 1.
 Φίρει 48, 16. 64, 15. 76, 6.
 108, 11. 133, 3.
 Φίρει 106, 12.
 Φίρεται 135, 4. 153, 14.
 Φίρειτο 133, 11.
 Φερομένοις 139, 8.
 Φίροτα 163, 12.
 Φίρονται 79, 13. 80, 12. 85, 13.
 87, 6.
 Φίροτος 93, 15.
 Φίρτρον 180, 12.
 Φίρω 180, 12.
 Φίρων 143, 2. 158, 14.
 Φίρυγες 54, 11.
 Φίρυγες 96, 4.
 Φήμης 165, 4.
 Φημί 51, 4. 113, 10. 128, 9.
 139, 3. 171, 6.
 Φῆς 194, 2.
 Φῆσαι 111, 10.
 Φῆσαιμιν 75, 14.
 Φῆσαντι 68, 2.
 Φῆσας 111, 13.
 Φῆσας 198, 6.
 Φῆσει 67, 3.
 Φῆσι 56, 16. 59, 2. 4. 10. 71,
 11. 72, 3. 80, 14. 85, 12.
 92, 7. 93, 8. 96, 2. 101, 2.
 9. 104, 14. 106, 6. 108, 3.
 113, 14. 115, 16. 116, 14.
 120, 4. 125, 16. 126, 9.
 129, 4. 7. 16. 130, 10. 13.
 17. 131, 15. 145, 12. 146,
 6. 14. 153, 2. 156, 6. 161,
 9. 162, 14. 175, 10. 177,
 9. 185, 16. 197, 12.
 Φθάνοντα 106, 5.
 Φθάνοντας 154, 15.
 Φθάνων 101, 8. 111, 8.
 Φθιρομένων 146, 4.
 Φθίγεται 89, 15.
 Φθίπει 165, 6.
 Φθόγγος 148, 16.
 Φθόγγος 183, 3.
 Φθόγγος 121, 12.
 Φθόγγων 149, 13.
 Φθόνος 143, 2.
 Φιλαίματοι 93, 10.
 Φιλαργυρία 163, 16.
 Φίλας 79, 4.
 Φιλεί 51, 8. 60, 11. 132, 12.
 Φιλίβη 188, 10.
 Φιληδορία 163, 14. 164, 1.
 Φίλιπποι 93, 4.
 Φίλιπποι 99, 7. 104, 12.
 Φίλιππος 104, 10. 125, 15. 175,
 12.
 Φιλίππυ 104, 16.
 Φιλίππυ 127, 9.
 Φίλιπος 152, 16.
 Φιλολογώτατοι 189, 3.
 Φιλόμυθον 73, 6.
 Φιλονεικίας 132, 13.
 Φιλονεικότερον 88, 6.

- Φιλόξενος 174, 7.
 φιλοποιώτατος 91, 8.
 φίλος 61, 5. 73, 17.
 φιλοσοφία 177, 8. 187, 2.
 φιλοσοφίας 88, 2. 193, 2.
 φιλοσόφους 184, 7.
 φιλόσοφοι 195, 16.
 φιλοσόφων 160, 15. 186, 11.
 φιλοτιμίαν 145, 3.
 φιλοτιμίας 93, 16. 161, 13.
 φιλοτιμοῖτο 197, 2.
 φιλοτιμωτάτες 140, 8.
 φιλοχρηματία 163, 13.
 φίλτατε 47, 3. 49, 6. 61, 13.
   84, 2. 86, 13. 101, 12. 124,
   2. 160, 14.
 φιλῶ 195, 17.
 φιλῶν 132, 10.
 φιλοῦν 129, 10. 130, 16.
 φλογίον 141, 6.
 φλοιῶδες 80, 16.
 φλοιώδης 54, 3.
 φλυαρίαν 198, 15.
 φοβιῖται 78, 7. 138, 14.
 φοβερὰ 70, 4.
 φοβερῶ 53, 11. 80, 1.
 φόβος 65, 8.
 φοβοῖτο 89, 14.
 φόβον 112, 11.
 φόβου 111, 7.
 φοβέμενοι 109, 14.
 φοιβάζον 66, 12.
 φοιβατικοὶ 87, 7.
 φοιτίων 187, 17. 190, 4.
 φοιτόληπιος 98, 9.
 φύει 93, 9.
 φορὰ 107, 10.
 φορᾶ 51, 15. 108, 1. 136, 4.
 φορᾶν 109, 5.
 φορᾶς 128, 10.
 φορβείας 54, 5.
 φορεῖτε 144, 12.
 φορταγωγόντων 159, 5.
 φράσει 53, 8.
 φράσεις 88, 3.
 φράσεως 155, 7.
 φράσις 64, 11. 124, 7.
 φραγτικοὶ 131, 6.
 φραγτικοῖς 85, 5.
 φραγτικῶ 124, 8.
 φράσω 101, 16.
 φρένα 79, 12.
 φρεσὶν 78, 17.
 φρονεῖ 78, 7.
 φρονεῖν 99, 9.
 φρόνημα 67, 11. 99, 1.
 φρονήματα 161, 10.
 φρονηματίας 68, 1.
 φρονηματος 171, 2.
 φρονημάτων 162, 4.
 φρονησεως 85, 11.
 φρόνησιν 197, 8.
 φροσίμω 62, 1.
 φροσῆντας 67, 13.
 φροσῶν 136, 5.
 φρερῆντα 163, 11.
 φρύτης 138, 8.
 φρυγίχη 115, 16.
 φύγω 91, 5.
 φυλάττει 108, 8. 143, 4.
 φύσει 52, 10. 53, 13. 54, 10.
   62, 10. 76, 9. 96, 15. 101,
   13. 111, 16. 115, 3. 5. 134,
   8. 143, 10. 144, 2. 152,
   10.
 φύσεις 48, 10. 133, 14. 134, 3.
   161, 4. 163, 9.
 φύσειν 166, 12.
 φύσεως 73, 5. 110, 9. 149, 6.
 φυσικά 51, 1.
 φυσικῆν 103, 15.
 φυσικὸν 148, 8.
 φυσικῶν 143, 10.
 φυσικῶς 141, 1.
 φύσιν 70, 13. 80, 6. 91, 14.
   98, 3. 99, 2. 108, 7. 110,
   6. 131, 4. 159, 16.
 φυσιολογίαις 85, 6.
 φύσις 51, 5. 52, 7. 110, 10. 11.
   140, 4.
 φυσῶδες 121, 15.
 φυσῶν 54, 4.
 φυτεύσαντες 114, 6.
 Φωκαεὺς 110, 13.

- Φᾶμεν 104, 3.
 Φωιάς 77, 11. 159, 15.
 Φωνεύσας 77, 8.
 Φωνή 174, 16. 17. 184, 17.
 185, 1.
 Φωνῆ 107, 8. 13. 108, 16.
 Φωνήεν 184, 1. 185, 3.
 Φωνήεντα 152, 7.
 Φωνήεντι 186, 1.
 Φωνήεντος 184, 3.
 Φωνῆν 58, 9.
 Φωνῆς 67, 5.
 Φωνητικῆν 125, 1.
 Φωρίω 59, 3.
 Φῶς 71, 12. 72, 10. 103, 11.
 125, 3.
 Φωτι 103, 4.
 Φωτός 113, 11.
- X.
- Χαίριτε 122, 16.
 χαίρειται 144, 5.
 χαίρουσι 131, 7.
 χαίρων 99, 13.
 Χαίρωνία 96, 12.
 Χαίρωνίαν 100, 9. 101, 7.
 χαλᾶται 144, 15.
 χαλεπώτατα 78, 14.
 χαλινῶ 52, 1.
 χαλκίας 176, 8.
 χαλκῶν 58, 10.
 χαρακτήρ 109, 12.
 χαρᾶς 62, 12.
 χάριν 48, 16. 49, 14. 71, 15.
 χάριτας 137, 2.
 χάρται 157, 16.
 χαῦνα 62, 9.
 χαῦνοι 54, 16.
 χίται 77, 17.
 χειμάρρον 53, 2.
 χειμάρρη 127, 3.
 χειμῶν 156, 1.
 χειμώνων 75, 2. 78, 13.
 χειῖρας 79, 4.
 χείρισον 154, 9.
 χείρισος 134, 8.
 χείρω 51, 1.
 χερσίν 93, 9. 146, 16. 180, 6.
 9.
 χεύματι 85, 9.
 χηρεύει 66, 2.
 χθονί 68, 7.
 χθονός 79, 1.
 Χῖος 135, 17.
 χλαυίδης 157, 2.
 χλωροτίρα 77, 18.
 χόα 178, 9. 10.
 χοιρίδια 75, 10.
 χολῆν 120, 4.
 χορδῶν 176, 12.
 χορηγήματα 159, 6.
 χορταζόμενοι 86, 3.
 χορῶν 154, 16.
 χρείας 127, 3. 142, 1.
 χρειώδης 141, 15.
 χρειώδης 125, 5.
 χρῆ 61, 13. 66, 10. 15. 81, 14.
 85, 3. 108, 13. 128, 2. 134,
 1. 137, 3. 142, 8. 144, 12.
 194, 14.
 χρησάμενοι 190, 13.
 χρησάμενος 132, 11.
 χρησαμένων 188, 14.
 χρῆσιως 124, 1.
 χρῆσιμα 141, 3.
 χρῆσιμος 157, 5.
 χρῆσιμον 49, 1.
 χρῆσιμων 158, 1.
 χρῆσιν 51, 11.
 χρῆσις 98, 3. 131, 7.
 χρῆσιμωδεῖν 87, 3.
 χρῆσιμαθείας 160, 13.
 χρῆσιμαθεῖσι 52, 12.
 χροῖαν 78, 5.
 χροίσαντα 164, 10.
 χρόνοι 116, 12. 151, 7.
 χρόνον 90, 3. 177, 4. 179, 10.
 194, 4.
 χρόνος 180, 4.
 χρόνος 89, 15. 188, 5.
 χρόνος 176, 16. 177, 4. 183,
 13. 186, 12.

- χρόνων* 113, 7. 151, 13. 154, 1. 149, 9. 163, 3. 165, 17.
χρυσάϊ 157, 4. 194, 15.
Χρύσιππος 197, 2. *Ψυχικά* 161, 15. 165, 7.
χρυσίων 158, 2. *Ψυχρὸν* 59, 4.
χρυσός 157, 7. *Ψυχρὸς* 77, 17.
χρυσῶν 123, 12. *Ψυχρότητα* 55, 8.
χρῶ 77, 14. *Ψυχρῶ* 56, 7.
χρώμασι 103, 10.
χρωμένους 142, 5.
χρωμένω 172, 12.
χυδαίς 114, 13.
χύσει 84, 6.
χύσεως 85, 3.
χώρας 150, 16.
χωρεῖν 167, 1. 197, 13.
χωρίον 117, 15.
χωρίθι 199, 12.
χωρίς 64, 3. 81, 16. 176, 5. 7.
 14.
- Ψ.
- Ψίγεται* 142, 7.
Ψήγματα 81, 2.
Ψημάτων 197, 16.
Ψήφισμα 96, 11. 150, 9. 151, 1.
Ψηφισματι 150, 8.
Ψῆφον 135, 3.
Ψιλοὶ 67, 6.
Ψιλὸν 122, 9.
Ψυχαῖς 88, 14. 103, 14. 140, 10. 164, 16.
Ψυχὰς 67, 1. 87, 5. 89, 3. 99, 5. 122, 14. 149, 14. 161, 5. 181, 5.
Ψύχεται 78, 6.
Ψυχῆ 62, 11. 92, 15.
Ψυχῆ 198, 7.
Ψυχῆν 62, 15. 78, 3. 79, 3. 82, 3. 118, 1. 125, 1. 196, 5. 13. 197, 4. 198, 5.
Ψυχῆς 90, 1. 107, 10. 130, 17.
- Ἔγκωσι* 122, 9.
ἑδάρια 154, 10.
ἑδεῖ 117, 12. 126, 8.
ἑήθη 132, 14.
ἑήθησαι 181, 4.
Ἐκκεανὸν 141, 5.
Ἐκκεανῶ 74, 14.
ἑμνη 194, 11.
ἑμοσειν 100, 4.
ἑνῆρ 77, 7.
ἑνόμασαι 183, 1. 199, 7.
ἑνέμεθα 165, 16.
ἑπλισμένους 147, 1.
Ἐργίνοι 188, 8.
Ἐργίνας 187, 4.
ἑρισάμεθα 64, 5.
ἑρισαντο 174, 12.
ἑρμησειν 112, 8.
ἑσανεὶ 81, 2. 155, 3.
ἑσπερ 51, 5. 64, 1. 66, 10. 67, 2. 90, 1. 93, 6. 103, 5. 109, 4. 110, 12. 112, 2. 124, 15. 130, 6. 14. 131, 8. 12. 133, 16. 137, 15. 150, 10. 151, 1. 5. 154, 10. 158, 10. 162, 14. 179, 16. 188, 8. 192, 1. 13.
ἑσπερεὶ 128, 1, 139, 7.
ἑφέλειαν 48, 1.
ἑφελείας 142, 1. 166, 15. 187, 9.
ἑχέτο 99, 10.
- Ω.

BOOKS

PRINTED AT THE UNIVERSITY PRESS IN OXFORD:

Sold by JOSHUA COOKE, Bookseller in Oxford; and by PAYNE and MACKINLAY, opposite Southampton Street, the Strand, London;

At the following Prices in Sheets. Viz,

	<i>L. s. d.</i>		<i>L. s. d.</i>
VETUS Testamentum ex Versione Septuaginta Interpretum, juxta exemplar Vaticanum, ex edit. L. Bos. 4 vol. crown 8vo. 1805.	1 5 0	Homeri Ilias, Græce, cum Schol. Didymi. 2 vol. 8vo. 1802.	0 8 0
The Apocrypha may be had separate	0 4 0	— <i>chart. max.</i>	0 10 0
Novum Testamentum Gr. juxta Millium. 4to. 1763.	0 15 0	Homeri Odyssea, Græce, cum Schol. Didymi. 2 vol. 1797.	0 6 6
— 8vo.	0 8 0	— <i>chart. max.</i>	0 9 0
Idem Liber, crown 8vo. 1805.	0 5 0	Seberi Index Homericus. 8vo. 1782.	0 7 6
Evang. Gothica, cum Grammat. Gothic. Lye. 4to. 1750.	0 12 0	— <i>chart. max.</i>	0 10 6
SS. Evang. Versio Syriaca Philoxeniana, cum Interp. et Annot. J. White. 2 vol. 4to. 1778.	1 18 0	Aristotelis de Poetica Liber, Gr. Lat. Tyrwhitt. 4to. 1794.	2 2 0
Actuum Apostol. et Epistol. ex eadem Vers. cum Interpct. et Annot. J. White. 2 vol. 4to. 1799. 1804.	2 10 0	Idem Liber. 8vo. 1794.	0 5 0
Jones, Collatio Evang. Versionis simplicis Syriacæ, cum MSS. Bodl. 4to. 1805.	0 10 6	— <i>chart. max.</i>	0 7 6
Harmonia Quatuor Evangeliorum, juxta Sectiones Ammonianas et Eusebii Canones. Gr. 4to. 1805.	0 12 0	Aristotelis de Poetica Liber, Gr. Lat. Winstanley. 8vo. 1780.	0 4 6
— <i>chart. max.</i>	0 18 0	— <i>chart. max.</i>	0 6 0
Diatessaron: sive integra Hist. Dom. nostri Jesu Christi, Gr. ex IV. Evang. &c. a J. White. 8vo. 1803.	0 3 0	Aristotelis Ethica, Gr. et Lat. Wilkinson. 8vo. 1803.	0 6 6
— <i>chart. max.</i>	0 5 0	— <i>chart. max.</i>	0 11 0
Novum Testam. Copticum, a Wilkins. 4to. 1716.	0 5 0	Aristotelis de Rhetorica Libri Tres, Gr. et Lat. cum Var. Lectionibus et Indicibus. 8vo. 1805.	0 8 0
Appendix ad Nov. Test. Gr. e Cod. MS. Alexandrino, a C. G. Woide, continens Fragm. N. T. Thebaldica vel Sahidica, et Cod. Vatican. Collationem. fol. 1799.	2 2 0	Excerpta ex Aristotelis Organo, Gr. Lat. 8vo. 1802.	0 4 6
Pentateuch. Hebræo-Samarit. charact. Hebræo-Chald. Blayney. 8vo. 1790.	0 5 0	Xenophonis de Cyri Expeditione Libri Septem, accedunt Variantes Lectiones et Index Græcitas ex Editione Zeunii. 8vo. 1805.	0 10 6
— <i>chart. max.</i>	0 7 0	— <i>chart. max.</i>	0 16 0
Bibliothecæ Bodleianæ Codd. MSS. Oriental. Catalogus, a J. Uri. fol. 1787.	1 10 0	Platonis Euthydemus et Gorgias, Gr. et Lat. Routh. 8vo. 1784.	0 7 6
Lexicon Ægyptiaco-Lat. Scholtz. 4to. 1775.	0 15 0	— <i>chart. max.</i>	0 10 6
Scholtz, Gramm. Ægypt. Woide. 4to. 1778.	0 10 6	Platonis Parmenides, Gr. Lat. Notis Thomson. 8vo. 1728.	0 2 0
Syntagma Dissertat. Hyde. 2 vol. 4to. 1767.	1 10 0	Platonis Dialogi V. Gr. Lat. Forster. 8vo. 1800.	0 6 0
Albacasis de Chirurgia, Arab. et Lat. Channing. 2 vol. 4to. 1778.	1 5 0	Epicteti Enchiridion, Cebetis Tabula, Prodicus Hercules, et Theophrasti Characteres Ethici, Gr. Lat. Simpson. 8vo. 1804.	0 4 6
— <i>chart. max.</i>	1 16 0	— <i>chart. max.</i>	0 7 0
Archimedes, cum Eutocii Ascalonitæ Comment. Gr. Lat. ex recens. J. Torelli. fol. 1792.	1 11 6	Dionysii Longini quæ supersunt, Gr. et Lat. Toup. 8vo. 1806.	0 7 6
— <i>chart. max.</i>	2 12 6	— <i>chart. max.</i>	0 14 0
Menelai Sphæricorum Libri III. Halley. 1758.	0 2 6	Plutarchi Chæronensis Moralia, Gr. et Lat. Wyttenbach. 5 vol. 4to. 1795, &c.	11 11 0
Apollonius Rhodius, Gr. Lat. Shaw. 2 vol. 4to. 1777.	1 11 6	Idem Liber. 5 vol. 8vo. 1795, &c.	3 12 0
Idem Liber, 2 vol. 8vo. 1777.	0 10 6	— <i>chart. max.</i>	6 0 0
— <i>chart. max.</i>	1 1 0	<i>Any of the four last volumes may be had to complete sets.</i>	
Euripides, Gr. Lat. Musgrave. 4 vol. 4to. 1778.	3 15 0	Conciones et Orationes ex Historicis Græcis excerptæ. 12mo. 1806.	0 7 0
Sophocles, Gr. Musgrave. 2 vol. 8vo. 1800.	0 12 0	— <i>chart. max.</i>	0 12 0
— <i>chart. max.</i>	1 0 0	Conciones et Orationes ex Historicis Latinis excerptæ. 12mo. 1805.	0 5 0
Scholia in Sophoclem, ex Edit. Brunckiana. 8vo. 1801.	0 9 0	Cæsaris Commentarii, juxta Editionem Oudendorpii. 8vo. 1780.	0 5 0
— <i>chart. max.</i>	0 15 0	— <i>chart. max.</i>	0 8 0
Pentalogia, sive Tragediarum Græcarum Delectus, Gr. Burton. 8vo. 1801.	0 6 6	Ciceronis Opera, cum Indicibus et Var. Lect. 10 vol. royal 4to. 1783.	6 6 0
Æschinis et Demosthenis Orat. de Corona, Gr. cum Annot. Taylor, &c. 8vo. 1801.	0 6 0	Ciceronis Tusculan. Disputat. Lib. V. cum Comment. Davisii, et Bentleii Emendat. 8vo. 1805.	0 6 0
— <i>chart. max.</i>	0 10 6	Idem Liber, cum Bentleii Notis ineditis. 8vo. 1805.	0 8 0
Homeri Ilias et Odyssea, Gr. 4 vol. 4to. 1800.	1 6 0	— <i>chart. max.</i>	0 12 0
		Cicero de Officiis, Pearce. 12mo. 1803.	0 3 0
		P. Virgilii Maronis Opera, cum Locis parall. ex antiq. Script. 8vo. 1795.	0 7 0
		— <i>chart. max.</i>	0 12 0
		Livii Historia, ex recens. Drakenborchii. 6 vol. 12mo. 1800.	1 4 0
		— <i>chart. max.</i>	1 16 0
		Sigonii Fasti Consulares, ac Triumphali acti, ejusdem in Fastos et Triumphos Commentarius. 12mo. 1801.	0 5 6
		— <i>chart. max.</i>	0 7 6

	<i>L. s. d.</i>		<i>L. s. d.</i>
Cornelius Nepos. 12mo. 1803.	0 3 6	Catalogue of Oxford Graduates from Oct. 10, 1659. to Oct. 10, 1800. 8vo. 1801.	0 10 6
— <i>chart. max.</i>	0 6 0	Codex Juris Eccles. Anglic. 2d Edit. by Bp. Gibson. 2 vol. fol. 1761.	3 3 0
Marmorum Oxoniensium. fol. <i>chart. mag. cum fig.</i> 1763.	5 5 0	Hooker's Works. 3 vol. 8vo. 1793.	—
Marmorum Oxoniensium Inscript. Gr. Roberts. 12mo. 1791.	0 2 0	Bp. Pearson's Exposition of the Creed. 2 vol. 8vo. 1797.	0 10 6
— <i>chart. max.</i>	0 3 0	Bp. Stillingfleet's Origines Sacrae, &c. 2 vol. 8vo. 1797.	0 10 0
Notæ ad Tragicos Græcos; Heath. 4to. 1762.	1 0 0	Bp. Burnet on the XXXIX Articles. 8vo. 1805.	0 7 6
Emendationes in Suidam et Hesychium, et alios Lexicog. Græc. Toup. 4 vol. 8vo. 1790.	1 0 0	Jones's Canon of the New Testament. 3 vol. 8vo. 1793.	0 15 0
Notitia Edd. Libror. Heb. Gr. et Lat. Sæc. XV. et Edd. Aldu. in Bibl. Bodl. 8vo. 1795.	0 1 6	Wells's Geography of the Old and New Testament. 2 vol. 8vo. 1801.	0 11 0
Indices tres in Longinum, Eusebium, et Hieroclem, Robinson. 8vo. 1772.	0 2 6	Trapp's Explanatory Notes upon the Four Gospels. 8vo. 1805.	0 5 0
Reinold, Censuræ Habitus Nascentis Christo. 4to. 1738.	0 2 6	Wheatley's Illustration of the Common Prayer of the Church of England. 8vo. 1802.	0 6 0
Astronomical Observations made at the Royal Observatory at Greenwich from the Year 1750. to 1762. by the Rev. J. Bradley, D. D. F. R. S. together with a Continuation of the same, by the Rev. N. Bliss, A. M. F. R. S. 2 vol. fol. 1798. 1805.	9 0 0	The Clergyman's Assistant, or a Collection of Acts of Parliament, Forms and Ordinances, relative to certain Duties and Rights of the Parochial Clergy. 8vo. 1806.	0 4 0
The 2d Volume may be had separate	4 0 0	Sylloge Confessionum sub Tempore Reformandæ Ecclesiæ editarum. 8vo. 1804.	0 6 0
Euclidis Element. Libri XII. Horsley. 8vo. 1802.	0 9 0	Gloster Ridley's Sermons. 8vo. 1802.	0 5 0
Euclidis Datorum Liber, cum Additamento, necnon Tractatus alii ad Geometriam pertinentes. 8vo. 1803.	0 6 0	Sermons on various Subjects, selected from the Works of Dr. Isaac Barrow. 2 vol. 8vo. 1798. 1801.	0 10 6
Bp. Horsley's Elementary Treatises on the Fundamental Principles of Practical Mathematics. 8vo. 1801.	0 8 0	Homilies of the Church of England. 8vo. 1802.	0 6 6
Robertson's Geometrical Treatise of Conic Sections. 8vo. 1802.	0 10 0	Addison's Evidences of the Christian Religion. foolscap 8vo. 1801.	0 4 0
Keill, Trigonometriæ Planæ et Sphæricæ Elementa. 8vo. 1806.	0 1 6	Steele's Christian Hero. foolscap 8vo. 1802.	0 2 6
Ld. Clarendon's Life, written by himself. fol. 1759.	1 5 0	Abp. Synge's Gentleman's Religion. foolscap 8vo. 1800.	0 3 0
The same. 2 vol. <i>large paper</i> . 8vo. 1761.	0 14 0	Walton's Lives of Dr. J. Donne, Sir Henry Wotton, Mr. Rich. Hooker, Mr. George Herbert; and Dr. Rob. Sanderson. 2 vol. foolscap 8vo. 1805.	0 9 0
The same. 3 vol. 8vo. 1761.	0 14 0	Burnett's Life of Sir Matthew Hale, and Fell's Life of Dr. Hammond. foolscap 8vo. 1806.	0 4 6
Ld. Clarendon's State Papers. 3 vol. fol. 1767. &c.	3 19 0	Potter's Theological Works. 3 vol. 8vo. 1753. <i>large paper</i> .	0 12 0
— <i>large paper</i>	5 15 0	Potter on Church Government. 8vo. 1753. <i>large paper</i> .	0 4 0
Lysteri Synopsis Conchyl. Hoddesford. fol. 1770.	4 4 0	Potter's Sermons, Charges, and Theological Lectures. 2 vol. 8vo. 1753.	0 8 0
Shakespear's Works, by Sir T. Hamner. 6 vol. 4to. 1771.	4 4 0	Dr. J. Burton's Sermons. 2 vol. 8vo. 1704.	0 8 0
Chaucer's Canterbury Tales, by Tyrwhitt. 2 vol. 4to. 1798.	2 2 0	Bp. Sherlock's Discourses. Vol. V. 8vo. 1797.	0 5 0
— <i>large paper</i>	4 4 0		
Falconer's Chronological Tables, from the Reign of Solomon to the Death of Alexander the Great. 4to. 1796.	0 15 0		
The Will of King Alfred. 4to. 1788.	0 5 0		

